

HỒI CỐC
Edit: Bluerious

ИОНЕ ТРУОИЕ

*Lương chường
múi*

Nông Trường Lưng Chùng Núi

Hôi Cốc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đam Mỹ, Điền Văn

Bạn đang đọc truyện **Nông Trường Lưng Chùng Núi** của tác giả **Hôi Cốc**.
Thể gian trăm vị, nhân sinh ngắn ngủi.

Tận hưởng cái trước mắt, để tâm thái thanh thản.

Nhìn xem núi sông, nhìn xem phong cảnh.

Nghe tiếng thiên nhiên, nghe từng giọng nói...

Mỗi một thứ, một người xung quanh, thông qua đó mà tìm được niềm vui giản dị.

Rau giọt băng mới hái được ngâm nước giếng, thơm nhẹ hương táo;

Trứng vịt muối dầu đỏ cắt miếng xối giấm tỏi băm;

Mắm cua cát ủ kỹ rồi bày ra đĩa;

Cháo bắp xay, bánh bao hoa;

Thêm cả một chút nước mía chanh đượm hương sả.

Mục lục

- [Chương 1: 1: Vườn Chuối Dưới Nắng Gắt](#)
- [Chương 2: 2: Sả Mật Ong](#)
- [Chương 3: 3: Mỳ Trộn Hương Xuân](#)
- [Chương 4: 4: Rượu Ngọt Mật Ong](#)
- [Chương 5: 5: Mưa Núi Sấp Đến](#)
- [Chương 6: 6: Bão Đêm](#)
- [Chương 7: 7: Nắng Ban Mai](#)
- [Chương 8: 8: Đom Đóm Đường Cù](#)
- [Chương 9: 9: Biển Ngụy Thành An](#)
- [Chương 10: 10: Hiệu Ứng Cầu Treo](#)
- [Chương 11: 11: Tình Cũ Như Mộng](#)
- [Chương 12: 12: Giấc Mộng Dài Ban Ngày](#)
- [Chương 13: 13: Chủ Nghĩa Hoàn Hảo](#)
- [Chương 14: 14: Bể Cá Thạch Anh](#)
- [Chương 15: 15: Cừu Con Trắng Như Tuyết](#)
- [Chương 16: 16: Vị Khách Không Mời Mà Đến](#)
- [Chương 17: 17: Cá Trong Núi](#)
- [Chương 18: 18: Cửa Rơm Lắng Lặng Chờ](#)
- [Chương 19: 19: Thủy Tinh Vẽ Tay](#)
- [Chương 20: 20: Cảnh Núi Vào Nhà](#)
- [Chương 21: 21: Nhím Biển Bò Sổng](#)
- [Chương 22: 22: Bí Đạo Tôm Nõn](#)
- [Chương 23: 23: Tấm Ngâm Lá Ngải Cứu](#)
- [Chương 24: 24: Kẹo Khoai Môn Kéo](#)
- [Chương 25: 25: Sốt Pesto](#)
- [Chương 26: 26: Tựa Như Cổ Nhân](#)
- [Chương 27: 27: Thời Buổi Rồi Rồi](#)
- [Chương 28: 28: Mùa Hạ Vô Duyên](#)
- [Chương 29: 29: Đom Đóm Đêm](#)
- [Chương 30: 30: Hơi Rượu Nồng Say](#)
- [Chương 31: 31: Rau Trụng Nước Lèo](#)
- [Chương 32: 32: Lạp Xưởng Phơi Khô](#)
- [Chương 33: 33: Nước Tiên Nhân Chưởng](#)

- [Chương 34: 34: Thế Giới Của Cậu](#)
- [Chương 35: 35: Vẻ Đẹp Sinh Mệnh](#)
- [Chương 36: 36: Hoa Hồng Tuyết Lở](#)
- [Chương 37: 37: Cá Xốt Tương Đậu](#)
- [Chương 38: 38: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa](#)
- [Chương 39: 39: Bên Ngoài Vùng An Toàn](#)
- [Chương 40: 40: Phòng Ăn Giữa Trời Cao](#)
- [Chương 41: 41: Không Hẹn Mà Gặp](#)
- [Chương 42: 42: Gà Hấp Muối Biển](#)
- [Chương 43: 43: Đêm Họp Thường Niên](#)
- [Chương 44: 44: Ruột Già Hun Khói](#)
- [Chương 45: 45: Ngoài Ý Muốn](#)
- [Chương 46: 46: Ngô Hoa Quế](#)
- [Chương 47: 47: Hàng Năm Dư Dả](#)
- [Chương 48: 48: Bù Đắp Tiệc Nuôi](#)
- [Chương 49: 49: Thăm Bệnh Nhân](#)
- [Chương 50: 50: Tạm Biệt Quá Khứ](#)
- [Chương 51: 51: Ốc Bơu Vàng Xào Lăn](#)
- [Chương 52: 52: Cá Sóc Hấp](#)
- [Chương 53: 53: Tháng Năm Thanh Bình](#)
- [Chương 54: 54: Công Chúa Hạt Đậu](#)
- [Chương 55: 55: Rau Rút Ngày Xuân](#)
- [Chương 56: 56: Nấm Tùng Nhung Sashimi](#)
- [Chương 57: 57: Thời Khắc Cầu Hôn](#)
- [Chương 58: 58: Câu Trả Lời Của Cậu](#)
- [Chương 59: 59: Táo Caramel](#)
- [Chương 60: 60: Thân Mật Khăng Khít](#)
- [Chương 61: 61: Ông Trường Ngày Xuân](#)
- [Chương 62: 62: Lá Tía Tô Chiên Phồng](#)
- [Chương 63: 63: Trang Viên Gió Hát](#)
- [Chương 64: 64: Trang Viên Tương Lai](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)

- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)
- [Chương 88](#)
- [Chương 89](#)
- [Chương 90](#)
- [Chương 91](#)
- [Chương 92](#)
- [Chương 93](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95](#)
- [Chương 96](#)
- [Chương 97: 97: Ngoại Truyện 07 Hoa Chuối Chiên](#)
- [Chương 98: 98: Ngoại Truyện 08 Thi Nghiên Cứu Thuận Lợi](#)
- [Chương 99: 99: Ngoại Truyện 09 Cá Đao Chiên Thơm Ngon](#)
- [Chương 100: 100: Ngoại Truyện 10 Nhộng Ong Chiên](#)
- [Chương 101: 101: Ngoại Truyện 11 Tuần Trăng Mật](#)
- [Chương 102: 102: Ngoại Truyện 12 Cá Nướng Vỏ Cam](#)
- [Chương 103: 103: Ngoại Truyện 13 Ô Liu Đen Mỡ Gà](#)
- [Chương 104: 104: Ngoại Truyện 14 Đậu Hà Lan Xào Chao](#)
- [Chương 105: 105: Ngoại Truyện 15 Mưa Suối Hoa Nở](#)

- [Chương 106: 106: Ngoại Truyện 16 Một Con Cá Ba Cách Ăn](#)
- [Chương 107: 107: Ngoại Truyện 17 Mùa Xuân](#)
- [Chương 108: 108: Ngoại Truyện 18 Bún Bò](#)
- [Chương 109: 109: Ngoại Truyện 20 Lẩu Thỏ](#)

Chương 1: 1: Vườn Chuối Dưới Nắng Gắt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chủ Nhược Chuyết di chuyển dưới cái nắng chói chang của tháng tám, ánh mặt trời gay gắt như đổ lửa, sóng nhiệt thiêu đốt da thịt, đất badan xung quanh bạt ngàn một vùng trời.

Những người nông dân được thuê ai ai cũng cời trần, mồ hôi mồ kê đầm đìa, họ đang trộn phân gà và phân lân thành hỗn hợp để bón lót(*) vào bên trong lớp đất.

(*) Quá trình cung cấp nguồn thức ăn cho cây trước khi gieo trồng giúp cho những hợp chất khó phân hủy có đủ thời gian để tan rã, tạo điều kiện cho rễ cây trong quá trình sinh trưởng có thể hấp thu chất dinh dưỡng tốt nhất tạo nền móng vững chắc cho cây phát triển.

Chương Bách ở bên cạnh hào hứng nói không dứt miệng, "Nếu bón phân kỹ thì trước hôm hai mươi là có thể trồng mầm chuối được rồi, sang năm sẽ có thể thu hoạch được."

Bình nước khoáng trong tay Chủ Nhược Chuyết đã nhìn thấy đáy, hần cảm giác mồ hôi trên người đang chen chúc nhau toát ra ngoài, thậm chí còn chảy vào trong mắt khiến hần nhoi nhoi, quần áo từ trên xuống dưới ướt đẫm, miệng khô khốc khó chịu.

Hần ấn điều khiển từ xa, ngắm quả cầu selfie đang lơ lửng giữa không trung về phía mình, nói với khán giả: "Đây là những gì tôi trồng trong vài tháng tới, bây giờ hai mắt tôi đang đau như kim châm vì bị mồ hôi chảy vào."

Lần này tôi thật sự bỏ cuộc đây, khát quá, tôi hối hận vì ban nãy ngại nặng nên không mang theo nước, bây giờ muốn tìm một nơi râm mát nghỉ ngơi

cũng không có ngụm nước để uống."

Trong video là hình ảnh vô cùng đáng thương của hắn với phần tóc mái ướt đẫm bết lại, đến cả lông mi cũng ướt nhẹp, đôi mắt như bị phủ sương mù.

Bình luận trên màn hình livestream nhanh chóng lướt qua xoèn xoẹt.

Hắn vẫn luôn tốt tính, trả lời rõ ràng từng câu hỏi trong đồng bình luận của khán giả xem livestream, "Không vất vả không vất vả...! Nhan sắc mlem quá? Ha ha ha, đâu có nhan sắc gì đâu, bây giờ đầu tôi toàn mồ hôi, sao có thể đẹp được, đừng khen tôi nữa, tôi đổ mặt bây giờ."

"Dự án nhàn hạ? Thế giới này không có bữa cơm nào miễn phí, cũng không có dự án nào dễ dàng kiếm được tiền đâu."

"Antifan? Kệ họ đi."

Giả vờ giả vịt sao? Ha ha ha nói tôi chịu khổ để ngược fan? Ha ha ha ha tôi ngược mấy bạn sao?"

"Đi giày da sang trọng ra đồng để làm màu? À đôi giày da này tôi đã đi nhiều năm rồi, thật sự rất thoải mái, có thể đi đường dài, cho nên hôm nay mới đi."

Không sao, mọi người cứ phát biểu ý kiến đi."

"Ồ, đừng chửi người giàu, mọi người thảo luận hòa bình, bây giờ rất nhiều dự án khởi nghiệp đều lừa tiền của người ta."

Tôi cảm thấy vẫn là những gì mọc ra từ đất là chân thật nhất, còn tạo công ăn việc làm và đóng thuế được...!Được rồi, dù không kiếm được một triệu tệ thì vẫn có chuỗi tiêu hồng để ăn nha."

"Cho dù không bán được thì khi nào thu hoạch cũng có thể tặng chuỗi tiêu cho các fan."

"Sáng sớm ra đồng...!Đây là chỗ mà nông dân nghỉ ngơi giữa trưa, buổi sáng buổi tối mới ra làm ruộng, bị cảm nắng thì không tốt, cũng sắp kết thúc công việc rồi."

Bọn tôi đến từ lúc mới hửng sáng, bây giờ mới chín giờ mà nhiệt độ đã cao thế này, có điều thời tiết cũng phải đủ nóng thì mới có thể trồng được chuỗi tiêu hồng."

"Hả? Muốn thấy tôi cởi áo ra đồng đào hầm á? Ha ha ha ha ha đừng đùa nha."

Chủ Nhược Chuyết nhìn về phía màn hình, vừa cười vừa chuyển điện thoại ra phía ngoài, quay phong cảnh xa xa, gương mặt càng ngày càng đỏ gay.

"Bọn tôi thật sự đang tìm chỗ nghỉ mà, nắng quá."

Chương Bách bên cạnh lúng túng nói: "Chỗ này mới làm, còn chưa kịp xới đất, thời gian gấp gáp quá, nhất định phải trồng được hết trước cuối tháng tám..." Cậu ta vội đưa chai nước khoáng cho hắn, ngưng ngưng cười, "Anh khát lắm phải không? Hay uống của em đi này."

Nếu không chúng ta cố chịu đựng trước khi về thành phố ha? Nhưng mà phải chờ một lúc, em còn phải nghiệm thu mới có thể thả người đi.

Anh không biết phải nghiêm khắc với mấy người nông dân này như nào đâu, nếu không giám sát họ đào thì kiểu gì cũng lười biếng, có chỗ không làm, trồng sót rất nhiều chỗ."

Chủ Nhược Chuyết nhìn chai nước khoáng cậu ta đã uống, lắc đầu.

Chương Bách biết những cậu ấm nhà giàu rất chú ý những chuyện này, thà chết khát chứ không chịu uống nước mà người khác đã uống, vội nhìn xung quanh một lượt, chỉ ngôi nhà trên sườn núi, nói: "Ở kia có nhà nông, chúng ta sang bên đó nghỉ chân xin chút nước uống tạm nhé?"

Chủ Nhược Chuyết phóng tầm mắt nhìn sang, thấy nửa sườn núi bên kia trồng kín loài hoa màu vàng, bên trong có vài căn nhà tường trắng ngói xám trông tương đối sạch sẽ.

Hắn gạt đầu cầm điện thoại, phấn chấn nói: "Nhìn đi, bọn tôi vừa phát hiện ra một nông trại, định tìm nông dân ở đó xin chút nước, nghỉ chân một lát." Bình luận trên màn hình lại lướt qua, không ít người sôi nổi hỏi loài hoa vàng rực rỡ lấp lánh dưới ánh mặt trời kia là hoa gì.

Chủ Nhược Chuyết nói: "Tôi cũng không biết đó là hoa gì."

A có khán giả nhận ra rồi, là thảo quyết minh(*), hạt của nó có thể làm gỏi và thuốc."

(*). Còn gọi là quyết minh, muồng, đậu ma...!là loại cây mọc hoang khắp

nơi ở nước ta, có công dụng trị các chứng mắt ngủ, đau mắt đỏ, mắt mờ, chảy nhiều nước mắt, táo bón, hắc bào, nấm ngoài da.

Có khán giả đang bàn luận: "Đẹp thì đẹp đấy nhưng cứ thử ở đi là biết, không có mạng không có bồn cầu giặt nước không có bình nóng lạnh không có điều hòa, một ngày cũng chả sống nổi đâu."

Đúng là homestay vẫn có khác biệt."

Có người phản bác: "Bây giờ sống ở nông thôn còn thích hơn trong thành phố, cho dù không có điều hòa thì nhà cửa vẫn khang trang, đông ấm hè mát."

Chủ Nhược Chuyết tốt tính mỉm cười quay phong cảnh cho khán giả xem livestream, vừa đi vừa nhìn thấy hoa vàng của thảo quyết minh lũ lượt nối liền nhau hết rặng này đến rặng khác, càng nổi bật hơn dưới tán lá lông vũ xanh mơn mớn, khiến cho người ta có cảm giác hai mắt mình sáng rực lên.

Cổng vườn được dựng từ thân cây thô ráp đang khép hờ.

Chương Bách đứng ngoài cổng gọi vài tiếng nhưng không ai đáp lại, cậu ta nói: "Có lẽ đang làm việc bên trong nên không nghe thấy, chúng ta vào xem sao."

Hai người đẩy cổng đi vào, nhìn thấy bên phải sân trong là một vườn rau xanh mướt, sinh trưởng rất tốt dưới ánh mặt trời, cây nào cây nấy đều khỏe mạnh bóng loáng, xanh tươi màu mỡ.

Cải cúc, ngò rí, rau cải, thì là đều mọc cao và trổ hoa vàng, ong bướm sặc sỡ bay vo ve xung quanh rất sinh động.

Có vài cây ớt chỉ thiên cao cao, phía trên còn dính vài trái ớt xanh ớt đỏ, bên cạnh là cà chua, những quả đỏ mọng cũng treo mình dưới giàn lá cây, đẹp để nổi bật.

Ngoài đất trồng rau thì bên cạnh còn có một giàn cây leo toàn dưa là dưa đang giương nanh múa vuốt bám lên giá, những quả dưa chuột non lủng lẳng buông xuống.

Chương Bách không nhịn được khen một câu, "Vườn rau xanh đẹp tuyệt!" Chủ Nhược Chuyết lấy điện thoại ra chụp một pô, nhìn máy tán thưởng, "Hộ

nhà nông này thật sự rất cần cù, trông vườn rau xanh này được trang hoàng đẹp quá."

Hắn dí sát máy vào hàng rào vườn rau xanh mơn mớn gần đó, "Đúng không, mọi người cũng thấy đẹp chứ? Cái này chắc phải tốn nhiều thời gian lắm."

"Muốn ăn cây ớt kia á? Được được, trông giống hạt tiêu, mới hái xuống rắc muối thôi ăn cũng siêu dậy vị."

"Dưa? À đúng, dưa treo trên hàng rào này đúng là đẹp thật, có lẽ là dưa chuột..."

Hai người đi trên con đường lát đá vào bên trong nhà, giữa những phiến đá được tận dụng mọi thứ để trồng cây me đất, bồ công anh, tiểu cúc, nhành hoa mảnh mai tinh tế, phía trên nở bung những bông cúc tươi thắm màu đỏ tía.

Vừa đi vào thì nghe thấy soạt một tiếng, hình như có người đang xào rau, sau đó mùi thịt đậm đà tỏa ra ngoài, là cà xào thịt, bên trong còn bỏ thêm ớt, mùi ớt nồng cay độc đáo lẫn với mùi thịt, kết hợp với hương cà tím rằm rằm đánh úp tới.

Hai người họ lái xe từ nội thành đến đây vào sáng sớm, bụng đã trống rỗng từ lâu, bây giờ bỗng nhiên ngửi được hương thơm lừng này thì bất giác thấy vô cùng cồn cào, miệng ứa nước bọt.

Thậm chí Chủ Nhược Chuyết còn nghe thấy rõ tiếng Chương Bách nuốt nước bọt bên cạnh.

Chủ Nhược Chuyết nói với máy quay đang livestream, "Gặp được chủ nhà rồi, chưa được cho phép thì quay chụp không hay lắm, tôi tắt nhé." Sau đó hắn thoát ra khỏi phòng livestream.

Tác giả có lời muốn nói:

1.

Chủ Nhược Chuyết không phải công, mấy chương đầu sẽ dùng góc nhìn của người qua đường để dẫn đến nhân vật chính.

2.

Công là Thịnh Vô Ngung, thụ là Huyền Hiểu Đông.

3.

Đây không chỉ đơn giản là một câu chuyện làm ruộng mỹ thực thường ngày, có máu chó (chủ yếu xuất hiện ở phần quá khứ), những tình tiết cực phẩm ngoài dự đoán, nếu chỉ muốn đọc thể loại cuộc sống làm ruộng ấm áp thì có thể đọc truyện khác.

Thực ra tôi cũng chưa từng đọc thể loại văn làm ruộng xen kẽ drama này, ai đọc rồi có thể đề cử cho tôi mấy bộ để tôi học hỏi thêm.

Tiểu thuyết cần sự mâu thuẫn xung đột để thúc đẩy tình tiết, nếu chỉ đọc làm ruộng mỹ thực hàng ngày thì thật ra có thể đọc tản văn.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Hoa thảo quyết minh

[Click để xem ảnh](#)

Cà xào thịt

[Click để xem ảnh](#)

Chuối tiêu hồng: thuộc nhóm phụ chuối tiêu vừa.

Thân giả màu hồng đỏ, có những mảng đen nâu lớn liên tục.

Lá đứng, đầu lá uốn cong, gân chính màu trắng sáng ở góc có nhiều phần trắng, đuôi gân lá ít phần..

Chương 2: 2: Sả Mật Ong

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi sâu vào bên trong là một gian bếp, qua cánh cửa có thể nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang quay lưng về phía cửa xào rau, dáng người y cao to rắn rỏi, cách ăn mặc đơn giản với áo phông ngắn màu trắng rộng rãi, quần dài màu xám.

Chương Bách gọi: "Bác(*) gì ơi?"

(*) 老乡 (lǎoxiāng): Đây là cách xưng hô đối với người nông dân chưa biết họ tên.

Đúng lúc người đàn ông quay lại múc thức ăn, thấy bọn họ thì kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Chủ Nhược Chuyết vừa nhìn thấy tướng mạo thanh niên này thì ngẩn ra, chàng trai này sở hữu mái tóc đen nhánh rối bời, tròng mắt đen trắng rõ ràng, vàng trán sáng sủa, làn da trắng trẻo, cổ thon dài.

Ngoại hình này dù ở trong thành phố cũng hiếm thấy, nào có giống những người nông dân bản địa đen nhẻm vì làm lụng lâu dài dưới cái nắng gay gắt mà hần nhìn thấy trong thôn mấy hôm nay.

Đến cả Chương Bách mở miệng cũng không thể không biết ngại mà gọi người ta là bác nữa, cười nói: "Người anh em này, bọn tôi làm việc đi ngang qua chỗ này, đang khát quá, không biết có thể uống cốc nước không?" Anh chàng kia quan sát bọn họ một lượt, khóe miệng hơi nhướn lên nụ cười, y hất cằm về phía cánh cửa phía sau gian bếp ra hiệu, nói: "Vào trong ngồi đi, ở đây nóng lắm, tôi đi rót nước cho các anh." Nói rồi, y bung món ăn vừa

xào xong dẫn bọn họ đi qua cánh cửa kia, vào một căn phòng rộng rãi. Vừa vào nhà là Chương Bách thấy dễ chịu hơn hẳn, hóa ra căn nhà này rất rộng, xà nhà cực cao, có gió lùa vào khiến hai người đang lồi thối lếch thếch thấy mát rượi, vô cùng thư giãn.

Cách trang hoàng nhà chính cũng không giống gia đình nông dân hay làm, sàn nhà trải gạch lát nền to màu xám bóng loáng.

Một bên hoàn toàn là tường kính, ánh sáng hắt vào rất mát mẻ, xuyên qua nền kính có thể nhìn thấy những cây rau xanh mướt tươi tốt mập mập ngoài vườn.

Một bên có lắp mấy chục bể cá thủy tinh hình chữ nhật, bên trong có đủ các loài cá với kiểu dáng phong phú đang bơi.

Ở giữa là bàn ăn gỗ thô dài, chất gỗ dày dặn và chắc chắn, vài cái ghế dựa bày ra ở đó, trông đơn giản mà dễ thương.

Chương Bách lên tiếng khen ngợi, "Anh bạn, con cá vàng này cậu nuôi đắt tiền lắm! Đó là rồng đỏ(*) đấy, tôi từng thấy rồi! Vào thời điểm tốt có thể bán được với giá mấy trăm ngàn tệ trên thị trường đó!"

(*) Còn gọi là cá rồng châu Á, ở Việt Nam người ta hay gọi là cá rồng.

Loài cá này tượng trưng cho sự may mắn, phát tài lộc, đem lại hạnh phúc và xua đuổi tà ma làm cho phong thủy được tốt hơn.

Người đàn ông kia đặt món ăn lên mặt bàn, đáp: "Ừ, nếu các anh có hứng thú thì có thể mua mấy con mà nuôi." Y vừa nói vừa mở chiếc tủ lạnh hai cánh trên tường, lấy đồ trong đó ra.

Chương Bách nói: "Sao mà mua nổi chứ——Nuôi loài này còn phải chi rất nhiều tiền cho bể nuôi và thức ăn cho cá nữa, tốn kém lắm."

Trông cậu không giống người địa phương ở đây nhỉ?" Cậu ta đã để ý tới chiếc tủ lạnh hai cánh, gần như người nhà quê rất ít khi mua loại tủ lạnh lớn thế này, hơn nữa nhìn thương hiệu có vẻ cũng rất đắt.

Quan sát thêm cả tủ bát trên bếp, các thiết bị điện như lò nướng, lò hấp, lò

vi sóng, máy rửa bát, máy xay thực phẩm tất tần tạt đầy đủ mọi thứ, đây là người thành phố về quê sao?

Chàng trai kia cười nói: "Tổ tiên nhà bố tôi đều là người ở đây, tôi xuất ngũ về đây định cư." Y lấy hai chiếc ly thủy tinh dài và một chiếc bình cũng bằng thủy tinh ra từ hai bên cánh tủ lạnh, bên trong có những vụn lá xanh ngắt chìm nổi trong làn nước trong veo.

Y rót đầy nước vào hai chiếc ly rồi đặt lên bàn cho bọn họ, nhìn Chương Bách đã chạy đến trước bể cá vàng, rồi lại nhìn sang Chủ Nhược Chuyết sống lưng thẳng tắp đang ngồi trước bàn dài giữa phòng, cười nói: "Tôi họ Huyền, Huyền Hiểu Đông, gọi tôi Hiểu Đông là được rồi."

Chương Bách đi tới lấy ly nước uống ừng ực, lập tức uống hết ngay, sau đó mở to mắt nhìn cái ly rỗng trong tay.

Huyền Hiểu Đông thấy vậy mỉm cười, giúp cậu ta rót đầy ly tiếp rồi đặt bình lên bàn, cười nói: "Hai người cứ tự nhiên." Chương Bách hơi ngại ngùng, vừa uống vừa cười, "Nước chanh mật ong này không tệ, vừa thơm ngát vừa ngon miệng."

Dù đã khát khô cả họng nhưng Chủ Nhược Chuyết vẫn nhấp từ từ từng ngụm nhỏ ly đồ uống mát lạnh kia, nghe thấy Chương Bách nói thì sửa lại: "Không phải chanh, đây là sả." Ngay sau đó hắn lại nói: "Tôi họ Chủ, bạn của tôi họ Chương, làm phiền cậu rồi." Thấy đối phương tự giới thiệu bản thân, vốn dĩ Chương Bách phải nói trước rồi mới đến lượt hắn, nhưng Chương Bách còn lơ mơ không biết giới thiệu thế nào, suy cho cùng vẫn là do cậu ta mới tốt nghiệp nên thiếu kinh nghiệm xã hội, chủ yếu vẫn chưa va vấp nhiều.

Chủ Nhược Chuyết đã gặp nhiều tình huống xã giao này từ nhỏ rồi, mở miệng là tự giới thiệu được ngay.

Huyền Hiểu Đông nhìn hắn, ánh mắt chan chứa ý cười, "Chào Chủ tiên sinh, chào Chương tiên sinh."

Đây là nước sả mật ong, hương sả và hương chanh na ná nhau nên cũng được gọi là sả chanh(*).

(*) Nghĩa là cây sả có hai cách gọi, sả hoặc sả chanh đều đúng.

Chương Bách cũng cười, "Ồ sả chanh, hình như nghe ở đâu rồi—— À đúng

rồi Hiểu Đông, cậu là người địa phương chứ? Biết ở đâu có quán cơm nhỏ sạch sẽ không? Bọn tôi về nội thành thì xa quá, mà xung quanh thì tôi lại không quen lắm."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Tôi cũng đang nấu bữa trưa, nếu không chê thì chi bằng dùng tạm một bữa ở chỗ tôi nhé? Mặc dù không có món gì đặc sắc nhưng cũng khá tươi và sạch sẽ."

Chương Bách vô cùng vui mừng, "Thế này sao được..." Cậu ta liếc Chủ Nhược Chuyết, hai người cũng đã quen nhau một thời gian, cậu biết rõ hắn rất kỹ tính, mấy hàng quán ruồi nhặng ven đường thì hắn sẽ kiên quyết không vào.

Chỗ này trông sạch sẽ, nhưng không biết có động vào chỗ nào hắn kiêng kỵ không.

Chủ Nhược Chuyết hơi chần chừ rồi nói: "Bọn tôi gửi cậu tiền thức ăn nhé?" Huyền Hiểu Đông lắc đầu mỉm cười nói: "Đều là thu hoạch ngoài vườn rau, bình thường ăn không hết đâu, đừng khách sáo, chỉ thêm vài món thôi, cháo cũng có sẵn rồi." Nói xong, y quay đầu đi vào gian bếp, một lát sau bưng ra một nồi cháo đặt bên cạnh chiếc bàn dài, cười nói: "Đây là cháo ngô, không biết hai người có quen húp cháo không."

Nếu không quen thì tôi nấu thêm một nồi cháo hoa, hoặc nấu cơm cũng được."

Chương Bách biết rõ dân bản xứ ở đây thích dùng cháo ngô, lại có phần bận tâm đến Chủ Nhược Chuyết, khuyên nhủ: "Nhiều người ở đây sống thọ lắm, nghe nói thường dựa vào hoa màu."

Hạt ngô này phơi khô rồi nghiền nát nấu cháo, ngọt lắm, anh Chủ không ngại thì thử xem sao."

Chủ Nhược Chuyết nhìn vào trong nồi súp, quả nhiên là một nồi cháo ngô vàng óng, còn ngửi được mùi ngô ngọt.

Có lẽ cũng do hắn đã quá đói bụng nên dù là lần đầu tiên thấy món này thì cũng không cảm thấy bài xích, hắn nói với Huyền Hiểu Đông: "Khách nghe theo chủ nhà là được, tôi không có vấn đề gì đâu."

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, "Cũng không phải dưỡng sinh trường thọ gì, thật ra là do nghèo đói, trộn ngô với gạo nấu cháo để tiết kiệm tiền, nhưng nếu để dùng làm lương thực chính thì gạo trắng vẫn thiếu rất nhiều chất dinh dưỡng." Y lấy từ trong tủ bát bên cạnh mấy cái bát sứ to trắng phau đặt xuống trước mặt bọn họ.

Huyền Hiểu Đông quay đầu đi ra ngoài, chỉ nghe được tiếng nôi lại vang lên, không lâu sau mấy đĩa thức ăn được bưng ra.

Chương Bách đã xử xong mấy bát cháo, thấy món ăn thì vô cùng ngạc nhiên, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn vậy mà đối phương có thể lọ mọ nấu được ba món ăn một món canh.

Món mặn là rau cần xào thịt khô, mùi thịt khô thơm nức cả mũi; cà xào ớt xanh và thịt, sắc tím và xanh hồng xen lẫn nhau, xanh tươi đỏ thắm tím đậm kết hợp trên cùng một chiếc đĩa, trông vô cùng đẹp mắt; lại thêm cả một đĩa cải xoăn xào, cũng xanh mượt vừa vặn.

Mấy món ăn này đều rất đầy đặn, món canh là lá ớt hiểm(*) thả vào nấu cùng canh trứng, màu xanh và vàng nhạt hòa quyện, mùi thơm nức mũi, nhìn kỹ còn thấy cả sò điệp khô trong canh.

Salad còn kết hợp cùng một đĩa trứng vịt muối, lòng đỏ trứng chảy ra dầu, một hũ dưa chuột dập điểm những miếng ớt đỏ tươi nhỏ, xanh đỏ đẹp đẽ(**).

(*) Còn gọi là ớt mắt chim, ớt thóc, ớt chim ỉa, dùng trong các món mặn.

Lá của loài ớt này được sử dụng phổ biến ở các nước Đông Nam Á, Ma Cao, Hồng Kông, trở thành một trong những loại thực phẩm bán chạy nhất.

(**) Gốc là 红绿怡人 (hồng lục di nhân), bắt nguồn từ bài thơ Di hồng khoái lục (怡红快绿) của nhân vật Giả Bảo Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng (Tào Tuyết Cần).

Chương Bách nhìn Huyền Hiểu Đông ngồi xuống, bèn vội vàng tiến đến vừa múc canh cho y vừa cười, "Trứng vịt muối này cũng do cậu làm sao? Quả nào cũng chảy ra dầu! Kỹ thuật đỉnh quá."

Huyền Hiểu Đông nói: "Cũng không có gì đặc biệt, người địa phương ở đây đều biết, lúc làm trứng vịt muối thì nhớ dùng nước biển ngâm sứa, chắc chắn ai cũng có thể làm trứng ứa dầu."

Chương Bách bưng bát cháo lên húp xì xụp, húp một mạch nửa bát xong mới cầm đũa gấp rau, rõ ràng là rất đói.

Chữ Nhược Chuyết lại cầm đũa khuấy khuấy trong bát, lo lắng không biết nên mở miệng thế nào, bảo hẳn cứ bê bát lên húp luôn như Chương Bách thì thật sự khó nhìn quá.

Đang lúc do dự, Huyền Hiểu Đông lấy một cái thìa sứ ở bên cạnh đưa cho hẳn.

Hẳn nhận thìa, ngẩng đầu nhìn Huyền Hiểu Đông cười tủm tỉm múc canh giúp mình, không khỏi cảm thấy bất ngờ vì anh chàng này nhanh nhạy tận tâm quá, gật đầu nói: "Cảm ơn." Sau đó cúi đầu chậm rãi múc cháo ăn bằng thìa sứ.

Rau dưa này đều mới hái từ ngoài vườn rau, tươi ngon không cần bàn cãi.

Mà rõ ràng người tên Huyền Hiểu Đông này lại có kinh nghiệm trong việc nấu nướng, lượng nhiệt và thời gian nấu món ăn đều rất chuẩn, giòn ngon mà vẫn xanh mướt.

Thịt khô đậm đà, dưa chuột dập chua cay giòn giòn, cháo ngô loãng vô cùng bon miệng, lá ớt hiểm trong canh vừa vào miệng là tan ra, trong vị ngon còn thoang thoảng mùi ngai ngái của lá ớt.

Chương Bách ăn liền ba bát cháo ngô lớn rồi húp thêm một bát canh lớn, ăn toát cả ra mồ hôi, cả người sáng khoái, lưu luyến đặt đũa xuống, thỏa mãn dựa lên ghế bành.

Tự nhiên cậu ta thấy ngưỡng mộ người đàn ông tên Huyền Hiểu Đông này.

Chương Bách không khỏi cảm khái: "Hôm nay bọn tôi chạy khắp nơi tìm chỗ ăn mệt quá, còn chẳng bằng anh bạn tự trồng tự ăn, thoải mái ghê—— Không khí ở đây lại tốt, không có chút áp lực nào cả."

Huyền Hiểu Đông cười an ủi cậu ta, "Tự cung tự cấp đương nhiên là tốt, bây giờ xã hội này không tiến ắt lùi, không biết tiến thủ không biết tích lũy, không nhân lúc còn trẻ mà tận lực gây dựng sự nghiệp một phen, sau này sẽ khiến con cái mình phải chịu thiệt thòi."

Con gái nhà Chương Bách vừa tròn một tuổi, một năm qua cậu ta ra sức phấn đấu vì muốn cho con gái mình một tương lai thật tốt, nghe vậy thì lập tức sinh ra cảm giác tri kỷ, "Không tệ! Nếu không phải vì muốn con mình

không thua kém ai ở vạch xuất phát thì sao cần phải liều mạng thế! Tôi nói chú nghe này chú em, bây giờ trông cậu thoải mái hơn tôi thế thôi, nhưng tương lai con cái phải đi học, người lớn ốm đau phải đến bệnh viện, những tài nguyên này vẫn nên đến thành phố lớn.

Còn trẻ tuổi thì đừng ham an nhàn, nếu mà nằm phăng thật ấy thì sẽ bị người ta giẫm lên đấy!"

Chủ Nhược Chuyết hơi cau mày, cảm thấy Chương Bách thân thiết với người quen sơ quá(*), nói năng không biết chừng mực.

Hắn nhìn Huyền Hiểu Đông, không ngờ đối phương chẳng hề giận chút nào, vẫn cười nhẹ, dường như không để bụng những lời Chương Bách nói: "Anh nói đúng." Lòng mi y dày, đôi mắt cũng không thể hiện sự bất mãn, trông đáng vẻ thật sự rất hòa nhã.

Huyền Hiểu Đông đảo mắt sang nhìn Chủ Nhược Chuyết đang nhìn mình, nở nụ cười thân thiết, "Chủ tiên sinh cũng ăn xong rồi sao?"

(*) Đối xử với người khác trung hậu hoặc ngu ngốc.

Chủ Nhược Chuyết gật đầu, nói: "Cảm ơn cậu." Sau đó chòng bát của mình lên nhau.

Chương Bách là người lanh lợi, vội vàng thu dọn bát đĩa trước, "Để tôi rửa chén để tôi rửa chén."

Huyền Hiểu Đông cười, nói: "Hai người đừng khách sáo, có việc bận thì cứ đi đi, chuyện nhỏ này không sao đâu."

Cuối cùng Chương Bách vẫn mang bát đi rửa, Huyền Hiểu Đông cũng không từ chối nữa.

Hai người nhanh chóng chào tạm biệt rồi ra đồng quan sát một lát, thấy mặt trời đã ngả về phía Tây, Chủ Nhược Chuyết và Chương Bách liền lên xe về thành phố.

Trên đường về có ngang qua chân núi, Chủ Nhược Chuyết bỗng nhiên nói: "Lái xe qua căn nhà chúng ta ăn cơm hôm nay."

Chương Bách thấy khó hiểu, chỉ là vẫn lái xe đến cổng.

Chử Nhược Chuyết xuống xe, mở nắp lấy bao bọc hai cây thuốc vào cùng một bình rượu, mang ra chỗ cổng gỗ, đặt thuốc lá và rượu ở cánh cổng vừa đóng kín rồi trở về xe.

Chương Bách thấy bao bì màu xanh lục, líu lười nói: "Gấu mèo kia, cái này siêu xịn luôn ấy, thuốc lá Địa Đạo Nam, còn cả rượu Phù Dung, toàn những thứ không mua được ngoài thị trường, nghe nói được ủ trong bộ đội, dùng nước suối phù dung, thật ra đều là rượu ngũ cốc, uống không bốc.

Mấy thứ này giá trị hơn nhiều so với bữa chúng ta ăn trưa nay, anh sợ nợ nhân tình đúng không? Đợi một lát em đi mua con gà cũng được, em thấy Hiểu Đông cũng không hút thuốc đâu, có khi không biết hàng quý, lãng phí lắm."

Chử Nhược Chuyết không để ý tới cậu ta, chỉ nói: "Đi thôi."

Chương Bách tiếc của trừng mắt nhìn đồ vật gần cổng gỗ, vừa lái xe vừa nói: "Cũng không biết cậu ấy có nhận được không, lỡ bị ai đi ngang qua lấy mất thì tiếc quá."

Chử Nhược Chuyết vẫn không nói năng gì, Chương Bách tặc lưỡi tiếc nuối chốc lát rồi mới nói: "Sáng mai anh về thủ đô chứ? Nghe nói là sinh nhật cụ Chử?"

Chử Nhược Chuyết gật đầu nói: "Khu ruộng bên này nhờ cậu rồi."

Chương Bách cười vỗ ngực nói: "Anh yên tâm, chắc chắn không có vấn đề gì! Sang năm nhất định có thể thu hoạch được."

Tác giả có lời muốn nói:

Đoan Ngộ bình an!

Mở văn đại cát!

Mưa lì xì đến đây!

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Cá rồng châu Á

[Click để xem ảnh](#)

Rau cần xào thịt khô

[Click để xem ảnh](#)

Cà xào ớt xanh và thịt

[Click để xem ảnh](#)

Cải xoăn xào

[Click để xem ảnh](#)

Canh trứng lá ớt hiểm

[Click để xem ảnh](#)

Dưa chuột đập: Về cơ bản giống dưa chuột muối của mình, nhưng do có thêm bước dùng dao đập dưa sau khi thái (giống như mình hay đập tỏi) nên mới có cái tên như vậy.

[Click để xem ảnh](#)

Ớt hiểm.

Chương 3: 3: Mỳ Trộn Hương Xuân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một thời gian sau, Chủ Nhược Chuyết không đến đây, bận bịu chạy đi chạy lại ở thủ đô, mãi đến mùa xuân năm sau, hắn mới nhớ ra "sự nghiệp" trống chuôi tiêu hồng của mình.

Chủ Nhược Chuyết lại một lần nữa dẫn Chương Bách tìm đến nhà Huyền Hiểu Đông để ăn nhờ bữa trưa.

Huyền Hiểu Đông đang cầm kéo ngồi bên cạnh cọc gỗ vườn rau, trước mặt bày cái thùng đựng ốc bươu đã cắt đuôi, thấy hắn thì cười, "Hoan nghênh, thuốc lá do anh để lại đúng không? Cảm ơn nhiều.

Tôi không hút thuốc, hơn nữa loại thuốc đó rất đắt, tôi không dám động vào, trả lại cho anh nhé."

Chủ Nhược Chuyết cười khua tay, "Không đắt đâu, mua bên ngoài thì quý thật, nhưng đây là của cha chú trong nhà, không tốn gì cả, cậu yên tâm nhận đi——Ồ tôi tặng rồi, từ trước đến nay chưa bao giờ nhận lại, dù sao cũng làm phiền cậu cơm nước, giữa trưa bọn tôi cũng không cần về thành phố ăn rồi lại quay về đây nữa cho xa xôi.

Sắp tới tôi cũng định ở lại gần đây một thời gian."

Huyền Hiểu Đông thấy đối phương cười vui vẻ, cũng cười: "Được, cho dù anh ở lại đây bao nhiêu ngày, hai người đều có thể đến chỗ tôi ăn cơm."

Chủ Nhược Chuyết hớn hờ ngó vào cái thùng trước mặt y, cười nói: "Đang làm gì đấy? Ốc bươu à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Nuôi được ít ngày đã nhả sạch bùn cát, tôi đang định xào với tía tô.

Không biết anh có thích vị này không?"

Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Được chứ được chứ, cái gì tôi cũng ăn được, người sành ăn!"

Huyền Hiểu Đông tiếp tục hỏi bọn họ có kiêng gì không, biết họ không có gì cần kiêng, cũng không sợ ăn cay thì gặt đầu, dọn dẹp thùng ốc bươu mang vào nhà bếp.

Chủ Nhược Chuyết và Chương Bách theo y đi ngang qua vườn rau xanh, lại một lần nữa trầm trồ cảm thán, "Rau của cậu được trồng tốt thật!" Đang nhìn đông nhìn tây, chợt nghe thấy một làn hí khúc vang lên gần hàng rào, chất lượng âm thanh phát ra rất kém, nhưng lại càng làm tôn thêm sức sống tràn trề của vườn rau này, mang lại cảm giác ngang tàng khoa trương. Chủ Nhược Chuyết và Chương Bách nhìn sang, thấy một bà cụ đầu tóc bạc phơ đang vịn lên hàng rào gỗ gọi với vào bên trong: "Đông Đông ơi! Hiểu Đông!"

Huyền Hiểu Đông thò đầu qua cửa sổ lớn phòng bếp, nhìn về phía bên kia, "Bà Hạ, có chuyện gì vậy?"

Bà Hạ cười tủm tỉm treo cái giỏ lên trên hàng rào, khua tay, "Mới làm Thanh Đoàn(*), cháu ném thử đi." Sau đó bà cũng không nhiều lời, hơi còng lưng chấp tay phía sau, treo bên hông chiếc đài đang phát xướng đoạn Đế Hoa Nữ(**) với âm thanh buồn bã hiu quạnh rồi ung dung đi xa.

(*) Là món ăn được làm trước tiết thanh minh, hình dạng giống như một loại sủi cảo.

Vỏ ngoài xanh xanh của bánh được nhuộm từ rau khúc hoặc ngải cứu, nhân bánh là rau hẹ, trứng và đậu phụ khô.

(**) Một câu chuyện hư cấu của Trung Quốc về công chúa Trường Bình thời nhà Minh và Châu Thế Hiến chồng cô.

Chủ Nhược Chuyết quay đầu lại nhìn Huyền Hiểu Đông, "Thanh Đoàn?"

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Mang vào đây đi, chẳng phải hai người đói bụng sao? Đúng lúc có thứ ăn lót dạ, hôm qua tôi biếu bà ấy hai lọ tương hương xuân(*), đây là quà đáp lễ."

(*) Hay còn gọi là xoan hôi, vị rất ngon, hàm lượng dinh dưỡng cao nên được nhiều người ưa chuộng.

Chủ Nhược Chuyết không khỏi nuốt nước bọt, "Tương hương xuân? Cậu

ngâm muối sao?"

Huyền Hiểu Đông thấy biểu cảm của hắn thì không nhịn được cười, "Cách làm không giống nhau, luộc sơ qua nước rồi thái hạt lựu, rắc bột ớt xay và vừng lên, thêm dầu sôi rồi đóng vài lọ, hương vị rất ngon, không thể để lâu mà phải ăn ngay.

Tôi để lại nhiều lắm để trộn mỳ cho hai người đây."

Chủ Nhược Chuyết vô cùng vui mừng, "Tuyệt quá!"

Đi vào nhà bếp, vẫn ngồi ở cái bàn gỗ dài chắc chắn đó, Huyền Hiểu Đông đi tới giúp bọn họ lấy Thanh Đoàn trong giỏ ra, quả nhiên bên trong có tám cái.

Thanh Đoàn vừa mới hấp, cái nào cũng to bằng nửa nắm tay, bên dưới lớp vỏ gạo nếp xanh ngắt có thể nhìn thấy nhân bánh bên trong.

Chủ Nhược Chuyết thèm dãi, lúc này bệnh cũ của hắn lại tái phát, hắn không nhịn được nói với Huyền Hiểu Đông: "Tôi livestream được không? Yên tâm, trừ tôi ra nhất định sẽ che hết mặt mọi người."

Hắn lại lo lắng người trước mặt sống ở quê đã lâu nên không biết livestream là gì, bèn tiếp tục giải thích: "Tôi có một tài khoản blogger nhỏ, có một vài fan, cậu có biết phòng phát sóng trực tiếp không? Đây là nền tảng rất nổi tiếng, vườn rau và món ăn này đẹp như vậy, không chia sẻ thì tiếc quá."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Cứ tự nhiên."

Chủ Nhược Chuyết vội vã mở cầu livestream ra, mỉm cười chào khán giả, "Chào mọi người, mọi người còn nhớ vườn rau đã thấy lần trước không? Hôm nay tôi nhận được sự đồng ý của chủ nhà nên quay lại cho mọi người ngắm kỹ thêm đây."

Chủ Nhược Chuyết quay Thanh Đoàn để trên bàn trước, "Thấy món bánh Thanh Đoàn này không? Tôi vừa ăn hai chiếc, nhân bánh là cúc hài nhi, ăn ngon lắm.

Lát nữa vẫn còn mỳ trộn hương xuân đang chờ tôi!"

Khoe xong đồ ăn, hắn lia một vòng ngoài cửa sổ để mọi người xem được vườn rau xanh mướt phát triển mạnh, chụp liên tiếp mấy bức hình rau dưa mọc vô cùng tươi tốt.

Quả nhiên trên màn hình, bình luận nhanh chóng lướt qua, "Cái vườn rau này siêu rộng siêu đẹp luôn ấy!"

"Cây kim ngân kìa! Đúng là hết như thác nước!"

"Tui thích rau diếp ngồng, cả ngò rí bên kia trông cũng rất khỏe mạnh."

"Cây ớt đẹp quá, thật ra ăn mầm ớt ngon lắm đó!"

"Oa oa, dưới giàn nho góc này có cả giường trúc kìa, oa, trông thanh thoi sướng ghê! Tay mới vút sách, mộng dài một chiều(*)."

(*) Trích từ bài thơ thất ngôn tuyệt cú "Hạ nhật đặng xa cái đình" (Tạm dịch: Mùa hạ trèo lên xe lọng nằm nghỉ) của Thái Xác thời Tống.

Bài thơ miêu tả trạng thái nhàn rỗi của tác giả và khao khát một cuộc sống ẩn dật sau khi ông bị giáng chức.

Chữ Nhược Chuyết cười đi qua, nói: "Trên giường trúc đúng là có sách thật, hừm——Không ngờ là tập thơ của Yeats, Khi cả mùa hạ cuồn dã đều dõi mắt theo bóng hình cô ấy(*)."

Xem ra chủ vườn rau còn có sở thích văn chương."

(*) Câu thơ nằm trong bài thơ "The Folly of Being Comforted", thuộc tập thơ "In the Seven Woods" của nhà thơ, nhà soạn kịch người Ireland William Butler Yeats.

"Là anh chàng đáng người siêu đẹp lần trước đúng không?"

Chữ Nhược Chuyết quay ống kính sang phía nhà bếp, lướt qua bóng lưng của Huyền Hiểu Đông, bình luận trên màn hình lại nhảy lia lịa:

"Oa đúng là quần quân đội kìa, tiếc là không nhìn thấy mặt, bằng cảm giác thôi cũng thấy rất tuần tú."

Trông bờ lưng gợi cảm kìa, trông vòng eo kìa kìa, trông cặp chân dài đó kìa, đang nấu cơm hả? Anh trai vừa đẹp dáng vừa biết nấu cơm, lại còn đọc thơ, tui đồng ý!"

Chữ Nhược Chuyết giới thiệu: "Chủ nhà của bọn tôi đang nấu mì——Lên cao chút nha, quay cận cảnh luôn, nhìn tương hương xuân này, nhìn vắt mì này...!Ồ?"

Hắn tò mò nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, "Cái này hình như là mì mới cán đúng không?"

Huyền Hiểu Đông bưng ra một cái chậu sứ lớn đầy lá tía tô để xào cùng ốc

bước, đặt lên bàn, "Đúng, buổi sáng cán rồi cất trong tủ lạnh, vừa khéo các anh tới."

Chủ Nhược Chuyết giật mình, "Cậu còn biết tự cán mì sợi sao? Người phương Nam bọn tôi hiếm người biết cái này lắm."

Huyền Hiểu Đông nói: "Trước đây tôi học từ đồng đội người phương Bắc."

Chủ Nhược Chuyết khen: "Giỏi quá, khán giả xem livestream của tôi đều khen cậu, kiểu đàn ông ấm áp đảm đang như cậu được nhiều cô gái trẻ thích lắm."

Huyền Hiểu Đông khẽ mỉm cười, hỏi bọn họ: "Buổi tối muốn ăn gì?"

Chủ Nhược Chuyết nhìn Chương Bách bên cạnh đang cặm cụi ăn không buồn ngẩng đầu lên, cười nói: "Tay nghề của cậu tốt, bọn tôi là khách phải theo chủ nhà chứ."

Cậu có gì thì làm đó đi, tùy theo ý cậu, tôi không kiêng gì cả."

Huyền Hiểu Đông nói: "Vậy gà nước suối, tôm sông rau hẹ, canh măng hải sản củ cải, chè đậu xanh được không? Gà nuôi thả rông, hương vị rất ngon."

Chủ Nhược Chuyết nghe mà muốn ăn ngay lập tức, nhưng vẫn tò mò đặt câu hỏi: "Gần đây có suối sao?"

Huyền Hiểu Đông cười khẽ, "Không, phải đi mua nước suối——Nước suối thương hiệu Lãnh Vụ, tôi từng thử mấy nhãn hiệu rồi, dùng loại này nấu canh rất ngon."

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, "Tôi bảo này, nếu là nước suối thật thì tôi sợ có ký sinh trùng và ô nhiễm kim loại nặng."

Nhưng mà nụ vị giác lưỡi cậu cũng phát triển mạnh hơn người bình thường đấy, nếu không sao có thể nếm được hương vị các loại nước suối khác nhau?"

Huyền Hiểu Đông cười, "Các nhãn hiệu nước khác nhau cũng phù hợp với các loại canh khác nhau, canh gà, canh dê, canh rắn dùng loại nước suối không giống nhau."

Chủ Nhược Chuyết cảm thán, "Xem ra cậu thật sự nghiên cứu qua rồi."

Tối hôm đó, Chủ Nhược Chuyết xơi một bữa no nê, tôm sông xào lá hẹ ăn đưa cơm vô cùng, canh gà càng khỏi cần nói, mềm như ngon miệng, nước canh trong, quả nhiên hai người họ ăn khen không dứt miệng.

Mấy ngày sau đó, Chủ Nhược Chuyết đóng đô luôn ở chỗ Huyền Hiểu Đông,

ăn uống tới nỗi người cũng tăng thêm mấy cân, sau đó cười rạng rỡ về thủ đô.

Lúc về, hắn còn xách theo một túi bánh ú nặng trình trịch, nhân bánh là chao thịt muối, ngoài ra có mấy chai tương hương xuân và mắm tôm sông, còn cả một bình rượu mật ong nhỏ, nghe nói là tự ủ nên phải uống nhanh, nếu không sẽ bị chua.

Chú thích của editor:

Thanh Đoàn: Là món ăn được làm trước tiết thanh minh, hình dạng giống như một loại sủi cảo.

Vỏ ngoài xanh xanh của bánh được nhuộm từ rau khúc hoặc ngải cứu, nhân bánh là rau hẹ, trứng và đậu phụ khô.

Cúc hài nhi: Hay còn gọi là hoa Mã Lan, loài cây thân thảo phân bố chủ yếu ở các nước châu Á; vị cay, hơi ngọt, có tác dụng trừ thấp nhiệt, tiêu thực tích, thanh nhiệt giải độc, lợi niệu,...!Để làm bánh hình như người ta dùng phần thân cây.

[Click để xem ảnh](#)

Tương hương xuân

[Click để xem ảnh](#)

Mỳ trộn hương xuân

[Click để xem ảnh](#)

Hoa kim ngân: hay còn gọi là nhãn đông, là loài thực vật bản địa của miền Bắc Việt Nam, Trung Quốc, Nhật Bản, Triều Tiên.

[Click để xem ảnh](#)

Rau diếp ngồng: hay còn gọi là xà lách thơm, diếp măng,...!là loại rau được

trồng phổ biến ở Đài Loan và Trung Quốc.

Người miền Nam Trung Quốc thường gọi là du mạch thái (có nghĩa là rau cải có mùi thơm lúa mới).

[Click để xem ảnh](#)

Gà nước sôi: Món ăn truyền thống của Trùng Khánh, thuộc nền ẩm thực của Tứ Xuyên.

Canh măng hải sản củ cải

Tôm sông rau hẹ

[Click để xem ảnh](#)

Chè đậu xanh.

Chương 4: 4: Rượu Ngọt Mật Ong

(*) Rượu ngọt: Tiếng Anh gọi là sweet wine, chỉ chung các loại rượu có vị ngọt.

Ở Trung Quốc chỉ các loại rượu gạo, ở châu Âu thường dùng để chỉ rượu tráng miệng (Dessert Wine) và rượu mùi (Liqueur).

Lần này Chủ Nhược Chuyết về thủ đô, cũng phải hơn một tháng sau mới quay lại, khen Huyền Hiểu Đông hết lời, "Ông cụ nhà tôi thích rượu mật ong của cậu lắm, nói hương vị rất thuần túy, chua ngọt ngon miệng.

Thỉnh thoảng ông ấy bị Rubella(*) vào mùa xuân, hôm đó uống rượu của cậu xong, thế mà mấy nốt nổi mẩn xẹp hết! Lần đầu tiên như thế luôn đấy.

Ông cụ dặn tôi khi nào về thì mua rượu mật ong của cậu mang về cho ông."

(*) Hay còn gọi là bệnh sởi Đức, là một bệnh sốt phát ban lành tính, lây nhiễm không nguy cấp, nhưng lại khá nghiêm trọng vì có khả năng gây ra các dị tật bẩm sinh cho thai nhi (đối với phụ nữ mang thai).

Huyền Hiểu Đông lắc đầu nói: "Hết rồi, là do trước đây thấy tổ ong rất lớn trên núi, người dân trên đó nói phải dỡ đi để tránh làm trẻ con bị thương, tôi tìm thời điểm bỏ nó đi.

Thấy tổ ong còn tốt nên tôi dùng để ủ rượu, hôm đó nhớ ra cũng uống được rồi, anh nói uống ngon nên tôi đã tặng anh hết."

Chủ Nhược Chuyết tiếc nuối nói: "Tiếc quá! Tôi cũng đoán có thể cậu không còn nhiều lắm, hầy."

Huyền Hiểu Đông nói: "Nếu rượu mật ong có tác dụng thì chẳng phải có rất nhiều loại nổi tiếng của nước ngoài sao? Có thể dùng thử xem."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Không phải, dùng rượu mật ong chữa Rubella thì ai

cũng biết rồi.

Nhưng ông cụ nhà tôi thử rất nhiều loại nhưng đều không có tác dụng gì mấy.

Ông nói nước ngoài đều là nuôi với số lượng lớn, xưởng nuôi ong chủ yếu dùng cùng một loại mật hoa.

Có lẽ bọn ong rừng hút mật khắp nơi, không biết bên trong chứa thành phần nào thích hợp."

"Cậu không biết đâu, bệnh Rubella này ghét một cái là không cụ thể, đến bác sĩ khám cũng vô dụng, họ chỉ bảo nghỉ ngơi nhiều, nâng cao sức miễn dịch, tránh xa mấy nguồn dị ứng, thế nhưng lúc phát tác thì vô cùng khó chịu.

Ông nhà tôi lớn tuổi rồi, không thể dùng thuốc bừa bãi được.

Mà cái bệnh Rubella này cũng lạ lắm, không tìm được nguồn dị ứng chắc chắn.

Cả chục năm nay, xuân năm nào cũng phát tác mấy tháng liền, ngồi nằm cũng không yên, toàn thân ngứa ngáy.

Bác sĩ chỉ có thể đoán là do vấn đề tâm lý, bây giờ tự dừng lại gặp được thứ thuốc trị được, ông ấy vui lắm.

Tiếc là...!ày!"

Huyền Hiểu Đông nghe vậy cũng rất thông cảm, "Vậy thì để mai tôi lên núi tìm xem sao, tìm được tổ ong sẽ ử giúp anh một vò, nhưng chưa chắc đã giống được như lần trước đâu."

Chủ Nhược Chuyết vui mừng khôn xiết, "Cảm ơn cảm ơn! Năm nay khỏi rồi, bây giờ chỉ lo năm sau còn tái phát không thôi.

Bình rượu mật ong mở ra dùng một lần rồi, không biết sang năm còn hiệu quả như vậy không nữa.

Làm phiền cậu quá."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không phiền, chỉ cần để mắt tới là được.

Tình cảm ông cháu hai người tốt thật đấy."

Chủ Nhược Chuyết lắc đầu, có vẻ chán nản, "Tôi là cháu trai nhỏ nhất của ông, hồi bé ông nội đã thương tôi nhất, tên tôi cũng là do ông đặt.

Ông nói sau này tôi sẽ giỏi giang như ông, tiếc là tôi bình thường không có gì nổi bật, phụ sự kỳ vọng của ông.

Mấy năm qua...! công việc của tôi cũng không quá tiến triển, chỉ chơi vui thôi, khiến ông thất vọng rồi."

ngôn tình hoàn

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Tôi thấy anh rất chịu khó, chẳng phải anh còn trồng rất nhiều chuối tiêu hồng sao? Cần thế nào nữa mới gọi là có tiền đồ, nhất định phải làm ông này bà kia, nổi tiếng trong ngoài nước, một ngày thu cả đống vàng à?"

Chủ Nhược Chuyết hơi ngạc nhiên nhìn y, chỉ cảm thấy người này ăn nói lưu loát, không giống một quân nhân xuất ngũ, nhưng nghĩ đến tập thơ của Yeats dưới giàn nho thì lại thấy thật ra là do bản thân mình coi thường người ta.

Hắn nở nụ cười, "Ày cậu không hiểu đâu, tôi đây cũng là bị ép thôi, gia đình nhà tôi phức tạp, từ nhỏ trong nhà còn có cả bà hai bà ba, gia đình bao nhiêu chú bác, cháu chắt cả chục đứa, anh em con nhà chú bác gộp lại nữa, có thể nói là một gia tộc lớn."

"Gia đình cũng có ít sản nghiệp, người nào cũng muốn leo cao, ông cụ dứt khoát lập nên quy củ, sau khi trưởng thành, mỗi đứa trẻ đều có thể xin một triệu tiền vốn tài trợ, nhưng không có bất cứ tài nguyên gì của gia đình nữa, tay không gây dựng sự nghiệp, thời hạn là ba năm.

Ba năm sau xem lợi nhuận, nếu xuất sắc thì có thể vào quản lý công ty."

Huyền Hiểu Đông nói: "Cho nên Chủ tiên sinh này, chỗ chuối tiêu anh trồng

chính là một triệu tiền kinh doanh sao?"

Chủ Nhược Chuyết cười, "Đúng vậy, mấy năm trước đây một triệu là rất nhiều, có thể làm rất nhiều việc.

Bây giờ một triệu ấy, thành thật mà nói không buôn bán gì được đâu.

Dù sao tôi tốt nghiệp về cũng vẫn lông bông, chơi livestream cho vui, không làm được gì nghiêm túc.

Sau này có dịp quen được Tiểu Chương, cậu ấy tốt nghiệp Đại học Nông nghiệp, cần vốn gấp nên tự tìm đến tôi.

Tôi xem bản kế hoạch của cậu ấy thấy không tệ, nghĩ dù sao mình cũng chẳng làm được việc lớn, chi bằng giúp người ta, cho nên xin một triệu đầu tư thử xem."

(*) 1 triệu NDT là khoảng hơn 3.5 tỉ VND.

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Hóa ra là vậy, sao hôm nay Tiểu Chương không tới?"

Chủ Nhược Chuyết nói: "Hãy đừng nói nữa, vốn dĩ chuỗi tiêu hồng đã kết trái rồi, phát triển tốt lắm, đến tháng bảy là có thể bán.

Kết quả bỗng nhiên Tiểu Chương nói bên nhà bố vợ cậu ấy khăng khăng bắt cả nhà bọn họ di cư sang đó gấp, nói là ngàn năm mới có một cơ hội.

Cậu ấy nói xin lỗi tôi, tôi thấy cây cũng lớn cả rồi nên đã gửi cậu ấy hoa hồng từ trước, dù sao khâu tiêu thụ tiếp theo tôi cũng đã liên lạc ổn thỏa, công nhân thu gặt chuỗi tiêu cũng đã thuê xong, chỉ còn một tháng cuối nữa thôi.

Nếu lần này thuận lợi thì lợi nhuận rất khá, đợt này chuỗi ngon, mấy năm tới cũng có thu hoạch, trong nước trồng cái này không nhiều, giá cả đều rất cao, đơn đặt hàng đã ký xong rồi đây."

Hắn treo nụ cười trên gương mặt, rõ ràng cảm thấy rất tự hào với một triệu tiền đầu tư vào vụ chuỗi sắp thu hoạch lần này——Tuy nói khởi động với một triệu tệ, nhưng thực ra hắn đã rót vào dự án này không ít vốn, tất tần

tật cũng phải đầu tư mấy chục triệu.

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, một lát sau khéo léo nhắc nhở, "Mặc dù nói vậy nhưng tháng này thành phố Tây Khê bọn tôi sắp vào mùa bão rồi."

Chủ Nhược Chuyết khó hiểu, "Bão hả? Bão tốt mà, mát mẻ, thành phố Tĩnh Hải cũng giống chỗ cậu, mỗi lần đến mùa bão là mát lắm."

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Người thành phố yên tâm ở trong nhà lầu, không biết người nông thôn bọn tôi trồng cây nông nghiệp quy mô lớn sợ nhất là bão, gặp phải cơn bão có mắt bão không lớn(*), trong phạm vi mưa gió là có thể bị nhấn chìm hết, thu hoạch cả một năm đều mất trắng."

Cho nên mới nói nông dân nhìn trời ăn cơm, cũng may bình thường đơn đặt hàng không nhắc đến điều khoản bất khả kháng, như vậy dù có hủy hợp đồng thì cũng không cần chịu trách nhiệm...! Chia hoa hồng thì cũng đã chia rồi, năm sau năm kia thu lại vẫn được, anh chuẩn bị tâm lý cho tốt là được."
(*) Mắt bão hay còn được gọi là tâm bão, nằm ở vị trí trung tâm của các xoáy thuận nhiệt đới cường độ mạnh.

Mắt bão càng nhỏ thì càng nhiều bão tăng cường, những cơn bão này có cường độ dễ biến động, khiến các nhà dự báo khí tượng gặp nhiều khó khăn.

Sắc mặt Chủ Nhược Chuyết hơi thay đổi.

Cơn gió mang theo hơi ướt nóng ẩm của đầu hạ lén vào từ phòng ngoài, trên chiếc bàn gỗ dài, Chủ Nhược Chuyết mở mấy bản hợp đồng ra, đọc lần lượt từng tờ một, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Huyền Hiểu Đông thấy dáng vẻ này của hắn thì biết chuyện không ổn, tới hỏi: "Anh có điều khoản này không? Hay là mua bảo hiểm nông nghiệp?"

Hầu hết tất cả các hợp đồng tiêu chuẩn đều có những điều khoản tương tự nhau, về mặt lý thuyết không nên bỏ sót.

Vị trước mặt đây trông có vẻ ra tay rất hào phóng, có lẽ cũng không keo kiệt số tiền bảo hiểm nông nghiệp.

Chủ Nhược Chuyết nhỏ giọng nói: "Hợp đồng đều do Chương Bách bàn bạc, công ty tôi cũng nhỏ, không có phòng ban pháp lý chính thức."

Lúc đó Chương Bách nói không có vấn đề gì...!Tôi cũng sơ suất, cậu ta chỉ

là một sinh viên đại học mới tốt nghiệp không bao lâu, còn mới có con, chỉ sợ sai sót ở đâu——Tôi vừa mới tra ra chút, có lẽ bảo hiểm chưa mua, bây giờ mua cũng không kịp, phải mất thời gian chờ."

Huyền Hiểu Đông không lên tiếng, Chủ Nhược Chuyết lấy điện thoại ra, gọi một hồi rồi buồn bực đặt lại bàn, "Hôm trước cậu ta vừa mới xuất ngoại, số điện thoại cũng tắt máy rồi, bảo là đợi khi nào ổn định sẽ liên lạc lại với tôi." Huyền Hiểu Đông nghĩ một lát, nói: "Hay là chúng ta tìm một đại diện pháp lý, xem có thể ký bổ sung thỏa thuận không?"

Chủ Nhược Chuyết ngược mắt lên nhìn y, sắc mặt khó coi, giọng khẽ nói: "Không kịp nữa rồi, sắp tới ngày giao hàng đã hẹn, tổng cộng ký với năm đơn vị, đều là những nơi chuyên bán hoa quả và siêu thị lớn nổi tiếng trong nước.

Quan trọng là tất cả đều đặt cọc không ít tiền, số tiền này đã dồn hết vào đất trống, chỉ dựa vào một triệu tiền vốn thì không đủ.

Thực ra có thể nói đây là đòn bẩy cao, là do tôi tham...!Ban đầu cũng không định mạo hiểm.

Dựa vào hợp đồng, đến hẹn mà không giao hàng thì phải đền gấp ba lần tiền đặt cọc, lúc này mà ký bổ sung thỏa thuận thì chắc chắn đối phương không đồng ý.

Cứ coi như tìm quan hệ để hòa giải thì cũng cần thời gian lên kế hoạch..." Huyền Hiểu Đông thấy sắc mặt hắn càng ngày càng trắng bệch, bèn lên tiếng trấn an: "Bảo cũng chưa chắc đến chỗ chúng ta, mấy ngày tới nhớ để ý kỹ tin tức thời tiết."

Chương 5: 5: Mưa Núi Sắp Đến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

(*) Sơn hà dục lai: Chỉ một điều gì đó sắp xảy ra.

Chủ Nhược Chuyết mang gương mặt khó đăm đăm trở về thành phố, tối hôm đó ở khách sạn hẳn không ngủ yên được, lên mạng tra cứu liên tục, tìm hiểu tin tức khí tượng, điều tra bây giờ bão đang đổ ập vào đâu, thậm chí cả các vụ án thương mại khác, tra suốt cả một đêm, cũng không livestream.

Cứ thế ngơ ngác đến hừng đông hẳn mới ngã đầu ngủ, nhưng ngủ không sâu, lại dậy ngắm bình minh rồi đến vườn chuối, nhìn những quả chuối xanh được trồng khắp nơi đã xuất hiện màu hồng nhạt, bây giờ vẫn chưa thu hoạch được.

Nhưng nếu bão ập tới, trong phạm vi sức gió thì e là không còn gì nữa. Hẳn đi sang bên Huyền Hiểu Đông, xách theo hành lý, cười gượng, "Tháng này tôi muốn ở chỗ cậu, tôi trả tiền thuê được không? Ở gần hơn khiến tôi yên tâm hơn chút."

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi thu dọn phòng giúp anh, trên núi không có hệ thống cung cấp nước uống, đều dùng nước giếng, còn giường chỉ là giường gỗ bình thường, anh đừng chê là được."

Chủ Nhược Chuyết lau mặt, cuối cùng trưng ra gương mặt rõ là mệt mỏi, "Không sao...! Chắc là cũng không ngủ được đâu."

Buổi tối, tay nghề của Huyền Hiểu Đông vẫn rất tốt, vịt ô mai chua ngọt làm khai vị rất ngon, rau xanh mới hái từ vườn vừa giòn vừa tươi, ít đường ít muối, nhưng hẳn ăn vẫn nuốt không trôi.

Chử Nhược Chuyết miễn cưỡng uống mấy ngụm canh, nhìn Huyền Hiểu Đông, cảm thấy không cần tỏ ra giả tạo trước mặt người đàn ông xa lạ này, cười gượng, "Để cậu chê cười rồi——Thực ra tôi để ý như vậy không phải vì tiền, khoản lỗ vốn thì vẫn bồi thường được, chỉ là...!vốn dĩ tôi ôm hy vọng rất lớn, tưởng rằng có thể thể hiện một lần trước mặt ông, để ông đừng thất vọng về tôi như vậy nữa..."

Hắn vuốt mặt một cái, đôi mắt hơi đỏ lên, Huyền Hiểu Đông múc một bát canh giúp hắn, "Canh dạ dày heo ngân hạnh(*), giúp lưu thông khí huyết thoải mái hơn, chuyện vẫn chưa tệ đến mức đó đâu."

(*) Hay còn gọi là bạch quả, loại cây sử dụng được cả quả và lá làm dược liệu, có tác dụng trị thiếu năng tuần hoàn não, bệnh tuần hoàn ngoại biên, ho suyễn,...

Chử Nhược Chuyết uống vài ngụm canh màu trắng sữa âm ẩm, vị tiêu trôi tuột thẳng xuống dưới theo thực quản, cả người thả lỏng ra.

Hắn từ từ thở hắt ra, tự giễu nói: "Nhắc đến cũng buồn cười, lúc trước tôi tự đi tìm bên cung cấp, thật ra người ta đều vì tôi là người nhà họ Chử nên mới nể tình, bây giờ nghĩ lại mới thấy đúng là tự bê đá đập vào chân mình."

Nếu là doanh nghiệp bình thường, hợp đồng sai lầm như vậy chắc sẽ phải tự chịu.

Mà những doanh nghiệp ấy cũng sẽ không nhận được khoản tiền đặt cọc cao đến vậy.

Lúc đó...!là tôi tham lam...!quá nóng lòng xin xỏ.

Thật ra một triệu cũng có thể kiếm chút đỉnh rồi, tôi chê ít, muốn nhanh hơn..."

Hắn cười khổ, "Ày, bởi vì tôi sinh ra giống ông cụ nhà tôi, trên chân có một cái bớt."

Từ nhỏ ông đã vô cùng thương tôi, đặt tên cho tôi, mua đồ cho tôi, dạy tôi học.

Nhưng cuối cùng tôi lại không phải người thông minh, ham ăn biếng làm, thời niên thiếu không hiểu chuyện, gây ra nhiều chuyện thái quá, bị ông lạnh nhạt.

Sau khi bị đuổi ra nước ngoài học tập mấy năm mới được về thì cũng gắng gượng lấy được cái bằng thừa thãi, làm một kẻ vô tích sự.

Vốn tưởng rằng...!Cho nên rốt cuộc bùn nhão vẫn không trát được tường, thứ quan trọng như hợp đồng mà tôi cũng không biết tìm luật sư giỏi để xem xét kỹ lưỡng..."

Chủ Nhược Chuyết nhìn Huyền Hiểu Đông, đôi phương vẫn luôn tập trung lắng nghe hẳn nói, đôi mắt đăm đăm bình tĩnh.

Hắn cười nhạo bản thân, nói: "Buồn cười đúng không? Tôi cũng không muốn vào đội ngũ quản lý, vào hội đồng quản trị gì gì đó, không có chí lớn xa như vậy, thực ra tôi...!chỉ muốn làm ông vui, để ông biết Nhược Chuyết...!không kém cõi như vậy, cũng có thể làm vài việc..."
Đêm hôm trước hẳn trần trọc cả đêm, hai tròng mắt đầy tơ máu.

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi hiểu——Tôi cũng từng giống anh."

Chủ Nhược Chuyết nhoẻn miệng cười, "Hầy, cậu biết an ủi tôi thật."

Huyền Hiểu Đông nghiêm túc nói: "Không, đó là sự thật...!Chắc anh thấy tôi nấu nướng giỏi đúng không? Tôi cũng thế, cũng rất muốn nhận được sự công nhận từ một người thân quan trọng của mình."

Chủ Nhược Chuyết ngạc nhiên, "Hả?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cha mẹ tôi ly dị, từ nhỏ tôi đã sống với bố, sau này bố tôi nghiện rượu, hôm nào cũng say khướt, cơm nước đều do tôi làm.

Bây giờ nhớ lại, có lẽ ông ấy bị ngộ độc rượu, ngày nào mặt cũng đỏ gay, người thì nồng nặc mùi rượu.

Tay nghề nấu ăn của ông ấy cũng rất tốt, từng làm đầu bếp ở một quán cơm nhỏ, bố luôn nói tôi phải học cách nấu nướng thật giỏi thì sau này...!mẹ mới thích tôi..."

Trên mặt Chủ Nhược Chuyết tỏ ra sự thương tiếc, "Hóa ra là vậy, từ nhỏ cậu đã học nấu ăn rồi sao? Cũng vất vả quá—Sau đó...!cậu nấu ăn ngon thế này, có phải mẹ cậu rất vui không?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, vẻ mặt đượm sự thất vọng, hồi tưởng lại: "Bà ấy đi bước nữa, gia đình chồng mới khá giả, trong nhà có thuê đầu bếp, không cần một đứa trẻ chưa thành niên như tôi tới nấu cơm."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Nhưng thi thoảng làm chút đồ ăn nhẹ gì đó, nhất định mẹ cậu cũng sẽ rất vui."

Thật sự mà nói, tay nghề của cậu rất tốt đấy, hướng chi trẻ con rất chân thành.

Nếu là tôi thì tôi chắc chắn sẽ rất cảm động."

Huyền Hiểu Đông lịch sự mỉm cười, không nói gì, quay lại chủ đề ban đầu, trấn an hẳn: "Tuần này bão ập vào, cảnh báo bão về đã được gửi đến rồi."

Cho dù thế nào anh cũng cần làm tốt công tác chuẩn bị phòng ngừa." Chủ Nhược Chuyết cười gượng, "Ôi, hôm nay đã sắp xếp khẩn cấp rồi, nhưng mười ngàn mẫu lện, có thể làm gì đây? Chỉ đành nghe theo mệnh trời, bây giờ thu hoạch thì sớm quá."

Cơn bão Sky Sparrow cấp 16 bắt nguồn từ Philippines, vùng duyên hải bên này đã cảnh báo cao nhất rồi.

Tôi bất cẩn, tưởng nước chúng ta xa biển nên hoàn toàn không ngờ tới, xem dự báo mới thấy đến chỗ chúng ta không xa mấy, chỉ có thể cầu nguyện cho vườn chuối tiêu hồng của tôi không bị tổn hại quá nhiều."

Huyền Hiểu Đông kinh hãi, "Tận mười ngàn mẫu sao?"

Nụ cười trên gương mặt Chủ Nhược Chuyết cứng ngắc, "Tại càng trồng nhiều thì lãi càng lớn, người ta nói quy mô nông nghiệp càng lớn thì càng tiết kiệm chi phí."

Huyền Hiểu Đông nói: "Ngược lại mới đúng, hàng năm miền Bắc đều có người miền Nam vào thuê đất trồng mùa đông, nghe nói kiếm được rất khá, chỉ là phải kiểm soát rủi ro có thể xảy ra."

Chủ Nhược Chuyết thấp giọng thở dài: "Đúng vậy, trên sách giáo khoa nào cũng viết, tôi lại ngông cuồng thế này, lần này nhận được bài học kinh

nghiệm cũng là đáng đời.

Tôi đẩy đòn bẩy cao quá...!Sau đó đầu tư mười ngàn tệ đứt quãng, thông qua đủ các con đường để rút vốn, còn có của bạn bè, thậm chí fan cứng còn quyên góp một phần...!Tưởng chỉ cần đợi đến lúc thu hoạch chuỗi là xong." Với thân phận như hần, muốn xoay sở tiền rất dễ dàng, dù sao ai cũng biết nhà họ Chủ không thật sự bỏ mặc cậu chủ nhà mình, chỉ là một lần té ngã này, sau này sẽ không thể đứng lên được nữa trong gia tộc.

Nắng chiều đỏ vàng ngoài cửa sổ vô cùng rực rỡ, đó là dấu hiệu riêng biệt trước khi bão đến, ánh tà dương nghiêng nghiêng hắt vào gian bếp rộng rãi.

Bữa tối đã dùng hết, Chủ Nhược Chuyết nhìn Huyền Hiểu Đông đứng trước bồn rửa bát, dáng người cao lớn, động tác rửa bát hết sức trơn tru thành thạo, đúng là một đôi tay cử trọng nhược khinh(*), một con người đẹp trai cởi mở.

(*) Ý chỉ người có tài lực siêu việt, việc nặng nề cực nhọc nhưng giải quyết một cách dễ dàng.

Cả ngày hôm nay lòng hần đã rối bời sẵn rồi, bây giờ cũng chỉ là suy nghĩ lung tung, hần nghĩ một người có vẻ ngoài và nhân phẩm thế này, nếu ở thành phố hần cũng không khó lăn lộn, còn từng tham gia quân đội, vì sao bây giờ lại sống một mình trong núi thế này?

Chủ Nhược Chuyết không nhìn được nữa, lên tiếng hỏi: "Cậu sống một mình trong núi không thấy quạnh quẽ sao? Bây giờ tôi sống ở thành phố Tĩnh Hải, cách thành phố Tây Khê nửa tiếng tàu cao tốc, cũng không thiếu bạn bè.

Cậu có ngoại hình đẹp, lại là quân nhân xuất ngũ, tôi có thể nhờ người tìm công việc lương cao ổn định giúp cậu.

Ví dụ như câu lạc bộ Bích Bồ, cậu nghe bao giờ chưa? Tôi có thể tiến cử giúp cậu, có thể làm vệ sĩ cho quản đốc, với điều kiện ngoại hình của cậu, lại còn từng là bộ đội thì thừa sức, công việc rất dễ, còn bao cả chỗ ở.

Hoặc cậu thích nấu ăn thì làm đầu bếp."

Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn hẳn, cười nói: "Đa tạ Chủ tiên sinh, tôi thích cuộc sống một mình thanh tịnh trong núi hơn, ở thành phố quá ồn ào."

Chủ Nhược Chuyết thở dài nói: "Cậu đừng coi thường công việc kia."

Câu lạc bộ Bích Bồ là chốn xa hoa hàng đầu của thành phố Tĩnh Hải, hội viên lên đến ngàn vạn, năm nào chi tiêu thấp nhất cũng đến hàng chục triệu, người bình thường không vào được, người được vào đó làm việc cũng đều có người đảm bảo, rất dễ dàng.

Đương nhiên cậu ngại làm vệ sĩ không tiện, khó tìm vợ thì có thể làm đầu bếp.

Người từng làm bếp trưởng trong đó, đi đến đâu cũng được người ta tranh giành, tôi dẫn mấy người bạn đến, đặc biệt chỉ chọn cậu nấu, nâng giá trị con người cậu lên, một năm được mấy trăm vạn cũng không thành vấn đề." Huyền Hiểu Đông cụp hàng mi, cười nói: "Thật sự không cần đâu, cảm ơn cảm ơn."

Chủ Nhược Chuyết có phần tiếc nuối, cũng cảm thấy mình hấp tấp lỗ mãng quá, cười nói: "Không sao, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, bản thân tôi còn cả đống sự cố phiền lòng chưa giải quyết, lại còn đòi quan tâm đến cậu nữa." Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, dọn dẹp xong gian bếp thì dẫn Chủ Nhược Chuyết đến căn phòng ở phía Đông, "Bình thường tôi hay dùng nơi này để đọc sách tiêu khiển, vẫn khá sạch sẽ, anh ngủ tạm mấy ngày, có gì thiếu sót thì cứ nói."

Chủ Nhược Chuyết quan sát căn phòng này, bên trong có kê một chiếc sofa bằng vải cotton vừa nhìn là thấy rất thoải mái, cũng rất sâu.

Huyền Hiểu Đông hạ lưng ghế sofa xuống là chiếc ghế biến ngay thành một chiếc giường thấp rất chắc chắn.

Một bên tường là giá sách gỗ du(*), phía trên chất đầy sách, bên khác có một màn hình cong và một máy chơi game chiếm gần nửa bức tường.

(*) Cây du là một loại thực vật có hoa và thuộc họ gai dầu, cây du thông thường có độ che phủ lớn, tán rộng và lá có hình răng cưa mọc so le.

Cũng chính vì ưu điểm thân vừa, độ bao phủ lớn và tán rộng nên được ưa trồng bonsai và nếu tạo hình thì rất thẩm mỹ và thu hút ánh nhìn.

Hắn đi tới sờ thử, cười nói: "Không ngờ cậu thích chơi game đấy, trông nơi này được bài trí rất đẹp."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Chỉ là rảnh rỗi thích chơi xạ kích một chút thôi, anh thấy chán có thể lên mạng chơi cũng được, cũng có thể đọc tin tức giết thời gian."

Chủ Nhược Chuyết vô cùng hào hứng mở màn hình, chọn chơi game, quả nhiên trang chủ toàn là những game chiến trường, đánh đấm khác nhau.

Hắn chọn bữa game xếp hình trái cây giết thời gian, chợt không tìm được sự sót ruột lại mở trang web thời tiết, diễn đàn nông nghiệp, đọc những bài đăng thảo luận liên quan đến cơn bão.

Huyền Hiểu Đông xoay người đi ra ngoài, không lâu sau thì ôm đồ dùng giường ngủ tới, "Đều đã giặt sạch phơi khô, vừa này tôi cho vào máy sấy khử trùng thêm lần nữa rồi, anh yên tâm dùng." Nói xong, y tiến đến trái giúp hắn.

Chủ Nhược Chuyết quan sát drap giường của mình là họa tiết caro màu xám xanh nhạt và trắng, là chất vải thô đơn giản nhất, sạch sẽ phẳng phiu, trông rất trang nhã.

Mặc dù ở giữa núi rừng nhưng người này lại sử dụng máy game cao cấp, máy sấy máy giặt và các thiết bị khác, tài nấu nướng cũng ở trình độ cao, lại thêm cả nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, cuộc sống của người này giống như thần tiên vậy.

Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Ôi, ở chỗ cậu thêm vài ngày nữa có khi tôi cũng về sơn thôn ở ẩn, tận hưởng cuộc sống thần tiên, mỗi ngày không cần suy nghĩ, mọi sự buồn phiền cũng bay xa."

Huyền Hiểu Đông hơi nhướn mày, khi cười lộ ra hàm răng trắng, "Tôi sẽ coi đây là lời khen."

Hai người nhìn nhau cười, cũng biết đây chỉ là lời nói đùa.

Vốn dĩ tâm trạng Chủ Nhược Chuyết đang rất nặng nề, giờ đây hắn đã cảm thấy bình tĩnh hơn phần nào đó.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Vịt ô mai chua ngọt

[Click để xem ảnh](#)

Canh dạ dày heo ngân hạnh

[Click để xem ảnh](#)

Cây du bonsai.

Chương 6: 6: Bão Đêm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng mưa bão đã đến.

Từ nửa đêm, mưa đã nặng hạt rơi xuống dày đặc khắp nơi, Chủ Nhược Chuyết vốn dĩ đã ngủ không ngon rồi, mơ màng nghe thấy tiếng mưa gõ lên mái ngói thì tỉnh lại.

Hắn nằm trên giường nghe tiếng gió rít gào phía xa, giống như trong rất nhiều diễn biến của phim tài liệu về thảm họa, sức mạnh của thiên nhiên quá khủng bố, không thể kháng cự, đào núi lấp sông, cuốn phăng cả mặt biển, phá hủy tất cả mọi thứ.

Vì những điều này nên nỗi sợ hãi của mọi người mới biến thành điều khoản "bất khả kháng" trên hợp đồng.

Áp lực giảm bớt ban ngày giờ lại dâng lên trong lòng một lần nữa.

Hắn tưởng tượng vùng đất trồng đầy chuỗi tiêu hồng đang kết trái của mình sẽ bị tàn phá sạch sành sanh chỉ trong một cơn lốc, thậm chí là bị nhổ tận gốc, hủy diệt thành bột mịn.

Ông nội thất vọng, cha mẹ lạnh nhạt, anh em họ chế nhạo.

Bản thân mình sống mấy chục năm nay giống như một câu chuyện cười, không còn gì khác, một cuộc đời ăn hại, đến cả hợp đồng đơn giản nhất cũng không xét duyệt, thậm chí còn không tìm một luật sư chuyên nghiệp, chỉ có bản thân tự xem qua một lần là thấy được rồi——Mà bản thân hắn khi đó đang làm gì chứ?

Chương Bách...!Trông cậu ta rất thành thạo và chuyên nghiệp, còn đảm bảo đi đảm bảo lại không có vấn đề gì, mà đúng là những cây chuỗi tiêu đã lớn rất khỏe mạnh từ đất.

Những siêu thị lớn và các doanh nghiệp chọn mua cũng đều phải tốn rất nhiều tâm tư mới tìm được, khi còn bé hẳn gọi bác gọi chú, cho nên lúc hẳn đến tìm, người ta cũng vì lợi ích của nhà họ Chử nên mới thoả mái ký hợp đồng.

Lúc đó Chương Bách vô cùng hưng phấn, nhìn hẳn bằng đôi mắt sáng long lanh, vô cùng sùng bái, "Quả nhiên nhà họ Chử khác hẳn, em gặp được quý nhân rồi! Em có thể trả hết tất cả các khoản nợ cờ bạc của bố em! Sau này anh có gì dặn dò thì cứ gọi cho em! Đến lúc đó Nữu Nữu nhà em nhận anh làm cha nuôi được không? Anh là quý nhân của cả gia đình em!" Hẳn ngây ngất trong niềm vui sướng được cho đi và cứu rỗi, lại thêm tất cả mọi chuyện cũng rất thuận lợi.

Thậm chí mấy ông chú bác còn đích thân gọi điện, khen dự án này của hẳn có triển vọng, hẳn phơi phới đắm chìm trong niềm hi vọng tương lai được mùa.

Lúc đó Chương Bách cũng dạt dào cõi lòng mơ ước được lên kế hoạch tương lai cùng hẳn, có tiền thì phải mở rộng hơn thế nào, cậu ta dự định mua nhà ở đâu, mua xe gì, tương lai cho con học trường nào, học ở khu nào ra sao...

Vì sao tại thời điểm máu chót lại bất chợt nói di cư? Nhận tiền hoa hồng xong còn bỗng nhiên mất liên lạc.

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hẳn, nhưng cuối cùng hẳn vẫn cười khổ, trách người khác có tác dụng gì không? Rõ ràng đây là vấn đề của bản thân hẳn, hợp đồng cũng là do hẳn ký, không nghiêm túc xem xét tính toán thì còn đổ trách nhiệm cho ai đây?

Cả trăm suy nghĩ liên hoàn nảy sinh trong đầu khiến Chử Nhược Chuyết càng trần trọc trở mình, bên ngoài sấm sét thi nhau xuất hiện, gió lớn thét gào, còn trong lòng hẳn cũng bị tiếng gió thổi ào ào làm cho nguội lạnh. Nhất thời bi phẫn, nhất thời oán hận, nhất thời bản thân hối hận, sau đó cái bụng vô thức kêu lên rột rột.

Mấy hôm nay ban ngày hẳn đều ăn ít, buổi tối lại không ngủ được nên cuối cùng bụng dạ cũng không chịu nổi, trở dậy tạo phản.

Một khi ý thức được thì cơn đói sẽ trở nên cồn cào, phá hủy tất cả ý chí của

hắn.

Chủ Nhược Chuyết xoay người xuống giường, mặc áo ngủ quần soóc, nhìn vườn rau ướt nhẹ nhuốm mưa sa gió giạt bên ngoài, hàng nghìn giọt mưa giống như mũi tên bắn vào.

Phía đối diện là nhà bếp le lói ánh đèn, hình như là đèn trong bể cá, hắn định đi đến tủ lạnh xem thử còn mấy thứ Thanh Đoàn bánh hấp gì gì khác không—Hắn nhớ hôm qua có thấy lò vi sóng, hắn chỉ biết dùng cái đó, ờm, trứng gà thôi cũng được, ít nhất ở nước ngoài hắn đã học được cách dùng lò vi sóng để làm món trứng hấp đơn giản nhất.

Chủ Nhược Chuyết đóng kín cửa, đi ngang qua hiên nhà, chợt phát hiện đây là một khuôn viên rất tiện để đi lại, kể cả trời mưa thì cũng có thể đi dưới hiên nhà để vào mỗi phòng, nhà bếp mà không cần bung dù.

Thật sự căn nhà này có bố cục khá độc đáo, không giống những căn nhà nhỏ xây bừa bãi ở nông thôn.

Hắn vừa suy nghĩ miên man vừa đi đến nhà bếp, còn chưa vào đã ngửi thấy mùi hương cướp hồn người khác dễ như bẻ cành cây khô.

Chủ Nhược Chuyết ra sức nuốt nước bọt, trong nháy mắt cả người bỗng thấy phấn chấn hẳn lên, hắn vào phòng bếp, quả nhiên trước mặt kính của bể cá to, một bóng người cao lớn đang khom người ngắm cá bên trong.

Hắn mừng rỡ nói: "Cậu cũng chưa ngủ à? Đúng lúc quá đúng lúc quá! Đói bụng chết mất, ban đầu không định làm phiền cậu đâu, không ngờ trùng hợp cậu cũng chưa ngủ, cậu đang làm món gì đấy? Thơm quá! Thịt lợn sao?"

Huyền Hiểu Đông quay đầu lại cười với hắn, "Chỉ là ép mỡ lợn thôi, tôi định làm bánh bao vào sáng mai, trộn một ít mỡ lợn vào bột, bánh bao sẽ nở phồng ra trắng như tuyết, hương vị cũng ngon."

Chủ Nhược Chuyết thèm dỏ dãi tự đi tới mở nắp nồi ra, mùi thơm đậm đà của mỡ lợn lại một lần nữa tràn ra, hắn liền thoáng, "Tôi thích ăn tóp mỡ, để lại một ít cho tôi ăn đi, rắc thêm tí muối tiêu là được!"

Huyền Hiểu Đông thấy hắn gấp như khỉ, cười lấy bát sứ to và đũa, quả nhiên trong chảo dầu có mấy miếng tóp mỡ được rán vàng ruộm, sau đó y lấy lọ muối tiêu trên tủ bát rắc lên trên, "Tôi tưởng mấy người như anh thích ăn đồ ngọt, hơn nữa điều kiện nhà anh tốt như vậy cũng ăn tóp mỡ sao?"

Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Cậu không biết đâu, trước đây gia đình tôi

nghèo lắm, ông cụ nhà tôi từng ngồi tù, bị người ta tố cáo bôi nhọ, nói ông ấy lợi dụng chức vụ tham ô, biển thủ tài sản, điều tra hơn một năm luôn bị giam giữ, bị thẩm vấn rất nhiều lần.

Sau đó thay đổi chánh án, xử phúc thẩm lại, phân tích kỹ hơn, trả lại sự trong sạch cho ông ấy, chỉ là có vài khâu không đúng quy tắc——Nếu làm đúng luật thì chuyện không giải quyết được! Sau đó ông ấy được giảm án, sau khi ra tù phải mất nhiều năm thì tài sản mới được trả lại cho gia đình tôi.

Hồi tôi còn bé, ông nội tôi mới ra tù, cả gia đình phải chen chúc nhau sống trong một khu nhà bé tí."

Chữ Nhược Chuyết cũng không sợ nóng, ăn liền mấy miếng tóp mỡ, cái bụng đang đói meo cũng tạm bớt cồn cào.

Hắn tiếp tục chìm vào câu chuyện dang dở, "Cái sân đó vô cùng nhỏ, chỉ có thể ăn cùng nhóm chú bác, người lớn thường xuyên nấu mỡ lợn, cả sân ngập tràn mùi hương đó luôn.

Khi ấy tôi còn nhỏ, nhưng lại ham ăn, những người khác đều thích ăn ngọt, chỉ có tôi thích ăn mặn.

Bình thường người lớn sẽ không làm món mặn cho riêng mình tôi, chỉ có ông nội thường xuyên bảo người ta làm, sau đó gọi tôi tới ăn, ày."

Huyền Hiểu Đông: "Ông cụ rất tốt với anh."

Chữ Nhược Chuyết cảm khái: "Khi ông ấy ngồi tù, bà nội làm ầm lên đòi ly dị, rồi thì ly hôn thật.

Sau khi ông ra ngoài thì cưới tiếp, bà ấy là một giáo viên, tính tình không tệ, còn sinh được một cô nhỏ, nhỏ tuổi hơn cả tôi.

Hồi đó nghèo khổ, mấy chú bác không vui, trong sân suốt ngày vang lên tiếng mắng chửi.

Sau đó nữa thì nhà nước trả lại tài sản, bà nội lại lâm bệnh nặng, hai chân không đi được, lúc nào cũng cần người chăm sóc.

Ông nội tôi lên tiếng, bố mẹ tôi đưa bà nội về——Cho nên trong nhà có hai bà, mỗi người có một cô con gái, mặc dù ở riêng nhưng quan hệ vẫn khá gần gũi, ôi."

Huyền Hiểu Đông mở tủ lạnh, ôm mấy quả cà chua ra ngoài, "Ông nội anh đúng là người trọng tình nghĩa, làm miến tiết vịt cho anh nhé? Chiều tối tôi giết vịt vẫn còn giữ lại tiết, thịt vừa có thể làm nhân bánh bao vừa có thể nấu canh, ừm, còn có củ cải chua."

Bây giờ nửa đêm canh ba rồi, anh ăn ít mỡ lợn thôi, đừng ăn nhiều quá kẻo không tiêu hóa được."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Đúng, ông nội tôi là một người nhân nghĩa, bị anh em tống vào tù xong ra ngoài vẫn ôm tôi nói, làm người phải có tình, phải chính trực, không thẹn với lòng là được...!Miến được, không phiền quá chứ? Sao muộn vậy rồi mà cậu chưa ngủ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Nuôi cá rồng đỏ để trứng cần chăm sóc kỹ, loài cá này rất hung dữ, phải cẩn thận." Y thành thạo thái từng miếng tiết vịt, mở nồi, sau khi bỏ hành gừng tỏi thì cho tiết vịt vào xào cùng thịt băm một lúc, lấy củ cải chua ra đĩa, mùi chua riêng biệt tỏa ra trong nháy mắt.

Chủ Nhược Chuyết thèm chảy nước miếng, "Chà, người có thể nuôi được cá rồng sinh sôi nảy nở được cũng không nhiều, cậu thật sự rất giỏi đấy."

Nghe nói loài cá này giúp chấn hưng thịnh vượng, hay là cậu bán cho tôi một con đi, nếu lần này tai qua nạn khỏi, tôi nhất định sẽ chăm sóc chú cá này cẩn thận."

Huyền Hiểu Đông nhanh nhẹn rắc hạt tiêu vào nồi, cầm chai "nước suối lạnh" rót vào trong nồi, đợi sau khi nước sôi thì bỏ thêm miến, cười nói: "Được, cho anh giá ưu đãi, 80 ngàn tệ(*), tôi chọn cho anh con có màu đẹp nhất."

(*) Gần 290 triệu VND.

Chủ Nhược Chuyết hít một hơi thật sâu, "Xem ra cuộc sống của cậu không tệ, chỉ là không phải con cá này được bán với giá mấy trăm ngàn tệ sao? Con nào xịn hơn tôi nghe nói có thể bán với giá hơn triệu luôn, cậu bán dễ dàng thế này thì thiệt lắm đấy."

Huyền Hiểu Đông nói: "Cũng có người quen bán cá đến tìm tôi mua rồi bán

lại cho khách khác bên ngoài, đừng lo, bình thường đều bán với giá 180 ngàn tệ(*) một con, mỗi năm họ cũng chỉ mua mấy con thôi, giá bán quá cao, khách lại đông, cứ dăm ba bữa là lại có người đến xử lý và chuyển bể cho cá, rồi thì gọi điện hỏi màu sắc không đúng phải làm sao, phiền lắm."

(*) Hơn 650 triệu VND.

Chủ Nhược Chuyết mỉm cười, "Cậu thế này là chặn miệng tôi trước đó hả, sợ tôi làm phiền sao? Tôi biết cậu rất thích sự yên tĩnh rồi."

Huyền Hiểu Đông cười, "Nói thật với anh, những người mua cá của tôi rồi chuyển tay nhau bán đều là vì lợi nhuận cả."

Giá tôi bán không đắt, cho dù cá không được nuôi tốt thì cũng đừng làm phiền tôi chứ.

Khách mua cá của tôi cứ như đến vì số mệnh vậy, quá sốt sắng.

Cá mất sức sống, cá tụt vảy, cá không chịu ăn, ngày nào cũng đến làm phiền tôi, cứ như thể họ trói buộc số phận của mình vào con cá này vậy.

Tôi sợ nhất là kiểu khách này, lỡ có làm chết cá thì cứ như cha mẹ mình mất, chuyện này không có gì hay cả.

Cá là cá, cá rồng có bản tính hung dữ nhưng lại rất dễ nuôi tốt, cá không được nuôi tốt chỉ có một nguyên nhân, là do người nuôi không chú tâm thôi."

Y đổ miến tiết vệt trong nồi ra bát, rắc rau thơm lên, bê ra ngoài đặt lên bàn, mùi hương thơm ngon nóng hổi phủ vào mặt.

Chủ Nhược Chuyết hít sâu một hơi, cầm đũa bắt đầu ăn, nước canh chua cay và miến trượt xuống dạ dày, tiết vệt mềm nhạt, vị thịt chua cay ngon miệng, nước canh trong veo nồng vị tiêu.

Bão vẫn cứ càn quét bữa bãi ở nơi xa, Chủ Nhược Chuyết ấm bụng rồi thì thả lỏng ra.

Hắn nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, tay áo sơ mi vải lanh của y được xắn lên, khoe ra cánh tay săn chắc, y đang chăm chú cho thêm gì đó vào bể cá, ánh sáng mờ lấp loáng trong bể hắt lên những đường nét trên khuôn mặt,

càng tăng thêm vẻ anh tuấn lạ thường.

Chử Nhược Chuyết nheo mắt lại, dựa ra sau ghế bành, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Người sở hữu diện mạo đẹp một cách gây sự chú ý thế này, nếu thật sự cùng hẳn đến câu lạc bộ Bích Bồ, chỉ sợ chưa đến một tháng đã bị quý bà giàu có nào đó vừa ý, đúng là nên ở lại thôn quê thanh tĩnh này thì hơn.

Hắn vừa suy nghĩ vừa nói: "Cố gắng chọn giúp tôi một con, cậu định chọn con nào cho tôi?"

Huyền Hiểu Đông đảo mắt nhìn hắn, cười nói: "Ngọn đuốc pha lê đi, con này được nuôi tốt nhất."

Chử Nhược Chuyết vừa nghe tên là biết màu sắc nhất định rất tươi rói, vội vàng nói: "Giá kia là cậu nhường tôi, tôi không thể trắng trợn chiếm lợi của cậu được, để tôi gửi cậu hai mươi vạn tệ."

Huyền Hiểu Đông không nhịn cười nổi, "Vốn dĩ tôi còn lo lắng cho anh." Còn có tâm tình mua cá, xem ra con nhà giàu vẫn có sự khác biệt, người khác được ăn cả ngã về không, chỉ sợ những lúc thế này đã sợ hãi lắm rồi.

Chử Nhược Chuyết xoa mặt, hiểu ý của y, "Tôi biết, nhất định cậu đang nghĩ thầm lũ nhà giàu bọn tôi đang lỗ hơn mấy trăm triệu tệ mà vẫn còn có thể vung tiền như rác mua cá, không bận tâm gì trong lòng đúng không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không phải mang ý chế giễu như anh nói, nếu bề trên gia đình anh đã muốn cho các anh trải nghiệm rèn luyện thì dĩ nhiên sẽ bồi thường nổi, có thể học thêm được gì đó cũng tốt."

Chử Nhược Chuyết nhỏ giọng nói: "Lỗ vốn quả thật không bị tổn thương lắm, chỉ là sức lực như bị rút cạn đi ấy, cậu hiểu không? Một khi sức lực biến mất, tôi cảm thấy mình không còn chí khí gì nữa."

Hắn cười, nụ cười xen lẫn vẻ mỉa mai, "Sau này chỉ có thể yên tâm làm một công tử bột, ăn chơi chè chén——Chắc cậu không biết, thật ra từ bao đời nay gia đình chúng tôi đã có câu nói, không sợ lang thang, nhậu nhét chơi bời, xe sang rượu ngon, tiền mất bao nhiêu cũng có giới hạn.

Ngược lại, chỉ sợ những kẻ chí lớn nhưng tài mọn, khăng khăng dùng tài sản trong nhà mang đi gây dựng sự nghiệp, cuối cùng thất bại thảm hại đến mức tài sản tích góp mấy đời cũng không đủ để bù lỗ."

"Nhà tôi ấy, nằm ườn ra sông phóng túng thì không lo, bây giờ nhìn lại mới thấy đúng là tôi có chí lớn nhưng tài mọn, thật ra nên tự biết mình, người có phúc thì không cần vội." Hấn chua xót cười nói.

Huyền Hiểu Đông lấy một hộp sữa và một cái ly từ tủ lạnh ra, quay nóng bằng lò vi sóng rồi đưa sữa cho hấn, nhẹ giọng nói: "Anh nghỉ ngơi sớm đi được không? Sáng mai ra thăm ruộng là được, người ta thường nói người có phúc không bao giờ rơi vào cảnh vô phúc, có lẽ không sao đâu, chỉ là thời vận không đủ, sang năm khôi phục lại là được."

Chủ Nhược Chuyết uống cạn một hơi hết sữa bò ấm, "Má nó, trước đây ông đây đến Las Vegas đánh bạc cũng chưa từng thấy kích động thế này."

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Tóp mỡ

[Click để xem ảnh](#)

Miến tiết vịt

[Click để xem ảnh](#)

Bánh mướt

[Click để xem ảnh](#)

Củ cải chua.

Chương 7: 7: Nắng Ban Mai

Sau đó Chủ Nhược Chuyết về phòng, nhanh chóng ngủ thiếp đi, lúc thức dậy một lần nữa thì bầu trời mưa gió suốt một đêm đã nghỉ ngơi, ngoài cửa sổ sáng choang.

Hắn cuống quýt ngồi dậy, vội vàng thay quần áo rửa mặt rồi lao ra sân nhỏ, vừa mở cửa định lên xe thì thấy Huyền Hiểu Đông đang hái dưa trong vườn rau.

Mặt trời đã lên cao, sắc vàng rải rác xuống khu vườn xanh mướt, y mặc áo sơ mi vải thô màu lam nhạt, xắn tay áo lên để ngắt vài loại cây bị đổ rạp rồi vút vào trong giỏ, thấy hắn vội vàng ra ngoài bèn hỏi: "Bữa sáng làm xong rồi, anh không ăn sao?"

Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Không được, tôi đang lo, tôi ra ruộng xem sao đây."

Huyền Hiểu Đông nói: "Từ từ đã, sáng sớm tôi nhìn từ trên núi xuống, thấy cây trên đường đổ không ít đâu, xe của anh không đi qua được."

Chủ Nhược Chuyết nghe xong thì ngẩn ra, "Vậy lúc nào mới có đường để đi? Tôi bỏ tiền thuê người đến dọn sạch con đường được không?"

Huyền Hiểu Đông đặt giỏ rau sang một bên, nói: "Anh chờ lát, tôi lái mô-tô đưa anh đi xem." Sau đó y vào kho chứa đồ lật vật bên cạnh.

Chủ Nhược Chuyết yên lòng, "Ừ ừ đúng, ở nông thôn có xe mô-tô là oách lắm đấy, chở con gái đi ngắm sao ở bờ ruộng gì gì đó..." Thật ra hắn đang rất căng thẳng nên mới không nhìn được nói nhiều hơn để bản thân thả lỏng, nhưng lúc thấy Huyền Hiểu Đông dắt một chiếc mô-tô màu xanh lá mạ ánh kim loại ra từ kho thì miệng hắn ngừng lại ngay.

Hắn đi tới vài bước, sờ lên phần đệm da thật và đầu xe tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, mở to hai mắt, "Cậu được đấy! Không ngờ là Lục U Linh! Xe này đắt lắm, tôi nhớ hình như hơn một triệu lận! Không ngờ đấy không ngờ đấy,

thì ra cậu là người giàu ăn!"

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Tôi không có sở thích gì, cũng không cần nuôi gia đình, thích gì thì mua nấy, với lại đây là xe second-hand, rất rẻ, xưởng sửa chữa không sửa được nữa, lúc ấy muốn hủy đi rồi rao bán linh kiện.

Tôi thấy tiếc nên chỉ tốn hơn mười vạn tệ mua về, rồi tự nghĩ cách sửa lại."
Chủ Nhược Chuyết giật mình, tiến đến sờ vào con xe, "Cậu có thể sửa được sao?"

Huyền Hiểu Đông chân dài leo lên khởi động xe, nói: "Dùng thiết kế và linh kiện nguyên bản thì chắc chắn là giá trên trời, tôi chỉ sửa lại vài phần và thay linh kiện cũ vào thôi, tham gia đua xe gì đó đương nhiên là không được, chỉ có thể làm một ông hoàng xe mô-tô của thôn quê thôi.

Lên đi, tôi chở anh đi xem vườn chuối."

Chủ Nhược Chuyết nghe y nói đùa thì cười lên xe, tâm trạng vốn đang căng thẳng vậy mà đã thả lỏng ra hơn.

Tiếng nổ máy vang rền, Huyền Hiểu Đông nhanh nhẹn lái xe đưa Chủ Nhược Chuyết lên đường núi, sau đó linh hoạt đi xuyên qua những hàng cây đổ rạp, tiến về phía vườn chuối tiêu hồng mà Chủ Nhược Chuyết trông.

Núi rừng được mưa bão gột rửa trở nên vô cùng sạch sẽ và xanh tươi, những rặng đồi chập chùng phía xa xa giống như hình con sóng, chim non hót veo von khúc ca trên núi, không khí vừa ẩm ướt vừa tươi mát.

Chủ Nhược Chuyết ôm lấy eo Huyền Hiểu Đông, cảm thấy thất lưng sau lớp áo thô giản dị của đối phương vô cùng săn chắc, y vai rộng eo nhỏ chân dài, không phải kiểu đẹp hoàn hảo Apollo được cố sức tập luyện trong phòng thể hình mà là kiểu ẩn chứa sức mạnh, căng đầy mà tràn trề lực bộc phát, rõ ràng hôm nào cũng lao động.

Đương nhiên không chỉ có lao động mà còn cả kỹ năng lái xe mô-tô hết sức điêu luyện này——Đúng rồi, hẳn nhớ trong sân có một cái xà kép đơn giản, có lẽ là do duy trì việc tập luyện lâu dài.

Chủ Nhược Chuyết vừa suy nghĩ miên man, vừa chỉ đường cụ thể cho Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông cũng là lần đầu tiên đến đây, vẫn còn một đoạn nữa mới

đến vườn chuối tiêu.

Đến khi vườn chuối xanh mênh mông bát ngát hiện ra trước mắt, Chủ Nhược Chuyết ngơ ngác đứng nhìn một lát, vành mắt nóng nóng.

Ông trời quan tâm!

Gần đó có vài cây chuối đã bị đổ, nhưng rõ ràng do lần này giống chuối bọn họ trồng khá lùn, bởi vậy phần lớn lại may mắn sống sót, nhìn lượng cây bị đổ cũng không nhiều lắm.

Huyền Hiểu Đông phóng tầm mắt ra xa, "Quả nhiên là người có phúc, có lẽ nhờ triền núi Ngô Xuân bên kia đã cản bớt gió lại, anh chọn được mảnh đất này không tệ, tôi chở anh đi một vòng, xem thử xem bị tổn thất bao nhiêu." Huyền Hiểu Đông lái xe đưa hắn đi quanh một vòng lớn kiểm tra lại, bước đầu tính toán bị đổ khoảng mấy trăm cây, nhưng với số lượng trên diện tích 10 ngàn mẫu bát ngát thế này thì có thể nói ông trời đã rủ lòng thương xót hẳn lắm rồi.

Chủ Nhược Chuyết lập tức gọi điện sắp xếp quản đốc tuyển nhân công đến dọn sạch chuối tiêu bị đổ, gọi vài cuộc xong là tinh thần thoải mái hẳn.

Sau khi lên voi xuống chó, Chủ Nhược Chuyết vô cùng khoan khoái, hàng lông mày giãn ra, tự dưng lại muốn dốc bầu tâm sự, hắn hí hửng cầm điện thoại quay một vòng những hàng lá chuối to bản và buồng chuối trĩu quả, bắt đầu livestream.

"Chào mọi người, mọi người có đoán được tôi đang ở đâu không? Ừ ừ, thấy vườn chuối này không? Đây chính là thiên hạ của trẫm!"

"Ha ha ha, tâm trạng không tệ, nói đúng rồi, đúng là tâm trạng tôi đang vui.

Mọi người biết chưa, bão vừa đổ bộ, vườn chuối của tôi may mắn tai qua nạn khỏi! Ngôi vị hoàng đế của trẫm được bảo vệ!"

Huyền Hiểu Đông ở bên cạnh cười, xa hơn chút nữa có thể thấy sau khi mưa to, cây chuối mọc ra không ít nấm, y cuộn những chiếc lá chuối gãy, cúi đầu tiện tay ngắt luôn cả nấm.

Mặt khác, Chủ Nhược Chuyết đang tâm sự vô cùng vui vẻ, hắn vừa quay những phiến lá chuối vừa được mưa to gió lớn gột rửa, vừa trò chuyện cùng khán giả xem livestream:

"Đây, mọi người hãy nhìn thử những cây chuối tiêu lung linh xinh đẹp của tôi

đi, sắp thu hoạch được rồi, xem thử lớp phấn hồng đã bắt đầu hiện ra rồi này, có phải rất giống sắc son hồng đẹp đẽ không?"

"Đúng vậy, là bão, tối hôm qua bão mạnh quá, có khán giả nào ở thành phố Tây Khê không? Đêm hôm qua tôi mất ngủ cả đêm."

"Đúng, trên đường đổ nhiều cây lấm, sao hôm nay tôi ra ngoài á?"

Hừm...! Cho mọi người xem chỗ ngồi của tôi hôm nay, tèn tén ten xin mời!

Oách không? Đố mọi người biết đây là mô-tô thương hiệu nào đây...!Oa,

nhANH thế đã có người đoán được, là Lục U Linh, có phải rất ngẫu không?

Tôi tự lái á? Không không không, là của anh bạn chủ nhà trọ tôi ở đưa tôi

đi, đúng đúng, anh bạn chân dài đó, lái mô-tô ngẫu kinh khủng luôn."

"Siêu không? Tiết lộ chút nhé, anh bạn này có vẻ ngoài rất đẹp trai, trình nấu nướng số một, lại còn lái xe mô-tô, là một chàng trai vô cùng ấm áp nhé! Còn độc thân nha!"

Chủ Nhược Chuyết hết sức phấn khởi tăng bốc, tương tác với khán giả xem livestream, bỗng nhiên hấn cười hỏi: "Vậy thì...!xin hỏi một chàng trai ấm áp chất lượng cao sẽ thích túp bạn gái thế nào? Câu hỏi này hay, nào, để tôi hỏi thay mấy bạn, phỏng vấn trực tiếp tại hiện trường nha."

Hấn ngấm máy quay vào Huyền Hiểu Đông đang quỳ một gối ngất nằm dưới tàng cây chuối cách đó không xa, bật chế độ làm mờ khuôn mặt tự động, sau đó cất giọng nói: "Hiểu Đông, mấy cô ấy hỏi người đàn ông như cậu thích túp bạn gái thế nào? Nào, giải đáp cho lòng hiếu kỳ của mấy cô bạn này nào! Yên tâm, tôi che mặt cậu đi rồi, yên tâm nói ha!"

Huyền Hiểu Đông cho nắm vào lá chuối trong tay, ngẩng đầu nhìn hấn, nét mặt ngẩn ra, sau đó thì bưng tỉnh mỉm cười, "À, tôi thích đàn ông."

...

Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra nhìn Huyền Hiểu Đông, não bị kẹt lại trong nháy mắt, mà trên màn hình điện thoại, bình luận đã nổ tung, đủ các bình luận màu sắc sặc sỡ lướt qua nhoay nhoáy trên đó.

Có người cảm khái đàn ông tốt đều bị đàn ông giành mất, có người nói quả nhiên là nhân thê thụ(*), lại có khán giả phản bác trông chân dài và khí chất như vậy, rõ ràng là một anh công dụ dàng của gia đình.

Cũng không thiếu người gán ghép cho bọn họ, nói trông Chủ Nhược Chuyết ở bên cạnh xứng đôi không thể tả, có fan còn hưng phấn trêu chọc rõ ràng cậu ấm Chủ vừa nhìn là biết ổng là thụ.

(*) Chỉ mấy anh bot đảm đang, thạo việc nước, giỏi việc nhà. Cuối cùng fan trung thành của Chủ Nhược Chuyết cũng khó chịu nhẩy ra, thấy bình luận lướt qua vèo vèo, khu bình luận sắp cãi lộn tới nơi, Chủ Nhược Chuyết vội vàng trấn an mọi người vài câu, sau đó cười tắt máy quay, trong lòng nhất thời ngổn ngang những suy nghĩ khó hiểu, lại thấy bên kia Huyền Hiểu Đông đang vẫy tay gọi mình. Hấn thềm do dự đi tới, Huyền Hiểu Đông giơ tay kéo cánh tay hấn bảo hấn ngồi xổm xuống, hấn né tránh theo bản năng.

Thấy Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, hấn cũng kịp phản ứng cười vội, nói: "Quên mất máy quay đã tắt, đã quen giữ hình tượng rồi, sao thế?" Huyền Hiểu Đông nhìn hấn, ánh mắt trong veo bình tĩnh, cứ như hiểu rõ tất cả, y vẫy tay nói: "Anh đến xem con côn trùng này đi." Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra, không thấy gì cả, Huyền Hiểu Đông ngồi xổm xuống nhìn kỹ, quả nhiên thấy gần rễ cây chuối có một con gì đó màu xanh lục nhìn giống như con bướm, lại còn có cả vòi cong cong.

Nó bị kinh động bởi tiếng bước chân người, vỗ cánh bay lên thân cây chuối, nằm yên trên đó không nhúc nhích.

Hấn tò mò hỏi: "Đây là loài côn trùng gì?" Huyền Hiểu Đông khẽ giọng nói: "Tôi không biết." Chủ Nhược Chuyết không nhịn được cười, "Không biết mà còn gọi tôi đến xem?" Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn hấn, ánh mắt toát lên vẻ nghiêm túc, "Chủ tiên sinh, từ nhỏ tôi đã lớn lên ở đây, cũng trồng rau ở đây một thời gian rất lâu rồi, sâu bọ rắn chim ếch nhái cá chạch gần như tôi đều gặp cả rồi.

Loài côn trùng này tôi không biết, vấn đề nằm ở đây đấy." Nụ cười trên mặt Chủ Nhược Chuyết còn chưa phai nhạt, "Cũng đúng, cái gì cậu cũng biết, cậu là chuyên gia trồng trọt, có phải do bão cuốn đến không? Cậu tò mò đây là loài côn trùng nào thì để tôi tìm ứng dụng tìm hiểu là được, có ứng dụng nhận dạng được, cậu chờ tôi chút." Huyền Hiểu Đông thấy hấn không có chút nhận thức nào thì khẽ thở dài

trong lòng, ngoài mặt vẫn rất điềm đạm, "Anh đi tra cứu đi, vườn chuối này của anh đã thực hiện biện pháp phòng ngừa sâu bệnh chưa?"

Chủ Nhược Chuyết mở cửa hàng ứng dụng, vừa nhấn vào app "Nhận biết côn trùng" vừa nói: "Đương nhiên là rồi, lúc đó còn chi một khoản kinh phí rất lớn đó, phòng trừ rệp cây, sâu cuốn lá, giun tròn, còn cả bệnh vàng lá, bệnh thán thư(*) vân vân...!Chương Bách học chuyên ngành này nên cậu ta rất am hiểu, toàn bộ phương án phòng chống sâu bệnh đều do cậu ta lập và chịu trách nhiệm luôn."

(*) Do loại nấm thán thư gây nên, bệnh phát sinh ở những vườn đã trồng từ 2 năm trở lên, có lá dày, nhiều lá và trồng dày.

Trong cùng một cây, lá ngoài cùng bị trước rồi lần lượt đến các lá trong.

Tốc độ lây lan và phá hại mạnh khiến cây chết khô; gây vết đốm trên vỏ quả ngay từ khi vừa tròn cạnh nên ảnh hưởng nhiều đến năng suất và chất lượng thu hoạch.

Huyền Hiểu Đông không lên tiếng, Chủ Nhược Chuyết vừa nhắc đến Chương Bách, bỗng nhiên sự nghi ngờ đêm qua lại trở dậy.

Hắn ngược mắt nhìn dáng vẻ của Huyền Hiểu Đông, chợt hỏi: "Cậu nghi ngờ đây là một loại sâu bệnh sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh cứ tìm hiểu trước đi đã...!Con này trông không giống côn trùng bản địa ở Tây Khê——Có vẻ như ban đầu nó ở trong đất, nhưng trận bão đã xới tung đất ra nên trứng mới nở rồi biến thành côn trùng bay ra ngoài."

Điện thoại vang lên một tiếng "tinh" thông báo ứng dụng đã được cài xong, Chủ Nhược Chuyết nhấn mở app, bật camera nhắm ngay vào con sâu.

Chẳng biết sao tay hắn hơi run run, nhưng hắn vẫn cố hết sức giữ cổ tay ổn định, chụp mấy bức thật rõ rồi chọn để tải lên.

Kết quả gần như xuất hiện ngay lập tức: Bướm xanh vòi voi ăn chuối..

Chương 8: 8: Đom Đóm Đường Cùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Bướm xanh vòi voi ăn chuối."

"Thích hút nhựa chuối, đục ruột chuối, thân chuối, lá và cuống hoa, ấu trùng cắn và xâm nhập rễ cây."

Một khi đã xuất hiện, chúng có thể nhanh chóng sinh sôi nảy nở trong thời gian ngắn, lây lan trong vòng một tuần, cũng nhanh chóng lây bệnh chùn đọt và thối quả.

Những quả chuối non bị hút nhựa và lá chuối đều sẽ xuất hiện các đốm vàng của bệnh thán thư, gây cản trở sản xuất, ảnh hưởng đến năng suất và gây thiệt hại rất lớn, có thể dẫn đến diện tích lớn cây chuối bị gãy, đổ khi bão về.

Loại bướm này sinh trưởng ở Nam bán cầu, hiện tại vẫn chưa được phát hiện ở đất nước chúng ta." (Chú thích: Đây là loài côn trùng được tạo ra.)
Chủ Nhược Chuyết run tay, vành mắt đỏ hoe, hấn hung dữ lặp lại một câu, "Hiện tại vẫn chưa được phát hiện trên diện tích lớn ở đất nước chúng ta..."
Bỗng nhiên hấn cười lớn, "Giỏi! Mà giỏi lắm sinh viên chuyên ngành Chương Bách! Hay cho một sinh viên đại học chăm chỉ, bao kết hợp với côn trùng nước ngoài đúng là một tổ hợp tấn công tàn nhẫn và chuẩn xác! Hay cho bao công sức vất vả! Một tên vô dụng như tôi cũng đáng để bọn họ tốn công tốn sức tính toán như thế, mang được loài côn trùng này về từ nước ngoài không dễ đâu! Ha ha ha! Thiệt cho bọn họ khổ cực nghĩ ra cách này, cần gì phải thế? Một kẻ ăn hại như tôi..."

Hắn đột nhiên ôm mặt, thật sự không nhìn nổi nữa mà phát ra tiếng nức nở rất dài, quay mặt đi không nói gì nữa.

Huyền Hiểu Đông đứng im, biết có lẽ Chủ Nhược Chuyết cũng hiểu được rồi, kẻ Chương Bách kia đột nhiên xuất ngoại di cư đúng vào thời điểm then chốt nhất vốn đã kỳ lạ rồi, nếu như tính toán kỹ thì cũng không lạ lắm, nhưng toan tính một cách tàn nhẫn thế này, còn nhận tiền rồi mới đi thì đúng là quá vô lương tâm.

Y chỉ im lặng đứng đó, đợi Chủ Nhược Chuyết đứng đó rất lâu sau mới trở lại bình thường, hắn quay mặt lại nhìn Huyền Hiểu Đông, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn cậu...!Chỉ còn nửa tháng cuối cùng, sợ là không chống đỡ nổi nữa, con này sinh sôi nhanh quá...!Thuốc xỏ cũng không kịp, nhất là khi sắp thu hoạch rồi, thuốc sẽ không kịp thoái biến, không qua được bên kiểm tra nông dược thì bên A nghiệm thu chắc chắn sẽ không nhận hàng."

"Bây giờ đang là mùa bão, lượng mưa quá lớn, tác dụng của thuốc xỏ cũng rất kém, chắc là tính toán thời cơ, bão không quật đổ những cây chuối tiêu này đã là một sự may mắn.

Chuối tiêu hồng đạt yêu cầu phải có màu hồng nhạt tươi rói và ngọt, như thế mới bán chạy.

Những con bướm xanh này đã nở trứng, có lẽ mấy hôm nay chúng đã sinh sôi rất nhanh bay khắp nơi rồi, gặm cắn những quả chuối tiêu đã gần tới khi thu hoạch..."

Huyền Hiểu Đông nói: "Thuốc xỏ không được thì thử xử lý sinh học, ví dụ như thiên địch? Tra thử xem có thiên địch tự nhiên nào hiệu quả, ếch chẳng hạn? Hay ong vàng, dơi..."

Gương mặt Chủ Nhược Chuyết trở nên xám ngoét cam chịu, "Loài được hao tâm tổn sức tạo ra ở nước ngoài thường sẽ không có thiên địch, cho dù có thì của tôi cũng là 10 ngàn mẫu chuối tiêu! Bao nhiêu thiên địch mới đủ đây?"

"Còn nữa, cậu không biết đâu, nếu như bị phát hiện cố ý cho sinh vật xâm lấn thì nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm, cậu biết không? Pháp nhân của công ty này là tôi, thậm chí bây giờ tôi còn đang lo không biết đã có báo cáo nào được gửi đến Cục Bảo vệ Môi trường chưa——Nếu sắp tới không tìm ra cách xử lý phù hợp với lũ bướm này, dẫn đến cỏ dại tràn lan, e rằng phải phân người tới sử dụng thuốc trừ sâu loại nặng để xử lý, kiểm soát tình

hình càng sớm càng tốt, từ bỏ tất cả lợi nhuận."

Huyền Hiểu Đông kinh hãi, "Nghiêm trọng vậy sao?"

Chủ Nhược Chuyết nhìn y, khẽ giọng nói: "Đúng, những gia đình giàu sang quyền thế đấu đá nhau là thế, luôn có kẻ muốn phá hỏng con đường của người khác, phòng ngừa mọi rắc rối có thể xuất hiện."

Thật ra tôi cũng chỉ là một kẻ vô dụng thôi mà...!Vậy mà bây giờ lại biến thành chướng ngại vật trong mắt kẻ khác..."

Huyền Hiểu Đông im lặng, Chủ Nhược Chuyết cười gượng, "Thôi, cũng chỉ là đèn bù toàn bộ thôi, đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi, chỉ là vụ này đúng là vui mừng khôn xiết, buồn đến cùng cực...!Vừa nãy tôi còn vui như thế, được rồi, tôi về tham khảo ý kiến của chuyên gia sinh vật gây hại trước, xem thử liệu chúng ta có thể tìm thấy loại thuốc trừ sâu sinh học phù hợp hơn không...!Nhưng có lẽ là không kịp nữa rồi..."

Dường như lưng hắn cũng còng cả đi, người đàn ông mới nãy hào hứng đã không còn nữa, sức tàn lực kiệt.

Trên đường về, hai người đều im lặng, xe mô-tô gào rú lướt qua, cơn gió trước mặt dường như chỉ mang đến bụi bặm và buồn phiền, cứ như bất cứ lúc nào đám mây trên cao cũng có thể tiếp tục rơi xuống những hạt mưa nặng trĩu, giống như điềm không may.

Về phòng, Chủ Nhược Chuyết bắt đầu gọi điện thoại liên tục, sau đó mở laptop không ngừng liên hệ với người khác, nhưng hắn nhanh chóng chỉ toàn nhận được tin xấu, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Bữa trưa, Huyền Hiểu Đông làm canh nguyệt quý(*) thanh đạm và bánh mướt nướng mềm, rắc thêm ít jăm-bông, mang lại hương vị ngon miệng, nhưng Chủ Nhược Chuyết không có tâm trạng để ăn.

(*) Còn gọi là nguyệt quối, tiếng Trung gọi là cửu lý hương/ nguyệt quất, rễ và lá của nó thường dùng để làm thuốc.

Canh nguyệt quý có tác dụng làm giảm sưng tấy, đau nhức chân và đau gối.

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông hỏi hắn: "Có tìm được biện pháp nào không?"

Chủ Nhược Chuyết cười khổ, "Nhờ vài người quen mà tôi liên hệ được với

chuyên gia côn trùng nước ngoài về lĩnh vực này, họ nói cho tôi biết, loài bướm xanh này có tính gây hại rất lớn, việc kiểm soát ở nước ngoài cũng chỉ dựa vào phòng ngừa là chính, một khi có con nở trứng thì chúng sinh sôi rất nhanh, ăn tươi nuốt sống vườn chuối.

Hôm nay chúng ta thấy được, thật ra là do cơn bão đã làm ảnh hưởng đến quá trình sinh sản của chúng, đợi khi mặt trời ló rạng, thời tiết ấm lên, nó sẽ đẩy nhanh quá trình nở và sinh sản...!Đến lúc đó không thể cứu vãn được nữa.

"

"Thế nhưng hôm nay cậu phát hiện sớm lại là một thời cơ vô cùng tốt, vốn dĩ có thể sử dụng liều lớn thuốc trừ sâu sinh học để giết hết trứng của chúng, để nó không nở ra được nữa."

Huyền Hiểu Đông hỏi: "Hiện tại thì sao?"

Chủ Nhược Chuyết lắc đầu, "Chi phí quá cao, 10 ngàn mẫu đất lận...!Còn là thuốc nhập khẩu, cho dù tới kịp thì giá cả cũng rất đắt...!Huống hồ, giao tới từ Nam bán cầu xa xôi thì chi phí vận chuyển cũng rất kinh khủng, còn có thể không đến kịp nữa."

Miệng hần đắng chát, hần uống một hớp canh, hoàn toàn không rõ là vị gì. Huyền Hiểu Đông nghĩ một lát rồi nói: "Tôi có một ý tưởng chưa hoàn thiện lắm."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Cậu nói đi...!Hôm nay tôi tìm hết những ai có thể tìm rồi...!Bây giờ còn ít thời gian, một tuần sau cỏ dại lan tràn, giám sát Cục Bảo vệ Môi trường chắc chắn sẽ đến tận nơi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh có nghĩ đến việc thử tìm cách giết những con sâu bướm này bằng kỹ thuật công nghệ sinh học chưa?"

Chủ Nhược Chuyết ngần ra, "Kỹ thuật công nghệ sinh học? Ví dụ như?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ví dụ như...!mô phỏng sóng âm của dơi để quấy nhiễu, bào chế thuốc dụ bướm, hoặc là bắt chước tơ nhện...!vân vân..."

Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Ý tưởng rất hay, nhưng những công ty như thế rất hiếm."

Ứng dụng công nghệ sinh học thực sự rất hạn hẹp trong thực tế, gần như là không có lợi nhuận, thường phải trả cho các nhà khoa học một khoản phí sáng chế lớn và nó không được sử dụng rộng rãi.

Bởi vậy bình thường không có công ty nào chuyên về loại hình kinh doanh này.

Thông thường, phần lớn công ty nông nghiệp gặp phải tình huống thế này sẽ phòng trừ sâu bệnh, chỉ cần làm tốt công tác xới đất từ trước, chi phí rất rẻ, không cần kỹ thuật công nghệ cao diệt côn trùng."

Hắn thở dài, "Tình huống lần này của tôi là đặc biệt, bị người ta mưu hại, không có sự dự phòng trước, lại thêm loài bướm xanh có sức phá hoại vô cùng kinh khủng được lén mang về từ nước ngoài, không kịp nữa rồi.

Mười ngàn mẫu lận, là tôi tham lam muốn nhiều hơn, đây là một bài học kinh nghiệm.

Không có công ty khoa học kỹ thuật nào có thể tạo ra loại máy móc diệt được loài sâu bệnh này.

Làm gì có công ty nào nhàm chán đi bồi dưỡng những người nhàn rỗi để mua bằng sáng chế chứ."

Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng nói: "Có một công ty, tên là Khoa học kỹ thuật Đom Đóm, tôi đọc tin tức rồi, công ty này tập trung vào lĩnh vực kỹ thuật khai phá đổi mới, tạo ra rất nhiều sản phẩm nổi tiếng mô phỏng sinh vật..."

Chủ Nhược Chuyết bỗng ngồi phất dậy, "Khoa học kỹ thuật Đom Đóm! Cựu nhà ngoại giao họ Thịnh đó mở công ty, sao tôi lại quên mất!" Ánh mắt hắn sáng lên, nhìn Huyền Hiểu Đông, "Không ngờ cậu ở nông thôn mà vẫn nắm bắt tin tức rất nhanh! À, để tôi nhớ lại, nhà họ Thịnh à, trước đây tôi có quen Thịnh Lỗi Lỗi(*), có thể nói với anh ta vài câu..."

(*) Lỗi Lỗi không phải tên riêng mà là một từ nhiều nghĩa, ở đây mang nghĩa chỉ một người chân thành và cởi mở.

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh biết...!Nhà ngoại giao đó sao?"

Chủ Nhược Chuyết nói: "Nào, làm gì có ai mà không biết Thịnh Vô Ngung đâu, thông thạo mười mấy ngoại ngữ, tri thức uyên bác, năng lực trác tuyệt, sinh viên tài cao của Học viện Ngoại giao, cho dù làm ngoại giao ở nước nào thì cũng hoàn thành rất xuất sắc, tương lai rộng mở.

Kết quả anh ta bị cuốn vào sự kiện vũ trang ở nước ngoài, nghe nói vì cứu học trò mà bị bắt làm con tin, trong quá trình giải cứu bị đạn lạc ngộ thương ở cột sống, sau đó bại liệt nên phải từ chức nghỉ ngơi.

Nghe nói anh ta từng tiến hành rất nhiều cuộc phẫu thuật ở cả trong và ngoài nước nhưng vẫn hết cách rồi.

Sau này thì tự thành lập công ty công nghệ sinh học của riêng mình, một lòng làm khoa học kỹ thuật đổi mới, đầu tư bất chấp để chiêu mộ những chuyên gia sinh học hàng đầu.

Nghe nói thật ra anh ta muốn tìm phương pháp mới để tự chữa bệnh cho bản thân."

"Dù sao y học bây giờ cũng bó tay toàn tập rồi, chỉ có thể bắt tay vào làm từ phương diện mô phỏng sinh vật học, tái tạo dây thần kinh cột sống...!Truyền tai nhau là như thế, nhưng thật ra hi vọng cũng rất xa vời...!Cũng may năng lực của anh ta rất xuất chúng, công ty đó cũng lớn lắm.

Chủ yếu là vì bối cảnh nhà họ Thịnh khác biệt, lúc làm nhà ngoại giao mối quan hệ của anh ta rất tốt, rất nhiều cây đại thụ hàng đầu của khoa học kỹ thuật đều bằng lòng làm cố vấn cho anh ta, cũng có lượng lớn người sẵn lòng đầu tư nữa.

Bây giờ Thịnh Vô Ngung cũng khá nổi tiếng trong lĩnh vực kinh doanh, tin tức của cậu quý giá quá."

Chủ Nhược Chuyết lập tức cầm điện thoại lên, tìm kiếm trong danh bạ một lát, dễ dàng tìm được số điện thoại của Thịnh Vô Ngung.

Ngón tay hần lơ lửng giữa không trung, rề rà không ấn xuống được, lòng bàn tay rịn ra không ít mồ hôi, trơn trượt vô cùng, nhưng nghĩ đến tình hình bây giờ thì lại quyết tâm gọi.

Sau hai hồi chuông thì cuộc gọi được nhận, phía bên kia vang lên giọng nói trong trẻo thanh khiết, "Xin chào, Thịnh Vô Ngung đây."

Ấy thế mà không phải điện thoại của trợ lý, Chủ Nhược Chuyết cắn răng, dù

đã nghĩ sẵn trong đầu nhưng khi nói vẫn cứ lắp ba lắp bắp, "Chào chủ tịch Thịnh, tôi là Chủ Nhược Chuyết...! Chắc là anh không biết tôi..."
Chất giọng bên kia máy như băng như ngọc, ngắn gọn đanh thép, "Chủ Nhược Chuyết, tôi biết."

Cụ Chủ Tiềm Khê từng dẫn cậu tới tham gia tiệc rượu nhà tôi."
Chủ Nhược Chuyết được thích mà sợ, "À à, đúng, là tôi...! Hôm nay tôi có một yêu cầu quá đáng, đã làm phiền anh rồi."

Là thế này, tôi có đầu tư trồng 10 ngàn mẫu chuối tiêu hồng, kết quả trước khi thu hoạch lại phát hiện ra một loại sâu bệnh, gọi là bướm xanh vòi vòi ăn chuối.

Do là loài côn trùng ngoại lai nên bản địa không có thiên địch, nhưng cũng gần tới lúc thu hoạch rồi nên không thể sử dụng thuốc trừ sâu.

Tôi nghe nói Khoa học kỹ thuật Đom Đóm của anh có công nghệ diệt côn trùng sinh học tương ứng, mạn phép thỉnh cầu anh có thể giúp đỡ tôi một chút không, tôi thật sự không còn biện pháp nào khác...! Đầu tư quá nhiều rồi..."

Phía đối diện lẳng lặng nghe trong chốc lát, hỏi: "Mười ngàn mẫu chuối tiêu hồng...! Là nhiệm vụ thử thách đầu tư của cụ Chủ sao?"

Chủ Nhược Chuyết nghẹn lời, không ngờ đối phương biết rõ như thế, chỉ là cũng đúng, thật ra cái giới này cũng rất nhỏ, hấn cười gượng, nói: "Đúng.."

Lần này là sai lầm của tôi..."

Bên kia lại nói: "Loài côn trùng độc hại nhất của nước ngoài, là do bị người ta dày công mang đến áp đúng chứ? Cậu có mua bảo hiểm nông nghiệp không?" Giọng điệu rất hời hợt nhưng lại như khẳng định rất chắc chắn.
Cổ họng Chủ Nhược Chuyết nghẹn lời, nổi ầm ỨC dâng lên khiến vành mắt hấn đỏ hoe.

Bên kia không đợi được câu trả lời, im lặng một hồi rồi nói: "Tôi nhớ tên loài côn trùng này rồi, sau này sẽ có chuyên gia liên lạc với cậu." Nếu câu này do người bình thường nói thì sẽ giống như một lời xã giao tìm cơ ve sầu thoát xác, nhưng người đàn ông này nói tự dưng lại mang đến cho người ta cảm

giác nghiêm túc cẩn thận, có thể tin nhiệm được, cứ như anh nói sẽ liên lạc lại thì nhất định sẽ làm được.

Chủ Nhược Chuyết dùng mu bàn tay lau nước mắt nơi khóe mắt, bên kia máy cũng đã cúp điện thoại.

Hắn không dám nhìn Huyền Hiểu Đông mà xoay người về thẳng phòng mình.

Thịnh Vô Ngung chỉ nghe vài câu đã thấy rõ cả quá trình hắn bị mưu hại, còn bản thân mình ở trong cái bẫy đã lâu, vậy mà lù đù ngu ngốc, bị người ta đùa bỡn xoay như chong chóng.

Huyền Hiểu Đông nhìn bóng lưng sụp xuống của hắn, không đi quấy rầy hắn.

Đến giữa trưa, Chủ Nhược Chuyết kích động lao ra, bắt chuyện với y, "Chuyên gia bên Khoa học kỹ thuật Đom Đóm đã liên lạc với tôi, đồng ý sẽ cử cố vấn và kỹ sư đến tham quan trước.

Bọn họ sẽ lên phương án trước, ngày mai có thể đến được!"

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Thuận lợi chứ? Chi phí có cao không?"

Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Chuyên gia đó là tiến sĩ giám sát tại Đại học Nông nghiệp Phương Nam, sau một hồi nghiên cứu thì nói có thể cứu được, vả lại còn mất thời gian, chưa nhắc đến vụ thù lao.

Hơn nữa ông ấy còn nói với tôi đây là một cơ hội thực tiễn vô cùng tốt, sẽ lập tức dẫn theo học trò bay đến đây mở rộng thực tiễn.

Ông ấy cũng chắc đến 80% có thể giết được hết những con bướm xanh này, trùng hợp sao đúng là những phương pháp mà cậu từng nói, bắt chước cơ chế sinh học để tiêu diệt, tạo bẫy oestrogen để dụ bướm rồi giết, với cả mô phỏng sóng âm của dơi để xua đuổi nữa, tôi vừa nghe được rất nhiều thứ.

Sao cậu biết rõ thế? Tin tức quá quý giá."

Huyền Hiểu Đông nói: "Trước đây tôi có quan tâm tới những bài báo chuyên sâu của công ty họ, bọn tôi trồng rau cũng rất chú ý đến những con côn trùng này.

Khi thấy giới thiệu thông tin về thành quả nghiên cứu của họ, tôi đã rất tò mò, cho nên mới tìm hiểu về nó."

Chủ Nhược Chuyết xoa tay, vẻ mặt ngập tràn cảm kích, "Ày, Thịnh Vô Ngung thật sự không tệ, tôi mới chỉ gặp mặt anh ta mấy lần thôi.

Trước đây anh ta đã lạnh lùng xa cách rồi, sau khi gặp chuyện thì càng ít giao du với bên ngoài, rất hiếm khi tham gia xã giao, không ngờ là một người đáng tin cậy như thế, chẳng trách nhiều ông lớn đánh giá cao anh ta.

Đáng tiếc thật đấy, nếu thật sự có thể cứu được thì món nợ ân tình này quá lớn, tôi phải làm thế nào mới có thể trả ơn được đây..."

Huyền Hiểu Đông nhìn ra vườn rau xanh ngoài cửa sổ, mỉm cười khẽ giọng nói: "Vậy thì tốt——Hi vọng anh ấy sẽ sớm phục hồi khỏe mạnh."

Lời editor: Công ty của công tên Hán Việt là Huỳnh Hỏa (có nghĩa là con đom đóm), đáng lý ra tên riêng sẽ phải giữ nguyên không cần bàn cãi gì, nhưng với trường hợp này mình chọn Đom Đóm.

Lý do có lẽ nhờ vào câu nói của CNC "Nghe nói thật ra anh ta muốn tìm phương pháp mới để tự chữa bệnh cho bản thân." Mình nghĩ để là Đom Đóm sẽ có ý nghĩa hơn, lộ rõ được mục đích và ý chí của công khi thành lập công ty cho riêng mình, đây là tâm huyết thấp sáng lên tia hi vọng (giống như đom đóm) để tự chữa lành đôi chân của anh.

Tám chương rồi cuối cùng anh Thịnh cũng lên tí sà n một tẹo, bao giờ hai anh mới gặp nhau ạ huhu T.T.

Chương 9: 9: Biến Nguy Thành An

Đêm đó, Chủ Nhược Chuyết vội vã phi từ nội thành ra sân bay đón người, bố trí xe cộ, đưa chuyên gia và học trò tới ruộng xem trực tiếp hiện trường.

Do có nhiều người nên đương nhiên cũng không tiện về chỗ Huyền Hiểu Đông làm phiền, lại không dám tiếp đón chuyên gia qua loa, hẳn chỉ có thể bao hết xe về nội thành và khách sạn, rồi vội vã báo cho Huyền Hiểu Đông tạm thời mình không ở chỗ y nữa, đang tập trung đến vườn chuối xử lý. Chuyên gia mang theo mấy cái máy quay và một tốp học trò đến, không ngừng đào đất, đặt liên hoàn bẫy xuống dưới, vậy mà thật sự đã dụ giết được không ít bướm xanh vòi voi.

Làm liên tục một tuần, cố gắng xoay chuyển tình thế, phá được toàn bộ trứng sâu trong đất, cuối cùng báo cáo cho Sở Sinh Thái, đệ trình hoàn chỉnh phương án tiêu diệt và phương án dự phòng nguy hại tiếp theo.

Sở Sinh Thái nhanh chóng cử chuyên gia tới điều tra thực địa, đánh giá và thẩm tra dịch sâu bệnh, sau khoảng thời gian dài quan sát và đoán định thì bảo đảm loài sâu bệnh lần này sẽ không gây ảnh hưởng nguy hại bản địa, vườn chuối bị sâu bệnh xâm nhập cũng bình an vượt qua.

Chứng kiến từng buồng chuối tiêu có màu hồng nhạt ngày càng trĩu quả dưới ánh mặt trời, Chủ Nhược Chuyết quyết định nhanh chóng cử nhân công đã sắp xếp xong từ trước bắt đầu thu hoạch, tuy làm trước thời hạn nhưng đêm dài lắm mộng, không thể kéo dài nữa.

Hắn cũng gấp rút liên lạc với bên A tới lấy hàng, thu xếp phương tiện vận chuyển, còn phải chăm sóc cho chuyên gia được mời tới làm nhiệm vụ giải cứu, đương nhiên là bận tối mày tối mắt.

Cho đến khi 10 ngàn mẫu chuối tiêu hồng được thu hoạch đóng gói, thuận

lợi thông qua khâu nghiệm thu, xếp lên xe rồi vận chuyển vào thành phố, đợi được xếp lên giá kệ, vị thầy giáo già và tốp học trò cũng đã gặt hái được nguồn dữ liệu phong phú và quý giá, dự đoán có thể tạo nên những bài luận văn hay và cả nghiên cứu sau này, cũng rất hài lòng được Chủ Nhược Chuyết đưa lên máy bay ra về.

Khi khoản tiền đuôi(*) lần lượt đổ về số tài khoản của Chủ Nhược Chuyết, hần mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc công việc, năm đầu tiên hoàn toàn thắng lợi, hết thầy đã vượt qua được cái bẫy, sang năm về cơ bản đều là lãi ròng, bản thân ngã một lần khôn ra thêm.

Hần lắp hệ thống giám sát trong đất, sắp xếp bảo vệ, những việc này có thể ngăn chặn sự hãm hại từ kẻ khác—Nếu đối phương không trúng đòn nào thì chúng tỏ những năm tiếp theo sẽ không tiếp tục gây họa nữa.

(*) Đặt cọc trước một phần thì gọi là tiền cọc, sau khi nhận được hàng và thanh toán nốt khoản cuối thì đó gọi là tiền đuôi.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ bản thân hần sẽ không gượng dậy nổi.

Đáng tiếc, có thể nói hần đã gặp được quý nhân...

Nhắc đến quý nhân, ngoại trừ Thịnh Vô Ngung, hần còn nên cảm ơn Huyền Hiểu Đông.

Nhưng nghĩ đến Huyền Hiểu Đông, hần lại cảm thấy tâm tình phức tạp.

Chủ Nhược Chuyết lấy điện thoại ra sờ, chợt nhớ ra mình chưa có số điện thoại của Huyền Hiểu Đông.

Hình như trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở đây, hần chưa bao giờ thấy y dùng điện thoại, đừng nói là lướt tin tức giải trí, ngay cả chức năng cơ bản nhất là nghe gọi và gửi tin nhắn cũng chưa từng thấy, thật sự không giống người thành phố, đi đến đâu là điện thoại cũng phải kè kè bên mình tới đó. Hần cười ngây ngốc, lái xe tới, nhìn nông trường nhỏ ở lưng chừng núi dưới cái nắng chang chang khiến lòng người chợt tĩnh lại.

Hần dừng xe giữa tiếng ve kêu, đang giữa trưa, giàn nho bên cạnh hành lang đã trĩu những trái nho trong veo, đường lát đá bị phơi nóng cháy, loáng thoáng nghe thấy tiếng game bắn súng.

Hắn quen cửa quen nẻo vào phòng, quả nhiên thấy Huyền Hiểu Đông đang chơi game bắn súng.

Y quay lưng về phía cánh cửa, đang đối mặt với kẻ thù trên màn hình cong lớn với hiệu ứng rõ ràng, tay cầm thiết bị chơi game ngắm súng——Người bình thường chơi trò này sẽ không giống thế, phần lớn người chơi đều sử dụng chuột hoặc tay cầm chơi game, rất ít khi người ta dùng cầu hình súng, đương nhiên khả năng dùng súng game như súng thật vẫn luôn là một điểm ăn khách của trò chơi này, nhưng phần lớn người chơi vẫn không có thói quen đó, ngay cả chơi cho vui thôi, đại đa số đều trang bị giá đỡ.

Chỉ có Huyền Hiểu Đông hai chân mở ra đứng thẳng, trong tay cầm súng game đang ngắm vào, xem ra y đảm nhận vị trí tay súng bắn tỉa, áo sơ mi trắng cũ mỏng manh khoe ra phần lưng rộng đẹp, vòng eo gầy săn chắc, đôi chân thon dài khỏe khoắn——Vóc dáng thật sự rất ổn.

Nhận ra mình đang nhìn chăm chú vào thứ không nên quan tâm, Chủ Nhược Chuyết gõ cửa, Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn thấy hắn thì mỉm cười, "Chủ tiên sinh? Công việc giải quyết xong chưa?" Y tạm dừng trò chơi, đặt súng game trở về giá sách trên tường, nụ cười trong trẻo, hai mắt trong veo thấy đáy.

Chủ Nhược Chuyết bị ánh mắt sáng ngời không vướng bận lo âu này nhìn vào, bỗng nhiên sinh ra một chút mặc cảm tự ti, hắn áp chế tạp niệm trong lòng, "Đã giải quyết xong hết rồi, toàn bộ 10 ngàn mẫu đã được thu hoạch vận chuyển nghiệm thu xong xuôi, tiền hàng cũng đã nhận được.

Năm nay có thể nói là hữu kinh vô hiểm(*), vượt qua rất viên mãn."

(*) Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

Mặc dù hơn nửa tháng gần đây Huyền Hiểu Đông không gặp hắn, nhưng cũng lờ mờ đoán được, nghe thấy vậy thì yên tâm thở phào nhẹ nhõm, cười nói với hắn, "Vậy thì thật sự chúc mừng anh, tối nay ăn cơm ở đây chứ?" Chủ Nhược Chuyết nói: "Tối nay không làm phiền cậu nữa, tôi nên về rồi, vé máy bay đặt trước vào đêm nay.

Hôm nay đến là để cảm ơn cậu, với đi lấy con Ngọn đuốc pha lê của tôi nữa.

Đây chính là con cá đổi mệnh của tôi, phải chăm sóc cẩn thận, tôi có mang

theo bể cá xách tay tới."

Huyền Hiểu Đông gật đầu rất thẳng thắn, "Được, để tôi đổ vào bể cho anh." Chủ Nhược Chuyết về xe lấy bể cá xách tay tới, Huyền Hiểu Đông vào tường kính thủy tinh trong nhà bếp, thuận thực mò cá ra ngoài, vừa đưa cho Chủ Nhược Chuyết vừa nói với hắn những điều cần lưu ý khi nuôi cá.

Buổi chiều tiếng ve càng râm ran hơn, nước bể cá lấp loáng trên vách bếp trắng xóa, sóng gợn lăn tăn, như thể hai người đang đắm chìm trong một bể cá lớn, cách biệt với thế giới, yên tĩnh và thanh thản.

Chủ Nhược Chuyết dõi mắt thấy Huyền Hiểu Đông mò được một con cá rồng màu đỏ vàng ngọc lưu ly ra ngoài, định mở miệng nói mình sẽ gửi thêm phí, nhưng lại cảm thấy tự nhiên làm vậy sẽ làm hỏng bầu không khí nên chỉ nhìn y chăm chú, không biết y đang nghĩ gì trong lòng.

Bể cá được lắp đặt đúng quy cách, máy cung cấp oxy được bật sẵn lên xe, xem ra không còn gì để nói.

Chủ Nhược Chuyết trưng ra gương mặt tươi cười hỏi Huyền Hiểu Đông, "Lần này quả thật làm phiền cậu quá, chi phí ngủ nghỉ, ăn uống lần này và tiền cá tôi sẽ chuyển cho cậu, số điện thoại di động và số tài khoản của cậu là bao nhiêu?"

Huyền Hiểu Đông giơ tay lấy điện thoại từ trên giá, mặt điện thoại được xoay ra sau khiến hắn nhìn thấy con chip phân biệt sau lưng.

Chủ Nhược Chuyết lại phát hiện ra y dùng loại điện thoại chỉ có bàn phím rất cũ kỹ, đáng ra phải có logo của thương hiệu ở đó nhưng đây lại chỉ có một dãy số laser.

Sau khi quét số điện thoại, Chủ Nhược Chuyết hơi nhướng mày hỏi: "Đây là điện thoại bảo mật quân dụng đúng không?" Điện thoại di động quân dụng, vì để phòng ngừa rò rỉ thông tin nên hoàn toàn ngăn chặn mạng lưới Internet dân dụng, ngoại trừ chức năng truyền tin và chuyển khoản thanh toán thì gần như không còn tác dụng gì khác.

Mỗi chiếc điện thoại sẽ có một mã số cố định, không thay đổi, nếu cưỡng chế hóa giải thì sẽ không lấy được tin tức gì, cũng đồng nghĩa với việc không có các chức năng giải trí như video, diễn đàn mạng, nền tảng livestream, game mobile hay tương tác tường nhà bạn bè.

Huyền Hiểu Đông cười, "Đúng vậy, chất lượng rất tốt, tín hiệu cũng mạnh

nữa, vẫn còn dùng được, từ sau khi giải ngũ tôi vẫn dùng."
Chủ Nhược Chuyết hơi ngạc nhiên, phải biết rằng lính nghĩa vụ bình thường sẽ không nhận được loại điện thoại bảo mật chuyên dụng này——Nếu đối phương có nó, chúng tôi ít nhất y cũng từng tham gia nhiệm vụ mật nào đó...!Tuy nhiên, các nhiệm vụ tạm thời thường chỉ được phân bổ cho các sĩ quan, sau khi nhiệm vụ kết thúc điện thoại của họ sẽ bị thu hồi lại.

Những người phân bổ dài hạn thường là những sĩ quan có cấp bậc nhất định.

Nhưng sau khi giải ngũ, những sĩ quan này đều sẽ được bố trí vào những vị trí công tác tốt chứ không phải ở nông thôn.
Chỉ là đây là chuyện nội bộ của quân đội, ai mà biết được, dù sao chắc chắn Huyền Hiểu Đông cũng đã thoát khỏi giai đoạn bí mật rồi.

Chủ Nhược Chuyết không còn rồi rắm nữa, cười nói: "Bây giờ làm gì còn ai không dùng điện thoại để giải trí? Cậu dùng điện thoại này thật sự trừ gọi ra thì không thể làm gì khác, chán lắm, hay là tôi tặng cậu một chiếc điện thoại kiểu mới nhất nhé? Đừng khách sáo với tôi, nhà tôi làm viễn thông." Nếu không phải thế, người bình thường cũng sẽ không thể nhận ra được chiếc điện thoại bàn phím đen trắng khác thường này là điện thoại quân dụng.
Huyền Hiểu Đông nói: "Không có ai liên lạc với tôi đâu, để giải trí thì máy tính bên trong cũng có thể dùng, không cần phải thay điện thoại." Y mở tủ lạnh hai cánh trong bếp, nhắc ra một giỏ đồ lớn bên trong, rõ ràng đã đóng gói sẵn từ trước, cười nói: "Đây là do tôi chuẩn bị trước, lần trước anh nói cần rượu mật ong, ngoài ra tôi còn tự dầm một ít tương, đều đã dán nhãn.

Anh mang về thì cất vào tủ lạnh, không thì biếu ai cũng được, với có thêm một chút hoa quả, biếu anh để anh ném thử trên đường." Y đích thân xách giỏ đặt vào cốp xe của Chủ Nhược Chuyết.

Chủ Nhược Chuyết nhìn chiếc giỏ cỡ lớn, trên cùng là những trái đào hồng điểm vài chiếc lá tươi mơn mớn, không khỏi cảm kích biết ơn.

Hắn vẫy tay chào tạm biệt Huyền Hiểu Đông rồi lái xe xuống núi.
Xe việt dã bị phơi dưới ánh nắng gay gắt quá lâu, trong xe nồng đượm mùi

hương trái cây, ngửi là thấy mùi đào chín, vô cùng mê người.

Nghĩ đến đây là giỏ hoa quả của Huyền Hiểu Đông, Chủ Nhược Chuyết nhìn gương chiếu hậu, thấy Huyền Hiểu Đông đứng dưới tán cây thảo quyết minh ở cổng gỗ nông trường, mỉm cười đôi mắt tiến hẳn rời đi, chẳng biết tại sao trong lòng bỗng nhiên thấy ngượng ngùng.

Thu hoạch gấp gáp quá, những quả chuối tiêu hồng kia đều chưa chín...!Cuối cùng quên mất không giữ lại một hộp để biếu cho người bạn quê điềm đạm săn sóc đã giúp đỡ mình nhiều ngày qua, cứ như từ khi biết đối phương thừa nhận mình thích người cùng giới, hẳn liền vô thức lảng tránh y.

Từ trước đến nay Chủ Nhược Chuyết liêu lĩnh bừa bãi, tùy hứng ích kỷ, lần đầu tiên lại để ý đến con voi lớn trong não(*) mình——Những suy nghĩ vị kỷ, lừa mình dối người, khó mà nhìn thẳng vào nó.

(*) Chỉ tiêu đề cuốn sách The elephant in the brain (Con voi trong não) của tác giả Kevin Simler và Robin Hanson (2018).

Con người là động vật linh trưởng, động vật linh trưởng cũng là động vật chính trị.

Do đó, bộ não của chúng ta được thiết kế không chỉ để săn lùng và hái lượm, mà còn giúp chúng ta vượt lên trên phương diện xã hội, thường là thông qua sự lừa dối và tự lừa dối bản thân.

Nhưng trong khi chúng ta có thể là những kẻ mưu đồ tư lợi, chúng ta có lợi bằng cách giả vờ khác.

Chúng ta càng biết ít về động cơ xấu xí của mình thì càng tốt – và do đó chúng ta không thích nói hoặc thậm chí không nghĩ về mức độ ích kỷ của mình.

Đây là "con voi trong não."

Chương 10: 10: Hiệu Ứng Cầu Treo

Gió biển thổi trên nền trời xanh, trong tiếng sóng lớn, hải âu hót lướt nhanh qua mặt biển.

Chương Bách loạng choạng ngã mạnh lên boong tàu cứng nhắc, tiếng ngã phịch vang lên rất lớn.

Cậu ta giãy giụa bò dậy, gương mặt đầy vết bầm tím, vẫn cố nhịn đau, cuống quýt quỳ xuống khóc lóc, "Chủ thiếu gia! Chủ thiếu gia! Cầu xin anh! Cầu xin anh tha cho tôi! Tôi sẽ trả lại anh tất cả số tiền! Xin anh tha cho tôi!" Đằng sau cậu ta là một hàng vệ sĩ lạnh lùng nghiêm nghị đang đứng im phăng phắc, người nào cũng cao lớn cường tráng, đeo kính râm, toàn thân toát ra khí thế nguy hiểm không dễ chọc.

Chủ Nhược Chuyết cười lạnh, ung dung ngồi trên nơi cao nhất, hấn mặc quần đùi bãi biển rộng rãi rất hào nhoáng, người cởi trần khoe cơ bụng màu lúa mạch rất đẹp, đeo kính râm, đứng dung nhìn Chương Bách, nói: "Thấy cậu chủ tao ngây thơ ngu ngốc lắm đúng không? Tiêu tiền như nước lắm đúng không? Đưa tiền cho mày mà mày dám ăn chặn cả hai đầu? Di cư? Chắc là mày không biết ra nước ngoài hành động tiện hơn nhiều đâu nhỉ? Không có nhiều camera, chỉ riêng cái bộ dạng mới nhập cư của mày, chuốc rượu rồi quẳng xuống vùng biển quốc tế thì ai thèm quan tâm đến mày? Con gái mày đâu? Vợ mày đâu?"

Cả người Chương Bách run bần bật, biết đối phương nói thật.

Sáng nay cậu ta ra ngoài một mình, trên đường bị người ta trùm bao bố rồi lôi thẳng lên du thuyền, suốt cả chặng đường sau đó không biết bị kéo đến đâu.

Đường bờ biển của nước G rất dài, ra biển quá dễ dàng, nếu thật sự chuốc

say rồi quảng xác xuống vùng biển quốc tế, cậu ta lại không quen nhiều người ở nước G, chết là chết thôi, ai sẽ tìm lại công bằng cho cậu ta đây? Chỉ trách cậu ta bị quỷ ám, cứ tưởng rằng tên cậu ám họ Chủ trước mặt bình thường chỉ biết cười tít mắt, không đa nghi gì hết, lúc nào cũng trưng ra cái vẻ công tử nhà giàu quần là áo lượt nông cạn, đập tiền dưng dưng như không.

Trước đây cũng vậy, Chủ Nhược Chuyết hé lộ tiền tiêu vặt của mình tận mấy triệu, chút tiền này hẳn hoàn toàn bồi thường nổi, không hiểu sao lại lật mặt nhanh như thế, tìm thấy cậu ta chuẩn xác, trả thù vừa nhanh vừa độc. Cậu ta chỉ có thể liều mạng đập đầu, "Tôi sai rồi! Tôi bị quỷ ám! Tôi có nỗi khổ tâm trong lòng! Lúc mùa bão sắp tới, tôi mới phát hiện ra tất cả hợp đồng đều quên mất không có điều khoản bất khả kháng, tôi sợ quá nên mới không dám nói với anh."

"Lúc đó có người liên lạc với tôi, nói chỉ cần tôi thả một lọ trứng côn trùng vào vườn chuối thì tiền sẽ lập tức vào tay ngay, đồng thời gã có thể sắp xếp cho cả gia đình tôi di cư...!Tôi đang nghĩ không biết phải đối mặt với anh thế nào...!Bị quỷ ám rồi...!Thật sự xin lỗi Chủ thiếu gia! Gia nghiệp nhà anh lớn, có thể bù tổn thất được, khi ấy tôi cũng là được ăn cả ngã về không thôi! Anh không thêm để ý đến nó, tổn thất đối với anh mà nói không có gì quá quan trọng, nhưng tôi đã lỗ vốn vì dự án của anh, nghề này của tôi cũng không có khả năng tìm được việc làm! Cầu xin anh giơ cao đánh khẽ, khoan hồng độ lượng...!Tôi làm trâu làm ngựa cho anh, nhất định sẽ giúp anh kiếm lại khoản lỗ!"

Chương Bách gào lớn, mặt mũi tèm lem nước mắt nước mũi, sau khi ra nước ngoài cậu ta hoàn toàn không dám đọc tin tức, cũng không biết cuối cùng Chủ Nhược Chuyết thế nào.

Nhưng cậu ta học nông nghiệp, đương nhiên biết sau khi dẫn sâu bệnh ngoại lai vào thì nó càng nguy hại và khó tiêu diệt hơn sâu bệnh bản địa đến mức nào.

Chủ Nhược Chuyết cười, "Ồ đây rồi mà còn luyên thuyên à? Thả trứng sâu mà còn cần mày? Ai mà không biết thả chứ? E rằng vẫn là mày thôi, một kẻ học nông nhưng mưu mô nham hiểm."

Biết chỗ tao ở gần núi, chưa chắc bão đã có thể quật đổ vườn chuối nên mày mới đưa ra chủ ý cho người ta.

Nếu không sao có thể chọn chính xác loài côn trùng ngoại lai không có thiên địch trong nước thế này? Ngay từ ban đầu đã muốn lừa tao vào chỗ chết!

Hắn chửi: "Đồ chó chết táng tận lương tâm! Cố ý bỏ qua điều khoản bất khả kháng, thằng nhãi nhà mày lừa tao, còn dám nhận tiền hoa hồng rồi mới chạy, đúng là quân ăn cắp gan to bằng trời! Lại còn nổi khổ tâm trong lòng? Đệt mợ! Thiếu gia tao có cả trăm biện pháp trị mày, chích cho mày một nhát thật thoải mái thì sao? Dù sao thứ này cũng hợp pháp ở nước G." Mặt Chương Bách xám ngoét, cậu ta tê liệt trên đất, "Van xin anh, Chủ thiếu gia, tiền tôi nhất định trả anh! Tiền đối phương cho tôi tôi cũng trả anh! Những khoản khác tôi viết giấy nợ! Tôi sẽ viết giấy nợ cho anh!"

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, "Thiếu gia tao không thiếu tiền, cơn giận này tao nuốt không trôi——Loại người như mày, tiền như thế cũng dám cầm, ngu xuẩn một cách đáng chết."

Hắn vung tay, mấy vệ sĩ tiến lên, nhắc Chương Bách giống như xách con gà, trói cậu ta vào chiếc móc sắt cuối cùng của sợi dây dài, ném tống xuống biển rộng, nghe thấy đối phương kêu lên vô cùng thảm thiết, một lát sau lại kéo lên, đang kéo giữa chừng lại thả cậu ta xuống biển ngâm một lần nữa. Chủ Nhược Chuyết lạnh lùng chứng kiến, chỉ cảm thấy không còn thú vị nữa, xoay người đi vào trong khoang thuyền.

Bên trong khoang thuyền rộng rãi là phòng tiếp khách, một người đàn ông ngồi tập trung đọc sách trên ghế sofa.

Hắn mặc áo sơ mi quần dài với chất liệu cao cấp, vô cùng sạch sẽ phẳng phiu, tay áo xắn lên lộ ra chiếc đồng hồ đắt đỏ.

Dường như tiếng gào khóc thảm thiết bên ngoài hoàn toàn không quấy rầy đến hắn, đôi mắt toát ra khí chất lạnh lùng.

Chủ Nhược Chuyết đi vào cười nói: "Lâm Diệc Cẩn, tiến sĩ Lâm, sao cậu chịu khó thế, lúc nào cũng thấy bận? Làm tôi xử người quấy nhiễu đến cậu cũng thấy ngại, cảm ơn cậu đã cho tôi mượn du thuyền."

Lâm Diệc Cẩn lạnh nhạt nói: "Không sao, dù sao bên cảng cũng đang rảnh rỗi."

Chú ý vừa phải thôi, đừng có thật sự xử chết cậu ta."

Chủ Nhược Chuyết đặt mông ngồi xuống, tháo kính râm ra vút lên trên, cầm chai rượu vang ướp lạnh để gần đó nốc ừng ực vài ngụm rồi mới nói: "Yên tâm, dọa cậu ta thôi, bắt cậu ta nhả ra hết hoa hồng tôi chia cho, đêm nay sẽ tổng về, nếu không ông đây thật sự không nuốt trôi cục tức này, thật sự bị thằng nhãi này chơi một vố lớn."

Lâm Diệc Cẩn nói: "Có lẽ do lũ anh em họ của cậu xúi giục."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Chắc vậy, nhưng hỏi không ra, nếu đối phương dám làm, dĩ nhiên kế hoạch phải không có sơ hở gì, không tra được gì hết."

Cũng chỉ là một ổ rắn chuột(*) trong gia tộc lớn nhà tôi thôi, không sao.

Cậu thì sao? Bác sĩ cũng phải tốt nghiệp chứ? Khi nào về nước? Lần trước hình như có nghe loáng thoáng hai anh em kế nhà cậu cũng về nước đúng không? Cậu học hết bằng này đến bằng khác rồi, thạc sĩ rồi cả tiến sĩ, gia nghiệp nhà cậu thật sự không cần cậu bận tâm sao?"

(*) Chỉ những người xấu câu kết với nhau, hoặc hai người có quan hệ họ hàng với nhau cùng làm những điều xấu.

Lâm Diệc Cẩn lạnh nhạt nói: "Không có hứng thú, tôi đã nhận một chức vụ giảng dạy ở nước G, không có ý định về nước."

Chủ Nhược Chuyết nghĩ một lúc, nói: "Không tranh giành cũng tốt, dù sao bên ông ngoại cũng để cậu thừa kế, đơn giản hơn nhiều, ở nước ngoài tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, về nước không có tự do, ày."

Như tôi, chẳng qua chỉ muốn chứng minh bản thân, suýt chút nữa ngã một cú đau, may lần này nhờ vả được Thịnh Vô Ngung giúp đỡ, nếu không lần này tôi thật sự ngã đau."

Lâm Diệc Cẩn khẽ nhúc nhích hàng lông mày, "Ông mời được cả Thịnh Vô Ngung sao?"

Chủ Nhược Chuyết nói: "Ày, còn phải cảm ơn cậu bạn nông dân cho tôi trợ, cậu ấy nhắc tôi có thể xem thử kiểm soát sâu bệnh bằng phương pháp sinh học, còn nhắc tôi hình như có công ty khoa học kỹ thuật chuyên về mảng này."

Tôi vừa nghe đã nhớ ra, chẳng phải Thịnh Vô Ngung có thành lập Khoa học kỹ thuật Đom Đóm sao? Dù sao cũng đường cùng rồi, cứ thử xem sao.

Gọi thử một cú điện thoại, không ngờ Thịnh Vô Ngung đồng ý ngay, thật sự là không ngờ tới, lần này nợ ân tình lớn, sau đó tôi định chia hoa hồng cho anh ấy, nhưng người ta không nhận, chỉ lấy mấy thùng chuối tiêu hồng." Lâm Diệc Cẩn nói: "Có thể nợ ân tình của Thịnh Vô Ngung thì cũng xuất sắc đấy, bao nhiêu người muốn lấy lòng anh ta còn không được." Chủ Nhược Chuyết hít sâu một hơi, ngửa đầu ra sau, nghe thấy âm thanh bên ngoài đã dừng lại, nghĩ chắc tốp vệ sĩ nghe theo chỉ thị của mình nên có chừng có mực.

Tiếng hải âu và tiếng sóng biển vang vọng đằng xa khiến lòng người tĩnh lặng, suy nghĩ cũng cởi mở hơn.

Hắn chậm ra thở ra, nhìn Lâm Diệc Cẩn, "Diệc Cẩn, tôi nhớ trước đây cậu từng có bạn trai, cậu xác nhận cảm giác của mình với đồng tính bằng cách nào vậy? Có giống phụ nữ không? Nhìn thấy rồi nổi phản ứng?" Lâm Diệc Cẩn mặt mũi vô cảm, "Sao đột nhiên hỏi vụ này, không phải cậu là trai thẳng sao? Mấy năm đại học liền không thấy cắt đứt với bạn gái." Chủ Nhược Chuyết thở dài, lát sau lại thở dài một lần nữa, thấy Lâm Diệc Cẩn chỉ đọc sách, cũng không nói lời nào, không thể làm gì khác đành chủ động nói: "Chủ nông trường mà tôi vừa nhắc đến đó, cậu ấy là một quân nhân giải ngũ, trước đây tôi ở tạm chỗ cậu ấy, thấy cậu ấy nấu nướng rất ngon, cũng rất sạch sẽ, đợt bão lần này, cũng may nhờ cậu ấy nhắc nhở nên tôi mới cảnh giác, cũng là cậu ấy phát hiện ra sâu bệnh...!Nói thật Thịnh Vô Ngung giúp là ơn lớn, nhưng nếu không có cậu ấy nhắc nhở thì tôi sẽ lơ mơ bỏ qua những điểm đáng ngờ, có khi bây giờ đã bị khởi tố cũng nên.

Đưa giống loài ngoại lai vào, trước đây tôi đều không rõ, cái gì cũng giao hết cho thằng nhãi đó, sợ là tất cả chúng cứ nằm trong tay bọn họ."

Lâm Diệc Cẩn nói: "Quân nhân giải ngũ? Ông có cảm giác với cậu ta à?"

Hắn nhìn Chủ Nhược Chuyết, ánh mắt hết sức kỳ lạ, quân nhân giải ngũ chắc là cao lớn thô kệch lắm, còn Chủ Nhược Chuyết thì trông da mỏng thịt non...

Chử Nhược Chuyết cũng không để ý đến ánh mắt kỳ quặc của bạn cũ, hơi xuất thần trong chốc lát, "Cậu ấy đẹp lắm, không phải kiểu ảo là đâu...! Cũng không phải có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là thấy ở cùng cậu ấy rất thoải mái, khi ấy chỉ cảm thấy có thể làm bạn bè."

Sau đó tôi có livestream, cậu biết sao không, fan thấy trai đẹp là gì cũng dám nói, có người hỏi cậu ấy thích gu con gái thế nào, cậu ấy thẳng thắn nói mình thích đàn ông...! Tôi cũng không ngờ cậu ấy vô tư như thế..." Lâm Diệc Cẩn cười nói: "Cố ý rồi, chắc là để ý cậu, xuất thân như thế cơ mà, trong nước vẫn còn bảo thủ lắm, hôn nhân đồng tính cũng chỉ mới thông qua một năm, làm gì có ai vô duyên vô cớ tự nói xu hướng tính dục của mình trước mặt người lạ, lòng dạ người này sâu lắm đấy." Chử Nhược Chuyết hơi chần chừ mới nói: "Thật ra tôi cũng từng nghĩ thế...! Sau đó lại cảm thấy...! cảm thấy là do tôi nghĩ nhiều, người ta chỉ thẳng tính mà thôi."

Cậu ấy đối xử với tôi không có bất cứ điểm nào mập mờ, nhưng tôi nợ cậu ấy ân tình lớn như thế, lại còn tư lợi phỏng đoán cậu ấy nên khó tránh có cảm giác phụ lòng người ta——Hơn nữa đúng là tôi thật sự có cảm giác với cậu ấy, lúc đó thậm chí còn dao động, cảm giác như nếu đối phương thật sự có ý với mình, với diện mạo và vóc dáng như thế, có lẽ thử cũng không sao..."

Lâm Diệc Cẩn mỉm cười, nói: "Cậu cảm thấy con người cậu ta không tệ, có ấn tượng tốt, cảm kích."

Có phải lúc cậu sốt sắng nhất trong những ngày mưa bão, cậu lo lắng đề phòng sợ vườn chuối bị phá, lúc ấy cậu ta tốt với cậu lắm đúng không? Đúng rồi, cậu còn nói cậu ta nấu cơm ngon, lúc cậu sợ hãi lo lắng nuốt không trôi, cậu ta nấu bát mì gì đó cho cậu ăn..."

Chử Nhược Chuyết tròn to hai mắt, "Sao cậu biết?"

Lâm Diệc Cẩn cười hờ hững, "Không phải chính cậu vừa tự nói sao? Rất dễ đoán được——Hiệu ứng cầu treo(*), cậu tự tra cứu thêm đi."

(*) Hiện tượng hai con người cùng trải nghiệm cảm giác lo âu sợ hãi với nhau thì họ sẽ dễ đồng cảm và có thể nảy sinh tình cảm với đối phương hơn.

Nhịp tim đập nhanh khi cùng trải qua sợi hãi sẽ làm bạn dễ dàng liên tưởng chúng với nhịp đập tình yêu.

"Trong tình huống lo lắng sợ hãi kích thích, tim sẽ đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập, tâm trạng lên voi xuống chó, lo được lo mất, đúng lúc này gặp được một người đàn ông đẹp, lại còn giúp đỡ cậu rất nhiều.

Cậu vốn đã chịu sự dồn vật, tinh thần mệt mỏi, một thân một mình, trong lòng bất giác sinh ra sự ỷ lại vào cậu ấy.

Ồm, hơn nữa cậu ấy còn vừa mới thừa nhận mình là đồng tính luyến ái, cậu vốn dĩ không nghĩ đến khía cạnh này giờ rất tự nhiên bị người ta dẫn dắt, lẫn lộn phản ứng sinh lý do căng thẳng gây nên với cảm giác đối với cậu ấy, cậu sẽ nhầm lẫn mình có cảm tình với người ta."

"Là trường hợp rất điển hình của hiệu ứng cầu treo, cậu cứ bình tĩnh một thời gian, gặp gỡ mấy cô gái xinh đẹp là sẽ quên mấy chuyện đó thôi."

Chử Nhược Chuyết thở phào, "À...! Hóa ra là vậy! Không hổ là học sinh giỏi bằng kép ngành Tâm lý học!" Hấn nghĩ một hồi rồi nói: "Nhưng mà...! Có lẽ không phải cậu ấy cố ý đâu, thái độ của cậu ấy luôn rất bình thản và tự nhiên, ở chung với cậu rất thoải mái."

Lâm Diệc Cẩn cười nói: "Những người ở tầng lớp thấp nhất của xã hội có trực giác nhạy bén và khả năng thiên bẩm về phương diện này.

Họ không cần học bất kỳ lý thuyết nào, tự nhiên biết ai là người xứng đáng để họ đeo bám, những người ưa nhìn thì sẽ càng biết sử dụng điểm mạnh hiếm hoi duy nhất của bản thân, hoàn toàn không cần học mà vẫn biết cách thu hút cậu, tính cách cũng rất thận trọng nghiêm túc."

Chử Nhược Chuyết đảo mắt nhìn hấn, bỗng nhiên cảm khái, "Cậu lạnh lùng thế này, khó mà tưởng tượng nổi cậu yêu đương với người ta thế nào.

Nếu như ai thành đôi với cậu, cậu đều phân tích tâm lý và hành động của đối phương thì có phải mệt mỏi lắm không hả? Trên đời làm gì có người nào hoàn hảo chứ?"

Lâm Diệc Cẩn cũng không bận tâm, lại mở sách trong tay ra lần nữa, "Ai quan tâm."

Chương 11: 11: Tình Cũ Như Mộng

Xử lý xong Chương Bách, Chủ Nhược Chuyết đã xả hết được cơn giận.

Hắn thuận lợi lấy lại được tiền hoa hồng từng chia trước đây và cả tiền kẻ nào đó mua chuộc Chương Bách, rất vui vẻ mua sắm thả ga ở nước G một phen, khúc mắc cũng đã được gỡ rối, còn cùng bạn cũ Lâm Diệc Cẩn về thăm trường cũ, tiện tay dùng luôn số tiền lấy được từ Chương Bách quyên góp cho trường, sau đó cười hí hửng về nước.

Lâm Diệc Cẩn và Chủ Nhược Chuyết đi dạo cùng nhau trên sân trường, sau khi tiễn bạn cũ đi, hắn trở về phòng thí nghiệm, nhưng có học sinh tới bắt chuyện, "Thầy cũng xem livestream sao? Sao hôm nay thầy lại đi cùng ngôi sao livestream Chủ Nhược Chuyết vậy ạ?"

Lâm Diệc Cẩn đã giảng dạy các khóa học tại trường đại học từ khi hắn còn là một nghiên cứu sinh, đam mê học trò thường hay sợ sệt kính nể hắn chột vô cùng ngóng trông.

Tướng mạo người đàn ông này lúc nào cũng lạnh như băng, diện áo quần bảnh bao cùng phụ kiện đắt tiền nhưng nghiên cứu học vấn cũng rất siêng năng, bản lĩnh học thuật vững chắc, thành tựu nổi bật, các giáo sư đều khen hắn không dứt miệng.

Bởi vậy, tuy hắn luôn tỏ ra khó gần nhưng vẫn cứ có học trò tìm cơ hội lại gần.

Lâm Diệc Cẩn nói: "Là bạn học, đàn anh của mấy đứa, hôm nay đến quyên góp." Trong lòng hắn lại cảm thấy buồn cười, ngôi sao livestream? Chủ Nhược Chuyết nếu chỉ nhìn mặt thôi thì không tệ, làm blogger bình hoa nổi tiếng cũng ổn, nhưng con người giống như đàn thiếu dây(*) vậy.

Chỉ có điều ông cụ Chủ thích tính cách này, nếu không vừa mới về nước cũng sẽ không bị kẻ khác ghi thù tính kế.

(*) Chỉ những người đầu óc đơn giản và không linh hoạt, nói khó nghe hơn thì là ngu ngốc.

Học trò cười nói: "Vâng vâng vâng, ai cũng biết nhà họ Chủ có tiền rồi, Chủ thiếu gia làm livestream cũng chỉ là nghịch chơi thôi, kết quả cũng nhiều fan lắm.

Anh ấy thật sự quỳn góp ạ, hồi trước bọn em đều quan tâm đến vụ chuỗi tiêu hồng của anh ấy, xem ra năm nay đúng là kiếm bộn rồi."

Đám học trò vừa bắt chuyện vừa lén nhìn Lâm Diệc Cảnh, thấy dáng vẻ của hắn vẫn cứ chẳng màng quan tâm, cũng không có hứng thú, chỉ lấy phương án ra sắp xếp thí nghiệm như mọi khi.

Học sinh sợ nhất là cái kiểu lạnh nhạt xa cách này của hắn, lập tức im bật tập trung lại.

Lên lớp xong, Lâm Diệc Cảnh trở về căn hộ của mình, mở laptop lên kiểm tra email, quả nhiên thấy thư mời làm việc trong thời hạn năm năm của trường đại học đã đến.

Hắn tải xuống rồi in ra, cầm bút máy bên cạnh phóng khoáng ký tên vào, sau đó đặt sang bên cạnh để ngày mai nộp.

Thấy sắc trời dần tối, Lâm Diệc Cảnh vào bếp làm bò bít tết, sau khi làm xong thì thành thạo bày ra đĩa, mùi thơm dậy lên.

Hắn quay về trước laptop bấm vào vài email rồi trả lời, sau đó đọc tin tức trong nước, chợt nhớ ra ban sáng học sinh có nhắc đến phòng livestream của Chủ Nhược Chuyết, thế là tiện tay nhấn mở nền tảng livestream lớn nhất cả nước, dễ dàng tìm được trang riêng của bạn cũ, nhấp vào rồi chiếu lên tường trắng đối diện bàn ăn, sau đó nhàn nhã xắn tay áo lên, cầm dao bắt đầu cắt bò bít tết.

Trong tập mới nhất, Chủ Nhược Chuyết đang hăng hái thu hoạch chuỗi tiêu hồng, những buồng chuỗi lung linh lấp lánh dưới lớp lá xanh, ánh lên sắc hồng.

Lại thêm Chủ Nhược Chuyết ăn mặc đắt tiền, lái một con xe việt dã hạng sang đặt riêng, vô cùng phù hợp với thị hiếu của những khán giả đang mong chờ vào cuộc sống điền viên, quả nhiên rất đáng xem. Lâm Diệc Cử ung dung cắt bò bít tết, khéo miệng khẽ mỉm cười, một tập rất ngắn, chưa đến mười phút đã kết thúc, tự động phát đến tập ngay trước nó.

Lần này là vườn chuối sau khi bão qua, con xe mô-tô Lục U Linh second-hand mang lại cảm giác đã cổ lỗ sĩ nhưng vẫn rất mạnh mẽ.

Bóng lưng chàng thanh niên cao lớn, vai rộng eo hẹp, cặp chân dài tràn trề sức mạnh.

Lâm Diệc Cử nghĩ thầm, khó trách Chủ Nhược Chuyết nghi ngờ bản thân, thoát nhìn vóc dáng này không tệ.

Chỉ một cái nhìn từ phía sau thôi cũng khiến một kẻ vốn đã thích đồng tính như hắn ngay lập tức có cảm giác.

Có lẽ thật sự đã cảm dục quá lâu, Lâm Diệc Cử vừa thầm nhắm lại lần cuối cùng mình quay tay là khi nào, vừa dỗi mắt lên màn chiếu thưởng thức.

Bò bít tết đã được cắt thành từng miếng nhỏ xém bên ngoài hồng bên trong, lưỡi dao sắc bén cắt rất gọn gàng—Đúng là cái đẹp khiến người ta quên đi cơn đói.

Chủ Nhược Chuyết trong video vô cùng hào hứng, có thể nhận ra được sự phấn khích của hắn, chắc lúc này bão đã qua, vườn chuối không sao cả nên mới quay phim.

Hắn dùng cả biển từ nịnh nọt để khen ngợi chàng trai kia, rõ ràng tâm trạng căng thẳng trước đó đã thả lỏng hơn, nói năng hết sức tùy tiện, "Vậy thì...!xin hỏi một chàng trai ẩm áp chất lượng cao sẽ thích tuýp bạn gái thế nào? Câu hỏi này hay, nào, để tôi hỏi thay mấy bạn, phỏng vấn trực tiếp tại hiện trường nha."

"À, tôi thích đàn ông."

Con dao sáng choang bỗng nhiên cứa vào đầu ngón tay, máu tóe ra.

Lâm Diệc Cử đột nhiên ngẩng phát đầu lên xem video.

Gương mặt đã được làm mờ đi, chỉ thấy cậu thanh niên kia ngồi xồm trên đất, tay cuộn lá chuối, ngón tay thon dài đang nhặt nấm.

Lâm Diệc Cẩn nhìn chăm chăm hình ảnh trên livestream, nhưng khi tập này sắp kết thúc, hấn cúi đầu xuống, nhanh chóng lấy giấy ăn bịt đầu ngón tay đang chảy máu, sau đó lấy thuốc cầm máu từ hòm thuốc gần đó, thành thạo xịt lên đầu ngón tay để máu dừng chảy.

Đêm đó, Lâm Diệc Cẩn xem hết video livestream của Chủ Nhược Chuyết trong hai năm gần đây, không bỏ sót một tập nào.

Có lẽ xem nhiều quá, ban đêm lại cảm thấy vô cùng nóng nực.

Trong giấc mơ mông lung, tựa như nghe thấy tiếng ve kêu râm ran.

Ánh mặt trời nóng hầm hập kết hợp cùng tiếng ve sàu, mặt đất trở nên trắng lóa mắt vì tia sáng phản xạ mãnh liệt.

Hấn đẩy cửa sổ ra, bên ngoài là bóng râm dày đặc của cây ngô đồng, từng chiếc lá đều phản chiếu ánh nắng nóng bỏng ngoài kia.

Hấn nhìn từ trên xuống dưới, một người con trai thanh tú đang giơ súng cao su nhắm lên trên, phập một phát, cậu bắn xuyên qua phiến lá ngô đồng trước mặt hấn.

Đột nhiên bị người ta nhìn, cậu trai ấy sợ hãi, vội giấu cây súng cao su ra sau lưng, sau đó ngượng ngùng mỉm cười với hấn.

Hấn nhìn chiếc lá ngô đồng thủng một lỗ trước mặt, đối phương xấu hổ giơ cây súng trong tay lên cho hấn, "Là dùng cái này bắn, anh muốn chơi không?"

Hấn giơ tay làm động tác với cậu, "Em lên đây."

Chàng trai cởi giày ở cửa phòng, đi chân trần vào, sàn nhà cẩm thạch đen sáng loáng có thể soi gương được luôn, bị in những dấu chân ấm mồ hôi.

Làn da bị phơi nắng lâu trở nên đỏ hồng, trên người cậu trai ấy còn bốc mùi mồ hôi, rõ ràng cậu đang rất căng thẳng, cứ rụt rè sợ sệt, không dám nói câu nào.

Hấn giơ tay lấy cây súng cao su trong tay cậu, tò mò quan sát miếng gỗ trơn nhẵn cùng sợi dây chun đã bị mòn, hỏi: "Em có thể bắn lá cây, vậy có thể bắn ve sàu không?"

Cậu trai ấy được thích đâm lo, phần chân cười nói: "Bắn ve ở đâu ạ?"

Lâm Diệc Cẩn đẩy cửa sổ ra, chỉ cây bên ngoài, "Ồn quá, nếu bắn sạch được thì càng tốt."

Chàng trai đến gần híp mắt nhìn vào lá cây, "Đều trốn ở dưới lá, đứng ở đây

chỉ có thể bắn được một ít thôi, để em thử." Nói xong, cậu bèn nhấc súng cao su lên, lấy từ trong túi ra một cục đá nhỏ, nhắm vào con ve ngay phía trước, bốp! Quả nhiên âm thanh va trúng vang lên, cậu vui tít cả mắt lại, "Bắn trúng rồi."

Cậu con trai lấy lòng bắn hết ve trên cây rồi lại hùng hục chạy xuống tầng, bắn lần lượt từng con ve một dưới tàng cây, quả nhiên tiếng ve kêu nhỏ dần, chỉ còn loáng thoáng dư âm xa xa.

Lâm Diệc Cảnh tỉnh lại, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tiếng ve kêu ồn ào tựa như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hắn xuống giường, áo ngủ tơ lụa dính vào người, hắn đứng dậy đi rót cốc nước lạnh, giơ tay xoa vầng trán ẩm ướt mồ hôi của mình, cúi đầu trầm giọng nói: "Huyền Hiểu Đông."

"Anh——tìm thấy em rồi."

Chương 12: 12: Giác Mộng Dài Ban Ngày

Ve sầu râm rạn, ánh mặt trời ngoài cửa sổ gay gắt như đổ lửa. Trong phòng học trống trải, bàn ghế lặng im, ngay chính giữa hàng đầu tiên, Huyền Hiểu Đông ngồi một mình ở đó, trong tay siết chặt cây bút, mắt nhìn chăm chăm vào một đề bài, đờ người ra rất lâu.

Mãi đến khi giám thị qua đây đọc vài câu rồi trả lời một ít, ông thở dài, ánh mắt xen lẫn sự thông cảm, thương hại và cả tò mò. Huyền Hiểu Đông mặt mũi đỏ lựng, cắn chặt môi không nói gì, giáo viên thu bài thi rồi nhờ người đưa cậu về phòng hiệu trưởng. Nơi đó có mẹ cậu, Lộ Tiểu Trúc đang nói chuyện với chủ tịch trường(*), cô đã mang thai sáu tháng, do sinh đôi nên cái bụng nhô lên rất cao, cũng bởi vậy nên chỉ ngồi thôi cũng vô cùng mệt mỏi.

Cô gơ tay đỡ lấy eo mình, thấy hiệu trưởng cầm bài thi tới thì sốt ruột trông mong nhìn ông.

(*) Chủ tịch hội đồng quản trị nhà trường, gọi tắt là chủ tịch hội đồng trường, có thể hiểu nôm na là người góp vốn nhiều nhất, đứng đầu hội đồng quản trị trong các trường tư thục.

Âm thanh rì rầm vang lên, mặc dù đã rất nhiều năm trôi qua nhưng vẫn cứ rõ ràng tựa như mới chỉ xảy ra hôm qua.

"Chị Lâm này, mặc dù em Hiểu Đông đã học lớp 2, nhưng qua bài kiểm tra nhập học có thể thấy nền tảng của em ấy hơi yếu, chỉ sợ học ở trường chúng tôi sẽ gặp trở ngại.

Tôi đề xuất nên để con trai chị học tiếp ở trường công——Chị cũng biết môi trường giáo dục giữa trường tư chúng tôi và trường công có khác biệt rất lớn, kể cả có cố ép cậu bé này nhập học thì tương lai cũng không theo kịp

được, trái lại sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới sự tự tin của em ấy..."
Lộ Tiểu Trúc lúng túng, "Cha đưa bé này...! Vừa mới qua đời nên có lẽ nó mới phát huy không ổn lắm, hơn nữa gốc đăng ký hộ khẩu nhà tôi lại không ở đây, không vào được trường công."

"Nếu học lớp 2 không được thì học lại một năm, thầy thấy sao?"
Hiệu trưởng thấp giọng uyển chuyển nói: "Trường tiểu học công lập trước đây mà em Huyền Hiểu Đông theo học còn chưa bắt đầu giảng dạy chương trình tiếng Anh, chắc hẳn cũng chưa tiến hành các hoạt động giáo dục phụ đạo ngoài giờ lên lớp, tiếng Anh em nộp giấy trắng, còn Toán và Ngữ văn thì...! đều chưa được trung bình."

Còn học sinh của chúng tôi đã bắt đầu ngay từ năm lớp 1, môn tiếng Anh cũng được giảng hoàn toàn bằng tiếng Anh, ngoài chương trình học cơ bản như Ngữ văn và Toán, chúng tôi còn có những môn bắt buộc khác như Triết học, Lịch sử, Địa lý.

Mặt khác cũng nhất định phải có các môn bổ trợ như Âm nhạc, các hạng mục Thể dục, bài tập nặng hơn rất nhiều so với trường công, chỉ sợ ngay từ lớp 1 cũng sẽ rất vất vả.

Thực ra chúng tôi kiến nghị nên dạy theo trình độ, em Huyền Hiểu Đông nên tiếp tục theo học ở trường công vẫn là phù hợp nhất." Nói xong, ông đưa bài thi cho Lộ Tiểu Trúc.

Lộ Tiểu Trúc nhận bài thi, nhìn thấy số điểm và nét chữ xiêu vẹo thì gương mặt lập tức nóng bừng lên, biết hiệu trưởng đã cố gắng nói hết sức khéo léo và khách khí.

Cô nhìn chủ tịch trường bên cạnh, vành mắt đỏ hoe, vẻ chần chừ muốn nói lại thôi, trong đôi mắt sáng ngập tràn vẻ cầu xin.

Chủ tịch trường cũng mở miệng xoa dịu tình hình, "Từ giờ đến khi vào học vẫn còn hai tháng mà, chị Lâm về nhà mời gia sư bổ túc thêm cho bé, năng lực học tập của em ấy rất mạnh, sẽ nhanh chóng đuổi kịp được thôi."

Tôi thấy cứ để em học từ lớp 1 là được, tôi nhớ sang năm em Lâm Diệc Cảnh

cũng vào tiểu học rồi, thành tích của cậu nhóc ấy vẫn luôn đứng đầu ở nhà trẻ chúng tôi, vừa khéo học cùng lớp, như vậy có thể giúp đỡ lẫn nhau luôn."

Hiệu trưởng thấy chủ tịch trường đã mở miệng, chần chừ rồi cũng động viên theo: "Nếu chủ tịch Trương đã nói vậy, không thì cứ thử trước xem sao."

Chỉ là lúc đó em Hiểu Đông sẽ có thể hơi vất vả một chút, phải vô cùng nỗ lực học tập mới được."

Lộ Tiểu Trúc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy ấn lên bả vai Huyền Hiểu Đông, nói: "Mau cảm ơn chủ tịch Trương và hiệu trưởng La đi con!" Huyền Hiểu Đông cảm giác bàn tay lạnh lẽo kia kề sau cổ mình thì hơi rùng mình vì lạnh, cậu cúi thấp đầu xuống, môi ngập ngừng muốn nói nhưng không thốt ra lời.

Văn phòng to nhất mà cậu từng vào trước đây chính là văn phòng của thầy chủ nhiệm trường tiểu học "chợ rau"(*), vào đó còn là vì đập vỡ cửa sổ, đá hỏng cửa, những chuyện như đánh đấm thì luôn bị bắt đứng phạt rồi gọi phụ huynh.

Đã có lúc cậu từng nhìn lớp mình bằng nửa con mắt, quát tháo trên đường phố, xa gần đều nghe tiếng đây là một thằng quý coi trời bằng vung hay gây sự.

Thế nhưng từ trước đến nay cậu chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình mặc bộ quần áo phẳng phiu trắng sáng, quy củ đứng trong phòng hiệu trưởng để nói chuyện thế này.

(*) Thuật ngữ chung cho các trường học tập trung nhiều con em của những người lao động nhập cư, đặc điểm chung của những ngôi trường này là dành cho những đứa trẻ có điều kiện học hành khó khăn, môi trường cũng không thể tốt bằng các trường khác.

Điện thoại của Lộ Tiểu Trúc bỗng vang lên, cô gạt đầu xin lỗi, cầm máy ra ngoài nghe điện thoại.

Huyền Hiểu Đông nghe thấy chủ tịch Trương và hiệu trưởng La khế giọng nói chuyện: "Trường tư như chúng ta không chú ý tới tỷ lệ lên lớp, các bậc phụ huynh sẵn sàng bỏ ra hàng trăm nghìn tệ để đóng học phí cho con hàng năm."

Anh cần gì phải vậy? Mặc dù bây giờ nền tảng em ấy kém nhưng trường cũng đang thiếu học sinh, vốn dĩ những người này cũng đâu có đặt chân vào đây dựa vào thành tích học tập?"

Hiệu trưởng lắc đầu nói: "Trường tiểu học công có phương pháp giáo dục của họ, tất cả mọi người đều học chung một tiến độ, thành tích hơi kém sẽ không biểu hiện quá rõ ràng."

Em ấy còn nhỏ, năng lực học tập mạnh, chỉ là nền tảng thiếu một chút, chỉ cần hết lòng dạy dỗ và dùng phương pháp phù hợp thì vẫn còn cơ hội để bắt kịp, cũng dễ thích nghi hơn nữa.

Còn trường tư như chúng ta, phần lớn đều học vượt lớp, học nâng cao, theo đuổi cải thiện chất lượng toàn diện, thật sự...!cho em ấy bắt cặp với Lâm Diệc Cẩn sao?

Chủ tịch Trương cười nói: "Lâm Nhược Phi có gọi đến, đặc biệt dặn phải để cậu bé này tạo nhóm với con ruột của ông ấy."

Tôi đoán chắc vì không muốn để chị Lâm cảm thấy ông ấy coi đứa bé này là người ngoài, phải đối xử bình đẳng như con ruột mình.

Anh không biết đâu, Lâm Nhược Phi đã sắp năm mươi rồi, dưới gối bây giờ chỉ có một cậu con trai sáu tuổi Lâm Diệc Cẩn, sức khỏe còn không tốt, thường xuyên sang Mỹ chữa bệnh.

Nghe nói hiệu quả cũng bình thường, bây giờ vị trẻ tuổi này còn đang mang thai sinh đôi cho ông ấy, trông thế nhưng ông ấy cũng rất quan tâm, cho nên mới chiều vợ muốn gì được nấy.

Huyền Hiểu Đông là con trai của cô ấy và chồng trước, bây giờ chồng trước đã mất rồi, ông ấy cũng đồng ý nhận nuôi nấng, cũng rất tôn trọng ý vợ." "Nghe nói năm mười sáu tuổi còn chưa tốt nghiệp cấp ba, cùng người tình lén chạy trốn ra nước ngoài sinh con, kết quả không vượt qua nổi, ly dị rồi về nhà mẹ đẻ, để con lại cho chồng trước."

Sau đó không biết vì sao được vị Lâm tiên sinh này coi trọng, bụng cũng không chịu thua kém, mang thai một phát là một cặp thai đôi, nghe nói là thai long phượng.

Lâm Nhược Phi nhiều tình nhân nhưng chưa ai mang thai, ông cụ nhà họ Lâm cũng không quan tâm đến vị bà chủ này, biết cô ta mang thai thì vẫn ngậm miệng, chính thức cưới vào cửa.

Kết quả vừa vào nhà người ta xong thì nghe chồng trước chết rồi, còn đứa bé thì không có ai nuôi nấng, nhà giàu thế cơ mà, nuôi bao nhiêu đứa con ghẻ thì cũng có sao đâu."

Hiệu trưởng lắc đầu, lén nhìn Huyền Hiểu Đông vẫn luôn thần thờ đứng dưới mái hiên bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Đứa trẻ đáng thương.

Nếu như ở trường công, nền tảng của mọi người đều không khác nhau mấy, cứ tiến bộ dần dần, tham gia thi đại học, có khi lại có một con đường tương lai không tệ.

Ở chỗ chúng ta, học sinh đứa nào không giàu sang thì cũng cao quý, rất nhiều đứa không tham gia thi đại học mà ra nước ngoài luôn.

Thân phận của em ấy nhạy cảm như thế, Lâm Diệc Cẩn cũng chưa chắc coi em ấy là anh em, tiến độ học tập sợ cũng không khớp nhịp, e là lại phản tác dụng khiến con trẻ không tốt."

Chủ tịch Trương cười, "Lâm tiên sinh chỉ vì muốn lấy lòng vợ yêu thôi, bây giờ chị Lâm kia cũng chỉ dè chừng cái thai đôi trong bụng, ai còn nhọc lòng mấy chuyện đó——Họ chỉ cảm thấy tốn mấy chục ngàn học phí là đã tốt với con rồi, anh đừng suy nghĩ nhiều quá."

Cuối cùng Lộ Tiểu Trúc cũng gọi điện xong, đi vào mỉm cười rồi gửi lời cảm ơn lần nữa, sau đó dắt tay Huyền Hiểu Đông ra xe.

Trên xe, Lộ Tiểu Trúc gọi điện cho Lâm Nhược Phi, giọng điệu dịu dàng, "Ừm...!Đã được đồng ý rồi, đầu tháng chín khai giảng cứ nhập học là được, họ nói là xếp nhóm cùng Diệc Cẩn.

Ban đầu nhà trường khuyên con nên học trường công nên không chịu đồng

ý, may mà có anh gửi lời trước tới chủ tịch Trương, cho nên họ vẫn nhận.

Có điều phải nhờ gia sư dạy kèm hai tháng tới, vâng, vị Trương Đổng đó đã từng dạy Diệc Cẩn trước đây sao? Được, vậy để về em sắp xếp...!Cơ thể? Tốt lắm, chỉ là lúc trưa ngồi nên thất lưng mỗi quá, bé cứng vẫn luôn đá trong bụng...!Bụng cũng đói, nhưng không ăn ở bên ngoài, thím Lưu hầm canh nấm tuyết tổ yến rồi, về là em có thể ăn...!Diệc Cẩn được đón về rồi sao? Sức khỏe nó đã khá hơn chưa..."

Huyền Hiểu Đông ngồi bên cạnh Lộ Tiểu Trúc, vẫn duy trì tư thế im lặng như khúc gỗ.

Lộ Tiểu Trúc không giống người mẹ trong tưởng tượng của cậu...!Bảy tuổi cậu còn hoang mang, không biết mình muốn gì, có lẽ...!là một cái ôm ấm áp, thế nhưng không được.

Bà ấy đang có thai, còn vô cùng cẩn thận, như vậy là sao? Bà ấy cử chỉ tao nhã, dịu dàng dễ gần, nói năng nhỏ nhẹ lịch sự, cũng rất chu đáo sắp xếp sinh hoạt và việc học cho cậu.

Ở độ tuổi này cậu vẫn chưa biết thứ khát vọng xuất phát từ nội tâm của mình là gì, chỉ theo bản năng cảm thấy sai sai, không thể làm gì khác đành dùng sự im lặng và ngoan hiền của mình để che giấu sự căng thẳng và nỗi sợ hãi của bản thân.

Lộ Tiểu Trúc gọi điện suốt cả đường, mãi đến khi xe vào trong nhà mới cúp máy, đưa Huyền Hiểu Đông xuống xe mới nhớ ra dặn dò: "Con có một người em trai tên là Lâm Diệc Cẩn, là con của chú Lâm.

Hôm nay cậu ấy vừa chữa bệnh ở nước ngoài về đây, con phải cố gắng hòa hợp với cậu ấy, sức khỏe cậu ấy không tốt, con phải nhớ..." Cô hơi do dự rồi bổ sung thêm, "Không được cãi nhau với cậu ấy, biết chưa? Nếu không mẹ sẽ rất khó xử."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, đã đến nhà họ Lâm mấy ngày nay, cậu cũng lờ mờ biết, chú Lâm lịch sự nhã nhặn kia là chủ nhân căn nhà này.

Giữa trưa hè, trong biệt thự không một bóng người, tài xế và bảo mẫu đều nghỉ trưa, mẹ lại đi ra ngoài.

Huyền Hiểu Đông chán ngán bần lá cây trên sân một mình, bỗng nhiên cửa

sổ tầng cao nhất bỗng mở ra.

Mái đầu của một cậu bé lộ ra từ bên trên, nhìn xuống cậu bên dưới, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cậu bé kia có mái tóc đen nhánh, nước da trắng ngần, đôi mắt nhìn cậu chăm chú, cho dù đang giữa hè thì vẫn khiến người ta có cảm giác mát mẻ. Mặt trời sáng đến chói mắt.

Chuông điện thoại di động vang lên.

Huyền Hiểu Đông mở choàng mắt, nhìn chằm chằm vào chiếc giường mát bên ngoài giàn nho một lúc lâu mới từ từ nhận ra mình đang ở đâu——
Đúng rồi, là giấc mộng ban ngày.

Y ngồi dậy khỏi giường trúc bóng loáng, lấy điện thoại di động ra kết nối, phía bên kia vang lên giọng vui vẻ của đối phương, "Hiểu Đông à? Tôi là Chủ Nhược Chuyết đây, có việc cần nhờ anh giúp một tay, anh còn nhớ ngài Thịnh chứ? Sắp đến sinh nhật anh ấy, tiểu bối nhà anh ấy nghe nói tôi mua một con cá rồng có truyền thuyết đổi mệnh từ chỗ anh nên rất tò mò, cứ khăng khăng muốn mua của anh một đôi bảo là muốn tặng cho ngài Thịnh để anh ấy đổi mệnh, may mắn tốt phúc hơn, tình nguyện trả giá cao nhé! Bốn mươi vạn một con, một cặp là tám mươi vạn(*) đấy!"

(*) Khoảng 2 tỉ 8 VNĐ.

"Ầy trước tiên anh đừng từ chối trước, tôi biết anh sợ phiền toái, yên tâm, nhà cậu ta có người làm nuôi cá chuyên nghiệp, chắc chắn đến lúc đó sẽ không quấy rầy anh đâu.

Anh cũng thấy rồi, ngài Thịnh giúp tôi nhiều thế, con cá rồng của anh thật sự là may mắn một cách khó hiểu, có thể nhờ anh giúp tôi một lần, bán hai con cá này được không? Lần này là tôi thật sự thiếu nợ ngài Thịnh rất nhiều, anh cũng hiểu mà." Chủ Nhược Chuyết nhỏ giọng, "Anh ấy lại sắp phải tiến hành phẫu thuật, gia đình bên đó cũng rất quan tâm, hi vọng anh ấy bình an, cuộc giải phẫu lần này thuận lợi."

Huyền Hiểu Đông còn đang trong trạng thái ngây ngẩn chưa tỉnh ngủ, nhỏ giọng nói: "Chủ tiên sinh à."

Mua cá...! đổi vận sao? Tặng cho ngài Thịnh——Thịnh Vô Ngung?

Y đưa tay vén phần tóc ướt nhẹ trên trán, khẽ giọng nói: "Được rồi, tôi bán."

Chử Nhược Chuyết vui mừng khôn xiết, "Tốt quá, cảm ơn anh...! Còn một chuyện nữa làm phiền anh, do chuyện này khá gấp vì ngày mai là sinh nhật ngài Thịnh rồi, đến lúc ấy cũng không tìm được người đáng tin cậy.

Có thể nhờ anh giao đến thành phố Tĩnh Hải giúp tôi được không? Những người khác giao tôi sợ xảy ra vấn đề, thành ra lại không hay.

Sáng sớm mai đi tàu cao tốc chỉ mất một tiếng đi đường là đến thôi, tôi cử người đón anh đến thẳng biệt thự, xin anh đấy, được không?"

Huyền Hiểu Đông cụp mi, cảm giác cả người như vẫn còn lơ lửng trong giấc mơ trần thế trắng lóa, không hề có một chút cảm giác hiện thực nào.

Y đáp nhẹ tênh: "Được...! Tôi giao đến cho cậu."

Chương 13: 13: Chủ Nghĩa Hoàn Hảo

Không lâu sau, Huyền Hiểu Đông đến thành phố Tĩnh Hải, Chủ Nhược Chuyết đã cử lái xe đến nhà ga đón y, sau đó gọi điện thoại ngay tới, "Hiểu Đông, lên xe đi."

Vất vả vất vả cho anh rồi, tôi định bảo lái xe chở anh qua thẳng biệt thự nhà họ Thịnh, thật sự ngại quá, vốn dĩ tôi nên đích thân tới đón anh, nhưng hôm nay không khéo lại nhiều việc quá...!Tôi nợ ơn nhà họ Thịnh nên cũng ngại từ chối..."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không sao, tôi mua vé buổi chiều rồi, giao đồ cho cậu xong rồi về luôn."

Chủ Nhược Chuyết càng áy náy hơn, "Đừng đừng đừng, đừng quay về nhanh như vậy, tối nay ở chỗ tôi đi."

Ngày mai tôi rảnh, sẽ cẩn thận chiêu đãi anh, đưa anh đi mua sắm ở Tĩnh Hải luôn, đến cả câu lạc bộ Bích Bồ ném thủ đầu bếp riêng ở đó.

Tuy rằng tôi cảm thấy chưa chắc đã bằng được anh nấu nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nhất định phải để tôi mời anh một lần được chứ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không có ai trông nhà, tôi vừa mới nuôi một chú chó, không ai cho nó ăn."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Nuôi chó? Nhờ hàng xóm trông giúp một hôm đi, giống chó gì vậy? Muốn nuôi chó sao không bảo tôi, tôi có quen một người bạn, cậu ta có rất nhiều giống chó xịn...!Tôi giúp anh tìm một con nhé, chăm tốt là có thể sinh chó con để bán..."

Huyền Hiểu Đông tốt bụng cười, "Chỉ là một chú chó bình thường thôi, chó nhà chồng của bà Hạ để một lứa nên mang tặng khắp nơi, tôi lấy một con coi như để trông vườn, ở nông thôn giống chó quý quá sẽ dễ bị bắt trộm,

nhiều người trộm xong hay mang đi thịt lắm."

Chủ Nhược Chuyết: "... Không biết vì sao bỗng nhiên cảm giác nhớ đâu đó phương nuôi chó cũng dùng để ăn, dù sao tay nghề của y cũng rất giỏi.

Hắn không nhịn được cười, nói: "Đi đi, đợi anh đến rồi nói sau, đến đâu rồi?"

Huyền Hiểu Đông nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phía trước đi ngang qua phố xá sầm uất, dòng xe như nước chảy, tiếng người ồn ào, nhưng sau khi rẽ qua con đường dài ven bờ sông đầy liễu, xe chạy đường quốc lộ lên núi, trên đường yên tĩnh không một bóng người, ven đường toàn là bóng râm cây ngô đồng xanh rì.

Chiếc xe giống như đi xuống đáy hồ tĩnh lặng, không gian thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Y trầm ngâm nhìn biển hiệu nói: "Mới vừa lên đường Phỉ Thúy."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Vậy là tốt rồi, sắp tới rồi, tôi ra cửa đón anh." Hắn treo điện thoại, cười nói với thanh niên đối diện, "Lỗi Lỗi, rông đỏ được giao đến rồi, tôi ra ngoài đón người."

Ngón tay thon dài của Thịnh Lỗi Lỗi rút lá bài, gã nở nụ cười, "Tôi nhờ người ta dẫn anh ta qua chỗ bể cá là được rồi, sao còn phiền đích thân Chủ thiếu gia phải đi chứ."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Không được đâu, tôi coi anh ấy là bạn." Hắn đứng dậy đi xuống dưới lầu, Thịnh Lỗi Lỗi chợt nói: "Từ từ, bỗng nhiên tôi nhớ ra, vừa nãy chú nhỏ có nói gặp bác sĩ Thái xong sẽ gặp cậu, cũng đến giờ bác sĩ Thái về rồi, cậu lên tầng ba chờ xem sao, thấy bác sĩ Thái ra thì cậu chạy nhanh vào, nếu không lát nữa chú nhỏ nghỉ ngơi đấy."

Chủ Nhược Chuyết ngăn ra, Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Cậu mau đi nhanh lên, sức khỏe của chú nhỏ không tốt, nhớ nghỉ ngơi rồi là không hở ra thời gian rảnh lúc nào đâu, có lẽ sẽ đến muộn bữa tiệc tối nay, chỉ đến để cảm ơn vài câu thôi.

Chú ấy vốn cũng không muốn tổ chức, người lớn trong nhà đều không tới, là tôi nói toàn người trẻ chỉ cần tới vui một lúc là được, cũng là tấm lòng của mọi người nên chú ấy mới đáp ứng.

Ngày mai chú ấy phải đến viện kiểm tra, đến lúc đó cậu càng không thể gặp chú ấy.

Cậu yên tâm, tôi đón người giúp cậu, nhất định sẽ thật lịch sự với bạn của cậu."

Chữ Nhược Chuyết nghĩ cũng thấy hợp lý, cười nói: "Được, làm phiền Lỗi Lỗi rồi."

Hắn đứng dậy chạy ngay lên tầng, Thịnh Lỗi Lỗi ném bài lên mặt bàn, khoe miệng nhếch lên nụ cười khẩy, gã đứng dậy đi xuống dưới nhà.

Tầng ba là thư phòng rộng rãi và sạch sẽ, đúng là Thịnh Vô Ngung đang nói chuyện với bác sĩ tâm lý Thái Trung Lâm ở bên trong——Không khí không được tốt cho lắm.

Thái Trung Lâm nghiêng người dựa lên cửa sổ, đẩy mắt kính, đặt một xấp báo cáo lên mặt bàn, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn nhưng khí thế không hề suy yếu chút nào, giọng điệu mang theo sự bất đắc dĩ.

"Tôi không đồng ý cậu phẫu thuật bây giờ, đây không phải một thời điểm tốt—— Tôi đề nghị cậu hoãn lại thời gian phẫu thuật lần này."

Thịnh Vô Ngung vẫn tỏ ra bình tĩnh, lấy xấp báo cáo qua tiện tay lật xem, không nói một lời.

"Cậu đã tiếp nhận mười mấy cuộc phẫu thuật rồi, phần lớn đều thất bại, trông thì có vẻ cậu không bị ảnh hưởng gì mấy."

"Cậu kiểm soát tốt đấy, cho dù phản hồi từ những người xung quanh và gia đình cậu là tích cực, cậu tích cực trị liệu, có thái độ tiến thủ, sự nghiệp có thành tựu, ngay cả các bài kiểm tra đánh giá tâm lý cậu cũng hoàn thành rất xuất sắc."

"Nhưng cho dù là theo dõi giấc ngủ, quan sát chế độ ăn uống hay xét nghiệm hormone thực hiện cho cậu những ngày gần đây, tất cả các chỉ số theo dõi đều chứng minh rõ cậu bị trầm cảm, lo lắng, rối loạn ăn uống, rối loạn giấc ngủ, mất cân bằng hormone, v.v...! Mặc dù cậu đã chọn những mặt tích cực trên biểu mẫu kiểm tra, nhưng đó không phải sự lựa chọn đúng như tình hình thực tế của cậu."

Thịnh Vô Ngung đặt xấp báo cáo kia về mặt bàn làm việc rộng rãi, cơ hàm cứng lại, nụ cười trên gương mặt cũng biến mất.

Tốc độ nói của Thái Trung Lâm nhanh hơn, ""Đây là một điển hình của triệu chứng ám ảnh cưỡng chế của người theo chủ nghĩa hoàn hảo(*)."

(*) Người cầu toàn luôn có sự thôi thúc phải hoàn hảo, không sống thực với

mình mà tuân theo một lý tưởng phi thực tế do vậy họ hay rơi vào tâm trạng bất mãn và lo lắng.

Họ dễ mắc các bệnh như trầm cảm, rối loạn lo âu (trong đó có rối loạn ám ảnh cưỡng chế), rối loạn ăn uống.

"Cậu đang buộc bản thân trở nên năng nổ, lạc quan và vui vẻ như trước đây, cậu thể hiện trước mặt mọi người chuyện mình bị bại liệt không mang lại cho cậu bất kỳ tác động tiêu cực nào, cậu có thể vượt qua quá khứ, vẫn có thể đạt được thành tích xuất sắc mà người bình thường khó đạt được.

Cậu sung túc của cải, đời sống tinh thần phong phú, cậu vẫn có thể làm việc và sinh hoạt bình thường, thậm chí cậu từ chối trợ lý sinh hoạt, cậu không cần người trợ giúp để hoàn thành công việc, cậu vẫn hoàn hảo như ngày nào, cho dù cậu phải nỗ lực nhiều hơn và trả giá nhiều hơn phía sau vì sự hoàn hảo này."

Sắc mặt Thịnh Vô Ngung không thay đổi nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lùng.

Thái Trung Lâm bắt đắ dĩ thờ dài, "Tôi xin lỗi vì đã nói thẳng như vậy.

Trước đây tôi đã cố gắng hết sức để tập trung vào công việc tư vấn tâm lý, dù sao thì cậu cũng luôn tỏ ra rất hợp tác.

Nhưng lần này tôi đến đây là có chủ đích, ở một nơi quen thuộc với cậu, có lẽ nó có thể giúp cậu thả lỏng sự cảnh giác trước việc điều trị tâm lý.

Tôi cũng nói với dì là mong gia đình có thể đồng hành với cậu nhiều hơn, nhưng cậu là người có ý chí quá mạnh, cậu không chịu đồng hành cùng gia đình và cũng từ chối bất cứ ai quan tâm đến cậu.

Tất nhiên, bề ngoài cậu vẫn là người nhã nhặn và lạc quan, nhưng tình hình ngày càng chuyển biến tệ hơn rồi."

"Trừ chính bản thân cậu ra thì không ai có thể thuyết phục được cậu.

Vô Ngung, cơ thể cậu đã không chịu đựng thêm các cuộc giải phẫu nữa đâu, lần giải phẫu này có xác suất thành công rất thấp, với trạng thái tinh

thần của cậu thì thất bại là hậu quả không thể không thừa nhận."
"Cậu có cá tính cứng cỏi, chấp nhất, có yêu cầu với bản thân cực kỳ cao, việc gì cũng theo đuổi sự hoàn hảo, gặp chuyện sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhưng đây cũng là khuyết điểm của cậu, thật ra nó rất dễ biến thành sự cố chấp.

Vì muốn phục hồi hai chân mà cậu đã làm rất nhiều chuyện.

Cậu không chịu khuất phục trước vận mệnh, cậu hoàn toàn không nhận ra sức khỏe hiện tại của bản thân đã không gượng được nữa, cậu không thể chấp nhận một cuộc sống mà mình không thể đứng và bước đi."

"Cậu phải để bản thân thả lỏng ra, học được cách hòa nhịp với cuộc sống.

Không ai bảo cậu phải từ bỏ trị liệu mà họ còn hi vọng đồng thời cậu cũng có thể hưởng thụ cuộc sống.

Đừng ép buộc bản thân phải tiến về trước, Vô Ngung, cậu đã làm tốt hơn so với rất nhiều người khác rồi, hãy thả lỏng ra đi, đừng mãi theo đuổi sự hoàn mỹ, được không?"

Thịnh Vô Ngung bỗng cười khẩy, "Hưởng thụ cuộc sống? Ý của anh thật ra là muốn tôi chấp nhận hiện thực, yên tâm làm một kẻ bệnh tật bại liệt suốt cả đời được người ta chăm sóc, làm một người khuyết tật chỉ biết ăn rồi trực chờ nằm chết? Từ khi sinh ra tôi đã được dạy rằng mình có trí tuệ bẩm sinh, tôi phải có hoài bão, tôi phải gây dựng được sự nghiệp, đến bây giờ mọi người lại nói với tôi rằng, à, vì bạn giỏi rồi nên bạn hoàn toàn có thể từ bỏ tương lai, bạn có thể làm một con cá mặn(*) chỉ biết ăn rồi chờ lên thớt, phải không?"

(*) Hình ảnh ẩn dụ cho những người nghèo nàn về tinh thần, không tìm được mục tiêu, mất lý tưởng, không có động lực làm việc, suốt ngày chỉ loanh quanh.

Anh sụp mi, nhìn đôi chân được bọc trong chiếc quần phăng phiu trên xe lăn của mình, "Tôi đã rất muốn phối hợp trị liệu cùng anh, anh cho tôi nghe nhạc, cho tôi xem phim, xem nhạc kịch, xem những gì tôi thích, tuần nào cũng sắp xếp cho tôi.

Anh cho tôi nuôi thú cưng, tôi nuôi mèo, hôm nào cũng chơi thật vui với nó.

Tôi có xã giao bình thường, có cuộc sống giải trí, có nghỉ ngơi đúng giờ giấc...!Ngoài việc chưa trải nghiệm yêu đương, dự định được một cô gái khỏe mạnh ra thì cái gì tôi cũng làm rồi."

Thái Trung Lâm bình tĩnh cắt ngang, "Nhưng trạng thái tinh thần của cậu đã chuyển biến xấu rồi." Hấn nhìn Thịnh Vô Ngung, bổ sung thêm: "Càng ngày càng nghiêm trọng hơn so với trước đây."

"Rối loạn ăn uống khiến dạ dày của cậu bị rối loạn theo, xuất hiện chứng viêm dạ dày nhẹ.

Dạ dày của cậu cũng bắt đầu xuất hiện các triệu chứng của bệnh đau dạ dày giai đoạn đầu do lo lắng, căng thẳng.

Rối loạn giấc ngủ khiến cậu đang phải gồng mình làm việc và sinh hoạt theo một lịch trình nghiêm ngặt hơn bình thường, khiến cậu bị kiệt sức.

Điều đó sẽ làm tăng gánh nặng cho thể chất và tinh thần của cậu.

Hơn nữa, cậu vẫn đang sử dụng một số loại thuốc trong đợt điều trị hiện tại, những loại thuốc này có tác dụng phụ...!Các chỉ tiêu sức khỏe của cậu cũng không tốt, cứ tiếp tục như vậy sẽ hình thành một vòng tuần hoàn ác tính, cho nên tôi rất xin lỗi vì không đồng ý để cậu tiến hành cuộc phẫu thuật lần này."

"Sự dư dả về vật chất, thành công trong sự nghiệp và theo đuổi sự xuất sắc không phải là giá trị duy nhất trong cuộc sống.

Cậu là người theo chủ nghĩa hoàn hảo quá rõ ràng, cậu tự tạo quá nhiều áp lực cho bản thân, mức độ lo lắng và mức độ trầm cảm đều rất cao, sự suy sụp có thể xảy đến chỉ trong tích tắc, thậm chí xuất hiện cả ý định tự tử."

"Mỗi ngày thức dậy tự nhiên, cậu cần cảm thấy thực sự hạnh phúc, đừng coi bài kiểm tra liệu pháp tinh thần như một nhiệm vụ mà cậu phải thực hiện thật hoàn hảo.

Tất cả đều vì sự hạnh phúc của cậu, cậu cần thực sự tận hưởng cuộc sống,

tận hưởng cảm xúc vui vẻ, chấp nhận sự không hoàn hảo và tràn trề hy vọng mỗi ngày."

Thái Trung Lâm khẩn thiết nhìn Thịnh Vô Ngung, "Tiếp tục phối hợp tốt một lần nữa nhé? Tin tưởng tôi."

Thịnh Vô Ngung hít một hơi thật sâu, "Tôi sẽ cố hết sức——Tôi sẽ hoãn cuộc phẫu thuật lần này lại."

Thái Trung Lâm gật đầu, thầm thở dài trong lòng, Thịnh Vô Ngung trước mặt là kiểu bệnh nhân mà hắn sợ nhất, tố chất tốt, học thức cao, thiên phú vượt trội, tất cả các phương pháp trị liệu đều phối hợp.

Tuy nhiên, những hành vi khuôn mẫu đòi hỏi bản thân quá đáng trong một thời gian dài khiến họ không thể kiềm chế được tự tạo áp lực quá lớn cho mình, để rồi thất vọng hết lần này đến lần khác.

Họ thường có ý chí vượt xa người bình thường, họ là số ít những người lỗi lạc xuất chúng, gia cảnh khá giả, gia đình hạnh phúc, nhưng tinh thần của họ ngày một xấu đi.

Họ rơi vào tình trạng mệt mỏi, bi quan chán chường mà người bình thường không thể hiểu được.

Họ phải đấu tranh với suy nghĩ về cái chết mỗi ngày, rồi cho đến một ngày nào đó, bỗng nhiên chúng rạn nứt và sụp đổ.

Hắn nói: "Tôi sẽ kê cho cậu vài loại thuốc...!chống lo âu, cải thiện giấc ngủ.

Nếu cậu có thể trì hoãn lại nhịp độ công việc của mình và học cách thực sự thư giãn, đi vào giấc ngủ không có vấn đề gì nữa thì hãy gọi cho tôi, cậu có thể được ngừng thuốc.

Điều kiện tiên quyết là cậu phải trung thực."

Thịnh Vô Ngung không nói gì nữa..

Chương 14: 14: Bể Cá Thạch Anh

Khi Huyền Hiểu Đông xuống xe, y nhìn thấy một thanh niên khá cao lớn và răn rỏi đứng ở cổng, gã ăn vận đơn giản với sơ mi xanh lá mạ và quần dài xanh sẫm, nhìn thấy cửa xe mở ra thì mỉm cười tiến đến, "Huyền tiên sinh đúng không? Tôi là Thịnh Lỗi Lỗi, Thịnh Vô Ngung là chú nhỏ của tôi.

Chủ thiếu gia và chú tôi đang nói chuyện nên tôi xưng phong nhận việc ra đón anh, Chủ thiếu gia nói xong sẽ qua đây đón anh ngay."

Khi gã nói tên y, cảm giác cách đọc chữ Huyền có phần kỳ quái, có vẻ vô cùng nhấn mạnh.

Không hiểu sao Huyền Hiểu Đông cứ thấy là lạ trong lòng.

Thịnh Lỗi Lỗi vai rộng lưng thẳng, ánh mắt điềm tĩnh, lúc đứng tự nhiên toát ra khí thế hiên ngang như được trải qua huấn luyện.

Gã chìa tay ra, nụ cười trên mặt sâu thêm, đôi mắt nhìn y cứ như đang đứng từ trên cao nhìn xuống soi xét, còn có cảm giác đây là người đã làm việc dưới quyền người khác một thời gian dài.

Nhà họ Thịnh là một gia tộc lớn, gia cảnh sung túc, dĩ nhiên là có người trên kẻ dưới.

Huyền Hiểu Đông không nghĩ nhiều, cũng chìa tay ra bắt tay với gã, "Huyền Hiểu Đông, làm phiền cậu Thịnh rồi."

Thịnh Lỗi Lỗi dừng ánh mắt trên bể cá xách tay mà Huyền Hiểu Đông mang tới, nói: "Đây chính là loài cá rồng đó sao? Quả nhiên rất đẹp, loài này mà bán 20 vạn tệ thì rẻ quá.

Bể cá ở căn phòng bên trong hoa viên tiếp khách, có thể làm phiền anh

chuyển bể giúp được không? Thật sự tôi không biết gì về vụ nuôi cá này cả."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Được."

Hoa viên rực rỡ sắc màu có những rặng hoa hồng leo và hoa tường vi đang đung đưa theo gió, bông nào bông nấy đều vô cùng đẹp.

Huyền Hiểu Đông thấy những khóm hoa tươi tốt xinh đẹp này thì không nhịn được muốn ngắm thêm vài lần.

Đi xuyên qua hành lang có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng nhiều người trong phòng khách phía trước, xem ra hôm nay rất nhiều khách khứa.

Trong hoa viên cũng có người cầm ly rượu túm năm tụm ba ngắm hoa nói chuyện, ai ai cũng ăn diện bảnh bao, không giống người bình thường. Bên trong phòng khách có một bể cá lớn chìm hẳn vào trong cả một bức tường, từ trần nhà xuống sàn nhà ít nhất phải cao 6 mét, cả cái bể khảm vào tường trong suốt và sáng choang, giống như một khối đá thạch anh sáng lấp la lấp lánh.

Đây cũng không phải bể cá nước biển bình thường mà là bể nước ngọt, trong bể um tùm rong rêu, rất nhiều cá chép đủ màu sắc đang bơi bên trong, nhìn đã thấy giá cả vô cùng đắt, có lẽ được người nuôi dưỡng chăm sóc tỉ mỉ lắm.

Huyền Hiểu Đông ngắm chiếc bể lớn từ trên xuống dưới một lượt, Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Chuyển qua bể này là được...!Thang cũng được chuẩn bị xong rồi, thật ngại quá." Gã cúi đầu nhìn điện thoại của mình, "Tôi có việc nên phải đi một lát, anh chuyển bể xong thì cứ gọi, tôi sẽ về ngay." Gã nói xong thì lắc điện thoại, vừa kết nối vừa sải bước đi ra ngoài, bước chân nhanh nhẹn cuốn theo cả gió.

Huyền Hiểu Đông nhìn gã nhưng không nói gì, lại nhìn sang bên cạnh, quả nhiên thấy có một cái thang.

Y thông thả chuyển bể cho cá, quay đầu nhìn chăm chú những con cá chép sau lớp kính trên tường, nhìn đến mức xuất thần.

"Sao anh lại ở đây?"

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

Huyền Hiểu Đông quay đầu, căn phòng nhỏ vốn dĩ không một bóng người giờ xuất hiện thêm một cậu thiếu niên trẻ tuổi.

Cậu chàng này ăn diện sang trọng, tuổi chỉ tầm mười bảy mười tám, mái tóc ngắn hơi xoắn, lông mi dài và dày, làm nổi bật đôi mắt to đen láy, tướng mạo nổi bật hơn người, khí chất cũng cao quý.

Cậu ta nhìn Huyền Hiểu Đông, gương mặt ngập tràn vẻ lạnh lùng.

Huyền Hiểu Đông không nói gì, chỉ im lặng nhìn cậu ta.

Y đăm chiêu nghĩ, hơi nhíu mày rồi khom lưng xách con cá rỗng lên, không nhìn bể cá nữa mà quay đầu rời đi.

Thiếu niên thấy y như vậy thì nổi cáu, cau mày tiến thêm bước nữa, mở miệng định nói gì đó.

Huyền Hiểu Đông bất ngờ ngẩng đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt ngạc nhiên, cậu còn đang ngẩn ra chưa kịp phản ứng thì bên tai vang lên tiếng nổ rất lớn.

Rắc!

Loảng xoảng loảng xoảng!

Tiếng vang rất lớn.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ bể cá thủy tinh cao sáu mét bất thành linh rạn nứt rồi vỡ thành ngàn mảnh, dòng nước tràn ra ngoài, làm ướt thảm và bàn trong phòng tiếp khách.

Trong khoảnh khắc bể cá vỡ, Huyền Hiểu Đông kéo cậu thiếu niên trước mặt vào ngực, lấy thân mình bảo vệ, quay lưng về phía bể cá vỡ, sau đó bị nước trong bể xối khắp cả người ngay lập tức.

Âm thanh rất lớn đã nhanh chóng làm kinh động đến khách mời ở hoa viên và đại sảnh cách một bức tường.

Trên đất la liệt những mảnh vỡ của bể cá, những con cá chép quý hiếm đang không ngừng giãy giụa trên đất—May là bể cá xách tay y mang theo đủ chắc, bởi vậy con cá rỗng đỏ chỉ đang bất an ngo ngoáy bên trong bể.

Huyền Hiểu Đông thả cậu thiếu niên ra, hơi ngồi xồm xuống, đỡ thẳng bể cá dậy.

Khách khứa nhìn hai người họ nhếch nhác ướt như chuột lột, khẽ giọng nói

chuyện.

Thịnh Lỗi Lỗi làm chủ, đi từ ngoài vào, mọi người đều nhường đường cho gã.

Thịnh Lỗi Lỗi nhìn bọn họ, có vẻ cũng rất bất ngờ, nói: "Có chuyện gì thế? Tại sao lại vỡ bể cá? Không ai bị thương chứ? Quản gia đâu?"

Không biết quản gia vốn lặng lẽ đứng đâu bỗng nhiên xuất hiện, ông ta hơi khom lưng xuống nói: "Lỗi thiếu gia, là người bán cá này làm vỡ bể."

Cậu thiếu niên ướt nhẹp đang cúi kính sửa sang lại áo quần ướt, nghe thấy câu này thì kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn vị quản gia ban nãy rõ ràng không thấy mặt đâu.

Thịnh Lỗi Lỗi cũng tiếc nuối nói: "Bể cá này của tôi được đặt làm riêng ở nước Á Lâm, là pha lê tinh khiết, vận chuyển bằng máy bay.

Không ngờ ông lại giới thiệu một người bán cá tay chân vụng về như thế, không chỉ làm vỡ bể cá mà suýt chút nữa còn làm người khác bị thương."

Gã hơi hốt nói vài câu đã đổ hết chuyện bể cá vỡ lên người Huyền Hiểu Đông, còn ra chiều tiếc nuối nói: "Tiếc là mấy con cá này không biết cứu được bao nhiêu, ông cụ nhà tôi nuôi chúng nhiều năm rồi, đợi khi nào ông về thủ đô sợ là đau lòng chết mất——Quản gia, đừng quấy rầy sự hào hứng của mọi người, giữ mặt mũi cho Chủ thiếu gia, ký giấy nợ photo thẻ căn cước rồi thả người đi đi."

Đôi mắt gã nhìn chằm chằm vào Huyền Hiểu Đông nhưng không hề thấy sự biến sắc trên mặt đối phương, trái lại khiến khách khứa xôn xao bàn tán hơn.

Anh chàng đẹp trai mặt mũi vẫn còn trắng bệch bỗng nhiên nói: "Cá này...!Người bán cá hoàn toàn chưa động vào bể cá chút nào, tôi vừa tới là anh ấy muốn đi, sao có thể nói là do anh ấy làm hỏng? E là bể cá này tự vỡ!"

Sắc mặt Thịnh Lỗi Lỗi hơi thay đổi, có vẻ hơi bất ngờ, nhưng gã vẫn từ tốn mỉm cười, "Vị khách này là?"

Dường như tất cả mọi người đều đang nhìn cậu, âm thầm truyền áp lực cho cậu.

Thiếu niên nhìn Thịnh Lỗi Lỗi nhưng không chịu nổi ánh mắt sâu hút lạnh

nhật như thể đang thăm vấn mình của gã, hơi chuyển ánh mắt ra chỗ khác, nói: "Tôi là Lâm Diệc Du."

Thịnh Lỗi Lỗi từ từ suy nghĩ, "Lâm Diệc Du à...!Lâm Diệc Cẩn là gì của cậu?"
Gương mặt Lâm Diệc Du hơi đỏ lên, "Là anh cả của tôi."

Thịnh Lỗi Lỗi ung dung quét mắt khắp cả người cậu, nói: "Hóa ra là em trai Lâm Diệc Cẩn—Tôi nhớ mẹ ruột Lâm Diệc Cẩn mất sớm nên mới nhớ ra cậu là do vợ sau của Lâm Nhược Phi sinh, nghe nói sức khỏe bà Lâm không tốt lắm, không thích ra ngoài giao tiếp, sinh được một cặp long phượng xong hình như sức khỏe cũng bị ảnh hưởng...!Vậy mà lại không nhận ra cậu."

Sắc mặt Lâm Diệc Du đã trở nên nhăn nhó, Thịnh Lỗi Lỗi mỉm cười, "Bể cá này không phải thủy tinh công nghiệp mà là bể thạch anh pha lê được đặt riêng, không thể tự vỡ."

Lâm Diệc Cẩn rất giỏi, nể mặt mũi anh trai cậu nên tôi phải chăm sóc cậu thật tốt.

Quản gia, mau đưa cậu hai nhà họ Lâm xuống thay quần áo, nhớ bị cảm thấy thì không hay."

Mọi người cười rộ lên.

Lâm Diệc Du mặt mặt, con người cậu nhạy cảm, nghe thấy những câu này chỉ cảm thấy người ta đang coi thường mình, nhưng trên mặt cậu vẫn tỏ ra quật cường, "Anh ấy thật sự không chạm vào bể cá, nếu như Thịnh thiếu gia cứ khăng khăng bắt anh ấy đền, vậy tôi sẽ trả giúp anh ấy."

Thịnh Lỗi Lỗi cười nói: "Không thành vấn đề, nhà họ Lâm nhiều tiền mà, không tự kiếm được, tiêu pha cũng chẳng xót xa gì."

Để tôi lên biểu mẫu rồi gửi tới nhà họ Lâm.

Chậc, chẳng trách Lâm Diệc Cẩn không chịu trở về, cậu hai nhà họ Lâm vung tiền như rác thích can thiệp vào chuyện của người ta, khí phách thế này, cậu ta phẫn làm anh cũng không biết có dạy dỗ được gì không."

Có vị khách tự tập lại hóng hớt, nói: "Cậu cả nhà họ Lâm cũng chẳng vừa, gia sản nhà ngoại cậu ấy cũng hùng hậu lắm, không để sản nghiệp nhà họ Lâm vào mắt đâu!"

"Thích ra mặt thích khoe mẽ sự giàu sang chứ gì, Chủ thiếu gia mà chột

đơn, chỉ sợ không phải chỉ muốn trăm vạn thôi đâu."

"E là không chỉ từng đó đâu."

Mặt mũi Lâm Diệc Du càng ngày càng sa sầm.

Huyền Hiểu Đông hơi cúi đầu ngồi chồm hổm trên đất, mọi người sôi nổi bàn tán, Thịnh Lỗi Lỗi hùng hổ dọa người, Lâm Diệc Du tỏ thái độ bồi thường giúp y, dường như tất cả đều không liên quan gì đến y hết.

Y đi ủng da lộn nên cũng không sợ mảnh kính vỡ, tay còn đeo găng, nhặt tất cả những chú cá đang giãy nẩy la liệt trên sàn bỏ vào trong chiếc bể cá đơn giản mà y xách theo.

Trong mắt mọi người, hành động này chỉ khiến người ta cảm thấy người bán cá này đang sợ bồi thường nên mới tận lực bù đắp tổn thất, trông có vẻ rất buồn cười.

Mãi đến khi nhặt nốt con cá cuối cùng bỏ vào bể, y mới đứng thẳng người dậy, đi tới bên cạnh Lâm Diệc Du.

Lúc này mọi người mới phát hiện, người bán cá này chẳng những trẻ trung, ấy vậy tướng mạo cũng vô cùng xuất sắc.

Mặc dù trang phục chỉ là một chiếc áo phong trắng đơn giản và quần túi hộp vải thô, hơn nữa còn sưng nước ướt nhẹ, nhưng do y sở hữu vóc người cao lớn, lồng ngực căng chắc, toát ra khí chất kiên cường anh hùng, cho nên trông y không hề có vẻ rụt rè và chật vật.

Huyền Hiểu Đông lại lên tiếng: "Bể cá không tự vỡ."

Thịnh Lỗi Lỗi đầy hứng thú: "Ồ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Súng săn bán bán tự động SR cỡ nòng 00 của hãng Maker với tầm bắn 80 mét, để chính xác và uy lực hơn, nòng súng đã được thay thế sang đường kính 5.2mm." Y quay đầu nhìn chéch lên phía trên, chỉ chỉ: "Nghe được âm thanh từ hướng 6 giờ...! Ở đó có một cửa sổ trên mái nhà đang mở, có lẽ được bắn từ phía gác lửng đối diện."

Phòng tiếp khách này rất cao, bởi vậy ở trên cao còn có một loạt cửa sổ hoa văn—Rất trùng hợp là giữa một loạt cửa sổ đang đóng có một ô đang mở ra.

Thịnh Lỗi Lỗi biến sắc.

Huyền Hiểu Đông nhìn mảnh thủy tinh rải rác đầy trên sàn và bể cá trống không, tường trong đã ướt nhẹ, những đám rong trôi nổi đều rũ xuống tảng đá.

"Tiếc quá, bể cá mất công nuôi lâu như thế, giờ bị hủy trong nháy mắt." Y lạnh nhạt nói: "Bây giờ báo cảnh sát thì vẫn còn có thể tìm được đầu đạn ở hiện trường, mảnh kính bể cá cũng có thể ghép lại được, hẳn là có thể tìm ra được vị trí lỗ đạn."

"Tự ý dùng súng trong dân cư——Là phải viết báo cáo đấy."

Huyền Hiểu Đông nhìn sắc mặt tối sầm lại của Thịnh Lỗi Lỗi, tròn mắt gã như nhấp nhoáng ngọn lửa.

Y lạnh nhạt nói: "Có đúng không? Cảnh sát Thịnh."

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm giác cái tên này hơi bị dở dở ương ương, tôi đổi lại tên thật nhé...! Mọi người tha thứ cho tôi.

"Sau khi nằm phẳng làm ruộng, tôi được lão đại tàn tặn cung lên tận trời"

"Cuộc chiến bạn trai cũ"

Mọi người muốn dùng cái nào hơn? Chắc tôi từ bỏ vụ đặt tên quá!

Chương 15: 15: Cừ Con Trắng Như Tuyết

Thịnh Lỗi Lỗi lạnh lùng nói: "Anh biết tôi?"

Huyền Hiểu Đông khẽ mỉm cười, "Lòng bàn tay cậu có vết chai do súng, rất rõ ràng." Lúc bắt tay, cảm giác thô ráp vô cùng quen thuộc, đây là vết chai do tay cầm súng một thời gian dài để lại nên rất dễ phân biệt, huống chi cách đi đứng của vị này rõ ràng đã được trải qua huấn luyện hết sức nghiêm ngặt.

Súng săn số 0 của công ty Maker được sử dụng chủ yếu bởi cảnh sát và quân đội——Y cũng từng dùng qua, đương nhiên không ít người có tiền cũng có thể được trang bị loại súng săn này và được cấp giấy phép sử dụng súng, nhưng có thể nghịch súng mà hình thành cả vết chai trên tay thì còn phải trải qua khổ luyện.

Người bình thường luyện tập không thể tạo thành chai được.

Y cũng chỉ thuận miệng gạ hỏi, mà hiển nhiên đối phương cũng chẳng buồn che giấu.

"Tôi đại diện nhà họ Thịnh xin lỗi cậu."

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh nhạt vang lên sau lưng mọi người, tất cả lập tức đứng tránh sang một bên, một người đàn ông ngồi xe lăn xuất hiện.

Cho dù có biết hay không, chỉ cần nhìn xe lăn là biết ngay đây là nhân vật chính của tiệc sinh nhật ngày hôm nay, Thịnh Vô Ngung.

Ngoại hình của anh thuộc kiểu đẹp trai mà cả phương Đông và phương Tây đều đánh giá cao, mũi cao mắt sâu, đường nét ngũ quan rõ ràng, lông mi vừa dài vừa thẳng, đôi mắt sâu thẳm như chất chứa ánh sao, nhưng tròng mắt lại có màu hổ phách đậm.

Nước da tái nhợt do bệnh tật lâu dài, màu môi cũng nhợt nhạt không có sắc hồng, nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng đến sự uy nghiêm của anh.

Tất cả mọi người yên lặng.

Chủ Nhược Chuyết đứng sau đẩy xe lăn cho Thịnh Vô Ngung, nháy mắt với Huyền Hiểu Đông, cười gượng: "Hiểu lầm thôi, là chuyện hiểu lầm thôi."

Là tại vừa nãy tôi ba hoa đánh cược với Lỗi Lỗi, Lỗi Lỗi thua cuộc nên mới đùa người bạn này của tôi một chút, chỉ là đùa thôi, là đạn cao su huấn luyện—Muốn dọa bạn tôi giật mình, không ngờ làm vỡ bể cá của cụ Thịnh, còn suýt chút nữa khiến cậu hai nhà họ Lâm bị thương, bất cẩn quá! Bể cá này tôi đền..."

"Không cần."

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nói: "Thịnh Lỗi Lỗi, xin lỗi đi, sau đó lập tức về Sở cảnh sát tự báo cáo, phải nhận hình phạt gì thì tự cháu chịu trách nhiệm."

Thịnh Lỗi Lỗi thu lại vẻ mặt kiêu ngạo trước đó, đi tới trước mặt Huyền Hiểu Đông, nghiêm chỉnh cúi mình chín mươi độ vái chào trước y, "Xin thứ lỗi, Huyền tiên sinh, là tôi mạo phạm anh."

Tôi sẽ bồi thường tổn thất tinh thần và vật chất cho anh, đồng thời cũng sẽ trả gấp đôi chỗ cá mà anh mang theo, vô cùng xin lỗi."

Lúc nghe thấy cách gọi Huyền tiên sinh, vẻ mặt Thịnh Vô Ngung hơi ngẩn ra.

Huyền Hiểu Đông lại nói: "Tôi nhận lời xin lỗi, còn mua cá thì không cần...!Tôi thấy cá trong bể này là biết mấy người cũng không phải thật sự muốn mua cá rỗng."

Cá rỗng rất hung dữ, ở đây có nhiều cá chép đất đỏ như thế này, hai loài không thể cùng sinh tồn trong một bể nước ngọt được."

Thịnh Lỗi Lỗi ngược mắt lên nhìn y, "Cho nên anh mới xoay người rời đi sao?" Nếu không phải tự dưng thấy cậu hai nhà họ Lâm xuất hiện, rồi lại thấy y bỗng nhiên xoay người bỏ đi, gã cũng đã không hấp tấp như vậy...

Huyền Hiểu Đông nhìn Lâm Diệc Du đang ủ rũ tinh thần bên cạnh, "Không quan trọng nữa...!Dù sao cậu cũng không phải thật sự muốn mua cá, tôi về trước, vé tôi mua là vé chiều, không xuất phát ngay sẽ trễ giờ mất."

Chủ Nhược Chuyết vội vàng nói: "Tôi đưa anh đi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Trước tiên ra phía sau thay quần áo khác đã, Huyền

tiên sinh, tất cả chi phí sẽ do chúng tôi chịu trách nhiệm...!Bể cá này cậu cũng không tiện cầm về, cả cá rồng chúng tôi cũng sẽ mua luôn.

Chủ thiếu gia, hôm nay làm phiền cậu, cũng phiền cậu đưa Huyền tiên sinh về." Đôi mắt vô cùng sạch sẽ của anh nhìn Huyền Hiểu Đông chăm chú, khách khứa đều cảm nhận được sự tôn trọng và khẩn thiết của anh. Nhưng Huyền Hiểu Đông va phải ánh mắt Thịnh Vô Ngung thì vẫn không khỏi hơi né tránh, y nhỏ giọng nói: "Được."

Y xoay người đi theo quản gia, thậm chí bước đi còn hơi vội vã, rõ ràng được người đại diện quyền cao chức trọng của nhà họ Thịnh cúi đầu và xin lỗi, nhưng y lại không hề giống một kẻ thắng lợi, trái lại còn gấp gáp chạy trốn.

Chủ Nhược Chuyết vội cười, "Là bạn tôi, đương nhiên tôi sẽ chăm sóc tốt, sau này có cơ hội sẽ nói chuyện với chủ tịch Thịnh sau, tôi xin phép trước." Hấn cười chào tạm biệt rồi cũng xoay người đi theo Huyền Hiểu Đông. Thịnh Vô Ngung trầm ngâm, chợt quay đầu thấy Lâm Diệc Du vẫn còn đứng đờ ra đó thì không khỏi nhẹ giọng, "Cậu Lâm? Cậu cũng ra phòng phía sau thay một bộ quần áo khác chứ?"

Lâm Diệc Du như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng nói: "Được...!Được." Cậu cũng vội vàng đi mất, khách khứa thấy chuyện đã kết thúc thì lần lượt tản ra.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười nói với những người có mặt ở phòng khách trước mặt, thừa nhận sự tiếp đón không chu đáo, khách khứa lại xôn xao cười nói: "Lỗi thiếu gia tuổi trẻ nóng tính, chỉ nghịch ngợm đùa chút thôi, ngài Thịnh đừng trách móc cậu ấy nặng nề quá."

"Chỉ là đạn huấn luyện thôi, lần trước mấy cậu ám nhà họ Hàn săn bắn ở bên kia núi Nam Sơn, nghe nói đều là súng thật đạn thật, đừng phê bình gay gắt mấy đứa nhỏ quá nhé."

Từ đầu đến cuối Thịnh Vô Ngung đều rất nho nhã lịch sự, đến khi tiễn được vị khách cuối cùng đi, anh mới quay lại phòng làm việc.

Thịnh Lỗi Lỗi đang đứng trong đó, thấy anh về, gã mới cúi đầu mang theo vẻ xấu hổ, "Chú nhỏ..."

Thật ra cơ thể Thịnh Vô Ngung đang rất mệt mỏi, nhưng anh cũng chỉ hơi

dựa người lên xe lăn, hỏi cháu mình: "Họ Huyền? Tên gì?"

Thịnh Lỗi Lỗi nhỏ giọng: "Huyền Hiểu Đông...!Chú nhỏ, chú mệt không? Cháu đỡ chú về phòng nghỉ ngơi một lát nhé? Vừa nãy bác sĩ Thái dặn cháu rồi, bảo cháu không được chọc chú giận."

Đều tại cháu làm việc không đúng mực, chú sắp phẫu thuật rồi, vốn dĩ phải được nghỉ ngơi thật tốt..."

Thịnh Vô Ngung cười khế, "Cháu vẫn chưa thấy mình sai, chẳng qua là thấy việc của mình không tốt làm ảnh hưởng đến chú, còn bị người ta nhìn thấu đúng không?"

Thịnh Lỗi Lỗi đỏ hoe vành mắt, "Chỉ tại cháu nghe Chủ Nhược Chuyết kể, nghe thấy họ Huyền nên cháu mới để ý, vừa hỏi quả nhiên là xuất ngũ từ Bộ Lục quân, điều tra ra đúng là anh ta."

Anh ta hại chú thành ra thế này, cháu cũng chỉ muốn trêu anh ta để xả giận, không ngờ lại gây thêm phiền toái cho chú..."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Không phải cậu ấy."

Thịnh Lỗi Lỗi ngẩn ra.

Thịnh Vô Ngung thở dài, "Chuyện của chú không cần cháu giúp chú xả giận, hướng chi cậu ấy mới là người chịu tội thay."

"Cuộc giải cứu ban đêm năm đó bị đạn lạc cũng là ngoài ý muốn, với lại Huyền Hiểu Đông là tay súng thiện xạ ở Bộ Lục quân, che mắt bắn súng bằng âm thanh thì vẫn có thể bắn chính xác vào bia ngắm di động, không thể là cậu ấy."

Lúc đó bọn họ đưa hồ sơ và kết quả xử lý đến, chú đã nói là không cần làm khó cậu ấy.

Cậu ấy là con nhà nông, chấp hành lập công được bao nhiêu nhiệm vụ, cuối cùng vẫn là vì không có gia thế nên mới bị mang ra làm kẻ thế mạng, tiền đồ bị phá hủy, là người vô tội."

"Vừa nãy chú có xem lại camera, phải tua chậm lại mới thấy rõ trong nháy mắt xảy ra sự việc, lúc cháu bắn súng vào bể cá, cậu ấy đang quay lưng về phía bể định rời đi, bỗng nhiên như nghe thấy tiếng gì đó nên quay phắt sang nhìn vào lỗ đạn trên bể, sau đó nhanh chóng ấn Lâm Diệc Du xuống

để bảo vệ...!Chỉ dựa vào tích tắc đạn bắn nút bẻ cá và âm thanh vang lên, cậu ấy đã có thể đoán ra được cháu dùng súng gì, cháu cảm thấy một người như vậy sẽ phạm sai lầm khi bắn sao?"

Thịnh Vô Ngung nhớ lại dáng vẻ ung dung thản nhiên của người kia, trầm giọng nói: "Người như vậy bị ép giải ngũ mới là sự tổn thất."

Thịnh Lỗi Lỗi cắn răng nói: "Không phải anh ta, lẽ nào là người có bối cảnh khác? Cháu đi thăm dò!"

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng ngắt lời, nói: "Chú đã nói rồi, không cần truy cứu, cho dù là ai thì việc viện trợ đêm hôm ấy là nhiệm vụ rất khó khăn, còn là giải cứu xuyên quốc gia, sự nguy hiểm là rất lớn."

Sau khi sự việc xảy ra đã có ba bộ đội đặc chủng hi sinh, một người bị thương nặng.

Cho nên đó không phải cố tình, đừng giận cá chém thớt——Hơn nữa nếu cậu ấy không muốn giải ngũ thì không ai có thể một tay che trời xử lý một người lính kỹ thuật lập được nhiều công trạng như thế, lại còn là một tay bắn tỉa hàng đầu."

Khoảnh khắc né tránh ánh mắt đó đã chứng minh y có biết anh, ký ức về việc Chủ Nhược Chuyết từng nói với mình lại hiện lên, hẳn biết đến những nghiên cứu phát minh của công ty Khoa học kỹ thuật mà anh thành lập là nhờ sự nhắc nhở của người bạn này.

Cậu ta chú ý đến mình là vì sự áy náy với người bị hại là anh hay còn có âm mưu gì khác?

Thịnh Vô Ngung chợt nổi hứng thú với tay bắn tỉa đã giải ngũ này, anh nhớ mình rất ít khi nhận phỏng vấn, công tác quảng cáo của công ty cũng không làm gì mấy, dù sao anh cũng không thiếu đầu tư.

Hình như cùng lắm có một lần được bề trên nhờ vả nên nhận phỏng vấn một lần, chủ yếu cũng chỉ giới thiệu thông tin, phương hướng và thành tựu nghiên cứu khoa học của công ty mà thôi.

Đối phương phải thật sự rất quan tâm thì mới có thể nhớ được một bài báo không đáng chú ý giữa một biển tin tức mênh mông như thế.

Như vậy cậu ấy đã bắt đầu quan tâm chuyện này từ khi nào? Kể từ sau khi

anh gặp chuyện không may—đã cứ thế dỗi theo anh sao?

Cậu ấy cảm thấy thế nào? Áy náy? Không cam lòng?

Thịnh Lỗi Lỗi giật mình, nói: "Lẽ nào anh ta tự nguyện gánh tội thay?"

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Khiến một người tự nguyện gánh tội thay có rất nhiều cách, trao đổi lợi ích, dùng quyền lực áp chế từ trên xuống dưới, hoặc là...! tình cảm chiến hữu...! Những điều này đều không quan trọng, còn về phía chúng ta, cháu không cần điều tra nữa, cũng đừng làm khó đối phương."

"Tự cháu về viết kiểm điểm đi, lỗi nặng thế này bị hạ chức là không thể tránh khỏi, nhưng cháu vẫn phải gánh chịu trách nhiệm—Mặt khác, chú sẽ trừ thẳng tiền hoa hồng chia cho cháu để đền bù tổn thất lần này và gửi cho người ta."

Thịnh Lỗi Lỗi nhỏ giọng: "Vâng, chú nhỏ chú đừng giận...! Cháu đỡ chú về giường nghỉ ngơi nhé? Sáng mai chú phải nhập viện đúng không? Cháu đưa chú vào viện rồi về Cục cảnh sát."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tự chú đi được."

Chú đã quyết định hoãn cuộc phẫu thuật rồi nên tạm thời không cần nhập viện, khoảng thời gian tới chú sẽ tìm một nơi tĩnh dưỡng, không cần cháu lo."

Thịnh Lỗi Lỗi kinh hãi, "Sao lại hoãn ạ? Nhưng mà ông nội bảo chú ở thành phố Tĩnh Hải nhất định phải để cháu chăm sóc cẩn thận cho chú."

Cháu cũng xin nghỉ phép cả năm rồi, chú định tĩnh dưỡng ở đâu? Cháu đi cùng chú."

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nói: "Không cần cháu đi cùng, tự chú có thể chăm sóc cho bản thân."

Thịnh Lỗi Lỗi không thể làm gì khác là cúi đầu ra khỏi phòng làm việc, trước khi ra, Thịnh Vô Ngung lại hỏi gã: "Cậu Huyền Hiểu Đông đó, hình như có quen biết với cậu hai nhà họ Lâm sao?"

Thịnh Lỗi Lỗi hoang mang, nói: "Lúc đó tự đứng thấy Lâm Diệc Du xuất hiện cháu cũng thấy lạ, nhưng mà hình như Huyền Hiểu Đông không nói chuyện với cậu ta, chỉ quay đầu bỏ đi."

Vốn dĩ cháu cũng không định làm ảnh hưởng đến khách khứa, thấy anh ta

quay đi mắt thì nhất thời sốt ruột nên mới..." Gã liếc vẻ mặt không cảm xúc của chú nhỏ, lại vội vã nói sang chuyện khác, "Nhưng mà nhắc đến cũng thấy lạ, thì là vụ đó...! Lâm Diệc Du bỗng nhiên bằng lòng trả giúp cho anh ta một khoản tiền lớn như thế, thật sự lạ quá, một triệu tệ cũng đâu có ít..." Thịnh Vô Ngung cười nhạt, "Cháu có biết cái vẻ hồng hách ngang ngược châm chọc người ta ban nãy của cháu làm xấu mặt mũi lắm không? Người ta đang hoàng là con được sinh ra trong hôn nhân hợp pháp, cháu hơn gì người ta mà nói những lời như thế? Làm mất thể diện cả nhà họ Thịnh." Thịnh Lỗi Lỗi ăn nói khép nép: "Cháu sẽ gửi quà tạ lỗi với cậu hai nhà họ Lâm."

Thịnh Vô Ngung khua tay, "Đi đi, thái độ thành khẩn vào."

Tự dưng bị người ta tạt nước ướt sũng cả người, chịu nhục nhã như vậy trước mặt bao nhiêu người, còn đang độ tuổi như thế thì càng nhạy cảm hơn.

Đừng có gây thù kết oán một cách vô cớ."

Thịnh Lỗi Lỗi đáp lại, nhìn vẻ mặt mệt mỏi tái nhợt của chú nhỏ dưới ánh đèn lờ mờ thì cảm thấy xót xa trong lòng, gần như bị sự hổ thẹn áy náy trĩu nặng nhấn chìm, gã chậm rãi lùi ra..

Chương 16: 16: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Chủ Nhược Chuyết đích thân lái xe đưa Huyền Hiểu Đông ra bến xe, vừa đi vừa xin lỗi không ngọt miệng, "Ban đầu tôi định đi đón anh, kết quả đúng lúc ngài Thịnh gặp bác sĩ xong lại muốn gặp tôi, nghe nói anh ấy sắp nhập viện phẫu thuật, ít thời gian, tôi sợ bỏ lỡ nên vội vàng lên trước, không ngờ được Thịnh Lỗi Lỗi tự dung lại trêu chọc anh.

Đều tại tôi, mấy cậu ấm thế gia này vênh vang đắc ý, nhà họ Thịnh đảm nhiệm nhiều chức vụ từ quân sự, chính trị, ngoại giao cho đến tài chính, bởi vậy ai cũng mắt cao hơn đầu, khiến anh sợ hãi rồi."

Hắn hơi lưỡng lự rồi lại nói: "Gia thế nhà họ Thịnh lớn, tôi lại mang ơn ngài Thịnh, tôi cũng chỉ có thể ba phải trong tình huống ban này...!Đặc tội bọn họ không có gì hay, còn không bằng lấy chút lợi ích thực tế..." Hắn đã nhạy bén cảm giác được hành động này của Thịnh Lỗi Lỗi còn ẩn giấu điều gì khác thường.

Huyền Hiểu Đông là con nhà nông, vì sao người nhà họ Thịnh phải ra sức đối nghịch với anh ấy như thế?

Nhưng toàn bộ việc này do hắn gây ra, hắn phải xin lỗi Huyền Hiểu Đông, cho dù thế nào thì cũng nên cố gắng hòa giải thì mới bảo vệ anh ấy tốt được.

Huyền Hiểu Đông im lặng một lúc, lại hỏi: "Ngài Thịnh sắp nhập viện phẫu thuật sao?"

Chủ Nhược Chuyết nói: "Đúng vậy, cho nên tôi mới dễ tin Thịnh Lỗi Lỗi thế, tưởng cậu ta thật sự muốn mua để cầu phúc đổi vận cho ngài Thịnh.

Thật ra tôi cũng đã vào và gửi lời cảm ơn anh ấy, sau đó thấy sắc mặt anh ấy rất tệ, đáng vẻ thì mệt mỏi nên chỉ nói nhanh mấy câu rồi xin phép ra

ngoài đón anh.

Kết quả vừa mới đứng dậy, trợ lý của ngài Thịnh tới nói Lỗi thiếu gia và bạn của Chủ tiên sinh xảy ra xung đột, hỏi ngài Thịnh có muốn ra ngoài xử lý tình hình không."

"Tôi vừa nghe đã bị dọa sợ hết hồn, cũng may cô trợ lý khôn khéo, ngài Thịnh và tôi ra ngoài mới cản lại được Thịnh Lỗi Lỗi...!Ày anh không biết đâu, đó là một sát thần đấy.

Hồi cậu ta học ở Học viện Cảnh sát Hoàn Kinh đã không kiêng nể ai hết, sau khi tốt nghiệp ra làm việc thì toàn được nhắm cho xử lý những phần tử tội phạm nghiêm trọng, nghe nói mới tốt nghiệp được hai năm đã hai lần lập được công lớn.

Nhà họ Thịnh cũng có sắp xếp, một người tính tình hung bạo như thế cũng chỉ nên làm cảnh sát mới có thể lấy độc trị độc.

Tất cả đều tại tôi, tôi thấy bể cá nước ngọt cũng đã nghĩ bọn họ không phải thật sự muốn mua cá rồng...!Ày! Khiến anh chịu ấm ức rồi, hai hôm nữa có tiền bồi thường, tôi sẽ chuyển cho anh."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không sao đâu."

Chủ Nhược Chuyết lại nói: "Nhắc mới nhớ, anh cũng rất quen thuộc với súng ha! Trước đây anh học trong bộ đội sao? Mạnh quá!"

Huyền Hiểu Đông khẽ mỉm cười, Chủ Nhược Chuyết lại nói không dứt mồm, "Rảnh rồi tôi dẫn anh đi chơi ở phòng tập bắn súng...!Đúng rồi, hoặc là chúng ta có thể đến chỗ nào đó ở Tây Nam, có một bãi săn gần rừng nguyên sinh Asan, có thể săn thú."

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi từng đặc huấn ở đó rồi."

"!" Chủ Nhược Chuyết trợn to hai mắt, "Anh trông thế mà giỏi thật đấy!"

Huyền Hiểu Đông cười khổ, "Vất vả lắm, suýt thì chết ở trong đó, sâu bọ rắn ếch chuột đều ăn hết rồi, sau đó toàn bộ thành viên ra ngoài đủ quân số thì mới biết được, bọn tôi là đội duy nhất còn sống sót sau khóa huấn luyện.

Đợt đặc huấn đó có tỷ lệ tử vong rất cao."

Chủ Nhược Chuyết: "..."

Đang nói chuyện thì xe đã đến bến xe, Huyền Hiểu Đông xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt Chủ Nhược Chuyết, tự lên xe quay trở về vườn rau xanh nhỏ ở lưng chừng núi của mình.

Đang khoảng thời gian nắng chiều nhuộm đầy trời, Huyền Hiểu Đông đi giữa ánh tịch dương đỏ vàng dưới chân núi, cũng không quá sốt ruột.

Y thích khoảng thời gian hoàng hôn huyền hoặc như thế này, cả người tựa như được đắm chìm trong một không gian ở thế giới khác, tĩnh lặng thanh bình mang đến chút hoang tưởng.

Nhưng mới đi đến sườn núi đã nghe thấy chú chó con đang sủa inh ỏi trong vườn rau nhà mình.

Huyền Hiểu Đông bước vào, nhìn thấy cổng gỗ bên ngoài vườn rau đang mở, bên trong có một chiếc xe ba bánh đang đỗ.

Y nhìn thấy một cậu thanh niên đang thao thao bất tuyệt với quả cầu livestream, "Mọi người có thích vườn rau này không? Nói cho mấy bạn nghe, nhà tôi có mở một quán cơm nhỏ, đều dùng nguyên liệu rau xanh tươi ngon như này đây, chào mừng mọi người đến thưởng thức."

Chú chó con đen nhánh vừa mới đầy tháng, người ngợm và móng vuốt còn rất mềm, chỉ có thể hầm hè sủa anh chàng kia, lông toàn thân dựng ngược lên, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông tới, nó lập tức vọt tới chân y, ầm ỨC gầm gừ kêu.

Huyền Hiểu Đông hơi cúi người xuống bế chú cún đen lên ôm vào ngực, lạnh nhạt nói với cậu thanh niên kia, "Chưa được cho phép, đừng có quay chụp."

Cậu trai kia bị dọa giật cả mình, xoay người lại, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông thì vẫn đứng đờ như không, nói với khán giả, "Được rồi, người thân của tôi tới rồi, lần sau lại livestream cho mọi người tiếp, đi trước đây, bye bye mọi người."

Sau khi tắt quả cầu livestream, cậu ta vẫn cười toe toét nói: "Là A Quý em đây mà, anh Đông, đều là thân thích với nhau, đừng lạnh lùng vậy chứ."

Mấy hôm nay mẹ em bảo trong trần hết nước, nhà mở quán cơm không đủ nước để dùng nên gọi em đến xin anh một xe nước chở về."

Huyền Hiểu Đông lạnh nhạt nói: "Lần trước hỏi mấy người có muốn khoan

chung giếng không, mấy người lại không chịu."

A Quý cười ha ha, nói: "Khoan một cái giếng đất lắm, không ngờ anh Hiếu Đông lại không tiếc của gì cả, thật sự tốn cả đồng tiền khoan giếng trên núi...!Sao anh phải ở trên núi, làm gì có hệ thống cung cấp nước uống, vậy mà còn xài lắm tiền khoan giếng như thế."

Trước đây người trong thôn toàn cười chê anh ngốc, bây giờ không có nước, mẹ em mới bảo vẫn là anh hiểu biết, đi lính rồi có khác, sẵn sàng đầu tư.

Mẹ em còn bảo em nhắc anh, trừ nhà em ra, nếu ai cũng tới xin anh nước thì anh nhất định phải lấy tiền."

Huyền Hiếu Đông: "..."

Thật sự không muốn nói, thật ra lúc trước y có thể xuất tiền khoan một cái giếng trong thôn để mọi người cùng sử dụng, không ngờ mấy người họ hàng nhà mình nhảy dựng lên nói hệ thống cung cấp nước đủ dùng, không đủ thì có thể gánh nước sông, kiên quyết không đồng ý cho khoan giếng—Bây giờ thật sự hết nước rồi, tại sao không đi gánh nước sông?

Thôi bỏ đi, Huyền Hiếu Đông xoay người, "Giếng nước ở trong, tự cậu lấy đi."

A Quý vội vàng nói: "Ôi ôi ôi, anh họ ơi, anh Hiếu Đông, anh giúp em với nha, em mà tự lấy được thì đã không cần chờ anh về."

Cái này nặng quá trời, em kéo không xi nhê gì cả!"

Huyền Hiếu Đông cạ lời, xoa đầu chú chó xong thì thả nó vào bếp, chọn một cái xương gà trong nồi áp suất quẳng ra ngoài cho nó gặm rồi mới ra sân sau, thả cái thùng nước xuống giếng, sau đó kéo lên, đổ vào trong thùng nhựa mà A Quý xách đến.

Hai lần là đã đổ đầy được bốn thùng nhựa, Huyền Hiếu Đông lại xách giúp cậu ta lên xe ba bánh, A Quý hâm mộ nói: "Anh Hiếu Đông khỏe thật đấy, trông cánh tay anh cũng đâu có thô lắm đâu ta..." Cậu ta vừa nói vừa tiện tay hái mấy quả dưa chuột, "Anh, em khát nước, ăn tạm mấy quả dưa chuột giải khát nha—Đúng rồi, em thấy rau họ anh trồng nhiều quá, cũng sắp héo rồi, hay là cắt cho em nhé? Vừa hay sáng mai ăn sủi cải."

Huyền Hiếu Đông quay đầu cắt mấy cọng, xếp gọn gàng lên xe cho cậu ta,

sau đó lại cắt thêm vài loại rau khác, cầm chiếc giỏ đã được xếp rau gọn gàng đặt lên xe của A Quý.

A Quý được quý mà sợ, "Nhiều vậy!"

Huyền Hiểu Đông nói: "Rau hẹ này cho cậu, giỏ rau này cậu tiện đường về đưa cho bà Hạ giúp tôi."

A Quý kinh hãi, "Sao lại cho bà Hạ nhiều thế làm gì? Thôn vừa mới tổ chức thăm hỏi gia đình nhà bà ấy! Mẹ em nói thấy trưởng thôn xách gà xách heo đến đó, vài cân lận."

Huyền Hiểu Đông khua tay, "Tôi tình nguyện cho bà, cậu mang hộ qua là được, không được lấy, tôi sẽ tìm bà Hạ hỏi."

Đi nhanh lên trời sắp tối rồi, nhà cậu cứ ra ngoài là lấy không bao nhiêu của người ta, bao giờ mới chịu thay đổi đây?"

A Quý cười ha ha, vẻ mặt không chút xấu hổ, "Anh, vậy em đi trước nha, không ngờ anh ở trên núi hoang lại có thể trồng được vườn rau lớn thế này."

Một mình anh ăn thì bao giờ mới hết, không bằng bán rẻ cho quán cơm nhà em?"

Huyền Hiểu Đông lạnh lùng nói: "Anh em ruột cũng phải tính toán sổ sách rõ ràng, muốn cung cấp hàng hóa thì phải gửi hợp đồng đến trước, tôi còn phải xem nhà cậu đưa trước được bao nhiêu, có thể rẻ hơn được nhưng đừng nghĩ lấy không——Tôi khoan giềng cũng tốn chi phí."

A Quý cười hi hi chạy xe điện ba bánh, "Anh yên tâm đi, anh em họ mà, cơ mà mấy thứ này đều do mẹ em quản lý, em gọi mẹ em tới bàn bạc với anh." Nói xong, cậu ta lái xe lao vụt đi.

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, trông cậu ta cũng mười lăm mười sáu rồi, vậy mà hoàn toàn không biết đúng mực gì hết, bản thân y cũng chẳng phải anh trai yêu dấu của cậu ta, nói bao nhiêu lần rồi cũng vô ích——Trong đầu y bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh Lâm Diệc Du mình vừa gặp hôm nay, tóc xoăn mi dài, môi hồng răng trắng, mặc bộ vest trắng thơm, còn đeo đồng hồ sang trọng, vóc người đã cao hơn rất nhiều, đứng im một chỗ cũng toát ra vẻ cao quý kiêu ngạo.

Giống như rất nhiều năm trước đây, cậu bé ấy đứng trên bậc thang cao, sai quản gia quẳng vali ra huyền quan, kiêu ngạo nhìn từ trên cao xuống nói với y rằng: "Nhà họ Lâm chúng tôi không chào đón anh."

...

Không ngờ đêm hôm đó y nhận được điện thoại của Chủ Nhược Chuyết.
"Hiểu Đông, anh về đến nơi an toàn chưa?"

Huyền Hiểu Đông đáp: "Về rồi, cảm ơn Chủ tiên sinh đã quan tâm."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Ôi, đừng khách sáo thế, lúc nào anh cũng gọi tôi là Chủ tiên sinh Chủ tiên sinh, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với anh, gọi tôi Nhược Chuyết là được rồi——Tôi có chuyện muốn tìm anh."

"Ban nãy ngài Thịnh gọi điện cho tôi, hỏi tình hình của cậu, nói là rất áy náy, dự định ngày mai sẽ đích thân tới tận cửa để tạ lỗi với cậu, còn chuyển tiền cho cậu nữa."

Huyền Hiểu Đông nghe lảng máng, từ chối theo bản năng, "Không cần, tiền bồi thường cũng không cần, xin lỗi thì hôm nay cũng đã xin lỗi rồi, tôi không chịu tổn thất gì cả."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Sao có thể nói là không tổn thất được, hai con cá rồng đỏ không phải sao? Nghe ngài Thịnh nói anh ấy đặc biệt nuôi chúng ở văn phòng của mình đấy, mời cả chuyên gia phối hợp nữa, hơn nữa hai con cá rồng này là loài xịn, đỏ như ngọc lưu ly luôn."

Anh ấy nói không thể chà đạp lên tâm lòng của anh được, cho nên sáng mai dù thế nào tôi cũng nhất định phải đưa anh ấy đến nhà anh."

"Còn một nguyên nhân quan trọng khác, anh ấy nói, thật ra là anh ấy nghe tôi kể phong cảnh nông thôn đẹp nên tiện thể muốn giải sầu."

Là bác sĩ tâm lý của anh ấy kiến nghị, nói tình trạng tâm lý hiện tại của anh ấy không thích hợp để phẫu thuật, đề nghị anh ấy nên thư giãn nhiều hơn——Anh ấy còn nói tôi là cao thủ ăn chơi, bảo tôi đưa đi, anh nói xem tôi đã mang ơn lớn với anh ấy như vậy, sao có thể không biết ngại mà từ chối chứ? Người anh em, tôi biết anh thích thanh tĩnh, nhưng dù gì cũng chỉ đón tiếp một lần thôi, cứ nấu một bữa cơm Tàu là được.

Tôi sẽ cố gắng hết sức bảo anh ấy về thành phố nhanh, được không?"

Huyền Hiểu Đông im lặng một lát mới nói: "Được rồi——Anh ấy thích ăn gì? Để tôi chuẩn bị trước."

Chủ Nhược Chuyết thở phào nhẹ nhõm, "Không sao, tôi hỏi anh ấy rồi, anh ấy nói ăn gì cũng được, không cần kiêng gì, anh cứ tiện tay làm vài món với nguyên liệu có sẵn là được...!Tôi thấy anh ấy là bệnh nhân, anh làm món

nào để tiêu ấy.

Vậy là nói xong rồi nhé, sáng mai tôi lái xe chở anh ấy qua."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được."

Chủ Nhược Chuyết chợt nhớ ra gì đó, "Còn chuyện nữa, không biết làm sao mà hôm nay cậu hai nhà họ Lâm cũng gọi điện cho tôi hỏi thăm anh.

Tôi chỉ đáp qua loa mình được một người bạn giới thiệu mua cá, cậu ta nói cũng muốn mua cá.

Tôi nghĩ đến chuyện của Thịnh Lỗi Lỗi ban sáng, nào dám gây chuyện thêm cho anh nữa nên mới thoái thác nói hỏi anh trước xem còn cá không, kết quả cậu ta nói cá gì cũng mua...!Nhưng tôi thấy cậu ta cứ che giấu gì đó nên không rõ muốn làm gì, chỉ sợ còn gọi điện hỏi cách liên lạc, xin địa chỉ gì đó, cho nên muốn hỏi ý kiến anh trước."

Huyền Hiểu Đông im lặng rồi nói: "Chỉ bảo cậu không quen, người bạn giới thiệu cho cậu mua cá cũng không liên lạc được nữa.

Nếu cậu ấy muốn mua cá thì cứ nói tôi không bán."

Chủ Nhược Chuyết im lặng chốc lát, Lâm Diệc Cảnh là bạn thời đại học của hắn, hồi trước hắn còn nợ nhân tình của người ta, nhưng anh trai là anh trai, em trai là em trai, hắn vẫn rạch ròi được chuyện này.

Hướng chi cậu hai nhà họ Lâm là em trai khác mẹ, đương nhiên hắn phải giúp Huyền Hiểu Đông rồi, bởi vậy cũng không muốn thăm dò chuyện riêng của y nữa, dứt khoát nói: "Được, vậy lúc đó tôi lại đáp qua loa cho xong, hẹn gặp lại ngày mai!".

Chương 17: 17: Cá Trong Núi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Huyền Hiểu Đông đã lái xe mô-tô đến hang núi trên ngọn núi lớn gần đó, bơi xuống hồ sâu trong hang, dùng cây lao đánh cá bắt được hai con cá lớn dưới hồ sâu, bọc lại bằng túi lưới, sau đó lại lái xe mô-tô rời đi, nhưng cũng không vội về mà rẽ ngang qua trấn.

Người nông thôn đều dậy từ rất sớm, từ xa đã có người nhìn thấy yên sau xe mô-tô của y có treo túi lưới đựng hai con cá lớn, ai ai cũng hâm mộ nói: "Cá to quá vậy, Hiểu Đông đi bắt ở đâu thế cháu? Cái túi phía sau có khi không chỉ mười cân thôi đâu!"

Con người Huyền Hiểu Đông cũng tốt, y đáp: "Cháu bắt ở hang động trên núi."

Không thiếu người khen: "Nước ở đó lạnh lắm! Vẫn là sức khỏe Hiểu Đông tốt, dám xuống đó bắt cá."

"Con cá này ngon, lần trước có mấy thằng bé thiếu hiểu biết lén lút đi đánh bắt bằng điện, sau đó bị trên trấn phát hiện, cảnh sát tới bắt giáo dục một loạt, nhưng cũng không thu hồi được toàn bộ."

Nghe chúng nó nói đã ăn một con rồi, bảo là thịt tươi lắm, thật sự rất ngon." Không thể thiếu một ông già háu ăn hỏi: "Hiểu Đông, cháu bán không?" Huyền Hiểu Đông giải thích từng câu một, "Không bán, cháu định đãi khách, con còn lại thì biếu bà Hạ."

Nhà bà Hạ chỉ có hai người già không có con cháu gì, không ai chăm sóc cả, hàng xóm trong thôn vốn dĩ cũng thay phiên nhau giúp đỡ rồi, cho nên nghe thấy y biếu bà Hạ, họ cũng chỉ gật đầu.

Huyền Hiểu Đông mang cá đến nhà bà Hạ, giúp bà mổ cá trước rồi đặt vào tủ lạnh ở nhà chính, sau đó mới rời khỏi.

Y mua dê sống ở trên trần, nhờ người ta làm thịt sẵn rồi xách thịt dê và cá về núi, đặt một cái nồi to, nhặt những miếng thịt dê và cá ngon nhất, cứ như vậy bận bịu nấu một nồi canh.

Nước canh màu trắng sữa sôi lăn tăn trong nồi, mùi hương tỏa ra ngào ngạt, đúng lúc ấy một chiếc xe việt dã bấm còi trước cổng, chú chó con ở cửa cũng sủa gâu gâu, báo có khách tới.

Huyền Hiểu Đông đi ra, ném một phần lòng dê đã rửa sạch vào thau ăn của chó, chú cún đen ngoe nguẩy cái đuôi vui vẻ hí hục ăn.

Chủ Nhược Chuyết xuống xe ôm Huyền Hiểu Đông một cái, cười nói: "Chó con nhỏ quá, nuôi làm gì vậy? Hay tôi tìm cơ hội tặng anh chó chăn cừu nhé? Thông minh lắm, cậu nuôi trông nhà thì hợp không gì bằng.

Oa tôi đã ngửi thấy mùi thơm của canh rồi, thơm quá!" Hấn còn chưa ăn sáng, bụng đã cồn cào nãy giờ.

Hấn quay đầu ra sau, phía sau con xe việt dã của hấn còn có một chiếc sedan(*) dài hơn màu xám bạc đang đỗ.

Chủ Nhược Chuyết nhận ra chiếc xe sang đó có tên là "Bão Tuyết".

(*) Sedan là dòng xe phổ biến nhất thế giới, được hiểu là loại xe 4 cửa, có 4 hoặc 5 chỗ ngồi, với trần xe kéo dài từ trước ra sau, ca-pô và khoang hành lý thấp hơn khoang chính, cùng với cách mở nắp hất lên.

Cửa xe tự động trượt ra, cầu dốc được hạ xuống dưới, Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn đi ra từ chỗ ngồi của tài xế, hóa ra chiếc xe này đã được chế tạo lại, anh tự lái xe một mình đến đây, không dẫn theo trợ lý.

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn xuống xe, điều khiển đóng cửa xe từ xa.

Cách ăn mặc của anh khác hẳn vest và giày da sang trọng hôm trước, hôm nay anh chỉ mặc quần áo thể thao màu xám nhạt, tay áo xắn lên khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng trẻo và những ngón tay thon dài.

Chỉ là mỗi khi ngược mắt lên nhìn về phía anh, ánh mắt sắc bén lạnh lùng ấy lại khiến người ta nảy sinh áp lực.

Chủ Nhược Chuyết vui vẻ ra mặt, "Ngài Thịnh, ông anh Hiểu Đông đã nấu canh đây, ngửi được mùi thơm đúng không? Không phải tôi khen đâu, tay nghề nấu nướng của Hiểu Đông đỉnh lắm! Đầu bếp riêng khắp thủ đô lẫn thành phố Tĩnh Hải cũng chưa chắc tốt hơn anh ấy đâu, nào, trước tiên chúng ta vào bên trong nghỉ ngơi chút đã, hình như là canh dê thì phải?"

Thịnh Vô Ngung nhìn cổng gỗ và bậc cửa, còn chưa nói gì đã thấy Huyền Hiểu Đông đi qua, để như trở bàn tay giúp anh nhắc xe lăn đẩy qua cửa, y vừa làm vừa nói: "Là canh dê cá, bổ khí, mùa thu ăn món này hợp."

Cậu ấy khỏe thật...! Thịnh Vô Ngung nghĩ thầm, ngoài mặt vẫn tỏ ra ôn hòa, "Làm phiền Hiểu Đông, quấy rầy cậu rồi." Anh gọi thẳng Huyền Hiểu Đông là Hiểu Đông, có lẽ vì muốn rút ngắn khoảng cách, thế nhưng điều này lại khiến Huyền Hiểu Đông chưa kịp thích ứng, cuối cùng y nhất thời chưa biết nên đáp lại thế nào.

Rõ ràng Thịnh Vô Ngung rất thông thạo việc xã giao, "Cậu dẫn đường phía trước là được, xe lăn này có chức năng leo và đi cầu thang." Nói xong, anh nhấn nút bấm, quả nhiên xe lăn dựng lên thành giá đỡ, dễ dàng vượt qua được từng bậc thềm đá của vườn rau.

Huyền Hiểu Đông thấy anh không cần ai giúp thật thì vội vã đi trước vào phòng bếp, bảo bọn họ ngồi vào chiếc bàn ăn dài, còn mình đi rót nước trước, sau đó bưng canh thịt dê lên.

Nước canh thịt màu trắng sữa thơm ngào ngạt, Chủ Nhược Chuyết húp một hơi hết nửa bát, thoải mái nói: "Tròn vị! Sao lại tươi thế, không có tí mùi hôi nào luôn, cũng không có mùi tanh của cá!" Y bẻ một cái đùi dê chấm vào sốt hoa hẹ, không thể chờ nổi nữa nhét ngay vào miệng.

Huyền Hiểu Đông từ từ đổ hỗn hợp trứng đánh tan với rau vào một cái chảo gang lòng sâu, nhanh tay xào lên, sau đó lưu loát đập tỏi bỏ vào trong chảo gang, bỏ thêm cả bắp cải đã rửa sạch từ trước vào, làm món bắp cải xào, sau đó bưng ra bàn.

Thịnh Vô Ngung không vội uống canh nóng mà chỉ cầm ly nước trái cây có màu xanh thú vị bên cạnh lên chậm rãi nhấp một hớp, cảm nhận được hương cỏ nức mũi thì kinh ngạc nói: "Nước ép tươi thạch học sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng vậy, thạch học tôi trồng trên núi nên trắng hơn một chút, hái buổi sáng, nếu thích thì lát tôi hái thêm để hai người mang về." Chủ Nhược Chuyết nghe xong cũng vội vã cầm ly lên uống thử, khen: "Rất

ngon! Mà thạch hộc anh trông vừa dày vừa mỏng nước, vị cũng dễ uống nữa, pha thêm gì vậy? Mật ong à? Không giống, đường phèn? Vị hơi ngọt nhẹ."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không có, chỉ thêm ít nước tuyết lê thôi, bên này là trứng xào hoa thạch hộc, bánh ngọt phục linh, đồ mới ăn còn tươi."

Chủ Nhược Chuyết cầm đũa nếm thử trứng xào hoa thạch hộc vàng nhạt, mềm ẩm giòn ngọt, lại nếm thêm cả bắp cải xào, vị chua cay dễ ăn, húp thêm cả canh, vài lượt gắp là đã ăn no tròn cả bụng.

Hắn quay sang nhìn Thịnh Vô Ngung đang cầm thìa thông thả ăn canh, biết rõ lúc nào anh cũng chú trọng thì không nhịn được cười, nói: "Ngài Thịnh đúng là phong thái tao nhã, chẳng bù cho tôi giống như quỷ chết đói đầu thai, cũng phải nói thật là sáng nay tôi chưa ăn sáng."

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông ở bên cạnh, nghĩ thầm, có vẻ người trước mặt đang coi anh là con ma ốm nằm lâu trên giường bệnh để chiêu đãi, tất cả mấy món này đều dùng để bồi bổ.

Anh khẽ mỉm cười, "Hiểu Đông có lòng quá."

Cách gọi thẳng Hiểu Đông thế này nghe thì có cảm giác rút ngắn khoảng cách lại, nhưng không hiểu sao Huyền Hiểu Đông lại nhìn ra ý khác trong mắt anh, y cụp lông mi không nói gì, Thịnh Vô Ngung lại cười nói: "Ăn cũng hòm hòm rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát đi."

Không biết Hiểu Đông có thể làm hướng dẫn viên cho bọn tôi không?"

Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra, "Chủ tịch Thịnh, anh ăn ít quá ấy."

Thịnh Vô Ngung: "Gọi tôi Vô Ngung là được rồi, hồi trước tôi có thay đổi thuốc nên khẩu vị không tốt lắm, không phải cơm làm không ngon đâu, cậu đừng để ý."

Huyền Hiểu Đông gật đầu.

Ba người đi ra ngoài, Huyền Hiểu Đông rất khỏe, dễ dàng nhắc xe lăn của Thịnh Vô Ngung vượt qua đoạn đường núi khúc khuỷu, sau đó đi lên con đường nhỏ bằng phẳng hơn.

Hai bên đường toàn là hoa cúc dại vàng óng, mọc liên miên khắp nơi.

Chú cún đen hùng hục chạy bước ngắn đuổi theo sau gót chủ nhân, nhảy

lên nhảy xuống, thi thoảng sẽ trốn ra ngoài đuổi theo một con bướm trắng, nhưng rồi lại nhanh chóng bắt kịp bước chân của chủ.

Huyền Hiểu Đông giải thích cho Thịnh Vô Ngung, "Đường chưa được tu sửa nên không dễ đi lắm, bởi vì chỉ có một mình tôi ở trên núi."

Thịnh Vô Ngung ấn chọn hình thức leo núi của xe lăn, nói: "Không sao, xe lăn của tôi đã được cải tạo lại, leo núi cũng được."

Huyền Hiểu Đông chỉ con đường phía trước, "Sau núi vừa mới trồng đào, chỉ là chưa trồng xong, sang năm mới có thể nhìn thấy rừng đào.

Bên này thì dự định trồng rừng sơn trà và hương phỉ, hai loài hoa này cùng thời điểm ra hoa như nhau, đợi đến mùa xuân cũng sẽ rất đẹp.

Đi về phía trước là vườn thuốc của tôi, chủ yếu trồng một vài loài cây vừa ăn vừa dùng làm thuốc được, thạch斛 trắng vừa ăn ban nãy được trồng ở đó, ngoài ra còn trồng ít hoàng tinh bạch cập(*) linh tinh, cũng chưa có ý định gì, chỉ muốn trồng thử thôi."

(*) Hoàng tinh là củ cây cơm nếp, bạch cập thuộc họ Lan, cả hai đều là những bài thuốc nhiều công dụng trị bệnh.

"Vài loài cây trồng trên núi đều do ông nội tôi trồng trước đây, đây là cây tương tự, đây là cây thủy lạp, vài cây sơn trà cây xoài khác, do nhiều năm rồi không ai chăm sóc nên cũng lớn lộn xộn lắm, có khi có quả có khi không..."

"Ban đầu trên đỉnh núi có một hồ đá thiên nhiên, tôi mở rộng làm thành bể chứa nước, đến lúc đó tiện mức hơn——Dưới chân núi có trồng cả ngô và đậu phộng, dưa hấu gì đó, cũng là ông nội tôi trồng trước đây.

Tôi vẫn giữ nguyên, cũng không kiếm chác gì, phần lớn người trong thôn đều có nên giữ lại tự ăn thôi."

Cả đường Huyền Hiểu Đông chỉ hết chỗ này đến chỗ khác, có thể nhận ra được y có tình cảm với ngọn núi này, mặc dù cũng có kế hoạch nhưng rõ ràng đều không phải vì mục đích kiếm tiền mà chỉ là hứng thú, cao hứng mà trồng, thích thì trồng, hoặc cũng chỉ là muốn gieo hạt thử xem sao.

Chủ Nhược Chuyết đã đến đây từ trước nên không có cảm giác gì mới mẻ, chỉ thỉnh thoảng chỉ sang ngọn núi đối diện nói với Thịnh Vô Ngung, "Đối diện là dãy núi Ngộ Sơn, lần trước nhờ có nó cản bão mà vườn chuối tiêu

của tôi may mắn thoát khỏi, may mắn quá.

Đương nhiên may mắn lớn nhất là nhận được sự hỗ trợ từ anh và Hiểu Đông."

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, hỏi Huyền Hiểu Đông, "Có phải núi này được đặt tên không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm...!Trước đây nó là núi hoang, sau khi ông nội tôi khai hoang thì vẫn không có ai quan tâm cả, ngọn núi này coi như quy về ruộng đất dưới tên ông tôi, móng nhà cũng được xây ở giữa sườn núi này.

Sau khi ông nội tôi qua đời thì tôi đi lính, đi nhiều năm, núi này không ai quản lý nên lại trở về núi hoang.

Sau này tôi về thì mới từ từ mở lại."

Thịnh Vô Ngung chợt hỏi một câu: "Không phải năm năm cậu mới giải ngũ sao? Sao trông núi này như chỉ mới được khai phá hai năm qua?"

Huyền Hiểu Đông ngược mắt nhìn Thịnh Vô Ngung, thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh thì dời ánh mắt nhìn cảnh quan xung quanh.

Bọn họ đã lên đến đỉnh núi, thấy được rặng núi lớn kéo dài mãi không dứt về phía Nam.

Y nhỏ giọng nói: "Sau khi giải ngũ...!một mình tôi đi du lịch khắp nơi, năm ngoái mới hồi hương."

Chủ Nhược Chuyết kinh hãi, "Một mình cậu đi du lịch ba năm sao? Sống quá vậy!"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, mua xe second-hand, lái xe khắp nơi trong nước, đi mệt rồi thì về thôi."

Chủ Nhược Chuyết rất hâm mộ, "Tôi cũng muốn đi du lịch khắp các thành phố, bốn biển là nhà, ngắm phong cảnh thiên hạ, cậu thấy được nhiều cảnh đẹp lắm phải không? Có chụp ảnh không?"

Huyền Hiểu Đông thật thà thừa nhận, "Không, tôi đi một mình, cũng không nghĩ đến việc chụp, máy điện thoại của tôi cũng là kiểu cũ không chụp được.

Lần nào tôi cũng có suy nghĩ nên hỏi thăm địa phương này có gì ăn ngon,

sau đó qua ăn từng quán một, ăn xong lại chuyển sang chỗ tiếp theo." Chủ Nhược Chuyết bùng nổ tiếng cười, "Ha ha ha ha ha, hèn chi cậu nấu nướng ngon thế! Đúng là được tiếp thu mỹ thực ở khắp mọi nơi!" Huyền Hiểu Đông thấy hơi ngượng, "Tôi cũng mang theo không ít hạt giống về để trồng thử, có loài sống được, có loài không sống được." Thịnh Vô Ngung hơi ngẩng đầu, vô thức nở nụ cười nhẹ, cảm giác gió núi đang mơn man trên gương mặt.

Đã gần cuối thu, thung lũng phía xa xa đã xen lẫn đa dạng màu lá cây, bầu trời xanh ngắt như mảnh pha lê trong veo, chỉ có những rặng mây trắng mong manh đang quấn lấy nhau.

Gió mang theo hương hoa cúc dại và cỏ cây đằng xa, khiến tinh thần con người thoải mái hơn.

Cười xong, bỗng nhiên anh nói: "Huyền Hiểu Đông, tôi muốn thuê nhà của cậu một thời gian ngắn được không?" Anh bạn này rất thú vị, bỗng nhiên anh đưa ra một quyết định, dường như từ trước đến nay vẫn vậy, anh luôn là một người hành động quyết đoán mạnh mẽ, nghĩ gì nói ngay.

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, ngay cả Chủ Nhược Chuyết cũng kinh hãi quay đầu hỏi: "Sao tự dưng phải ở chỗ này chứ?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Bác sĩ tâm lý của tôi nói trạng thái tinh thần trước mắt không phù hợp để phẫu thuật, bảo tôi tìm một nơi thư giãn, tĩnh dưỡng, cách xa công việc.

Tôi cảm thấy nơi này rất phù hợp, người lạ, chốn lạ, không có ai quấy rầy, rất tốt——Đương nhiên cậu nấu ăn thật sự rất ngon, tôi cũng sẽ chi các khoản phí khác nhờ cậu nấu nướng giúp một tay được không? Cậu đã từng ăn đồ ăn khắp cả nước, xem ra tôi cũng có thể được thưởng thức không ít món đặc sắc rồi."

Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn anh, vẻ mặt hoang mang, thậm chí là hơi kinh ngạc, "Ngài Thịnh, nơi này của tôi đơn sơ, đồ gia dụng cũng không hoàn toàn..."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Chủ tịch Thịnh vẫn nên thận trọng xem xét, ở đây cái gì cũng không đầy đủ, chữa bệnh cũng không tiện đâu." Hấn lo lắng Huyền Hiểu Đông là người thích yên tĩnh, không quen có người lạ tự dưng đến ở chung.

Thịnh Vô Ngung lại chỉ nhìn Huyền Hiểu Đông, ánh mắt chan chứa ý cười, "Sao, cậu không muốn à?"

Huyền Hiểu Đông nhìn tròn mắt màu mật ong của anh, ngẩn người khẽ giọng nói: "Được chứ, phòng nhỏ bên kia sân vẫn còn trống, tôi sẽ thu dọn lại lần nữa, cả phòng vệ sinh cũng sẽ dọn dẹp lại."

Anh có trợ lý đi cùng không? Để tôi đặt thêm giường..."

Thịnh Vô Ngung quyết định vô cùng nhanh chóng, "Cứ quyết định vậy đi, đồ dùng dọn dẹp các thứ cậu không cần lo, sáng mai tôi sẽ bảo trợ lý tới sắp xếp."

Tất cả chi phí cải tạo đều do tôi chịu trách nhiệm, cậu không cần quan tâm gì đâu.

Yên tâm, chỉ có mình tôi ở, thi thoảng đám trợ lý mới tạt qua mang đồ tới, sẽ không quấy rầy sự thanh tĩnh của cậu—À đúng rồi, tôi còn nuôi một con mèo, có được không?"

Thịnh Vô Ngung nhìn chú cún đen ngoạ cổ tò mò nhìn vào trong xe lăn, thò tay xách cổ nó lên, cún con không hiểu gì, hoang mang nhe răng sữa ra quở trách, sủa gâu gâu vài tiếng nhưng lại chẳng thể uy hiếp được vị khách cao quý này chút nào.

Nó chỉ đành tội nghiệp nhìn sang phía chủ nhân cầu cứu.

Thịnh Vô Ngung buồn cười sờ hai cái chân ngắn tũn mềm mại như không xương của nó, ngón tay lại xoa bộ lông đen bóng loáng không thấm nước, gật gù nói: "E là sẽ đánh nhau với tên nhóc này mất."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không sao đâu...!Chỉ là ở nông thôn, mèo quý giá có khi nào đang nuôi thì bỏ trốn mất không? Tôi không biết nhiều về mèo lắm."

Thịnh Vô Ngung thản nhiên: "Không sao, sẽ mang đủ đồ ăn cho mèo—Chỉ sợ nó ăn thịt cậu nấu cho xong lại không chịu ăn thức ăn mèo nữa." Anh nhìn Huyền Hiểu Đông, ánh mắt dịu dàng nhuốm ý cười, quyết định lần này khiến lòng anh vô cùng nhẹ nhõm.

Nhìn biểu cảm hoang mang của Huyền Hiểu Đông, anh càng ngày càng mong chờ những tháng ngày tương lai.

Anh bạn này giống như báu vật, sống chung hẳn sẽ rất thú vị, có lẽ cậu ấy phù hợp với cuộc sống mà Thái Trung Lâm từng nhắc đến, đi lang thang, sống làng nhàng, đi đến đâu, trồng những gì đều vô cùng thuần túy, chỉ cần nghĩ đến thì sẽ làm như thế.

Cho nên xuân ăn hẹ thu ăn cà, cuộc dưa trồng đậu, bốn mùa ba bữa cơm, sống những tháng ngày bớt hoài niệm bớt suy nghĩ đi, có phải là điều mà Thái Trung Lâm hi vọng anh thực hiện không?

Huyền Hiểu Đông chỉ cảm thấy đôi mắt màu hổ phách kia thấy rõ lòng người, dường như hoàn toàn nhìn thấu được y, khiến y không biết nên đáp lại thế nào.

Chạng vạng, Thịnh Vô Ngung và Chủ Nhược Chuyết hai người hai xe ra về, Huyền Hiểu Đông đứng trước cổng gỗ, trong tay bế chú cún đen đã ngửa bụng lên trời ngủ khò khò, vô cùng mờ mịt, không biết sao mà mình đồng ý.

Chẳng biết nữa, mỗi khi thấy nụ cười của Thịnh Vô Ngung, hình như y rất khó từ chối anh, chẳng lẽ đây chính là kỹ năng riêng biệt của cựu nhà ngoại giao này?

Đóng cổng gỗ, Huyền Hiểu Đông thu dọn căn phòng trống, dọn sạch sẽ hết cả ba phòng, thậm chí còn lấy nước giếng dội vài lượt.

Y còn không vừa ý sờ tường, nghĩ bụng có nên tìm người sơn lại tường một lần không, nhưng nghĩ đến sức khỏe ngài Thịnh, sơn tường không tốt cho sức khỏe thì mới bỏ suy nghĩ này đi, chỉ cầm vòi nước nhỏ rửa sạch từ trần xuống tường nhà.

Không khí cuối thu quang đãng, sáng hôm sau y trèo lên nóc nhà, gỡ lại hết toàn bộ mái ngói một lần nữa, bảo đảm không một giọt nước mưa nào có thể rò rỉ vào nhà thì mới thôi.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Sốt hoa hẹ: Một loại gia vị do người dân miền Bắc Trung Quốc chế biến với thành phần chính là hoa tỏi tây, lá hẹ, muối, gừng tươi và táo.

Nó có chức năng thúc đẩy tuần hoàn máu và tán ứ, thanh nhiệt và giải độc cho dạ dày, không thích hợp cho người có hệ tiêu hóa yếu.

[Click để xem ảnh](#)

Canh dê cá

[Click để xem ảnh](#)

Thạch斛: Một trong chín loại thảo mộc quý hiếm xưa của Trung Hoa, hiện giờ phân bố nhiều ở Việt Nam, Lào, Trung Quốc, Myanmar và nhiều nước nhiệt đới, cận nhiệt đới.

Người ta dùng thân và cành để làm thuốc, chữa nhiều bệnh như sốt nóng, khô cổ, ho, đau họng, khát nước thuộc chứng âm hư, nóng trong, chữa đau lưng và chân tay nhức mỏi...

[Click để xem ảnh](#)

Trứng xào hoa thạch斛

[Click để xem ảnh](#)

Bánh ngọt phục linh: Phục linh là vị thuốc bổ, thuốc lợi tiểu, dùng trong bệnh thủy thũng

[Click để xem ảnh](#)

Hoàng tinh

[Click để xem ảnh](#)

Bạch cập

[Click để xem ảnh](#)

Hoa tương tư: Hay còn gọi là keo tương tư, Đài Loan tương tư, loài thân gỗ nhỏ, thực vật xuất hiện lâu năm ở khu vực Đông Nam Á, hiện tại khá phổ biến ở các nước khu vực nhiệt đới Thái Bình Dương, bao gồm cả đảo Hawaii.

[Click để xem ảnh](#)

Cây thủy lạp: Loài cây rụng lá hoặc cây bụi thường xanh, thông thường kích thước cây nhỏ hoặc trung bình, có nguồn gốc từ Châu Âu, phía bắc Châu Phi, Châu Á và Châu Úc..

Chương 18: 18: Cửa Rơm Lẳng Lặng Chờ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vài năm sau khi Huyền Hiểu Đông trồng mấy cây tương tự, giờ tán cây đã rất rộng, những chiếc lá cây hình lông chim so le đan xen nhau, bóng râm dày đặc.

Huyền Hiểu Đông sửa chữa nóc nhà xong thì dựa lên thân cây ở trên đó, cầm cốc nước vừa uống vừa nghĩ xem còn chỗ nào cần dọn dẹp không, chỉ thấy có một thím trung niên đẩy cỗ gỗ ở vườn rau sân trước đi vào. Thị lực của y rất tốt, liếc mắt một cái là nhận ra cô họ Cao Thúy Lan đã rất lâu không tới——Họ hàng cũng xa lắc xa lơ rồi, Cao Thúy Lan là thế hệ sau của em họ ông nội Huyền, vai vế cụ thể cũng không rõ ràng lắm, chỉ gọi tạm là cô.

Thật ra trước đây Cao Thúy Lan không hay tới nhà y, bản thân ông nội Huyền cũng là một ông lão tính tình cổ quái, một mình khai hoang trên núi, không thích qua lại với người khác.

Con trai lên thành phố làm công một đi không trở lại, trong mắt người ở thôn, ông là một người già cô đơn nghèo kiết hủ lậu, không thân thiết với ai cả.

Cao Thúy Lan này chỉ có thể nói có quan hệ thông gia và quan hệ họ hàng.

Sau khi về quê, y chỉ gặp có mấy lần lúc lên trấn làm thủ tục hộ khẩu mà thôi.

Cao Thúy Lan vào cửa, lờ đi tiếng sủa của chú cún đen, lượn một vòng vườn

rau trước, giơ tay hái quả dưa chuột rồi lại sờ lên cây bí ngô, vô cùng hài lòng đi vào trong sân gọi: "Hiểu Đông ơi? Hiểu Đông?"

Huyền Hiểu Đông ở trên thân cây đáp: "Đây ạ, cô có việc gì à?"

Cao Thúy Lan ngược mắt lên nhìn, thấy y đang ngồi trên nóc nhà cao chót vót nhìn xuống mình thì bị dọa sợ hết hồn, "Ồi, dọa cô rồi, mới sáng ra leo lên nóc nhà làm gì đấy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cháu nhật ngôi, bão vừa qua nên sợ mưa dột."

Cao Thúy Lan thấy y nhanh nhẹn leo xuống khỏi thang, cười đến là hòa nhã, "Rảnh rồi thì cũng sang nhật giúp cô một tí."

Hôm qua cô nghe thằng nhóc A Quý nói cháu trồng được vườn rau xanh lắm, đúng là lính đã xuất ngũ ha, khỏe thật đấy, vừa nhìn là biết rau dưa được chăm sóc tốt quá.

Cháu cũng biết nhà chú cháu mở một quán cơm nhỏ, hàng hóa đều lấy ở chợ, vừa đắt vừa không tươi.

Cô thấy rau cháu trồng nhiều thế này, A Quý nói một mình cháu ăn không hết, lại còn toàn biểu bà Hạ, mà có biểu thì cũng ăn chẳng hết đâu.

Ban nãy cô thấy rau hẹ đều già hết rồi! Bí ngô cũng già rồi đấy, tiếc quá!"
"Trồng công toi đều già hết, cho heo ăn nó cũng chẳng thèm, cháu nhìn củ cải này đi, sắp mọc cả mầm rồi này! Cô với chú cháu bàn nhau, dù sao ông ấy cũng phải đi lấy rau, thay vì đưa tiền cho mấy người bán rau bên ngoài, chẳng thà đưa cho người trong nhà luôn."

Rau này của cháu ấy, hay là tạo điều kiện cho quán cơm nhà bọn cô, mỗi tháng chú gửi cháu 1000 tệ(*)! Cũng không cần cháu vất vả, cô bảo A Quý lái xe ba bánh lên trấn nhận rau mỗi sáng, không khiến cháu mất công, mỗi tháng chả phải làm gì cũng có thêm 1000 tệ, cháu thấy sao?"

(*) Khoảng hơn 3.5 triệu VND.

Huyền Hiểu Đông nói: "À cảm ơn cô, nhưng mà vẫn cháu vẫn ổn, chỗ rau này cháu giữ lại vẫn có ích, cô vẫn nên tìm nhà khác trước đi."

Cao Thúy Lan vừa nghe đã cuống lên: "Có ích gì? Cô thấy cháu cũng không chăn heo, cứ để không đó thì một xu cũng chẳng có, bây giờ tự dừng một tháng không làm gì cũng có thêm 1000 tệ, có gì không tốt chứ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cháu sắp có một người bạn qua đây ở một thời gian ngắn, cháu muốn giữ lại cho anh ấy nếm thử."

Cao Thúy Lan nói: "Một người bạn có thể ăn bao nhiêu chứ? Thế này đi, cháu muốn giữ cái nào thì cô chú để lại cho cháu, cô bảo A Quý không lấy là được mà."

Huyền Hiểu Đông nói: "Người bạn kia của cháu sẽ tự chọn, được rồi, cô đi tìm nhà khác đi."

Y quay đầu vác thang đi vào nhà trong, Cao Thúy Lan vội vàng tiến đến nói: "Thế này đi, đều là người thân cả, cô bảo chồng cô đưa cháu 1500 tệ! Thế nào? Bọn cô thuê đầu bếp một tháng cũng chỉ có 3000 tệ thôi đấy, không ít đâu! Cô nghe người trên trần nói hôm qua thấy cháu bắt được hai con cá rất lớn, nếu cháu rảnh thì cũng giúp chú bắt mấy con đi! Đương nhiên cũng tính thêm tiền cho cháu, khách cũng thích ăn cá suối hang núi, họ nói nước canh ngon."

Hình như Thịnh Vô Ngung không thích ăn cá lắm, hay là do nguyên nhân uống thuốc thật? Đúng là nhiều loại thuốc uống vào làm tổn thương dạ dày, hoặc cũng có thể cá và dê nấu cùng không hợp khẩu vị của anh.

Huyền Hiểu Đông hơi ngần ra, từ chối: "Cháu không rảnh, tốn thời gian lắm, nước vừa sâu vừa lạnh, cháu không đi đâu."

Cháu còn vài cây trên núi cần trồng, cô còn việc gì khác không? Cần rau thì lấy một ít mang về, cháu phải lên rừng bây giờ."

Cao Thúy Lan nhìn Huyền Hiểu Đông vác cuốc đẩy cửa định ra ngoài thì há miệng thở dốc, kết quả Huyền Hiểu Đông đi lướt qua người bà, vóc dáng y cao lớn, vai rắn rỏi, cơ thể cường tráng, vẻ mặt lạnh lùng, khí chất chèn ép người khác.

Nhất thời bà hơi rén trong lòng, không thể tiếp tục thuyết phục được nữa, cứ đứng lưỡng lự ở đó mất một lúc.

Huyền Hiểu Đông đẩy cửa sỏi bước ra ngoài, vác cuốc lên núi.

Cao Thúy Lan xấu hổ đứng trong vườn rau, nghiêng răng nghĩ bụng thẳng nhóc này hết như ông lão trước đây, tính tình cũng kỳ quặc như thế.

Không cần kiếm vẫn có tiền, tự dung một tháng có tận 1500 tệ đó! Để cho bạn ăn? Bạn gì mà quý thế, ăn gì mà giữ lại cả vườn rau thế này? Đúng là cứng đầu, bây giờ rút tiền cho còn không thềm nhạt!

Mặc dù bà không cam lòng nhưng rõ ràng Huyền Hiểu Đông không muốn nói chuyện với bà nữa, quán cơm trên trần vẫn đang chờ bà về hỗ trợ.

Cao Thúy Lan cũng chỉ có thể giậm chân, tiện tay nhổ vài bó rau vài cây bắp cải mang về nhà.

Huyền Hiểu Đông đào mấy hốc cây, chợt nhận được một cú điện thoại, "Xin chào Huyền tiên sinh, tôi là Thi Ký Thanh, trợ lý của ngài Thịnh Vô Ngung.

Ngài Thịnh bảo chiều nay tôi qua chỗ anh để sắp xếp lắp đặt nơi ở và xử lý các công việc dọn dẹp, buổi chiều tôi sẽ dẫn theo vài nhà thiết kế nữa đi cùng.

Xin hỏi anh có được không ạ?" Cô trợ lý có chất giọng dịu dàng trong trẻo, mới nói mấy câu thôi đã toát ra tác phong già dặn ngắn gọn.

Huyền Hiểu Đông nói: "Được, tôi rảnh, đến nơi gọi điện cho tôi là được." Đến giữa trưa, quả nhiên Thi Ký Thanh đến.

Trông cô khoảng hơn ba mươi tuổi, để tóc ngắn, mặc đồ công sở, hùng hổ dẫn theo hai nhà thiết kế đo đạc một lượt từ trong ra ngoài, rồi lại nhỏ giọng bàn bạc một lát mới ra ngoài nói với Huyền Hiểu Đông trong bếp, "Huyền tiên sinh, chúng tôi đã nắm bắt được tình hình sơ bộ, hiện tại diện tích cho thuê tính tổng lại có lẽ khoảng 300 mét vuông, dựa theo yêu cầu của chủ tịch Thịnh, chúng tôi sẽ thanh toán chi phí thuê và sinh hoạt bằng với bình quân như ở thành phố Tĩnh Hải, ngoài ra cũng gửi anh thêm 10 ngàn tệ(*) mỗi tháng để anh làm ăn.

Thêm nữa chúng tôi cũng sẽ dựa trên cơ sở nhận được sự đồng ý của anh, phòng cho thuê sẽ không thay đổi bên ngoài, chỉ tiến hành sửa chữa thích hợp.

Phương án sửa chữa tôi sẽ gửi anh sớm nhất, sau khi anh đồng ý chúng tôi mới bắt đầu tiến hành, tất cả chi phí sửa chữa đều sẽ do chúng tôi chi trả."

(*) Khoảng 35 triệu VND.

"Vừa nãy chúng tôi đã kiểm tra, trước mắt chủ yếu cần sửa chữa phòng ốc và đường xá, để tiện đẩy xe lăn, ngoài ra chúng tôi cũng định thi công lại lối đi từ cổng xuống núi.

Cửa của tất cả các phòng đều không cản trở lối đi lại, phòng vệ sinh và phòng ngủ đều phải có tay vịn và thiết bị thông minh, bổ sung thêm một vài máy vật lý trị liệu thường dùng, dụng cụ vận động và giường hộ lý."

"Mặt khác, để tiện cho việc sử dụng nước, giếng nước cũng sẽ tiến hành cải tạo, trang bị thêm máy bơm, máy nước uống nóng lạnh, hệ thống lọc nước cũng sẽ nối sang nhà vệ sinh, thiết bị phun nước, bình nước nóng và một vài thiết bị hàng ngày như điều hòa, bồn cầu, robot quét dọn, máy hút bụi tự động.

Để tiện cho công việc của chủ tịch Thịnh, cần lắp thêm một số máy chiếu liên quan đến công việc và các thiết bị làm việc thông minh khác.

Do ngài Thịnh nuôi mèo nên cũng cần giá cho mèo leo và một vài dụng cụ cho mèo, ngoài ra còn lắp đặt chống trộm an toàn, thiết bị diệt muỗi đuổi chuột, dụng cụ phòng cháy cũng sẽ dần dần được trang bị thêm.

Trước khi đến ngài Thịnh cũng nói rõ, nếu bên anh cũng có yêu cầu trang trí và cải tạo nào thì cứ lên tiếng dạn dò, tất cả đều sẽ tôn trọng ý kiến của anh.

Nếu chúng tôi trang bị thêm khiến anh cảm thấy không tiện thì cũng mời anh đưa ra ý kiến, chúng tôi sẽ dựa trên ý kiến của anh để thay đổi phương án sửa chữa."

Huyền Hiểu Đông lấy hộp cơm thủy tinh ra khỏi tủ lạnh, mở ra nói: "Chỗ này của tôi cũng chỉ là nông trường trên núi hoang, không cần tiền thuê cao thế.

Với lại cơ thể chủ tịch Thịnh không tiện, chắc chắn cần trang bị thêm nhiều thiết bị hỗ trợ cho anh ấy đi lại, đây cũng là điều cần thiết.

Muốn sửa thế nào cũng được, không sao đâu, tôi không có gì cần sửa cả

—Trời nóng quá, mấy vị ăn chút kem đi." Sau đó y cầm muôi khoét vài cục kem tròn màu trắng sữa bỏ vào chiếc đĩa trắng trên bàn dài.

Thi Ký Thanh từ thành phố Tĩnh Hải đến đây vào sáng sớm, quả thật rất khát nước, nhưng cô vừa sinh con nên đang cố gắng giữ dáng, không thể làm gì khác là cầm ly nước, vừa uống vừa nói: "Cảm ơn anh, tôi đang kiểm soát lượng đường, Lan Công, Tiểu Phù, hai người ăn đi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đây là kem tự làm, không bỏ đường, dùng thịt quả na và sữa bò."

Trời nóng, hơn nữa hôm nay cô đi không ít nơi đúng không? Tiêu hao nhiều rồi, ăn một ít sẽ không sao."

Thi Ký Thanh nghe thấy không bỏ đường thì cũng định ăn, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông cầm lọ đường bột đặt bên cạnh hộp kem, "Nếu thích ăn ngọt cũng có thể tự rắc thêm ít đường."

Hai nhà thiết kế, người tên Lan Công có lẽ là thiết kế chính, là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, chín chắn điềm tĩnh, có lẽ ngại mình là đàn ông không nên giành đồ ngọt với phụ nữ nên chỉ cầm nước uống, gật đầu cười.

Người còn lại là trợ lý thiết kế Tiểu Phù, có lẽ vừa mới tốt nghiệp chưa lâu, trông còn rất trẻ, cô nói cảm ơn, không nhịn được nữa múc một thìa kem bỏ vào miệng, mặt mũi lập tức hớn hở, "Ăn ngon quá! Đây là thịt quả gì ấy nhỉ?" Cô rắc thêm một lớp đường bột trắng tinh lên trên, lại xúc lần lượt từng thìa ăn.

Huyền Hiểu Đông nói: "Quả na chín rục, vị rất ngon."

Thi Ký Thanh thấy vậy cũng xắn một thìa nếm thử, quả nhiên hương vị tinh tế và ngọt ngào, mềm dẻo như từng hương(*), mùi thơm ngát và hương vị độ dẻo của quả na thực sự siêu ngon, cô nghĩ thầm món này được tự làm thật sao? Hay là làm bằng máy làm kem? Vừa nãy cô có xem qua nhà bếp xem có cần sửa chữa gì không cũng không thấy máy làm kem, tự khuấy thủ công sao có thể mềm xốp thế này?

(*) Còn gọi là nhựa cô-lô-phan, là thành phẩm sau khi chế biến nhựa cây thông.

Đang ngồi thưởng thức kem, ba người chợt ngửi thấy mùi đồ ăn, trong nháy mắt, tiếng bụng réo rồn rột vang lên, quay đầu nhìn thì hóa ra Huyền Hiểu Đông mở lồng hấp, mùi thức ăn hấp bên trong tỏa ra ngoài.

Huyền Hiểu Đông quay đầu cười với bọn họ, nói: "Mấy vị chưa ăn trưa đúng không? Tôi có làm vài món đơn giản thường ngày cho mấy vị, qua dùng cơm đi."

Lan Công mở miệng: "Món gì vậy? Ngửi thơm quá."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đầu thôn có nhà vừa mổ lợn, tôi mua một ít về, óc heo hấp thêm chút thiên ma(*), có thể ngừa đau đầu, đậu cô ve xào cật heo, canh đậu tương đuôi heo."

Thời tiết oi bức thế này làm thêm salad dưa chua tai lợn, mấy vị cứ thoải mái dùng đi."

(*) Thường sử dụng trong điều trị đau đầu, động kinh, chóng mặt, đau khớp, đau dây thần kinh, huyết áp cao và các bệnh lý thần kinh khác.

Nói xong y nhanh nhẹn bưng món ăn ra bàn, mọi thứ đều đã đậu vào đó, từ chối thì bất lịch sự quá.

Ba người khách sáo vài câu rồi cũng thuận nước đẩy thuyền bắt đầu ăn.

Ăn rồi thì không dùng nổi, cuối cùng bọn họ quét sạch toàn bộ đồ ăn trên bàn...!Thi Ký Thanh bỗng nhiên hiểu ra vì sao tự dưng ông chủ nói muốn về nông thôn tĩnh dưỡng một thời gian, không vì cái gì khác, chỉ riêng ăn uống ở đây thôi cũng hoàn toàn đáng giá!

Buổi tối khi ra về, ba người Thi Ký Thanh xếp vào cốp sau nửa thùng na vừa mới thu hoạch, mấy bọc lớn thạch hộc trắng, củ cải khô tự phơi, dưa muối, măng khô, còn có cả một lọ ô liu xanh to——Bọn họ đã từ chối mãi nhưng cũng đành đầu hàng trước thịnh tình này, đều cảm kích nhận lấy.

Thi Ký Thanh vừa nghĩ thầm lần sau đến có thể mang theo những gì để đáp lễ cho tốt, vừa tạm biệt Huyền Hiểu Đông, lên xe trở về thành phố Tĩnh Hải. Trên đường về, Thi Ký Thanh ở trên xe gọi điện cho Thịnh Vô Ngung, tóm tắt và báo cáo công việc hôm nay, sao đó nhắc đến đồ nhận được.

Thịnh Vô Ngung nghe thấy mình nhận được một lọ ô liu xanh lớn thì cũng ngẩn ra, "Sao lại cho tôi ô liu xanh?"

Thi Ký Thanh nói: "Huyền tiên sinh nói, lần trước anh đến cổ họng hơi khàn, hơn nữa thi thoảng cũng ho nên gợi ý cho anh pha trà uống hoặc dùng để nấu canh với phổi lợn(*), hương vị cũng rất ngon, phổi lợn thanh lọc cổ

họng sẽ cho hiệu quả nhanh và rõ rệt."

(*) Phổi lợn có tác dụng làm mát phổi, trị ho, giáng đờm, trừ hư nhiệt hiệu quả.

Do đó, người ta thường chế biến phổi lợn thành các bài thuốc trị bệnh, bồi bổ cơ thể.

Còn chưa nói xong, Thi Ký Thanh đã nghe thấy bên kia máy vang lên tiếng cười khế.

Cô sửng sốt, đã rất lâu rồi cô không nghe thấy chủ tịch Thịnh cười...! Lúc nào anh cũng tỏ ra lạnh lùng nghiêm túc.

Tiếng cười rất ngắn ngủi, sau đó giọng điệu thoải mái của Thịnh Vô Ngung vang lên, "Không tệ, sáng mai mang ô liu xanh đến văn phòng cho tôi."

Thi Ký Thanh: "..."

Sáng hôm sau, quả nhiên Thi Ký Thanh mang lọ ô liu xanh đến văn phòng cho Thịnh Vô Ngung, đồng thời mang theo bản thiết kế mà Lan Công đã làm suốt đêm qua, trình chiếu ở văn phòng của Thịnh Vô Ngung, trình bày tình hình sửa sang.

Thịnh Vô Ngung mở chiếc lọ sạch sẽ trong suốt được bọc kín ra, bên trong xếp gọn gàng từng quả ô liu xanh tươi rói.

Ngón tay thon dài của anh nhặt một quả lên cho vào miệng ngậm, vừa nhai nát, vị chua chua đặc trưng của ô liu tràn ra nơi đầu lưỡi, sau đó mang đến hương vị thơm ngọt vô tận.

Anh ăn xong một quả rất nhanh, ung dung nhả ra hạt, sau đó lại nhặt một quả nữa lên cho vào miệng nhai tiếp—Thứ này rất dễ gây nghiện, cổ họng cũng dễ chịu hơn nữa.

Nhà thiết kế trình bày trong nội dung sửa chữa bài trí, Thi Ký Thanh bổ sung: "Ngoài ra tôi cũng đã xem rồi, mặc dù gần thị trấn nhưng một mình anh ở vẫn không tiện, tôi thấy sân vẫn còn diện tích, có cần làm thêm một phòng cho trợ lý ở không? Thiết kế cũng đã hoàn thành, tổng cộng tất cả chi phí cải tạo phòng ốc, chọn mua thiết bị, nhân công lắp đặt dự tính khoảng 13 triệu tệ(*)."

(*) Khoảng gần 47 tỉ VNĐ.

Thịnh Vô Ngung nói: "Có thể làm phòng nhỏ dự bị, nhưng không cần trợ lý sinh hoạt, tôi ở một mình là được."

Thi Ký Thanh không nói gì, biết Thịnh Vô Ngung đã hạ quyết tâm thì nói:

"Nếu anh không có ý kiến gì nữa thì chúng tôi bắt đầu triển khai nhé.

Một tháng tới tôi sẽ thường xuyên qua bên đó, Tiểu Cao mới tuyển cũng rất giỏi, trình độ khá cao, ở công ty anh có thể gọi cậu ấy để phân phó."

Thịnh Vô Ngung nói: "Một tháng? Thời gian thi công lâu vậy sao?"

Thi Ký Thanh ngẩn ra, "Vâng, không chỉ sửa phòng mà các phương tiện an toàn và sinh hoạt đều không thể thiếu, còn phải lót ván sàn và sửa đường núi..."

Thịnh Vô Ngung cắt ngang lời cô, "Không cần lót ván sàn, đường núi cũng không sửa, xe lăn của tôi có chức năng leo núi, không cần mất công sửa đường đâu——Cho dù có sửa, nếu Huyền tiên sinh muốn sửa thì có thể đợi tôi chuyển đến ở rồi từ từ sửa cũng được."

Thi Ký Thanh nói: "Huyền tiên sinh không có yêu cầu gì cả, không sửa đường núi cũng được, không lót ván sàn thì chúng ta có thể đổi sang phương án dùng giường ghép thảm lông dê."

Thịnh Vô Ngung lại lắc đầu, "Không cần thảm, mặt sàn xi măng cũng rất tốt, hôm đó tôi thấy rồi, cậu ấy dọn dẹp rất sạch sẽ." Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu trải thảm thì sợ là cậu bạn ấy không dám bước chân vào phòng anh một chút nào luôn, như vậy có ý gì? Nếu anh đã muốn tham gia trải nghiệm cuộc sống của đối phương, vậy thì không thể xây dựng căn phòng pha lê cho riêng mình được.

Thi Ký Thanh khó xử nói: "Mặt sàn xi măng gồ ghề lắm, robot quét dọn và máy hút bụi tự động đều rất khó làm việc."

Nhà thiết kế bên cạnh giàu kinh nghiệm đã nhanh chóng can thiệp: "Xi măng tự nhiên đánh phẳng được, chúng tôi sẽ cử công nhân kỹ thuật tới đánh bóng lại một lần nữa." Dùng giấy ráp chuyên dụng mài lại mặt sàn xi măng cho trơn nhẵn như gương là hoàn toàn khả thi, đương nhiên chi phí nhân công cũng sẽ cao hơn rất nhiều so với trải sàn gỗ hay gạch men sứ, nhất định phải có kỹ thuật viên có chuyên môn cao và máy móc riêng biệt.

Thế nhưng ai bảo chủ tịch Thịnh trả thù lao cao đây? Anh ấy thật sự chi trả quá nhiều.

Thịnh Vô Ngung gật đầu nói: "Sàn nhà, tường và trần đều không cần làm, giấy dán tường cũng không cần dán, chỉ cần trang bị thêm tất cả thiết bị là được, thời gian thi công tôi chỉ cho một tuần, tuần sau tôi sẽ chuyển vào."

Một tuần vẫn quá ngắn, nhưng sức khỏe mình đặc thù nên anh đành chịu thôi.

Sau khi về thành phố, anh đột nhiên cảm thấy công việc quá phức tạp, chốn thành thị quá tấp nập ồn ào, mỗi ngày phải gặp quá nhiều người, đồ ăn cũng khó nuốt, chất lượng không khí cũng rất kém.

Thi Ký Thanh có thể làm trợ lý của Thịnh Vô Ngung nhiều năm, đương nhiên là có thể theo kịp nhịp độ của anh, gật đầu quyết định: "Vâng, vậy mặt sàn xi măng và tường sẽ đánh bóng toàn bộ."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cố gắng hết sức không động chạm đến bề ngoài nhà của cậu ấy, chỉ cần cải tạo bên trong thôi, đẩy nhanh tiến độ, nếu không thời gian thi công sẽ rất lâu."

Nhà cô còn con nhỏ, không ai chăm sóc."

Thi Ký Thanh cảm giác lòng mình như có dòng nước ấm chảy qua, "Cảm ơn chủ tịch Thịnh quan tâm!"

Thịnh Vô Ngung đẩy lọ thủy tinh ô liu trên bàn, không biết anh đã ăn hết mấy quả từ bao giờ, bây giờ miệng ngập tràn dư vị thơm ngọt.

Anh nói với Thi Ký Thanh: "Mang xuống đưa cái này cho tài xế, bảo cậu ta mang về cho người giúp việc nhà tôi."

Thi Ký Thanh vội nói: "Vâng."

Thịnh Vô Ngung không biết nghĩ đến gì mà khước miệng hơi nhếch lên, "Bảo cô giúp việc nhà tôi, tối nay tôi muốn ăn canh phổi heo ô liu để cô ấy chuẩn bị trước."

Lời editor: Xem ai nóng lòng muốn chuyển hộ khẩu kìa =))) Anh gì ơi anh lên núi mà cứ như đi resort thế trời =)))))) Vừa được ăn ngon vừa được ở sướng như thế thì tui cũng mún lên núi.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Óc heo hấp thiên ma

[Click để xem ảnh](#)

Đậu cô ve xào cật heo

[Click để xem ảnh](#)

Canh đậu tương đuôi heo

[Click để xem ảnh](#)

Salad dưa chua tai lợn.

Chương 19: 19: Thủy Tinh Vẽ Tay

Ngày Thịnh Vô Ngung chính thức chuyển vào nông trường nhỏ của Huyền Hiểu Đông, một cơn mưa thu vừa mới ngang qua, tiết trời mang đến cảm giác se se mát lạnh, không khí vẫn trong lành và dễ chịu đúng như đặc trưng của trời thu.

Huyền Hiểu Đông nhận chiếc hộp được đóng gói tinh xảo từ Thịnh Vô Ngung, ngẩn ra, "Gì vậy?"

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, "Quà gặp mặt, làm khách trọ sau này phải quấy rầy chủ trọ rồi, mong được chiếu cố nhiều hơn——Xem như là quà đáp lễ cho ô liu xanh lần trước, canh phở heo ô liu xanh hương vị rất ngon." Không hiểu sao Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên thấy hơi ngượng ngùng, không thể làm gì khác đành mở quà để che giấu sự lúng túng của bản thân.

Lúc bóc lớp giấy gói đẹp đẽ ra, nhìn thấy một bộ đồ ăn đầy đủ bằng thủy tinh, y vẫn rất ngạc nhiên, "Đây là bộ đồ ăn sao?"

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Đúng rồi, trước đây tôi ở nước ngoài thấy đẹp nên mua, cứ giữ không thể cũng chẳng có tác dụng gì, vật quý vào tay kẻ tầm thường, đúng lúc chuyển tới ở căn tầng cậu quà, thấy thứ này hợp, nhất là tay nghề của cậu tốt như vậy cũng sẽ không bỏ bộ đồ ăn này." Hôm nay anh mặc một chiếc áo len mỏng màu đen, càng khiến nước da trở nên trắng nhợt.

Mấy ngày gần đây chứng khó ngủ của anh càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng trừ bản thân và máy theo dõi giấc ngủ ra thì không ai biết hết, bề ngoài anh vẫn luôn duy trì dáng vẻ thông dong và tao nhã như thế.

Huyền Hiểu Đông nhắc một chiếc bát thủy tinh giơ lên trước ánh sáng rồi tỉ mỉ ngắm nghía, đôi mắt sáng lên lấp lánh.

Bề mặt của chiếc bát thủy tinh long lanh, những cây thủy sinh được phác

họa hết sức sống động và tinh tế, nét vẽ chân thực tựa như những bụi thủy sinh này thật sự bị nhốt kín trong lớp thủy tinh.

Trên bụi rong điểm thêm một chú chuồn chuồn màu lam nhạt đang dừng chân, điều này cho thấy trình độ vẽ tay cực kỳ cao.

Cánh chuồn chuồn màu lam nhạt nửa trong suốt, có thể thấy rõ hoa văn trên cánh, phối hợp với thủy sinh càng khoe ra sự mượt mà óng ánh của chiếc bát thủy tinh.

Bốn chiếc bát ăn cơm đều là họa tiết thủy sinh và chuồn chuồn, nhưng phong cách khác nhau, thanh tân và đẹp đẽ.

Những chiếc đĩa và bát canh thủy tinh thì lại không giống nhau, có chiếc là hoa và ong mật, có chiếc là giàn nho, có chiếc là bông lúa mạch, có chiếc là cây linh sam(*), vừa tả thực lại vừa ngập tràn cảm giác nghệ thuật.

(*) Loài cây thân gỗ nhỏ, cây linh sam có tuổi thọ sống khá lâu năm, xuất phát từ các nước châu Á, trong đó có Việt Nam.

Ngày nay, ta có thể dễ dàng bắt gặp cây linh sam trong các khu vườn châu Á để làm cây bonsai, cây cảnh trong nhà,...

Có cả một chiếc bình hoa thủy tinh tròn, họa tiết vẽ đầy những quả mọng chín rục và bụi cỏ thấp lùn, đặt lên bàn tựa như tái hiện phong cảnh trong một khu rừng nhỏ, đến cả giọt sương trên lá cây cho đến những mảng phấn trắng bề ngoài mặt quả mọng cũng được thể hiện một cách rất tinh tế.

Một tác phẩm nghệ thuật khéo léo tuyệt vời.

Huyền Hiểu Đông soi đồ dưới ánh sáng rất lâu mới nhớ ra phải cảm ơn Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung gật đầu, quay về phòng mình quan sát Thi Ký Thanh sắp xếp hành lý của anh.

Vừa rồi Thi Ký Thanh giám sát công nhân dọn nhà đặt xong xuôi chiếc dương cầm đắt giá lên mặt thảm sàn mới toanh, sau đó bảo tất cả bọn họ ra chỗ khác, còn mình thì đích thân kiểm kê hành lý và đồ dùng của Thịnh Vô Ngung.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, chắc chắn không còn sai sót gì nữa, lúc này cô mới quay đầu dùng thử lần lượt tất cả các trang thiết bị mới cho

Thịnh Vô Ngung xem, vô cùng không yên tâm nói: "Chủ tịch Thịnh, anh xem còn thiếu cái gì không? Hay là tôi bảo Tiểu Cao tới ở cùng anh một thời gian ngắn, đợi sau này anh thích ứng thì tính tiếp."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần." Chỉ cần có một người quen ở đây, anh nhất định phải bày ra bộ mặt hoàn hảo...! Nhưng giờ phút này, anh chỉ muốn ở một mình.

Anh nói với Thi Ký Thanh: "Sắp xếp xong rồi, bây giờ cô về đi, nếu không về đến thành phố sẽ muộn lắm."

Phần lớn công việc ở công ty giao cho thành viên ban giám đốc bàn bạc thực hiện là được, có gì nhất thiết cần tôi xử lý thì cô liên lạc với tôi."

Thi Ký Thanh có phần bất đắc dĩ, nhưng cũng biết Thịnh Vô Ngung đã quyết rồi, nhìn từ trong ra ngoài một lượt rồi mới ra ngoài chào tạm biệt Huyền Hiểu Đông.

Thịnh Vô Ngung tiến cô ra ngoài, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông vẫn còn đứng bên cửa sổ bếp ngắm nghía hộp dụng cụ thủy tinh kia không biết chán, hai mắt y lấp lánh y như đứa trẻ nhận được món đồ chơi yêu thích, không nỡ buông tay.

Thích đến vậy sao...?

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười.

Lúc đó ở nước ngoài cũng chỉ thấy đẹp nên mới tiện tay mua một bộ giữ lại, mấy hôm trước quyết định tới ở mới nghĩ ra nên biếu chủ nhà chút quà——Lúc tìm kiếm trong bộ sưu tập của mình thì thấy bộ bát thủy tinh vẽ tay này, không hiểu sao anh có cảm giác đối phương sẽ thích nên chọn nó.

Quả nhiên trông cậu ấy rất thích.

Đã từng là nhà ngoại giao, lại là quý công tử con nhà quan nên Thịnh Vô Ngung từng nhận được rất nhiều quà cáp, cũng từng tặng rất nhiều quà, thậm chí anh đã từng đại diện quốc gia tặng quà cho đại sứ nước ngoài, cũng từng nhận được vô số quà tặng quý báu.

Nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được món quà mình tặng được đối phương trân trọng thích thú đến vậy, một điều nho nhỏ ấy thôi lại khiến anh cảm thấy rất thỏa mãn và vui vẻ.

Buổi tối, Thịnh Vô Ngung nhìn một bàn ăn linh đình, cảm thấy hơi ngoài ý muốn——Chỉ có hai người thôi nên trông lượng thức ăn thật sự rất nhiều,

tuy rằng khẩu phần mỗi món không nhiều nhưng quan trọng nhất là, trông từng món ăn đều được làm ra rất tỉ mỉ, vẻ ngoài vô cùng hấp dẫn.

Trong chiếc bát thủy tinh chuồn chuồn tinh tế là những hạt cơm tẻ trắng ngần, món chính là thịt pha lê nửa hồng nhạt như sắc son, nửa trong veo được xếp ngay ngắn từng miếng, đậu bắp phỉ thúy bò tơ, đậu nành xào dầu hành, canh cá hoa cúc vàng.

Trong chiếc bát thủy tinh to chứa những viên đá trong veo là món salad mát lạnh tươi rói, trên cộng rau phảng phất như đọng cả giọt sương lóng lánh.

Món tráng miệng là bánh ngọt hoài sơn màu trắng sữa, bên trên có rưới cả hoa quế mật ong, ngoài ra còn có sinh tố dưa hấu màu đỏ hồng được đựng trong hai chiếc ly thủy tinh trong suốt.

Huyền Hiểu Đông ngưỡng chừng mỉm cười, "Bát đẹp vậy, phải trang trí bằng món ăn đẹp mắt thì mới làm tôn lên vẻ đẹp của nó được."

Khóe miệng Thịnh Vô Ngung chậm rãi lan lên ý cười, "Không sao, làm như cậu rất hay, còn hơn như tôi trước đây thấy đẹp rồi chỉ biết cất vào xó."

Huyền Hiểu Đông đỏ ửng hai tai, múc canh giúp anh, Thịnh Vô Ngung lại tò mò hỏi: "Thịt này...! làm cách nào để nó trong veo một nửa thế này?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ướp thịt qua đường đỏ rồi mới mang đi hấp, làm như vậy sẽ kiểm soát được màu sắc rất đẹp của thịt—Có một vài kỹ xảo nhỏ...! Thật ra quan trọng nhất là bước cuối cùng phải đổ thêm nước vào, bình thường nấu ăn ở nhà thì không cần làm bước này, nhưng chiếc bát thủy tinh này thì xứng với sắc son xinh đẹp như vậy."

"Rất nhiều người dùng màu đỏ của rau dền, nhưng thật ra vị của rau dền đỏ khá nồng, tôi cảm thấy nó sẽ lấn át vị thịt nên đã dùng màu tím của bắp cải, dùng máy xay nghiền nát ra, thêm chút nước chanh sẽ biến thành màu son rất đẹp."

Sau đó thêm chút bột rau câu và tinh bột vào sẽ khiến nó đặc lại, biến thành chất lỏng óng ánh như vậy...! Hương vị cũng rất ngon, thêm axit xi-tríc(*) vào vị ngọt của đường đỏ sẽ không quá ngấy.

Thật ra tôi thấy làm kiểu này hợp hơn là với rau dền đỏ, anh thử xem sao."

(*) Acid citric hay acid xitric là một acid hữu cơ yếu.

Là một chất bảo quản tự nhiên và được sử dụng để bổ sung vị chua cho thực phẩm hay các loại nước ngọt.

"Củ cải đỏ cũng có thể pha ra màu sắc khá ổn, nhưng hiện tại tôi không có, hơn nữa hương vị cũng không ngon bằng...!Loại đó chủ yếu dùng làm đồ chua."

Y nói vài câu, cảm giác mình đông dài quá bèn ngược mắt lên nhìn thì thấy Thịnh Vô Ngung đang tập trung lắng nghe, đôi mắt lạnh lùng trong veo nhìn y chăm chú, dường như anh thật sự muốn biết vì sao món thịt pha lê này có màu sắc đẹp như vậy.

Anh sở hữu hàng lông mày lười kiếm hơi xéch về phía hai bên thái dương, đôi mắt lạnh nhạt sáng như sao, khi tập trung nhìn người khác tạo cho đối phương cảm giác được thích mà sợ, giống như được một vị thần nhìn đời bằng nửa con mắt nhìn mình chăm chú.

Huyền Hiểu Đông nghĩ thầm, khó trách mặc dù trông bình thường người đàn ông này rất lạnh nhạt nhưng lại có thể làm ngoại giao điều luyện như thế, được một người cao quý thế này quan tâm và nhìn chăm chú, nhất định sẽ cảm thấy mình là một người vô cùng quan trọng——Rõ ràng người trước mặt y hoàn toàn không cần đích thân vào bếp nấu cơm.

Thịnh Vô Ngung lại cảm thấy hết sức hứng thú, gật đầu: "Thú vị lắm." Cứ như anh thật sự muốn thử sức một lần vậy.

Huyền Hiểu Đông duỗi tay múc cho Thịnh Vô Ngung một chén canh, hoa cúc vàng rực rỡ trong nước dùng, kết hợp với nước canh cá màu trắng đục càng tôn lên mỹ vị đặc biệt.

Thịnh Vô Ngung lại giơ tay gấp một miếng thịt pha lê óng ánh, thật sự bắt đầu ăn, vừa vào miệng là thịt tan ra, quả nhiên rất ngon——Vốn dĩ anh không thích ăn thịt lợn béo, nhưng nghe đối phương tận tâm mô tả cách pha chế màu sắc, còn là để phối hợp với quà anh tặng, thái độ trân trọng như vậy khiến anh cảm thấy hơi hơi thỏa mãn.

Chính vì như vậy nên dường như lúc này khẩu vị của anh cũng khá hơn, mỗi món ăn đều gấp nhiều thêm một chút, thưởng thức tỉ mỉ.

Huyền Hiểu Đông cũng cảm thấy rất vui, vì vậy lại tiếp tục giới thiệu với anh món đậu nành xào dầu hành, "Món này dùng dầu chiên hành để xào với đậu nành, hương vị cũng rất ngon, nhưng nếu dùng đậu tằm thì sẽ ngon hơn, vừa mềm vừa xốp."

Tiếc là bây giờ không phải mùa đậu tằm, đậu tằm xào hành là món đầu tiên tôi học khi còn bé, phải vừa có màu sắc xanh ngắt, vừa có vị mềm xốp, cũng phải có cả mùi thơm của đậu tằm nữa, không thể chỉ làm ra món ăn toàn mùi dầu hành được.

Thật ra cách kiểm soát nhiệt và thời gian của món này rất khó nắm bắt." Thịnh Vô Ngung hơi nhướn mày lên, "Đậu tằm xào hành sao? Được, lần sau chờ cậu làm cho tôi ăn."

Anh nói câu này nghe có vẻ bình thường và khách khí, không hiểu sao Huyền Hiểu Đông lại thấy vui vẻ và chờ mong trong lòng.

Thậm chí y còn đang suy nghĩ nên chọn loại đậu tằm nào tốt nhất, căng mẩy nhất để bóc vỏ.

Sau khi ăn xong, Thịnh Vô Ngung khởi động xe lăn về phòng, Huyền Hiểu Đông lại lấy thêm bát canh cá, "Tôi thấy anh có mang theo con mèo, cần cho nó ăn không? Tôi mang qua cho anh, canh cá trong nồi không bỏ muối."

Ban đầu Thịnh Vô Ngung định nói có thức ăn cho mèo, nhưng thấy dáng vẻ Huyền Hiểu Đông bưng canh cá đứng sau lưng thì lại không nói gì, chỉ bảo y đi theo sau.

Phòng của anh đã được tu sửa xong xuôi, mặc dù trông bên ngoài vẫn là nhà ngói nông thôn bình thường nhưng ba gian phòng bên trong đã được thông thành một phòng ngủ, trông cực kỳ rộng rãi, giá sách và bàn làm việc dựa vào một mặt tường, trong góc đặt một chiếc đàn dương cầm. Bọn họ đi vào, sàn nhà xám nhạt trơn nhẵn như gương, cửa sổ kính chiếm nửa mặt tường nhìn ra được quang cảnh núi rừng bên ngoài, bây giờ đang hiện lên ráng chiều vàng óng cùng với bóng hình những rặng núi chập chùng uốn lượn.

Một chú mèo Ragdoll màu xám bạc trốn trên nhà cây cảnh giác nhìn bọn họ, quan sát một lúc xong, nó mới nhẹ nhàng nhảy vào trong ngực Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung nhẹ nhàng xoa đầu nó: "Nó tên Tiểu Bó."

Huyền Hiểu Đông đặt canh cá ở gần ổ mèo, Tiểu Bó quan sát một lát rồi nhẹ nhàng nhảy xuống, ngửi một cái, lè cái lưỡi hồng nhạt ra liếm, thấy hương vị ổn áp bèn liếm thêm, phát ra âm thanh xì xụp, có vẻ rất hài lòng.

Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên thấy Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn đến bên tủ, lấy vài lọ thuốc đổ ra định uống bèn đi tới giúp anh rót nước, sau đó đưa ly nước cho anh, thấy anh nuốt lần lượt rất nhiều viên thuốc thì khẽ giọng hỏi: "Anh có muốn ra ngoài một lúc không?"

Sau khi dùng thuốc, Thịnh Vô Ngung sẽ cảm thấy uể oải, anh lắc đầu, "Không...!Tôi đọc sách một lúc sẽ đi tắm, cậu bận việc thì cứ làm đi, nếu cần hỗ trợ tôi sẽ nói với cậu, cảm ơn."

Huyền Hiểu Đông thấy rõ Thịnh Vô Ngung muốn ở một mình thì gạt đầu ra ngoài.

Thịnh Vô Ngung tiện tay lấy cuốn sách trên giá lật qua lật lại, đọc xong một chương, anh vào phòng tắm, tắm rửa thay quần áo, sau đó cho quần áo bẩn vào máy giặt rồi lấy máy sấy để sấy tóc.

Chớp mũi chợt ngửi thấy mùi hương thơm ngát, anh ngẩng đầu nhìn chiếc tủ thấp cạnh cửa, không biết chiếc bình hoa thủy tinh vẽ tay tròn tròn kia được đặt trong phòng anh từ bao giờ, bên trong cắm đầy hoa ngải tiên, nhánh hoa mảnh mai điểm xuyết những bông ngải tiên càng tôn lên vẻ đẹp của chiếc bình hoa này.

Mùi hương thoang thoảng lan ra khắp căn phòng theo làn gió hoàng hôn.

Chương 20: 20: Cảnh Núi Vào Nhà

Sáng sớm ngày đầu tiên trọ nơi đây, Thịnh Vô Ngung thức dậy giữa tiếng chim hót véo von.

Một bên giường là nửa mặt tường kính, vừa vặn có thể khảm nạm phong cảnh như tranh vẽ của núi rừng ngoài cửa sổ.

Rèm cửa được cài đặt từ trước tự động mở ra khi đến giờ, khiến ánh sáng núi rừng tràn vào trong phòng phòng ngủ.

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ một lát.

Đằng xa là núi non trùng điệp rậm rạp, trời cao mây nhạt, quang cảnh sáng sủa cả một vùng, gần hơn chút nữa là rừng cây xanh tĩnh lặng, cách đó không xa có thể nhìn thấy một chú sóc đang nhảy lên cây kiếm ăn, vài chú sẻ nán lại bên ngoài bệ cửa sổ, tò mò nhìn anh qua lớp kính.

Tiểu Bồ nhào tới, chim sẻ giật mình tản ra, lát sau lại đánh bạo bay về, cùng Tiểu Bồ đưa mắt nhìn nhau qua lớp cửa.

Thịnh Vô Ngung không vội vã đứng dậy, chỉ nằm ngửa ra híp mắt lại, nhìn nắng sớm hào phóng rọi xuống phòng ngủ từ trên cửa sổ mái, cứ như người đã không còn ở trần thế.

"Trí hư cực, thủ tĩnh độc."

Vạn vật tịnh tác, ngô dĩ quan kỳ phục(*)."

Cảm giác rất tuyệt.

(*) Triết lý của Lão Tử trong "Đạo Đức Kinh", tạm dịch: Hết sức giữ được cực hư, cực tĩnh xem vạn vật sinh trưởng thì sẽ thấy được quy luật phản phục, tức là trở về căn nguyên.

Trở về căn nguyên thì tĩnh, tĩnh là bản tính của mọi vật.

"Thủ tĩnh đốc" chính là giữ cho tâm linh được tĩnh lặng, ổn định, không bị ảnh hưởng tác động thì có thể nhìn thấu tỏ nhiều điều.

Làm thế nào để giữ được tâm tĩnh lặng, khai thông trí huệ? Chỉ có cách bỏ đi tư dục (dục vọng cá nhân), bỏ đi những ý nghĩ xằng bậy, đó cũng chính là Đạo.

Thịnh Vô Ngung hưởng thụ cảm giác trống rỗng và nhàn nhã khi thức dậy không có bất cứ chuyện gì mình cần làm, mặc dù đúng là không quen nhưng cảm giác cả đất trời chỉ còn lại một mình, không cần tiếp tục gánh vác gì, nhận thức gì, chứng minh gì đúng là rất tốt, có thể nói là một khởi đầu tuyệt vời.

Anh ngồi lên xe lăn, sau khi vào nhà vệ sinh rửa mặt xong thì điều khiển xe lăn ra khỏi phòng, thấy Tiểu Bố ngồi chồm hồm trên hành lang tò mò nhìn vườn rau tươi tốt giữa sân.

Bên cạnh vườn rau có buộc một chú chó con màu đen, nó cũng đang cảnh giác nhìn Tiểu Bố, ấy vậy mà không sủa.

Huyền Hiểu Đông đang hái rau giữa vườn, Thịnh Vô Ngung đầy hứng thú điều khiển xe lăn ra sân, nhìn thấy con đường nhỏ giữa vườn đã được cải tạo qua, sạn đạo(*) rải trúc bóng loáng, có thể giúp xe lăn của anh đi lại mà không gặp trở ngại gì.

(*) Đường xây bằng cầu treo hoặc ván gỗ xếp hai bên sườn núi đá, dùng để đi qua các khu vực núi non hiểm trở.

Huyền Hiểu Đông thấy anh ra ngoài thì ngồi thẳng lên, "Anh dậy rồi à? Trên bàn bếp có cháo đậu hoa màu, trong chõ hấp có bánh bao, tôi đi lấy cho anh."

Thịnh Vô Ngung nhìn trong tay y vẫn còn vài cây gì đó xanh um, trông không giống rau bình thường hay thấy, bèn hỏi: "Tay cậu đang cầm gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông khua lá cây trong tay, nói: "Rau húng quế, bên này trồng toàn các loại gia vị, hương thảo, bạc hà, rau thơm, hành tỏi, tía tô,...!Mùi của nó khá nồng, có thể xua đuổi côn trùng."

Thịnh Vô Ngung rướn người nhìn thấy một lùm chua me đất hoa vàng(*) trải dài trên đất, quả là rất đẹp.

Anh chìa ngón tay ra chạm vào, một bọc quả vang lên tiếng tách rồi nứt ra, những hạt giống nhỏ lít nha lít nhít tràn ngập sức sống tiếp xúc với đầu ngón tay anh, đây đúng là một trải nghiệm mới mẻ, anh khẽ mỉm cười, "Không sao, cậu đang bận việc của mình thì cứ làm đi, tôi không đói đâu."
(*) Cây thảo sống nhiều năm, mọc bò sát đất.

Thân mảnh, thường có màu đỏ nhạt, hơi có lông.

Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn anh, không nói gì, chỉ cúi đầu hái thêm vài cây húng quế, rễ cây còn dính đất bị rút ra khỏi đất trồng, sau đó y đặt vào giỏ rau, bên trong đã đựng không ít các loại gia vị.

Thịnh Vô Ngung lại nhìn ra được chút sầu lo từ trong ánh mắt y, cười nói: "Sao lại nhìn tôi như thế, lo lắng cho tôi à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Trước đây ngài Thịnh từng nói, là do thuốc làm ảnh hưởng đến cảm giác ngon miệng của anh sao? Nhưng tốt nhất ba bữa vẫn nên ăn đúng giờ."

Thịnh Vô Ngung mới biết y còn nhớ kỹ chuyện này, nở nụ cười, "Giảm cảm giác thèm ăn là tác dụng phụ——Nhưng cũng không hẳn là do thuốc, trước đây tôi cũng không ăn quá nhiều, có thể ăn no là được."

Bác sĩ còn nói tôi có triệu chứng trầm cảm, có lẽ bệnh này cũng làm giảm sự thèm ăn."

Huyền Hiểu Đông lại rút vài cây tỏi và hành, ngồi thẳng lên, "Vào bếp đi, tôi làm xong rồi."

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn chậm chậm vào bếp, quan sát Huyền Hiểu Đông đi ủng ra mở vòi nước lộ thiên ngoài bếp, rửa sạch sẽ chỗ rau vừa hái rồi khom lưng thay giày, sau đó mới bê chỗ rau sạch đi vào.

Thịnh Vô Ngung đã ngồi bên cạnh bàn ăn, nâng cao xe lăn lên, nhìn trên bàn ăn đã đặt một nồi cháo đậu hoa màu, một bình sữa đậu nành trắng.

Anh cầm muôi múc vài thìa cháo đậu trong bát rồi đưa lên từ từ ăn, vừa ăn vừa đếm xem trong cháo có bao nhiêu loại hoa màu——Đậu đỏ, lúa mì, gạo kê, vừng, đậu xanh, có lẽ chúng được nấu cẩn thận khá lâu, vị cũng rất ngon.

Huyền Hiểu Đông mở chỗ, bưng một đĩa bánh bao ra ngoài đặt lên bàn, giới thiệu với anh: "Đây là nhân pha lê, đây là nhân thịt đậu cô ve, đây là nhân củ cải, đây là nhân đậu xanh, tổng cộng có bốn loại nhân, không biết

anh thích loại nào.

Nếu anh không thích ăn, tôi nấu giúp anh bát mì cũng được."

Thịnh Vô Ngung ăn vài thìa cháo đậu, cười nói: "Thi Ký Thanh cũng nói với cậu rồi đấy, gì tôi cũng ăn được, không kén cá chọn canh gì đâu."

Huyền Hiểu Đông không đáp lại, rửa sạch lại rau húng quế và hương thảo mới hái ban nãy lần nữa, đặt lên thớt gỗ thái ra, bỏ vào trong nồi áp suất.

Thịnh Vô Ngung vừa ăn vừa ở bên cạnh đếm, quan sát y không ngừng bỏ đồ vào trong nồi, ngò tây, húng quế, hương thảo, cà rốt, hành tây, rau thơm...!Cuối cùng còn bỏ vài lá nguyệt quế và đinh hương vào.

Sau đó y bắt đầu thái thịt, trước tiên thái chân giò hun khói, sau đó thả vài cây xương lớn, lại thấy y bỏ thêm vào trong nồi một con gà sống đã được làm sạch sẽ—Xem ra buổi sáng anh chàng này thức dậy rất sớm, mới sáng ra đã làm được nhiều việc, lĩnh kính bao nhiêu thứ như vậy là định làm món gì?

Thịnh Vô Ngung không nhịn được hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông cắt miếng chân giò hun khói thành những khối vuông như thẻ mặt chược, rồi cũng bỏ luôn vào trong nồi, nói: "Tôi đang nấu nước dùng, nước dùng nguyên chất mà đầu bếp hay dùng ấy, khi nấu sẽ tăng hương vị thơm ngon hơn."

Thịnh Vô Ngung nhìn nồi, "Thả nhiều nguyên liệu vậy ư? Hai người chúng ta ăn không hết, không lãng phí sao?"

Huyền Hiểu Đông chợt lấy một con tôm sống từ trong thùng nhỏ gần đấy, đổi sang dao nhỏ, thuận thực mổ thân tôm, rút chỉ ra, sau đó bỏ vào nồi nói: "Nấu chín những thứ này sẽ ra nước dùng đặc, sau đó cất vào tủ lạnh, khi nào cần xào rau thì múc thêm một thìa, hương vị sẽ rất ngon."

Thật ra cái này cũng giúp việc nấu cơm hàng ngày tiện với nhanh hơn, có thể nói là giải pháp cho người lười.

Bình thường có một mình tôi thì làm qua loa là được, bây giờ có anh đến, hai người chúng ta hầm hầm một hũ sẽ tiện hơn."

Thịnh Vô Ngung nhìn những ngón tay thon dài linh hoạt của y đang cầm con tôm to nửa xanh nửa trong, con dao nhỏ sắc bén cắt gọn gàng những cái chân tôm, rút đường chỉ tôm ra, trông rất vui tai vui mắt, anh thuận

miệng nói: "Không cần quá chú ý đâu, cậu ăn gì thì tôi ăn đấy, thật ra rau tươi ăn kiểu gì cũng ngon cả."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Mỗi người đều có khẩu vị riêng mà mình thích."

"Hơn nữa làm nước dùng kiểu này, mùi thơm nhẹ nhưng lại rất đậm đà, sơ chế qua trước sẽ tiện hơn nhiều."

Thịnh Vô Ngung lặp lại: "Mỗi người đều có khẩu vị riêng mà mình thích?"

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Đương nhiên."

Y nói rõ hơn: "Tuy rằng nói gì cũng ăn được nhưng thật ra là do tính cách hiền hòa, không thích làm phiền người khác, nhưng chắc chắn ai cũng có gu ăn uống của riêng mình."

Nếu tự làm cơm thì có thể lựa chọn, chỉ chọn những thứ mình thích ăn.

Ngài Thịnh, anh thích ăn gì thì cứ nói, đừng chiều theo ý người khác."

Thịnh Vô Ngung lặng lẽ mỉm cười, biết rõ y đang khéo léo phản bác câu không kén cá chọn canh mà anh nói, "Nghe như kiểu cậu từng chiều theo ý người khác rồi? Cơm bộ đội không ngon sao?"

Huyền Hiểu Đông cười, nói: "Bộ đội thì không còn gì để nói luôn, cơm rau tập thể."

Bố tôi từng là đầu bếp của một quán cơm nhỏ, bây giờ trong nhà lúc nào cũng đầy đồ ăn thừa, toàn dầu mỡ với muối.

Sau này bố tôi qua đời, tôi theo mẹ, mẹ tôi đã đi bước nữa, gia đình phức tạp, chỉ là điều kiện gia đình mới rất tốt, đầu bếp nấu nướng cũng không soi mới được gì hết..."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Nhưng chắc chắn đầu bếp sẽ không chiều theo khẩu vị của cậu, mà chủ yếu là vì người trả tiền lương cho anh ta phải không?"

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, "Đúng, gia đình nhà họ thích ăn ngọt."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Cho nên bây giờ cậu tự trồng tự ăn, thích ăn gì cũng được."

Huyền Hiểu Đông phụ họa: "Là vậy đấy."

Thịnh Vô Ngung hỏi: "Vậy cậu thích ăn món gì nhất?"

Huyền Hiểu Đông nhớ lại, "Tôi thích ăn sashimi, như cá sống với hầu sống"

ấy."

Thịnh Vô Ngung bật cười, "Gu ăn uống đặc biệt thật."

Huyền Hiểu Đông nói: "Do hồi nhỏ nhà tôi toàn thức ăn thừa của quán, nên những nguyên liệu đất đỏ tươi xịn như vậy không động vào được."

Cho dù khách có bỏ lại không cần nữa thì chúng cũng không còn tươi, chỉ có thể nấu chín để ăn.

Vì vậy từ nhỏ tôi đã ao ước phải làm người giàu thì mới có khả năng gọi món, tôi từng được ăn cá hồi vài lần rồi, rất khó quên."

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung, thấy anh tập trung lắng nghe có vẻ rất chăm chú, bèn tiếp tục cố gắng duy trì bầu không khí: "Hồi tiểu học bọn tôi từng học một bài, Maupassant(*), trong đó có viết tầng lớp thượng lưu quý tộc rất thích ăn hào, viết rất hấp dẫn..."

Ý cười bên khóa miệng Thịnh Vô Ngung rõ ràng hơn, "My Uncle Jules(*)."

(*) Maupassant là nhà văn viết truyện ngắn nổi tiếng người Pháp.

Truyện ngắn My Uncle Jules là tác phẩm của ông.

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Đúng vậy."

Sau đó nhân vật sang chỗ người mẹ, thật ra là muốn ăn thêm, nhưng người lớn cảm thấy dễ có ký sinh trùng, cho nên không cho con ăn."

"Càng không cho ăn thì lại càng muốn ăn, cái gì mà bẻ bẻ tươi ướp, cái gì mà cua hấp rượu, rồi thì salad sò huyết, vừa nghe đã thấy rất tuyệt rồi, mặc dù lần nào cũng biết ăn nhiều không tốt..."

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười nữa, "Ở Khoa học kỹ thuật Đom Đóm chúng tôi đã có người nghiên cứu và phát minh ra được một loại máy, có thể xử lý những nguyên liệu tươi sống, tiến hành sát trùng tiêu diệt, loại bỏ ký sinh trùng."

Nếu cậu thích ăn đồ sống như thế, ngày mai tôi bảo người đưa tới là được."

Huyền Hiểu Đông kinh ngạc, "Tiện lợi vậy sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Đương nhiên, chỉ là còn chưa tung ra thị trường, nhưng tôi làm ông chủ nên vẫn có thể dùng trước xem sao."

Trên mặt Huyền Hiểu Đông hiện lên vẻ mừng rỡ, "Đúng là tạo phúc cho xã

hội."

Còi hơi trên nồi áp suất vang lên, bắt đầu phun khí, mùi hương đậm đà ngàn ngập.

Huyền Hiểu Đông vội vàng đi tới giảm lửa, hỏi Thịnh Vô Ngung: "Sáng mai anh muốn ăn gì? Để tôi chuẩn bị trước."

Lần này Thịnh Vô Ngung thật sự không tiện nói bữa nữa, không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc đồng ý, "Cậu cứ làm trước đi, tôi ăn mà thấy thích thì sẽ bảo cậu biết."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Nghe anh nói như kiểu đến cả bản thân thích ăn gì anh cũng không biết vậy."

Thịnh Vô Ngung giải thích: "Từ nhỏ tôi đã được dạy không được đặt nặng khẩu vị ăn uống, cho nên đột nhiên cậu hỏi tôi thích ăn gì, tôi thật sự không nhớ ra được, cũng không nhớ có món gì mình thích ăn không."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Ngài Thịnh giỏi kiểm soát bản thân quá."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cậu có món gì rất muốn được ném thử không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thường xuyên có, nhớ hồi còn đi lính, có lần nửa đêm canh ba tôi nhớ cơm rang trứng lắm, nhớ đến cồn cào tim phổi luôn."

Sau đó đội trưởng của tôi thấy tôi trần trọc mãi nên không chịu được nữa, hỏi tôi bị làm sao, tôi nói tôi muốn ăn cơm rang trứng, phải thêm cả nắm hải sản, thêm cả jăm-bông không chứa tinh bột, còn cả đậu nành...! Cả ký túc xá đều ngồi dậy, tất cả đều bị tôi kích thích sự thèm ăn, xôn xao lên án tôi.

Sau đó đội trưởng bọn tôi dở khóc dở cười, một mình báo cáo với cấp trên muốn tăng huấn luyện ban đêm, thật ra là lái xe đưa bọn tôi ra ngoài tìm quán cơm đêm, bắt tôi rang một chảo cơm rang trứng...! Cả ký túc xá được ăn rồi thì mới bỏ qua."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Nói vậy, có lẽ khoảng thời gian cậu vui nhất vẫn là khi đi bộ đội."

Huyền Hiểu Đông bỗng lái sang chuyện khác, "Tôi ngâm ít đậu xanh, sáng mai nấu cho anh chè đậu xanh nhé, tiện thể làm bánh đậu xanh luôn."

Thịnh Vô Ngung hiểu rõ vì sao y phải né tránh đề tài này, rõ ràng sợ nhắc đến sự kiện trận súng năm đó của bộ đội.

Anh cũng không có lòng muốn biết cái gọi là chân tướng, cho dù đôi phương ôm sự áy náy hay có suy nghĩ muốn bù đắp, vì vậy anh chỉ đáp theo: "Đều được cả."

Anh nhìn Huyền Hiểu Đông đứng dậy ra tử bát mang đậu xanh đi ngâm, gương mặt ung dung, lông mi sụp xuống, sống mũi thẳng tắp, bờ môi hồng hào, cho dù dựa vào mặt mũi hay dựa vào tài hoa, người này đều có thể sống ở một nơi rất khá.

Nhưng y lại lựa chọn xa cách tập thể, sống một cuộc sống đơn độc, nói đi là đi, không hề lảng tránh hay giấu giếm bản thân từng khốn cùng, phải ăn nhờ ở đậu, cũng không trắng trợn phóng đại sự cực khổ mình từng trải qua——Rất rõ ràng, bố y qua đời, mẹ tái hôn, mình là một đứa con ghẻ không được chào đón, tất nhiên quá khứ sẽ có rất nhiều chuyện.

ngôn tình hay

Nhưng y không kể những điều ấy, dường như những điều làm ảnh hưởng đến y chỉ có chuyện đồ ăn vào miệng có ngon hay không thôi.

Vui vẻ nhất là khoảng thời gian đi bộ đội——Nhưng y lại không thể không rút lui, vốn dĩ một người lính kỹ thuật như y, ở lại trong quân, dù cho ở quân đoàn nào thì cũng dễ như trở bàn tay.

Một người như vậy lui về sống ẩn dật ở nông thôn, mỗi ngày luôn vui vẻ nghĩ xem bữa nay ăn gì.

Y thật sự gặp sao yên vậy, không hề oán hận hay trách móc gì đối với vận mệnh bất công mà mình phải trải qua sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Huyền Hiểu Đông: "Rất cuộc làm món gì thì ngài Thịnh mới thích ăn đây? Khó quá đi!"

Thịnh Vô Ngung: "Tôi thật sự không thích món gì mà——Sau này nói cho em."

Một lát sau, Huyền Hiểu Đông quay mặt sang, cắn răng thở hổn hển, khoe mắt đỏ ửng.

Thịnh Vô Ngung thong dong đuổi theo hôn lên khoe môi y, "Tìm được rồi——Hiểu Đông phải cố gắng làm đây nhé."

"Ngọt quá."

Một vài comment của chương này trên Tấn Giang:

"Bây giờ công và thụ đang sống ở đây một cách chậm rãi, tình cảm của họ như một nụ hoa nhỏ."

Độc giả của chúng ta hãy từ từ ngắm nhìn những bông hoa đi từ nụ đến khi nở, mong chờ đến lúc chúng đang chớm nở."

"Mình rất thích tính cách của nhân vật chính, anh ấy không chỉ thẳng thắn mà còn chân thành, khó có thể nói với người khác rằng vì nghèo nên mình muốn giàu để muốn ăn gì thì ăn."

Chúng tôi thích đồ ăn, và thường chúng tôi lấy những lý do khác để che đậy sự thật này, vì vậy loại tính cách này rất hiếm."

"Khi tôi chán nản, tôi thực sự không thể ăn được và có thể nôn mửa, khi tôi bị ốm ở nhà, tôi sẽ tự làm một mình hoặc nhờ mẹ...!Thực sự tôi rất thích môi trường như thế này, nó nhắc tôi nhớ đến những ngày ở nhà với ông bà của tôi."

Gió hiu hiu, hoang vu tươi mát, nước vô tận rửa trời xanh, khi hoa gạo nở một mảnh hương thơm."

Chương 21: 21: Nhím Biển Bò Sống

Sáng sớm hôm sau, một trợ lý từ thành phố Tĩnh Hải đã gửi máy khử côn trùng đến, cùng với một hộp đồ ăn lớn được vận chuyển bằng đường hàng không, sau đó đến nơi lập tức được trợ lý lái xe giao tới với tốc độ nhanh nhất.

Trợ lý giao đồ là một cậu thanh niên mà Đom Đóm mới tuyển năm nay, tên là Cao Lịch, lúc nào cũng cung kính báo cáo công việc cho Thịnh Vô Ngung, "Thư ký Thi nói hôm qua nhận được điện thoại của ngài nên đặt hàng ngay, do hôm nay chị ấy còn có cuộc họp quan trọng cần chủ trì nên giao cho tôi vận chuyển đồ tới chỗ ngài.

Đồng thời cũng có vài văn kiện quan trọng khác, ban đầu cũng không muốn làm phiền ngài tĩnh dưỡng, nhưng những vấn đề này tốt nhất vẫn nên mời chủ tịch hội đồng quản trị ký tên."

Thịnh Vô Ngung hờ hững cầm bút ký, nghe thấy tiếng chó sủa bên ngoài là biết Huyền Hiểu Đông lên núi trồng cây đã về rồi.

Huyền Hiểu Đông vào cửa thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã, biết ngay có người đến gặp Thịnh Vô Ngung.

Y thả cuốc xuống, mở vòi nước trong sân rửa tay thay giày rồi mới đi qua gặp anh, trong tay cầm lẵng tiêu(*) vừa mới hái trên núi xuống, bỏ vào bình hoa đặt trên tủ thấp.

(*) Một vị thuốc đông y, chữa được rất nhiều loại bệnh.

Thịnh Vô Ngung vốn đang lạnh nhạt ký tên, nhìn thấy người mang bó lẵng tiêu màu cam hồng thì mắt bỗng nhiên ánh lên ý cười, "Về rồi à? Đây là trợ lý Cao Lịch, cậu ấy mang đồ tới cho tôi, đây là Huyền tiên sinh."

Cao Lịch ngẩn ra, vội vã mỉm cười, "Huyền tiên sinh, chào anh, tôi là trợ lý của ngài Thịnh, anh có thể gọi tôi là Tiểu Cao."

Huyền Hiểu Đông vội vàng gạt đầu chào hỏi: "Xin chào..."

Thịnh Vô Ngung cầm cây bút máy trong tay, chỉ ngòi bút về phía hộp đông lạnh lớn đựng đồ ăn, "Hiểu Đông mang hộp đồ ăn vào bếp cất đi, tôi bảo họ đặt trước đây."

Còn cái máy kia có video hướng dẫn, cậu xem thử có lắp được không."

Huyền Hiểu Đông thoải mái bê đồ đi, Thịnh Vô Ngung tiện tay ký xong rất nhanh, đưa văn kiện cho Cao Lịch: "Mau trở về đi, tài liệu này gấp."

Cao Lịch nhận lấy văn kiện rồi ra sân, qua cửa sổ có thể nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đang mở chiếc hộp thức ăn đất đỏ kia, trong lòng có hơi thất vọng.

Cậu vốn tưởng rằng hôm nay có thể có cơ hội được ăn tối cùng ngài Thịnh, nên đã thẩm chuẩn bị rất nhiều ý tưởng cho công việc hiện tại của công ty, làm thế nào để biểu hiện mình rất thành thạo với công việc, làm sao để khéo léo đề cập vài sáng kiến, vừa không rào trước công lao của cấp trên, lại vừa có thể đột phá được ưu điểm của bản thân.

Thư ký Thi vừa mới sinh con không lâu, rõ ràng không còn quan tâm tới công việc như trước nữa, đây cũng là cơ hội của bản thân cậu.

Trước đây tất cả việc của chủ tịch Thịnh đều do cô tự tay làm, người ngoài không nhúng tay vào chút nào, lần sau còn chưa chắc mình được đích thân đưa tới.

Cao Lịch vẫn không nỡ từ bỏ cơ hội hiếm hoi, đi qua nói với Huyền Hiểu Đông: "Huyền tiên sinh đã lắp được máy rồi sao? Có vấn đề gì không? Cần tôi giúp anh liên lạc với kỹ sư không?"

Huyền Hiểu Đông hơi kinh ngạc ngược mắt lên nhìn cậu, "Đã lắp được rồi, rất đơn giản, bước nào cũng có hướng dẫn."

Cao Lịch gạt đầu, thấy Huyền Hiểu Đông mở hộp đông lạnh ra, sương trắng lượn lờ bao trùm nguyên liệu nấu ăn trong hộp lớn, bèn vô cùng nhiệt tình giới thiệu giúp y: "Đây là thịt bò thượng hạng, vân mỡ vô cùng hoàn mỹ, còn miếng này là phần ngon nhất của cá ngừ vây xanh, chỉ riêng loại này thôi đã 400\$/kg(*), trứng cá muối chất lượng tốt nhất, còn đây là nhím biển tươi cũng vừa được đánh bắt...! Tất cả đều được vận chuyển bằng máy bay."

(*) Khoảng hơn 9 triệu VNĐ.

Huyền Hiểu Đông gật đầu cười nói: "Đúng là nguyên liệu rất quý giá, trợ lý Cao ăn gì chưa?"

Cao Lịch vui vẻ trong lòng, "Vì đến đây vội quá nên tôi chưa kịp ăn cơm..."

Mau giữ tôi ở lại đi, mau giữ tôi ở lại đi, Cao Lịch nhìn Huyền Hiểu Đông bằng ánh mắt lấp lánh.

Huyền Hiểu Đông lại quay đầu mở chỗ hấp, lấy chiếc cặp lồng bên cạnh, bỏ bánh bao nóng hổi vào rồi đậy kín nắp lại, đưa cho cậu, "Trợ lý Cao ăn trên đường nhé." Y còn vô cùng tri kỷ xếp hai hộp sữa bò vào túi cho cậu.

Cao Lịch: "..."

Cậu nhứt chí nhận lấy cặp lồng, nói cảm ơn, sau đó hựt hắng về xe, khởi động xe rời khỏi.

Huyền Hiểu Đông thấy xe đi rồi thì ra đóng cửa sập, quay đầu lại thì thấy Thịnh Vô Ngung ra cửa, bé Tiểu Bố nhàn nhã ngắm phong cảnh dưới hiên, nhìn thấy y, anh hỏi: "Không giữ người lại ăn cơm à?"

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, "Là khách của anh mà." Nếu y muốn giữ cậu ta lại thì cũng chỉ là câu chuyện thêm một đôi đĩa thôi, nhưng lễ nghi của nhà ngoại giao là không thể bắt bẻ, anh không giữ đối phương lại đương nhiên có lý do của mình, nhớ công ty có việc gấp thì sao? Y vượt quá chức phận giữ khách thì không đúng cho lắm.

Ánh mắt Thịnh Vô Ngung ánh lên ý cười, anh chỉ cảm thấy Huyền Hiểu Đông thật sự là một người kỳ lạ.

Không phải anh không biết, cứ hễ người trong công ty có tham vọng hoài bão thì đều tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh, anh khó được thả lỏng.

Nếu giữ trợ lý Cao lại, anh sẽ phải khoác thêm cho mình một lớp vỏ ngoài khác, không phải là không được, chỉ là không muốn.

Anh là cấp trên, chi trả tiền lương cao, đương nhiên có quyền muốn ở một mình.

Dĩ nhiên Huyền Hiểu Đông là chủ nhà, y có muốn giữ khách lại cũng không sao, nhưng không ngờ rằng y lại chú ý đến cảm nhận của anh như thế.

Huyền Hiểu Đông lại hỏi Thịnh Vô Ngung: "Mấy nguyên liệu này...!anh

muốn ăn thế nào?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Thịt bò sống thái mỏng cuốn với nhím biển, pha thêm một chút nước chanh, nước sốt và hương thảo, thêm cả trứng cá muối nữa, vị rất ổn."

Trước đây tôi từng được thưởng thức sushi nhím biển thịt bò rồi, tuyệt lắm, cậu có thể thử xem sao."

Huyền Hiểu Đông hơi lưỡng lự, nói: "Ngài Thịnh, dạ dày của anh không khỏe, thịt bò sống và nhím biển tươi không tốt cho tiêu hóa."

Thịnh Vô Ngung nhìn y, nói: "Đây là cho cậu, tôi ăn tạm chút cháo cá là được rồi." Anh nói đùa: "Không phải lúc nào cậu cũng coi tôi là bệnh nhân, toàn thích cho tôi ăn mấy thứ bổ khí bổ hư cho người ốm sao?"

Hai bên tai Huyền Hiểu Đông đỏ ửng lên, hàng mi dài run run, y lặng lẽ cầm một con nhím biển, cạy ra, thịt nhím màu vàng nhạt ứ đầy bên trong hiện ra, khế giọng nói: "Tôi làm trứng hấp nhím biển cho anh."

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười.

Quả nhiên bữa tối là nhím biển bò sống, trứng hấp nhím biển, cháo cá.

Huyền Hiểu Đông tận dụng chanh còn dư làm trà chanh, Thịnh Vô Ngung thấy y rót trà qua lại hai chiếc bình thì thấy mới mẻ, "Cậu làm gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Rót trà qua lại sẽ khiến chất trà mềm mại trơn tru hơn, có nhiều nơi gọi là va trà, mùi hương cũng sẽ lan ra ngoài một ít."

Thịnh Vô Ngung bưng tỉnh, "Ồ."

Huyền Hiểu Đông xử lý trà ngon xong thì lấy muối thô xát vào chanh, thái chanh thành lát mỏng rồi đập vụn đá ra, thêm mật ong, chế trà xanh vào, thu được thành phẩm là một bình trà chanh màu xanh biếc hòa quyện.

Mỗi một bước Thịnh Vô Ngung đều rất hào hứng hỏi han, ví dụ như đây là đường gì, vì sao phải dùng muối thô, vì sao đập đá ra mà lại không dùng máy xay, vân vân và mây mây câu hỏi, có vẻ anh cảm thấy hết sức thú vị.

Huyền Hiểu Đông rót trà cho Thịnh Vô Ngung, sau đó nhìn thấy bát cháo đã nguội lạnh thì lấy thêm bát nữa cho anh, lại bung trứng hấp nhím biển ra.

Thịnh Vô Ngung thông thả ăn, cứ cười tùm tùm cầm dao, từ từ lột nhím biển, cạy thịt nhím ra rồi đặt lên miếng thịt bò mỏng trên đá lạnh, chu dao chấm nước sốt rồi đưa cho Huyền Hiểu Đông, "Cậu ném thử đi."

Ngón tay anh nhỏ dài trắng ngần, giống như bàn tay nghệ sĩ chơi dương cầm và kéo đàn vĩ cầm, ấy vậy mà bàn tay ấy lại đang bóc nhím biển cho

Huyền Hiểu Đông, thịt bò sống màu hồng và nhím biển màu vàng nằm trên lòng bàn tay sạch sẽ trắng trẻo của anh, tựa như mỹ vị tuyệt thế. Huyền Hiểu Đông nhìn chăm chú vào tay anh, hơi thất thần, Thịnh Vô Ngung thấy y mở to mắt ngẩn người thì dứt khoát đưa lên miệng y luôn.

Lúc này Huyền Hiểu Đông mới lấy lại tinh thần, mở miệng ngậm lấy nhím biển bò sống—Thịt bò trơn mềm, nhím biển thơm ngon, chanh tươi mát, tí tía tô và gừng sợi có hương vị phong phú, cuối cùng là mù tạt làm nổi bật thêm những vị này. Đúng là mỹ vị, Huyền Hiểu Đông bị mù tạt xộc lên khiến mũi cay cay, đôi mắt cũng ánh lên hơi nước.

Thịnh Vô Ngung ung dung quan sát, cứ như mình cũng vừa ăn mỹ vị giống vậy. "Tôi nói không sai chứ? Ăn ngon đúng không?"
Huyền Hiểu Đông vội vàng gật đầu, "Đúng vậy."
Thịnh Vô Ngung hết sức hài lòng, chỉ cảm thấy đợt vận chuyển hàng không lần này rất đáng giá, anh nói cho y biết: "Còn cả Bottarga(*) ở nước Garni cũng rất ngon, có màu hồng vàng, hương vị tuyệt vời, ngoài ra còn có cả vẹm xanh hấp rượu vang, cua hấp hạnh nhân phô mai cũng không tệ, lần sau tôi bảo họ chọn mua đến, cậu thử xem."
(*) Là trứng cá ngâm muối, kỹ thuật chế biến món này đến từ đảo Sardinia của Ý, kết cấu của nó giống như phô mai cứng.

Ở Đài Loan gọi là trứng cá Ô Ngư, ở Nhật Bản thì gọi là Karasumi, giá thành không hề rẻ.
Huyền Hiểu Đông thấy hết sức kính nể, "Ngài Thịnh đi qua nhiều quốc gia thật."
Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, sau này có cơ hội cũng sẽ dẫn cậu đi ném thử." Trước đây anh ăn rồi đều thấy bình thường, nhưng không biết tại sao thấy đối phương ăn thì lại cảm thấy không giống vậy nữa, cứ nhìn y ăn đến là vui vẻ.
Có thể nói hai người họ dùng bữa tối hết sức hài lòng.
Thịnh Vô Ngung đặt ly trà chanh lạnh lên bàn, cười xong thì nhanh chóng ăn hết cháo cá, "Tôi ra ngoài cho khuây khỏa."
Huyền Hiểu Đông ngẩng đầu, "Tôi đi cùng anh."

Thịnh Vô Ngung không từ chối, lúc đi ra cửa, Tiểu Bố nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào ngực anh.

Anh xoa đầu nó, nhìn Huyền Hiểu Đông cũng nói lỏng vòng cổ buộc chú chó đen ở cổng.

Chó con thoăn thoắt bốn cái chân ngắn tũn, ngoe nguẩy cái đuôi vui sướng theo sau bọn họ.

Bên ngoài nắng chiều đang mạnh mẽ rọi khắp núi, ánh hoàng hôn đỏ hồng, Huyền Hiểu Đông ngắm nhìn, miệng lẩm bẩm: "Có lẽ sáng mai trời sẽ mưa." Thịnh Vô Ngung cười hỏi y: "Sao cậu biết nhìn mây?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ông nội tôi dạy."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ông dạy cậu nghề nông từ nhỏ sao?"

Huyền Hiểu Đông thất vọng lắc đầu, "Không phải, từ nhỏ tôi theo bố làm việc trong thành phố, sau khi bố mất thì cảnh sát giúp tôi liên lạc với mẹ, tôi theo mẹ một thời gian.

Sau đó chưa học xong cấp ba tôi đã thôi học, không có chỗ nào đi được, chỉ đành đi giao đồ ăn.

Ông nội lên thành phố tìm được tôi, đưa tôi về đây, dạy tôi trồng trọt hai năm.

Sau đó trong thôn có chỉ tiêu chiêu binh, điều kiện của tôi phù hợp, lại đủ 18 tuổi nên tôi đi đầu quân..."

Thịnh Vô Ngung ngẩn ra, "Cậu chưa học xong cấp ba sao?" Anh thầm tính toán trong lòng, trồng trọt hai năm mà mới đầy 18 tuổi, thế chẳng phải mới 16 tuổi đã rời khỏi trường học đi giao đồ ăn sao? Bỗng nhiên lòng anh nảy sinh một chút sự phẫn nộ và thương xót.

Hai bên tai Huyền Hiểu Đông hơi đỏ lên, "Sau đó do lập được công trong quân đội nên tôi được đến bồi dưỡng ở trường quân đội một thời gian, được trao thêm bằng cấp ba, còn là bằng chính quy."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Lính nghĩa vụ chuyển sang bộ đội đặc chủng, có thể được tuyển thẳng vào trường quân đội, công trạng và năng lực của cậu nhất định vô cùng chói lọi."

Huyền Hiểu Đông buông hàng mi, rõ ràng không muốn nhắc lại, "Đều đã qua rồi."

Phong cảnh núi rừng đẹp tuyệt trần, trong không khí bốc lên hương thơm của nắng thu sau một ngày hanh khô.

Hai người cũng không nói gì nhiều, đường núi không có người, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Huyền Hiểu Đông và tiếng xe lăn, còn có chú chó đen theo phía sau.

Bọn họ đi ngang qua bờ suối, Thịnh Vô Ngung thấy một vùng hoa ngải tiên kiêu diễm, nhận ra đây là nơi hoa trong phòng mình được hái.

Quả nhiên thấy Huyền Hiểu Đông lại cúi người ngắt hoa bỏ vào trong giỏ xách——Bên trong đã có vài cọng cỏ xa tiền(*) và một ít rau dại mà bản thân anh không biết.

(*) Hay còn gọi là cây mã đề, một vị thuốc Đông y, có tác dụng chống viêm, lợi niệu.

Thịnh Vô Ngung cứ thấy thực vật lạ mắt ven đường là sẽ hỏi, Huyền Hiểu Đông trả lời từng câu một, hoa chua me đất, cây dương đề, hoa cói, cây sả, hạ cô thảo, cây tai xanh, cỏ gà...!Giống như bách khoa toàn thư, quả nhiên y nắm rõ ngón núi này trong lòng bàn tay, thậm chí với cây hương phỉ vừa mới trồng trên núi, y cũng rõ ràng rành rành khi nào hoa sẽ nở, khi nào quả sẽ ra.

Đến khi hai người lên đỉnh núi là có thể cảm nhận được ngay gió núi cuộn cuộn mang theo hương cây cỏ từ phương xa, dãi mắt ra xa hơn thấy được cả biển.

Lúc trở về thì trời đã tối, quả nhiên mây trên trời dày và đậm hơn, mơ hồ thấy được ánh sao lấp lánh vừa xong, nhưng sau đó tầng mây biến hóa cực nhanh, có thể lờ mờ tưởng tượng được nhất định mây gió đang nhón nháo trên không gian cao vạn trượng.

Hai người đều không có tính nói nhiều, lúc về phòng, Thịnh Vô Ngung cảm giác vô cùng thư thái sau một thời gian dài.

Quả nhiên ban đêm mưa thu đến, tiếng mưa rơi rào rào sau lớp kính, tựa như đang chìm sâu trong thác nước, yên tĩnh, mát mẻ.

Thịnh Vô Ngung mơ màng suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ..

Chương 22: 22: Bí Dao Tôm Nõn

Mưa suốt một đêm, sáng hôm sau Huyền Hiểu Đông thức dậy, đi kiểm tra xung quanh một lượt, thấy không bị mưa dột.

Xem ra lần trước thư ký Thi Ký Thanh đã xử lý rất đúng chỗ, mọi nơi đều được gia cố lại.

Nhưng y lại nhớ đến hai người nhà bà Hạ, không biết đêm hôm qua mưa lớn vậy, nóc nhà họ có bị dột không.

Thấy Thịnh Vô Ngung chưa dậy, Huyền Hiểu Đông bèn nấu một chút cháo thịt để lại cho anh, hấp thêm vài lồng bánh hoa cúc, dùng lá chuối gói lại một phần, hái rau tươi rồi lên trấn để thăm hỏi nhà bà Hạ trước.

Ông Hạ và bà Hạ thấy Huyền Hiểu Đông tới thì vui bất ngờ, biết y quan tâm nóc nhà mình có bị dột không thì càng cảm kích hơn, "Không dột không dột, lần trước cháu đã giúp ông bà lợp ngói rồi, chỉ là sân nhà bị đọng nước, chắc là do cống thoát nước không trôi, đợi mưa tạnh ông bà sẽ tìm người đến thông."

Huyền Hiểu Đông không nhiều lời, đi ủng xuống thông cống thoát nước giúp họ, sau đó mới ra ngoài.

Hai ông bà cảm ơn luôn mồm, tiễn Huyền Hiểu Đông ra ngoài, thấy y còn mang theo rất nhiều rau, bà Hạ đỏ hoe vành mắt, lòng xót xa, "Ông Huyền phải đi trước, không được hưởng phúc của cháu."

Huyền Hiểu Đông vẫy tay, sải cặp chân dài về xe mô-tô, lang thang ở chợ sáng trên thị trấn xem có cá quả tươi không, mua được hai con mang về nấu canh.

Ngoài ra y còn mua thêm ngó sen tươi, thêm cả một lồng gà con, định nuôi

thả trên núi, đợi đến lúc có thể bồi bổ cho ngài Thịnh.

Lúc y đi ngang qua quán cơm nhỏ nhà Cao Thúy Lan trên trấn, Nông Kính – bố của A Quý gọi y lại: "Hiểu Đông à cháu?"

Huyền Hiểu Đông chống chân xuống, "Chú."

Nông Kính nói: "A Quý nói cháu trồng được vườn rau to lắm, cô bảo muốn lấy rau của cháu mà cháu không chịu, chê ít tiền sao?"

Huyền Hiểu Đông: "Không phải, bạn cháu cũng muốn ăn rau, cũng không nhiều đâu, đều già cả rồi, không ngon, chú muốn bán cho khách thì tìm nhà khác đi." Y khua khua tay, chuồn nhanh như một làn khói, trong lòng còn băn khoăn sợ Thịnh Vô Ngung thức dậy không thấy ai.

Nông Kính dõi mắt theo y, có hơi khó chịu, vắt khăn mặt lên cổ vào trong quán.

Bên trong có một thanh niên nhuộm tóc vàng, hấn hỏi ông: "Chú Nông sao thế?"

Nông Kính bực bội, "Còn chẳng phải do thằng cháu trai ông Huyền sao? Không phải nó xuất ngũ về rồi à? Cả ngày không có việc gì, cũng không có nghề nghiệp đàng hoàng, dù gì vợ chú cũng là người thân của nó, đã nói chi tiền để lấy rau nó trồng rồi, kết quả nó chê ít nên không bán, đúng là không biết cân nhắc."

Tóc vàng nói: "Phải cái người đi xe mô-tô đó không? Vừa nãy cháu thấy anh ta mang một rổ rau lớn biểu ông bà Hạ."

Nông Kính cười ha ha, "Năm đó ông Huyền mất, là ông Hạ nhà đó đưa tang."

Lúc đó vợ chú cũng muốn tới nhà nhìn ông lần cuối lắm chứ, nhưng lão ta tính tình quái gở, đuổi thẳng vợ chú và A Quý ra khỏi cửa."

Tóc vàng nói: "He he, không bán thì thôi, lẽ nào ngoài nhà chú ra còn có nhà khác trả giá cao hơn sao? Không thì rau quả cũng chết già trong đất cả thôi."

Nông Kính vẫn rất khó chịu, "Chủ yếu là do ông Lý đi rồi, bên kia không chịu cho nhà chú ghi nợ, tháng trước còn chèn ép cả khoản lớn tiền rau, không trả đủ."

Người nhà quê như chúng ta có chỗ nào mà thiếu rau đâu, vốn dĩ bán

không được, còn phải trả tiền trước.

Chú nghĩ Huyền Hiểu Đông là người thân, rau trồng lớn rồi thì cũng thối hết trong đất thôi, không bằng cô chú làm được bao nhiêu thì lấy của nó bấy nhiêu, đợi đến cuối tháng thì cùng nhau tính tiền, linh hoạt hơn.

Ai ngờ thằng này tiền rơi trên đất còn không thèm nhặt, tính tình khó chịu y chang lão già Huyền."

Tóc vàng nói: "Anh ta vừa về nên không biết điều, hay là cháu tìm người dạy dỗ?"

Nông Kính nói: "Được rồi, nó là quân nhân giải ngũ, cẩn thận chọc trúng lưng người ta."

Tóc vàng lặng lẽ ghé vào tai ông ta, nói: "Cháu làm việc chú cứ yên tâm, đảm bảo anh ta không có chứng cứ.

Ai bảo anh ta không quan tâm đến chú Nông? Với cả anh ta chỉ có một mình, không thân không thích, tính tình thì cổ quái, không ai giúp anh ta đâu."

Ánh mắt Nông Kính lóe lên, "Nói sau đi, đông khách, chú đang bận."

Huyền Hiểu Đông không biết vườn rau xanh nhà mình đã bị người ta dòm ngó, lái xe mô-tô nghĩ ngợi trưa nay ăn gì suốt cả đường.

Về đến núi, y tiện tay đặt lồng gà con vào trong hàng rào dưới tàng cây, cho chúng nó một nắm gạo rồi vào bếp, thả rau vào bồn rửa, thấy cháo thịt trên bàn vẫn chưa ai động vào thì ngẩn ra.

Nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, gần mười giờ rồi.

Thịnh Vô Ngung cũng là người dậy sớm, hôm nào cũng dậy lúc sáu rưỡi, hơn chín giờ rồi anh vẫn chưa rời giường...!thì hơi kỳ lạ.

Huyền Hiểu Đông rửa tay sạch sẽ đi xuyên qua hành lang sang phía đối diện.

Cửa phòng Thịnh Vô Ngung có khóa vân tay, lúc lắp đặt, Thi Ký Thanh đã lưu lại vân tay của Huyền Hiểu Đông, "Dù sao chủ tịch Thịnh thân thể không

tiện, sợ lúc xảy ra bất trắc anh không vào được."
Huyền Hiểu Đông nhẹ nhàng gõ cửa, không nghe thấy tiếng gì bên trong, lại gõ mạnh hơn chút, còn cất giọng gọi, đều không có hồi đáp.

Y hơi sốt ruột, mở khóa bằng vân tay, đẩy cửa đi vào.
Rèm cửa sổ trong phòng đã tự động mở ra từ sớm, tia sáng trong trẻo dịu dàng, Thịnh Vô Ngung nhắm mắt yên tĩnh nằm trên giường, không hề bị đánh thức.
Huyền Hiểu Đông hơi cau mày, khẽ khàng đi qua sờ trán anh, hơi âm ỉm.

Y không chắc chắn lắm liệu có phải do ban nãy mình rửa tay bằng nước giềng nên tay mình mát quá không, bèn đổi sang mu bàn tay kia thử lại.
Thịnh Vô Ngung mở mắt ra nhìn y, hai mắt đờ đẫn do vừa mới tỉnh, Huyền Hiểu Đông cúi đầu hỏi anh: "Ngài Thịnh, anh cảm thấy thế nào?"
Thịnh Vô Ngung dần dần tỉnh táo hơn, giơ tay sờ lên trán mình, lại cảm giác cả cánh tay và bả vai đều nặng nề đau nhức, khẽ lắc đầu, "Tôi không sao đâu——Chỉ là sốt nhẹ thôi." Mấy tháng nay anh thường xuyên bị sốt nhẹ dứt quãng nên không để trong lòng, đôi khi tự uống thuốc hạ sốt, đôi khi cứ thế tự khỏi.
Huyền Hiểu Đông kinh hãi, "Tôi đưa anh đi bệnh viện."
Thịnh Vô Ngung lắc đầu, chống người muốn tự ngồi dậy, nhưng rõ ràng cơ thể anh bủn rủn, nửa thân dưới lại không có sức, nhiệm vụ này quá khó khăn.

Huyền Hiểu Đông đỡ anh dậy, Thịnh Vô Ngung với tay nhấn nút nâng đầu giường lên, tựa lên đó nói: "Không cần đâu, tôi tự rõ mà, chỉ là tinh thần căng thẳng suốt một thời gian dài bỗng nhiên được thả lỏng nên sốt nhẹ, sẽ khỏi nhanh thôi."
Huyền Hiểu Đông không tán thành, "Không để bác sĩ khám sao được? Tôi đưa anh đi bệnh viện."
Thịnh Vô Ngung thấy y khăng khăng thì bắt đắc dĩ nói: "Không cần...!Tôi có bác sĩ gia đình, cậu chờ một lát, chúng ta kiểm tra trước xem sao."
Huyền Hiểu Đông thấy anh với tay nhấn công tắc đầu giường, màn hình bên giường được bật lên, hiện rõ hình vẽ trên đó, lan can mép giường cũng được nâng lên, bên trong kéo theo một vài dây nối, Thịnh Vô Ngung kéo những dây đó, trông rõ là trầy trật.

Huyền Hiểu Đông kéo giúp anh, nói: "Anh nói cách làm đi, cần gắn lên người sao?" Y nhìn hướng dẫn trên màn hình.

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, đây là thiết bị kiểm tra sức khỏe, cậu kéo qua đây, dựa theo hướng dẫn trên màn hình, kéo dây nối đó ra, áp mặt trơn lên da, cái này ở cổ tay, cái này ở vị trí tim trên ngực, cái này ở cổ chân...! Còn đây là xét nghiệm máu không cần rút máu..."

Anh chỉ huy Huyền Hiểu Đông gắn lần lượt từng trang bị lên người mình, sau khi kiểm tra cho ra dữ liệu, thấy số liệu hiển thị trên màn hình, Thịnh Vô Ngung nhấn gửi đi, chuyển báo cáo kiểm tra sức khỏe tới bác sĩ của mình, "Vậy là được rồi, bác sĩ gia đình tôi xem báo cáo xong sẽ liên lạc với tôi." Huyền Hiểu Đông giúp anh tháo những trang bị kia xuống, dựa theo yêu cầu trên màn hình thả vào ngăn tiêu độc, ngăn chứa thiết bị rứt vào dưới giường.

Y lại đi rót một ly nước tới, cầm trong tay đưa lên mép Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung thấy không quen, nhưng quả thật anh đang rất khát nên vẫn mở miệng từ từ uống nửa ly nước.

Trên màn hình nhanh chóng hiển thị thông báo, bác sĩ Witt yêu cầu trò chuyện với bạn, Thịnh Vô Ngung nhấn đồng ý.

Một bác sĩ tóc vàng mắt lục xuất hiện trên màn hình nói chuyện với Thịnh Vô Ngung, tốc độ nói rất nhanh, vẻ mặt hết sức quan tâm, nói toàn là ngôn ngữ thông dụng quốc tế.

Huyền Hiểu Đông chỉ biết một ít kiến thức cơ bản về ngoại ngữ, nghe không hiểu lắm, may là nhìn thấy phiên dịch tức thời hiển thị dưới màn hình nên cơ bản hiểu được ý của đối phương.

Chủ yếu đều là hỏi thăm sức khỏe, tình trạng giấc ngủ, tình trạng nghỉ ngơi, tình trạng ăn uống, sau đó lại hỏi Thịnh Vô Ngung tình hình uống thuốc hiện tại, ông ta vừa đọc nhanh kết quả kiểm tra vừa in ra trong tay, vừa truy hỏi đủ vấn đề.

Chỉ thấy vẻ mặt Thịnh Vô Ngung luôn lạnh nhạt, thỉnh thoảng đối đáp với bác sĩ Witt, nhưng gương mặt đối phương dần giãn ra, ông ta nói với anh: "Tình trạng vẫn ổn, sốt nhẹ...! Quan sát thêm một chút, không loại trừ

nguyên nhân tinh thần, nhưng nếu thật sự cảm thấy thư giãn hơn thì có thể tỉnh dưỡng thêm một thời gian nữa."

"Đừng quá gượng ép bản thân phải thả lỏng, ép buộc bản thân nghỉ ngơi cũng sẽ tạo thêm gánh nặng tinh thần, phải để thuận theo tự nhiên."

"Phương diện tinh thần có thể dùng thuốc một thời gian——Nếu đúng như lời cậu nói, sau mỗi lần dùng thuốc cảm giác không khá hơn, cảm xúc bị sa sút, vậy thích hợp để dùng thuốc quan sát thêm.

Tôi sẽ liên lạc với Thái, bàn bạc vấn đề đổi thuốc cho cậu."

"Còn nữa, Thịnh, vị tiên sinh bên cạnh đây là?"

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông, lạnh nhạt nói: "Chủ nhà trọ của tôi, Huyền tiên sinh, hiện tại ba bữa ăn của tôi đều do cậu ấy làm."

Bác sĩ Witt mỉm cười, "Huyền tiên sinh phải không? Làm phiền cậu chăm sóc Thịnh nhiều hơn nhé.

Nếu sốt nhẹ chuyển thành sốt cao, hoặc đến sáng mai vẫn không cải thiện thì làm phiền cậu đưa cậu ấy đi bệnh viện, có thể liên lạc với thư ký Thi.

Cậu biết cô ấy chứ? Cô ấy sẽ sắp xếp được."

Vẻ mặt Thịnh Vô Ngung thờ ơ, Huyền Hiểu Đông liếc anh, đáp: "Được——Đồ ăn thức uống có cần kiêng gì không?"

Bác sĩ Witt tiếp tục nói: "Không, nhìn các chỉ số thì vẫn bình thường, không cần ăn kiêng.

Đồ ăn thức uống cố gắng ăn thanh đạm thôi để dễ tiêu hóa, thích hợp bổ sung protein, đừng quá miễn cưỡng.

Nhưng nếu ăn tiếp mà vẫn không cải thiện thì cũng sẽ ảnh hưởng tới cơ thể, phiền cậu đôn đốc cậu ấy thực hiện kiểm tra sức khỏe và xét nghiệm nguyên tố vi lượng mỗi khi rảnh rỗi, rồi gửi báo cáo sức khỏe cho tôi kịp thời."

Huyền Hiểu Đông gật đầu đồng ý.

Bác sĩ Witt lại nói thêm vài câu với Thịnh Vô Ngung rồi mới kết thúc cuộc khám bệnh.

Huyền Hiểu Đông thu dọn mặt bàn xong, quay đầu thấy Thịnh Vô Ngung đã

tự xuống giường, nhân lúc anh ngồi xe lăn vào phòng vệ sinh rửa mặt thì hỏi: "Bữa sáng ngài Thịnh muốn ăn gì?"

Thịnh Vô Ngung nói bừa, "Không có khẩu vị, tôi nằm nghỉ ngơi một lát, khi nào muốn ăn sẽ bảo cậu." Cơ thể anh đã mệt rã rời, thật ra không muốn ăn gì hết, nhưng thói quen vệ sinh vào buổi sáng đã mạnh mẽ thúc ép anh nhất định phải rời giường rửa mặt.

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi rồi ra ngoài, đi vào nhà bếp.

Y gọt vỏ bí đao, giữ lại những miếng bí xanh tươi, bỏ vào máy xay nhuyễn ra; vớt những con tôm to tươi sống đang nhảy nhót tung búng trong nước, cắt đầu và bóc vỏ tôm, thái hạt lựu thịt tôm.

Sau khi thêm lòng đỏ trứng, muối, bột tiêu và tinh bột vào nước nóng đun sôi lên định hình thì vớt ra ngoài.

Tiếp theo đun nước sôi, lần lượt cho bí đao nhuyễn và tôm bóc vỏ, đổ lòng trắng trứng vào cho nó biến thành hoa, lại thêm tinh bột vào để canh sánh lại, thêm ít bột tiêu, cuối cùng rắc thịt muối hạt lựu lên.

Y bày gọn gàng lên đĩa, bưng đến phòng của Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung đã rửa mặt xong, bỏ hết ga trải giường ẩm mồ hôi vào trong máy giặt, thay một bộ ga khác rồi nằm về giường, tinh thần mệt mỏi.

Huyền Hiểu Đông đi tới nhắc bàn ăn trên giường, đặt đĩa lên, "Ngài Thịnh ăn chút canh, canh bí giúp hạ sốt."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, nhìn thấy những gì trên đĩa, bí đao nhuyễn xanh ngắt trong canh, điểm xuyết tôm nõn hồng nhạt, những viên thịt muối màu đỏ sẫm cùng bông hoa lòng trắng trứng màu trắng sữa chìm nổi, thơm ngon nức mũi.

Anh biết đây là món ăn dinh dưỡng mà Huyền Hiểu Đông làm cho người bệnh.

Nhớ đến lần đầu tiên y gặp mình đã miệt mài nấu những món ăn dinh dưỡng để bồi bổ cho người yếu, kỳ lạ là bản thân anh cũng không có cảm giác bị mạo phạm, chỉ cảm nhận được sự quan tâm quá mức bình thường của đối phương.

Đối với người lạ mà nói đây đúng là sự lỗ mãng, nhưng anh biết, nhất định

Huyền Hiểu Đông đã chú ý đến mình từ nhiều năm rồi.
Thịnh Vô Ngung nhận bát, cầm muôi từ từ ăn, cơ thể anh vô cùng mệt mỏi,
nhưng canh bí đao tôm nõn này rất thanh đạm và bon miệng, ấy vậy mà đã
ăn xong..

Chương 23: 23: Tắm Ngâm Lá Ngải Cứu

Thịnh Vô Ngung gần như trải qua nguyên một ngày ở trên giường, thỉnh thoảng anh sẽ đọc sách ngoại văn, đôi khi thì nhắm mắt nghe nhạc dưỡng thần.

Khi mưa thu ngoài cửa sổ tạnh, lúc tinh thần tốt, anh sẽ chơi dương cầm một lúc.

Huyền Hiểu Đông đang nhổ cỏ ngoài vườn rau cũng có thể nghe thấy tiếng đàn tinh tinh tang tang như nước chảy, nhưng rất ngán ngủi, tựa như chỉ đang cố gắng thể hiện mình bình thường.

Bữa trưa và tối Thịnh Vô Ngung cũng không ăn được bao nhiêu, có đo nhiệt độ, vẫn chỉ là sốt nhẹ, nhưng Huyền Hiểu Đông nhận ra được thật ra anh rất khó chịu.

Lúc lấy bữa tối ra đĩa, y nhìn thấy Thịnh Vô Ngung nhắm mắt cau mày, nằm nghiêng trên giường không nhúc nhích, có lẽ cực kỳ mệt mỏi.

Tóc trên trán anh ướt nhẹ, toát nhiều mồ hôi, làn da trắng nhợt gần như trong suốt, có thể nhìn thấy các mạch máu trên da đậm màu hơn.

Hàng mi dài và dày che khuất đôi mắt, hô hấp cực kỳ nhẹ nhàng, cổ tay đặt lên trên, phần xương gầy gò nhô lên, phơi bày dáng vẻ yếu ớt.

Huyền Hiểu Đông cúi đầu gọi anh: "Ngài Thịnh."

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra nhìn y, không đáp lại, có lẽ phản ứng này đã dùng cạn sức lực toàn thân anh.

Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng: "Tôi hái lá ngải cứu nấu với nước, để anh ngâm mình tắm nhé? Ở nông thôn chúng tôi, trẻ con phát sốt sẽ tắm bằng lá ngải cứu, anh thử xem sao."

Sẽ rất dễ chịu, có thể hóa giải sự đau nhức cơ bắp.

Cơ thể anh khó chịu không tiện, tôi bế anh qua."

Thịnh Vô Ngung luôn luôn từ chối trợ lý sinh hoạt và trợ lý chăm sóc, với điều kiện kinh tế gia đình anh mà nói, vốn dĩ anh có thể nhận được sự chăm sóc và bảo vệ tốt nhất, nhưng anh từ chối tất cả sự hỗ trợ từ người thân gia đình và trợ lý.

Đúng như Thái Trung Lâm nói vậy, anh khước từ việc phơi bày nhược điểm hai chân không thể đi lại của mình trước mặt bất cứ một ai, anh đều tự hoàn thành tất cả, anh cố gắng chứng minh cho cả thế giới rằng, anh có thể giống như trước khi mình bị bại liệt.

Đúng là anh có thể dựa vào giường hộ lý và xe lăn, cùng với thiết bị tiên tiến trong phòng tắm, tự túc thực hiện được việc xuống giường rửa mặt và tất cả những hành động khác.

Sốt nhẹ khiến anh ra không ít mồ hôi, da thịt nhớp nháp, anh cần nước ấm tắm rửa, thay một bộ quần áo thoải mái, đồng thời đổi toàn bộ ga nệm trên giường, bỏ vào máy giặt tự động giặt sạch và sấy khô.

Anh có thể tự mình làm, thế nhưng bây giờ anh mệt rồi.

Thịnh Vô Ngung bình tĩnh nhìn Huyền Hiểu Đông, đôi mắt y trong veo như suối nước, vừa dè dặt vừa lo lắng nhìn anh.

Ánh mắt lo lắng kiểu này là sự thương hại đến từ bạn bè thân thích và người lạ, từ trước đến nay đối với anh mà nói đều là gai, anh căm ghét ánh mắt này.

Thế nhưng lúc này đây, anh lại không hề cảm thấy khó chịu.

Hoàng hôn đã hiện lên ngoài cửa sổ, mưa thu lại bắt đầu rơi, rào rào rào, cả thế giới tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng mưa, núi xa và cây cối đều ướt nhẹp.

Thế gian này tựa như chỉ còn lại anh và người đối diện, không gì có thể giấu giếm.

Sốt nhẹ khiến anh trở nên mềm yếu, giờ phút này anh không muốn làm gì, anh muốn có người chăm sóc, mà ở trước mặt người này, tư thái từ bỏ làm kẻ mạnh mẽ cũng không khiến anh chống cự, bởi vì anh biết có lẽ trong lòng đối phương ngập tràn sự áy náy, từng câu từng chữ dịu dàng đều cần

thận dần hết lên người anh, vì y không biết cảm giác chuộc tội ra sao.

Đối phương có thể chăm sóc anh rất tốt, anh biết điều đó, chỉ cần anh đón nhận nó.

Thịnh Vô Ngung nhẹ nhàng mở miệng: "Được."

Huyền Hiểu Đông ra ngoài, không bao lâu sau một tay xách hai thùng nước lớn vào thẳng phòng tắm.

Thịnh Vô Ngung nghe thấy tiếng nước rào rào, sau đó ngửi được mùi lá thoang thoang mật mờ trong nhà vệ sinh, khiến những suy nghĩ khó chịu trong lòng anh không khỏi chợt cảm thấy phần chần.

Huyền Hiểu Đông đi vào, hỏi anh: "Nước được rồi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Làm phiền cậu rồi." Rồi tự giơ tay cởi áo, da thịt nhợt nhạt lộ ra, thật ra cũng không gầy yếu, dù sao chính anh đã từng có thời gian tập luyện liên tục, nhưng lộ da thịt trước mặt người ngoài, dù ít hay nhiều vẫn khiến thâm tâm anh không thoải mái.

Huyền Hiểu Đông im lặng tiến đến giúp anh cởi quần, sau đó bế anh dậy, cánh tay y thật sự rất rắn rỏi, sự vững chắc khiến Thịnh Vô Ngung tựa trong lồng ngực y hoàn toàn không cảm thấy bất an một chút nào, cả bước đi cũng rất vững vàng—Điều này làm giảm bớt gánh nặng trong lòng anh rất nhiều, từ chối sự trợ giúp của người khác cũng là không muốn gây thêm phiền toái cho họ, nhưng đối phương có kinh nghiệm huấn luyện lâu năm, lực cánh tay kinh người, làm những động tác này quá dễ dàng, cứ như đây chẳng qua chỉ là một việc dễ như ăn kẹo.

Trần truồng trong ngực người ta, còn bị bế qua bế lại như trẻ con vốn là chuyện xấu hổ lúng túng, nhưng động tác của đối phương quá nhanh quá vững, anh còn chưa kịp cảm thấy ngại ngùng thì cơ thể đã được ngâm vào màu nước xanh thắm của lá ngải cứu.

Trên mặt nước nổi lênh bênh một ít lá tía tô và lá bạc hà, nước sẫm màu che khuất được da thịt anh, không đến nổi hiện rõ từng đường nét, điều này khiến anh cảm thấy an tâm và thả lỏng.

Hóa ra đón nhận sự chăm sóc cũng không khiến Thịnh Vô Ngung thấy quẫn bách và xấu hổ đến vậy.

Bồn tắm lớn có phần đai cố định eo để bảo vệ thắt lưng, anh đeo bảo vệ lên

eo, hai tay đặt lên hai bên mép bồn, lùi ra sau, đầu cũng thoải mái dựa lên bồn tắm.

Huyền Hiểu Đông nói: "Thêm một ít tía tô và bạc hà nữa, càng thơm càng dễ chịu, tôi giúp anh gội đầu."

Y bê ghế gỗ nhỏ ra ngồi sau bồn tắm, một bàn tay nâng gáy anh lên, tay còn lại vò rối mái tóc anh.

Da đầu Thịnh Vô Ngung tiếp xúc với ngón tay y, lập tức cảm nhận được sự tê dại xộc lên từ lưng, cơ thể anh hơi run, Huyền Hiểu Đông lại không chú ý, chỉ cầm gáo múc nước ấm từ thùng bên cạnh từ từ đổ lên đầu anh, làm ướt sũng mái tóc.

Nước ấm chảy từ đỉnh đầu xuống, thấm đẫm cả mái tóc, cả người Thịnh Vô Ngung cũng thoải mái đến gần như rùng mình.

Huyền Hiểu Đông lấy một thìa dầu gội từ bên cạnh, giúp anh vò tóc, "Là dầu hạt sơn trà tôi tự làm, ông nội tôi nói cái này có thể chống rụng tóc, hơn nữa cũng có tác dụng chữa cảm mạo đau đầu."

Bàn tay y rất lớn, giúp Thịnh Vô Ngung gội đầu, sau khi gội xong thì lại giúp anh múc nước nguội xả sạch sẽ, rồi cầm khăn lông chu đáo lau khô tóc giúp anh.

Thịnh Vô Ngung vẫn luôn nhắm mắt không nói gì, toàn thân ửng hồng, dường như tất cả lỗ chân lông trên cơ thể đều nở ra, ngâm mình trong bồn tắm vô cùng thư giãn và thoải mái.

Ngâm khoảng hai mươi phút, Huyền Hiểu Đông xả nước trong bồn tắm, dùng khăn lông to lau khô người cho Thịnh Vô Ngung rồi bế anh về giường, nhanh nhẹn giúp anh thay một bộ áo ngủ sạch sẽ, phủ chăn lên và sấy khô tóc giúp anh, sau đó quay trở lại phòng tắm thu dọn sạch sẽ.

Thật ra phòng tắm có thiết bị tự làm sạch, nhưng Thịnh Vô Ngung ầm áp cả người, mí mắt gần như không mở nổi nữa, nằm lên giường là gần như ngủ ngay tức khắc.

Anh mơ mơ màng màng, hình như Huyền Hiểu Đông còn đi tới đo nhiệt độ giúp anh, nhiệt kế được áp lên trán anh.

Một tiếng "tích" vang lên khiến anh tỉnh táo ra đôi chút, nhưng cơn buồn ngủ lại nhanh chóng dâng lên lần nữa, mùi thơm ngát của lá ngải cứu dịu dàng ôm lấy anh, khiến anh khoan khoái chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, Thịnh Vô Ngung đã tỉnh, mở mắt ra thấy bầu trời xanh nhạt ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh, chim non nhảy nhót trên tàng cây.

Cả người anh dễ chịu, có lẽ đã hết sốt rồi—— Chẳng những vậy, anh cảm thấy bây giờ mình dồi dào tinh lực, từ trước đến nay chưa từng thoải mái như vậy.

Cửa phòng bị gõ nhẹ, bỗng nhiên anh nhắm hai mắt lại.
Quả nhiên đối phương hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn đẩy cửa vào.

Huyền Hiểu Đông sang đây xem thấy anh vẫn nhắm mắt thì sờ tay lên trán anh, lòng bàn tay còn vương mùi cỏ cây, sáng nay y lại đi hái lá ngải cứu sao?

Đúng là sáng sớm Huyền Hiểu Đông đã lên núi hái một sọt lá ngải cứu về rửa sạch để dự trữ sẵn.

Y tới kiểm tra, cảm giác trán Thịnh Vô Ngung đã hạ sốt, giúp anh đếm chẩn lại rồi nhét tay anh vào trong chăn, đi qua kéo lại rèm cửa sổ đã mở tự động, phòng ngủ lại chìm vào bóng tối lần nữa.

Như vậy có lẽ sẽ khiến Thịnh Vô Ngung ngủ ngon hơn.

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi rồi ra ngoài, khẽ khàng đóng cửa lại, đi làm bữa sáng——Chỉ là trong không khí tươi mát của mưa thu, vẫn còn thoang thoảng hương hoa.

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra trong bóng tối, quay đầu nhìn tủ thấp, quả nhiên nơi đó đổi thành hoa dành dành.

Anh không nhịn được cười, cảm giác được người ta quan tâm và chăm sóc...!cũng không tệ lắm.

Bình luận trên Tấn Giang:

"Cái gì? Tôi thật sự muốn đảo CP...!woo woo (crazy talk.jpg)"

"Quay lại văn án để xác nhận lại công."

Chương 24: 24: Kẹo Khoai Môn Kéo

"Mèo chó song toàn, tiền nhiều rảnh rỗi, nhân sĩ thành công."

Thịnh Vô Ngung dựa lên ghế trúc dưới giàn nho, nhìn chú chó nằm úp sấp dưới hiên đang nhip nhàng ngáy khò khò, bộ lông đen nhánh phập phồng lên xuống.

Còn Tiểu Bồ cũng đang nằm nhoài ra bên chân anh, liếm móng vuốt. Trong đầu Thịnh Vô Ngung bỗng bật ra câu nói mà anh từng nhìn thấy trên mạng.

Quả thật bây giờ anh đang rất rảnh rỗi, trước mặt là một bộ phim cũ chiếu trên màn hình điện thoại, trong tay anh là một quyển tiểu thuyết ngoại văn. Trên chiếc bàn trà thấp bên cạnh có đặt một chiếc ly thủy tinh đựng nước đá, trong nước chìm nổi những loại quả như mơ tây, mận, nho,...! Lại thêm cả một ly nước ép thạch hộc trắng, kèm vài miếng bánh đậu xanh.

Anh chậm rãi nhai hạt nho, từ tốn nuốt vào miệng, quan sát Huyền Hiểu Đông đang mồ hôi mồ kê nhễ nhại ở vườn rau gần đó.

Y vùng cuốc lên đào đất, lật tung lớp đất đen lên là có thể nhìn thấy lớp đất phì nhiêu, bên cạnh là những cây rau cần tươi tốt khỏe mạnh; tỏi, rau hẹ,...!xanh tươi mơn mớn.

Có lẽ lớp đất này vô cùng màu mỡ, đến cả cỏ dại xung quanh cũng um tùm, hoa tiểu cúc và bồ công anh tươi rói, có thể nói cả vườn rau xanh đang bùng bùng nở rộ, cây nào cây nấy đều béo tốt căng bóng.

Bắp cải ban đầu được trồng trong ruộng rau đã được đào ra và để gọn gàng trong một cái rổ ở gần đó, ở góc khác còn đào ra được cả mấy củ khoai môn tròn vo, Huyền Hiểu Đông nói tối nay sẽ làm kẹo khoai môn kéo cho anh ăn.

Bên cạnh đó, y còn muốn trồng thêm ít rau tàu bay(*), có thể giúp bổ máu, đương nhiên bổ máu của anh rồi.

Kể từ sau khi cơn sốt thuyên giảm, Huyền Hiểu Đông đối xử với anh như nâng thủy tinh, thường xuyên bế anh ra ra vào vào, nấu cơm cũng ngày càng tỉ mỉ—mặc dù đều là món ăn bổ dưỡng, còn sự chăm sóc thì chu đáo từng li từng tí một.

(*) Hay còn gọi là rau bina Okinawa, Nhật Bản gọi là Kinjiso, Trung Quốc gọi là rau phượng đỏ.

Đây là loài rau được pha trộn với các rau xanh khác làm món salad để tăng khẩu vị và làm thuốc thảo dược.

Anh yên tâm hưởng thụ sự chăm sóc này, ăn ngon ngủ ngon, người cũng khỏe mạnh béo lên một chút.

Màn hình trước mặt nhấp nháy lóe sáng, hiển thị có cuộc gọi video cần nhận.

Anh kết nối, đối diện hiện lên gương mặt của Thịnh Lỗi Lỗi, trên mặt gã còn tỏ rõ sự câu nệ, "Chú nhỏ, ông nội về rồi, nghe nói chú hoãn cuộc phẫu thuật, về nông thôn nghỉ ngơi thì lo lắng, làm ầm lên muốn đi thăm chú, bố cháu ngăn lại..."

Thịnh Vô Ngung uể oải, "Chú biết rồi, sáng mai chú về thành phố thăm ông."

Thịnh Lỗi Lỗi vui vẻ, "Vâng, mai cháu qua đón chú."

Thịnh Vô Ngung vốn định lắc đầu không muốn gã đến, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, "Được, cháu đến cũng được, nhưng đến phải cẩn thận xin lỗi Huyền tiên sinh một lần nữa, thái độ phải thành khẩn."

Tối nay tới đây ở một buổi, sáng sớm mai cùng đi."

Thịnh Lỗi Lỗi đã nổi loạn từ thời niên thiếu, lúc nào cũng khiến cha mẹ đau đầu không chịu nổi, bây giờ cái tính này vẫn không thay đổi, sau này còn có thể gặp rắc rối, phải chấn chỉnh.

Thịnh Lỗi Lỗi ngẩn ra, một lát sau mới nói: "Vâng, thế nào mới gọi là thành khẩn ạ?" Tính gã liều lĩnh, lại chỉ nghe lời chú nhỏ, chú nói gì gã làm theo là được, cũng không hề cảm thấy chú nhỏ gọi mình tới xin lỗi là chuyện gì mất

mặt.

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Xem biểu hiện của cháu."

Thịnh Lỗi Lỗi: "..."

Thịnh Vô Ngung: "Chú gửi định vị cho cháu rồi, một mình cháu tới là được, đừng dẫn theo nhiều người, chú thấy phiền."

Thịnh Lỗi Lỗi: Cuộc sống khó khăn quá...

Quả nhiên chạng vạng Thịnh Lỗi Lỗi đến, gã mở cốp sau khiêng ra mấy thùng hoa quả nhập khẩu đắt đỏ, bê vào trong nhà, nhìn thấy chú nhỏ nghe tiếng xe ra khỏi phòng bếp, dừng dưới hiên nhà quan sát mình, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như thế, nhưng rõ ràng thần sắc đã tốt hơn rất nhiều, môi cũng hồng hào hơn.

Anh nói: "Tới rồi à? Qua đây." Rồi thao tác xe lăn đi vào phòng ăn trong bếp. Thịnh Lỗi Lỗi cố gắng bê hoa quả vào phòng ăn, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đang nấu ăn trước nồi, nhắc muôi lên, đường sáng lóng lánh đã kéo được thành sợi, "Ồn rồi."

Huyền Hiểu Đông đổ khoai môn đã chiên qua vào trong nước đường, nhanh chóng đảo đều, khoai môn tím rất nhanh được áo một lớp đường trong suốt sền sệt.

Rắc thêm vừng, xẻng sắt lại lưu loát múc ra, rồi bung lên bàn ăn, "Được rồi, kẹo khoai môn kéo." Y vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Thịnh Lỗi Lỗi, có hơi bất ngờ, "Ồ, cảnh sát Thịnh đến rồi à? Ném thử khoai môn đi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Gọi nó Lỗi Lỗi là được."

Thịnh Lỗi Lỗi tỏ ra xấu hổ, "Huyền tiên sinh——Lần trước tôi quá đáng, hôm đó cũng gấp quá nên chưa xin lỗi tử tế với anh được..."

Huyền Hiểu Đông khua tay, "Không sao không sao, ngồi xuống ăn cơm đi."

Thịnh Lỗi Lỗi nhìn Thịnh Vô Ngung một cái, Thịnh Vô Ngung mặt không cảm xúc đang chìa đĩa gấp khoai môn, đường kéo ra sợi rất dài.

Gã vội đi qua mang nước đá đến gần, Thịnh Vô Ngung chấm vào nước đá, ung dung dứt khoai môn vào miệng, không hề liếc mắt nhìn gã.

Thịnh Lỗi Lỗi không thể làm gì khác đành đặt hoa quả xuống, xắn tay áo lên đi tới gần Huyền Hiểu Đông, "Huyền tiên sinh cần giúp đỡ gì không?"

Huyền Hiểu Đông mở vung nồi, mùi thơm nức mũi xộc ra ngoài, "Khoai môn chưng thật được rồi, cậu bung ra ngoài đi, bên kia có ghế tay."

Thịnh Lỗi Lỗi thật sự đeo găng tay bưng khoai môn ra, thấy Huyền Hiểu Đông lại nhanh chóng rửa sạch nồi, thêm dầu nguội vào chảo nóng(*) bắt đầu rán cá, trong bồn rửa vẫn còn rau chưa vớt, gã bèn đi qua vớt rau lên, tay cũng khá khéo léo.

(*) Là phương pháp nấu ăn đặt nồi/chảo không lên bếp đun lửa lớn cho nóng khét, sau đó mới cho dầu nguội vào nấu (chứ không phải đổ dầu vào trước rồi mới bật bếp đun nóng từ từ).

Sử dụng sức nóng của nồi/chảo và dầu nguội, các món chiên rán sẽ nóng đều, tươi và giòn, mềm nhưng không nhão, hạn chế mất chất dinh dưỡng, đồng thời nhiệt độ dầu cũng được kiểm soát, giảm khả năng bị ung thư. Huyền Hiểu Đông thấy hơi ngạc nhiên, liếc mắt nhìn gã, "Cảnh sát Thịnh vớt rau cơ à?" Rõ ràng nhìn trước nhìn sau kiểu gì cũng thấy đáng vẻ một cậu ấm.

Thịnh Lỗi Lỗi ăn nói khép nép, "Từ nhỏ mỗi người trong gia đình tôi đều phải làm việc nhà——Lần trước tôi như thế, chú nhỏ đã phạt nặng tôi, gia phong nhà chúng tôi không vênh váo hung hăng vậy đâu, trách tôi thôi.

Anh rộng lượng, đừng để trong lòng."

Huyền Hiểu Đông kinh ngạc, vô thức nhìn sang Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Lỗi Lỗi vóc dáng to con, làm việc nhà không có vấn đề gì hết, nhưng trông Thịnh Vô Ngung từ trên xuống dưới thật sự không dính khói lửa chút nào, đáng vẻ y như ngọc lưu ly khắc băng, anh ấy cũng làm việc nhà ư? Rõ ràng Thịnh Vô Ngung đã hiểu ánh mắt của y, cũng không giải thích.

Trước khi gặp chuyện không may, quần vợt cưỡi ngựa đấu kiếm anh đều chơi được, một mình ra nước ngoài du học thì có việc nhà nào mà chưa từng làm, năng lực tự đảm đương vượt trội.

Chẳng biết tại sao mà anh rất tò mò hình tượng của mình trong lòng Huyền Hiểu Đông.

Sau trận đạ lạc, y chú ý đến anh, dõi mắt theo anh từ rất lâu rồi, trong mắt y, liệu anh là người như thế nào đây?

Có phải là một người đáng để y dùi dằm thận trọng, bảo vệ chu đáo như

vậy không?

Cá rán rim nước sốt được đặt lên bàn, ngoài ra, Huyền Hiểu Đông còn múc canh xương hầm củ sen bung ra luôn, lấy rau xà lách đã được rửa sạch sẵn trong tủ lạnh ra, cho vào trộn cùng salad, có cả rau cải nữa.

Thịnh Lỗi Lỗi thấy chẳng mất bao lâu y đã làm ra được mấy món ăn thì tâm trạng cũng âm thầm hào hứng lắm, chỉ cảm thấy chú nhỏ ở đây, ít nhất ăn uống cũng được lợi.

Vừa nãy trên đường tới, nơi đây cũng yên tĩnh, cảnh sắc núi rừng đẹp đẽ.

Lần trước Huyền tiên sinh bị mình trêu đùa mà vẫn điềm tĩnh, có thể thấy được y là người rất tốt tính.

Chú nhỏ chọn tĩnh dưỡng ở đây lại khiến người ta yên lòng, gã phải về nói rõ với ông mới được.

Ờ? Tự dưng gã kịp nhận ra, thật ra đây mới là ý của chú nhỏ sao? Để gã tự chứng kiến anh ăn, mặc, ở, đi lại rồi mới về báo cáo tốt cho ông, như vậy ông bà mới không lo lắng nữa.

Có lẽ Thịnh Vô Ngung biết rõ Thịnh Lỗi Lỗi đang nghĩ gì, nhưng cũng không buồn để ý tới gã, phối hợp ăn cơm xong thì đặt bát xuống, lạnh nhạt dặn dò: "Hiểu Đông, chúng ta đi tản bộ, mấy thứ này để Lỗi Lỗi thu dọn là được."

Huyền Hiểu Đông: "Sao có thể để khách rửa chén, mấy cái bát này không mất công gì đâu."

Cảnh sát Thịnh đi đường xa đến, hay là để cậu ấy đi dạo cùng anh, coi như ngắm phong cảnh chỗ chúng ta cho mở mang tầm mắt."

Thịnh Lỗi Lỗi nhảy dựng lên, động tác nhanh nhẹn dọn dẹp bát đĩa, "Không sao không sao, hai người đi trước đi, cháu rửa bát xong sẽ ra ngoài đuổi kịp thôi, yên tâm yên tâm."

Huyền Hiểu Đông thấy dáng vẻ khúm núm của gã, biết là Thịnh Vô Ngung cố ý bảo gã nhận lỗi với mình, để mình hả giận thì cũng chỉ đành nở nụ cười, đứng lên đẩy Thịnh Vô Ngung ra ngoài thật.

Thịnh Lỗi Lỗi thấy chú nhỏ để mặc Huyền Hiểu Đông đẩy xe lăn cho mình ra ngoài cửa hiên thì trợn to hai mắt——Trước đây chú nhỏ không cho bất kỳ

người nào đẩy xe lăn giúp anh, cái gì cũng tự làm, nhưng mà lúc này đây, Huyền Hiểu Đông chẳng những giúp anh đẩy xe lăn mà khi đi qua vài nơi không bằng phẳng, y còn dứt khoát nhắc luôn cả xe lăn lên, sau đó cúi đầu giúp chú nhỏ sửa sang lại ống quần và tất không phẳng phiu! Ngoại trừ nhân viên y tế, xưa nay chú nhỏ đều không thích để người khác động vào chân mình, lúc nào cũng quần áo nghiêm chỉnh, cẩn thận kỹ lưỡng.

Bỗng nhiên vành mắt Thịnh Lỗi Lỗi nóng nóng, gã dỗi mắt theo hướng đường núi mà hai người đi, nhanh chóng rửa sạch bát đũa rồi bỏ vào tủ bát, nhấn nút khử trùng.

Gã đã phát hiện ra nơi này đầy đủ thiết bị, không giống nhà nông bình thường, chú nhỏ sinh hoạt tại đây sẽ không có gì bất tiện hay mất vệ sinh cả.

Thịnh Lỗi Lỗi dọn bàn sạch sẽ xong thì cũng ra ngoài.

Mây mù trên núi nhàn nhạt đằng xa, ráng mây giăng đầy trời, chim non đang về tổ, gió thổi qua triền núi cuốn theo hương cỏ.

Hôm nào gã cũng bận tới mất tối mũi, đi từ sườn núi lên đến đỉnh núi, bỗng nhiên cảm thấy cả thể xác và tinh thần được thả lỏng hẳn ra.

Không lâu sau đó, Thịnh Lỗi Lỗi thấy chú nhỏ và Huyền Hiểu Đông đứng trên đỉnh núi, hai người đều cao lớn mảnh khảnh, phong thái thanh thoi, hòa mình giữa làn gió núi, toát ra khí chất tương đương không gọi được tên.

Nhất thời gã cảm thấy mình không tiện tham gia.

Cũng may Huyền Hiểu Đông nhanh chóng nhận ra gã đến, quay đầu nhìn gã cười nói: "Cảnh sát Thịnh tới rồi."

Thịnh Vô Ngung quay đầu nhìn gã, trêu tức nói: "Quên không nói với cháu, vườn rau ở cổng cũng cần tưới tiêu một lần, với lại chẳng phải hôm qua cậu nói muốn bón phân cho hoa sơn trà trên núi sao? Cậu ủ phân nhiều ngày rồi, đúng lúc sáng mai để Lỗi Lỗi làm người gánh phân cho cậu đi, bón xong trước khi nó đi."

Gương mặt Thịnh Lỗi Lỗi ngập tràn vẻ cầu xin, "Chú nhỏ...!Cháu sai rồi, thật sự sai rồi mà."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Được rồi, tôi không để trong lòng đâu, tối nay Lỗi Lỗi ngủ đâu? Tôi dọn dẹp phòng cho cậu ngủ nhé?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Cho nó ngủ trên xe."

Thịnh Lỗi Lỗi cười ha ha, "Chú nhỏ, thư ký Thư đã nói trước với cháu là chỗ này xây cả phòng cho trợ lý, nơi này thật sự rất thoải mái, đợi cháu hết bận đợt này, cuối năm về ở cùng chú một thời gian ngắn được không? Như thế ông cũng yên tâm."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần, chú ở một mình thư thái, không muốn gặp cháu."

Thịnh Lỗi Lỗi ủ rũ, nhìn Huyền Hiểu Đông, Huyền Hiểu Đông mỉm cười, cũng không nói đỡ gì cho gã, chỉ nói: "Hai chú cháu tâm sự nhớ để ý thời gian về, tôi qua bên kia hái ít thạch học trắng và thiên ma, sáng mai đưa cho Lỗi Lỗi mang về."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, nhìn Huyền Hiểu Đông vòng vo mấy vòng đường núi rồi mới vào rừng.

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Anh ta có tốt với chú không? Chú nhỏ, đừng nói là người nhà, cháu biết chú đến đây nghỉ ngơi nhưng không đưa ai theo cũng rất lo lắng."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Tốt lắm, bên ông nội chú sẽ nói sau."

Thịnh Lỗi Lỗi thấy ý anh đã quyết, không thể làm gì khác đành thao thao bất tuyệt chuyện trong nhà.

Thịnh Vô Ngung chỉ yên lặng lắng nghe, rất ít khi mở miệng, nhưng Thịnh Lỗi Lỗi biết thật ra anh rất quan tâm người nhà.

Trận ốm đau này khiến anh từ chối mở lòng với cả gia đình, một mình âm thầm chịu đựng.

Cả nhà chỉ biết thương anh, nhưng lại không biết nên cứu vãn giúp anh thế nào.

"Chúng ta về đi, trời sắp tối rồi."

Thịnh Lỗi Lỗi thở dài, tiến tới định đẩy xe lăn giúp Thịnh Vô Ngung thì lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh chặn đứng lại.

Gã tro mắt nhìn chú mình ần nút, tự điều khiển xe lăn xuống núi.

Trên đường lại gặp Huyền Hiểu Đông vác theo một rổ lớn thạch học trắng

cũng vừa về đến cổng, trong tay y còn cầm một bó mộc tê(*), thấy họ trở về, y đẩy cổng gỗ vào trước, sau đó đi tới đưa thạch học cho Thịnh Lỗi Lỗi, "Cảnh sát Thịnh cất lên xe đi, sáng mai mang về."

(*). Hay còn gọi là hoa mộc, quế hoa, là mùi hương rất được ưa chuộng để làm nước hoa.

Rồi y lại đưa hoa mộc tê cho Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung nhận lấy, sau đó Thịnh Lỗi Lỗi chỉ biết trơ mắt nhìn Huyền Hiểu Đông hai tay rảnh rang, hết sức tự nhiên vòng qua phía sau xe lăn, dễ dàng nhấc xe lên tiến vào sân nhỏ, sau đó đẩy Thịnh Vô Ngung lên hành lang uốn khúc, còn vừa cười vừa nói: "Mộc tê này trồng nhiều năm rồi, hoa thơm hơn bình thường..."

...

Thịnh Lỗi Lỗi phiêu linh trong gió, hóa đá tại chỗ..

Chương 25: 25: Sốt Pesto

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi trở về tắm rửa, đọc sách xong, Thịnh Vô Ngung lại nói mấy câu với Thịnh Lỗi Lỗi rồi đuổi gã sang phòng bên cạnh ngủ.
Thịnh Lỗi Lỗi đã quan sát kỹ tất cả các thiết bị trong nhà, âm thầm thán phục Thi Ký Thanh đúng là thư ký số một của chú nhỏ, lo liệu mọi việc hết sức chu toàn.

Lại có thêm một người giỏi giang như Huyền Hiểu Đông, chú nhỏ sinh hoạt một mình ở đây cũng không có vấn đề gì cả.

Gã chúc ngủ ngon Thịnh Vô Ngung, ra khỏi phòng thì ngửi thấy mùi thơm ngát, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy đóa mộc tê đã được cắm vào bình hoa đặt trên tủ thấp ở cửa ra vào.

Thịnh Lỗi Lỗi ghen tị ra khỏi phòng, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đang trải giường chiếu giúp mình thì vội vàng tiến tới, cười nói: "Không cần không cần, để tôi tự làm, cảm ơn Huyền tiên sinh——Chú nhỏ ở đây đều nhờ anh chăm sóc."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không có gì đâu, ngài Thịnh rất yên tĩnh, hơn nữa năng lực tự lo liệu của anh ấy rất mạnh, tôi chỉ làm ba bữa cơm thôi."

Thịnh Lỗi Lỗi khẽ giọng nói: "Trước đây ở thành phố, chú toàn ở một mình, không dễ cho người nhà tới thăm đâu, hôm nào cũng bận rộn việc công ty.

Bây giờ chú có thể tĩnh dưỡng ở chỗ anh, thật sự là quá tốt luôn.

Chú ấy ở chỗ anh, trông có sức sống hơn hẳn...!Trước đó tôi cũng chọc chú

giận, chú chỉ phê bình vài câu thôi..." Không như hôm nay, còn nói đùa như thể muốn nghiêm khắc phạt gã thật, đây mới là đáng vẻ giữa những người thân thiết với nhau.

Huyền Hiểu Đông quan sát vẻ mặt Thịnh Lỗi Lỗi, biết gã thật lòng quan tâm tới Thịnh Vô Ngung, nếu không trước đây cũng không cố ý làm khó mình...! Bây giờ chỉ sợ trong lòng gã còn giận chó đánh mèo, chẳng qua bị vướng Thịnh Vô Ngung đang tĩnh dưỡng ở đây nên ngoài mặt mới tỏ ra khách khí.

Hướng hồ đối phương là cảnh sát hàng thật giá thật, y cũng không muốn trò chuyện quá nhiều với Thịnh Lỗi Lỗi, chỉ khách sáo cười cười, hướng dẫn cho gã tắt cả thiết bị sinh hoạt và nhà tắm rồi cũng trở về phòng.

Ở nông thôn ngủ sớm, đến nửa đêm, bỗng nhiên ba người bị tiếng còi báo động inh ỏi đánh thức.

Huyền Hiểu Đông thức dậy đẩy cửa ra ngoài, nhìn thấy Thịnh Lỗi Lỗi ở phòng đối diện cũng đã đẩy cửa bước ra, gào to: "Đứng lại!" Sau đó gã xông thẳng ra vườn rau, tư thế quyết liệt mạnh mẽ.

Vườn rau rộng rãi đột nhiên sáng bừng lên, đèn pha trên ngọn cây tương tự ở nóc nhà bỗng nhiên sáng choang, lập tức rọi cả vườn rau sáng như ban ngày.

Chỉ thấy một người đàn ông đang hoảng hốt muốn nhảy qua hàng rào vườn rau, kết quả trong nháy mắt, hấn run lên như bị điện giật, ngã thẳng xuống vườn.

Huyền Hiểu Đông chứng kiến Thịnh Lỗi Lỗi nhào tới làm động tác bắt người hết sức đẹp mắt, gã bắt chéo hai tay người đàn ông kia bẻ ngoặt ra sau lưng, ép hấn quỳ trên đất, răng rắc lấy một chiếc còng tay từ bên hông ra, thành thạo còng tay hấn vào.

Huyền Hiểu Đông cạn lời, quay đầu nhìn Thịnh Vô Ngung cũng đã thức dậy, đang đẩy cửa dưới hiên nhà.

Thịnh Lỗi Lỗi trong vườn rau đã xách người đàn ông kia lên, lôi thẳng ra khoảng sân trước vườn.

Y tinh mắt nhìn thấy bên cạnh có một can nhựa lăn lông lốc, nghĩ một hồi,

cuối cùng lấy đôi găng tay cao su treo trên thành giếng đeo vào, nhặt nó lên.

Chỉ thấy người đàn ông kia rên rĩ kêu: "Tha mạng tha mạng, hiểu lầm hiểu lầm thôi! Đều là bà con, đều là bà con với nhau! Hiểu lầm!"

Huyền Hiểu Đông đi tới nhìn, lơ mờ thấy quen mắt, "Cậu là ai?"

Cậu thanh niên kia khoảng tầm hai mươi tuổi, hấn buồn bã nói: "Hiểu Đông à, em là Lý A Giáp ở xã bên cạnh.

Tối nay em đi uống nhiều quá, đi ngang qua thấy rau nhà anh tươi tốt nên tiện thể muốn vác mấy cây về.

Trách em quên thời gian, uống nhiều rồi, uống nhiều rồi..."

Huyền Hiểu Đông nhắc can chất lỏng lên, mở nắp ra ngửi thử, "Thuốc diệt cỏ?" Vẩy vào vườn rau thì gần như tất cả rau cỏ đều chết hết——Nghe nói xã bên cạnh có người nuôi cá cũng bị kẻ nào đổ thuốc trừ sâu vào ao, làm chết hết cá để bán, không ngờ vườn rau cũng có thể dùng chiêu này.

Y chợt suy nghĩ, là ai đang ngứa mắt mình?

Lý A Giáp hơi biến sắc, "Cái này không phải em mang, vốn dĩ nó nằm trên đất sẵn, em không nhìn thấy."

Thịnh Lỗi Lỗi mỉm cười, nói: "Kiểm tra vân tay là biết ngay thôi."

Lý A Giáp vừa nghe đã thấy sợ, lại nhớ ra Huyền Hiểu Đông cầm vào hấn là cũng có vân tay, hấn nhìn sang, ấy vậy mà y lại đeo găng tay rồi! Lần này hấn hoảng hốt thật, "Thật sự không phải em! Chắc là ban nãy em ngã xuống thì chạm phải...!Hiểu Đông à, sao anh lại mắc lưới điện? Em nhớ cảnh sát trên trần thông báo không được phép lắp lưới điện mà! Cả người em đều run lên, nhất định là bị điện giật chết rồi!"

Được lắm, tên nhà quê lưu manh!

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nhìn xuống từ trên cao, hơi hất cằm lên với Thịnh Lỗi Lỗi, nói: "Có lắp camera, lát nữa mang đi kiểm tra, còn người thì đưa đến đồn cảnh sát."

Có camera?

Lý A Giáp lập tức co quắp, điệu nghệ lăn lộn trên mặt đất, "A! Cả người tôi bị giật chết rồi, không đi được đâu! Chết người đấy! Có người vi phạm quy định mắc lưới điện ở vườn rau! Hiểu Đông, anh như thế là muốn ngồi tù à? Anh phải bồi thường cho tôi!"

Giọng nói vọng đi rất xa trong màn đêm đen thẳm, nếu là trong xã chỉ sợ lúc này cả đám người đã rời giường vây xem, tiếc là chỗ này của Huyền Hiểu Đông nằm ở sườn núi, xung quanh không có người ở.

Lý A Giáp biểu diễn một phen thế này chỉ tổ phí công, hấn gào mấy lần thì phát hiện vô dụng, âm thanh dần nhỏ đi.

Thịnh Vô Ngung khẽ cười, "Đây là hàng rào điện tử thông minh, theo dõi cảm ứng, điện lưu yếu, tự động báo nguy, cường độ dòng điện còn yếu hơn cả vọt bắt muỗi, mạch xung của lưới điện hoàn toàn hợp pháp."

Ai lại đi mắc lưới điện ở vườn rau chứ? Lý A Giáp nhìn Thịnh Lỗi Lỗi thành thạo xốc mình lên kéo qua cột phơi quần áo giữa sân, còng tay khóa lại.

Ngay lập tức, cơ thể hấn biến thành tư thế chấp hai tay phía sau, lưng thì còng xuống, đứng thẳng không được mà ngồi xổm xuống cũng không xong, cổ chân bắt đầu run run.

Hấn ngoác miệng muốn gào lên, vừa định gọi Huyền Hiểu Đông để tiếp tục cầu xin thì Thịnh Lỗi Lỗi đã nhanh tay nhanh mắt lấy một miếng khăn lau ở bên cạnh nhét vào miệng hấn, "Ngoan ngoãn ở yên đi, đợi trời sáng sẽ đưa cậu đến đồn cảnh sát, bọn tôi đi ngủ trước đã."

Huyền Hiểu Đông biết đây là thủ đoạn mà cảnh sát thường sử dụng, hiện tại còn tận ba, bốn tiếng nữa trời mới sáng, người này bị còng một đêm, phòng tuyến tâm lý sẽ sụp đổ, đến lúc đó cũng thuận tiện tra hỏi.

Y cũng không nói gì, chỉ đi qua đẩy Thịnh Vô Ngung vào phòng ngủ, cười nói: "Thật sự cảm ơn thư ký Thi đã suy nghĩ chu đáo thế này, trước đây tôi thấy cô ấy cho người mắc lưới điện còn cảm thấy kỳ lạ, không ngờ đêm nay lại dùng tới, bảo vệ thành quả lao động của tôi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Phần lớn người nông thôn thường gần gũi giúp đỡ nhau, tên này lại có thói lưu manh, có chỗ dựa nên không biết sợ là gì, chỉ e có người trong xã bao che, cậu nên cẩn thận hơn nữa."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được, sáng mai tôi tiễn hấn lên đồn cảnh sát trên trần."

Thịnh Vô Ngung lại đảo mắt nhìn Thịnh Lỗi Lỗi, "Để Lỗi Lỗi lái xe đưa cậu đi cùng luôn."

Huyền Hiểu Đông nói: "Sáng mai hai người xuất phát rồi, không cần phiền vậy đâu...!Chỉ là một tên trộm cắp thôi, đêm nay dạy dỗ hấn một lần, chắc không dám tiếp tục lần thứ hai đâu."

Thịnh Vô Ngung cất ngang lời y, "Thịnh Lỗi Lỗi là cảnh sát, nó chịu áp lực thân phận của mình, bây giờ không dám làm việc thiên vị, cũng không hung hăng giết gà dọa khỉ nữa."

Cậu không yên tâm trong xã——Nếu thật sự có gì xảy ra thì cậu không thể không phụ tình hàng xóm, cậu muốn tha cho đối phương, sự ban ơn cũng có giá của nó, đừng để mấy tên vô lại y vào điều này mà lần sau tái phạm trầm trọng hơn."

Huyền Hiểu Đông im lặng, nghĩ thầm mới có vài ngày ngắn ngủi thôi, hình như đối phương đã hiểu rõ bản tính mềm yếu không từ chối người ta được của mình, chỉ có thể gật đầu.

Thịnh Vô Ngung chỉ huy Thịnh Lỗi Lỗi dỡ camera xuống, sau đó ba người về phòng ngủ của mình.

Chỉ còn Lý A Giáp bị treo mấy tiếng đồng hồ ngoài sân vườn, cả người xụi lơ phờ phạc.

Khi trời hửng sáng, Thịnh Lỗi Lỗi lái xe ra ngoài, đưa Huyền Hiểu Đông lên đồn cảnh sát trên trấn báo án, bàn giao camera và vật chứng luôn.

Thật ra cảnh sát nhận ra Lý A Giáp, hấn cứ năm lần bảy lượt bị báo cảnh sát, thế nhưng cùng lắm chỉ là trộm vặt móc túi, gia đình hấn có tiếng là độc đoán ngang ngược trong xã, thân thích cũng đông, án được báo nhanh nhưng đều bị hủy.

Bởi vậy mỗi lần nhìn thấy hấn, cảnh sát cũng không quá bận tâm, kết quả lần này thấy hấn bị chính tới mức ủ rũ cúi đầu, khóc lóc tèm lem nước mắt nước mũi, nhìn kỹ thì trên người không có vết thương, chỉ có vết trầy xước thôi.

Một cảnh sát có bạn bè người thân từng báo án, rõ ràng đã làm việc ở tuyến đầu nhiều năm qua, đánh đá chua ngoa cực điểm, nói cho sướng cái mồm vài câu, gì mà tự tiện xông vào nhà dân, quy chụp tội đầu độc giết người cho họ, tuy chỉ là thuốc diệt cỏ nhưng nếu đổ vào đất trồng rau, sáng hôm sau đối phương hái mang đi làm cơm thì có thể sẽ bị trúng độc.

Rõ ràng bên kia biết chủ nông trường sống một mình tự trồng tự ăn, lại là người trưởng thành, hoàn toàn có thể dự đoán hậu quả người ta sẽ bị trúng độc, vậy mà vẫn còn ra tay như thế, cần phải trừng phạt thích đáng. Tội danh này có thể nặng có thể nhẹ, dù sao vẫn là tội phạm chưa hoàn thành, nhưng những vụ việc tương tự trong xã cuối cùng đều bị "sống chết mặc bay" cho xong việc.

Nhưng lần này đối phương chẳng những bắt quả tang ngay tại hiện trường rồi giải người tới đồn cảnh sát, mà còn giao camera và vật chứng vô cùng đầy đủ, lại còn là cảnh sát từ Cục cảnh sát thành phố Tĩnh Hải, quân hàm không hề thấp chút nào.

Mấy cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể tạm giam lấy khẩu cung theo trình tự, ai cũng biết lần này Lý A Giáp đã phải tẩm sắt rồi—Ai mà biết ở nông trường giữa núi hoang lại lắp hàng rào điện tử và camera giám sát chứ? Ai mà biết giữa nông trường nho nhỏ này lại đột nhiên nhảy ra một cảnh sát cao cấp đến từ Cục cảnh sát thành phố Tĩnh Hải chứ?

Thịnh Lỗi Lỗi và Huyền Hiểu Đông nhớ Thịnh Vô Ngung không có ai chăm sóc, xử lý tên trộm kia xong thì quay về núi, vừa vào nhà đã nhìn thấy Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn một mình hái lá húng tây trong vườn rau.

Huyền Hiểu Đông cảm thấy hơi bất ngờ, "Ngài Thịnh đang làm gì đấy?"

Thịnh Vô Ngung sửa lại cho y, "Vô Ngung."

Huyền Hiểu Đông đổi giọng, "Vô Ngung..." Y vẫn chưa thấy quen, "Anh hái những lá non này để làm gì vậy? Tôi làm giúp anh."

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, "Thấy hôm qua cậu không tin tôi làm được việc nhà lắm, cho nên hôm nay tôi làm mỳ trộn sốt Pesto(*)."

(*) Một loại sốt có màu xanh đặc trưng của vùng Genova, Ý.

Tên Pesto bắt nguồn từ "tù pestâ" của người Genova, có nghĩa là đập hoặc nghiền nát.

Điều này liên quan đến cách chế biến nước sốt Pesto này là dùng cối và chày nghiền nát các nguyên liệu.

Món này theo truyền thống gồm có tỏi nghiền, hạt thông châu Âu, muối thô, lá húng tây, pho mát cứng...

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, "Tôi đâu có không tin anh...!Chỉ là các anh sắp lên đường rồi, vẫn là để tôi làm đi, anh hướng dẫn các bước là được, để tôi làm."

Thịnh Vô Ngung đưa lá húng tây non để trên đầu gói cho y, đáp: "Được."

Thịnh Lỗi Lỗi ngẩn ra, từ trước đến nay Thịnh Vô Ngung luôn khẳng khái tự làm việc của mình, bọn họ cũng không dám nhúng tay vào, không ngờ hiện tại anh lại vui vẻ để Huyền Hiểu Đông làm giúp.

Huyền Hiểu Đông cầm lá non đi ra giếng nước, nhanh chóng rửa sạch rồi cầm vào, nhìn Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn chỉ huy mình, "Trước tiên luộc mì, thả thêm ít tôm nõn, đun sôi rồi vớt ra để nước lạnh.

Vừa nãy tôi đun nước rồi, bây giờ mở vung ra đi."

Huyền Hiểu Đông nghe lời thả mì vào trong nước, mì nóng rồi thì vớt ra ngoài, trung qua nước đá xong thì lại vớt ra tiếp.

Thịnh Vô Ngung tiếp tục chỉ huy y, "Mang máy xay qua đây, bỏ lá húng tây vào."

"Tỏi nướng sơ qua, nướng vàng là được, bỏ vào luôn."

"Thêm hạt thông, pho mát khô, dầu ô liu, hạt tiêu...!Thêm chút giấm đi, đừng cho nhiều, cả đường nữa."

"Xay nghiền ra, ỏn rồi, giờ thêm muối và đường.

Xong, trộn mì vào là được."

Nước sốt hạt thông húng tây màu xanh lục trộn với mì sợi, quả nhiên mằn mằn tươi mát, hương vị rất ngon.

Thịnh Vô Ngung vẫn hơi tiếc nuối, "Hôm nào đặt một ít nấm truffle(*) đến, vị sẽ ngon hơn nữa."

(*) Một loại nấm đặc sản của châu Âu, chỉ có thể thưởng và khí hậu ở một vài vùng đất đặc biệt nơi đây có thể sản sinh tự nhiên những cây nấm truffle.

Huyền Hiểu Đông lại bóc trứng luộc đưa đến bên mép Thịnh Vô Ngung,

"Vẫn hơi thiếu protein, anh ăn thêm trứng đi, lát nữa sợ trên xe không thoải

mái."

Thịnh Lỗi Lỗi trợn mắt há hốc mồm nhìn chú nhỏ trước đây tuyệt đối không để ai giúp mình giờ đang mở miệng ăn miếng trứng, bình thản như không, hết sức tự nhiên.

Cơm nước xong xuôi, Thịnh Lỗi Lỗi lại nhìn Huyền Hiểu Đông bạn trước bạn sau, nhét đầy đồ tốt vào cốp xe, đẩy xe lên xe rồi giúp chú nhỏ thắt dây an toàn.

Trong ly còn rót cả trà chanh bạc hà ướp lạnh, sau đó y đóng cửa lại, vẫy tay tạm biệt.

Khởi động xe xong, Thịnh Lỗi Lỗi lái xe xuống núi, lén lút quay đầu nhìn lên núi, khẽ giọng nói: "Huyền Hiểu Đông biết chăm sóc người khác thật."

Thịnh Vô Ngung nhắm mắt dưỡng thần không để ý đến gã, nhưng Thịnh Lỗi Lỗi đã trộm nhìn ra sau, thấy được chú nhỏ bình thường lạnh lùng như ngọn núi tuyết hơi nhếch khóe môi, tựa như đang ngậm ý cười.

Tây Khê vốn không xa Tĩnh Hải là bao, mặc dù Thịnh Lỗi Lỗi lái xe cực kỳ cẩn thận thì vẫn chẳng mất bao lâu đã về tới thành phố Tĩnh Hải.

Xe nhanh chóng tiến vào trong khu biệt thự, Thịnh Lỗi Lỗi thấy Thịnh Vô Ngung hình như đã ngủ thiếp đi, lái rất chậm.

Chưa gì đã thấy một chiếc xe ở phía đối diện, cửa sổ khẽ hạ xuống, lại là Chủ Nhược Chuyết đang vẫy tay tới gã.

Dạo này Chủ Nhược Chuyết thăng quan tiến chức thuận lợi, được ông cụ nhà hắn đưa đi khắp nơi, cũng coi như thân thiết với Thịnh Lỗi Lỗi.

Gã bước xuống xe, cười hỏi: "Chủ thiếu gia? Đi đâu đấy?"

Cửa sổ xe đối diện cũng hạ xuống, lộ ra một gương mặt tuấn tú lạ thường, hai mắt hắn chan chứa ý cười, khí chất phi phàm, "Thịnh thiếu gia, lâu rồi không gặp, khi nào rảnh mời cậu ăn bữa cơm."

Thịnh Lỗi Lỗi ngẩn ra, cũng nhận ra đối phương, "Lâm Diệc Cảnh? Cậu về nước khi nào đấy? Cũng không bảo sớm, để tôi đi đón gió tấy trần cho cậu."

Lâm Diệc Cảnh khẽ cười, "Bỗng nhiên đưa ra quyết định thôi, tương lai còn dài, lần này về định cư lâu dài trong nước, sau này rảnh tôi mời."

Thịnh Lỗi Lỗi nở nụ cười, "Được, đến biệt thự Bích Bồ nhé, chốt đơn!"

Hai xe đi ngang qua nhau, gió thu xào xạc, hàng dương liễu trên đê dập dờn đong đưa, có lẽ cuối cùng mùa thu sôi động(*) đã đến rồi.

(*) Thành ngữ Trung Quốc, chỉ thời gian xảy biến cố, thường chỉ tình hình chính trị rồi ren.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Sốt Pesto

[Click để xem ảnh](#)

Mỳ trộn Pesto

[Click để xem ảnh](#)

Nấm truffle.

Chương 26: 26: Tựa Như Cổ Nhân

Xã Tiên Thủy quá nhỏ, tin tức được lan truyền rất nhanh.

"Hiểu Đông à, cháu khoan dung tha cho người ta đi, A Giáp chỉ uống rượu nhiều quá thôi, đi ngang qua vườn rau nhà cháu nên khát nước muốn hái mấy quả dưa chuột ăn, không ngờ lại bị giật bởi lưới điện nhà cháu.

Đều là người trong xã với nhau, cháu đừng nên chưa gì đã đưa nó đến đồn cảnh sát chứ! Cô cũng vì muốn tốt cho cháu thôi, sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu vẫn gặp, đừng xử lý quá tuyệt tình..." Cao Thúy Lan đỡ một bà cụ, tận tình khuyên nhủ Huyền Hiểu Đông.

"Hu hu hu, tôi chỉ có một đứa con trai, bị giật điện nguy hiểm đến tính mạng thì làm sao?" Bà cụ khóc lóc thảm thiết.

"Hiểu Đông, đều là bà con với nhau, chúng ta ngồi xuống cố gắng nói chuyện, nghe chú đi, đến đồn cảnh sát rút đơn tố cáo, chỉ nói đây là hiểu lầm thôi là ổn mà." Nông Kính đứng bên cạnh, cầm khăn mặt lau mồ hôi, cảm thấy thời tiết vô cùng nóng nực, nhìn Huyền Hiểu Đông mà không khỏi thấy hơi mất kiên nhẫn.

Nếu không phải sợ A Giáp ngu ngốc nói lung tung, sao ông ta phải lộ mặt ra chứ? Thật sự là giống lão già Huyền như đúc, tính nết gàn dở y chang nhau, từ trước tới nay trong xã chưa từng thấy gặp vấn đề nhỏ đã có thể bắt người đưa tới đồn cảnh sát, muốn khoe cái ngu của mình ra bên ngoài à? Người nông thôn ấy, đắc tội một người đồng nghĩa với việc đắc tội cả họ nhà người ta, đến lúc đó sống sao? Cảnh sát nói lần này nhất định phải ngồi tù, trừ khi người báo án rút yêu cầu và hòa giải, nếu không chắc chắn sẽ lưu lại tiền án.

Nhà họ Lý vừa nghe đã cuống lên, tìm người quen vào hỏi thăm, biết Lý A Giáp ra mặt vì Nông Kính, đương nhiên là tới tìm ông ta rồi.

Sao Nông Kính có thể chịu thừa nhận là mình sai khiến được? Nhưng ông ta vẫn đồng ý dẫn người tới giảng hòa, dù sao ông ta và Huyền Hiểu Đông cũng có quan hệ người nhà.

Lý A Giáp và ông ta còn hơi thân thiết, mặc dù tên này là lưu manh vô học nổi tiếng khắp các xã quanh đây, nhưng hắn lại cứ thường xuyên ra vào quán cơm nhà ông, thỉnh thoảng ăn gì cũng nhớ trả tiền, bởi vậy mới không ai dám ăn cướp chỗ này nhà ông ta.

Nếu không giúp hắn, sự việc nhỏ này cùng lắm cũng chỉ ngồi tù một vài năm thôi, khi hắn ra ngoài nhất định sẽ suốt ngày làm phiền, ông ta còn phải mở cửa kinh doanh.

Hướng chi Lý A Giáp còn cả đám anh em mất nết bên ngoài, đến lúc đó sợ là hôm nào cũng đến quán nhà ông ta...

Nói đi nói lại, ngay từ đầu tất cả mọi chuyện xảy ra cũng bởi vì thằng ranh kia cứng đầu cứng cổ không chịu bán rau! Nông Kính lại lau mồ hôi, mắt kiên nhẫn nhìn về phía Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông lạnh lùng nhìn đám người trước cổng gỗ nhà mình, đã có người nghe thấy tin tức lục tục vây quanh, người càng ngày càng nhiều.

Một chiếc xe cũng dừng lại ven đường từ đằng xa, tựa như đang quan sát gì đó.

Huyền Hiểu Đông chỉ dựa cái cuốc lên cổng gỗ mà không nói lời nào, chỉ vậy thôi mà không ai dám lại gần, dù sao cả người y đang toát ra khí thế lạnh lẽo khiến người ta sợ sệt.

Huyền Hiểu Đông thật sự không muốn những kẻ này bước chân vào làm vấy bẩn khoảng sân nhỏ nhà mình.

Nhìn đám người trước mặt hét khóc sụt mướt rồi nói chán chê rồi, y mới lạnh nhạt nói: "Hắn xách một can đầy thuốc diệt cỏ đến định đổ vào vườn rau nhà tôi, những thứ này là tôi tự trồng tự ăn, thuốc diệt cỏ là chất độc, hắn có ý định đầu độc nên cảnh sát mới không tha, tôi chắc chắn sẽ không viết đơn hòa giải."

Bà cụ khóc càng dữ hơn, "Không phải mà y sống ở đây tốt lắm sao? Thuốc diệt cỏ là tao bảo nó mua về nhà, nó tiện đường mang về thôi!"

Huyền Hiểu Đông nói: "Tiện đường thế nào mà tiện được hắn lên núi hoang

thế?"

Bà cụ nghẹn lời, sau đó thở phì phò quỳ xuống, "Nó say rượu! Cầu xin cậu giơ cao đánh khế, bỏ qua cho Tiểu Giáp nhà tôi! Tôi cầu xin cậu, tôi chỉ có một thằng cháu trai này, tôi quỳ xuống với cậu, đại ân đại đức của cậu tôi nhất định sẽ nhớ kỹ!"

Huyền Hiểu Đông nhú mày quay đầu định mở cửa đi, bỗng có tiếng máy xồng xộc vang lên, A Quý lái xe ba gác chở theo hai người lên.

Một người là chủ tịch xã Mạc A Mộc, người còn lại là bà Hạ.

Lần này người đến càng ngày càng nhiều, đều vây dưới chân núi hóng hót chuyện vui.

Huyền Hiểu Đông dừng tay, quay đầu cau mày nhìn A Quý.

A Quý chột dạ dừng xe, không dám nhìn Huyền Hiểu Đông.

Xã Tiên Thủy rộng thế này, nếu thật sự đắc tội với những tên lưu manh đó, hẳn chưa bị nhốt bao lâu đã được thả ra ngoài, đến lúc đó không phải ồn ào tới mức không ai được yên ổn sao?

Chủ tịch xã Mạc A Mộc tiến lên một bước, lắc đầu thở dài nói: "Hiểu Đông à, dù A Giáp có sai thì cậu vẫn kích động quá, thanh niên mà, khụ khụ khụ."

Ông ta ho khan, lại thở dài nói: "Thế này đi, tôi kêu A Giáp ra ngoài, đến lúc đó bảo nó cẩn thận nhận lỗi với cậu, giúp cậu trồng cây, đền thêm chút tổn thất cho cậu, đến khi nào cậu vui mới thôi, vậy được không?"

"Làm người phải khoan dung độ lượng."

Bà Hạ xuống xe, không biết rõ tình hình nhưng cũng biết Huyền Hiểu Đông muốn ở đây, đắc tội nhiều người không hề dễ chịu, bà nói: "Mấy cô cậu đừng có bắt nạt người làng hoàng, Hiểu Đông là người lương thiện, không phải các người cũng quá đáng lắm sao? Sao Hiểu Đông có thể giao người đến đồn cảnh sát được?"

Bà tiến tới lặng lẽ kéo Huyền Hiểu Đông, rí vào tai y: "Hiểu Đông à, mấy thằng nhãi vô lại này ra ngoài nhanh lắm, đến lúc đó cháu không được yên ổn đâu."

Bà làm chứng giúp cháu, bảo bọn họ ký giấy cam đoan, sau này không đến quấy rầy cháu nữa, tha cho nó coi như xong, đỡ sau này nó báo thù cháu, không đáng.

Người đi so đo với chó làm gì cháu?"

Sắc mặt Huyền Hiểu Đông hờ hững, y vỗ tay bà Hạ, chỉ nói với chủ tịch xã, "Chủ tịch xã, nếu ông là chủ tịch xã, dĩ nhiên là muốn gìn giữ công lý."

Nếu ai cũng muốn âm ỉ vì kẻ xấu như thế, suốt ngày ba phải đòi giảng hòa một cách vô lý, liệu sau này có phải sẽ có càng nhiều kẻ gây chuyện xấu hơn không?"

Y lạnh lùng nhìn tất cả bà con xung quanh, "Hôm nay là vườn rau tôi tự trồng, ngày mai sẽ đến lượt ao cá, giếng nước, hoa màu, cây ăn quả, gia súc của các vị, chỉ cần ngứa mắt ai là ra tay, phun ít thuốc trừ sâu, vẩy ít thuốc diệt cỏ, đầu độc thành phong trào, mọi người muốn xã Tiên Thủy sẽ như vậy sao? Mấy người vẫn còn yên tâm ăn miếng cơm miếng rau vào mồm nữa sao?"

"Dù sao tôi cũng chỉ sống một mình, không có người già trẻ nhỏ, đắc tội rồi thì thôi, có bản lĩnh thì cứ đến trả thù đi, tôi đều đón nhận."

Tà không thể thắng chính, đến lúc đó xem ai xui xẻo, xem trong cái xã này còn ai đến đây giảng đạo lý không."

Bỗng nhiên trong đám người có ai lớn tiếng nói: "Năm ngoái ao cá nhà tôi bị người ta đầu độc, cảnh sát xã đến điều tra mãi rồi nói không tra được! Cả năm nhọc nhằn vất vả nuôi được mấy vạn tộ cá con đều phải bỏ đi, tất cả đều chết hết! Cũng vì thằng A Giáp nói thu cá nhà tôi được hời nên tôi không rao bán! Nếu không phải cháu nhà tôi còn nhỏ, tôi đã cầm xẻng đi sống mái với nó một phen rồi!"

Lại có người tức giận nói: "Nhà tôi nuôi gà, hôm nào cũng bị trộm, hỏi ra ai cũng biết thằng A Giáp suốt ngày ăn gà nướng với bạn bè! Tôi lắp camera, biết ngay là nó làm, nhưng cảnh sát bắt được cũng chỉ bắt nó bồi thường tiền rồi thả ra, sáng hôm sau thì có người tới ném gà bệnh vào chuồng gà nhà tôi! Không tìm được chứng cứ! Sau đó chết hơn mười con!"

"Ông chủ lớn vùng khác vốn định đến bao hết rừng nhà tôi để nuôi gà, sau đó nghe nói bầu không khí ở đây không tốt, các hợp đồng định ký đều bị bỏ dở! Họ chuyển sang xã Tam Quan bên cạnh!"

Có người dẫn đầu là những người sau cũng lớn tiếng kêu ca: "Suốt ngày đến quán cơm nhà người ta ăn quýt! Ai cũng không dám chọc giận hẳn!"

"Đi ngang qua mua rau là tùy tiện thò tay lấy rau của người ta, mọi người

giận mà không dám nói gì!"

"Buổi tối không ngủ đua xe mô-tô trên đường cái, buổi tối sợ không dám cho trẻ con ra ngoài nữa!"

"Đáng đời! Cho nó ăn cơm tù đi! Cho đi lao động cải tạo!"

"Sau này trẻ con trong xã đều học hư thì sao, ai chịu trách nhiệm!"

"Chủ tịch xã, ông không được dung túng đâu đấy, bây giờ không phải là bọn tôi hại nó, đây là do gia đình không giáo dục được nó, chúng tôi cũng không dạy dỗ được nó, vậy thì phải nhờ nhà nước làm việc thôi!"

"Vào tù cải tạo đi, nhờ đâu lại tốt!"

"Dù sao cũng không thể hủy hoại nếp sống của chúng ta được! Con gái nhà ai còn dám lấy chồng bên này nữa? Ai sinh con xong dám để con chạy lung tung nữa!"

Âm thanh càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, dù sao mọi người đều nghĩ, nếu không nhân cơ hội làm rùm beng lên, đến lúc nào đó ngày càng nhiều đứa bắt chước theo thì sao?

Nhà ai mà không nuôi ít gà vịt chó dê, nhà ai mà không trồng vài cây ăn quả hay vườn rau ở cổng nhà? Đến lúc đó một trận cãi vã thôi cũng gây nên vụ ngộ độc từ người đến gia súc gia cầm thì sao? Nếu xã Tiên Thủy trở thành nơi như thế, ai còn dám ở chỗ này nữa? Ai dám tới đây đầu tư nữa? Bây giờ Huyền Hiểu Đông này là quân nhân giải ngũ, trẻ trung cường tráng khỏe mạnh, độc thân không có gánh nặng già trẻ, còn có bạn là cảnh sát, lúc này còn không xử lý tên lưu manh kia, sau này thả nó ra, đối phương chưa chắc đã dám chọc tới Huyền Hiểu Đông, vậy chẳng phải sẽ đến chọc một quả hồng mềm(*) khác sao?

(*) Chỉ người dễ bắt nạt, yếu thế.

Quần chúng vây xem càng ngày càng sục sôi, có vụ chưa chắc đã phải Lý A Giáp làm cũng đổ hết lên người hắn, kể lể trách mắng đến bảy, tám vụ.

Người nhà họ Lý thấy nhiều người phẫn nộ, bà Lý cũng không dám khóc nữa, chỉ che kín mặt không nói gì, chủ tịch xã chúng kiến được, không thể làm gì hơn là ho khụ, nói: "Được rồi được rồi, mọi người đừng nhao nhao lên nữa."

"Điều tại tôi không xứng đáng với chức lớn của xã, chưa chủ trì tốt cho mọi người, vậy tất cả mọi người lên trần đi, có gì thì tâm sự với tôi."

Còn chuyện của Lý A Giáp...! Nếu Hiểu Đông đã nói thế thì chúng ta xem bên cảnh sát họ phán thế nào thì phán vậy.

Chú Lý, chú cũng về cố gắng dạy bảo con, lần này coi như chịu giáo huấn, nên xin lỗi Hiểu Đông thì phải xin lỗi, nên xin lỗi mọi người thì cũng xin lỗi đi.

Sau này ra ngoài, nếu còn muốn trả thù thì nhất định chúng tôi sẽ không tha cho đâu."

Thật ra chủ tịch xã cũng khó xử lắm, khi mới hồi hương Huyền Hiểu Đông đã quyên góp 10 vạn tệ(*) để tu sửa phòng học cho trường tiểu học trong xã.

Ông cũng biết y là người lương thiện, cho nên hôm nay mới nhắc tới chuyện tình cảm, không ngờ đối phương tốt thì tốt thật đấy, nhưng lần này vùng lên thẳng thắn quá, lại còn khiến mọi người trong xã ầm ĩ hết cả lên.

Thấy mọi người bưng bưng phần nộ, với lại suy cho cùng Huyền Hiểu Đông vẫn là người có công hiến cho xã, cũng không biết lai lịch anh bạn cảnh sát kia của y thế nào nữa.

Được rồi được rồi, vẫn nên dẹp loạn trước đã.

(*) Khoảng 38 triệu VNĐ.

Chủ tịch xã dài dòng văn tự một tràng để giải tán đám đông, người đi rồi, Huyền Hiểu Đông nhìn A Quý đưa bà Hạ về, rồi nhìn sang Nông Kính, trong lòng biết e là do mình không chịu bán rau cho ông ta nên mới rước lấy tai vạ.

Nông Kính nghiêm mặt không lên tiếng, Cao Thúy Lan ngại ngừng tiến lên, "Ày thanh niên bọn cháu không hiểu chuyện, bọn họ chỉ ước cháu ra mặt, đến lúc thẳng kia ra ngoài là nó lại tìm đến làm phiền cháu.

Cháu gây xích mích với chúng nó, người trong xã với nhau, vẫn là nên tử tế hơn..."

Huyền Hiểu Đông lạnh nhạt nói: "Cô họ, cháu gọi cô một tiếng cô cũng là vì

khách sáo, nhưng hình như có người nhận ra chiếm hời chưa đủ nên muốn làm vài trò mập mờ.

Vậy cũng đừng trách cháu không nể tình người thân——Không phải cô thật sự tưởng cháu tốt tính nên dễ bị bắt nạt chứ?"

Hai vợ chồng Nông Kính và Cao Thúy Lan lúng túng, chỉ có thể quay đầu về, vừa đi vừa nhỏ giọng bàn bạc.

Nông Kính lại lo Lý A Giáp khai mình ra, khẽ giọng trách mắng Cao Thúy Lan, "Bảo bà đi tìm bà Hạ thuyết phục, sao không được việc gì hết?"

Cao Thúy Lan nhỏ giọng nói: "Nói rồi đấy, vừa nãy ông cũng thấy bà Hạ khuyên nó nhân nhượng cho yên chuyện, ai biết thằng này bướng bỉnh thế, một mình nó đương nhiên không sợ trả thù rồi...! Hơn nữa cũng không biết thằng bạn cảnh sát của nó từ đâu đến, trước đây nó nói có bạn tới ở, nếu biết trước là cảnh sát thì tôi đã nhắc ông từ trước rồi..."

Nông Kính sầm mặt vốn định nói chuyện, chợt dừng miệng, bởi ông ta nhìn thấy một con xe việt dã đen đang đỗ trên đường núi, trước đó cũng đã đỗ rất lâu rồi.

Bọn họ tưởng chỉ đến hóng hớt chuyện vui, bây giờ người tới hóng đã tản bót nên mới nhìn được rõ hơn.

Cửa xe mở ra, một trong hai người mặc quần áo thể thao vàng nhạt xuống trước, trông như học sinh, nhưng giày thể thao đi dưới chân và đồng hồ thể thao trên cổ tay nhìn đã thấy vô cùng đắt giá.

Hắn xuống xe cầm theo chai rượu từ ghế sau, nhìn bao bì toàn là chữ nước ngoài.

Người còn lại ngồi ghế sau, mặc áo khoác, trông khô ngô lạnh nhạt, chỉ thản nhiên nhìn hai người họ một cái.

Nông Kính cảm thấy người mình phát lạnh, trong lòng không khỏi rét run nghĩ bụng, trông hai người này ăn mặc đẹp đẽ, khí chất cao quý chèn ép, vừa nhìn là biết có gia cảnh ưu việt, cũng không biết đến chân núi này làm gì.

Ông ta và Cao Thúy Lan không tiếp tục nói nữa, vừa xuống núi vừa hơi quay

đầu lại, nhìn hai người trẻ kia đi về phía cổng gỗ, vậy mà lại...! tìm Huyền Hiểu Đông sao?

Bỗng nhiên Nông Kính hồi hận trong lòng, nếu biết trước Huyền Hiểu Đông là quân nhân giải ngũ thì cũng phải biết nó có bạn bè, không nên để Lý A Giáp làm loạn mới đúng, cũng không biết lần này có thể bình an vượt qua được không.

Huyền Hiểu Đông mới vừa vào nhà được mấy bước thì thấy Tiểu Bó đi ra, nhìn thấy y, bỗng nhiên nó kêu meo meo.

Tiểu Bó vốn là một chú mèo rất yên tĩnh, từ lúc đến cùng chủ nhân vẫn luôn cực ít gây rắc rối, bây giờ đột nhiên nó gọi mình, Huyền Hiểu Đông cảm thấy có chút mới mẻ, bèn bế nó lên ngực, hỏi: "Mày cũng nhớ chủ của mày sao?"

Lại nghe thấy có người gọi ngoài cổng gỗ, "Hiểu Đông! Hiểu Đông ơi!" Chủ Nhược Chuyết? Huyền Hiểu Đông tò mò xoay người, thấy cổng gỗ bị đẩy ra, Chủ Nhược Chuyết vô cùng phấn khởi đứng lại, giơ chai rượu trong tay lên, "Hiểu Đông! Mang cho anh rượu Triple Sec(*) từ nước ngoài về này, hôm nay tôi có anh bạn cùng đến đây xem vườn chuối tiêu, tiện thể ghé thăm anh luôn."

(*) Một loại rượu trong, có hương vị của vỏ cam Curaçao, thoang thoang hương thơm của cam quýt.

Ánh mắt Huyền Hiểu Đông đã rơi vào người đàn ông cao gầy phía sau Chủ Nhược Chuyết từ trước, tròng mắt y đông cứng lại.

Người đàn ông mặc áo khoác kaki, dáng người cao gầy mảnh khảnh, anh tuấn nổi bật.

Hắn đứng đó nhét một tay trong túi áo khoác nhìn Huyền Hiểu Đông, ánh mắt chan chứa cả ngàn câu chữ.

Vừa rồi hắn ngồi trên xe chứng kiến từ xa cảnh Huyền Hiểu Đông một mình ứng phó với lưu manh, còn lo lắng y không xử lý được, dù sao y vẫn luôn là người dịu dàng hòa nhã, hiền lành tốt tính.

Không ngờ y chỉ trầm mặc nói dăm ba câu đã khiến cả đám người nổi giận, đuổi được phiền toái.

Một Hiểu Đông lúc nào cũng im lặng, lúc nào cũng tốt bụng mềm yếu

không từ chối người khác, giờ cũng đã trở thành một người đàn ông chín chắn đáng tin cậy.

Anh ấy đã phải trải qua chuyện gì sao?

Bọn họ đã xa cách nhau quá lâu, hắn nhìn qua cửa sổ xe rất lâu, nhìn gương mặt mình đã nhiều lần miêu tả bằng ánh mắt, nỗ lực tìm lại khuôn mặt trẻ trung non nớt trong ký ức, nỗ lực tìm lại đôi mắt trong veo như dòng suối trước đây.

Chủ Nhược Chuyết quay đầu cười giới thiệu: "Hiểu Đông, tôi giới thiệu cho anh, đây là bạn đại học của tôi, Lâm Diệc Căn."

Trước đây cậu ta làm giáo sư đại học ở nước ngoài, bây giờ về nước phát triển, hôm nay ra ngoài đi dạo cùng tôi, nói là muốn thăm vườn chuối." Hắn tiến lên trước muốn đưa rượu cho Huyền Hiểu Đông, "Nào, rượu này ngon lắm đấy, tôi uống ở nước ngoài thấy ngon nên đặc biệt mua về cho anh nếm thử...!À đúng rồi, lần trước chủ tịch Thịnh nói muốn tới ở, chắc là vẫn chưa tới chứ? Mới hơn một tháng...!Chỉ là chỗ này của anh được cải tạo nhiều ghê..."

Huyền Hiểu Đông bỗng né tay đi, mắt vẫn nhìn Lâm Diệc Căn, giọng điệu rất bình thản: "Chủ thiếu gia, chỗ này của tôi quê mùa, không chiêu đãi được khách quý."

Xin Chủ thiếu gia và bạn đi dạo chỗ khác đi."

Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra, bèn vội vàng tiến tới, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông bẻ chú mèo trong ngực, dứt khoát xoay người về phòng, đóng mạnh cửa sầm một tiếng.

Chủ Nhược Chuyết: "Hiểu Đông? Sao vậy?"

Chủ Nhược Chuyết hoàn toàn không tìm được manh mối, quay đầu lại nhìn Lâm Diệc Căn, "Quái lạ...!Không biết anh ấy bị làm sao...!Lẽ nào còn giận tôi...!Hay do tôi nhắc đến chủ tịch Thịnh? Lạ quá, Thịnh Vô Ngung còn chưa đến đây sao?"

Lâm Diệc Căn nói: "Không phải giận cậu mà là giận tôi."

Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra, "Cậu quen Hiểu Đông sao?"

Đôi mắt Lâm Diệc Căn phảng phất vẻ quyến luyến, biểu cảm dịu dàng hơn một chút, "Anh ấy là anh trai kế của tôi."

Chủ Nhược Chuyết: "..."

Hắn nói to: "Anh trai kế? Cậu có anh trai kế từ bao giờ thế?" Đầu óc hắn

xoay chuyển liên tục, hoang mang nói: "Cậu hai nhà họ Lâm có thể nói là em trai cậu...! Ý cậu là..."

Lâm Diệc Cẩn lạnh nhạt nói: "Anh ấy và Lâm Diệc Du cùng mẹ, mẹ anh ấy lấy bố tôi."

Chủ Nhược Chuyết gian nan vận động não, cuối cùng chậm chạp phản ứng kịp, "Là con trai của mẹ kế cậu và chồng trước đúng không? Đợi đã! Ý cậu là, cậu biết anh ấy từ trước rồi nên cố ý bảo tôi đưa cậu đến? Bởi vì cậu biết anh ấy không chịu gặp cậu có đúng không?" Chủ Nhược Chuyết than lớn. Lâm Diệc Cẩn cười khổ, "Anh Nhược Chuyết, đúng là tôi không đúng, sau khi xem livestream của cậu tôi cũng mới biết, hóa ra là cậu quen anh ấy."

Tôi đã mất liên lạc với anh ấy nhiều năm, tôi biết nếu không dẫn cậu theo, anh ấy tuyệt đối sẽ không muốn gặp tôi."

Chủ Nhược Chuyết bị xô máu chó của gia đình hào phú xối ngập mặt, hấn vô lực nói: "Lâm Diệc Cẩn——Tôi luôn cảm mình bị cậu chơi một vố lớn."

"Bây giờ ngay cả tôi anh ấy cũng không muốn gặp..."

"Cậu thật sự không cố ý sao?"

Lời editor:

"Mày cũng nhớ chủ của mày sao?"

Ủa? Alo? Cũng? Anh Hiểu Đông, cũng là seooo? Còn ai nhớ anh Thịnh dzi?

Anh đúng hemmm:)).

Chương 27: 27: Thời Buổi Rồi Ren

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn xuống xe, tiến về phía sân sau của dinh thự Lâm Viên.

Trước sau dinh thự này có hai tòa nhà nhỏ, tòa phía trước chủ yếu dùng để tiếp khách và là các khu vực công cộng như phòng nghe nhìn lẫn nơi ở của nhân viên phục vụ, ở giữa có hoa viên ngăn cách, tòa phía sau thì vắng vẻ yên tĩnh, đây mới là nơi người nhà họ Thịnh sinh sống.

Bình thường ông Thịnh và vợ cả đều ở Hoàn Kinh, sống ở thành phố Tĩnh Hải này chủ yếu có bố mẹ của Thịnh Lỗi Lỗi, nhưng từ sau khi Thịnh Vô Ngung từ chức, anh cũng thường xuyên sống ở đây luôn.

Thịnh Lỗi Lỗi đương nhiên trở thành ứng cử viên chăm sóc cho chú nhỏ, mặc dù xưa nay Thịnh Vô Ngung không khiến ai chăm sóc mình hết. Trên đường, Thịnh Vô Ngung nhìn thấy thành viên đội cảnh vệ dưới tầng, biết ngay bố mình đang ở trên nhà.

Anh tự vào thang máy lên tầng hai, nhìn thấy thư ký Ngô Chính Khôi của Thịnh Phù Vân đi ra, cậu ta nhìn thấy anh thì cười, "Cậu ba tới rồi ạ? Bộ trưởng Thịnh đang luyện chữ bên trong."

Thịnh Vô Ngung đi vào, Thịnh Phù Vân đang tập trung dựng cổ tay viết chữ to: "Trung đạo nhi hành(*)".

(*) Có nghĩa là đi con đường đạo trung dung.

"Trung dung" là một trong bốn cuốn của bộ Tứ Thư, nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử. Thịnh Vô Ngung cụp mắt nhìn, không lên tiếng, Thịnh Phù Vân ngừng đầu

nhìn anh, cười nói: "Lâu lắm rồi không thấy con viết chữ."

Thịnh Vô Ngung đi tới cầm bút, sau khi nghĩ suy nghĩ thì viết xuống: "Không làm những việc vô nghĩa, phải dựa vào đâu thì cuộc đời hữu hạn này mới trở nên vui vẻ hơn?(*)"

(* Câu văn trích từ lời mở đầu của bài "Úc Vân Tù" của nhà văn Hạng Hồng Tộ đời Thanh.

Có thể hiểu là: Sao chúng ta có thể tồn tại trong cuộc đời hữu hạn này mà không làm những việc vô nghĩa? Cái gọi là "những điều vô nghĩa" thực chất là nhằm vào mục đích "theo đuổi lý tưởng" của một số người rất tham vọng và lắm lời.

Họ không quen với những việc nhỏ và luôn nghĩ rằng có những việc lớn phải làm.

Như mọi người đều biết, nếu bình tĩnh và coi nhiều thứ là thú tiêu khiển trong cuộc sống hạn hẹp của mình, chúng ta sẽ hăng hái và ít phàn nàn hơn.

Thịnh Phù Vân ngẩn ra, một lát sau bỗng nhiên mỉm cười, "Đây chính là nguyên nhân khiến con đến nông thôn tĩnh dưỡng một mình sao?"

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Coi là vậy cũng được——Thái Trung Lâm nói con nên thử làm những chuyện nhìn qua tưởng chừng là vô nghĩa, nhưng lại có thể khiến con cảm thấy vui vẻ hơn."

Thịnh Phù Vân nói: "Con thấy vui không?"

Thịnh Vô Ngung hơi ngược mắt lên, "Bố thực hiện được theo đạo trung dung, công minh trung lập không?"

Thịnh Phù Vân bật cười, "Hỏi rất hay." Ông hít một hơi thật sâu, ngồi xuống sô pha phía sau, tựa lên lưng ghế, nhắm mắt ngả ra sau.

Thịnh Vô Ngung nói: "Gần đây bố mệt lắm không ạ?"

Thịnh Phù Vân than thở, "Không một khắc nào là không muốn buông trọng trách trên người mình xuống."

Thịnh Vô Ngung mặt không thay đổi, nói: "Lại muốn lừa con về giúp bố, con biết bố thích đứng trung lập, khỏi cần phí sức." Mê muội quyền lực không thể tự thoát khỏi, bố anh trời sinh là kiểu người như vậy.

Thịnh Phù Vân bật cười, "Không phải, đứa hai nói với bố tình trạng tâm lý của con không ổn, bảo bố đừng tăng áp lực cho con."

Mẹ con ở nước ngoài thường xuyên gọi điện cảnh cáo bố, bố nào dám khiến con vất vả chứ..."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Bố biết là được rồi, khỏi cần vờ vịt trước mặt con, bố cũng lừa mấy đứa thanh niên như Lỗi Lỗi thế chứ gì?"

Thịnh Phù Vân mở mắt ra, "Con không lớn hơn Lỗi Lỗi bao nhiêu đâu, đừng nói chuyện như ông cụ non thế chứ."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được rồi, gặp con thấy yên tâm rồi chứ? Tối nay con về luôn."

Thịnh Phù Vân cảm thấy mát mát, "Không ở cùng cha già của con sao? Càng già càng trẻ con, người ta thường nói trẻ con và người già là đối tượng cần quan tâm nhất."

Thịnh Vô Ngung không hề bị dao động, "Tình trạng tâm lý của con không tốt, càng đông người càng thấy sàu muộn khó chịu, không muốn xã giao với người khác, kể cả lão cáo già thành tinh như bố."

Thịnh Phù Vân sảng giọng: "Không biết trên biết dưới!"

Thịnh Vô Ngung lại nhìn lướt qua những chiếc bát ngọc xanh trắng được trưng bày trên giá đa bảo(*), thoáng dao động trong lòng, "Mấy cái bát kia đẹp quá, con nhớ bố có tặng con một bộ, bố đưa cho con đi."

(*) Đồ nội thất chỉ xuất hiện ở đời nhà Thanh, dành riêng cho việc trưng bày đồ cổ.

Thịnh Phù Vân quay đầu nhìn, "Từ trước tới nay con có bao giờ hứng thú với mấy thứ đó đâu? Bộ này không quá cổ, ngọc trắng xanh, con thích thì mang đi đi, nếu thật sự thích thì ở Hoàn Kinh vẫn còn một bộ đồ ăn bằng mã não, màu sắc đẹp hiếm thấy."

Thịnh Vô Ngung cũng không khách khí, "Được, bố nhờ người gửi cho con sau nhé, bây giờ con gói bộ này vào hết để mang đi."

Thịnh Phù Vân: "...!Thật sự vội thế à? Dù gì cũng nên dùng bữa tối với bố rồi hẵng đi chứ, hơn nữa con vội vàng đi đi về về như thế cũng không tiện cho cơ thể con." Trên mặt ông tỏ vẻ thất vọng.

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Bố ở Tĩnh Hải, chắc chắn khách khứa tới thăm không thiếu, con có mặt ở nhà cũng được mà vắng mặt cũng chẳng sao, sau bữa tối con đi luôn." Anh nhìn thư ký Ngô đã giúp mình lấy những chiếc bát xuống, còn mình về phòng nghỉ ngơi trước, chuẩn bị cho bữa tối. Thịnh Phù Vân nhìn anh đi rồi mới bảo thư ký Ngô, "Gọi Lỗi Lỗi tới đây."

Thịnh Lỗi Lỗi đi tới, cung kính nói: "Ông nội."

Nét hiền hòa hoạt bát trên mặt Thịnh Phù Vân vừa rồi đã biến mất, ông lại trưng ra vẻ nghiêm túc lạnh lùng nhất quán với hình tượng của mình, "Hôm nay cháu đi đón chú nhỏ, chắc cũng đã thấy chỗ ở mới của nó rồi chứ? Thế nào?"

Thịnh Lỗi Lỗi vội vàng nói: "Cháu thấy rồi ạ, lúc nào chị Thi cũng làm việc chu toàn, sắp xếp rất ổn thỏa."

Tất cả trang thiết bị đều đầy đủ, thiết bị ăn mặc sinh hoạt công nghệ cao đều được lắp đặt, còn có máy kiểm tra sức khỏe và chữa bệnh tương quan, mọi thứ đều hết sức vẹn toàn.

Nước cũng sạch sẽ, bố trí an ninh cũng được trang bị đầu vào đầy đủ." Suýt chút nữa gã bật ra còn bắt được cả trộm, nhưng chợt nhớ chỉ nên nói chuyện tốt, không được nói chuyện xấu nên vẫn nuốt câu này vào.

Thịnh Phù Vân nói: "Chủ nhà trọ thì sao? Con người thế nào?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Anh ta rất tốt, nấu cơm cũng ngon nữa, hiếm thế nào mà lại là bộ đội đặc chủng giải ngũ, thân thủ không tệ."

Chú nhỏ và anh ấy sống chung rất hòa hợp vui vẻ, cháu thấy chú sống ở đó còn ăn được nhiều hơn, trước đây khi còn ở nhà, hôm nào cũng không ăn được mấy.

Bác sĩ nói do chú uống thuốc nên ảnh hưởng tới khẩu vị, phải từ từ điều dưỡng."

Thịnh Phù Vân lại hỏi: "Giải ngũ? Điều tra nội tình chưa?"

Thịnh Lỗi Lỗi lưỡng lự.

Thịnh Phù Vân ngược mắt nhìn gã, hai mắt sắc bén như chim ưng.

Thịnh Lỗi Lỗi không chịu nổi áp lực, nhỏ giọng nói: "Anh ta tên là Huyền Hiểu Đông."

Thịnh Phù Vân hiểu ngay tức khắc, "Huyền? Trùng hợp thế? Điều tra chưa?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Điều tra rồi ạ, là Chủ Nhược Chuyết nhà họ Chủ, lúc trồng chuối tiêu..." Gã kể lại sơ qua nguyên nhân Huyền Hiểu Đông và chú nhỏ kết bạn một phần là nhờ Chủ Nhược Chuyết, sau đó nhanh chóng bị Thịnh Phù Vân hỏi rõ ngọn nguồn, hết cách rồi, dù sao từ nhỏ gã đã sợ ông nội. Chỉ có chú nhỏ đã nhận được sự yêu thương của cả gia tộc từ bé, bố gã,

chú, ông bà, từ trước tới nay tất cả mọi người chưa bao giờ tỏ ra bất nhã với chú nhỏ, bản thân gã cũng rất tâm phục khẩu phục anh, thậm chí khi còn bé đã cảm thấy, nếu trên cõi đời này tồn tại sự hoàn mỹ thì đó chính là hiện thân của chú nhỏ.

Thịnh Lỗi Lỗi ra sức nói đỡ cho Huyền Hiểu Đông, "Chú nhỏ cho rằng tội không phải do anh ấy gây nên, mà chuyện đã qua rồi chú đều khoan dung, không để trong lòng, chú cũng rất thích người tài nữa."

Thịnh Phù Vân nói: "Ông biết rồi." Thấy ông không có bất kỳ chỉ thị gì tiếp theo, Thịnh Lỗi Lỗi không thể làm gì khác đành đứng chờ.

Thịnh Phù Vân lại nói: "Hóa ra bể nước ngọt của ông là do cháu làm hỏng."

Thịnh Lỗi Lỗi:...

Thịnh Phù Vân nói: "Hoa hồng năm nay chia cho cháu..."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Chú nhỏ đã khấu trừ rồi! Cháu sai rồi ông ơi!"

Thịnh Phù Vân xoa cằm, "Ông sắp phải xuất ngoại phỏng vẫn, cháu nhớ để ý chú nhỏ hơn."

Thịnh Lỗi Lỗi muốn khóc: "Chú nhỏ không cho phép cháu ở cùng."

Thịnh Phù Vân nói: "Bắt đầu từ Huyền Hiểu Đông."

Thịnh Lỗi Lỗi mặt mày ủ rũ, "Cháu biết rồi ạ."

Thịnh Phù Vân phẩy tay, trên gương mặt lại tỏ ra mệt mỏi lần nữa, "Về đi...! Tốt với chú của cháu vào..." Bả vai ông rũ xuống, hiện lên dáng vẻ có phần già nua, "Chăm sóc tốt cho nó."

Thịnh Lỗi Lỗi hiểu rõ, chú nhỏ đã từng là ngôi sao sáng của nhà họ Thịnh, mà viên đạn lạc kia đã phá hủy tất cả, bây giờ không một ai dám gây thêm áp lực hay hi vọng gì vào chú nhỏ nữa, mọi người chỉ hi vọng anh sống thật vui vẻ.

Gã hơi cúi đầu đồng ý rồi đi ra.

Mới vừa xuống dưới nhà thì nhận được điện thoại, Thịnh Lỗi Lỗi nhìn màn hình rồi nhận máy, "Chủ thiếu gia?"

Chủ Nhược Chuyết bên kia ỉu xìu buồn bã, "Lỗi Lỗi, tối nay ra ngoài tụ tập không? Diệc Cẩn cũng ở đây, tôi đã đặt phòng riêng ở sơn trang Bích Bồ rồi."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Không được đâu, tối nay tôi phải ở cùng chú nhỏ, sáng mai đi."

Sáng mai tôi đưa chú ấy về nông trường của Huyền Hiểu Đông là xong

việc."

Lúc này Chủ Nhược Chuyết mới nhớ ra, "Cho nên chủ tịch Thịnh thật sự đến thuê nhà nghỉ ngơi ở chỗ Huyền Hiểu Đông sao? Nhanh thế á? Hôm nay anh ấy quay về rồi ư? Chẳng trách hôm nay bọn tôi đến không gặp được anh ấy."

Thịnh Lỗi Lỗi ngẩn ra, "Hôm nay mấy người qua rồi sao? Hôm nay ông nội tôi vừa về, tôi mới đón chú nhỏ về, Huyền Hiểu Đông không nói với hai cậu sao?"

Chủ Nhược Chuyết thở dài, "Đừng nói nữa, hôm nay còn chưa vào nổi nhà, Hiểu Đông cũng không cho bọn tôi vào..."

Thịnh Lỗi Lỗi ngẩn ra, không nhịn được bật cười, "Không cho cậu vào nhà? Sao cậu lại chọc anh ta rồi? Tôi thấy tính tình Huyền Hiểu Đông rất tốt mà." Ý cười trong mắt gã còn chưa kịp tắt, chợt phát hiện ra chú nhỏ chẳng biết vào từ lúc nào đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng.

Thịnh Lỗi Lỗi rùng mình, vội vã thu lại nụ cười, Chủ Nhược Chuyết bên kia nói: "Một lời khó nói hết, tối nay dùng bữa tối rồi về cũng được mà, chúng ta tâm sự, sáng mai tôi lại có việc."

Lần sau muốn tụ tập cũng không biết là bao giờ, cậu lúc nào cũng rất bận." Thịnh Lỗi Lỗi nhìn Thịnh Vô Ngung, có chút khó xử, "Cháu ăn tối xong rồi qua sơn trang Bích Bồ được không ạ?" Trong nhà đang có hai vị đại phật đó...! Thấy Thịnh Vô Ngung gật đầu với gã, có nghĩa là cho phép, Thịnh Lỗi Lỗi vội vàng nói: "Được rồi, lát nữa gặp nhé, cậu gửi tên phòng bao cho tôi đi."

Thịnh Lỗi Lỗi cúp điện thoại, thấp thỏm nhìn Thịnh Vô Ngung, "Chú nhỏ...! Chú đi cùng không ạ?"

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Chú đi làm gì? Mấy đứa tiểu bối tụ tập, chú đi mấy đứa lại mất tự nhiên."

Thịnh Lỗi Lỗi: "..."

Gã càu nhàu trong thâm tâm, chú nhỏ, rõ ràng chú và cháu xấp xỉ tuổi nhau mà.

Nhưng đúng là nếu chú nhỏ đến thì chắc chắn bọn họ không dám ho he gì, cuối cùng lại biến thành tình cảnh xã giao khách khí, cũng đúng, bây giờ chú nhỏ thích thanh tĩnh.

Thịnh Vô Ngung cắt ngang lời gã, "Cháu vừa mới nói gì về Huyền Hiểu Đông

vậy?"

Thịnh Lỗi Lỗi không nhịn được cười, "Không phải rõ ràng Chủ thiếu gia và anh Huyền có quan hệ không tệ sao? Cậu ta nói giữa trưa có cùng Lâm Diệc Cẩn tới nông trường của anh Huyền, kết quả anh ấy không cho bọn họ vào nhà, cũng không biết có chuyện gì nữa.

Cháu nghĩ anh Huyền tốt tính như thế, chắc là do Chủ thiếu gia không biết chọc giận anh ấy khi nào rồi.

Con người cậu ám kia hơi chậm chạp, khả năng là chọc giận anh Huyền nhưng lại không nhận ra." Gã nhớ tới ánh mắt phủ sương giá của chú nhỏ vừa xong, biết điều đổi Huyền Hiểu Đông thành anh Huyền.

Thịnh Vô Ngung lại nghĩ ngợi một lúc, hỏi: "Cháu còn nhớ hôm đó cậu hai nhà họ Lâm và Huyền Hiểu Đông có nói chuyện với nhau trong phòng khách không?"

Cái mặt mo của Thịnh Lỗi Lỗi đỏ ửng lên, "Nhớ chứ ạ, lúc đó cháu muốn nhân lúc anh ấy đổi bể cá để bắn vỡ bể, không biết sao mà cậu hai nhà họ Lâm đi vào nói với anh ấy vài câu, anh ấy quay đầu rời đi..." Bỗng nhiên gã chợt nhận ra, "Lẽ nào anh Huyền có quen biết với cả hai vị cậu chủ nhà họ Lâm? Cho nên...!hôm nay không cho bọn họ vào nhà là vì Lâm Diệc Cẩn?" Thịnh Vô Ngung chậm rãi gõ ngón tay lên tay vịn xe lăn, "Lâm Diệc Cẩn và Lâm Diệc Du là hai anh em cùng cha khác mẹ, Lâm Diệc Du là do vợ hai của ông Lâm sinh ra..."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Đúng."

Thịnh Vô Ngung từ tốn nói: "Cháu điều tra đi...!chuyện mẹ của cậu hai nhà họ Lâm và Huyền..." Anh chợt nhớ ra điều gì đó, một lát sau lại bật cười, "Được rồi, không cần điều tra đâu."

Thịnh Lỗi Lỗi mờ mịt nhìn anh, Thịnh Vô Ngung lại tự giễu, "Thói quen rồi, muốn điều tra cặn kẽ ngọn nguồn về tất cả mọi người, hiểu rõ nhược điểm sau lưng tất cả bọn họ, lợi dụng tính cách của người khác để kết giao, lôi kéo hoặc xa lánh, công kích.

Sống quá lâu với luật rừng rồi, chú đã quên mất cách tự nhiên nhất để trở thành bạn bè thuần túy với người khác."

Thịnh Lỗi Lỗi:??? Con cháu thế gia như bọn họ, không nắm đủ tin tức thì sao mà xã giao được? Không cẩn thận đắc tội với người không nên đắc tội,

hoặc kết giao với người không thể kết giao, hoặc bị kẻ khác nắm thóp thì phải làm sao? Đây chẳng phải bản năng bẩm sinh tồn tại trong gen từng giây từng phút sao?

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng nói: "Chú chờ cậu ấy tự nói với chú."

Thịnh Lỗi Lỗi:???

Thịnh Vô Ngung giãn cơ mặt ra, xoay xe lăn đi, Thịnh Lỗi Lỗi mới nhớ ra một chuyện, "VẬY sáng mai chú mới về xã Tiên Thủy chứ? Sáng mai cháu đưa chú đi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần, chú tự lái xe đi, cháu đi tự tập đi." Khẩu khí không cho phép trái lệnh.

Bữa cơm tối nay nhạt nhẽo chẳng có gì mà khen, quả nhiên Thịnh Lỗi Lỗi báo một tiếng với Thịnh Vô Ngung xong là đến sơn trang Bích Bồ.

Sơn trang Bích Bồ trồng rất nhiều cây bồ đề có tuổi thọ từ mười năm trở lên, vô cùng thanh nhã.

Toàn bộ kiến trúc phòng ốc được xây dựng theo kiểu chùa giả cổ, luôn là một trong những câu lạc bộ tiêu pha cực kỳ xa xỉ.

Phật tử đã tĩnh tọa dưới gốc bồ đề suốt bảy ngày bảy đêm, chống lại mọi cám dỗ, cuối cùng thành Phật.

Kiểu kiến trúc theo phong cách tĩnh mịch cấm dục này có sự tương phản dung hợp với dục vọng xa hoa đòi trụ, trái lại càng giục giã thêm nhiều tầng lớp quyền quý thích tới nơi này.

Một là để phô trương thực lực, hai là đủ bí mật, ba là được hài lòng tận hưởng.

Lúc Thịnh Lỗi Lỗi vào phòng bao, Chủ Nhược Chuyết đang ngồi bên trong lộn ngược chai rượu Triple Sec lại, Lâm Diệc Cẩn ngồi bên cạnh, vẻ mặt thản nhiên, nhìn thấy Thịnh Lỗi Lỗi tới thì cười đứng dậy, ôm lấy gã, "Nhiều năm rồi không gặp."

Thịnh Lỗi Lỗi: "Cậu về cũng đột ngột quá."

Chủ Nhược Chuyết nghe thế thì càng bực bội không có chỗ phát tiết, đặt chai rượu lên kệ, phát ra tiếng cạch chát chúa.

Lâm Diệc Cẩn liếc mắt nhìn hắn, biết hắn vẫn còn giận thì chỉ mỉm cười, "Có vài chuyện cũ...! cần về để giải quyết, trách tôi không báo trước."

Chủ Nhược Chuyết hờn dỗi, nhai miếng thịt bò BBQ không nói năng gì, lần này Thịnh Lỗi Lỗi cũng nhìn ra Chủ Nhược Chuyết đang giận, "Chủ thiếu gia sao thế?"

Lâm Diệc Cẩn nói: "Giận tôi đấy, đều tại tôi."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Diệc Cẩn, chúng ta là bạn học đã lâu, quả thật cậu giúp đỡ tôi rất nhiều, thế nhưng tự cậu nói đi, hôm nay cậu thế này chẳng phải cố ý sao? Cậu toàn đào hố để tôi tự nhảy vào."

Nếu như cậu nói trước với tôi, để tôi từ từ lên kế hoạch, làm nền cho cậu cũng được, vậy sẽ không để xảy ra tình huống lúng túng như ngày hôm nay."

Lâm Diệc Cẩn cười khỏ, "Nhược Chuyết, tôi đã nói rồi, nếu mà vậy e là ngay cả mặt anh ấy tôi cũng không thấy được."

Chủ Nhược Chuyết lại nói: "Cậu đừng vờ tỏ ra đáng thương trước mặt tôi."

Lâm đại thiếu gia, lần trước cậu nói cái gì mà lý luận cầu treo, sau đó bỗng nhiên về nước mà không nói năng gì với tôi, dụ tôi dẫn cậu theo.

Hiện tại lại hẹn Lỗi thiếu gia ra ngoài, tôi thấy rõ ràng là cậu cố ý, có gì thì cậu cứ nói đi, đừng có giả vờ.

Tôi biết tôi là kẻ ngu, luôn bị mấy kẻ thông minh như các người chơi đùa xoay như chong chóng."

Câu này của hắn còn xen lẫn sự tổn thương, Chủ Nhược Chuyết lại chỉ vào Thịnh Lỗi Lỗi, nói: "Mấy người nhà họ Thịnh giỏi, nhà họ Lâm cũng giỏi, coi như tôi không dây vào nổi, lúc nào tôi cũng nợ ân tình các người, bị lỗ vốn bị lừa gạt cũng chỉ có thể phồng má giả làm tên mập(*), cố gắng hầu hạ các người."

Nghĩ đi nghĩ lại người cần xin lỗi nhất vẫn là anh em của tôi, người ta mở nông trường, sinh sống thảnh thơi yên bình, chỉ vì giúp đỡ tôi một lần mà gặp đủ vận rủi lớn."

(*) Thành ngữ Trung Quốc, chỉ việc làm những việc quá khả năng để giữ thể diện.

Mặt mo của Thịnh Lỗi Lỗi đỏ ửng lên, gã cũng nhận ra Chủ Nhược Chuyết đã thật sự uống say rồi, kinh ngạc nói: "Uống bao nhiêu rồi đây?" Những

con cháu thế gia như bọn họ dù có buồn bã đau lòng thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói trắng ra như vậy, có lẽ Chủ Nhược Chuyết thật sự bị tổn thương thật rồi...

Lâm Diệc Cẩn nói: "Do nén giận đấy, ban nãy bữa tối không ăn gì, bụng rỗng uống rượu, cứ như vậy đến bây giờ, đều tại tôi."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Có liên quan đến Huyền Hiểu Đông à?"

Lâm Diệc Cẩn cụp mi xuống, "Ừ."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Cậu biết anh ta sao?"

Lâm Diệc Cẩn nói: "Anh ấy là anh kế của tôi, mẹ anh ấy lấy bố tôi, sau đó sinh cho tôi một cặp anh em."

Năm bảy tuổi bố anh ấy qua đời, anh ấy theo mẹ đến nhà tôi, ở đến năm mười sáu tuổi, học cùng trường cùng lớp với tôi."

Thịnh Lỗi Lỗi đã nhạy bén nghĩ đến chuyện ban nãy chú nhỏ nói, hít một hơi khí lạnh: "Mẹ kế của cậu...!cũng là mẹ của cậu hai nhà họ Lâm sao?"

Lâm Diệc Cẩn nói: "Đúng, bà ấy và bố tôi đưa em gái ra nước ngoài chữa bệnh rồi."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Cho nên rốt cuộc lúc đó hai người có thù oán gì mà anh ấy vừa thấy cậu đã khước từ nhốt cậu ngoài cửa? Nếu đã vậy, cậu cần gì phải quấy rầy người ta? Thân ai người nấy lo không tốt sao? Tôi thấy Hiểu Đông sống một mình cũng thú vị lắm."

Diệc Cẩn, mặc dù cậu là bạn học cũ của tôi, thế nhưng mẹ cậu đã không quan tâm tới anh ấy, sao cậu còn quay về tìm anh ấy làm gì?"

Lâm Diệc Cẩn cười khổ, "Anh ấy là mối tình đầu của tôi."

Trong phút chốc, Chủ Nhược Chuyết phun hết rượu trong miệng ra ngoài.

Thịnh Lỗi Lỗi cũng giật mình nhìn Lâm Diệc Cẩn, "Cho nên trước đây từng nghe bóng gió trong nước cậu thích đàn ông, sau đó cậu ra nước ngoài nên vụ này cũng phai nhạt...!Tôi cứ tưởng chỉ là tin đồn thôi."

Lâm Diệc Cẩn cười gượng, "Lúc đó trong nước hôn nhân đồng giới chưa được thông qua, khi đó tôi còn trẻ, sớm chiều sống chung với anh ấy thì phát hiện bản thân mình có hứng thú với đối phương."

Khi đó tính tình tôi vô cùng kiêu ngạo, còn anh ấy thì ôn hòa, không hiểu biết về phương diện này.

Tôi ra sức dẫn dắt anh ấy...!Anh ấy hoang mang bị tôi đưa tới ngã rẽ, lại không cẩn thận bị người nhà phát hiện ra."

"Sau đó bố tôi nổi trận lôi đình, lúc đó tôi đang trong thời kỳ phản nghịch, trẻ tuổi nóng tính, sau khi cãi nhau thì về nhà ông ngoại sống một thời gian, lại không nghĩ tới một mình anh ấy sống trong cái nhà kia phải chịu áp lực thế nào khi đối mặt với cơn thịnh nộ của bố tôi.

Mẹ kể tôi——tính tình nhu nhược, chuyện gì cũng để bố tôi làm chủ, đêm đó còn cắt cổ tay rồi được đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Lúc tôi về nhà, anh ấy đã rời khỏi nhà tôi rồi, cấp ba còn chưa học xong."
"Tôi tìm anh ấy cả một thời gian dài nhưng không tìm được, khi đó tôi còn rất trẻ, trong tay không có ai, lúc đó cũng không ngờ trông ông ngoại hiền lành nhưng thật ra cũng phản đối, chỉ là bề ngoài không thể hiện ra mà thôi.

Tôi đã dùng người của chú tôi để tìm anh ấy, làm sao có khả năng tìm được.

Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi bị bố đưa ra nước ngoài, cứ như thế liên lạc bị cắt đứt."

Chữ Nhược Chuyết cầm ly rượu nhìn Lâm Diệc Cảnh, lẩm bẩm nói: "Lâm Diệc Cảnh...!Hành động này của cậu...!thật sự quá tệ."

Lâm Diệc Cảnh vẫn tỏ ra bình tĩnh, tròng mắt đen láy tựa như bùng lửa cháy, "Tôi của khi ấy còn trẻ người non dạ, cũng tưởng rằng chỉ là mê hoặc nhất thời thuở niên thiếu.

Sau đó...!đã bao nhiêu năm trôi qua, tôi cũng qua lại với bạn trai mới, nhưng chia tay rất nhanh, ai cũng không phải anh ấy, tôi không thể quên được anh ấy."

"Nhược Chuyết, lúc nói lý luận cầu treo với cậu, tôi thật sự không biết đó là anh ấy——Sau đó tôi xem video mới nhận ra.

Tôi không thể nào ngủ yên được, mất nhiều năm liền mới tìm được anh ấy, tôi không có cách nào tự đối mặt với trái tim mình nữa..."

Những tiếc nuối thuở thiếu thời cuối cùng biến thành gai nhọn trong lòng,

hàng đêm đâm vào trái tim...

Nhiều năm ra sức lãng quên, ra sức không tiếp tục về nước, ra sức lạnh nhạt và trả thù cha, kết quả đến khi xem được video của Chủ Nhược Chuyết, cuối cùng những chuyện đã qua sụp xuống, từ một quả cầu tuyết biến thành trận tuyết lở, vùi lấp toàn bộ thế giới của hắn.

Hắn không thể sống phần đời còn lại của mình một cách yên bình như những gì bản thân đã lên kế hoạch trong quá khứ.

Người kia ở nơi đó, hắn nhất định phải trở về tìm y, bù đắp tất cả sự tiếc nuối thời niên thiếu, bồi thường cho y, bảo vệ y, cứu vãn giấc mơ không trọn vẹn thời bông bột.

Như vậy cuộc đời hắn mới có thể vẹn toàn không tiếc nuối một lần nữa. Chủ Nhược Chuyết nhớ lại, quả thật Huyền Hiểu Đông từng nói với hắn chuyện mẹ y tái giá, xót xa trong lòng, chỉ một lòng bất công thay cho những tổn thương mà Huyền Hiểu Đông phải chịu, "Bây giờ anh ấy đã vượt qua và sống tốt.

Lâm Diệc Cẩn, từ trước tới nay bố và ông ngoại cậu luôn phản đối, cậu tưởng bây giờ bọn họ sẽ không phản đối nữa chắc? Trước đây cậu khẳng khẳng ở nước ngoài không chịu trở về, bọn họ không có cách nào bắt ép cậu.

Bây giờ cậu về rồi, cậu lại đến chỗ anh ấy, không phải là muốn chuốc họa cho anh ấy ư? Bọn họ hết cách ép cậu, thế nhưng đối phó với một Hiểu Đông không chồn nường tựa vẫn đơn giản chán, không phải sao?"

Hắn đặt chai rượu về, tìm ly nước đá để uống, lắc đầu, "Cậu để anh ấy yên đi, bây giờ cuộc sống của anh ấy đã ổn định tốt đẹp rồi, an nhàn tự tại, sao cậu phải gây thêm phiền toái cho anh ấy?"

Thịnh Lỗi Lỗi bỗng cười nói: "Có Chủ thiếu gia phối hợp, còn có chú nhỏ tôi ở đó, dù ai muốn làm gì dê hèn thì cũng không tiện đâu.

Hôm nay Lâm thiếu gia chơi khổ nhục kế, đúng là kỹ năng diễn xuất thông minh đấy."

Chủ Nhược Chuyết tròn to hai mắt, cũng phản ứng lại ngay, "Cậu đợi bọn tôi ở chỗ này! Lâm Diệc Cẩn, tôi biết từ hồi đi học cậu đã mưu mô hơn tôi cả

trăm lần, bây giờ vẫn như vậy!"

Chủ Nhược Chuyết tỉnh táo lại, bỗng nhiên có cảm giác trái tim như bị cả trăm móng vuốt cào vào.

Lâm Diệc Cẩn cố ý nhắc lại chuyện cũ, tỏ rõ muốn chặt đứt suy nghĩ mà mình từng bộc bạch với hắn trước đây.

Hắn đã mở lời như thế, bản thân mình sao còn dám tơ tưởng tới Huyền Hiểu Đông nữa? Mặc dù suy nghĩ này đã sớm phai nhạt, thế nhưng rõ ràng Lâm Diệc Cẩn còn đề phòng cả những tình huống chưa từng xảy ra, có thể thấy được hắn vô cùng để ý tới Huyền Hiểu Đông.

Nghĩ tới khả năng này, trong thâm tâm Chủ Nhược Chuyết thấy phiền muộn, vừa đau lòng cho Huyền Hiểu Đông, lại vừa phức tạp với Lâm Diệc Cẩn. Hắn nhìn Lâm Diệc Cẩn rồi lại nhìn Thịnh Lỗi Lỗi mặt không cảm xúc, bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước không hiểu sao gã nhằm vào Huyền Hiểu Đông, có nên hỏi thăm chuyện này không? Thịnh Lỗi Lỗi lớn lên ở Hoàn Kinh, vì công việc nên mới chuyển tới thành phố Tĩnh Hải.

Thế lực nhà họ Lâm lớn, cũng có sản nghiệp ở thủ đô, nhưng máu chốt thông gia lại là nhà họ Hạ.

Nghe nói Lâm Diệc Cẩn từng sống ở nhà ông ngoại khi còn bé, chơi với Thịnh Lỗi Lỗi ở cùng một khu lớn, đã có giao tình từ trước.

Nhà mình thì định cư lâu dài ở Tĩnh Hải, gia đình chỉ đơn thuần kinh doanh, rốt cuộc vẫn cách một tầng so với bọn họ.

Thịnh Lỗi Lỗi cũng không biết Chủ Nhược Chuyết tự dưng hiểu sai sang chuyện khác, trong đầu gã chợt nhanh chóng lóe lên một ý nghĩ, nhớ lại chẳng lẽ hôm nay đang nói dở thì chú nhỏ đã đoán ra được quan hệ giữa Huyền Hiểu Đông và nhà họ Lâm rồi sao? Nếu không vì sao lại muốn gã điều tra mẹ kế của Lâm Diệc Cẩn...

Lâm Diệc Cẩn cười khổ, "Tôi có lỗi với anh ấy, bây giờ tôi cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền, tôi chỉ hi vọng được bù đắp cho anh ấy.

Tôi biết mấy người nhất định sẽ không giúp tôi làm gì, cũng lạnh lòng với tôi

rồi.

Thế nhưng Huyền Hiểu Đông vô tội, anh ấy cũng không muốn gặp mấy cậu, hôm nay đã thẳng thắn rồi, tất nhiên cũng có lợi dụng tình cảm, nhưng thật ra đây vẫn là tất cả những gì tôi muốn bộc bạch..."

Hắn cụp mi xuống, "Tất cả đều trách tôi, chỉ hi vọng các cậu đừng trút giận lên anh ấy."

Thịnh Lỗi Lỗi cười nhạt, cầm ly uống một hơi cạn sạch, "Tự giải quyết cho tốt đi, tôi cảm thấy đối phương sẽ không đón nhận cậu nữa đâu." Con người Huyền Hiểu Đông ôn hòa nhưng thật ra trong nhu có cương, ánh mắt trách móc già khi ấy không hề nhượng bộ chút nào.

Có thể hợp rơ với một người khó gần như chú nhỏ thì cũng không phải một người đơn giản dễ bị ức hiếp.

Lâm Diệc Cảnh cầm ly rượu dựa vào trong góc, chìm vào những ký ức đã từng bị quên lãng, bây giờ mới phát hiện ra chúng đều chưa hề phai nhạt..

Chương 28: 28: Mùa Hạ Vô Duyên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ánh mặt trời sáng sủa, trong vườn hoa của một khu biệt thự cao cấp đang vô cùng loạn xạ bát nháo; âm nhạc, sâm panh, bóng bay và hoa tươi ngập tràn xung quanh.

Nhóm thiếu niên vừa kết thúc kỳ thi, đang cùng nhau tụ tập chơi bời vui vẻ ở biệt thự nhà họ Lâm.

Huyền Hiểu Đông giống như một chú cá khoan khoái ngoi lên khỏi mặt nước, anh lau mặt một cái, người ngòm ướt sũng vịn lên thành bể bơi.

Da thịt căng mịn sáng lấp lánh dưới ánh nắng giống như mật ong, tay chân chàng thiếu niên thon dài, chỉ mặc quần bơi, cơ thể trần trụi hiện rõ từng đường nét dưới ánh mặt trời.

Anh quay đầu nhìn Lâm Diệc Cẩn không biết ngồi dưới ô che nắng bên cạnh bể bơi nhìn mình chăm chú từ bao giờ, nở nụ cười với hắn.

Lâm Diệc Cẩn chột nghiêng đầu, mặt sa sầm, đứng thẳng người dậy đi vào trong nhà, bỏ mặc đám bạn bè, một mình về phòng.

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, cũng đã quen với tính cách thất thường của hắn, biết một lát nữa hắn sẽ ổn thôi.

Còn những chàng trai khác vẫn đang đắm chìm trong bầu không khí thỏa thuê vui sướng, hoàn toàn chẳng để ý chủ nhà đã rời đi.

Nhưng mà lần này không hiểu sao lại bắt đầu chiến tranh lạnh rồi!

Kể từ ngày hôm đó, Lâm Diệc Cẩn gần như chẳng nói năng gì mỗi khi hai người cùng nhau ngồi xe đến trường, mặc dù từ trước tới nay tính cách hẳn vẫn luôn lạnh lùng không gần gũi với người khác, thế nhưng Huyền Hiểu Đông vẫn cứ cảm thấy xa lạ và phiền chán.

Rõ ràng trước đó hình như mình đã kết bạn được với cậu ấy rồi, anh không rõ vì sao, chỉ có thể ra sức lấy lòng gấp bội, sau đó lại phát hiện ra thứ mình nhận lại chỉ là sự mát hững và lạnh nhạt rõ ràng hơn.

Là do mẹ đắc tội chuyện gì khác ở nước ngoài sao? Anh không dám hỏi, cũng không có tư cách hỏi, ở cái nhà này anh hoàn toàn là một người ngoài, một kẻ ăn nhờ ở đậu phải dựa dẫm vào tấm lòng từ thiện của chủ nhà, một kẻ yếu thế không thể lựa chọn con đường mà bản thân muốn đi.

Anh chỉ có thể cố gắng hết sức lấy lòng tất cả mọi người, để giúp mình có thể sống thoải mái hơn một chút.

Rất nhiều năm sau, có người nói cho anh biết đây là hội chứng người tốt(*), anh nên sống vì bản thân mình, nhưng mà lúc này đây anh vẫn quá yếu kém, không biết nên cải thiện tình cảnh của mình thế nào, chỉ có thể sống dựa vào trực giác.

(*) Tiếng Anh là People Pleaser (Người làm hài lòng mọi người), là kiểu người luôn sẵn sàng chịu thiệt về mình để làm hài lòng người khác.

Nói cách khác, đây là kiểu người luôn đặt nhu cầu của bản thân sang một bên để đáp ứng nhu cầu của ai đó.

Mỗi khi không biết mình phạm lỗi ở đâu, anh chỉ có thể giữ im lặng, làm một kẻ yên tĩnh tới mức khiến tất cả mọi người quên đi sự tồn tại của mình.

Đến trường là không thể tránh được, anh chỉ có thể nhân lúc tan học nói dối mình còn việc ở lớp để tránh sự lúng túng câu nệ khi đi cùng xe về nhà với Lâm Diệc Cẩn.

May là sau đó Lâm Diệc Cẩn nhận được cơ hội trao đổi học tập ở nước ngoài ba tháng, cuối cùng anh cũng có thể được giải thoát khỏi tình cảnh không khác gì bị nghẹt thở, thoải mái bung lụa cùng mấy người bạn học.

Dưới sự rủ rê của họ, anh đến quán net chơi một game bắn súng mới ra

mất.

Bầu không khí ở quán net khiến anh thả lỏng say mê, anh có tốc độ tay và tốc độ phản ứng thần sầu, nhanh chóng nhận được sự sùng bái của đám game thủ trong server game.

Càng ngày càng có nhiều người ở quán net chú ý đến anh, nóng lòng muốn được lập tổ đội cùng anh thi đấu.

Anh nghiện game một khoảng thời gian, thành tích cũng tụt dốc không phanh.

Nhưng sau khi Lâm Diệc Cẩn về nước, bỗng nhiên thái độ xa lánh trước đó của hắn đã biến mất, sự thân thiết gần gũi trước đây được khôi phục lại.

Sau khi tan học, hắn cất công dẫn theo tài xế đến quán net bắt anh về nhà, cầm sách giáo khoa bổ túc giúp anh hết bài này tới bài khác.

Anh vô cùng khó chịu trong lòng, nhưng đã lâu lỏng xao nhãng mấy tháng trời, sao mà học vào đầu nổi? Vậy mà Lâm Diệc Cẩn lại chẳng ngại phiền, hỏi anh chơi game gì ở quán net, hào phóng nói nếu anh hoàn thành hết bài tập thì sẽ đồng ý cho anh chơi, đồng thời còn lấy máy tính của mình tải game kia xuống.

Huyền Hiểu Đông có trò chơi này làm mỗi nử, kìm nén lại, quả nhiên làm xong bài tập, sau đó háo hức không chờ nổi mở game ra.

Lâm Diệc Cẩn chăm bài giúp anh, sai rất nhiều, hắn cầm bút đỏ khoanh lỗi, nhưng trong lòng lại không hề thấy phiền chán.

Thỉnh thoảng hắn liếc mắt nhìn sang Huyền Hiểu Đông đang đắm chìm trong game, bình thường chủ yếu luôn thấy Huyền Hiểu Đông im lặng, nhưng khi chơi game thì biểu cảm trên gương mặt anh lại vô cùng phong phú, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính như sáng lấp lánh. Hắn không nhịn được đùa anh, "Nếu lần sau kiểm tra anh có thể lọt vào top 50 cả khóa, em sẽ mua cho anh máy tính chơi game, anh muốn thương hiệu nào? Comet à?" Comet là loại máy chơi game chuyên dụng nổi tiếng là đắt đỏ, tính năng ưu việt, màn hình cong vừa rộng vừa sắc nét mang lại trải nghiệm chơi game tốt nhất, đương nhiên giá thành cũng rất cao, là chiếc máy thần kỳ trong lòng tất cả những người thích chơi game.

Huyền Hiểu Đông nghe thấy Comet thì sáng mắt lên, nhưng lúc đó vẫn lắc đầu một cái, "Được rồi, thành tích kỳ này của anh chỉ có đếm ngược thôi.

Học kỳ sau là lên lớp 11 rồi, đến lúc đó mẹ nhất định sẽ mắng anh, không làm tốt còn bị tịch thu, chỉ cần lén lút chơi một tẹo ở chỗ em cho đỡ ghiền là được rồi.

Đợi khi nào tốt nghiệp, thi đại vào một trường nào bên ngoài, đến lúc đó mới được tự do."

Lâm Diệc Cẩn mỉm cười, "Anh chăm chỉ học ngoại ngữ đi, đến lúc đó em đưa anh ra nước ngoài cùng em."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, "Ra nước ngoài ư?" Anh biết ra nước ngoài cần rất nhiều tiền, cũng biết khoản đó chẳng thành vấn đề với nhà họ Lâm, nhưng...!anh không có gì cả thì dựa vào đâu đây?

Ánh mắt Lâm Diệc Cẩn dừng trên cánh môi mỏng đỏ hồng của anh, "Không sao đâu, anh nghiêm túc học hành là có thể bắt kịp được, em bỏ túc cho anh.

Xin vào trường nào em đều giúp anh, đến lúc đó ra nước ngoài rồi, em dẫn anh theo, đừng sợ không quen."

Huyền Hiểu Đông trầm mặc không lên tiếng, Lâm Diệc Cẩn không biết lúc này Huyền Hiểu Đông vẫn đang suy nghĩ.

Lâm Diệc Cẩn lúc nóng lúc lạnh với anh, còn bản thân anh thì chưa quen với cuộc sống ở nước ngoài, ngoại ngữ học cũng không ổn lắm.

Nếu chuyện xuất ngoại thật sự dựa hết vào hắn, đến lúc đó hắn lại trở mặt với anh giống như mấy hôm trước, anh nên làm gì đây?

Vẫn nên nghĩ biện pháp từ chối đi, thế nhưng anh không biết nên từ chối ân huệ quá giá trị với người bình thường của Lâm Diệc Cẩn thế nào, từ chối thẳng thừng quá thì không biết điều, bởi vậy anh lảng tránh vấn đề này, im lặng chơi game tiếp.

Lâm Diệc Cẩn đã quen với việc trước nay Huyền Hiểu Đông không từ chối mình, cười nói: "Vậy Comet thì sao?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Được rồi, mọi người đều nói Comet là kiểu đèn to đèn sáng đèn lấp lánh(*), chỉ có người ngu thừa tiền mới mua.

Với cấu hình đó thì vẫn còn các thương hiệu khác mà giá thành chỉ bằng một nửa, chất lượng không tương xứng với giá tiền, em đừng mua."
(* Chỉ những dòng máy tính có bề ngoài ngầu, đèn đóm các kiểu.

Ngoài đời dùng câu này để chỉ máy của hãng Alienware với thiết kế logo trên máy sáng rực, bị trêu là mua laptop mà toàn thấy đèn, ko khác gì mua đèn tặng lap.

Tóm lại câu này hiểu đơn giản là cái máy tính này chỉ được cái mã, thàng nào ngu thừa tiền mới mua.

Lâm Diệc Cẩn mỉm cười, "Người nghèo mới nhìn tính năng so sánh giá cả, quan trọng là anh có thích không? Thích thì đáng thôi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Biết em có tiền rồi, thế nhưng thật sự không đáng mà, tại mấy cái đèn nhấp nháy đó." Anh nhanh chóng gõ phím, "Riêng cái của em cũng đã rất tốt rồi, chỉ là màn hình hơi nhỏ chút thôi." Do anh đang hết sức tập trung nhìn vào màn hình nên đầu hơi cúi xuống, lộ ra phần gáy trơn bóng phía sau, làn da nhẵn nhụi dưới ánh đèn, bờ lưng săn chắc sau lớp áo mỏng manh.

Lâm Diệc Cẩn nhìn chăm chăm vào lưng anh, yét hầu hơi động đậy, "Có thể dùng tiền mua thứ mình thích là rất tốt, chỉ sợ thứ mình thích dùng tiền vẫn không mua được thôi."

Huyền Hiểu Đông nhấn chuột tạch tạch, "Biết rồi, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề là không sai, đúng là giọng của người có tiền."

Lâm Diệc Cẩn thấy nét mặt anh khi chơi game vô cùng sinh động, hỏi: "Chơi game thật sự vui như vậy sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Chơi vui lắm, biệt danh thần súng của anh không phải nói chơi đâu, súng bắn không trượt phát nào nha! Trên đó còn có rất nhiều bạn tốt, đều rất nghĩa khí, em cũng chơi chứ? Anh hướng dẫn em, đảm bảo ghiền luôn."

Lâm Diệc Cẩn xùy một tiếng, "Người ta nghiện game cũng vì cuộc sống thiếu hụt sự khen ngợi nên mới phải mê muội trong đó, cứ hoàn thành mấy cái nhiệm vụ là có thể nhận được phản hồi khen thưởng, quả là một loại hormone hạnh phúc biết bao."

Nhưng nghiên cứu khoa học đã chứng minh, chỉ có nhẩn nại cố gắng dài

lâu, không đắm chìm trong những lời ngợi khen nhất thời, để đạt được mục tiêu, người ta phải học cách trì hoãn sự thỏa mãn thì mới có thể chạm đến thành công."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Đúng vậy, em nói đúng."

Vấn đề là, lỡ như em cố gắng phấn đấu bao lâu chờ tới khi được nhận phần thưởng, em mới phát hiện ra đó không phải thứ em muốn thì phải làm sao? Hoặc là chẳng có phần thưởng nào hết, có phải sẽ rất hối hận không? Còn chẳng bằng cứ thoải mái trước đã!"

Rất nhiều năm sau Lâm Diệc Cẩn nhớ lại, luôn cảm thấy Huyền Hiểu Đông nói một câu thành sấm——Anh dựa vào trực giác nhạy bén, lúc ấy đã ý thức được về tương lai của bọn họ.

Năm đó hai người họ đều vừa lên lớp 11, bố và mẹ kế dẫn theo hai đứa con vẫn luôn ở nước ngoài, chủ yếu là vì chữa bệnh cho Lâm Diệc Kỳ.

Do gen nhà họ Lâm, em gái Lâm Diệc Kỳ trong cặp sinh đôi đã mắc bệnh tim bẩm sinh di truyền, chỉ trong vòng một năm đã ba lần phẫu thuật lồng ngực, cùng vô số thư thông báo bệnh tình nguy kịch.

Lâm Nhược Phi thấy áy náy trong lòng, liên tục đưa vợ và cặp sinh đôi ra nước ngoài sống lâu dài để chữa bệnh cho cô bé, trong biệt thự chỉ còn lại hai anh em họ, cùng tài xế và bảo mẫu.

Điều này cũng khiến Lâm Diệc Cẩn thuận tiện triển khai được kế hoạch của mình.

Lâm Diệc Cẩn tốn rất nhiều tâm tư để nâng cao thành tích của Huyền Hiểu Đông, dạy kèm hết tiết này đến tiết khác.

Huyền Hiểu Đông nhanh chóng sa vào sự quan tâm dụi dàng không bình thường, cũng không nhận ra được có điểm gì kỳ lạ.

Hắn tinh tế cẩn thận khiến đối phương quen với sự chăm sóc và kiểm soát của mình, Huyền Hiểu Đông đã quen học bổ túc đến khuya rồi chơi game trong phòng Lâm Diệc Cẩn, đến khi hai mắt mơ màng bị Lâm Diệc Cẩn kéo lên giường ngủ đến sáng; đã quen lịch trình sinh hoạt mỗi ngày đều do Lâm Diệc Cẩn sắp xếp, chuyện gì cũng do Lâm Diệc Cẩn quyết định.

Lâm Diệc Cẩn giống như một tay thợ săn hết sức nhẫn nại, từ từ dụ con mồi

bước vào vòng kiểm soát của mình.

Nước ấm nấu ếch, hắn khiến đối phương quen dần việc tiếp xúc tay chân với mình, mua cho anh tất cả vật phẩm, sách vở, phụ kiện, quần áo.

Hắn tỉ mỉ lập kế hoạch học bổ túc, hắn quyết định kiểu tóc và quần áo đối phương mặc hàng ngày, hắn từ từ thay đổi đối phương thành dáng vẻ mà mình thích nhất, ngay cả quần lót và tất cũng đều tự tay chọn, sữa tắm anh dùng cũng là mùi hương hắn thích nhất.

Lâm Diệc Cẩn giống như đang ủ một vò rượu, mà trong quá trình lên men chậm chậm này, Huyền Hiểu Đông càng ngày càng khiến hắn say túy lúy ——Chàng thiếu niên vốn dĩ đã sở hữu tướng mạo xuất sắc, sau khi được hắn tỉ mỉ gọt giũa, vẻ ngoài càng lóa mắt hơn.

Mỗi khi cất bước trong sân trường, lúc nào anh cũng được người người dõi mắt theo, được bao nhiêu con gái tơ tưởng, nhưng không ai có thể tới gần báu vật thuộc về ác long, anh hoàn toàn nằm trong sự quản giáo của hắn. Chỉ có hắn mới có thể tới gần anh.

Nhiều đêm đã khuya, sau khi đối phương đã rơi vào trạng thái ngủ say, hắn vuốt ve những sợi tóc mềm đen nhánh ấy, chạm lên bờ môi mềm mại ấy, khẽ sát lên da thịt nhẵn mịn man mát ấy, xoa nắn thưởng thức những ngón tay thon dài ấy, ngắm nhìn gương mặt ngủ say không biết gì ấy, con thú ác trong lòng hắn dần dần gầm rú.

Hắn nước ấm nấu ếch lôi kéo anh xem phim đồng tính của nước ngoài, rủ anh đọc sách, tạp chí và tranh ảnh liên quan, kín đáo dẫn dắt anh phát hiện ra xu hướng tính dục của mình, lại nhân lúc Huyền Hiểu Đông đang hoang mang lúng túng mà ung dung xoa dịu anh.

Khiến Huyền Hiểu Đông run rẩy, gương mặt đỏ bừng, mắt nhắm lại, không dám đối mặt với cơ thể đang mất kiểm soát và vui sướng dưới sự giúp đỡ của hắn, khó chịu muốn thoát khỏi những đầu ngón tay nóng bỏng mang theo vết chai mỏng của hắn.

Hắn hài lòng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, thu hoạch tác phẩm hài lòng nhất của mình kéo dài một năm qua.

Đến học kỳ sau của lớp 11, bọn họ đã thân thiết như hình với bóng trong mắt người ngoài.

Nhưng Huyền Hiểu Đông quá ngượng ngùng, khăng khăng không chịu cho hắn làm đến bước cuối cùng.

Hắn không hài lòng lắm nhưng vẫn rất nhẫn nại, thời gian ủ càng lâu, rượu mới càng thơm ngọt.

Nhưng mùa hè năm lớp 11 lên lớp 12, bố và mẹ kế bỗng nhiên dẫn theo cặp sinh đôi về nước, nói là bệnh tình của Diệc Kỳ đã được kiểm soát.

Lâm Diệc Cẩn cũng đã lên lớp 12, vẫn đòi bám dính lấy anh.

Huyền Hiểu Đông giống như ốc sên bị hoảng sợ, nháy mắt đã thu mình vào vỏ ốc, quay trở lại trạng thái trầm lặng ít nói, hiền như khúc gỗ, nhanh chóng xa lánh Lâm Diệc Cẩn.

Lâm Diệc Cẩn vừa được ăn tủy trong xương, giờ đã biết chỉ liếm thôi cũng ngon, hết sức bất mãn.

Nhưng Huyền Hiểu Đông vô cùng cố chấp, hắn cũng không thể miễn cưỡng, trên mặt vẫn tỏ ra hòa nhã với cặp anh em sinh đôi vừa về nước cùng bố và mẹ kế.

Vì nể mặt mũi Huyền Hiểu Đông, hiếm khi nào thấy hắn tôn trọng Lộ Tiểu Trúc hơn một chút, cũng nhẫn nại hơn với Lâm Diệc Du và Lâm Diệc Kỳ ốm yếu bệnh tật.

Điều này khiến Lộ Tiểu Trúc được thích mà sợ, cô biết nhà ngoại đưa con riêng của chồng là gia tộc quyền quý ở thủ đô, từ khi tái hôn cô vẫn luôn dè dặt với hắn, nhưng đôi phương lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, tính tình thì kiêu căng hời hợt, không ngờ hôm nay ấy vậy mà lại khá tôn trọng cô, còn rất săn sóc với em trai em gái, có thể nói là dịu dàng và chu đáo.

Lộ Tiểu Trúc vì muốn có đi có lại mới toại lòng nhau mà càng ra sức cẩn thận lấy lòng Lâm Diệc Cẩn hơn.

Cô khích lệ Lâm Diệc Du và Lâm Diệc Kỳ phải thân thiết với người anh trai này, tiếp xúc nhiều hơn với hắn.

Lâm Diệc Kỳ ốm đau bao nhiêu năm qua đã làm hao tổn quá nhiều tinh lực của cô, cô cũng chỉ đành gửi gắm hết hi vọng vào Lâm Diệc Du khỏe mạnh.

Tinh lực của một người có hạn, đương nhiên cô đã bỏ sót một Huyền Hiểu Đông trầm lặng ít nói hết như người tàng hình.

Cặp sinh đôi càng tới gần Lâm Diệc Cẩn thì càng khiến Huyền Hiểu Đông sợ bị em trai em gái phát hiện ra manh mối, anh lại trốn Lâm Diệc Cẩn càng xa hơn, gần như hôm nào cũng trầm lặng tự nhốt mình trong phòng.

Điều này khiến Lâm Diệc Cẩn rất bất mãn, rồi một vụ việc đã đẩy lên lửa giận của hắn.

Bữa tối của nhà họ Lâm vẫn luôn êm đềm ấm áp, Huyền Hiểu Đông thường ăn rất nhanh rồi lui về phòng đóng cửa, tận lực giảm bớt sự tồn tại của bản thân.

Nhưng hôm nay Lâm Nhược Phi đang hài lòng vì gia đình hòa thuận sự nghiệp thuận lợi, hiếm khi hỏi thăm tương lai con trai riêng của vợ, "Thành tích thi cử của Hiểu Đông cũng không tệ lắm nhỉ? Diệc Cẩn nói muốn xin vào cùng một trường giúp cháu, bây giờ bắt đầu làm hộ chiếu cho cháu được rồi, thi xong là có thể xuất ngoại sang bên kia du lịch cùng Diệc Cẩn, được trải nghiệm sớm hơn."

Lộ Tiểu Trúc nở nụ cười, "Đúng là làm phiền Diệc Cẩn quá.

Nếu có thời gian thì Diệc Du cũng xem thử đi con."

Lâm Diệc Du hơi ngước gương mặt giống như búp bê lên, mong đợi nhìn về phía Lâm Diệc Cẩn, Lâm Diệc Kỳ tủi thân nói: "Con cũng muốn đi nữa."

Lâm Diệc Cẩn ôn hòa nói: "Diệc Du vẫn nên chăm sóc Diệc Kỳ đi, sau này tìm được cơ hội anh sẽ đưa hai đứa cùng đi nghỉ dưỡng, tìm nơi phù hợp cho Diệc Kỳ."

Lộ Tiểu Trúc cười, vội vã đẩy Huyền Hiểu Đông bên cạnh, "Mau cảm ơn bác Lâm và Diệc Cẩn đi con."

Huyền Hiểu Đông ngước mắt, hoảng hốt trong lòng nhưng vẫn cố lấy dũng khí, "Cảm ơn bác Lâm, nhưng cháu không muốn ra nước ngoài, cháu muốn thi vào trường quân đội."

Bầu không khí trên bàn cơm đột nhiên đóng băng.

Lâm Diệc Cẩn nhìn Huyền Hiểu Đông bằng ánh mắt lạnh lẽo, tựa như thứ gì đó đã thoát khỏi sự khống chế của mình.

Lâm Nhược Phi cười nói: "Đi lính hả? Vậy sẽ rất vất vả đó, lại bị quản rất nghiêm khắc, cháu vẫn còn trẻ lắm mà."

Cháu và Diệc Cẩn cùng xuất ngoại đi học, tương lai tốt nghiệp xong sẽ đến công ty nhậm chức, đúng lúc có thể giúp đỡ bác luôn."

Huyền Hiểu Đông không dám nhìn Lâm Diệc Cẩn, mồ hôi trên lưng đã khiến áo ướt đầm, nhưng anh vẫn kiên trì nói: "Cảm ơn bác Lâm ạ, nhưng cháu cảm thấy mình học trường quân đội là được rồi, ngoại ngữ của cháu không tốt, cũng không có hứng thú với kinh doanh, vẫn là nên thôi ạ."

Trường quân đội có tất cả mọi thứ, toàn bộ học phí được miễn giảm, điểm cũng không quá cao, anh lén nghe được giáo viên nói, thành tích hiện tại của anh thi vào trường quân đội không phải vấn đề quá nan giải.

Anh không muốn lại nợ ân tình nhà họ Lâm, phải mất cả đời để đền đáp ân tình đó, anh không muốn thiếu nợ.

Mấy ngày gần đây, bố dượng và mẹ ruột trở về khiến cảm giác ngột thở nặng nề lại một lần nữa bao vây anh, từng giây từng phút nhắc nhở anh mình đang nợ gia đình này ơn huệ lớn tới mức nào.

Bọn họ mới là người một nhà, cặp sinh đôi gần như không muốn nói chuyện với anh, cũng chưa từng gọi anh là anh trai.

Anh trai bọn họ là Lâm Diệc Cẩn, anh không xứng.

Anh sốt sắng khát khao được tự lập, khát khao rời khỏi cái nhà này, anh sẽ trả lại ân tình, nhưng mà ân tình này quá lớn, anh biết sẽ rất khó trả, cho nên anh không muốn lại tiếp tục nợ nhà họ thêm nữa.

Mối tình bí mật với Lâm Diệc Cẩn càng khiến anh đứng ngồi không yên, một khi chuyện xảy ra, bác Lâm sẽ nhìn nhận anh thế nào đây? Những gì ngọt ngào giữa anh và Lâm Diệc Cẩn đã biến thành nỗi sợ hãi khiến anh khó ngủ thức trắng cả đêm, sự hủy hoại đó gần như làm anh tuyệt vọng muốn trốn khỏi nhà ngay lập tức.

Anh và Lâm Diệc Cẩn không có tương lai, anh cũng không muốn có tương lai gì đó với hắn.

Lâm Diệc Cẩn bỗng nhiên đặt đĩa xuống, đứng dậy khỏi ghế, mặt mày lạnh tanh trở về phòng.

Lộ Tiểu Trúc bất ngờ, vừa lúng túng vừa nổi giận nói với Huyền Hiểu Đông:

"Thằng bé này, con làm sao thế? Mẹ nghe dì giúp việc nói hôm nào Diệc Cẩn cũng giúp con học phụ đạo, sao con lại không biết suy xét như thế chứ?"

Huyền Hiểu Đông cụp mi xuống, Lâm Nhược Phi vẫn khoan dung cười nói: "Trẻ con lớn rồi luôn có suy nghĩ của mình, cứ để dần dần."

Hiểu Đông, cháu suy nghĩ thêm đi, xin vào trường không dễ đâu, Diệc Cẩn còn tìm người quen của ông ngoại nó, thuyết phục được một giáo sư khá nổi tiếng ở nước ngoài viết thư giới thiệu cho cháu, tất cả đều nể mặt mũi ông ngoại Diệc Cẩn.

Sau này rất khó có được cơ hội tốt như vậy, cháu còn trẻ, không hiểu cơ hội này quý giá như thế nào đâu."

Huyền Hiểu Đông không nói một lời, im lặng ăn cơm.

Lại một lần nữa Lâm Diệc Cẩn phát động chiến tranh lạnh với Huyền Hiểu Đông.

Hắn có địa vị cao trong gia đình, nhà ngoại hắn cao quý, Lâm Nhược Phi cũng phải dựa dẫm vào nhà bố mẹ vợ cũ, hắn nắm trong tay khối tài sản thừa kế khổng lồ do mẹ để lại, bố hắn cũng không thể ra vẻ ta đây với hắn được.

Mẹ kế và cặp sinh đôi lại càng không có sức uy hiếp tới địa vị của hắn, chỉ có thể tìm mọi cách lấy lòng hắn.

Lâm Diệc Cẩn vừa giận, bầu không khí cả gia đình trở nên gượng gạo trong nháy mắt.

Lộ Tiểu Trúc tìm mọi cách khuyên bảo Huyền Hiểu Đông, "Ra nước ngoài có gì không tốt? Con học kinh doanh rồi trở về, công ty của bác Lâm đương nhiên sẽ có một vị trí cho con, con không biết công ty của bác Lâm to như thế nào đâu...! Con làm giám đốc điều hành, giúp đỡ Diệc Cẩn quản lý công ty, tương lai không cần phải lo nữa."

Đến lúc đó em trai con lớn rồi, con cũng có thể giúp đỡ nó một chút."

Huyền Hiểu Đông chỉ im lặng, không nói năng gì cả.

Lộ Tiểu Trúc tính nết nhu nhược cũng phải tức giận, "Thằng nhóc này, con đúng là sói mất trắng vong ân bội nghĩa!" Cô giận dữ tới nỗi không thể thốt thêm câu nào, nhưng chỉ một câu sói mất trắng này đã đủ nặng nề lắm rồi.

Huyền Hiểu Đông đưa mắt nhìn cô, vành mắt dần đỏ hoe.

Lộ Tiểu Trúc thấy ánh mắt này, chẳng hiểu sao trái tim run lên, đột nhiên cảm thấy mình không hiểu đứa con trai cả này, nhưng đang trong cơn thịnh nộ, cô chỉ nói với Huyền Hiểu Đông: "Mẹ mặc kệ con có biện pháp gì, tương lai của con, mẹ không quản được con nữa! Nhưng con phải xin lỗi Diệc Cẩn! Người ta đối xử với con thế nào? Chẳng lẽ con không biết phân biệt sao? Nếu như con không hòa thuận với nó, con bảo mẹ phải đứng trong cái nhà này thế nào? Con bảo mẹ phải đối mặt với nó như thế nào? Con không thấy mấy hôm nay em trai và em gái con bối rối thế nào sao?"

Huyền Hiểu Đông im lặng rất lâu, nhỏ giọng nói: "Con đi xin lỗi em ấy." Quả thật anh đã đi xin lỗi Lâm Diệc Cẩn, nhưng anh thật sự không muốn ra nước ngoài.

Vừa nghĩ tới mẹ sẽ thay anh sắp xếp con đường vĩnh viễn dựa dẫm nhà họ Lâm, anh càng thấy ghét thở hơn, đây không phải cuộc đời mà anh muốn. Lộ Tiểu Trúc nói: "Ngày mai là sinh nhật của bác Lâm con, trong nhà sẽ có rất nhiều khách khứa, con mau cố gắng xin lỗi đi, đừng khiến bác Lâm của con không vui." Cô đang nói dở bỗng nhiên cũng cảm thấy ảm ức, tự rơi nước mắt, "Hiểu Đông, con không hiểu sự khó xử của mẹ...! Mẹ cũng vì suy nghĩ cho em trai và em gái con thôi...! Sức khỏe em gái con không tốt..." Huyền Hiểu Đông nhìn người mẹ ruột xinh đẹp nhưng xa lạ với mình rơi nước mắt, mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, đã sinh ba đứa trẻ nhưng trông cô vẫn vô cùng xinh đẹp, cô mặc trên người bộ quần áo đẹp đẽ xa xỉ, dáng vẻ khóc lóc đúng là nhu nhược động lòng người...! Nhưng thật ra điều này lại chẳng đả động gì đến anh, có lẽ anh thật sự là một con sói mặt trắng.

Anh cụp mi xuống, "Con sẽ đi xin lỗi."

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên khách khứa lũ lượt kéo đến như mây, buổi sáng Huyền Hiểu Đông đi gõ cửa phòng Lâm Diệc Cẩn.

Lâm Diệc Cẩn mở cửa nhìn thấy anh, không nói năng gì mà xoay người đi vào trong, ngồi xuống trước bàn học của mình, lạnh lùng nói: "Anh tới làm gì?"

Huyền Hiểu Đông trở tay đóng cửa lại, đặt đĩa đồ ngọt trong tay lên chiếc bàn tròn cạnh cửa, dựa lên cửa nhìn sườn mặt lạnh lùng của Lâm Diệc Cẩn, sự áy náy trào dâng, "Đến xin lỗi em—Bánh táo giòn ngàn lớp vừa mới

làm này."

[Click để xem ảnh](#)

Bánh táo xốp giòn vừa mới nướng xong có vị ngọt rất đặc biệt được kết hợp giữa bơ và táo, là món bánh từ trước tới nay Lâm Diệc Cẩn rất thích ăn.

Lâm Diệc Cẩn quay đầu nhìn anh, "Đồng ý xuất ngoại chưa?"

Huyền Hiểu Đông nghẹn lời, một lát sau nhỏ giọng nói: "Diệc Cẩn, anh không muốn ra nước ngoài." Anh khó mà mở miệng giải bày mong muốn được thoát ly khỏi nhà họ Lâm, cảm thấy thẹn với Lâm Diệc Cẩn.

Câu sói mắt trắng mà mẹ trách anh đã đập vụn toàn bộ lòng tự trọng hiếm hoi còn sót lại trong anh, nhưng anh vẫn cứ hèn mọn mà kỳ vọng thêm một chút vào cuộc đời của bản thân.

Lâm Diệc Cẩn quay mặt đi, "Ra ngoài."

Huyền Hiểu Đông cụp mi, "Xin lỗi em." Nhiều lời cũng vô ích, Lâm Diệc Cẩn ở trên mây, anh ở trong ruộng bùn, anh không thể nào khiến mây hiểu rõ sự khác nhau một trời một vực là thế nào.

Mà từ trước tới nay, ý kiến của anh cũng chưa bao giờ quan trọng với Lâm Diệc Cẩn.

Hoặc phải nói rằng đối với ai nó cũng đều không quan trọng, thế nhưng anh vẫn cứ ti tiện mà muốn kiên trì, muốn giữ lại lòng tự trọng nguy khốn của bản thân mình.

Anh xoay người định mở cửa, Lâm Diệc Cẩn chợt nói: "Đợi đã."

Huyền Hiểu Đông xoay người, Lâm Diệc Cẩn lạnh nhạt nói: "Trên ghế sofa có máy tính mua cho anh, tôi đã đồng ý rồi, anh nhận đi."

Huyền Hiểu Đông nhìn sang chiếc ghế sofa nhưng lơ đãng, quả nhiên trên đó có đặt một chiếc máy tính, bao bì bên ngoài là biểu tượng nổi bật của Comet.

Trong lòng anh dâng lên sự chua xót, cho dù thế nào đi chăng nữa, đúng là Lâm Diệc Cẩn rất tốt với anh, nhưng anh không có gì cả, không thể báo đáp lại, cũng không thể đồng ý ra nước ngoài cùng hắn, đây là chuyện duy nhất mà anh khẳng định không thay đổi.

Anh đề tay lên then cửa, khế giọng nói: "Ngoài chuyện xuất ngoại ra...!những chuyện khác, anh đều theo ý em."

Lâm Diệc Cẩn lạnh lùng nói: "Huyền Hiểu Đông, con người anh đúng là không có trái tim, tôi đưa anh ra nước ngoài là vì tương lai của chúng ta, anh lại cứ nhăm nhe muốn bỏ lại tôi, muốn rời khỏi tôi."

Huyền Hiểu Đông cụp mi xuống, quả thật anh rất hổ thẹn trong lòng. Lâm Diệc Cẩn nhìn anh cụp mi, mặt tỏ vẻ buồn bã tủi thân đến cực điểm nhưng vẫn cứ không nhượng bộ, trái tim hắn như bị bóp lại giống như một tờ giấy nhiều nếp gấp, hận nhưng lại không thể từ bỏ anh được.

Nghĩ đến người con trai này bỗng nhiên bướng bỉnh quật cường, e là không thể bắt nạt anh như trước nữa.

Trước đây chỉ cần hắn nổi giận, Huyền Hiểu Đông sẽ đến lấy lòng hắn ngay trong ngày, tuyệt đối không để cơn giận này qua đêm.

Lần này anh nghiêm túc, chính vì như thế nên Lâm Diệc Cẩn mới không dẫn xuống được sự ngông cuồng tội lỗi.

Hắn nhìn nhăm chằm vào cánh môi mỏng đỏ hồng và hàng mi dài buông xuống, hận không thể tiến đến làm anh ngay lập tức, để anh biết anh là của hắn, từ sợi tóc đến ngón chân, từng tấc da tấc thịt đều thuộc về hắn.

Từ từ lại nào, đối phương thức đồ dành khác, người này ăn mềm không ăn cứng, Lâm Diệc Cẩn hít một hơi thật sâu, dịu giọng đi, "Thật sự muốn em tha thứ cho anh sao? Anh qua đây."

Huyền Hiểu Đông chậm rãi đi qua, nhìn Lâm Diệc Cẩn.

Lâm Diệc Cẩn ngời đó, hơi ngẩng đầu nhìn anh, "Anh qua đây hôn em một cái, em sẽ không giận anh nữa."

Huyền Hiểu Đông hơi bất an, "Cửa chưa khóa."

Lâm Diệc Cẩn giận tái mặt, "Anh sợ lắm à?" Phòng của hắn, ai dám tùy tiện xông vào?

Huyền Hiểu Đông thấy hắn sầm mặt, nhất thời sợ hắn không để ý tới mình nữa, không thể làm gì khác là tiến lên trước, nhanh chóng cúi đầu xuống, hôn lên môi Lâm Diệc Cẩn.

Vừa hôn một cái eo đã bị Lâm Diệc Cẩn túm lấy, đè vào trong ngực hắn.

Hắn thô bạo gặm cắn cái miệng đáng giận này.

Tuổi trẻ dễ nổi nóng, hướng chi Lâm Diệc Cẩn đúng là đang cáu thật, hiện tại hương vị của đôi phương lại quá tươi ngon mọng nước, tay còn lại của hắn dùng sức ghìem Huyền Hiểu Đông không cho phép anh giãy giụa, lại mạnh mẽ hôn anh.

Cửa mở ra, giọng của Lâm Nhược Phi vang lên, "Diệp Cẩn, cậu của con tới..."

Âm thanh im bật.

Buổi tối hôm đó, trong phòng làm việc bùng nổ trận cãi nhau lớn nhất từ trước tới nay của hai cha con.

Cuối cùng Lâm Diệc Cẩn lạnh lùng vút lại một câu cho bố mình, "Bố quản được con sao?" Rồi sập cửa đi ra ngoài, căn nhà rộng rãi vô cùng yên tĩnh, hắn mang theo cơn thịnh nộ lao ra cổng, tự lái xe tới chỗ của cậu.

Sau đó hắn mới biết, ngay đêm đó Lộ Tiểu Trúc cắt mạch, bệnh tim của Lâm Diệc Kỳ cũng tái phát.

Hắn nhớ ra phải dẫn theo Huyền Hiểu Đông bỏ nhà, nhưng lúc về nhà họ Lâm, Huyền Hiểu Đông đã không còn ở đó nữa rồi.

Hắn không biết Huyền Hiểu Đông đã đối mặt thế nào với cục diện mẹ đẻ tự sát, em gái phát bệnh, cũng không biết anh đã đối mặt thế nào với cơn thịnh nộ của bố.

Lúc đó hắn đi một mạch, không nghĩ tới chuyện phải đặt mình vào hoàn cảnh của anh, hắn đã hối hận rất nhiều lần về tối hôm ấy, đáng lẽ ra hắn nên đưa Huyền Hiểu Đông đi cùng.

Thế nhưng hắn cũng không thể gặp lại Huyền Hiểu Đông một lần nào nữa. Lâm Diệc Cẩn dù có cao ngạo thế nào thì vẫn chỉ là một cậu học sinh cấp ba chưa tự lập, khi ấy bố ruột và ông ngoại hắn đồng tâm hiệp lực giấu hắn, vậy là có thể dễ dàng xóa đi một người khỏi thế giới của hắn.

Vì chuyện này mà một năm sau hắn mới nộp đơn xin đi du học nước ngoài, trải qua một năm cai nghiện(*), ở trường học mới quen được rất nhiều người, thậm chí gương mặt của chàng trai ấy đã trở nên mơ hồ trong ký ức của hắn.

Những tình cảm quý giá mà hắn từng trân trọng, dường như cũng biến thành sự kích động ấu trĩ và vô trách nhiệm thuở thiếu thời.

(*) Ở đây đề cập đến một loạt các khó chịu về thể chất và tâm lý trong quá trình loại bỏ một thói quen xấu.

Một ngày nào đó, hắn bỗng nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ, hắn mượn người của cậu nhưng vẫn không thể tìm được Huyền Hiểu Đông.

Một kẻ không có sức mạnh của riêng mình như hắn, đã đánh mất trân bảo mà hắn khao khát nhất.

Bề trên tưởng hắn chỉ nhất thời xúc nổi thôi, đợi thời gian trôi đi, đợi hắn quen được người khác rồi thì sẽ lãng quên thiếu niên ô nhục khiến cả nhà họ Lâm và nhà họ Hạ bị cuốn vào, đến cùng bọn họ chỉ có thể là hai đường thẳng song song mà thôi.

Lâm Diệc Cảnh hoàn toàn từ bỏ, hắn xuất ngoại du học, sau đó bắt đầu thời kỳ phản nghịch dài đằng đẵng đối đầu với các bậc cha chú trong gia tộc.

Hắn quyết tâm định cư ở nước ngoài, buông bỏ tất cả mọi thứ.

Hắn vốn tưởng rằng thời gian đã xóa nhòa tất cả, cuộc đời hắn đã không thể quay đầu lại nữa, mãi đến khi đoạn video đó bỗng nhiên mang một Huyền Hiểu Đông còn sống sờ sờ đến trước mặt hắn, anh đã thay đổi, nhưng lại vẫn chẳng hề đổi thay.

Bởi vì anh vẫn giống như trước đây nên dễ dàng dấy lên khát vọng nội tâm của hắn một lần nữa.

Trái tim tưởng như đã chết của hắn chợt nảy lên, khao khát cháy bỏng và dục vọng nôn nóng muốn chiếm hữu một người lại ùa về cơ thể hắn, những tình cảm hắn tưởng rằng đã xuống mồ từ lâu chợt thức tỉnh toàn bộ, vừa mãnh liệt lại vừa sung sướng.

Hắn nhanh chóng từ chối vị trí giảng dạy, viết đơn xin nghỉ việc, đóng gói đồ đạc, ủy thác bán nhà rồi về nước bằng tốc độ nhanh nhất.

Đây đúng là một duyên phận kỳ diệu, hắn muốn bù đắp cho anh, hắn muốn có được anh một lần nữa, hắn vẫn còn yêu anh.

Lời editor: Ai cũng đòi Hiểu Đông hiểu cho mình, vậy ai mới là người lắng nghe và thấu hiểu cho anh đây?.

Chương 29: 29: Đom Đóm Đêm

Lâm Diệc Cẩn tạm biệt Thịnh Lỗi Lỗi và Chủ Nhược Chuyết, tự gọi một lái xe thuê trở về biệt thự nhà họ Lâm.

Vừa mới vào nhà đã nhìn thấy Lâm Diệc Du ngồi trên ghế sofa cầm sách điện tử chán nản đọc, màn ảnh lớn đối diện cũng đang chiếu một bộ phim cũ từ rất nhiều năm về trước.

Lâm Diệc Du thấy hắn về, đứng thẳng người dậy, nhẹ giọng gọi: "Anh."

Lâm Diệc Cẩn làm như không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, cởi áo khoác đi qua phòng khách lên tầng luôn.

Lâm Diệc Du ngẩng đầu nhìn hắn, im lặng trong chốc lát rồi hỏi: "Bố gọi điện về, nói gọi cho anh nhưng anh không nhận."

Ông ấy hỏi anh về nước có dự định gì chưa, bên công ty có thể sắp xếp vị trí cho anh."

Lâm Diệc Cẩn đi mấy bước lên tầng, cúi đầu nhìn Lâm Diệc Du, "Tôi sẽ tìm nơi khác, ngày mai sẽ dọn ra ngoài." Ban đầu hắn không muốn trở về nhà họ Lâm, nhưng vẫn còn ít đồ mẹ để lại cho hắn cần mang theo, vốn dĩ căn phòng này cũng không có người ở.

Lâm Nhược Phi và Lộ Tiểu Trúc vẫn tiếp tục đưa con gái ra nước ngoài, Lâm Diệc Du vừa học nghiên cứu sinh vừa vào công ty nhà họ Lâm phát triển, bắt đầu hỗ trợ Lâm Nhược Phi quản lý sự vụ công ty.

Vốn dĩ hắn chưa gặp ai cả, có lẽ Lâm Diệc Du nghe tài xế hoặc bảo mẫu nói nên mới biết hắn bỗng nhiên về nước rồi mới chạy tới đây.

Lâm Diệc Du há miệng thở dốc, nhìn Lâm Diệc Cẩn quay đầu, tiến vào một gian phòng khác...! Đây không phải phòng của Lâm Diệc Cẩn, phòng của hắn là tốt nhất, rộng rãi nhất, tất cả mọi thứ đều đầy đủ cả, cho dù đã nhiều

năm hấn không trở về.

Đó đã từng là phòng của Huyền Hiểu Đông, cậu đã từng ra lệnh cho quản gia thu dọn đóng gói sạch sẽ đồ đạc bên trong, cho vào túi du lịch rồi đuổi cổ anh ta ra khỏi nhà họ Lâm.

Bên trong không có gì cả—Cũng không có ai vào ở, mọi người đều ngầm hiểu ý nhau, lảng tránh căn phòng đó.

Lâm Diệc Du nhớ tới hôm đó mình gặp lại y, hơi cao giọng lên hỏi Lâm Diệc Cẩn: "Anh gặp anh ta rồi sao?"

Tay Lâm Diệc Cẩn đặt lên then cửa bỗng khựng lại trong phút chốc, hấn quay đầu nhìn Lâm Diệc Du, vẻ mặt âm u, "Cậu có biết anh ấy đang ở đâu không?"

Lâm Diệc Du co rúm lại trước ánh nhìn lạnh lùng của hấn, cuối cùng vẫn giương mắt lên, "Mấy hôm trước em mới gặp anh ta ở tiệc rượu nhà họ Thịnh."

Lâm Diệc Cẩn nắm chặt then cửa, lạnh lùng nói: "Đừng có đi quấy rầy anh ấy."

Lâm Diệc Du lấy dũng khí, "Phải là anh đừng đi quấy rầy anh ta mới đúng chứ?"

Lâm Diệc Cẩn lạnh nhạt nhìn cậu, đẩy cửa ra, Lâm Diệc Du hơi cao giọng lên, "Em sẽ không nói với bố mẹ."

Lâm Diệc Cẩn hơi nhếch khóe miệng lên, trưng ra một nụ cười khinh thường, "Cậu cứ nói đi, ai quan tâm?" Hấn vào phòng, trở tay đóng cửa lại. Mặc dù bên trong căn phòng nhỏ luôn có người dọn dẹp quét tước mỗi ngày, nhưng nó vẫn ngập tràn hương vị quạnh quẽ như xưa. Hấn bật đèn, chiếu sáng căn phòng nhỏ.

Khi hai người còn thật lòng thật dạ thích nhau, hấn rất ít khi đến phòng anh, đều là Huyền Hiểu Đông sang phòng hấn.

Hấn chậm rãi đi tới, ngồi vào trước bàn, nỗ lực truy tìm những dấu vết đã bị xóa hết khỏi phòng từ lâu, lại phát hiện mình không nhớ ra chút ký ức nào cả.

Hấn không nhớ ra thiếu niên ấy ngồi ở chỗ này, sống yên tĩnh y như người tàng hình; hấn không nhớ ra cuộc sống bình thường năm ấy; hấn không nhớ ra sau này anh đã phải gặp bao nhiêu áp lực, rời khỏi nơi này.

Một Huyền Hiểu Đông bằng xương bằng thịt đầy sức sống ở vùng nông thôn mà gần đây hắn mới gặp, tựa như phủ lên tấm hình cũ đã ố vàng, thay thế cho những phiền muộn và sự hụt hẫng đã qua đi.

Hắn nằm lên chiếc giường chật hẹp, nỗ lực thử quan sát từ góc nhìn của Huyền Hiểu Đông khi ngủ trên chiếc giường này, cành lá chơi vơi ngoài cửa sổ, ánh trăng long lanh.

Lâm Diệc Du ngoài phòng khách nhìn chằm chằm vào căn phòng, nhớ lại hôm đó gặp Huyền Hiểu Đông.

Từ nhỏ cậu đã sống ở nước ngoài, hoàn toàn chẳng biết mình còn một người anh trai khác bố, mãi đến khi lần đầu về nước, cậu mới biết anh.

Mẹ giới thiệu qua loa: "Đây là anh Hiểu Đông của con."

Huyền Hiểu Đông gặp họ thì vẫn bị xa lánh, bọn họ giống như những người lạ sống chung ở một nơi nhà cao cửa rộng.

Anh yên lặng ít nói, hiền như khúc gỗ, nhưng cậu biết anh trai lại rất quan tâm tới anh ta, khi đó cậu vô cùng mong mỗi được anh trai thừa nhận, nên còn hơi ghen ghét vì sao anh trai lại tốt với anh Hiểu Đông hơn một cách rõ ràng như thế, còn đích thân hướng dẫn bài tập cho anh ta.

Cậu đã từng dự thính một lần bên cạnh, những bài đó quá đơn giản, hoàn toàn có thể mời gia sư đến dạy chứ không cần phải lãng phí thời gian ôn tập quý báu của anh trai.

Nhưng rõ ràng Lâm Diệc Cử lại rất thích thú và chẳng hề chê phiền.

Sau này cậu mới biết, hóa ra chân tướng là như vậy.

Chuyện xảy ra ngày hôm đó quá hỗn loạn, bố và anh trai cãi nhau ầm ĩ khiến một người bỏ nhà đi, mẹ ruột cắt mạch tự sát, em gái chứng kiến bị sốc khiến bệnh tim tái phát.

Gia đình loạn như cào cào, bố đưa người tới bệnh viện, bảo cậu ở lại trông nhà.

Cậu giận dữ sai quản gia thu dọn hành lý của Huyền Hiểu Đông rồi đuổi anh ta ra khỏi nhà.

Tới tận bây giờ, cảnh tượng ngày hôm đó vẫn chưa hề phai nhạt trong ký ức của cậu.

Huyền Hiểu Đông đứng dưới bậc thang nhìn cậu, vẻ mặt vẫn luôn trầm tĩnh, cúi đầu nhìn túi hành lý, cũng không nói năng gì cả, nhắc túi lên rồi quay đầu rời đi.

Thật ra Huyền Hiểu Đông giống mẹ lắm, trong cơ thể anh ta còn có nửa dòng máu giống cậu, nhưng cậu lại đuổi anh đi.

Sau khi sự việc xảy ra, cậu cũng từng hối hận vì sự kích động hấp tấp của bản thân, nhưng cuối cùng sau khi trở về từ bệnh viện, bố mẹ cũng không còn nhắc tới chuyện này nữa, cứ như từ trước đến nay trong gia đình chưa từng tồn tại một người như thế.

Họ cũng không hề trách phạt cậu vì đã đuổi anh ta đi.

Huyền Hiểu Đông cứ thế biến mất.

Mãi đến khi mấy hôm trước lại một lần nữa cậu gặp lại anh ta, trầm ổn và bình tĩnh, hờ hững và mạnh mẽ, anh ta không nói gì với cậu cả, cứ như hai người chưa từng quen biết.

Sau này khi đã trưởng thành, cậu cũng từng tự hỏi và suy nghĩ, khi trước Huyền Hiểu Đông và Lâm Diệc Cẩn ở bên nhau, rõ ràng Lâm Diệc Cẩn là bên chủ động, nhưng cuối cùng người gánh hết tất cả lại là Huyền Hiểu Đông.

Tất cả mọi chuyện đều không công bằng, cho dù nhà họ Lâm đã nuôi Huyền Hiểu Đông rất nhiều năm.

Cha mẹ vẫn luôn ra nước ngoài cùng hai anh em cậu, cái gọi là nuôi dưỡng chẳng qua cũng chỉ là thanh toán học phí và chi trả phí sinh hoạt mà thôi.

Lâm Diệc Du biết rõ khoản tiền này chẳng đáng nhắc tới với nhà họ Lâm, riêng tiền tiêu vặt mỗi tháng của cậu đã có thể đủ nuôi con của mười gia đình bình thường rồi.

Thời gian dài như vậy, Lâm Diệc Cẩn và Huyền Hiểu Đông nảy sinh tình cảm rồi yêu nhau, hình như cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Cùng với sự xuất hiện của Huyền Hiểu Đông, Lâm Diệc Cẩn xuất ngoại nhiều năm như muốn cắt đứt quan hệ với gia đình luôn lại đột ngột trở về.

Sự êm ấm của gia đình bọn họ lại một lần nữa bị phá vỡ sao?

...

Trong màn đêm tĩnh lặng, Huyền Hiểu Đông cũng đang chìm trong hồi ức.

Rốt cuộc cố nhân tới thăm ban sáng vẫn làm ảnh hưởng ít nhiều đến y. Ký ức bị xua đuổi tới hôm ấy vẫn còn rõ ràng lắm, ánh mắt người em trai cùng mẹ khác cha nhìn y từ trên cao xuống hết như đang nhìn một con chuột cống, sự tuyệt tình chẳng khác nào roi sắt nung đỏ quất vào lưng. Lúc đó y cũng rất hoảng sợ và yếu ớt, thật sự hi vọng có người tới giữ mình lại, thế nhưng không có ai cả.

Căn nhà yên tĩnh như thể quán gia, tài xế và bảo mẫu đều biến mất, thật ra bọn họ chỉ im lặng tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân mà thôi.

Lúc nào y cũng biết thân phận của em trai em gái và mình không giống nhau, họ là chủ nhân danh chính ngôn thuận của căn nhà này, mặc dù quả thật cả ba có quan hệ máu mủ.

Buổi tối hôm ấy, y đã từng bước từng bước rời khỏi căn nhà mình đã sống từ năm bảy tuổi, y đã dốc toàn lực để lấy lòng tất cả mọi người, hi vọng có thể khiến họ hài lòng, nhưng rồi vẫn không thể thay đổi được tình trạng bản thân là một người ngoài không hòa hợp nổi, cũng không ngờ được đến cuối cùng mình lại rời khỏi gia đình này với bộ dạng chật vật khó coi như thế.

Y tìm một quán net, bao một căn phòng nhỏ, trải qua một đêm ở đó, trong mơ vẫn có thể nhìn thấy Lâm Diệc Cận giày vò bờ môi mình, mẹ ruột khóc đỏ mắt, còn em trai nói những câu ghét bỏ.

Sau đó y sống ở quán net một tháng, rồi tìm được một công việc giao thức ăn vào mùa hè.

Từ đầu tới cuối không hề có ai tới tìm y.

Vốn dĩ cũng chẳng khó tìm, bình thường y thường xuyên đến quán net, dùng thẻ căn cước đăng ký, nhưng mà không ai tìm y cả, giống như việc y rời khỏi vốn dĩ đã là một cái kết hoàn mỹ cho câu chuyện.

Rất nhiều năm sau, y mới hiểu "hội chứng người tốt" là gì.

Y lên mạng tra cứu, đọc được một câu chú giải: "Người mắc hội chứng người tốt sẽ luôn không ngừng lấy lòng người khác, dù cho vĩnh viễn không

nhận được sự hồi đáp."

Khi đó y cũng không biết, vậy mà sự hồi đáp vĩnh viễn không đến với mình thật.

Huyền Hiểu Đông xếp những viên đá vào cốc bia rồi đặt dưới vòi bom bia, mở vòi ra, bia lạnh màu vàng chảy xuống, bọt trắng tinh tràn lên miệng cốc.

Trên bàn có một miếng dưa hấu vừa mới cắt ra, dưa hấu ruột xốp đỏ tươi, bên cạnh là vỉ nướng, miếng than cừu nửa nạc nửa mỡ thái lát mỏng được nướng hơi cong lên, tiếng xì xèo vang vọng, rắc thêm thì là Ai Cập, muối, hạt tiêu và mè trắng, bọc lại bằng lá rong biển tươi sạch, đút vào trong miệng, đúng là thơm ngon vừa vặn, ngoài giòn trong mềm, mùi vị rõ ràng. Tiếc là ngài Thịnh không ở đây.

Ăn đồ nướng là phải có cồn, Huyền Hiểu Đông cầm cốc bia uống ngụm lớn, bia lạnh thơm ngát hương lúa mỳ trượt xuống thực quản, vị ngọt nhẹ thanh mát mang lại cảm giác ngà say, khiến tâm tình y thấy vui vẻ.

Y dựa lên ghế trúc, gác cao hai chân lên lan can sân phơi, nhìn về phía bầu trời đêm xa xa, nghĩ thầm không biết khi nào ngài Thịnh mới về.

Bầu không khí trên khoảng sân phơi bằng phẳng rộng rãi ngập tràn mùi thơm của thịt nướng, Tiểu Bố nằm trên giá phơi ngủ gật, Tiểu Hắc thì đi đi lại lại như con thoi trên sân, lòng lộn tự chơi một mình đến là vui.

Sau nông trường nhỏ mà Huyền Hiểu Đông sống có dãy nhà ngói hình chữ 回, được xây thành nhà kho, mặt trên nhà kho được tu sửa lợp mái bằng, là một khoảng sân phơi tuyệt vời, bình thường muốn phơi đồ gì thì chỉ cần mang lên đây phơi, sau đó cất luôn vào trong kho.

Đôi khi tâm trạng tốt muốn ăn chút đồ nướng thì cũng có thể bê vỉ nướng lên đây, nằm trên ghế, nghe chút nhạc, đúng là cuộc sống thần tiên.

Bầu trời xanh thẫm được điểm xuyết những vì sao, dải ngân hà buông xuống, núi non im lìm, gió núi xào xạc, dường như có những ngôi sao vàng nhạt đang lưu động giữa những ngọn cây bụi cỏ phía xa xa.

Đó là những chú đom đóm đang cuốn theo chiều gió, hòa mình giữa cây cỏ, trong gió đêm còn văng vẳng tiếng xe.

Huyền Hiểu Đông ngẩn người, ngồi thẳng người dậy nhìn kỹ hơn, thấy một chiếc ô tô trắng đi từ dưới núi lên đang từ từ lại gần.

Trong màn đêm đen kịt, nó xuyên qua không gian tối tăm giống như đuôi một chú cá trắng bạc xẹt ngang qua mặt nước.

Y bỗng nhiên cong khöhe miệng lên, vậy mà Thịnh Vô Ngung lại đích thân lái xe về..

Chương 30: 30: Hơi Rượu Nồng Say

Sau bữa tối, Thịnh Vô Ngung tự lái xe về Tây Khê một mình.

Ngoài cửa xe, phong cảnh hai bên đường quốc lộ nhanh chóng lướt qua, hoàng hôn đã gần kết thúc, chiếc xe tựa như chạy về phía chân trời màu quýt.

Rất nhiều cột điện lướt ra sau, dãy núi xa vời chập chùng, những ngôi nhà mái ngói nông thôn thỉnh thoảng xuất hiện rồi lại biến mất ngay.

Anh tựa như đang lái xe trong một giấc mộng đẹp để đắm say, từ thành phố náo nhiệt rong ruổi về chốn điền dã mê mông vô bờ, vừa lái xe vừa nghĩ đến nông trường nhỏ thanh tĩnh lưng chừng núi.

Sắp tới mười giờ, ban đêm mát mẻ, những chú đom đóm trong lùm cỏ trên đường núi bay tán loạn vì bị giật mình bởi tiếng xe, để mèn kêu râm ran.

Cuối cùng anh đã lái xe lên được căn nhà nho nhỏ trên núi hoang, nhà ngói giữa sườn núi tỏa ánh sáng dịu dàng từ ngọn đèn.

Sự yên tĩnh và thư thái duy nhất thuộc về nơi này bỗng nhiên ùa lên người anh.

Thịnh Vô Ngung chậm rãi lái xe vào sân trước, dừng xe lại, nhận được điện thoại của Thịnh Lỗi Lỗi.

Anh hạ cửa kính xe xuống, gió núi đượm hương cỏ mát mẻ tràn vào trong khoang xe khiến người ta sảng khoái, quét sạch sự mệt mỏi vì lái xe đường dài, anh bắt máy.

Thịnh Lỗi Lỗi xuất hiện trên màn hình, đôi mắt gã hằn lên tơ máu vì đã uống

rượu, "Chú nhỏ...!Sao chú vội tụt về thế, đã đến nơi an toàn chưa?"

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Trong thành phố ồn ào quá, không có việc gì thì chú cúp máy đây."

Thịnh Lỗi Lỗi vội vàng nói: "Từ từ, tối nay cháu uống rượu cùng Chủ Nhược Chuyết và Lâm Diệc Cẩn, mới biết hóa ra mẹ Huyền Hiểu Đông là mẹ kế của Lâm Diệc Cẩn, là mẹ đẻ của cậu hai nhà họ Lâm, chú cũng đoán được phải không?"

Thịnh Vô Ngung ừ một tiếng, "Tối nay cháu gặp Lâm Diệc Cẩn rồi à?"

Chuyện này có liên quan tới việc cậu ta đột ngột về nước sao?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Cũng phức tạp lắm, Lâm Diệc Cẩn nói Huyền Hiểu Đông là mối tình đầu của cậu ta——Do lúc đó có sự can thiệp của bề trên nên đã mất liên lạc rất nhiều năm, lần này cậu ta vô tình nhìn thấy Huyền Hiểu Đông trên livestream của Chủ Nhược Chuyết nên nhận ra, bèn về nước ngay."

Chỉ vài câu nói thôi nhưng đã tóm lược được kịch bản máu chó đập thẳng vào một gia đình hào phú, anh em kể với nhau, trông tình hình hiện tại e là trước đây cũng đã ầm ĩ mưa máu gió tanh một trận, dù là nhà nào đi chăng nữa, dù cho bây giờ hôn nhân đồng tính đã được thông qua thì cũng không dám lan truyền trò hề tai tiếng như vậy.

Thật ra gã vốn cũng không định nói những chuyện này, lại sợ chú nhỏ đang sống ở đây, đến lúc đó cũng không thanh tịnh được nữa.

Có điều...!vẫn đúng là không nhìn ra, ấy vậy mà Huyền Hiểu Đông thích đàn ông sao?

Gã cứ tưởng chú nhỏ sẽ cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ Thịnh Vô Ngung chỉ đáp ngắn gọn một tiếng, sắc mặt vẫn rất thản nhiên, khiến gã không khỏi khâm phục, "Lẽ nào chú biết rồi ư?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không biết, cũng không quan trọng." Bởi lúc này anh đã hiểu vì sao Huyền Hiểu Đông không học hết cấp ba.

Thịnh Lỗi Lỗi nhớ lại gương mặt ngập tràn vẻ ám ức vì bị lừa của Chủ Nhược Chuyết, không nhịn được cười, "Hôm qua bọn họ tới nông trường của anh Huyền, kết quả bị nhốt ngoài cửa, không được vào nhà.

Chủ Nhược Chuyết bị lừa tức tím mặt luôn."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Cậu ta cũng không ngốc đâu, đại xảo

nhược chuyết(*), sau này Lâm Diệc Căn sẽ nợ cậu ta, cháu nghĩ vì sao Chủ Tiềm Khê lại coi trọng đứa cháu này như vậy?"

(*) Ở đây anh Thịnh chơi chữ, "đại xảo nhược chuyết" có chứa tên của Chủ Nhược Chuyết, cả câu cũng có nghĩa là tầm ngảm tầm ngảm mà đánh chết voi.

Thịnh Lỗi Lỗi thở dài, "Càng nghĩ càng thấy phức tạp, thôi bỏ đi, vẫn nên giữ đầu óc đơn giản thôi.

Chú nhỏ, cháu qua ở cùng chú mấy hôm nhé?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần, cháu cố gắng ở cùng ông nhiều hơn đi, hiếm khi ông ấy đến thành phố Tĩnh Hải.

Gặp gỡ người khác, sau này mới có lợi cho cháu."

Thịnh Lỗi Lỗi nhớ tới mấy ngày gần đây trong nhà đông như trẩy hội, cũng đau đầu lắm, "Hèn chi chú không muốn ở lại thành phố, danh tiếng đúng là tiện lợi, quả thật không phải thứ mà người bình thường có thể kiểm soát."

Nhà họ Thịnh bọn họ, đầu tiên có ông nội Thịnh Phù Vân – người đàn ông quyền lực lỗi lạc, sau đó lại có Thịnh Vô Ngung trôi chảy thuận lợi trong vòng danh lợi, mấy cái này nghĩ thôi cũng cần có thiên phú.

Đáng tiếc, Thịnh Lỗi Lỗi thở dài trong lòng, nhưng gã vẫn rất vui vì hiện tại hình như chú nhỏ đã tìm được phương pháp giải quyết.

Thịnh Vô Ngung cúp điện thoại, không vội xuống xe mà ngồi yên trong xe chốc lát.

Gió núi bên ngoài im lìm, tiếng côn trùng và tiếng ếch thi nhau lúc trầm lúc bổng.

Anh nhắm mắt lại dựa lên lưng ghế, đã lâu không lo nghĩ, vừa rồi chỉ mới nói vài câu với Thịnh Lỗi Lỗi mà anh đã thân bất do kỷ(*) mỗ xê một phần quá khứ của Huyền Hiểu Đông.

(*) Ý muốn nói nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiểm chế được.

Thịnh Vô Ngung đã sống trong danh gia vọng tộc từ nhỏ, cơm áo đầy đủ, bây giờ đột ngột gặp trở ngại, anh cứ nghĩ rằng bản thân không giống

người ngoài, chưa bao giờ yếu đuối.

Nhưng giờ phút này, anh thử đặt mình vào một đứa trẻ ăn nhờ ở đậu, hoang mang không thể tự chủ, bị người em kế dụ dỗ lạc lối nhưng lại không thể bảo vệ nhau, sau đó còn bị cả đám người đuổi đi khi đang độ tuổi chưa thể tự lập, bỗng nhiên anh lại cảm thấy xót xa.

Bây giờ cậu ấy đang ở đâu vậy? Trong nhà cực kỳ yên tĩnh, chỉ có ánh đèn hắt ra từ bể cá âm tường.

Anh điều khiển xe lăn xuống xe, chợt nghe thấy có người gọi mình, "Ngài Thịnh."

Thịnh Vô Ngung ngẩng đầu, nhìn thấy sân phơi trên nóc nhà kho phía sau, Huyền Hiểu Đông đang đứng đó vịn lên lan can gỗ vẫy tay với anh.

Anh điều khiển xe lăn đi đến trước nhà kho lớp ngói, vừa tới đã ngửi thấy mùi thịt, hóa ra cậu ấy đang ăn đồ nướng sao?

Huyền Hiểu Đông nhanh nhẹn chạy xuống cầu thang, đưa tay đẩy xe lăn của anh, "Tôi chán quá nên lên nóc nhà nướng thịt, muộn thế này rồi sao anh còn về?"

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Ông cụ nhà tôi bận rộn, hiếm khi gặp tôi nhưng lại bận việc khác, đương nhiên tôi sẽ trở lại rồi."

Huyền Hiểu Đông đẩy Thịnh Vô Ngung tới gần vỉ nướng, thuận miệng nói: "Cán bộ cấp bộ đúng không? Đến Tĩnh Hải rồi đương nhiên không thể thiếu sự quấy rầy từ quan chức địa phương được, chắc chắn rất bận."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt cười nhìn y, Huyền Hiểu Đông khó hiểu, cầm cốc bia nói: "Đây là bia...!tôi tự ủ, nồng độ cồn không cao, nhưng mà hiện tại anh uống thuốc, chắc uống bia không thấy ngon đâu, tôi lấy cho anh ít sữa chua nhé? Cũng là tôi tự làm."

Huyền Hiểu Đông rót một chai sữa chua đặc rồi đặt trước mặt Thịnh Vô Ngung, thấy anh vẫn đang nhìn mình mỉm cười, nụ cười này tựa như bao hàm ý tứ khác.

Chẳng hiểu sao tự dưng y thấy hơi căng thẳng, "Ngài Thịnh?" Có phải mình đã nói sai gì không?

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: "Cậu rất hiểu rõ về nhà họ Thịnh chúng tôi."

Từ cổ đến tai Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên nóng ran, y nghĩ thầm vừa nãy

mình nhất thời sơ sẩy lỡ miệng nói ra chức vụ của bố Thịnh Vô Ngung, ánh mắt không khỏi né tránh.

Y cúi đầu gấp vài miếng thịt cừu nửa nạc nửa mỡ trên vỉ nướng, giấu giếm vẻ mặt của bản thân.

Thịnh Vô Ngung quyết định lần này không tiếp tục buông tha cho đối phương nữa, "Lúc Chủ Nhược Chuyết tìm đến tôi, cậu ta nói là cậu đọc được bài báo giới thiệu về một vài dự án của công ty khoa học kỹ thuật mà tôi làm chủ.

Những dự án đó nhận được lượng đầu tư không lớn, nhận phỏng vấn truyền thông cũng chỉ vì trả ân tình, gần như không tuyên truyền gì cả.

Sao cậu lại đọc được bài báo không đáng chú ý đó?"

Hàng mi của Huyền Hiểu Đông càng run mạnh hơn, y đang cúi đầu bồng nhiên kẹp vài miếng mít, xâu vào thịt cừu, hương trái cây kỳ lạ thấm đẫm vào thịt.

Thịnh Vô Ngung cũng bị phương pháp nướng mới lạ này hấp dẫn sự chú ý, "Nướng mít sao?"

Huyền Hiểu Đông giải thích, "Thơm lắm, trước đó tôi có ngâm nước muối, kẹp vào thịt cừu nướng ăn cùng sẽ có vị rất độc đáo.

Nếu anh thích thì có thể nướng khô hơn, cũng có thể xé mỏng ra nướng sẽ rất nhanh giòn."

Động tác của y nhanh nhẹn cầm một xiên đã nướng kỹ đưa cho Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung ném thử cảm thấy vị khá ngon, mít nướng kèm thịt có vẻ càng thơm ngọt hơn, kết hợp với thịt cừu nửa nạc nửa mỡ tươi rói mần mẫn, đó thực sự là một hương vị đặc biệt mà anh chưa từng được trải nghiệm trước đây.

Anh không nhịn được cười, "Vất vả cho cậu nghĩ ra được."

Huyền Hiểu Đông nói: "Trước đây tôi còn thấy có người dùng thịt mít để làm bánh gạo nếp, hương vị không tồi..." Y vừa nói vừa đặt mấy xiên rau họ, nấm, bắp cải con lên vỉ nướng, "Muộn rồi, dạ dày anh không tốt, ăn ít thịt

thôi, có thể ăn chút đồ chay."

Thịnh Vô Ngung ăn xong mấy xiên, uống thêm một hớp sữa chua mát lạnh, phát hiện bên trong còn có cả nha đam mềm mịn lóng lánh và đầy ắp hạt yến mạch, vị cực kỳ ngon.

Cho dù bị chủ đề mỹ thực xen ngang nhưng anh vẫn không chịu bỏ qua chủ đề này, cười nói: "Cho nên cậu vẫn luôn rất quan tâm tới tôi? Nhiều năm rồi đúng không? Có phải thấy rất quen thuộc với tôi không?"

Huyền Hiểu Đông mặt đỏ tới mang tai, "Ngài Thịnh..."

Thịnh Vô Ngung ung dung, "Quan tâm tới tôi như thế là vì nhiệm vụ giải cứu không hoàn thành trọn vẹn sao? Là sự tiếc nuối của cậu sao? Đó có phải lỗi của cậu đâu? Tại sao phải áy náy với tôi? Tại sao lại hiểu rõ về tôi như thế?"

Huyền Hiểu Đông lưỡng lự rất lâu mới thận trọng chầm chậm lựa lời, "Anh em chúng tôi đồng sinh cộng tử, đương nhiên sai lầm và trách nhiệm cũng phải gánh vác cùng nhau.

Hôm đó ba người anh em của tôi đã ra đi, là do tôi không đủ mạnh, không bảo vệ tốt đồng đội, cũng không bảo vệ tốt cho anh.

Anh vì bảo vệ học trò mà bị ép đứng ra làm con tin, vốn dĩ anh là mục tiêu bảo vệ và giải cứu hàng đầu của bọn tôi, nhưng mà...!Tôi có trách nhiệm, vậy nên tôi áy náy."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Viên đạn lạc bắn nhằm vào tôi, có phải chui ra từ súng của cậu không?"

Huyền Hiểu Đông trầm mặc đưa một xiên nấm dai(*) cho Thịnh Vô Ngung, không nói lời nào.

(*) Là vị thuốc nam quý, được sử dụng rộng rãi trong y học cổ truyền.

Thịnh Vô Ngung cầm xiên nấm dai đã bị nướng cong lên, rắc thêm lớp thì là Ai Cập màu vàng, cắn nhẹ một miếng, phong thái tao nhã cao quý tựa như đang ở trong nhà hàng năm sao, cuối cùng xiên nấm này đã chặn được miệng anh đúng như mong muốn của Huyền Hiểu Đông, anh từ từ thưởng thức.

Anh biết Huyền Hiểu Đông nhất định sẽ lảng tránh chuyện này, nhưng anh vẫn muốn hỏi.

Lúc đó đi cứu viện anh đã là đội quân ưu tú tinh nhuệ nhất, trong tình hình như thế, thật ra có thể nói họ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, chỉ là cái giá phải

trả khá cao.

Huyền Hiểu Đông ôm sự áy náy lớn như thế, chỉ có thể nói trận cứu viện năm ấy đã để lại sự tiếc nuối quá sâu sắc với y.

Huyền Hiểu Đông im lặng rất lâu mới khẽ giọng nói: "Ngài Thịnh, anh là người rất ưu tú, trên mạng...!có fanclub của anh, có trang web, có diễn đàn, còn có rất nhiều người chuyên cắt ghép video của anh, có người viết tiểu thuyết vì anh.

Biết rõ tin tức về anh không hề khó."

Đương nhiên, từ sau khi Thịnh Vô Ngung từ chức nhà ngoại giao, im hơi lặng tiếng mấy năm, gần như không xuất hiện trước mặt công chúng nữa, dần dần những nơi ấy cũng biến mất theo sự trưởng thành của các cô gái trẻ, dừng đóng rồi rút lui hoạt động, số lượng phông vẫn dần giảm đi rất nhiều, đánh mất độ hot.

Từ sau năm anh gặp chuyện bất trắc, y mới ôm lòng hiếu kỳ tìm tòi đủ tư liệu về anh, sau đó bị hấp dẫn và thông cảm bởi những đoạn video cắt nối biên tập, những tác phẩm cùng đủ loại tin tức chan chứa tình cảm mà người hâm mộ dành cho anh.

Có những video quay bài phát biểu của Thịnh Vô Ngung ở các tiệc rượu ngoại giao và những dịp ra anh nước ngoài.

Thịnh Vô Ngung có bối cảnh gia đình lừng lẫy, tiểu sử học tập và chức vụ của anh đều có những bài văn hay tranh đẹp tỉ mỉ giới thiệu, đến cả lần anh tham gia tranh tài dương cầm hồi tiểu học cũng có ảnh chụp, rồi cả ảnh khoe tài cưỡi ngựa ở trường đại học cũng được người ta đào lên.

Bây giờ y vẫn còn lưu những thứ ấy trong ổ cứng của mình, cho dù các trang web đều đã lần lượt bị đóng, sức nóng đã không còn nữa.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Nói vậy xem ra cậu là fan của tôi sao?"

Huyền Hiểu Đông không trả lời, lặng lẽ nghĩ thầm, một ngôi sao rạng rỡ như thế lại như sao băng xẹt qua tầm nhìn của mọi người, cứ như vậy rơi xuống rồi biến mất, bao nhiêu người bóp cổ tay thở dài, kể cả bản thân y. Thảng thốt mà nói Huyền Hiểu Đông không được tính là fan của anh, dù sao y chưa từng thấy anh vào giai đoạn đỉnh cao, chỉ khi bắt đầu nhiệm vụ

giải cứu, bọn họ mới được cung cấp tư liệu, điều quan trọng nhất là yêu cầu cứu viện và bảo vệ nhà ngoại giao xuất sắc dũng cảm hi sinh làm con tin —Còn sau khi xảy ra chuyện không may...!Áp lực lại càng tăng gấp bội... Rõ ràng anh xuất thân gia tộc danh giá, có thể lựa chọn một công việc nhàn hạ lương cao, có thể ở lại nơi an toàn hơn, thế nhưng công việc mà anh chọn thù lao và sự nguy hiểm tỉ lệ nghịch với nhau.

Đồng thời lúc gặp nguy hiểm, anh can đảm đứng ra lấy thân mình làm con tin, trao đổi với những con tin phụ nữ và trẻ em khác, vào thời khắc mấu chốt còn chỉ huy được học trò của mình cũng đang là con tin, phối hợp rất tốt trong đợt cứu viện đó.

Thịnh Vô Ngung là một người tốt, y đưa ra nhận định. Thế nhưng người tốt không được nhận sự hồi đáp tốt, đây là cảm giác duy nhất của y sau vụ việc ấy, bởi vậy y mới chú ý tới anh từ lâu như thế.

Người đàn ông xuất chúng này vốn là nhà ngoại giao, vốn có tiền đồ xán lạn.

Anh lựa chọn công việc đó dĩ nhiên là vì thích nó, nhưng lại không thể không từ chức về ở ẩn, anh có hối hận không? Anh đã trải qua cảm giác thế nào? Liệu anh có còn nhiệt tình giúp đỡ mọi người và không thay đổi ý định ban đầu của mình không?

Y tầm chương trích cú(*), tìm kiếm câu trả lời trên mạng và tin tức, sau đó biết chuyện anh thành lập công ty khoa học kỹ thuật, mặc dù anh ít giao du với bên ngoài nhưng vẫn năng nổ vì sự nghiệp công ích, rất nhiều dự án công nghệ cao không có lời giải đáp được anh kiên trì khai phá.

(*) Lối học viết sáo mòn, thiên về thu thập, trích dẫn câu chữ của người xưa, ở đây chỉ việc tập hợp tin tức.

Anh vẫn luôn như vậy, không thay đổi.

Cho dù đã không còn những tràng vỗ tay và hoa tươi, cho dù không còn tiếp tục thu hút được ánh mắt của mọi người nữa, anh vẫn cứ thản nhiên bình tĩnh như vậy.

Mãi đến khi y thật sự gặp được người đàn ông này, đối phương lại chẳng hề giấu giếm chuyện bản thân mắc bệnh tâm lý, đây chẳng phải cũng là một sự can đảm sao?

Huyền Hiểu Đông nhạt hạt dẻ đã nướng kỹ, cũng không sợ bị bỏng mà bóc vỏ ra, đặt nhân hạt dẻ vàng óng lên đĩa nhỏ trước mặt Thịnh Vô Ngung. Thịnh Vô Ngung lại cười nói: "Mấy trang web đó đều là sau này tôi nhờ người từ từ đóng lại rồi xóa bỏ, bây giờ cậu cũng không tra cứu được gì liên quan tới tôi nữa, dù sao giờ tôi chỉ là một công chức bình thường làm một công việc bình thường, không cần sự quan tâm chú trọng như vậy." Anh nhìn Huyền Hiểu Đông đã đỏ hồng hai tai, trêu ghẹo nói: "Có điều tôi cho phép cậu thích tôi."

Gương mặt Huyền Hiểu Đông đỏ ửng nóng ran tức khắc, tay cũng run lên, y cúi đầu cầm cốc bia uống một hớp, bọt bia dày đặc tràn vào khoang miệng, dòng bia lạnh đặng đặng thơm ngọt chảy xuống thực quản, khiến trong nháy mắt y không còn thấy xấu hổ như vừa rồi nữa.

Thịnh Vô Ngung thấy phản ứng này của y mới chợt nhớ ra, Huyền Hiểu Đông thích đàn ông.

Đáng ra từ anh muốn nói là sùng bái, nhưng từ này nghe có vẻ hơi quá, bởi vậy lời nói ra khỏi miệng đã đổi từ sùng bái thành thích, là kiểu thích giữa fan và thần tượng ấy, nhưng với tình huống hiện tại có lẽ nó đã khiến người ta ảo tưởng.

Thịnh Vô Ngung vốn thông minh nhanh nhạy, từ trước tới nay trong những tình huống ngoại giao, anh luôn nghiêm túc thận trọng, phản ứng rất nhanh, cũng không ngờ dù có cẩn thận mấy thì vẫn có sơ suất.

Tình cảnh hiện tại khiến người ta quá buông lơi nên mới lỡ lời, anh nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mình chữa cháy cho câu nói này lại càng giấu đầu hở đuôi, cố quá lại thành phản tác dụng.

Huyền Hiểu Đông trấn tĩnh lại nhờ ngụm bia lạnh cuối cùng, ung dung thản nhiên nói: "Chỉ cần đào sâu tìm hiểu con người và thành tích của ngài Thịnh thì rất khó không sùng bái và thích anh, thật ra tôi cũng chỉ là một người bình thường trong những diễn đàn người hâm mộ to lớn kia thôi."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn y, "Huyền Hiểu Đông...!Đã ai nói ở cùng cậu rất thoải mái dễ chịu chưa?" Đường như lúc nào cậu cũng suy nghĩ thay cho người khác, hành động cử chỉ lời nói sắc sảo và dịu dàng, chưa bao giờ khiến đối phương thấy bối rối xấu hổ.

Huyền Hiểu Đông khẽ giọng nói: "Là hội chúng người tốt."

Thịnh Vô Ngung: "Tại sao lại nói vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói nhỏ: "Hồi tôi còn nhỏ đã từng sống nhờ nhà người ta, lúc nào cũng cần lấy lòng mọi người."

Cho dù hiện tại tôi đã có nhà của mình, có núi rừng của mình, tôi cũng đã là người trưởng thành, có thu nhập, cũng có năng lực tự trồng trọt tự giúp bản thân ăn no, nhưng hành động muốn lấy lòng tất cả mọi người hình như đã khắc sâu vào ý thức hành vi của tôi theo thời gian.

Chỉ cần ở cạnh người ngoài là tôi sẽ muốn lấy lòng họ một cách vô thức, bản năng làm người ta vui vẻ hơn hình như cũng đã khắc sâu vĩnh viễn vào trong tiềm thức của tôi rồi."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười nói: "Vì sao cậu lại nói bản thân như thế?"

Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng: "Tôi sợ không được người ta thích, sợ bị người ta ghét, sợ bị người ta từ chối."

Bởi vì tôi luôn là người chú ý tới nhu cầu của đối phương trước, cho nên trước đây khi còn trong bộ đội, tất cả mọi người đều nói tôi là người tốt bụng nhất, ví dụ như khi người khác bị phạt huấn luyện tới muộn, tôi chủ động mua cơm giúp họ, người khác không có nước nóng, tôi gọi giúp họ luôn, tất cả ai bị rách, tôi sẽ vá lại giúp."

"Có người nói với tôi rằng, tôi thiếu sự tự tin, tôi cần người khác tới khẳng định bản thân giúp mình, tôi nên tự nhủ với bản thân rằng mình đã làm đúng, cái tư tưởng người tốt đó cũng phải thay đổi."

Tôi cần sống vì chính bản thân tôi, học cách từ chối, đừng lựa ý hòa theo tất cả mọi người, tôi cũng không có khả năng khiến tất cả hài lòng, lấy lòng tất cả mọi người vốn dĩ là một nhiệm vụ bất khả thi.

Anh ấy dạy tôi phải học cách tự lấy lòng bản thân mình, phải có cá tính của riêng mình, làm chính mình, trở thành đáng vẻ mà bản thân tôi muốn nhất, trải qua cuộc sống mà tôi mong muốn nhất."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Tôi nhận ra được cậu rất sùng bái người này, rất tin tưởng những gì hắn nói."

Huyền Hiểu Đông khẽ ừ một tiếng, "Anh ấy dạy bảo tôi rất nhiều, cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, là một người rất rất tốt."

Thịnh Vô Ngung lại hơi ngẩng đầu lên nhìn Huyền Hiểu Đông, thấy y vẫn cứ đắm chìm trong hồi ức đã qua, khe thở dài trong lòng, nói với y: "Huyền Hiểu Đông, người này nói cũng phần nào có lý, nhưng thái độ lại vô thức là kiểu dạy bảo từ trên cao nhìn xuống, hẳn cũng không ý thức được sự ngạo mạn của bản thân.

Đương nhiên, tôi biết điều này chưa chắc đã xuất phát từ chủ định của hẳn, cũng có lẽ người ta thật sự muốn tốt cho cậu, không muốn cậu vì người khác mà hi sinh quá nhiều cho những việc vô nghĩa.

Nhưng đó cũng là cảm giác ưu việt(*) và thái độ coi thường người ta trong tiềm thức."

(*) Ở đây mang nghĩa tự cho mình trội hơn hẳn người khác.

Huyền Hiểu Đông ngược mắt nhìn anh, thấy hơi khó hiểu, Thịnh Vô Ngung rất kiên định nhìn vào mắt y, nói: "Nỗ lực khiến người ta trân trọng mình, vui vẻ thích mình, đây là ưu điểm, cậu không sai."

Huyền Hiểu Đông kinh ngạc mở to hai mắt, Thịnh Vô Ngung khẳng định: "Người mà cảm thấy cậu đang lấy lòng tất cả mọi người là do ngay từ trong tiềm thức, hẳn đã thường xuyên hi vọng được chiếm được sự chú ý của cậu." Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông, bên môi khẽ mỉm cười, "Dù sao Hiểu Đông dịu dàng chu đáo thể này cơ mà, một khi đã trải nghiệm sẽ rất khó cam lòng buông tay."

Huyền Hiểu Đông lúng túng, "Ngài Thịnh quá khen, anh không cần an ủi tôi đâu, tôi biết cá tính con người tôi nhu nhược lắm."

Thịnh Vô Ngung lấy làm lạ hỏi: "Cũng không phải an ủi cậu, có thể suy nghĩ từ lập trường của đối phương là góc độ nắm bắt vấn đề chuẩn xác nhất, là một tố chất rất quan trọng.

Có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương và đồng cảm với nhau trong một khoảng thời gian ngắn là phẩm chất cần có ở nhiều người thành công."

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông, đôi mắt bình tĩnh mà lý trí, biểu cảm vừa tán thưởng vừa quả quyết.

Huyền Hiểu Đông hơi mở to mắt, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, trong thâm tâm y chỉ nghĩ, khi cậu nhà ngoại giao khen người khác, hóa ra

ngôn từ có thể rung động lòng người đến vậy.

Chạm mắt phải ánh nhìn đó, cảm giác như bản thân y thật sự ưu tú giống như lời anh nói vậy.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Cậu rất xuất sắc, đừng cảm thấy tự ti vì điều đó."

"Cậu vừa có thể tận hưởng bản thân, vừa sắp xếp đầu ra đó cuộc sống của mình, bằng lòng với số mệnh, lại vẫn có thể khiến những người xung quanh cậu cảm thấy thoải mái, đó là thái độ sống của một người rất ưu tú."

"Nhìn từ trên cao xuống rồi kết luận những hành động chỉ đơn giản là tôn trọng người khác của cậu là vì lấy lòng, đây là coi thường và phủ định sự hi sinh của cậu, là sự ngạo mạn trong vô thức.

Nếu một người đã nghĩ như thế, họ sẽ đặt vị trí của bản thân lên trên cậu, họ coi thường sự hi sinh và tấm lòng của cậu, đó là lỗi của họ, không phải lỗi của cậu."

"Cho nên cậu đừng vì vậy mà hạ thấp giá trị tâm ý và nỗ lực của bản thân mình, cũng đừng cho rằng đây là một khuyết điểm, là do những người đó không quý trọng cậu."

"Cậu xứng đáng được đối xử tốt và được tôn trọng hơn."

"Cậu rất tốt."

Ngọn lửa chiếu rọi trong đôi mắt Thịnh Vô Ngung tựa như rượu mật ong lên men, ánh sáng hỏ phách lộng lẫy trong đôi mắt ấy đang ngậm ý cười nhìn y. Huyền Hiểu Đông chỉ cảm thấy đêm nay hình như mình uống nhiều bia quá, vậy mà y lại cảm giác hơi ngà ngà say rồi..

Chương 31: 31: Rau Trụng Nước Lèo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, nông trường lại quay trở về cuộc sống yên bình. Thịnh Vô Ngung dậy rất muộn, đến khi vào bếp thì thấy mười mấy loại rau rừng đã được rửa sạch đặt trên bàn dài, trông khá hoành tráng. Đậu bắp xanh mơn mớn, bí đỏ mềm, đậu đũa non, rau dền, cây dương đề, lá xà lách, đậu Hà Lan, bắp cải Trung Quốc, cứ hễ là rau được trồng trong vườn thì đều hái đúng những phần tươi non đẹp nhất, được rửa sạch sẽ rồi bày trên bàn.

Ngoài ra còn có cả ngó sen, nấm kim châm, nấm hương, táo đỏ, củ từ, măng tây...!được cắt gọn gàng đẹp mắt.

Huyền Hiểu Đông đặt một nồi ngọc sứ nhỏ màu trắng trước mặt anh, bên dưới có bếp điện từ đun nóng, sau khi đun cho nước canh sôi lăn tăn, nhìn ra được cả trứng muối thái nhỏ lẫn bên trong nước canh xương hầm màu trắng sữa, thơm nức cả mũi, "Anh muốn ăn gì cũng có luôn, còn có cả cá, tôm, thịt lợn, có thể tự làm nóng."

Thịnh Vô Ngung hơi buồn cười, "Sao lại ăn lẩu buổi sáng?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Sắp vào đông rồi, tôi muốn thu hoạch hết rau trong vườn để đổi sang rau cỏ mùa đông."

Thịnh Vô Ngung nói: "Nhiều món thế này hai người chúng ta phải ăn đến mấy ngày đó."

Huyền Hiểu Đông nói: "Để anh ăn thì nhất định phải lấy đồ tươi rồi, trừ một vài loại rau cải, củ cải, đậu cô ve có thể phơi khô từ từ làm dưa muối ra, những thứ còn lại lát nữa tôi sẽ mang đến trường học trên xã."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cậu có lòng thật đấy, nhớ đừng lấy tiền nhé."

Huyền Hiểu Đông kinh ngạc, "Không lấy tiền mà." Không biết vì sao bỗng nhiên Thịnh Vô Ngung lại nói ra câu đó.

Thịnh Vô Ngung nói: "Đồ ăn cho tặng, lẽ như căng tin trường học có khâu nào làm không tốt, hoặc tự bản thân học sinh ăn linh tinh bên ngoài rồi đổ bệnh, nhiều học sinh như thế, không biết đến lúc đó ai mới trùng hợp bị đau bụng thật, lại đổ cho việc cậu giao thực phẩm tới."

Cậu giúp đỡ phi lợi nhuận thì không sao, nhận tiền rồi là phiền toái."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Ngài Thịnh suy xét mọi việc chu đáo quá, tôi thường xuyên tặng nhưng chưa bao giờ để ý tới vấn đề ấy cả."

Thịnh Vô Ngung nói: "Quen rồi, trước đây chúng tôi làm việc, lúc nào cũng phải nghĩ đến những sự cố xảy ra đột ngột khẩn cấp nhất, để còn có công tác dự phòng tốt."

Cậu có ý tốt, nhưng người bên ngoài chưa chắc đã nhìn nhận cậu như vậy, chỉ cho là cậu muốn trao đổi lợi ích gì tương quan." Nếu không phải vậy thì họ đã không chà đạp lên tấm lòng vàng của cậu ấy.

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Cảm ơn ngài Thịnh."

Thịnh Vô Ngung lại nhớ ra một việc, về phòng mình, một lát sau anh bê một chiếc hộp ra ngoài, đưa cho Huyền Hiểu Đông, "Đợt này về nhà thấy loại bát này đẹp nên mang về tặng cậu."

Huyền Hiểu Đông mở ra xem, đôi mắt toát ra sự trầm trồ, "Đây là ngọc sao? Đẹp thế này chắc đắt lắm, tặng tôi có ổn không?"

Thịnh Vô Ngung thản nhiên nói: "Đây là đồ giả cổ, có thể dùng được, cậu xem mấy cái họa tiết trắng xanh lẫn lộn này đẹp không, có thể dùng để đựng đồ tráng miệng hoặc canh cá gì đó."

Huyền Hiểu Đông lắc đầu nói: "Được rồi, vẫn nên cất đi để thưởng thức, cầm bát cơm như thế này cứ là lạ."

Không có công thì không nhận lộc, ngài Thịnh toàn tặng đồ cho tôi thôi, tôi cũng không biết nên báo đáp anh thế nào."

Thịnh Vô Ngung chọn vài mầm rau non còn tươi thả vào trong nồi, cười nói: "Đây là báo đáp tấm lòng của cậu, hôm nào cậu cũng nghiêm túc nấu ăn cho tôi, tâm ý của cậu tôi đều nhận được."

Huyền Hiểu Đông quay đầu, chẳng hiểu tại sao mà bên tai ửng hồng, y nói:

"Ban ngày anh ăn tạm mấy món này trước, tôi chở rau lên trần, đang hầm liu riu trên bếp là thịt bò sa nhân(*) để chúng ta ăn vào bữa tối, anh quen ăn trần bì(**) không? Ăn quen thì để tôi thả một ít, không quen thì không thả nữa."

(*) Sa nhân là dược liệu thường được sử dụng để điều trị bệnh trong Đông y.

Đặc biệt, vị thuốc có khả năng kích thích tiêu hóa, hỗ trợ các chứng ăn không ngon, khó tiêu, tiêu chảy mạn tính rất hiệu quả.

(**) Là vỏ cam quýt phơi khô được sử dụng làm gia vị truyền thống trong nấu ăn và y học cổ truyền Trung Quốc.

Thịnh Vô Ngung nói: "Cái gì tôi cũng ăn được——Thịt bò hầm sa nhân có tác dụng gì vậy?" Anh nhớ lại trong chốc lát, nói: "Hình như hồi trước tôi có thấy chị dâu tôi ninh gà với sa nhân cho con dâu ăn...!bảo là để dưỡng thai?"

Huyền Hiểu Đông bị anh hỏi mà thấy hơi ngượng ngùng, "Tính dưỡng dạ dày và bổ khí, người mang thai cũng không có khẩu vị mấy cho nên dùng sa nhân cũng được, dạ dày anh không khỏe nên cần bồi bổ...!Lần trước lúc tôi hầm canh gà có thả mấy hạt sa nhân, thấy anh vẫn ăn được nên nghĩ là anh quen.

Tôi nghĩ thịt bò sa nhân hẳn sẽ không có vấn đề gì đâu."

Mặt mày Thịnh Vô Ngung giãn ra, mắt cười cong cong, "Tôi dễ nuôi lắm, gì cũng ăn được, vậy mai ăn ba ba kho được không? Cậu toàn mưu đồ cho tôi bồi bổ cơ thể thôi."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Anh thật sự muốn ăn ba ba thì tôi có thể làm giúp anh, đảm bảo ngon." Sau khi nhanh nhẹn thu dọn xong, y lấy mấy cái sọt đựng rau vừa mới hái từ vườn ra, đặt lên xe ba bánh rời đi. Thịnh Vô Ngung chậm rãi ăn món rau non trưng nước lèo này, chỉ cảm thấy vị tươi mát ngọt thanh.

Anh từng ăn món này của bếp tư nhân cao cấp, nhưng nó không ngon bằng ở đây.

Có lẽ một là do tâm tình, hai là biết tất cả những thứ này đều tươi rói do vừa mới hái, lại còn là những phiến lá ngon nhất được chọn lựa cho anh, đương nhiên là ăn càng thấy ngon hơn rồi.

Thịt bò hầm nhỏ lửa trong nồi đất đang từ từ tỏa hương ra ngoài, mùi thơm lượn lờ trong phòng bếp.

Đã rất lâu rồi anh không nhàn nhã thưởng thức mỹ thực thuần túy từng chút từng chút một thế này, không có bất kỳ công việc gì đang chờ anh, anh chỉ cần thông thả nếm thử món rau trụng nước lèo mà người ta làm giúp mình. Dùng cơm xong, Thịnh Vô Ngung để hết chén đĩa vào máy rửa bát, sau đó dẫn Tiểu Bồ ra ngồi dưới giàn nho ngoài sân đọc sách.

Có người gõ cổng gỗ, sau đó gọi: "Hiểu Đông ơi?"

Thịnh Vô Ngung xoay người nhìn, người đến là một người đàn ông trung niên, ông ta đẩy cửa vào, tò mò hết nhìn đông sang tây, thấy anh ngồi xe lăn thì ngẩn ra.

Mặc dù hôm nay Thịnh Vô Ngung chỉ mặc áo sơ mi xanh xám rộng rãi, cổ áo lỏng lẻo, tay áo xắn lên, nhưng anh sở hữu sống mũi cao, mắt sáng như sao, lông mày xéch về phía hai bên tóc mai, khí chất nổi bật, trông không giống người nông thôn bình thường.

Đối phương thu lại vẻ suồng sã trên gương mặt, tự dưng gượng gạo giậm chân, sửa sang lại ống quần bên cao bên thấp, tĩa tót từng chữ một rồi mới cười nói: "Chào cậu, Huyền Hiểu Đông có ở đây không? Tôi là Mạc A Mộc, chủ tịch xã Tiên Thủy, tôi đến tìm cậu ấy có chút việc."

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, gật đầu chào hỏi: "Chào chủ tịch Mạc, tôi là bạn Huyền Hiểu Đông, họ Thịnh."

Hiểu Đông đến trường học trên trấn rồi, cậu ấy nói thu hoạch được nhiều rau quá nên muốn tặng trường học."

Mạc A Mộc à một tiếng, thở dài nói: "Ôi chao vậy thì phải bỏ qua thôi, tôi còn vài nhà phải đi, làm phiền cậu Thịnh báo một tiếng khi nào cậu ấy về nhé."

Chỉ cần nói có công ty đến nhận thầu ba xã gần chỗ chúng ta, họ rất vừa ý ngọn núi này và cả vùng bên dưới, nói là muốn làm khu du lịch nông nghiệp, hàng năm có thể gửi xã tiền thuê, ngoài ra còn chia hoa hồng nữa.

Đến lúc đó Hiểu Đông cũng không cần vất vả vậy nữa, ngồi yên cũng có

tiền, ký hợp đồng xong là ngay lập tức tiền sẽ được gửi tới.

Làm phiền cậu đưa hợp đồng này cho cậu ấy, tốt nhất là ký luôn rồi sáng mai đưa lại là được.

Xã chúng ta đã thống nhất thu đủ, bên kia cũng đã đóng dấu, tiền sẽ về đúng hạn.

Nhất là ngọn núi này của Hiểu Đông, chiếm diện tích lớn, tiền cũng nhiều lắm, còn chưa chia hoa hồng đâu."

Thịnh Vô Ngung nhìn hợp đồng, cười nhận lấy rồi hỏi: "Không cần trưng cầu ý kiến sao? Tôi nghe Hiểu Đông nói đây là đất của ông nội cậu ấy, vậy nên rất có tình cảm."

Mạc A Mộc nói: "Trên xã đã họp quyết định cả rồi! Đây không phải chỉ là chuyện của mỗi xã Tiên Thủy đâu, mấy xã khác cũng đã cử đại diện bàn bạc, chỉ có hời chứ không bị thiệt."

Gia đình nào cũng được lợi, chuyện tốt như vậy cơ mà, xã bên cạnh cũng đã dọn ra ngoài rồi, một năm được hẳn mười mấy chục ngàn tệ! Còn chưa tính hoa hồng đâu nhé! Hơn nữa họ còn hứa sẽ ưu tiên cho thanh niên trong xã vào làm việc, có lương có thưởng, đây là sếp lớn vừa đi xúc tiến đầu tư trên huyện về, nói phải quyết định thật nhanh, không thì huyện bên cạnh cũng hóng hớt được mà đổ xô tới mất."

"Cậu là người thành phố, không hiểu phong tục nơi này của bọn tôi."

Người nông thôn ấy, thường làm chuyện vì lợi ích chung.

Cậu một mình một kiếu không muốn ký, nếu chuyện không xảy ra bắt trặc gì thì không sao, chứ còn đã làm ảnh hưởng tới tất cả mọi người thì chết, người nhà quê nổi tiếng là thích đâm chọc xỉa xói mà.

Trên huyện cũng không hòa nhã với chúng ta nữa, đợi khi nào Hiểu Đông về, làm phiền cậu nói với cậu ấy, có gì không hiểu thì gọi điện hỏi tôi là được.

Tốt nhất nên ký trong tuần này luôn, tôi còn phải đưa tới vài nhà nữa, làm phiền cậu nhé."

Thịnh Vô Ngung cầm hợp đồng trong tay, cười nói: "Được, chủ tịch Mạc muốn uống chén trà nghỉ ngơi một lát không?"

Mạc A Mộc khua tay, "Không cần đâu——Tôi thấy dưa chuột ngon quá, xin phép hái một quả giải khát.

Cậu truyền đạt lại cho Hiểu Đông nhé, làm phiền cậu." Ông ta vội vàng đi ra ngoài, quả nhiên ngắt một quả dưa chuột.

Thịnh Vô Ngung thấy Mạc A Mộc đi rồi mới từ tốn mở hợp đồng ra, nhìn hai bên A và B rồi đọc lướt các điều khoản nhanh như gió, khóe miệng tủm tỉm cười, anh cầm điện thoại lên chụp gửi cho Thi Ký Thanh, "Tìm hiểu xem công ty nông nghiệp này là gia đình nào bỏ vốn——Ngoài ra cô tìm kế hoạch dự án của tổ Đường Thanh Bình, bảo cậu ta gửi lại bản kế hoạch đầu tư thí điểm khu sinh thái lần trước mà tôi đã xem qua."

Huyền Hiểu Đông giao rau đến trường xong thì đi thăm bà Hạ, biếu đôi vợ chồng già một ít rau rồi rẽ qua chợ mua thức ăn.

Không ngờ phiên họp chợ hôm nay lại có rắn và ba ba thật, nhớ đến lời chòng ghẹo của Thịnh Vô Ngung, y không nhịn được cười thầm, không mua ba ba mà mua nửa con dê đã làm thịt sẵn mang về, ngoài ra còn chọn này chọn kia, vác thêm được hai con vịt về nữa.

Lúc về tới nhà, thịt bò sa nhân đã được hầm đến thời điểm ngon nhất, Thịnh Vô Ngung thấy y xách dê và vịt trở về thì không nhịn được cười, "Mua nhiều dê thế để làm gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ngày mai lạnh dần rồi, người yếu nên ăn nhiều thịt dê vào mùa đông.

Ở đây bọn tôi toàn làm theo phương pháp này thôi, sức khỏe của trẻ con không tốt thì nên bổ sung nhiều thịt dê vào mùa đông, như vậy sang năm cơ thể sẽ khỏe hơn.

Dê ăn các loại cỏ, ăn nhiều thịt dê là có thể cải thiện thể chất.

Thịt vịt giúp điều hòa, bổ khí hạ nhiệt, bồi bổ thêm thịt vịt cân bằng cũng rất tốt."

Thịnh Vô Ngung thấy y nói rõ ràng mạch lạc, một lòng suy nghĩ cho mình thì nở nụ cười nhẹ, "Được rồi, tôi đợi cậu."

Bữa tối là thịt bò sa nhân đã được hầm nhừ, vịt nấu củ cải, ớt xanh nướng qua, gọt vỏ rồi giã nhuyễn thơm nức, trộn lẫn với tỏi băm và trứng muối, xối thêm dầu sền gai(*) và các loại gia vị khác, chua chua cay cay ăn với cơm rất đưa miệng.

(*) Một loại gia vị dùng thay cho hạt tiêu, phân bố ở Trung Quốc và Việt Nam.

Đây là một loại gia vị phổ biến ở Tứ Xuyên.

Thịnh Vô Ngung phát hiện ra trước đây Huyền Hiểu Đông đều cho anh ăn uống hết sức thanh đạm và dễ tiêu hóa, gần đây lại bắt đầu có ý thức tăng thêm thức ăn chua cay ăn kèm cơm để anh tẩm bổ thêm.

Mà hình như dạ dày của anh cũng dần mở lòng hơn với người ta rồi, không biết từ bao giờ anh đã có thể hưởng thụ hẳn hoi hương vị từng món ăn, cũng dần ăn thêm cả cơm.

Cho nên đúng là cậu ấy đang rất nghiêm túc điều trị sức khỏe cho mình! Thịnh Vô Ngung dùng cơm xong, lại cùng Huyền Hiểu Đông lên núi tản bộ như mọi khi, đầy hứng thú quan sát Huyền Hiểu Đông đi dạo một vòng, xem y trồng các loại thảo dược xanh um tươi tốt trong vườn thuốc, ngắm hoa sơn trà và hương phỉ y mới trồng, nhớ đến bản hợp đồng nhận thầu của công ty nông nghiệp, sau khi ký đối phương sẽ có quyền dựa vào quy hoạch tổng thể mà diệt sạch những cây nông nghiệp vốn có ở đây, anh khẽ thở dài trong lòng.

Buổi tối về phòng mình, anh bật máy tính lên, nhìn thấy Thi Ký Thanh đã trả lời rõ ràng về công ty bỏ vốn, ánh mắt Thịnh Vô Ngung dừng lại trên dòng Lâm Thị, trong lòng nghĩ quả nhiên là vậy.

Anh mở hòm thư ra, tải tài liệu kế hoạch đọc qua, gọi vài cuộc điện thoại liên tiếp nói rõ sự tình, rồi lại gọi cho mấy người nữa hàn thuyên một lúc, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Sau đấy, anh đến trước cây dương cầm, chậm rãi đàn một khúc nhạc nhẹ, trong đầu từ từ kiểm tra lại lần nữa xem mình còn bỏ sót gì không. Huyền Hiểu Đông đang xới đất trồng rau mà ban sáng vừa mới thu hoạch,

nghe thấy tiếng đàn tinh tinh tang tang, thăm nghĩ xem ra hôm nay tâm tình ngài Thịnh không tệ.

Tác giả có lời muốn nói:

Thấy trong bình luận luôn có người thắc mắc ngài Thịnh hai chân bị hạn chế thì lái xe thế nào.

Rất nhiều xe có thể được cải tiến lại dành cho người gặp trở ngại trong việc bước đi, cũng có cả kỳ thi giấy phép lái xe đặc biệt cho họ.

Mặt khác hiện tại xe tự động lái cũng được nghiên cứu ra rồi, cho nên chỉ cần đủ điều kiện là người khuyết tật ở chân cũng có thể làm được việc mà người bình thường làm được.

Ngài Thịnh vì lòng tự trọng siêu cường và chủ nghĩa hoàn mỹ của mình nên từ chối sự trợ giúp của người ngoài, tự túc hoàn thành công việc và sinh hoạt của bản thân, thế nhưng anh ấy vẫn chịu đón nhận sự giúp đỡ của Huyền Hiểu Đông.

Một người bình thường không muốn làm phiền tới người khác, một khi đã bằng lòng đón nhận sự hỗ trợ của người ta thì cũng có nghĩa là, ở một phương diện nào đó sự tiếp nhận đồng nghĩa với sự tín nhiệm, không biết tôi đã biểu đạt ý này rõ ràng chưa.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Thịt bò sa nhân

[Click để xem ảnh](#)

Ba ba kho

[Click để xem ảnh](#)

Vịt nấu củ cải

[Click để xem ảnh](#)

Dầu sên gai.

Chương 32: 32: Lạp Xưởng Phơi Khô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy hôm sau, Huyền Hiểu Đông lên trấn mua sắm, gặp được Mạc A Mộc.

Mạc A Mộc nhìn thấy y thì nói: "Hiểu Đông à, hợp đồng lần trước không cần ký nữa rồi, dự án bị bỏ dở."

Huyền Hiểu Đông ngăn ra, "Hợp đồng gì cơ?"

Mạc A Mộc hơi sửng sốt, "À hôm đó tôi qua cậu không có ở đó, cậu họ Thịnh bạn cậu có nói cậu lên trường giao rau, tôi bảo cậu ấy chuyển hợp đồng cho cậu."

Có lẽ là quý nhân hay quên, trông cậu ta cũng không phải người làm việc nhỏ.

Không sao không sao, dù sao thì cũng không cần ký nữa, dự án đứt gánh giữa chừng nên báo cậu một tiếng, đổi sang dự án khác rồi."

Ánh mắt Huyền Hiểu Đông lóe lên, y hỏi: "À hình như anh ấy có đưa tôi, nhưng mà tôi không đọc kỹ."

Đổi sang dự án nào vậy?"

Lần này Mạc A Mộc rất hào hứng, say sưa nói: "Lần này đầu tư còn to hơn cơ, bảo là cả thành phố Tây Khê chỉ chọn mấy xã thôi đấy, năm năm đầu tiên đầu tư một tỷ! Thôn Tiên Thủy xã Tiên Thủy chúng ta nằm ngay phía trên, họ nói muốn xây khu sinh thái nông nghiệp, đến lúc đó sẽ có kĩ thuật viên tới đầu tư triển khai dự án, chỉ đạo từng mảnh đất trồng gì là tốt nhất, chỉ cần chúng ta làm nông nghiệp sinh thái là được, tất cả những thứ ta

trồng bọn họ đều thu hoạch hết, đảm bảo có tiền! Ngoài tiền lãi ra còn được chia hoa hồng! Có hạt giống, phân bón, họ đều cung cấp hết! Toàn bộ khu sinh thái không cần thuốc không cần phân hóa học, sẽ có kỹ thuật viên chỉ dẫn, hơn nữa còn tự nguyện dựa vào kế hoạch thực tế của mỗi cá nhân, tất cả đồng ý trồng như bọn họ hướng dẫn thì mới trồng, không muốn thì cũng không cần miễn cưỡng, ôi điểm này tốt hơn nhiều so với hợp đồng trước!" Mạc A Mộc nói: "Hợp đồng trước quá hà khắc, đất của người ta mà cũng không được trồng, có mấy nhà không muốn ký.

Lần này thì hoàn toàn tự chủ, có thể giao đất cho họ, họ thuê người thống nhất kế hoạch trồng trọt, hoặc cũng có thể tự trồng, bọn họ sẽ giới thiệu phương án tham khảo, tiền cũng nhiều nữa.

Trên thành phố vẫn còn đang bàn bạc phương án, nhưng mà đã đánh tiếng từ trước khiến bên dưới không dám làm liều nhận thầu bên ngoài nữa, phải nghe theo sắp xếp ở thành phố.

Có hứng thú cậu có thể đến văn phòng xã xem, bên kia đã dán thông báo, giải đáp cận kề được mọi thắc mắc."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, lại cười nói cảm ơn, chân dài leo lên xe mô-tô phóng tới văn phòng xã đọc thông báo, ánh mắt dừng lại trên dòng Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, khóe miệng vô thức cong lên.

Trên đường về thấy có người mổ lợn đen, y mua non một phần tư con lợn vác về nhà.

Thịnh Vô Ngung đang ký họa, vẽ những loại đồ khô đang treo bên ngoài sân, đậu cô ve khô, cà khô, củ cải khô, rau cải khô.

Nhiệt độ đã giảm đi nhiều, anh khoác trên người áo dệt kim hở cổ, bên trong là sơ mi vải lạnh rộng rãi màu xanh đậm, nhìn là biết phần tử tri thức hào hoa phong nhã.

Tiểu Bồ ngồi xổm một bên đang hípc mắt nhìn chăm chú một con bướm trắng, vẽ mặt hết sức tập trung.

Huyền Hiểu Đông về nhà sắp xếp lại thực phẩm mới mua xong, trước tiên

thả lợn vào nước để ngâm, sau đó ra sân lấy nửa quả cà tím rửa sạch rồi đặt sang một bên phơi khô, cầm dao nhỏ sắc bén chia cà ra, xẻ quả cà màu tím béo tốt thành từng dải, sau đó treo lên sợi dây rồi khâu chúng lại với nhau.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Về rồi à? Mua nhiều thịt lợn thế này để làm gì?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Hiếm khi nào thấy lợn đen, thịt rất ngon, lát nữa tôi gói một ít Lạp Xưởng, với ướp thêm một chút thịt khô nữa."

Thịnh Vô Ngung ngạc nhiên, "Làm nhiều vậy sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Bây giờ bắt đầu phơi, đợi khi nào năm mới đến là cũng phơi hòm hòm rồi, đến lúc đó anh về ăn Tết, đúng lúc có thể mang về biếu bề trên dùng."

Cà tím khô ướp muối rất ngon, dùng để nướng thịt cũng được, củ cải khô với đậu cô ve cũng thế, mang ra nấu cùng với thịt đều đúng bài.

Đồ khô tôi làm sạch sẽ hơn nhiều so với bên ngoài."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cảm ơn cậu vì đã nghĩ chu đáo thế này."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Phải là tôi nên cảm ơn sự chăm sóc của Vô Ngung."

Thịnh Vô Ngung hơi ngẩn ra, nhìn y nói: "Hôm nay cậu lên xã gặp được chủ tịch xã rồi sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng vậy, chủ tịch Mạc nói với tôi hợp đồng không cần ký nữa, dự án thay đổi, nhận được đầu tư từ thành phố, triển khai xây dựng khu sinh thái nông nghiệp."

Sao ngài Thịnh không bảo tôi trước?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Nếu vẫn chưa có quyết định cụ thể thì không nên khiến cậu lo lắng vô ích."

Huyền Hiểu Đông nói: "Cảm ơn anh."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần cảm ơn, hạng mục này vốn dĩ là kế hoạch được đánh giá từ rất lâu rồi, có triển vọng khá tốt, chỉ là tạm thời chưa tìm được bên hợp tác và địa điểm triển khai phù hợp mà thôi."

Huyền Hiểu Đông ngược mắt nhìn anh, "Chẳng trách anh giỏi ứng phó trong các tình huống ngoại giao thế, hóa ra có thể khiến người ta thoải mái như vậy."

Thịnh Vô Ngung cười nhìn y, "Huyền Hiểu Đông tiên sinh, là tôi đang lấy lòng cậu đấy, để mình có thể nhận được bữa tối ngon hơn nữa."

Huyền Hiểu Đông ghen lời, hai mắt Thịnh Vô Ngung như đang mỉm cười.

"Cho nên bữa tối ăn gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Canh bồ câu ngân hạnh mực khô, với cả chân giò chua ngọt nữa."

Thịnh Vô Ngung bật cười, "Trắng đen kết hợp à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Tiết(*) này ăn rất thích hợp."

(*) Như Lập Xuân, Thanh Minh, Đông Chí...! Một năm có 24 tiết khí.

Thịnh Vô Ngung gật đầu cười, "Vừa nghe là biết lại là một bài thuốc mới để bồi bổ cho cơ thể."

Huyền Hiểu Đông đã dọn dẹp xong chỗ cà, đứng lên xử lý chỗ thịt lợn đen, "Nhà anh thích ăn Lạp xưởng thiên ngọt hay tê cay? Thích xông khói hay thuần khô?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tê cay thơm hơn, không cần xông khói đâu."

Huyền Hiểu Đông gật đầu đáp: "Được."

Thịnh Vô Ngung quan sát Huyền Hiểu Đông mài dao làm bếp, sau đó bắt đầu pha một phần tư con lợn đen ở ngoài sân.

Thật ra y không thành thạo cái này lắm, nhưng do lực lớn, dao cũng được mài đủ sắc nên quá trình pha thịt lọc xương trông rất bắt mắt, cực kỳ thỏa mãn một người bị rối loạn cương chế đi theo chủ nghĩa hoàn hảo như Thịnh Vô Ngung.

Anh xem đến là hào hứng.

"Lần này con cương chế phát triển một dự án kỳ lạ không có lợi nhuận, rồi tập trung không ít sức người sức của, cuối cùng lại không ký được hợp đồng thành công."

Hội đồng quản trị đang rất bất mãn, ông Dương gọi điện phàn nàn với bố, con nghĩ gì vậy?"

Trên video, Lâm Nhược Phi nhìn đứa con trai thứ tuần tú của mình, cũng cảm thấy khó hiểu.

Đứa thứ hai nhà ông tác phong thận trọng vững vàng, thiên tư thông minh, từ khi vào công ty tới nay luôn rất cẩn thận, rất hiếm khi để lộ thân phận

con trai của chủ tịch hội đồng quản trị.

Lần này nó lại có thái độ khác thường khi đòi phát triển một dự án, chủ yếu là do dự án này đã không thành công ngay từ khâu khởi công, dẫn tới kinh phí đầu tư giai đoạn đầu đều bị uổng phí, khiến cho vài thành viên hội đồng quản trị vô cùng không hài lòng với chuyện này.

Lâm Diệc Du khựng lại trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi bố, sau này con sẽ cẩn thận lựa chọn dự án hơn."

Khoản lỗ vốn lần này con sẽ bù vào."

Lâm Nhược Phi thấy biểu cảm của cậu thì mềm lòng, cảm bản thiết kế dự án lật qua lật lại, "Con còn trẻ, cần học hỏi các chú các bác nhiều hơn, lần này con quyết đoán cũng rất tốt, chỉ là phải lựa chọn dự án cẩn thận hơn nữa."

Lần sau con muốn phát triển dự án nào thì để bố xem qua bản kế hoạch trước nhé—Anh trai con có nói gì không?"

Lâm Diệc Du hơi thất thần một lúc mới hoàn hồn, "Anh dọn ra ngoài ở rồi, con nghe mới biết anh đến Học viện Nghệ thuật và Khoa học Tinh Hải, nghe nói trước khi đến đã nhận được thư mời từ năm năm trước, học viện cung cấp nhà."

Lâm Nhược Phi: "Học viện Nghệ thuật và Khoa học Tinh Hải sao? Trường học cũng tốt, nhưng nhà do trường cung cấp thì có thể tới mức nào chứ, sao không ở nhà, trong nhà có bảo mẫu và tài xế, cũng không xa học viện kia là bao."

Lâm Diệc Du im lặng, Lâm Nhược Phi lật bản kế hoạch, bỗng nhiên khựng tay lại, ánh mắt dừng trên dòng thôn Tiên Thủy xã Tiên Thủy thành phố Tây Khê—Một lát sau ông mới nhận ra, "Thằng anh con bỗng nhiên về nước là để đến tìm nó sao?"

Lâm Diệc Du hơi sửng sốt, nhìn Lâm Nhược Phi, ánh mắt chột né tránh, Lâm Nhược Phi lại lật tiếp, thấy biểu cảm của cậu thì thái độ hòa hoãn đi, "Thủ đoạn hơi máy móc, nhưng cũng không phải là bất khả thi, có vẻ nó đang bị gián đoạn, là anh trai con ra tay ngăn cản con sao?"

Lâm Diệc Du hơi đỏ mặt, "Không—Anh ấy không biết."

Lâm Nhược Phi kinh ngạc, "Thế thì văn phòng xã bản địa không có lý do gì

để từ chối điều kiện hậu hĩnh như thế cả."

Lâm Diệc Du hơi chần chừ, "Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm bỗng nhiên ra tay muốn xây dựng khu sinh thái nông nghiệp ở thành phố Tây Khê, họ cũng coi trọng mảnh đất đó, đầu tư một tỷ, chặn hạng mục này lại."

Con thấy là nhà họ Thịnh nên không dám triển khai dự án này tiếp nữa."

Lâm Nhược Phi bỗng thấy nghi hoặc, "Sao tự dưng nhà họ Thịnh lại muốn tham gia hạng mục này?"

Lâm Diệc Du lưỡng lự, "Chủ Nhược Chuyết nhà họ Chủ, bố biết chứ? Anh ta và Huyền...! có chút giao tình, có lẽ là anh ta đứng ra tìm Thịnh Lỗi Lỗi."

Lâm Nhược Phi nhíu mày lại, "Sao lại liên quan tới nhà họ Chủ? Con nói rõ lại từ đầu chí cuối cho bố nghe."

Lâm Diệc Du không nói dối được nữa, chậm rãi kể lại một lượt bắt đầu từ lần gặp phải Huyền Hiểu Đông ở tiệc rượu nhà họ Thịnh, rồi đến ngọn nguồn điều tra sau này về Chủ Nhược Chuyết và Huyền Hiểu Đông, cùng với biểu hiện của Lâm Diệc Cảnh sau khi về nước.

Lâm Nhược Phi nghe trong chốc lát, nghĩ ngợi một hồi, nói với Lâm Diệc Du bằng thái độ ôn hòa, "Con ngoan, bố biết con vất vả với anh trai con rồi, lần này con làm tốt lắm, lỗi bao nhiêu bố sẽ bù giúp con."

Bố thấy bây giờ sức khỏe em gái con cũng ổn định rồi, mấy hôm nữa bố mẹ với em con sẽ về nước, sắp tới con không cần làm thêm gì nữa, để tránh chọc giận anh trai con, rồi nhớ lại đắc tội với người nào mà không biết.

Con cứ yên tâm làm việc đi."

Lâm Diệc Du gật đầu, sau đó cúp cuộc gọi video, không hiểu sao mọi suy nghĩ trong lòng đều bị tắc nghẽn nơi lồng ngực.

Cậu ngồi về sô pha, cảm thấy rầu rĩ khó chịu.

Một lát sau, điện thoại di động của cậu vang lên tiếng tin nhắn, cậu cầm lên mở ra đọc, thấy là tin nhắn do Lâm Diệc Kỳ gửi: "Đồ ngốc, để bọn họ ở bên nhau thì anh mới có cơ hội, nói cho bố biết làm gì? Tình yêu chân thành số một thiên hạ, hai ông anh vì tình mà bỏ tới nơi chân trời góc bể, đương nhiên chúng ta phải dâng tặng sự chúc phúc rồi, anh đừng có làm nhân vật phản diện được không hả?"

Lâm Diệc Du tắt tin nhắn, không trả lời.

Bên kia Lâm Diệc Cẩn lại nhận được điện thoại của Thịnh Lỗi Lỗi, "Diệc Cẩn, tôi đã nói với cậu là chú nhỏ nhà tôi đang tĩnh dưỡng ở chỗ Huyền Hiểu Đông rồi cơ mà? Sức khỏe chú tôi không tốt, tôi không phản đối cậu theo đuổi người ta, nhưng làm ơn dùng thủ đoạn tém tém lại đi, đừng có quá đà."

Lâm Diệc Cẩn kinh ngạc, "Tôi biết, nhưng tôi đâu có đi quấy rầy anh ấy, mấy ngày gần đây tôi bận việc đến trình diện ở học viện với chuyển nhà." Huyền Hiểu Đông ăn mềm không ăn cứng, hẳn phải từ từ lên kế hoạch, chưa kể ở giữa còn có Thịnh Vô Ngung.

Hắn sẽ không liều lĩnh hấp tấp, một thời gian nữa là gần tới Tết, tất nhiên Thịnh Vô Ngung sẽ phải rời khỏi đó, khi ấy mới là thời điểm tốt quay lại để từ từ cứu vãn, hẳn đã chuẩn bị sẵn kế hoạch nước chảy đá mòn rồi.

Thịnh Lỗi Lỗi cười nhạt, nói: "Lâm Thị dùng một công ty nông nghiệp để thu hồi ngọn núi hoang của Huyền Hiểu Đông, cậu đừng nói với tôi cậu không biết vụ này."

Lâm Diệc Cẩn cả kinh, "Gì cơ? Đã thu hồi rồi sao?" Hắn giật thót tim—— Nếu thật sự thu hồi ngọn núi hoang và nông trường, khi ấy hẳn và Huyền Hiểu Đông càng không thể cứu vãn được nữa.

Hắn trở về có tìm hiểu nên biết ngọn núi đó là do ông nội để lại cho Huyền Hiểu Đông, Huyền Hiểu Đông trọng tình cảm, bất cứ giá nào cũng sẽ không đồng ý chuyện này.

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Sao trắng cái gì? Chú nhỏ ở đó, nhờ ơn mấy người nên mới đi giải quyết vụ này, nhưng khiến chú tôi hao tổn tinh lực như thế là không được đâu."

Cũng phải, cậu không đến nỗi dùng thủ đoạn đơn giản thô bạo thế này, cậu biết rõ chú tôi đang tĩnh dưỡng ở đó mà."

Ánh mắt Lâm Diệc Cẩn lạnh đi, "Từ khi bắt đầu ra nước ngoài du học, tôi chưa động chạm gì vào công ty Lâm Thị."

Nhưng tôi biết là ai rồi, cảm ơn cậu, cũng nhờ cậu cảm ơn ngài Thịnh giúp tôi."

Thịnh Lỗi Lỗi nở nụ cười ngán ngùi, nói: "Chắc là cậu thứ nhà cậu nhể? Tôi

đã bảo cậu tự chuốc họa vào người, cậu còn không tin, cũng đúng, cậu đã đoán được nhà họ Thịnh chúng tôi ngăn cản giúp cậu từ trước rồi——Gửi lời hỏi thăm của tôi tới cậu ta, vẫn phải làm phiền cậu cả nhà họ Lâm dạy bảo em trai cậu nhiều hơn nhé!" Giọng nói của gã đầy sự bỡn cợt.

Lâm Diệc Cẩn nhận lỗi xong mới cúp điện thoại.

Cuộc gọi vừa ngắt, nét mặt Lâm Diệc Cẩn sa sầm xuống, trông mắt như phảng phất toàn là vụn băng.

...

Lâm Diệc Du mới từ công ty về nhà thì thấy Lâm Diệc Cẩn ngồi trong phòng khách, từ hàng mày tới đôi mắt đều lạnh lùng, tựa như một vị thần Asura anh tuấn đang hùng hực sát khí.

Lâm Diệc Du ngẩn ra, "Anh, anh về rồi ă?"

Lâm Diệc Cẩn chưa cởi áo khoác trên người xuống, đứng phắt dậy đi tới gần cậu, hấn hơn Lâm Diệc Du sáu tuổi, vóc dáng cao lớn, tới gần tự nhiên mang lại cảm giác ngọt ngào cho cậu, "Lâm Diệc Du, đừng có làm phiền Huyền Hiểu Đông."

Lâm Diệc Du cụp mi, đứng bất động, siết chặt túi xách trong tay.

Lâm Diệc Cẩn lạnh lùng nhìn cậu, "Đừng có giở trò trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ làm khó cậu đấy, đừng để xảy ra lần thứ hai." Nói xong, hấn quay đầu rời đi.

Lâm Diệc Du nhìn bóng lưng kiên quyết của hấn, lòng dạ đắng chát, "Có phải anh không coi em là em trai anh không?"

Lâm Diệc Cẩn khựng lại, lạnh lùng nói: "Đã từng, tôi coi cậu là người thân của người tôi yêu, thế nhưng mấy người không coi anh ấy là người nhà, cho nên bây giờ mấy người chẳng là cái thá gì cả."

Lâm Diệc Du nhìn Lâm Diệc Cẩn, bỗng nhiên nói: "Nếu như em nói...!em cũng hối hận rồi thì sao?"

Cậu lấy dũng khí, "Em hối hận vì năm đó mình không hiểu chuyện, đuổi anh ấy đi."

Anh ấy——thật ra là một người tốt, lần này nhận thù em không có ác ý, chỉ hi vọng có thể bù đắp một chút cho anh ấy.

Hơn nữa, anh cả, anh với anh ấy, với anh ấy cũng không có lợi đâu..."

Lâm Diệc Cẩn cười lạnh, "Trò này của cậu tôi từng chơi từ năm mười tuổi rồi, chẳng qua cậu chỉ muốn anh ấy van xin cậu, cậu dựa vào đó khống chế anh

ấy——Tôi có thể dễ dàng cướp đi tất cả những gì Lâm Nhược Phi cho các người, cảnh cáo cậu đừng có gây sự lần nữa."

Lâm Diệc Cẩn sai bước ra ngoài, lên xe của mình rời khỏi sân trước.

Lâm Diệc Du đứng yên trong chốc lát, nghĩ đến gương mặt khinh thường của Lâm Diệc Cẩn, cắn môi không nói gì.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Canh bỏ câu ngân hạnh

[Click để xem ảnh](#)

Chân giò chua ngọt.

Chương 33: 33: Nước Tiên Nhân Chưởng

Ngày dài trên núi, im ắng tĩnh mịch.

Âm thanh có hiệu quả vô cùng tốt trong tai nghe đang phát ra giọng nam trầm thấp nhịp nhàng, một bài thơ nước ngoài đang được đọc, trong không khí ngập tràn hương rượu và mùi các loại gia vị, kết hợp cùng hương thơm của thịt muối.

Cho tới hiện tại, Thịnh Vô Ngung không thể ngờ được đời này mình còn có thể vừa nghe thơ nước ngoài, vừa quan sát người ta nhồi lạp xưởng. Anh nửa ngồi nửa nằm trên ghế dưới hiên nhà, cầm sách trong tay, nhìn ra ngoài sân.

Ruột sấy được phơi nửa trong suốt treo đầy trên dây phơi quần áo giữa không trung, Huyền Hiểu Đông bê chỗ thịt đã trộn sẵn để làm nhân ra sân, sau đó luồn phễu vào, từ từ nhồi nhân vào trong ruột.

Xung quanh sân còn treo đủ các loại đồ khô, ngô, lạp xưởng, cá khô, thịt khô, tuyệt vời, đang là mùa thu hoạch.

Anh quan sát Huyền Hiểu Đông đang cụp mắt chăm chú nhồi lạp xưởng, đây là một chàng trai cực kỳ chịu khó.

Tay chân y thon dài, ngồi trên ghế con nhưng lại không có vẻ mất tự nhiên, bởi mọi cử động của y đều thông dong nhanh nhẹn, cử trọng nhược khinh(*).

Bình thường người ngoài sẽ cảm thấy làm nông nghiệp rất gian khổ cực nhọc, nhưng y làm tay chân lại rất lưu loát, biểu cảm trầm tĩnh, quan sát anh chàng này làm việc vô cùng phù hợp với một người mắc chứng rối loạn theo chủ nghĩa hoàn hảo như anh, dứt khoát chứ không lằng nhằng, kể

hoạch hoàn mỹ, kết thúc trọn vẹn.

(*) Ý chỉ người có tài lực siêu việt, việc nặng nề cực nhọc nhưng giải quyết một cách dễ dàng.

Mỗi ngày y đều vô cùng cần cù, lên núi trồng cây giống, tưới vườn thuốc, dọn dẹp vườn rau, phơi ngô phơi rau phơi thảo dược, làm ba bữa cơm, dọn dẹp nhà cửa, lúc nào cũng bận rộn không ngừng nhưng chẳng mảy may tỏ ra vất vả chút nào, bởi tính cách của y hòa nhã, trông cứ như đang làm chuyện mà bản thân rất thích.

Y có thể tập trung làm những việc mà người ngoài thấy chán ngắt, không kiên không gấp, không nhanh không chậm.

Như thế cũng phù hợp với tài bắn tỉa trước đây của y, dù sao phẩm chất quan trọng nhất của một tay bắn tỉa chính là sự nhẫn nại, chờ đợi dài lâu chỉ vì một kích tất trúng.

Thịnh Vô Ngung nhìn chăm chú quá lâu, cuối cùng Huyền Hiểu Đông cũng cảm nhận được sự tồn tại của ánh mắt ấy, đỡ tai ngẩng đầu lên, cởi găng tay ra, xoay người vào tủ lạnh trong bếp, lấy một bình canh ngọt(*) đặt lên chiếc bàn trà cạnh ghế nằm của anh, lấy luôn cả ly thủy tinh cho anh.

(*) Người Trung Quốc gọi các đồ tráng miệng bằng nhiều cách gọi tùy theo vùng miền, ví dụ như người Quảng Đông gọi là nước đường, còn người Triều Châu lại gọi là canh ngọt.

Thịnh Vô Ngung gỡ tai nghe, nhìn canh ngọt hỏi: "Đây là gì?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Nước trần bì tía tô, pha thêm chút đường phèn, dùng để lưu thông khí huyết giữ ấm bên trong—Tôi đã nghe thấy tiếng anh hát hơi từ sáng rồi."

Thịnh Vô Ngung nhận lấy uống vài ngụm, quả nhiên rất ngon, anh đã quen với việc Huyền Hiểu Đông thường xuyên làm cho mình những món canh kỳ quái.

Có khi là nước hoai sơn nấu đậu tây trắng để tiêu thực, có khi là canh đậu xanh, có khi là hoa kim ngân và hoa cúc đại kết hợp với hoa loa kèn, có khi lại là trà bạc hà và lá trúc màu xanh nhạt, nói chung y thuận miệng nói ra thứ gì là có thể dùng luôn thứ đó.

Thế nhưng không thể phủ nhận một chuyện, khoảng thời gian sống ở đây hơn một tháng, sức khỏe của anh đã có dấu hiệu phục hồi.

Đây là sự thay đổi lặng lẽ, anh dần có khẩu vị hơn, không còn thấy thờ ơ với

việc ăn uống nữa, tâm trạng thấp thỏm thi thoảng xuất hiện cũng biến mất, thay vào đó là phần lớn thời gian yên tĩnh nhàn rỗi, điều này khiến anh thấy thư thái, cũng ít khi thấy lo lắng hơn.

Trước đây thời gian của anh bị công việc và thuốc thang lấp kín, ba bữa cơm chỉ là nhiệm vụ cần phải hoàn thành, mỗi ngày đều bị vô số văn kiện, các cuộc họp và các cuộc ngoại giao chia cắt thành tỉ mỉ mảnh vụn.

Ấy vậy mà giờ đây anh có khoảng thời gian trống để làm những việc đã rất lâu rồi mình không làm, ví dụ như viết gì đó theo cảm xúc, hồi tưởng vài chuyện xưa, làm những việc đã rất lâu rồi mình không có thời gian thực hiện.

Muốn ngủ là ngủ được ngay, muốn ăn anh còn có một người bạn có thể nấu nướng rất giỏi.

Đúng là vô cùng tuyệt diệu, Thịnh Vô Ngung thả lỏng suy nghĩ, không biết ánh mắt đã dừng lại trên người Huyền Hiểu Đông từ khi nào.

Y đã nhồi xong chỗ nhân thịt trộn vào lạp xưởng, đang xếp lại đồ khô lên giá phơi một lần nữa, sau đó khiêng ra ngoài, bê lên sân phơi trên nóc nhà phía sau, lên tiếng chào hỏi anh một câu rồi tới vườn thuốc hái dược.

Điện thoại di động kêu, anh nhìn sang, là Thi Ký Thanh.

Mấy ngày qua cô đã thống nhất không phải việc quan trọng sẽ không tìm anh, anh bèn nhận máy.

Thi Ký Thanh đã hình thành thói quen ba câu đầu tiên khi nói chuyện với ông chủ nhà mình nhất định phải nhắm thẳng vào mục quan trọng nhất, "Sếp, ngày mai tôi mang hợp đồng qua cho anh và một bản cho nước K, những gì đã bàn bạc trước cơ bản đã thỏa thuận xong, nhất định phải đích thân anh ký tên."

Anh thuận miệng đồng ý, "Được, cô không cần chăm con sao? Bảo Tiểu Cao giao tới cũng được."

Thi Ký Thanh nói: "Không sao, đã cai sữa rồi, chồng tôi chăm con là được."

Có vài điều khoản thay đổi cần phải báo cáo trực tiếp với anh, với lại lần trước tôi được Huyền tiên sinh tặng rất nhiều quà mà còn chưa đáp lễ, mấy hôm trước xuất ngoại có thấy một bộ dụng cụ cắt gọt rất sắc bén, đúng lúc

tôi mang tới tặng anh ấy luôn."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Chắc cậu ấy sẽ rất thích."

Thi Ký Thanh nở nụ cười, "Đúng vậy, nghe nói nhiều người mở phòng livestream mỹ thực thích bộ dao đó lắm, vậy hẹn sếp vào ngày mai."

Thịnh Vô Ngung cúp điện thoại, nhìn sắc trời, quyết định đi ra ngoài xem sao, tiện thể tới thăm vườn thuốc của Huyền Hiểu Đông.

Vườn thuốc mà Huyền Hiểu Đông dựng nằm ở bóng râm sau núi, có phủ bạt nhựa rộng, bên trong còn có một buồng kính tấm nắng, trong đó trồng khá nhiều loại thảo mộc thông thường với nhiều tác dụng khác nhau, chúng được trồng ở các độ cao chênh lệch dựa theo đặc tính mỗi loại.

Phần lớn đều là thuốc ăn được, thậm chí anh còn từng được ăn trứng trắng tiên nhân chưởng(*), hương vị cũng ổn áp lắm, nghe nói hiệu quả giảm nhiệt số một.

Vì vậy trên giá sách của Huyền Hiểu Đông bày rất nhiều loại sách về trồng thảo dược, nhìn ra được y thật sự xuất phát từ niềm yêu thích công việc trồng trọt và nấu nướng.

(*) Còn gọi là xương rồng lê gai, khi hoa xương rồng tàn sẽ hình thành trái, loại trái này ăn được, có thể làm sinh tố uống rất ngon.

Lá xương rồng dùng chế biến thức ăn.

Xương rồng lê gai có rất nhiều công dụng nhất là trong việc chữa trị các chứng bệnh như: đau lưng, đau răng, nóng sốt.

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn vòng qua đường núi, tiến vào cổng vườn thuốc, lại chợt nghe thấy có âm thanh vọng ra từ bên trong, anh không cảm xúc dừng xe lăn lại.

"Em không biết là Diệc Du làm, sau khi sự việc xảy ra em cũng đi tìm nó rồi...!Thật ra nó muốn bồi thường cho anh bằng cách này, chỉ là vẫn vô dụng, em thay mặt nó xin lỗi anh."

Xuyên thấu qua lớp bạt nhựa trong suốt buồng xuống, Thịnh Vô Ngung nhìn thấy Lâm Diệc Cẩn mặc áo khoác màu xám trắng bên trong, đang đứng đó nói chuyện với Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông nói: "Lâm Diệc Cẩn." Y gọi tên đối phương, chợt im lặng, đã bao nhiêu năm bọn họ xa cách, lần cuối cùng y gọi tên hắn là khi nào?

Vậy mà gọi xong nhất thời lại không biết nói gì.

Bao hết ngọn núi hoang y dựa vào để sinh sống, nói là bồi thường chẳng thà nói muốn không chế y, điểm này ai cũng rõ trong lòng, cũng rất phù hợp với phong cách diễn xuất nhất quán của nhà họ Lâm.

Y cảm thấy không cần thiết phải lằng nhằng với sự rắc rối này nữa.

Lâm Diệc Cẩn cũng im lặng.

Thảo dược xanh mướt bên cạnh rủ xuống, có vài hạt giống đã gieo trong veo như những giọt nước mắt màu ngọc bích.

Rất lâu sau Huyền Hiểu Đông mới nói: "Đừng tới tìm tôi nữa, cậu cũng được, Lâm Diệc Du cũng được, tôi và nhà họ Lâm mấy người đã không còn quan hệ gì nữa rồi."

Một lát sau Lâm Diệc Cẩn nói: "Làm bạn bè cũng không được sao? Em hổ thẹn với anh, ít nhất mong anh có thể chấp nhận sự bù đắp."

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi thấy cậu sẽ nhớ đến rất nhiều chuyện không vui.

Nhà họ Lâm nuôi nấng tôi thành niên, nhưng bây giờ tôi cảm thấy chúng ta không nên tiếp tục qua lại, như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai bên."

Lâm Diệc Cẩn nhìn chăm chú Huyền Hiểu Đông, đối phương vẫn không tỏ ra thô lỗ, thế nhưng lúc này câu chữ anh từ chối hẳn lại kiên định như thế, nhưng điều này hẳn cũng đã đoán được từ trước.

Lâm Diệc Cẩn nói: "Em đã nhậm chức ở Học viện Nghệ thuật và Khoa học Tĩnh Hải, em hoàn toàn không tham gia vào sự vụ công ty nhà họ Lâm, có lẽ em trai anh sẽ thừa kế, hẳn là mẹ anh cũng rất vui khi nhìn thấy chuyện này.

Bây giờ em với anh, trở ngại đã giảm đi rất nhiều so với quá khứ, em cũng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, bây giờ anh cũng còn đang độc thân, tại sao không cân nhắc thử đi? Chỉ bắt đầu từ làm bạn bè thôi cũng được, em bằng lòng bắt đầu lại từ đầu, chỉ cần anh cho em cơ hội."

Huyền Hiểu Đông chần chừ, "Lâm Diệc Cẩn." Y sắp xếp suy nghĩ trong lòng, muốn giải quyết dứt điểm chuyện này.

"Lúc vừa rời khỏi nhà họ Lâm, tôi không có chỗ nào đi được, nên tìm công việc giao đồ ăn."

Đôi mắt Lâm Diệc Cẩn tỏ ra đau lòng.

Huyền Hiểu Đông tiếp tục nói: "Tôi còn trẻ, vốn dĩ có thể làm lưng được, mỗi ngày liều mạng chạy việc, một tháng kiếm được hơn một vạn tệ, mặc dù vẫn không đủ để quay lại trường học, nhưng lúc đầu có thể đi vay, hoàn thành việc học cấp ba, tham gia thi đại học."

Lâm Diệc Cẩn không nói lời nào, hần linh cảm tiếp theo mình sẽ nghe được chuyện không hay ho gì của quá khứ, dù sao cuối cùng hần vẫn học tiếp cấp ba, nhưng lại không thấy Huyền Hiểu Đông quay lại trường học.

Vẻ mặt Huyền Hiểu Đông vẫn rất bình tĩnh, "Thế nhưng có một ngày, tôi ra ngoài giao hàng, đến khi về thì phát hiện xe đạp điện tôi mới mua và toàn bộ hàng hóa trên xe đã biến mất."

Lâm Diệc Cẩn cảm giác một luồng khí nóng xộc thẳng lên cổ họng mình, lồng ngực phập phồng không nói nên lời.

Huyền Hiểu Đông nói: "Chuyện này vốn dĩ cũng thường xuyên xảy ra...!Tôi báo án, về công ty, công ty cho tôi nghỉ việc, ông chủ thấy tôi đáng thương, nói với tôi rằng tất cả công ty giao đồ ăn ở Tỉnh Hải đều nhận được thông báo, không được phép thuê tôi, bắt tôi chuyển sang nơi khác."

"Tôi trở về phòng chung mình thuê, ông nội nhanh chóng tìm được tôi, từ trước tới nay tôi vẫn chưa hỏi vì sao ông tìm được tôi, thế nhưng đây là tất cả những gì tôi đã trải qua sau khi rời khỏi nhà họ Lâm."

Lâm Diệc Cẩn đỏ hoe hai vành mắt, "Xin lỗi...!Xin hãy để em bù đắp cho anh, em cam đoan hiện tại mình có thể cho anh một cuộc hôn nhân và một gia đình, chỉ cần anh cho em cơ hội."

Huyền Hiểu Đông trầm tĩnh, "Không phải, Lâm Diệc Cẩn, tôi chỉ muốn nói với cậu, trải qua nhiều năm rồi, tôi mới hiểu được khi ấy tôi tốt với cậu đến vậy là bởi chỉ khi lấy lòng được cậu rồi, cuộc sống tôi trải qua mới thoải mái hơn một chút.

Còn cậu tốt với tôi, khiến tôi được thích mà sợ, khiến tôi sinh ra ảo giác, tưởng rằng bản thân thật sự thích cậu, thật ra không phải vậy.

Chẳng qua lúc đó, chỉ có đón nhận tình cảm của cậu thì tôi mới có thể sống tốt hơn."

"Sau đó...!bố cậu, mẹ tôi có thể dễ như trở bàn tay khiến cuộc sống của tôi trở nên khốn khổ, vì đón nhận cái thích của cậu, vì thích cậu, tôi phải nhận lấy sự trừng phạt."

"Điều này khiến tôi của rất nhiều năm sau đã từng vô cùng khát khao một cuộc hôn nhân, khát khao giữ được một mái ấm cho mình."

"Thật khó để những đứa trẻ từ những gia đình bình thường có thể hiểu được niềm khát vọng, khát vọng một gia đình hoàn chỉnh của riêng mình."

Rất nhiều người thành công xuất thân từ gia đình đơn thân, ly dị trong xã hội hiện tại quá bình thường, chúng ta nên nhìn thẳng vào sự khiếm khuyết của xuất thân.

Tôi không biết những người thành công khác họ như thế nào, tôi chỉ biết trong lòng mình ước ao một gia đình trọn vẹn, dù có thể theo đuổi suốt đời cho đến khi tự xây dựng được gia đình riêng của mình, thì điều đó vẫn không thể nào bù đắp được sự thiếu hụt trong nội tâm."

"Còn một gia đình trọn vẹn thuộc về riêng mình là thế nào?"

"Đối với tôi mà nói, có lẽ chính là nơi có thể thoải mái, có thể chạy chân trần trên sàn, có thể vào tủ lạnh trong phòng bếp tìm đồ ăn bất cứ lúc nào, có thể lớn tiếng húp canh xì xụp, có thể lớn mật nói ra bản thân muốn gì, muốn ăn gì, muốn mua gì, cho dù làm gì đi chăng nữa, bố mẹ dù có trách nhưng rồi vẫn bao dung, hơn nữa còn mãi mãi cưng chiều, bao dung cho cậu vô điều kiện...!Cứ coi là vậy đi."

Đối với nhiều đứa trẻ, đó là chuyện rất tự nhiên, dễ như ăn kẹo."

"Chúng không biết cuộc sống từng giây từng phút trôi qua, lỡ có không tuân theo quy tắc thì rất có khả năng sẽ bị đuổi đi trong sợ hãi, giống như một con gián không ngừng rung rầu, mãi mê tìm kiếm đồ ăn, trong lòng biết rõ mình không xứng có được ánh sáng và hơi ấm, bởi vậy chỉ có thể hèn mọn rụt rè trong góc, một khi có ai ban cho nó chút lòng tốt, nó sẽ khát khao lại gần, cho dù bị sai khiến chuyện gì, nó đều cảm thấy người ta nghĩ mình không phải kẻ bị phớt lờ, mà là một người cần thiết."

Huyền Hiểu Đông nhìn về phía Lâm Diệc Cảnh, "Là vậy đấy, chỉ cần ở cùng cậu, tôi sẽ phải quay trở lại cuộc sống gia đình như trước đây, mẹ ruột tôi là mẹ kế của cậu, em trai em gái tôi cũng chảy nửa dòng máu như cậu."

Một hiện thực khách quan như thế cũng đã quyết định rồi, chỉ cần tôi và cậu bên nhau thì sẽ phải đối mặt với những sự gượng gạo đó, những ánh mắt kỳ

lạ, những mối quan hệ rắc rối và phức tạp của gia đình.

Tôi phải ứng phó với người mẹ sinh ra mình, với kỳ vọng và tình cảm của em trai em gái ruột, tôi còn phải đối mặt với sự trách cứ đến từ người thân nhất của cậu."

"Như thế mệt mỏi lắm, tôi không muốn.

Lâm Diệc Cận, từ mấy hôm trước cậu xuất hiện lần nữa trước mặt tôi, tôi đã nghiêm túc nghĩ tới tương lai với cậu.

Mấy ngày qua lòng tôi vẫn không yên ổn, kết luận lại, tôi không muốn quay trở lại cuộc sống như vậy nữa."

"Cùng cậu xây dựng một gia đình không phải điều tôi nghĩ, tôi chỉ nghĩ tới sự tự do.

Bởi vậy đến ngay cả làm bạn bè với cậu cũng mang đến muộn phiền, tôi không muốn đối mặt với nó.

Nói cách khác, tôi hi vọng đời này kiếp này mình không còn liên quan gì tới nhà họ Lâm nữa, bởi khi ấy khiến tôi nhớ lại những tháng ngày mình sống như con gián chờ mong cơm thừa canh cặn, tốt nhất chúng ta nên một đao cắt đứt, vĩnh viễn không gặp lại, tôi hi vọng mình nói đã đủ rõ ràng, cậu có thể hiểu được không?"

Trái tim Lâm Diệc Cận run rẩy, hần nhìn Huyền Hiểu Đông, ánh mắt đối phương thành khẩn trầm tĩnh, cả trăm triệu lần hần cũng chẳng thể ngờ được hôm nay mình tới chỉ để xin lỗi, tiện thể tranh thủ xin một cơ hội làm bạn bè, cuối cùng lại nhận được sự từ chối thẳng thắn, thành khẩn và rành rọt đến thế.

Quá rõ ràng, cũng quá mức trịnh trọng, đến mức hần biết những lời ngon tiếng ngọt đã không thể nào đả động tới đối phương nữa.

Tình cảm của quá khứ, hứa hẹn cho tương lai, quan hệ giữa bọn họ phức tạp mà cũng mong manh đến vậy.

Hần hiểu rõ ý của đối phương, Huyền Hiểu Đông đã trưởng thành nhờ đau đớn, một mình anh đi xuyên qua bụi gai, hiểu được rất cuộc bản thân muốn

gì, anh không cần Lâm Diệc Cẩn nữa, hiện tại với anh, hắn chỉ là sự phiền toái mà thôi.

Sự tuyệt vọng xâm chiếm lòng hắn, vậy mà lúc này nhất thời hắn không muốn dùng bất kỳ thứ gì mình có để đả động và thuyết phục Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông rời khỏi vườn thuốc, bỏ lại Lâm Diệc Cẩn một mình ở đó.

Y biết tính tình hắn cao ngạo nên rất khó chấp nhận sự khước từ của mình.

Thế nhưng y đã nói liền một mạch những lời từ tận đáy lòng rồi, trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Dù sao mấy ngày qua, hôm nào y cũng bị quấy nhiễu bởi chuyện Lâm Diệc Cẩn xuất hiện.

Những lời vừa nói y đã cân nhắc rất nhiều ngày mới suy nghĩ rõ ràng.

Nếu y không tỏ rõ thái độ của mình, đối phương sẽ chỉ tiếp tục dây dưa đeo bám, sau đó những con người và sự việc trong quá khứ sẽ lại quấn lấy y giống như ác mộng.

Y không còn gì cả, nhưng ít nhất vẫn nắm được sự tự do, khát khao muốn có gia đình đã không còn sôi sục như thuở còn trẻ ranh mít đặc, bây giờ y cảm thấy một thân một mình cũng rất tốt.

Lúc Huyền Hiểu Đông quay lại sân, tất cả vẫn như bình thường, chỉ có phòng Thịnh Vô Ngung ở đối diện vắng vắng tiếng nhạc.

Y cầm trong tay vài phiến lá tiên nhân chường to dày tươi tốt vừa mới hái, mang vào bếp rửa sạch, bỏ vào máy ép ra nước, pha thêm nhiều đường phèn, sau đó đổ nước nguội vào bình, đập thêm ít đá, thu được thành phẩm là một bình đồ uống màu lục đậm.

Y tự ném thử trước, cảm thấy vị khá ổn rồi mang tới phòng của Thịnh Vô Ngung.

Mới vừa đẩy cửa vào đã nghe thấy Thịnh Vô Ngung đang thấp giọng đọc thơ—Hiệu quả âm thanh thật sự quá tốt, bởi anh đang cầm một chiếc micro nhỏ xinh đặt trước bàn, từ tốn đọc diễn cảm một bài thơ ngoại văn hòa theo tiếng nhạc.

Huyền Hiểu Đông không muốn quấy rầy, bèn đặt bình nước tiên nhân chường mát lạnh sang bàn bên cạnh, nhẹ nhàng rót ra cốc, thấy Thịnh Vô Ngung dừng lại thì hơi áy náy, "Làm phiền anh rồi, anh tiếp tục đi, đây là nước tiên nhân chường, rất tốt cho dạ dày, anh uống một chút đi."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Cảm ơn, đúng lúc tôi đọc thơ thấy khát nước quá, khéo ghê." Anh cầm cốc lên uống một hớp, thấy Huyền Hiểu Đông tò mò nhìn sách ngoại văn trước mặt mình thì cười giơ mặt bìa lên, "Tôi thấy cậu cũng có tập thơ của Yeats, đây là Aedh ước có tấm vải của bầu trời(*) của Yeats."

(*) Bài "Aedh Wishes for the Cloths of Heaven" nằm trong tập thơ The Wind Among the Reeds (Gió trong bãi sậy) của William Butler Yeats, được xuất bản lần đầu năm 1899.

Huyền Hiểu Đông búng tỉnh, "Ồ, hóa ra là bài này, hóa ra tiếng nước ngoài lại nghe hay đến thế, anh thường xuyên đọc diễn cảm sao?" Thiết bị còn đầy đủ hết thế này.

Thịnh Vô Ngung gật đầu cười, "Đây là kiến thức cơ bản, ngôn ngữ là một môn nghệ thuật, kiến thức cơ bản và cũng quan trọng nhất khi ngoại giao đó là tài hùng biện, cùng là lời nói như nhau nhưng phải nói sao cho càng súc tích, càng ưu mỹ, càng khiến cho đối phương dễ tiếp nhận, đây là sự quan trọng của nghệ thuật."

Phải thấu hiểu sâu sắc nhịp điệu và luật thơ khi học ngôn ngữ, như vậy khi bắt đầu ngâm thơ mới dễ dàng."

Huyền Hiểu Đông giật mình nói: "Hóa ra Học viện Ngoại giao sẽ học những thứ này sao?"

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Dĩ nhiên không phải, tôi tự luyện tập cho bản thân ở mặt này để mình làm việc tốt hơn thôi."

Huyền Hiểu Đông thấy hơi kính trọng và khâm phục, cúi đầu đọc bài thơ, "Bài thơ này rất ngắn..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Bài thơ này có một bản dịch khá được ưa chuộng, Giá như anh có tấm thảm trời xanh; Được dệt nên từ ánh vàng ánh bạc; Những tấm thảm đen, xanh hay ảo nhạt; Dệt bởi bóng đêm, ánh sáng, hay hoàng hôn(*)..."

(*) Bản dịch của Cammy trên web Thi Viện.

Huyền Hiểu Đông bị rung động bởi giọng đọc của anh, hiệu quả micro cực tốt càng phóng đại thứ âm thanh trong trẻo giàu từ tính, tựa như đang có

một người đàn ông thâm tình rủ rỉ giải bày bên tai, giọng anh dịu dàng chân thành như thể vuốt ve trái tim y.

Đến khi anh đọc tới "Hãy bước nhẹ thôi, vì đó – giấc mơ anh", thậm chí y còn có cảm giác mình bị cuốn vào tình cảnh ấy, chỉ cảm thấy trông mắt Thịnh Vô Ngung như thắm đẫm ánh sáng tan nát cõi lòng.

Lần đầu tiên y phát hiện ra bài thơ này đẹp như vậy.

Thịnh Vô Ngung quay đầu nhìn về mặt như bị chấn động của Huyền Hiểu Đông, anh khẽ cười trong lòng.

Trước đây mỗi khi anh tự luyện đọc diễn cảm, bạn cùng lớp thường xuyên trêu chọc "Thịnh đại tài tử ngâm thơ hay thế này, làm lỗi tai người ta muốn mang thai luôn".

Thật ra rất lâu rồi anh không luyện tập việc này, từ sau khi từ chức rồi tham gia sự vụ công ty, lại thêm bản thân đã xa rời công việc ngoại giao, những sở thích trước đây đã trở thành những việc thứ yếu không cần thiết.

Thế nhưng khi vừa mới chứng kiến Huyền Hiểu Đông đọc thoai với bạn trai cũ, bỗng nhiên anh nghĩ tới bài thơ này.

Có người không còn gì cả, chỉ có thể dệt mộng đẹp hiến dâng cho đôi phương, nhưng có vài người lại không biết quý trọng, không nhìn thấy sau lưng người ấy đã không còn gì cả.

Tình cảm hồn nhiên thuở khờ dại là một thứ rục rờ nhưng cũng dễ bị tổn hại nhất, rất hiển nhiên, Lâm Diệc Cảnh đã vĩnh viễn đánh mất thứ này.

Bản gốc và bản dịch tác phẩm "Aedh Wishes for the Cloths of Heaven", dịch bởi Cammy.

Had I the heavens embroidered cloths (Giá như anh có tấm thảm trời xanh)

Enwrought with golden and silver light (Được dệt nên từ ánh vàng ánh bạc)

The blue and the dim and the dark cloths (Những tấm thảm đen, xanh hay ảo nhạt)

Of night and light and the half-light (Dệt bởi bóng đêm, ánh sáng, hay hoàng hôn.)

I would spread the cloths under your feet (Anh sẽ trải thảm dưới chân em)

But I, being poor, have only my dreams (Nhưng ước mơ là những gì anh có)

I have spread my dreams under your feet (Anh đã trải những giấc mơ dưới chân em đó)

Tread softly because you tread on my dreams (Hãy bước nhẹ thôi, vì đó –
giấc mơ anh.).

Chương 34: 34: Thế Giới Của Cậu

Sáng hôm sau, quả nhiên Thi Ký Thanh hùng hùng hổ hổ đến, cô dẫn theo trợ lý Cao Lịch tới, lần này chẳng những mang theo cả đồng nguyên liệu nấu ăn vừa được vận chuyển bằng máy bay tới mà còn xách theo cả một bộ dụng cụ cắt gọt tặng cho Huyền Hiểu Đông, "Huyền tiên sinh, đây là quà đáp lễ cho cậu! Nghe nói bộ dao này cực kỳ sắc bén, rất thích hợp để nấu nướng, cậu xem thử đi."

Huyền Hiểu Đông hơi bất ngờ, nhận lấy dao, nhìn Thịnh Vô Ngung cười nói: "Gọi tôi Hiểu Đông là được rồi, chỉ là một ít đặc sản quê nhà thôi...! Dao này là của thương hiệu nước ngoài phải không? Chắc là đắt lắm."

Thi Ký Thanh vung bừa tay lên, "Vậy sau này em gọi một tiếng chị Thi là được rồi, cái này gọi là bảo đao tặng anh hùng! Hiểu Đông nấu cơm ngon như thế phải dùng bảo đao chứ."

Em thử xem sao, buổi trưa bọn chị lại làm phiền dùng cơm ở chỗ em nha!" Cao Lịch ở bên cạnh giật thót, nhìn sang chủ tịch Thịnh, chỉ thấy Thịnh Vô Ngung mặt không cảm xúc đang lật hợp đồng, nhưng không hề phản đối, trong lòng cậu hơi ghen tị.

Cậu biết rõ Thi Ký Thanh đã làm việc bên cạnh chủ tịch Thịnh từ ngày anh mới thành lập công ty, thư ký Thi vẫn luôn vững vàng chiếm vị trí thư ký số một bên cạnh anh, còn mình chỉ mới đến công ty chưa lâu, dĩ nhiên không thể sánh được với địa vị của chị ấy trong lòng chủ tịch Thịnh! Cơ mà bản thân còn trẻ, vẫn còn cơ hội! Cậu lại tiếp tục lên dây cót tinh thần.

Huyền Hiểu Đông lại không nhìn được cười, "Họ của thư ký Thi mà gọi chị Thi nghe cứ là lạ, giống như đang ở trường quay phim cổ đại vậy."

Thi Ký Thanh cười nói: "Gọi chị Thanh cũng được."

Thịnh Vô Ngung nói: "Trước đây khi mới thành lập, công ty còn ít người, ai

cũng gọi cô ấy là chị Thi, người ngoài nghe còn tưởng bọn tôi là đàn anh đàn chị đàn em của trường đại học nào được cử ra ngoài mở công ty, sau lưng không biết có bao nhiêu ngôi sao học thuật hàng đầu trong ngành, sâu không lường được.

Ai cũng cảm thấy kính nể, thương hiệu công ty công nghệ cao cũng được dựng nên từ vị đàn chị này đây."

Thi Ký Thanh mỉm cười, "Thế mà chủ tịch Thịnh cũng biết vụ này cơ đấy, tôi cứ tưởng trước đây bọn tôi nói đùa đàn chị đàn em bên ngoài chủ tịch Thịnh không biết đâu."

Cao Lịch không khỏi si mê trong lòng, "Đúng là thư ký Thi cũng xuất thân từ ngôi trường có tiếng mà."

Thi Ký Thanh cười ha ha, "Nhờ có sự đánh giá cao của chủ tịch Thịnh đấy, trường nổi tiếng trong thành phố nhiều lắm, rất là nhiều, lúc ấy chị đang trải trải ở công ty nhỏ, suýt chút nữa còn phải chịu oan nghiệt việc."

Chủ tịch Thịnh là bên A đối tác của chị, chị bị công ty kia đổ tội oan, anh ấy nói với tên sếp cũ đáng ghét của chị là: Thi Ký Thanh không tệ, cô ấy còn mấy năm giao kết với quý công ty, bên anh kết thúc hợp đồng đi, tôi cần cô ấy, còn về trách nhiệm sẽ không truy cứu mấy người nữa."

"Ông chủ chị còn giật cả mình, tưởng chủ tịch Thịnh coi trọng sắc đẹp của chị, lúc về cứ nhìn tới nhìn lui chỉ cảm thấy chị bình thường không gì có nổi tội, lại tới hỏi chị, bị bà đây tát cho thành cái mặt lợn sung."

Mẹ nó, đã ăn bớt ăn xén làm ảnh hưởng tới chất lượng toàn bộ vật liệu, tạo ra toàn hàng thứ phẩm, giờ lại cứ chỉ nghĩ đến nửa thân dưới."

"Sau đó chị chuyển sang công tác bên chủ tịch Thịnh."

Cao Lịch nghe ra, "Chủ tịch Thịnh vừa ý tài hoa của thư ký Thi sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Những lúc kết nối dự án đều là cô ấy, người nghe điện thoại là cô ấy, giới thiệu dự án là cô ấy, làm powerpoint là cô ấy, dẫn người đi thăm nhà xưởng là cô ấy, rót trà xếp tài liệu là cô ấy, sắp xếp các bữa cơm công việc là cô ấy, đến cả thanh toán các hóa đơn cũng là cô ấy."

Nói năng thì mạch lạc rõ ràng, cuối cùng ngay cả khi gặp chuyện không may vẫn là cô ấy tới xin lỗi, thản nhiên thừa nhận những hành động tệ của mình, là do cô ấy kiểm định không chặt chẽ, nói mình sẵn sàng chịu trách

nhiệm do vi phạm hợp đồng, có thể thế chấp căn nhà.

Khi đó tôi biết người như vậy có thể hỗ trợ được cho mình."

Huyền Hiểu Đông còn nhớ lần trước Thi Ký Thanh nói muốn giảm béo, bèn mở tủ lạnh lấy bánh ngọt tiên nhân chường được làm từ nước ép tiên nhân chường còn thừa từ hôm qua, "Làm từ hôm qua, đúng lúc đưa cho chị Thi nếm thử.

Nước tiên nhân chường thêm thạch rau câu làm thành bánh ngọt, không thêm đường, có thể rót thêm một chút sữa đặc hoặc siro lá phong đều được."

Thi Ký Thanh oa một tiếng, "Cái này ngon, có thể giảm béo, với lại cũng còn rất nhiều tác dụng tốt khác, cũng không thêm đường nữa.

Lát nữa dùng cơm chị nhất định phải vượt chỉ tiêu, em nấu ăn ngon quá đi mất."

Cô vui vẻ hớn hở cầm lấy miếng bánh ngọt tiên nhân chường, nhìn miếng thạch núng nính óng ánh, vô cùng thỏa mãn ăn liền hai miếng, nói với Thịnh Vô Ngung: "Mang mấy bảng biểu liên quan tới đây, ngài Thịnh qua phòng khách chúng ta tiện nói hơn, tôi báo cáo với anh tình hình biến động."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, ba người vào phòng khách mở máy chiếu, Thi Ký Thanh báo cáo cặn kẽ một lượt, Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Mấy người làm việc tôi yên tâm."

Thi Ký Thanh thở phào nhẹ nhõm, "Bởi nó hơi vượt quá tiêu chuẩn trước đó anh nói, nhưng sau khi đánh giá xong mọi người đều thấy nó có thể chịu được chi phí."

Thịnh Vô Ngung nói: "Giao quyền cho các cô các cậu, mọi người yên tâm tự quyết định được là tốt rồi."

Thi Ký Thanh thấy vẻ mặt anh thả lỏng, tâm trạng cũng thả lỏng theo, "Xem ra sếp đây sắp nghỉ hưu sớm rồi ha?"

Cao Lịch căng thẳng, sếp nào có thể chịu được sự đánh giá thú vị như thế từ cấp dưới chứ? Mà thư ký Thi nói chuyện cũng quá là...!Kết quả Thịnh Vô Ngung lại lạnh nhạt nói: "Cuộc sống về hưu rất tốt, mấy người tiếp tục cố gắng, để tôi có thể hoàn toàn không cần để ý tới là tốt nhất." Anh nhìn đồng hồ, "Tiểu Cao vào bếp xem giúp được gì không."

Cao Lịch ngẩn ra, nhảy cẫng lên nói: "Vâng!" Cậu vội vàng ra ngoài vào bếp, thấy Huyền Hiểu Đông đã sắp xếp hòm hòm rồi, trên bàn đã bày vài loại rau trộn, cười tiến đến hỏi: "Huyền tiên sinh có gì cần tôi giúp một tay không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ngồi đi, sắp xong hết rồi, cậu bày bát đĩa ra là được."

Đúng rồi, trong tủ lạnh có bia và sữa chua, cũng phiền cậu lấy ra nhé, lát nữa cậu phải lái xe đúng chứ? Vậy thì uống sữa chua là được rồi, hay là có cần tôi ép chút sinh tố dưa hấu cho cậu không? Trong tủ lạnh có dưa hấu, lấy ra rửa rồi cắt ra là được."

Cao Lịch nhìn Huyền Hiểu Đông tay chân cứ thoăn thoắt, rõ ràng chẳng có gì cần giúp đỡ, trong lòng chợt nghi ngờ có phải sắp tìm Thi Ký Thanh nói riêng cái gì không, nhưng cậu cũng chỉ có thể nghe lời mang bát đĩa ra, sau đó nghiêm túc mang dưa hấu đi cắt.

Cắt được một lát thì nghe thấy tiếng tinh, Huyền Hiểu Đông đi tới mở lò nướng tích hợp ra, dùng kẹp gấp mấy gói thức ăn lớn bọc giấy bạc ra ngoài, đặt lên bàn, mở lớp giấy bạc thì lộ ra sườn nướng mật ong to oạch bên trong, màu sắc đẹp mắt, mùi hương khiến Cao Lịch vô thức nuốt từng ngụm nước bọt.

Mở một gói khác ra thì là cà nướng thịt, thịt thái hạt lựu và tỏi giã được nhồi bên trong cà, cà vẫn giữ được màu tím đẹp mắt giống như được xối dầu. Lại mở thêm một gói nữa thì nguyên cả một cái đùi dê nướng, rắc vừng và thì là Ai Cập lên, ba món chính được bung ra ngoài.

Cao Lịch cười nói: "Anh làm nhanh thật ấy——Chỉ là lát nữa chị Thanh lại kêu cho mà xem, hôm nào chị ấy cũng kêu gào giảm béo."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Trong xứng hấp vẫn còn, cho ai không ăn được dầu mỡ." Y lại mở xứng hấp ra, lấy từ bên trong xôi ba chỉ nhân đậu và một đĩa cá hấp.

Y nhanh nhẹn lấy ra một cái chảo gang sâu lòng, đổ dầu ăn, gừng sợi tỏi ớt băm nhỏ, rồi rưới lên trên cá hấp, lại thêm hai món chính nữa, lấy thêm cả ngô luộc, khoai lang và hạt dẻ từ xứng hấp.

Nồi áp suất mở ra, lại thêm một nồi canh thạch hộc bồ câu thanh đạm, sau khi múc canh ra ngoài thì làm thêm một đĩa rau diếp xào tỏi.

Còn chưa tới một tiếng đồng hồ đã chuẩn bị xong bữa cơm thịnh soạn thế này, Cao Lịch khâm phục tự đáy lòng, "Huyền tiên sinh cừ thật đấy." Huyền Hiểu Đông nói: "Do làm quen tay thôi."

Đến khi Thịnh Vô Ngung và Thi Ký Thanh ra ngoài, Thi Ký Thanh thấy rất nhiều món ăn, đúng là thử dài thật, "Cũng may cũng may, chị dành ra một tháng để được cậu Huyền nấu cho ăn đấy."

Ha ha ha, thật sự là hâm mộ ngài Thịnh quá, hôm nào cũng được trải qua những tháng ngày thần tiên."

Thịnh Vô Ngung nói: "Có thể thật sự yên tâm được hưởng những tháng ngày thần tiên không còn phải xem mấy người làm việc tốt thế nào trong tình hình không có tôi."

Thi Ký Thanh nói: "Anh yên tâm, tất cả mọi người đều rất tự tin, sắp đến cuối năm rồi, mọi người đều nhìn vào tiền thưởng cuối năm thôi."

Ai cũng đang thảo luận xôn xao xem cuối năm nay được nhận bao nhiêu tiền thưởng."

Thịnh Vô Ngung cong khóe miệng cười, "Từ trước tới nay tôi không bạc đãi công thần."

Thi Ký Thanh hoan hô một tiếng, "Quá tốt rồi, đúng lúc tôi muốn mua một chiếc xe tặng chồng."

Sếp Thịnh, đợi anh ban mưa khắp nơi nhé."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Vợ chồng chị Thi tình cảm thật đấy."

Thi Ký Thanh cười đến là ngọt ngào, "Ầy khoảng thời gian này con còn nhỏ, anh ấy tận lực giúp đỡ chị, san sẻ rất nhiều áp lực cùng chị."

Chiếc xe kia anh ấy vừa ý lâu rồi mà chưa dám mua."

Cuối cùng Cao Lịch mới rụt rè chen vào một câu, "Không biết chồng chị may mắn thế nào mới gặp được người vợ sẵn sàng tặng xe cho chồng như chị."

Thi Ký Thanh cười nói: "Anh ấy là hàng xóm của chị, hôm đó chị tặng ca về nhà đêm khuya, phát hiện ra khóa vân tay không nhạy nữa, chị không mở được cửa nên gọi điện cho thợ khóa, nhưng do tắc đường nên họ không đến được."

Hôm đó chị còn chưa ăn tối, bụng đói cồn cào, công việc cũng không được

thuận lợi lắm, ban ngày còn bị bên A phê bình một trận, suýt nữa muốn rút lui khỏi dự án này, càng nghĩ càng đau lòng.

Chị đứng ở cửa căn hộ bỗng nhiên suy sụp, khóc òa lên một mình."
"Anh ấy ra ngoài đổ rác, nhìn thấy chị khóc thì bị dọa sợ hết hồn, hỏi chị có chuyện gì thế, sau đó mời chị qua nhà mình ngồi chờ mở khóa.

Biết chị chưa ăn tối, anh ấy còn hâm nóng lại bữa tối định mang đến công ty vào hôm sau cho chị ăn, nấu thêm cả mì nữa——Nhắc đến là thấy buồn cười, tối hôm ấy thức ăn chỉ có một đĩa ruột già xào dưa chua, chị đói lắm, bèn ăn liền hai bát mì sợi to đùng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Dưa chua làm ngon quả thật ăn rất dưa cơm——Không chua quá thì có lẽ ủ gạo lên men để làm."

Thi Ký Thanh nói: "Đúng vậy, ruột già hôm đó xào được điểm bên ngoài rất thơm, cháy sém bóng nhẫy, dưa chua cũng không phải loại rất chua mà là hương vị nhà làm, còn bỏ thêm ớt, thật sự thơm lắm luôn——Sau này quen anh ấy rồi, chị mới phát hiện anh ấy là một người rất giàu sức sống, mặc dù lương không cao, điều kiện gia đình bình thường nhưng anh ấy có thể khiến những tháng ngày trải qua vô cùng thú vị.

Chị cảm thấy có thể được sống bên cạnh một người đàn ông như vậy, nhất định sẽ bớt lo lắng hơn."

Cao Lịch không nhịn được cười, "Dù sao vẫn do có sở trường khác biệt, nếu không nấu nướng giỏi thì mời bữa một người cũng có thể mời được bảo mẫu tới nấu cơm ngon.

Chị Thanh lương cao, sao chỉ coi trọng mỗi cái này vậy?"

Thi Ký Thanh nói: "Không giống nhau, đúng là cậu có thể đặt trước vô số nhà hàng cao sang nhất để được phục vụ những món ăn hợp miệng cậu, nhưng người có thể đêm khuya hâm nóng thức ăn giúp cậu, lắng nghe cậu tâm sự mọi phiền não hoặc niềm vui trong ngày thì quan trọng hơn nhiều.

Hôn nhân chính là cuộc sống, chỉ cần cậu cảm thấy ở bên người ấy rất thú vị, linh hồn sáng khoái, tiền dù nhiều cũng tốt, thế nhưng chỉ có tiền thì cũng vô vị lắm.

Như chị thích dồn toàn lực vào sự nghiệp, nhưng trong cuộc sống cũng hi vọng có thể sống cùng người mình yêu thật hạnh phúc và gắn bó, cả đời nuôi con lớn.

Ai cũng nói rằng hôn nhân giống như đôi giày, vừa chân hay không chỉ có bản thân tự biết."

Thịnh Vô Ngung đảo mắt nhìn Thi Ký Thanh, Cao Lịch cười nói: "Hầy, em cảm thấy vẫn là do chị Thanh bận công tác quá, không có thời gian chọn lựa cẩn thận.

Em nghe đồng nghiệp công ty nói, trước đây phó tổng giám đốc công ty JK theo đuổi chị vô cùng nhiệt tình, kết quả chị vẫn chưa hẹn hò lần nào."

Thi Ký Thanh nói: "Bọn họ coi trọng chị vì chị là thư ký của chủ tịch Thịnh, chứ không phải vừa ý con người chị."

Cao Lịch nói: "Chị Thanh là người lý trí như thế, không ngờ chị lại theo đuổi sự thuần túy trong tình cảm."

Thi Ký Thanh hơi khinh thường, "Chính vì chị đủ lý trí nên mới chọn đúng người.

Tình yêu là gì? Mọi người không có tiêu chuẩn thống nhất, vào lúc như này phải lý trí phân tích bản thân mình, nghiêm túc xem xét nhu cầu tình cảm và cá tính của mình thì mới có thể tìm được nửa kia, trải qua những tháng ngày tươi vui hơn.

Được mấy người không hợp nhau mà cùng sống tới khi chung mái đầu bạc? Thanh niên giờ cũng không biết đầu bạc rằng long với nhau cũng nhiều khó khăn, đó là khi cậu phơi bày tất cả những mặt xấu xí nhất của mình trước mặt người ta, đối phương có thể vì tiền nhịn cậu, có thể vì con nhịn cậu, thế nhưng nhịn được cả đời sao? Rất khó làm được, sớm muộn gì cũng phát tiết ra ngoài, không gặp được người thích hợp chẳng thà sống độc thân cả đời."

Cao Lịch nói: "Cái chị Thanh vừa nói có thể coi là sự bù đắp lẫn nhau trong hôn nhân."

Thi Ký Thanh cười nói: "Ở một khía cạnh nào đó có thể coi là vậy, chẳng phải nhiều người nói tình yêu chính là tìm thấy mảnh khuyết thiếu của bản

thân sao? Tiểu Cao cảm thấy thế nào?"

Cao Lịch nói: "Vâng, em cảm thấy khi cả hai có thành tựu rồi thì họ có thể hỗ trợ lẫn nhau, như vậy tình yêu sẽ bền vững hơn, làm bạn cũng được, chung quy có thể cùng nhau đạt thành tựu."

Thi Ký Thanh: "Thành tựu của hai bên? Nếu như hi vọng quá cao vào đối phương, đến lúc nào đó liệu sẽ thất vọng chứ?"

Cao Lịch nói: "Em có thể thất vọng với cô ấy thì cô ấy cũng có thể thất vọng tương tự với em, rất công bằng."

Nếu như không theo kịp bước chân của đối phương, vậy chúng tôi hai người không hợp nhau." Cao Lịch vô cùng tự tin.

Thi Ký Thanh nói: "Ôi vậy thì hôn nhân giống như đi làm sao? Cảm giác còn có cả KPI(*), không đạt được mục tiêu thì có thể li dị bất cứ lúc nào à? Thế thì mệt mỏi lắm, ha ha còn Hiểu Đông thì sao?"

(*) Key Performance Indicator: Chỉ số đánh giá hiệu quả công việc.

Huyền Hiểu Đông nói: "Hai người sống chung tự do thoải mái với nhau là được rồi."

Cao Lịch liếc sang Thịnh Vô Ngung vẫn luôn không nói năng gì, nghĩ bụng sao Thi Ký Thanh lại vậy, đang bàn chủ đề rôm rả thế này mà lại lờ chủ tịch Thịnh đi, bèn vội cười hỏi anh: "Chủ tịch thấy thế nào?" Vừa mới nói ra khỏi miệng, cậu bỗng nhiên rất hối hận, cơ thể chủ tịch Thịnh không như người bình thường, chủ đề này lại nhạy cảm như vậy, sao bản thân lại chỉ nghĩ chủ tịch Thịnh bị lờ đi mà lại không nghĩ rằng vốn dĩ không nên nhắc đến chủ đề này?

Đều tại thư ký Thi, sao lại nhắc đến chủ đề này cơ chứ...!Cậu mới chỉ là người mới ở nơi làm việc mới, trong nháy mắt lòng đầy hoài nghi có phải bản thân đắc tội chủ tịch rồi không, lo lắng bất an, chỉ lo chủ tịch Thịnh không vui.

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn Huyền Hiểu Đông, ung dung buông thìa canh xuống mới nói: "Tôi cảm thấy, là vốn dĩ cậu thấy sống một mình rất tốt, cho tới khi gặp được người kia, cậu sẽ phát hiện ra ở bên người ấy thì những tháng ngày mình trải qua vui hơn, thú vị gấp đôi."

Là vốn dĩ cậu sống trong thế giới của riêng mình, nhưng khi cậu đi qua thế giới của người ấy mới biết được có một thế giới khác cũng rất hạnh phúc, vậy nên nắm giữ cả hai thế giới mới là điều tốt đẹp."

Thi Ký Thanh mở to mắt, điên cuồng vỗ tay, "Chủ tịch Thịnh đúng là người có tài! Câu này nói hay quá, như muốn giải bày hết những điều tôi muốn nói trong lòng vậy!"

Cao Lịch cũng rất bất ngờ, "Chủ tịch Thịnh...!rất lý tưởng hóa."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Nếu không thì sao? Tôi tự tạo thành một thế giới, đương nhiên chỉ có một thế giới khác mới có thể gia nhập." Câu này được nói ra như thể còn xen lẫn vẻ ngang ngược.

Thi Ký Thanh cười ha ha lấy điện thoại ra, mở phần ghi chú, "Lời vàng lời ngọc của chủ tịch Thịnh, tôi phải ghi lại mới được."

Cao Lịch thầm thấy thất bại trong lòng, quả nhiên trình độ nịnh hót của thư ký Thi vẫn cao hơn, vai phụ mà diễn tới mức tình chân y thiết như thế, bản thân cậu bái phục chịu thua.

Thi Ký Thanh nào có biết cấp dưới của mình đang hùng hực khí thế học tập cô phương pháp làm chủ tịch Thịnh vui, tiếp tục hỏi Huyền Hiểu Đông:

"Hiểu Đông, phương pháp muối dưa chua em vừa bảo làm thế nào nhỉ? Lên men gạo sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Trên trần có nhà máy rượu gạo, sẽ còn lại rất nhiều bã rượu."

Em đi lấy một ít làm dưa chua, vị rất ngon, em cũng tự ủ một vài hũ giấm đường, cái này ăn cũng được lắm.

Đúng lúc em cũng vừa mới muối xong dưa chua và đậu cô ve, đợi lát nữa về chị xách theo một ít để chồng chị nếm thử xem."

Thi Ký Thanh vô cùng vui mừng, "Quá tuyệt vời, cảm ơn em! Vị kia nhà chị nhất định sẽ rất vui, mà có khi em với anh ấy lại có chung chủ đề tán gẫu, tay nghề bếp núc của anh ấy cũng tốt lắm."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Chị cũng vừa tặng em bộ dao đất vậy rồi, thật sự quá quý giá."

Thi Ký Thanh vung tay lên, "Chút lòng thành thôi." Huyền Hiểu Đông lại nhìn Cao Lịch, "Trợ lý Cao cũng mang về một ít dưa chua nhé?"

Cao Lịch cười lắc đầu, "Không cần đâu ạ, em không tự nấu cơm được, giờ công việc em cũng nhiều, gần như bữa nào cũng ăn cơm ở căng tin công ty." Kín đáo thể hiện bản thân tăng ca, không ngờ Thi Ký Thanh lại cười tươi tắn, nói: "Đúng là căng tin công ty mình đỉnh, đồ ăn vừa ngon vừa tiện, chủ

tịch Tịnh đối xử với nhân viên chúng ta, quả thật là không còn gì để chê." Tịnh Vô Ngung mỉm cười không nói gì.

Dùng hết bữa trưa, lần này Cao Lịch biết đường chủ động đi rửa chén giúp, Huyền Hiểu Đông mở tủ thực phẩm đưa cho Thi Ký Thanh một lọ thủy tinh chân không được xếp ngay ngắn trên giá, "Đây là dưa chua, còn có rau khô, cả đậu cô ve muối nữa.

Bên này là giấm tỏi, ô mai chua, chỗ này là giấm đậu đen, nghe nói cũng có thể giảm béo và lưu thông mạch máu."

Thi Ký Thanh hết sức kinh ngạc, tấm tắc tặc lưỡi, "Sao có thể nhiều thế này! Em giỏi thật đấy!"

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng lúc mùa thu, trước đó vài hôm em thu hoạch rất nhiều rau, hoặc là làm thành các loại tương, hoặc là ướp muối để tiện dự trữ.

Tích trữ thực phẩm để nấu ăn cũng rất tốt, ví dụ như cá muối hấp rất ngon, đậu cô ve muối nướng thịt rất hợp, giấm đậu đen có thể dùng kết hợp với salad rau cũng rất hiệu quả."

Thi Ký Thanh chỉ vào một hũ thủy tinh màu xanh lục, "Đây là tương gì vậy?" Huyền Hiểu Đông nói: "Đây là sốt Pesto."

Thi Ký Thanh nói: "Cái này ngon nha, bữa sáng dùng kết hợp với sandwich hải sản, hương vị tuyệt cú mèo."

Huyền Hiểu Đông hơi áy náy nhìn cô, "Cái này em không làm nhiều, chỉ làm một lọ, chủ tịch Tịnh thích ăn..."

Thi Ký Thanh cười tủm tỉm, "Vậy để lại cho chủ tịch Tịnh đi, hiếm khi chủ tịch Tịnh có món ăn yêu thích!"

Tịnh Vô Ngung thản nhiên nhìn cô, "Cái gì tôi cũng thích ăn, tôi thấy cô muốn mang hết của cậu ấy đi luôn rồi."

Thi Ký Thanh cười ha ha, "Chủ tịch Tịnh, hôm nay tôi mang cho anh tôm hùm xanh, gan ngỗng với nấm truffle.

Tôi nhớ anh cũng thích ăn, anh xem hôm nay cậu bạn Huyền này toàn giữ lại cho anh, chẳng làm cho bọn tôi chút nào cả."

Huyền Hiểu Đông ngượng ngùng, "Không phải, những nguyên liệu đó vừa thấy đã rất đắt, còn được vận chuyển bằng máy bay tới đây, vẫn còn sống.

Nãy vội vàng em sợ làm không ngon thì lãng phí lắm, để tối nay từ từ nghiên cứu xem làm thế nào."

Thịnh Vô Ngung nói: "Đừng để ý tới cô ấy, hóa đơn đều là tôi thanh toán, cách làm cũng không cần chú ý quá mức, cứ nấu theo cách cậu quen là được."

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi chỉ biết làm tôm hùm đất tỏi băm...!Tôm hùm chua cay..."

Thi Ký Thanh cười, "Không tòi không tòi, cứ làm vậy đi! Ai quy định tôm hùm xanh không thể làm như thế cơ chứ?"

Cao Lịch thật sự rất tiếc tôm hùm xanh đất đỏ, "Tôm hùm nướng phô mai cũng rất được, tương tự với cua nướng, hương vị ngon tuyệt."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Tôi tìm hiểu thấy cũng bảo làm vậy ngon lắm, nhưng mà phô mai vừa dùng hết, để lát nữa tôi đi mua một ít."

Chọn dưa muối xong xuôi rồi đặt vào một bên sau xe của hai người Thi Ký Thanh, lại cuốn thêm rau khô cho họ, tiễn người đi rồi, quả nhiên Huyền Hiểu Đông lên siêu thị trên trần mua chút phô mai về, tra cứu cách làm trên mạng, thấy giữa trưa còn chút thời gian, rau dưa trong vườn cũng đã được thu hoạch gần hết rồi, dù sao cũng đang rảnh rỗi, y bèn đánh vài trận game.

Y đeo tai nghe mở nhạc, mới đánh được một trận thì bỗng nhiên cảm giác trong phòng có người, quay đầu lại nhìn thì thấy Thịnh Vô Ngung vào phòng game không biết từ bao giờ, anh đang nhìn màn ảnh và quan sát y chơi game.

Huyền Hiểu Đông vội vàng gỡ tai nghe xuống, cười nói: "Có chuyện gì sao?"

Thịnh Vô Ngung lắc đầu, "Không có gì, đang hơi chán nên xem cậu chơi game, cậu đang chơi trò gì vậy?"

Sự nhàm chán và người đàn ông Thịnh Vô Ngung này thật sự chẳng hòa hợp gì với nhau cả, nhưng Huyền Hiểu Đông vẫn tích cực nhấn mở giao diện game, giới thiệu cho anh, "Trò chơi này có tên là Dawn of the Lonely Island (Bình minh trên hòn đảo biệt lập), đã được phát hành rất nhiều năm, tôi đã chơi trò này từ khi còn học cấp ba.

Mỗi người chơi đều sở hữu một hòn đảo nhỏ, người chơi có thể xây dựng trên hòn đảo của riêng mình, khai thác nguồn nước, tìm kiếm tài nguyên, xây nhà, dựng tường thành phòng ngự, vân vân.

Ngoài ra cũng có thể đóng tàu, khám phá các đảo lân cận, thám hiểm các đảo hoang để lấy tài nguyên hoặc cưỡng chế tấn công đảo của đối thủ để cướp tài nguyên."

"Có hai phe lớn trong trò chơi này, một phe được gọi là Liên minh Ban ngày, hòn đảo của phe này sẽ tăng gấp đôi tài nguyên vào ban ngày, hòn đảo còn lại được gọi là Liên minh Bóng tối, phe này sẽ tăng gấp đôi tài nguyên vào ban đêm...!Có thể thành lập các bang hội giữa các phe, tiến hành thi đấu đoàn đội với phe của đối thủ."

Thịnh Vô Ngung nhanh chóng hiểu được cách chơi trò này, "Nói cách khác, trò chơi này vừa có thể tập trung xây dựng và vận hành hòn đảo của mình, làm ruộng dưỡng sinh du ngoạn, cũng vừa có thể tập trung cướp bóc công kích bắn nhau phải không?"

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Đúng, cho nên lúc vừa được phát hành game này đã vô cùng hot.

Khi ấy tôi hay đến quán net, mười máy thì chín máy chơi game này, cả quán net bọn tôi thường xuyên kết thành liên minh đi đánh đảo căn cứ của đối thủ, cũng thú vị lắm."

Thịnh Vô Ngung nói: "Vậy nếu cậu không còn ở đó, người khác tới trộm cắp chiếm đảo của cậu thì sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Người chơi không ở trên đảo thì nó sẽ hiển thị trạng thái không thể xâm nhập—— Chỉ là hiện tại trò chơi này càng ngày càng ít người chơi, không có người chơi mới, họ đều là người chơi cũ giàu kinh nghiệm, hầu hết đều nhàn nhã làm nông nghiệp.

Bây giờ tôi cũng ít khi đấu đoàn đội lắm, chủ yếu tự xây dựng hòn đảo của mình thôi, đi câu cá hoặc đấu với một vài quái vật trên đảo hoang, thu thập một số tài nguyên, đúng là chơi game để hoài niệm."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Vậy đảo của cậu như thế nào? Cho tôi tham quan đi."

Huyền Hiểu Đông ngượng ngùng, "Bình thường lắm, trò chơi này được cá nhân hóa rất tốt, nhiều người chơi đã trang trí rất đẹp, có nơi đầy hoa, có nơi được xây dựng theo phong cách phương Đông dù đây là game phương Tây, còn có cả nơi được xây dựng như một lâu đài, nói chung là đảo của tôi

rất bình thường, hơn nữa nó khá giống với một trang trại nhỏ bây giờ." Thịnh Vô Ngung không để ý tới lời giải thích, đợi đến khi Huyền Hiểu Đông chia góc nhìn, biến góc nhìn thứ nhất khi chiến đấu thành góc nhìn thứ ba, anh thấy một nhân vật tóc đen ngắn lồm chồm chạy trên đảo nhỏ.

Huyền Hiểu Đông tiếp tục điều chỉnh tầm nhìn, từ từ kéo ống kính ra xa, hiển thị được toàn cảnh nông trang nho nhỏ trên hòn đảo. Hoa cúc đầy rẫy quanh sân, vườn rau áp sát tường, sân sau hình 回, phía sau xây dựng một loạt nhà kho, trên nóc nhà kho là sân phơi và phòng quan sát, xa thêm chút nữa là mấy cây đại thụ, trên cây to còn có một ngôi nhà.

Trên hòn đảo nhỏ gieo trồng cây ăn quả và hoa, còn có một vườn thuốc nữa.

Thịnh Vô Ngung bỗng nhiên hiểu những gì Huyền Hiểu Đông vừa mới nói, là ý nghĩa của câu khá giống với một trang trại nhỏ bây giờ.

Huyền Hiểu Đông điều khiển ống kính nhìn toàn cảnh, sau đó lại di chuyển nhân vật vào nhà, nhà bếp rộng rãi, bể cá to rộng, bên trong nuôi cá, bên ngoài nhà trồng rau.

Còn có một phòng game rộng rãi dùng để giải trí.

Giống y như đức trạng thái hiện tại, cứ như Huyền Hiểu Đông xây lại nông trường từ đầu tới cuối giống trong trò chơi.

Thịnh Vô Ngung bỗng nhiên hơi chấn động, không đúng, trò chơi này được phát hành rất nhiều năm về trước rồi, Huyền Hiểu Đông chơi nó từ hồi cấp ba——Nói như vậy nghĩa là từ thời niên thiếu, y đã bắt đầu xây nông trường trên đảo, rồi bây giờ tái hiện lại tất tần tật trong cuộc sống ngoài hiện thực. Huyền Hiểu Đông không biết Thịnh Vô Ngung đang nghĩ gì, quay đầu cười nói: "Khi đó tôi mê cái trò này lắm, dần dần tự xây được một nông trại nhỏ trên đảo, rất có cảm tình, sau đó tôi xuất ngũ trở về, lại trồng trọt lần nữa, không biết từ bao giờ đã xây dựng nông trường của mình dựa theo game trước đây, tu sửa lại những căn phòng cũ kỹ này."

"Thực ra khi đó tôi còn học cấp ba, không có tiền, game này bên ngoài là thiết kế, không liên quan tới sự cân bằng sức chiến đấu nhưng vẫn cần phải nạp tiền.

Tôi làm gì có tiền, cho nên mới dựng lên một nông trường bình thường

nhất.

Lúc trở về vốn dĩ cũng không phải cố ý xây theo, là do sau đó tôi sửa nhà xong, mua máy tính chơi game lại, lâu lắm không vào game đăng nhập lại mới phát hiện ra trùng hợp thật, ấy vậy mà tôi xây nông trường giống y như đúc trong game trước đây mình chơi, anh nói xem có phải rất buồn cười không?"

Thịnh Vô Ngung nghĩ đến chàng thiếu niên Huyền Hiểu Đông ăn nhờ ở đậu không có gì cả, ở thế giới giả lập trong game, y dùng từng ngọn cây cọng cỏ, từng viên ngói viên gạch để xây dựng nông trại trong lòng mình, "Đẹp lắm, đây là thế giới thuộc về cậu."

Huyền Hiểu Đông cười mỉm, nói: "Vẫn là do khi ấy mê game quá." Y hướng dẫn Thịnh Vô Ngung chơi một lúc, hình như Thịnh Vô Ngung cảm thấy rất hứng thú, thậm chí còn chủ động yêu cầu lập tài khoản mới, mang cả laptop riêng của mình tới, hai người bắt đầu cùng chơi trong phòng game.

Sau khi nạp tiền, Huyền Hiểu Đông dẫn anh chơi lên cấp 10, dẫn anh tìm kiếm đảo không người, tay cầm tay dạy anh thao tác đánh quái, cày quái để anh ăn kinh nghiệm.

Y vô cùng phấn khởi dẫn Thịnh Vô Ngung cày thẳng cấp, lại tìm trang bị kết hợp vũ khí cho anh, dạy anh kỹ thuật trồng cây.

Hai người tìm được niềm vui khi chơi game nên chơi rất lâu, mãi đến khi trời tối rồi, y mới giật mình nhớ ra còn chưa nấu cơm, tôm hùm xanh quý giá vẫn còn đang bị thảm phun bong bóng.

Huyền Hiểu Đông thỏa mãn đặt game xuống, chạy vào phòng bếp đưa chú tôm hùm xanh đáng thương vào lò nướng, quay lại nhìn vẫn thấy Thịnh Vô Ngung còn đang chơi, thế là y quyết định bê tôm hùm nướng phô mai vào phòng game luôn, hai người vừa ăn vừa chơi, chơi hăng đến tận khuya.

Mãi đến khi Thịnh Vô Ngung lên đến cấp 30, hai người mới dọn dẹp, trở về phòng ngủ của mình.

Hôm nay thật sự là ngoại lệ, đến cả tản bộ cũng không đi, thế nhưng chơi game mang đến cảm giác vui sướng sai trái, ai có thể kháng cự lại được chứ? Huyền Hiểu Đông nằm trên giường, vẫn đang suy nghĩ sáng mai đưa Thịnh Vô Ngung đi ngắm đảo san hô dưới đáy biển, nơi đó cực kỳ đẹp.

Ngoài cửa sổ, tiếng gió thổi vi vu, mưa rơi xuống, từng hạt từng hạt gõ lên mái ngói và ổ cửa.

Thời tiết bắt đầu lạnh, đã vào đông, Thịnh Vô Ngung cũng sắp phải về ăn Tết, đến lúc đó y sẽ giúp anh luyện tới cấp tối đa luôn, để khi nào anh quay lại là có thể mở được ngay rất nhiều bản đồ game.

Huyền Hiểu Đông trở mình, tâm tư cuồn cuộn, cảm thấy vẫn chưa thể ngủ được ngay, bỗng nhiên giữa bao nhiêu câu Thịnh Vô Ngung nói ban ngày chợt xông ra một câu: "Là vốn dĩ cậu sống trong thế giới của riêng mình, nhưng khi cậu đi qua thế giới của người ấy mới biết được có một thế giới khác cũng rất hạnh phúc, vậy nên nắm giữ cả hai thế giới mới là điều tốt đẹp."

"Đây là thế giới thuộc về cậu."

Huyền Hiểu Đông:...

Quả nhiên không ngủ được sẽ suy nghĩ lung tung, y nhắm mắt lại, ép bản thân phải tranh thủ thời gian mà ngủ.

Một suy nghĩ bỗng nhiên nảy ra: Thế giới của Thịnh Vô Ngung liệu sẽ thế nào nhỉ? Một người tốt như anh ấy, hẳn là thế giới sẽ rất giàu có viên mãn, lại rộng lớn mênh mông..

Chương 35: 35: Vẻ Đẹp Sinh Mệnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm hôm sau, Huyền Hiểu Đông thấy nhiệt độ giảm xuống thì vội vã đến phiên chợ sáng, tiện thể thăm bà Hạ luôn.

Y mua hai phần óc heo trở về nông trường, xé nhỏ ra thành sợi, thêm muối, bột tiêu rồi ướp với rượu vang, sau đó cho vào chén hấp cách thủy, rán thêm gan ngỗng, làm tiếp cả salad rau ngô và hành tây rồi bận bịu tập trung ở bể cá gần đây.

Thịnh Vô Ngung ra ngoài thấy y đang nhìn bể cá hết sức chăm chú, bèn đi qua hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nhìn chằm chằm bể cá, nói: "Trời lạnh rồi, có một đôi cá bàn sa(*) vừa mới chuyển đến bể này để sinh, mấy ngày tới nó đẻ trứng, phải giữ ấm, với cả che chở cho nó nữa.

Anh ăn trước đi, tôi đã hấp xong óc heo rồi, anh ăn để giữ ấm cơ thể, hôm nay nhiệt độ tụt xuống, đừng để bị cảm mạo."

(*) Là một trong những loại cá biển ngon, thường xuất khẩu ra các nước trên thế giới.

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung cũng ngấm nghĩa một lát, thấy trong bể cá có rất nhiều đuôi cá bàn sa, lít nha lít nhít, màu sắc nào cũng có.

Đuôi cánh của nó dang rộng ra giống như đuôi én, thân hình nhẹ nhàng, di

chuyển lạnh lẽo trong nước như chim én du hành trong không khí, phóng khoáng tuyệt đẹp, quả nhiên rất có giá trị thưởng thức. Trong một bể khác lại chỉ có hai con cá bàn sa, phía dưới thì chi chít toàn trứng cá lớn nhỏ cỡ hạt vừng, lấp la lấp lánh khắp nơi, khiến cho người ta nhìn mà da đầu râm ran, chỉ cảm thấy hội chứng sợ lỗ phát tác.

Thịnh Vô Ngung hỏi: "Đây là bể đặc biệt cho chúng nó chuyển sang đẻ trứng sao? Trên mấy tầng đá trong suốt kia là trứng cá à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng, trứng chết phải dọn dẹp kịp thời, anh nhìn này, đây là cá cái, nó đẻ trứng, theo sát phía sau là cá đực."

Thịnh Vô Ngung hiểu kỳ hỏi: "Cá cái đẻ trứng, cá đực theo sau nó làm gì? Để bảo vệ nó sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không phải, cá đực đang bắn..." Bỗng nhiên y kịp phanh miệng lại, gần như sắp cắn phải lưỡi, mặt đỏ lựng lên, gượng gạo kín đáo chuyển đề tài, "Hành động này khiến trứng biến thành trứng được thụ tinh...! Đây là bản năng sinh sôi nảy nở." Giọng điệu y âm ờ trầm thấp, gần như không nghe được rõ ràng.

Thịnh Vô Ngung lại hiểu được, không nhìn được nhìn sang bên tai đỏ rục của y mà cười rộ lên đầy ý tứ sâu xa.

Hai người họ quan sát cá cái đẩy trứng lành ra sau, cá đực theo sát cũng dán vào những trứng cá đó để rải tinh xong xuôi, tình hình trong bể cá bỗng nhiên biến đổi.

Đôi cá đực cái vừa rồi còn dính chặt lấy nhau, giờ bỗng nhiên truy đuổi cắn xé.

Thịnh Vô Ngung kinh ngạc, "Nó làm gì vậy?"

Huyền Hiểu tỏ ra bình thường, không có gì lạ cả, "Quá trình đẻ trứng hoàn tất, có vài con cá cái sẽ cảm thấy cá đực muốn làm tổn thương trứng cá, cho nên nó sẽ bắt đầu bài xích và xua đuổi cá đực.

Bản thân cá bàn sa đã khá hung dữ, kén vợ kén chồng, nếu như cá đực và cá cái chướng mắt lẫn nhau thì cũng sẽ đánh nhau."

Y nhìn cá cái liên tục cắn cá đực lùi lại không ngừng, bèn cầm túi lưới vớt cá đực ra ngoài thả vào lu lớn, sau đó tập trung quan sát tình trạng của cá cái, "Ồn rồi, còn lại một con, nó sẽ cảm thấy an toàn, nó rất vĩ đại, anh nhìn

xem."

"Nó sẽ không ăn thức ăn cho cá, chỉ toàn tâm toàn ý bảo vệ trứng mà mình sinh, mãi cho đến khi chúng nó phá vỏ sinh ra.

Anh xem nó toàn bơi trên buồng trứng kia, đang dùng vây cá và miệng mình không ngừng rẽ nước ra, làm như vậy là để duy trì độ ấm và sự sạch sẽ cho trứng cá."

"Đợi sang ngày mai ngày kia, chúng ta phải để ý thật kĩ những trứng cá này.

Nếu như càng ngày càng trong suốt, bên trong còn có đốm đen thì đó chính là mắt cá, chúng tỏ trứng còn sống.

Nếu như biến thành màu trắng hết hoặc đen hết thì đó là trứng chết, phải lập tức chú ý dọn chúng ra."

Thịnh Vô Ngung nhìn vào trong mắt rạn vỡ của y, hỏi: "Toàn bộ quá trình diễn ra trong bao nhiêu ngày? Cậu rất thích quá trình này sao?" Vừa nhìn là biết y từng thấy rất nhiều lần, chẳng biết tại sao mà vẫn tràn đầy phấn khởi như thế.

Huyền Hiểu Đông nói: "Hai đến ba ngày tới toàn bộ chổ trứng này mà vỡ ra, cả một khoảng có thể lên tới bốn, năm trăm cho đến hàng ngàn con.

Lúc trứng vỡ, cá con bơi dày đặc trong bể cá, vô cùng hoành tráng, trông rất giàu sức sống.

Đến lúc đó những chú cá con này sẽ vây xung quanh mẹ nó, mẹ bơi tới chỗ nào thì chúng cũng theo tới chỗ đó, đẹp cực, sáng ngày kia tôi sẽ gọi anh tới xem."

Khóe miệng y chan chứa ý cười, dường như đang nhớ lại hình ảnh đẹp tuyệt, mắt như mang theo ánh sáng.

Thịnh Vô Ngung nói: "Đẹp vậy sao? Vậy đến lúc ấy nhất định phải gọi tôi ngắm với nhé."

Huyền Hiểu Được, "Được, đi ăn sáng trước nào."

Y rửa tay sạch, mở xúng hấp lấy chén hấp ra ngoài cho Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung cầm muôi từ từ ăn óc heo, chỉ cảm thấy tươi ngon mềm dẻo, không bị tanh chút nào, canh có vị đậm đà, nhìn kỹ trong canh quả nhiên còn được lạng lẽ thả một lát thiên ma mỏng.

Anh không nhịn được cười, tán gẫu với Huyền Hiểu Đông: "Một lứa cá hàng ngàn con thì có thể bán bao nhiêu tiền?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cá này không được giá, tôi chỉ chọn những con tốt rồi thông thả nuôi dưỡng.

Những con còn lại thì đưa đến chợ hoa và chim bán cho hàng cá, rất rẻ, một lứa được mấy trăm tệ, đợi khi nào từ từ chọn giống, chọn xong thì nuôi cho tốt là có thể rao bán với giá cao hơn.

Người buôn cá đều biết tôi, hàng của tôi về cơ bản đều có người lấy, thật ra không cần lo vụ nguồn tiêu thụ lắm đâu."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Tôi thấy vườn rau cậu trồng đều tự ăn, cũng không trồng hoa màu, cây ăn quả trên núi cũng đều mới trồng, cậu chỉ dựa vào nguồn thu nuôi cá thôi sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thu nhập bình quân từ nuôi cá, nhưng chủ yếu là vì tôi chi tiêu ít, tôi xuất ngũ cũng có chút tiền, thêm cả tôi tự trồng tự ăn, quần áo trước đây vẫn mặc được, ăn ở đều không tốn tiền, mà ở đây càng chẳng có gì để xài tiền cả——Tôi cũng không ở trong thành phố, mỗi ngày chẳng làm gì cũng có thể sinh ra đủ các khoản chi tiêu, tiền thuê nhà tiền nước tiền giao thông vân vân, ở nông thôn làm gì có chỗ nào tiêu được tiền.

Cũng chỉ có khoảng thời gian anh qua đây nên mới có thể mua thêm nhiều thức ăn một chút, nhưng cũng đều là anh tự thanh toán."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, anh đã đoán được có lẽ Huyền Hiểu Đông không lo lắng gì về kinh tế, dù sao ham muốn hưởng thụ vật chất của y cực thấp, một mình tự trồng tự ăn, quả thật là không cần tiêu tốn gì.

Hai người ăn sáng xong thì lại tới phòng game, tiếp tục cày game Dawn of the Lonely Island.

Hôm nay Huyền Hiểu Đông kiên nhẫn dẫn anh tiếp tục luyện cấp, còn tranh thủ thời gian đi ngắm những thắng cảnh nổi tiếng, ví dụ như đảo san hô

dưới đáy biển, trên đảo ngập tràn san hô năm màu rực rỡ và cá, còn có cả đảo chim lửa, chim trên đảo con nào cũng đỏ như lửa vậy.

Ngoài ra còn có cầu sao, những vì sao tô điểm thành một nhịp cầu,...
Thịnh Vô Ngung đầy hứng thú, chơi đến là vui vẻ, nhưng trải qua một buổi say sưa điên cuồng hôm qua, lần này rõ ràng Huyền Hiểu Đông đã kiềm chế hơn nhiều, đến giờ là dừng chơi, nghiêm túc ăn cơm, nghiêm túc đi dạo, nghiêm túc đùa giỡn cho chó cho mèo ăn.

Do bên ngoài trời mưa, Huyền Hiểu Đông ở trong nhà cuốn từng lớp rau đã được phơi khô với muối, từ từ cho vào trong vại để muối chua, sau đó bóc tỏi gạo, làm tương ớt, nói chung tay y không lúc nào nhàn rỗi cả.

Thịnh Vô Ngung thấy y muối cả vại như thế thì hỏi: "Trước nay cậu ở một mình đều làm nhiều vậy sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không, một mình rảnh rỗi thì làm, còn không rảnh thì không làm, đây là làm để anh mang về ăn Tết."

Thịnh Vô Ngung bật cười, "Làm nhiều vậy làm gì? Không phải đã có thịt và lạp xưởng khô rồi sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Nghe anh kể gia đình anh rất đông người, hơn nữa lần trước cảnh sát Thịnh giúp tôi việc lớn, cũng nên để dành một phần cho cậu ấy."

Nghe nói tên trộm kia bị phán quyết một năm, bà con cô bác đều vỗ tay khen hay."

Thịnh Vô Ngung nói: "Chuyện tiện thể thôi, đừng khách khí với nó."

Huyền Hiểu Đông nói: "Cậu ấy nói mình thích ăn, đến lúc đó cậu ấy tới đón anh, anh mang về luôn cho cậu ấy."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Cậu tán gẫu với nó à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Mấy hôm trước có thêm bạn tốt, thỉnh thoảng cậu ấy hỏi tôi tình hình của anh, hẳn là rất quan tâm tới anh." Gã còn thường xuyên gửi một vài chuyện thú vị của đội cảnh sát cho y, y bắt đầu cảm nhận được thái độ của đối phương đã biến chuyển rất kỳ quái, sau đó nhớ ra có lẽ người ta muốn thông qua mình để hỏi han Thịnh Vô Ngung, nên cũng thỉnh thoảng gửi cho gã mấy món ăn ngon, đổi lại những tràng nhỏ dài thềm thường khoa trương.

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, "Nếu cậu có việc gì thì cứ việc tìm nó nhé." Huyền Hiểu Đông cũng không coi là thật, chỉ cười, nghĩ thầm trong lòng, dựa theo lời Thịnh Lỗi Lỗi nói, Thịnh Vô Ngung chỉ đến để tĩnh dưỡng, sức khỏe phục hồi tốt rồi, sau khi giải phẫu xong chẳng mấy chốc anh sẽ rời khỏi đây.

Nói cách khác, đợi sau khi ăn Tết, thời gian cuộc phẫu thuật cũng sẽ được quyết định, anh sẽ nằm viện trị liệu, cho dù cuộc phẫu thuật thành công hay thất bại, có lẽ anh cũng sẽ không quay về chỗ này lâu được nữa. Đến lúc đó y và người nhà họ Thịnh sẽ không còn thời điểm nào để gặp lại nhau.

Nửa đêm ngày thứ ba, Thịnh Vô Ngung bị lay tỉnh, Huyền Hiểu Đông cúi đầu nói với anh: "Trúng cá vỡ rồi."

Thịnh Vô Ngung mở to mắt, vẫn còn hơi mơ màng, Huyền Hiểu Đông luôn tay dưới nách anh, bế anh lên, nhẹ nhàng đặt anh lên xe lăn, sau đó một chiếc áo len rộng rãi chụp xuống từ trên đầu anh, anh còn chưa kịp phản ứng thì áo cũng đã được mặc xong xuôi rồi.

Đã rất nhiều năm anh không bị như vậy...! Đây có thể coi là hành động mạo phạm, nhưng lúc này anh chỉ thấy buồn cười——Gấp vậy cơ à?

Đẩy xe lăn tới trước bể cá, Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng nói: "Anh nhìn kìa." Trong phòng bếp tối om, chỉ có đèn trong bể cá sáng rực.

Ánh mắt Thịnh Vô Ngung tự nhiên dừng lại trên luồng sáng rực rỡ chói lọi trong bể.

Sau đó nín thở.

Hàng trăm hàng ngàn con cá con trên buồng trứng đang dập dờn đung đưa theo sóng nước, chúng chập chờn giãy giụa, cá con vừa phá trứng chỉ nhìn thấy hai con mắt kéo theo cái đuôi trong suốt.

Chúng nó giống như những vật thể nhỏ xíu yếu đuối, nhưng hàng ngàn con cá li ti tụ tập cùng một chỗ lại biến thành sóng nước mãnh liệt tràn lên khỏi mặt nước, đột nhiên tạo cho người ta cảm giác cực kỳ mạnh mẽ phồn vinh. Vô số những con cá con nửa trong suốt đang nhao nhao giãy giụa ra khỏi trứng, loạng chò loạng choạng trôi ra mặt nước, giống như khí cầu cất cánh đầy trời, đây chính là khoảnh khắc bùng nổ của sức sống.

Hàng ngàn con cá bé nhỏ yếu đuối vừa mới xuất hiện trên cõi đời, bắt đầu bơi loạn trong sóng nước, sau đó chúng dần dần tìm được cá mẹ, tới tập

vây quanh cá cái đang thong thả bơi một bên, lúc tụ lúc tán, những con đang bơi tự do cũng bao vây lấy cá cái, bơi dạo xung quanh giống như một áng mây mềm mại lúc ẩn lúc hiện ôm lấy cá cái, khung cảnh ấm áp tươi vui. Hoàng tráng, rực rỡ, vĩ đại, đây quả thực là cảnh tượng gây chấn động, sinh mệnh của thiên nhiên thật sự quá giàu sức sống.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông lặng thinh quan sát rất lâu, Huyền Hiểu Đông mới nhẹ nhàng nói: "Đẹp đúng không?"

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung đã hiểu vì sao y vội vã muốn để anh được chứng kiến cảnh tượng đẹp như vậy, thật khiến cho người ta xúc động.

Anh nhẹ nhàng nói: "Thật sự rất đẹp." Đây chính là khởi nguồn của sự sống..

Chương 36: 36: Hoa Hồng Tuyết Lở

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Thịnh Vô Ngung tự lái xe về Tĩnh Hải, bảo là hẹn bác sĩ tâm lý để làm đánh giá tâm lý và kiểm tra sức khỏe toàn diện một lần, nếu như kết quả đánh giá tốt thì sau Tết sẽ hẹn lịch phẫu thuật.

"Buổi tối không cần làm cơm cho tôi, hạng mục kiểm tra khá nhiều, sáng mai tôi mới về." Trước khi đi, Thịnh Vô Ngung nói với Huyền Hiểu Đông. Huyền Hiểu Đông biết sau cuộc phẫu thuật sắp tới, Thịnh Vô Ngung cần thời gian phục hồi rất lâu, mà tĩnh dưỡng thì không thể tách khỏi sự hỗ trợ của bệnh viện, thậm chí có thể cần ra nước ngoài.

Bởi vậy sự ly biệt đang ở ngay trước mắt, còn bản thân y cũng sắp phải quay trở lại những tháng ngày ẩn cư một mình cùng núi rừng. Sớm tinh mơ, chân trời vương một tầng mây mù mỏng manh, mặt trời chỉ le lói chút ánh sáng, không khí lạnh giá, ban đêm còn tạo thành sương rơi xuống.

Huyền Hiểu Đông chậm rãi đi từ dưới chân núi lên núi, nhìn thấy cỏ khô bên lề đường đã phủ một lớp sương trắng, dòng suối nhỏ chảy róc rách ven đường cũng đã hơi đông lại thành băng trong suốt.

Chú cún đen hùng hục chạy theo sau lưng y, trời lạnh nên nó ăn tới nỗi mập lên rất nhiều, lông mượt mỡ dày, cái dáng vẻ tròn vo trông quá ư là ngốc nghếch.

Y đến rừng sơn trà từ từ kiểm tra lại, cây cối trông vẫn rất phần chấn tinh thần, chưa bị ảnh hưởng bởi sương giá.

Y bèn đi tới nhặt củi rơm vút vào trong sọt, dự định đốt để ủ phân.

Điện thoại di động trong túi vang lên âm báo tin nhắn.

Trên núi không có người ở, mang theo điện thoại di động làm lưng rất vướng víu, y đã quen không mang theo điện thoại từ rất lâu rồi, nhưng kể từ sau khi Thịnh Vô Ngung chuyển tới đây, y bắt đầu mang điện thoại lên núi, bởi vì sợ lúc anh gặp chuyện thì không tìm được ai.

Huyền Hiểu Đông lấy máy ra khỏi túi, đọc tin nhắn đến từ số điện thoại mình không nhận ra, "Chúc mừng sinh nhật."

Y biết đây có lẽ là số của Lâm Diệc Cẩn, bèn tiện tay chặn số luôn.

Một mình y leo lên đỉnh núi, ngắm nhìn những ngọn núi với đường cong nhấp nhô giữa ánh sáng mờ ảo phía xa xa, hít một hơi thật sâu không khí lạnh lẽo, cảm giác như cả thế giới trống trải chỉ còn lại bản thân mình.

Y đã hình thành thói quen một thân một mình từ rất lâu trước đây rồi, từ sau khi xuất ngũ, y lái con xe second-hand cũ nát, một mình đi khắp cả trời Nam đất Bắc, ngắm núi rừng, ngắm nước non, ngắm biển cả, ngắm núi tuyết.

Khi trở về núi hoang mà ông nội để lại, y lại quen với những tháng ngày một mình từ từ khai phá núi rừng, trồng cây và nuôi cá.

Y đã vượt qua hai tươi tám cái sinh nhật một mình rồi, đối với y mà nói, sinh nhật cũng chỉ là một ngày bình thường không có gì khác biệt, trong quá khứ cũng như vậy, trong tương lai cũng như vậy.

Đối với thế giới này, y cảm giác như không hề có sự tồn tại của bản thân, y nhỏ bé và chẳng hề quan trọng.

Kể cả khoảng thời gian hai năm chân thành trao lòng cho Lâm Diệc Cẩn, đối phương cũng chưa từng để ý tới sinh nhật của y, lúc phát hiện ra hẳn cũng chỉ tặng bù quà cáp, khi ấy chắc y đã cảm động lắm.

Nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu, tình cảm mà Lâm Diệc Cẩn dành cho y không đủ để cản lại sự xóa nhòa của thời gian, nó đã phai nhạt tới mức gần như không nhớ ra được.

Trái lại, tình cảm lại biến thành tác dụng phụ khi nó để lại những vết thương lòng ẩn sâu sau lớp da thịt đã phục hồi tốt, cũng chẳng hề khép miệng theo thời gian trôi qua mà vẫn cứ đột nhiên vô ý nhói lên trong cuộc sống, sự đau nhức âm ỉ như nhắc nhở rằng bản thân đã từng không chịu nổi.

Y thông thả xuống núi, bỗng nhiên hai mắt sáng rực lên khi nhìn thấy bụi ngân hạnh um tùm.

Tiết sương giáng(*), cây ngân hạnh cũng chuyển màu lá, những phiến lá vàng rực chao đảo như cánh bướm, đây chính là thời điểm đẹp nhất.

Y nghĩ ngay đến việc bẻ mấy cành cắm vào bình, Thịnh Vô Ngung nhất định sẽ thích.

(*) Chỉ ngày 23 hoặc 24 tháng 10.

Sau đó y lại nhớ ra, Thịnh Vô Ngung vào thành phố vẫn chưa về.

Sự thất vọng khó hiểu lướt qua trong lòng, y vẫn tiến đến bẻ mấy cành lá ngân hạnh bỏ vào trong sọt, sau đó lại đi xuống dưới núi.

Trên đường, y thấy được cây gỗ thông bên cửa sổ phòng ngủ của Thịnh Vô Ngung cũng đã phủ sương hoa, thời tiết trên núi khó lường, cũng không biết sáng mai còn có thể nhìn thấy không.

Có phần tiếc nuối vì đối phương đã bỏ lỡ cảnh đẹp.

Vốn dĩ y cảm thấy một thân một mình rất tự tại, y đã chấp nhận số phận mình sẽ trải qua cả đời này như vậy rồi.

Thế nhưng khoảng thời gian gần đây, y bỗng nhiên đã quen với những khi mình hái rau thì trong phòng sẽ vọng ra tiếng dương cầm, đã quen nấu cơm làm thêm phần cho một người nữa, đã quen buổi tối ra ngoài kiểm tra xung quanh, đã quen khi tản bộ vừa đẩy xe lăn vừa nói cho đối phương biết ven đường có một đóa hoa nhỏ, trên cây có một chú chim màu xanh lam.

Cả thế giới của y là ngọn núi nhỏ này, y quen thuộc từng cọng cỏ ngọn cây, từng con chim con sâu trên núi.

Bất chợt có một ngày, thế giới của y có thêm một người bước vào, dường như ngọn núi này càng trở nên ý nghĩa hơn nữa, mỗi bông hoa mỗi cọng cỏ cũng có thể mang lại cảm giác mới mẻ cho đối phương.

Thế giới của y chợt có thêm âm nhạc, có thêm màu sắc, có thêm những tình cảm ý nghĩa hơn.

Khi y nhìn thấy lá ngải cứu tươi tốt, y nghĩ đến dùng nó để anh ngâm mình tắm, khi nhìn thấy quả đại sặc sỡ, y nghĩ đến có thể xâu thành một chuỗi để trang trí đầu giường của anh.

Bây giờ người ấy đi rồi, ngọn núi này lại chỉ còn mình y. Thật lòng mà nói trong lòng cũng hơi buồn bã, chỉ có điều y sẽ phải quen thôi.

...

Thành phố Tĩnh Hải.

"Báo cáo tâm lý của cậu tương đối ổn, dữ liệu giám sát giấc ngủ cũng rất tốt, chất lượng giấc ngủ không tệ." Thái Trung Lâm hết sức vui mừng, "Xem ra hơn hai tháng qua, cậu đã tìm được phương pháp phù hợp để giải tỏa tinh thần, xoa dịu cảm xúc."

"Số liệu các hạng mục trong báo cáo kiểm tra sức khỏe cũng không tồi, tình hình phục hồi rất tốt."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ý anh là có thể hẹn lịch phẫu thuật rồi sao? Lát nữa anh gửi báo cáo cho tôi và Witt, với hẹn ông ấy thời gian phẫu thuật đi, thời gian quyết định là năm sau, không có vấn đề gì chứ?" Anh nhìn đồng hồ, Thái Trung Lâm nhạy bén chú ý tới động tác của anh, hỏi: "Cậu không có thời gian à?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Đúng, trước khi đến tôi không nghĩ mấy cái anh kiểm tra lại tốn thời gian thế, anh chiếm dụng quá nhiều thời gian của tôi, làm rối loạn sự sắp xếp của tôi."

Thái Trung Lâm không nói nên lời, "Sao chuyện này lại trách tôi được? Là ai không chịu thành thật điền đúng thang đo tâm lý trước đây hả? Không giám sát giấc ngủ và các hạng mục kiểm tra sức khỏe thì hoàn toàn không thể có được số liệu đánh giá tâm lý chân thực được."

Chỉ có điều lần này kết quả kiểm tra thật sự rất tốt.

Để tôi bàn bạc với Witt."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cứ vậy đi, có gì thì liên lạc sau."

Thái Trung Lâm bật cười, "Được thôi, hiếm lắm mới thấy cậu nhiệt tình với chuyện gì đấy, không phải việc công ty chứ? Có thể tìm được mục tiêu mới thì đều đáng giá." Bệnh trầm cảm sợ nhất là đánh mất tất cả mục tiêu và thú

vui trong cuộc sống.

Thịnh Vô Ngung đang khởi động xe lăn ra phía cửa, nghe thấy câu này của hắn thì vui vẻ nói: "Chính xác, một lĩnh vực hoàn toàn mới, tôi cũng chưa từng nghĩ mình có thể tràn trề hi vọng vào nó như vậy."

Thái Trung Lâm cười nói: "Lần cuối cùng thấy cậu nghiêm túc như vậy là hồi cậu nhìn vào gương học một ngôn ngữ mới.

Cậu quá thông minh, tôi vẫn thường thắc mắc thứ gì có thể làm khó được cậu."

Thịnh Vô Ngung đẩy cửa ra, tin tưởng nói: "Người thông minh không bao giờ đạt đến đỉnh cao cảm xúc."

Thái Trung Lâm ngẩn ra, chỉ cảm thấy càng nghĩ càng thấy câu nói này tuyệt diệu, hình như đã nghe ở đâu đó rồi, nhưng Thịnh Vô Ngung đã đi mất, cứ như có chuyện gì đang chờ anh mau chóng xử lý, khiến anh không muốn trì hoãn thêm một giây nào nữa.

Hắn lấy điện thoại ra, nhấn vào phần tìm kiếm bằng lời nói: "Người thông minh không bao giờ đạt đến đỉnh cao cảm xúc."

Sau đó sắc mặt hắn cứng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hàng chữ bên trên, gần như không dám tin.

Hắn bỗng nhiên không nhịn được bật cười, cười đến nước mắt chảy ra.

Điều này đúng là khó mà tin nổi, hắn đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống chiếc xe màu trắng bạc bên dưới.

Thịnh Vô Ngung xuống nhà về xe của mình, nhìn thấy trợ lý sinh hoạt chào đón sốt sắng nói: "Chủ tịch Thịnh, tất cả đã sắp xếp xong, vừa như in.

Ngài tuyệt đối đừng mở nó ra trước nhé, quà tặng cũng được đóng gói sẵn đặt ở ghế sau.

Thư ký Thi vội đến nước K, đã lên máy bay xuất phát rồi, dặn ngài lái xe cẩn thận, ngoài ra còn chúc ngài được việc như mong muốn."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, lên xe khởi động máy, thông thả lái xe ra khỏi bệnh viện, rất nhanh hòa mình vào dòng xe cộ, tiến về phía ngoại thành.

Trên xe, Thịnh Vô Ngung lại nhận được điện thoại của Thịnh Lỗi Lỗi, "Chú nhỏ! Sao chú không ở lại ăn tối mà đã về rồi? Cháu mới kết thúc nhiệm vụ

trở về nhưng không thấy chú, cần cháu đưa chú về Tây Khê không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần, chú tự về."

Thịnh Lỗi Lỗi cực kỳ không tán thành, "Chú nhỏ chú còn cần nghỉ ngơi nhiều, hạng mục kiểm tra sức khỏe nhiều như thế, cháu nhớ lần trước bác sĩ Witt đã nói hạng mục rút máu khá nhiều, sau khi kiểm tra thì nên nghỉ ngơi đầy đủ."

Sao chú còn tự lái xe lặn lội đường xa như thế chú!" Gã phát hiện ra, hình như bây giờ Thịnh Vô Ngung đã có thể nghe lọt tai một vài đề nghị, cho nên lá gan gã cũng lớn hơn rất nhiều.

Thịnh Vô Ngung nói: "Hôm nay là sinh nhật Huyền Hiểu Đông."

Thịnh Lỗi Lỗi giật mình, "Ồ, sao chú không bảo cháu sớm? Biết trước thì cháu cũng tới, cháu đi đặt quà, lát nữa gọi điện cho anh ấy vậy."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không liên quan đến cháu, chú có niềm vui bất ngờ cho cậu ấy."

Thịnh Lỗi Lỗi tiếc nuối nói: "Được rồi, vậy mai cháu tặng sau, chú nhỏ đi đường cẩn thận vào nhé."

Thịnh Vô Ngung nói: "Đừng lo lắng, chú mở lái tự động, còn việc gì nữa không?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Ấy từ từ, nhắc đến anh Hiểu Đông, cháu nhớ ra hôm nay nghe Chủ Nhược Chuyết kể, Lâm Diệc Cẩn đang làm một vụ cực kỳ khác người, bây giờ cậu ta đang muốn đổi sang họ mẹ, hơn nữa trả lại tất cả cổ phần Lâm Thị cho Lâm Nhược Phi."

Hiện tại Lâm Nhược Phi đã từ nước ngoài về, chuyện ồn ào lắm, ông cụ Biên nhà họ Hạ cũng bị kinh động đến Tỉnh Hải rồi."

Khóe miệng Thịnh Vô Ngung cong lên nụ cười nhạt, Thịnh Lỗi Lỗi dè dặt nói: "Cháu và Chủ Nhược Chuyết đều đoán, Lâm Diệc Cẩn làm chuyện này...!chắc là vì anh Huyền ha?"

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Ai biết được."

Thịnh Lỗi Lỗi chặc chặc, "Không nhìn ra được anh Huyền có sức hấp dẫn vậy luôn."

Có lẽ mối tình đầu của tuổi trẻ là thứ rung động nhất, đặc biệt là khi nó không thành, càng không chiếm được thì càng khó quên nhất, trở thành sự

tiếc nuôi cả đời.

Lâm Diệc Cẩn cả đời thông minh, vậy mà không vượt qua được cửa ải này của tuổi trẻ."

Thịnh Vô Ngung sâu xa nói: "Người thông minh không bao giờ đạt đến đỉnh cao cảm xúc."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Ày, hồi thế gian tình ái là chi(*), Chủ Nhược Chuyết nói với cháu muốn tìm cơ hội hòa làm hòa với anh Huyền, cậu ta rất hối hận."

(*) Câu nổi tiếng trong truyện "Thần điêu đại hiệp" xuất phát từ bài từ của một nhà văn đời Kim, Trung Quốc.

"Hồi thế gian tình là chi, mà đôi lứa hẹn thề sống chết" thường gợi nhớ nhân vật Lý Mạc Sầu trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung.

Thịnh Vô Ngung hơi mất kiên nhẫn, "Bảo cậu ta ở yên trong thế giới phù hoa của mình đi, sao phải đến quấy rầy người ta."

Thịnh Lỗi Lỗi vốn chỉ định bóng gió thăm dò trước mặt chú nhỏ giúp Chủ Nhược Chuyết, thấy Thịnh Vô Ngung như vậy thì đương nhiên biết điều nói: "Cháu cũng nói Hiểu Đông tính tình ngoài mềm trong cứng, vậy cháu cúp máy trước, cháu đi chọn quà, hôm nào qua đón chú về ăn Tết thì tặng bù quà sinh nhật cho Hiểu Đông luôn."

Thịnh Vô Ngung từ chối cho ý kiến, thấy anh vẫn trước sau như một, Thịnh Lỗi Lỗi bèn cúp điện thoại.

Lúc Thịnh Vô Ngung lái xe lên núi, trời còn chưa tối, anh thăm thở phào, lái xe lên đường núi quanh co, vòng qua sườn núi, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông.

Y nghe thấy tiếng xe thì đẩy cửa ra ngoài đón, theo sau là chú cún đen ngoe nguẩy cái đuôi vui vẻ bám sát gót chân.

Huyền Hiểu Đông thấy trong xe đúng là Thịnh Vô Ngung về, trên mặt tỏ ra ngạc nhiên tươi cười.

Thịnh Vô Ngung dừng xe ở khoảng đất bằng trước cửa, mở cửa xe ra, điều khiển xe lăn xuống xe.

Huyền Hiểu Đông bước tới đóng cửa xe lại giúp anh, "Sao anh quay lại nhanh vậy? Đã ăn tối chưa? Cũng không gọi điện báo trước cho tôi, tôi không nấu cơm rồi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cốp sau có chở theo đồ, làm phiền cậu mở ra bê

xuống giúp tôi."

Huyền Hiểu Đông liền xoay người đi đến đuôi xe, Thịnh Vô Ngung chỉ huy y, nói: "Phía dưới có nút bấm, cậu nhấn vào đó là được."

Huyền Hiểu Đông cúi người tìm nút đó, nhấn lên, cốp sau từ từ nhấc lên, y ngửi thấy hương hoa ngào ngạt trước, sau đó thấy hoa mát, chú cún đen phía sau gầm gừ một tiếng, xù lông lên.

Rất nhiều quả bóng bay màu hồng phấn tranh nhau chen lấn bay ra khỏi cốp xe, dịu dàng đung vào trán y, sau đó nhẹ nhàng theo gió bay lên không trung trước mặt y.

Bóng khá nhiều, ánh mắt y dõi theo những quả bóng bay lên bầu trời, nhìn thấy hơn trăm quả bóng bay trong suốt màu hồng đang dâng lên giữa không trung, lay động theo gió trên bầu trời, tựa như giấc mộng huyền ảo, đến cả không gian núi rừng vắng vẻ cũng được tô điểm thêm phần ấm áp. Y hoàn toàn chưa kịp nhận ra đây là chuyện gì, chỉ đứng ngơ ngác ở đó nhìn lên bầu trời đầy bóng bay, rồi lại nhìn cốp xe.

Sau khi bóng bay trôi hết theo gió thì hoa hồng màu sâm panh mềm mại yêu kiều đầy ấp xung quanh hiện ra, có lẽ cánh hoa hồng đã được tắm đủ nắng nên mùi hương cứ vấn vít quanh quẩn nơi chóp mũi.

Loài hoa tươi đáng ra không nở vào mùa đông, giờ phút này đang khoe sắc trước mặt y, cánh hoa màu sâm panh lộng lẫy xinh đẹp, bóng loáng mềm mại như tơ lụa, những đóa hoa thanh nhã hình chiếc cốc lớn, tươi tắn phủ kín cốp xe, vừa long trọng lại vừa dịu dàng.

"Chúc mừng sinh nhật, Huyền Hiểu Đông tiên sinh."

Huyền Hiểu Đông nhìn sang Thịnh Vô Ngung, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, cứ như không ngờ có một ngày người đàn ông này sẽ chúc mừng sinh nhật mình bằng phương thức như vậy.

Thịnh Vô Ngung thấy biểu cảm của y thì hớn hờ, "Hoa này gọi là Peach Avalance(*), tên rất đẹp, được vận chuyển bằng máy bay từ trong nhà ấm ở phương Nam, tổng cộng 2800 đóa, chúc mừng sinh nhật 28 tuổi của cậu.

Hoa này thì không có mùi gì, chỉ là càng nhiều thì càng có hiệu quả hơn, nghe nói phun thêm cả nước hoa hương hoa hồng, thật ra tôi không rõ lắm,

nhưng quản lý của công ty quà tặng ra sức đề cử tôi phương án này——Mở nắp xe ra là thấy ngay hoa hồng và bóng bay, nghe có vẻ là cách tầm thường nhất nhưng cũng là món quà có khả năng tạo niềm vui bất ngờ nhất cho người nhận."

(*) Còn gọi là hoa hồng tuyết lở, được Lex Voorn tạo ra ở Hà Lan vào năm 2004.

Nó là một loài hoa cắt cành cao cấp của châu Âu, thường được sử dụng trong lễ đăng quang của hoàng gia, đám cưới và các buổi lễ khác.

"Nghe nói người nhận được quà sẽ rất ngạc nhiên và vui mừng, hiệu quả ngoài dự đoán."

"Bây giờ xem ra, có vẻ hiệu quả ổn đó chứ?"

Huyền Hiểu Đông ngạc nhiên xong, cuối cùng bật cười, "...!Cảm ơn anh, cảm ơn anh rất nhiều, thế nhưng chuyện này lãng phí quá, không cần...!khoa trương vậy đâu, đương nhiên tôi rất thích, cảm ơn anh."

Thịnh Vô Ngung cũng rất hài lòng, quyết định có thể lần sau sẽ tiếp tục ghé thăm công ty quà tặng kia, "Trên xe tôi còn có thức ăn đặt trước, cả bánh gato, rượu sâm panh, hoa quả."

Cậu là người được chúc mừng cho nên không để cậu nấu cơm được, bây giờ chúng ta bắt đầu ăn bữa tối sinh nhật được không?"

Huyền Hiểu Đông vô cùng lưu luyến, nhìn không rời mắt những đóa hoa tươi rạng rỡ, "Được chứ, anh vào rửa mặt trước đi, tôi dọn hoa vào."

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, tỉ mỉ chuẩn bị hai ngày, rất rõ ràng là để lấy lòng đối phương, mà cậu ấy nhận được cũng rất trân trọng, đương nhiên là anh cực kỳ vui rồi, bèn hân hoan đi vào trong.

Tiểu Bố nhảy lên đầu gối anh, cảm thấy tâm tình chủ mình đang vui nên nó cũng tò mò nhìn về hoa trong nắp xe.

Huyền Hiểu Đông cẩn thận từng chút một ôm tất cả hoa hồng trong nắp đi, không sót một bông nào, mang vào bếp ngâm nước.

Tất cả những gì chứa được nước, từ vại nước, chậu nước,...!đều được dùng để cắm hoa, trong không khí ngập tràn hương hoa hồng dịu dịu, cảm giác tồn tại lại cực lớn.

Đây là những bông hoa đang tỏa hương vì sinh nhật của y, Huyền Hiểu Đông chọn vài cành đẹp nhất cắm vào bình hoa, đặt lên bàn ăn.

Đúng là ghế sau xe còn có mấy hộp bạc đựng đồ ăn đầy kín, được xếp gọn gàng chỉn chu từng tầng, mở ra món chính nào cũng vẫn còn ấm nóng, sâm panh, bánh gato, hoa quả vô cùng ngay ngắn, nhìn ra được là bữa tối sinh nhật rất đắt đỏ được đặt trước ở khách sạn.

Thịnh Vô Ngung thay quần áo rửa mặt mũi chân tay xong thì quay về bàn ăn, "Bánh gato tôi làm đấy."

Huyền Hiểu Đông ngạc nhiên nhìn Thịnh Vô Ngung, anh nói: "Sao nào, không giống à?"

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Tôi tin, dù sao ngài Thịnh là người có rất nhiều tài nghệ, thông hiểu mười mấy ngôn ngữ cơ mà."

Thịnh Vô Ngung nói: "Đương nhiên, sư tử vồ thỏ đều dùng toàn lực, tôi làm việc luôn theo đuổi sự hoàn hảo."

Huyền Hiểu Đông cười giúp anh bày món ăn, "Cảm ơn vua sư tử kiêu ngạo đã tổ chức sinh nhật cho tôi hôm nay, tôi thật sự rất cảm động."

Thịnh Vô Ngung cười bật chai sâm panh, "Thử xem, rượu sâm panh này ngon lắm."

Lượng thức ăn bữa tối cũng không nhiều, có lẽ đã cân nhắc tới việc sau khi ăn xong còn có bánh gato, nhưng Huyền Hiểu Đông thích ăn sashimi, vị sâm panh rất ngon, bọt khí mịn bùng nổ trong khoang miệng, hương vị ngọt ngào phong phú.

Trọng lượng bánh gato cũng không nhiều, phù hợp cho hai người ăn.

Huyền Hiểu Đông cầm dao cắt bánh, nhìn thấy nhân bên trong còn có cả hoa quả, "Anh nhọc lòng quá."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không nhọc tí nào, cậu ngồi lại đây."

Tôi có quà sinh nhật tặng cho cậu."

Huyền Hiểu Đông dịch ghế sang ngồi bên cạnh anh, "Thật sự không cần hao tâm tổn trí vậy đâu, anh đã tặng tôi rất nhiều thứ rồi."

Anh lấy một hộp quà hình vuông được đóng gói đẹp mắt từ bên thành xe lăn rồi đẩy sang cho y, "Tặng cậu, quà sinh nhật."

Huyền Hiểu Đông thấy chiếc hộp này còn được tỉ mỉ thắt nơ con bướm màu hồng cực kỳ xinh xắn dịu dàng, cuối cùng không nhịn được cười, "Lúc nghe công ty quà tặng tư vấn, ngài Thịnh không nói rõ cho họ người anh tặng

quà sinh nhật là nam sao?" Anh ấy sẽ không đặt một bộ trang sức xinh đẹp bên trong đó chứ?

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi thấy cậu vui lắm mà, phương án của công ty quà tặng này hoàn toàn phù hợp với mong muốn của tôi, rõ ràng cũng đạt được hiệu quả——Mở ra xem quà đi."

Huyền Hiểu Đông rút nơ con bướm màu hồng, mở hộp ra, sắc mặt hơi thay đổi.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Thích không——? Mặc dù đúng là có quý bà thích dùng thứ này, thế nhưng tôi cân nhắc tới việc tiện mang theo, hơn nữa có thể đăng ký dân dụng, chỉ có mấy kiểu dáng thôi, cái này có tính năng tốt nhất."

Tôi có hỏi ý kiến của các chuyên gia, Thịnh Lỗi Lỗi cũng rất muốn cái này, đáng tiếc là không có cửa, hơn nữa đây là kiểu được đặt làm riêng."

Huyền Hiểu Đông lấy ra món quà có thể khiến phần lớn người giật nảy cả mình khi nhìn thấy từ hộp, tay chạm vào phần kim loại có cảm giác nặng nề quen thuộc.

Y trân trọng sờ vào phần tay nâng gỗ hồ đào đậm màu sáng loáng, cầm lấy ống tròn màu bạc từ bên dưới, chậm chậm xoay tròn lắp vào, đây là một thứ có tính năng trác việt, toàn thân nó toát ra sự xịn xò và đắt đỏ.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Chứng nhận sử dụng súng cũng làm luôn cho cậu rồi, để ở dưới đó, tôi tìm bạn bè nhờ làm gấp."

Huyền Hiểu Đông nhẹ nhàng vuốt ve thân súng, cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt, "Cảm ơn anh...! Món quà này...!rất dụng tâm." Dụng tâm đến mức khiến y không đành lòng trả lại, món quà này quá giá trị, trả lại thì làm tổn thương tấm lòng của người ta quá, chẳng lẽ đây là món quà cuối cùng trước khi chia tay sao? Y vừa thấy buồn bã lại vừa thấy phiền muộn, nhưng đây thực sự là món quà tuyệt vời nhất y từng nhận được, cho dù thế nào thì cũng phải cảm ơn Thịnh Vô Ngung đã cho y một khoảng thời gian tốt đẹp như vậy, cho dù sau này hai người không gặp lại nhau.

Thịnh Vô Ngung nói: "Em thích là tốt rồi, tôi làm việc phải hoàn hảo, nhưng mà chuyện theo đuổi người ta tôi lại hoàn toàn không có kinh nghiệm, bởi vậy phải nghiêm túc học hỏi nghiên cứu vài ngày."

Huyền Hiểu Đông đang ngẩn ngàng trăm mối cảm xúc vuốt thân súng, nhất thời không nghe rõ, ngược mắt lên nhìn Thịnh Vô Ngung, "Hả?"

Thịnh Vô Ngung cười lặp lại, "Tôi không có kinh nghiệm theo đuổi người ta, có gì không được hoàn hảo, mong em thông cảm hơn."

Huyền Hiểu Đông nhìn gương mặt Thịnh Vô Ngung, vẻ mặt dần dần cứng lại, tràn đầy vẻ nghi hoặc và hoang mang.

Thịnh Vô Ngung nhìn y, biểu cảm dịu dàng nhưng rồi lại nghiêm túc, "Huyền Hiểu Đông tiên sinh, tôi muốn có quan hệ yêu đương sâu sắc với em vì mục đích kết hôn, không biết có được không?"

Anh nhìn chăm chú Huyền Hiểu Đông, ánh mắt rất đối dịu dàng, vẻ mặt thoải mái giống như trong những tình huống ngoại giao mình chẳng hề phớt lờ trước đây, giữa các đại sứ quan trọng và lãnh đạo các nước, thốt ra nhẹ tênh một câu nói có sức nặng như vậy.

Huyền Hiểu Đông ngây ngẩn cả người, một ý nghĩ ngẩn ngui chợt lóe lên, trong đầu y lướt qua vô số suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn không thể tỏ ra biểu cảm nào cho phải phép, nói ra câu từ nào cho thích hợp, phản ứng đầu tiên của y là từ chối—Bất kể là thân phận địa vị hay là gì khác, đây đều là một chuyện vô cùng hoang đường.

Thế nhưng cũng trong cái chớp mắt ấy, sự thân thiết dễ chịu và ấm áp như gió xuân khi ở bên người đàn ông này những ngày qua chợt chiếm thế thượng phong, lời từ chối sẽ đánh mất những thứ này sao?

Cảm giác không muốn và sự áy náy cứ thế thâm kín nảy sinh, tựa như phi pháp đoạt lấy bảo vật quá quý giá không thuộc về mình, y không có khả năng giữ lấy, nhưng cũng không nỡ lòng bỏ nó đi.

Thịnh Vô Ngung nhìn y chăm chú, "Em có vấn đề gì muốn hỏi không?"

Huyền Hiểu Đông im lặng một lúc lâu mới hỏi Thịnh Vô Ngung một câu mà cả trăm triệu lần anh cũng chẳng thể nào ngờ được, "Anh có chắc chắn mình thích đàn ông không?"

Có phải chỉ vì y từng có thời gian suy sụp nên anh nhầm lẫn giữa hảo cảm bạn bè và tình yêu không? Hay là...!lòng thương hại? Chỉ nghĩ đến đây thôi, trái tim y như bị đâm xuyên.

Dường như biết suy nghĩ mà y chưa nói ra, Thịnh Vô Ngung bật cười, "Tôi cứ tưởng em sẽ hỏi tôi có phải thời gian ngắn quá không."

Có đôi lúc xác định liệu một người có phải người ấy của mình không cũng không cần thời gian quá dài."

Huyền Hiểu Đông lẩm bẩm, "Sao...!anh lại thích tôi?" Bản thân y thật sự

bình thường tới nỗi chẳng có gì đáng chú ý, y kiên quyết không chịu tin tưởng lời nói của người đàn ông gần như hoàn hảo trước mặt, anh nói rằng anh đang theo đuổi y, thật sự không phải đang nằm mơ sao?

Nhưng Thịnh Vô Ngung có vẻ đã chuẩn bị từ trước, đáp lại: "Tôi yêu em có lẽ cũng chẳng có lý do, mặc dù có thể cũng có lý do đấy, ví dụ như em thông minh, em thuần khiết, em đáng yêu, em là người tốt bụng, nhưng nguyên nhân chủ yếu có lẽ vẫn là vì em hoàn toàn hợp gu tôi, bởi vậy em biết rõ tôi là người ích kỷ rồi này, cho nên em đừng cảm kích tôi nữa."

Anh nói khẽ mà thâm tình, giống như những dòng thơ tình lãng mạn, cứ như đã được âm thầm luyện tập rất nhiều lần, thành thạo tới mức nắm bắt được giọng điệu hoàn hảo nhất và dòng cảm xúc sâu lắng nhất.

Huyền Hiểu Đông và anh bốn mắt nhìn nhau, hai bên tai y nóng ran.

Thịnh Vô Ngung không kìm được giơ tay chạm lên gương mặt Huyền Hiểu Đông, nhìn y chăm chú, "Trước đây đúng là tôi không quan tâm lắm đến đồng tính, chỉ là khoảng thời gian qua tiếp xúc với em, tôi cảm thấy em rất hợp với tôi—Đương nhiên, nếu như em đồng ý, tôi cũng muốn tiến thêm một bước để xác nhận."

Xác nhận như thế nào? Huyền Hiểu Đông khó hiểu, mờ mịt nhìn Thịnh Vô Ngung, lúc này cả người y như khúc gỗ, không có bất kỳ sự đáp trả nào.

Thịnh Vô Ngung chỉ mỉm cười nhìn y chăm chú, ánh mắt dừng trên bờ môi ướt át của y.

Mặc dù Huyền Hiểu Đông không nhay bén nhưng dưới cái nhìn chăm chú và nụ cười của anh, hình như cũng đã hơi hiểu ra.

Nhưng lúc này đây y lại rất xấu hổ và nhát gan, giống như một con người khô khan cần cỗi đến cực điểm, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện núi bảo vật.

Trái tim y đập thành thạch như gõ mõ, hai bên má và tai thì nóng rực.

Thịnh Vô Ngung giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve má y, ngón tay anh quệt xuống cằm y, anh hơi cúi người xuống, ánh mắt dừng lại trên hai vành tai đã ửng hồng rồi đến phần dưới gương mặt, giọng điệu vừa như nỉ non lại vừa như đầu độc, "Được không em?"

Huyền Hiểu Đông mở to mắt nhìn đối phương, thấy anh áp sát đến, sau đó cúi đầu ngậm lấy môi y chuẩn xác không lệch đi đâu được.

...!Nóng quá.

Không ngờ trông người đàn ông này lạnh như tiền nhưng môi lưỡi lại nóng bỏng đến vậy.

Huyền Hiểu Đông mở to đôi mắt, cả cơ thể ngỡ ngàng đón nhận nụ hôn bất ngờ này trong tư thế bị động.

Lòng bàn tay Thịnh Vô Ngung vuốt cầm y, ban đầu chỉ là hôn lướt nhẹ một cái giống như thăm dò.

Thấy tình hình không bị khước từ, ngón tay anh hơi dùng lực, lại một lần nữa hôn sâu thêm.

Trong trẻo mềm mại y như tưởng tượng của anh, anh không thỏa mãn với sự thân mật bề ngoài như vậy nữa mà nghe theo tiếng gọi con tim mình, tiếp tục nụ hôn sâu này thêm nữa, dù sao đây cũng là sự xác nhận, không phải sao? Phải chịu trách nhiệm bằng mọi giá, nhất định phải đưa ra kết luận.

Tay trái anh đỡ lấy lưng Huyền Hiểu Đông, ép y về phía mình, nụ hôn này vừa sâu vừa dài, nhất là đối phương còn gần như nín thở không phản kháng chút nào, cho tước cho lấy, mặc anh cướp đoạt.

Ngoan quá.

Bàn tay anh đi xuống, đỡ lên vòng eo gầy mảnh mẽ Huyền Hiểu Đông, sau đó anh cảm giác được đối phương gần như dựa cả người về phía mình ngay tức khắc.

Cách lớp vải quần áo mỏng manh, cơ thể hai người đều rất nóng.

Nụ hôn này chẳng biết kết thúc từ khi nào, Thịnh Vô Ngung dịu dàng vuốt nhẹ lên khóe mắt ửng hồng của người mình thương, cười khẽ, "Kết thúc xác nhận...!Còn cần chứng minh thêm không? Tôi không ngại đêm nay chứng minh cho em nhiều hơn đâu..."

Toàn thân Huyền Hiểu Đông nóng như sắp bùng nổ, y gần như nhảy dựng lên khỏi ghế trước nụ cười xen lẫn vài phần cợt nhả của Thịnh Vô Ngung, ra khỏi phòng anh nhanh như thỏ.

Từ trước đến nay y không hề biết một nụ hôn...!hóa ra lại có thể khiến cơ thể mình chẳng khác nào đốm lửa nhỏ bị đẩy lên rồi cháy lan khắp cả đồng cỏ.

Khoảnh khắc đó y gần như không thể kiềm chế được nổi hung nhớ và dục vọng mãnh liệt muốn nuốt chửng người ấy vào bụng, y muốn anh, da thịt cả người y đều khô cạn đòi hỏi sự vuốt ve của anh, y ao ước được ôm lấy anh, y khát khao anh nhiều hơn.

Một mình y đi qua thiên sơn vạn thủy, một mình y trồng dưa cuộc đời ở

lưng chừng núi, y đã thanh tâm quả dục nhiều năm, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cần một người khác tham gia vào cuộc sống của mình, cho tới bây giờ y vẫn không nghĩ đến sẽ có một ngày như thế.

Thân thể không chế suy nghĩ của y, điên cuồng kêu gào khát khao người đàn ông ấy, lúc này đây linh hồn đã bị xác thịt chiếm ưu thế, y hoàn toàn bị chinh phục bởi ham muốn và hi vọng.

Dĩ nhiên đối phương cũng đã chứng minh bằng phản ứng cơ thể rất thành thật, anh và y cũng rất có khả năng.

Cho nên...! còn cần xác nhận thêm sao? Huyền Hiểu Đông vừa nghĩ đến đối phương vừa cười vừa nhìn mình thì toàn thân đã nóng tới mức sắp sửa nổ tung.

Rõ ràng thời tiết đang giá lạnh nhưng người y lại nóng kinh khủng, y đi ngang qua bếp, hoa thơm quá.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú thích: "Người thông minh không bao giờ đạt đến đỉnh cao cảm xúc."

"Tôi yêu em có lẽ cũng chẳng có lý do, mặc dù có thể cũng có lý do đấy, ví dụ như em thông minh, em thuần khiết, em đáng yêu, em là người tốt bụng, nhưng nguyên nhân chủ yếu có lẽ vẫn là vì em hoàn toàn hợp gu tôi, bởi vậy em biết rõ tôi là người ích kỷ rồi này, cho nên em đừng cảm kích tôi nữa."

Hai câu trên đều trích từ "Thư tình của Chu Sinh Hào", 100% ngọt, đề cử đọc!

Đây là lĩnh vực mới toanh với ngài Thịnh, anh ấy cũng rất nghiêm túc học tập và nghiêm cứu nó nha!

Chương 37: 37: Cá Xốt Tương Đậu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi trời rét, nước trong sơn động lại không hề lạnh buốt thấu xương như ngày hè, trái lại còn hơi âm ấm.
Huyền Hiểu Đông ướt đầm đề ngoi lên khỏi mặt nước từ sâu dưới hồ trong sơn động, xiên thép bắt cá trong tay còn đang kẹt một con cá nhảy nhót tung bùng.

Y ném nó vào thùng nước bên bờ, bên trong đã có mấy con cá khác.
Huyền Hiểu Đông chống tay lên thành bờ, cánh tay dùng sức, cả người bật ra khỏi mặt nước lên bờ vững vàng.

Y cầm khăn mặt lau qua nước trên người, cơ thể hùng hực tỏa ra sương trắng.
Y cũng không cảm thấy lạnh gì hết, chỉ với tay xách thùng cá rồi ra khỏi sơn động.
Trời còn chưa sáng choang, núi rừng lạnh lẽo, cây cối thưa thớt, sương phủ đầy người.

Huyền Hiểu Đông mặt không cảm xúc xách thùng cá, chân trần giẫm lên cỏ khô phủ sương đã khô héo, cơ thể rắn chắc không hề e dè, trái lại người còn nhanh chóng nóng lên giống như bị lửa thiêu.

Y nhanh chân đặt thùng nhựa lên sau xe mô-tô, lấy dây thùng ra quấn cố định lại, sải cặp chân dài lên xe rồi phóng về căn nhà trên sườn núi.
Trở về căn bếp, thấy đậu tương hôm qua mình ngâm đã nở ra, y chắt nước,

bỏ vào trong nồi đun sôi, sau đó làm cá, cào vảy mổ bụng cọ rửa sạch sẽ rồi mới vào phòng đi tắm.

Sau khi thay quần áo xong đi ra, thấy đậu tương đã được nấu nở ra, y lấy một cái chảo gang lòng sâu ra ngoài, rót dầu ăn, cho các loại hương liệu và hành tây đã chuẩn bị sẵn vào đảo thơm lên, đợi một chút rồi vét hết hành tây, hành lá, tỏi gạo ra ngoài, chỉ còn thừa dầu thực vật.

Y cho đậu tương đã luộc như để ráo nước vào xào cùng.

Mùi thơm của đậu nhanh chóng tỏa ra ngoài, Thịnh Vô Ngung rời giường rửa mặt xong cũng điều khiển xe lăn theo hương thơm, đến bên cạnh y hỏi: "Sáng sớm em nấu gì mà thơm vậy?"

Huyền Hiểu Đông vẫn không dám nhìn anh, chỉ tập trung nhìn chòng chọc vào đậu tương, nói: "Làm tương đậu, lát nữa xốt cá, nếu anh thích cũng có thể dùng để trộn mì."

Thịnh Vô Ngung nhìn con cá rất lớn trong bể, hình như là cá được bắt, bèn hỏi: "Con cá này giống con tôi từng ăn khi đến đây lần đầu tiên đúng không? Em đi đâu để bắt được con cá lớn thế này?"

"Là cá sơn động, hương vị rất ngon, lát nữa xốt với tương đậu sẽ cực thơm." Y ra sức vờ như không có chuyện gì xảy ra, may mà việc nấu cơm y chẳng cần suy nghĩ nhiều, đã quá quen thuộc trôi chảy rồi, nếu không nhất định y sẽ rất rụt rè.

Một buổi sáng sớm lạnh lẽo như vậy đã lội xuống nước bắt cá? Thịnh Vô Ngung nhìn kỹ lại, quả nhiên thấy tóc y vẫn còn ướt, nhưng thấy thời tiết thế này mà y còn mặc áo may ô ngăn tay, xem ra đúng là không sợ lạnh, có lẽ sẽ không bị cảm lạnh cảm cúm gì đâu.

Anh biết rõ Huyền Hiểu Đông đang ngượng ngùng, miệng cười tủm tỉm, cũng không nhắc đến chuyện tối hôm qua nữa, ở bên cạnh quan sát y xào đậu tương.

Đang ở trong phòng bếp mà cảm giác tồn tại của hoa vẫn rất mạnh, đúng là quá nhiều...!Cái nhìn của Thịnh Vô Ngung cũng có cảm giác quá mạnh mẽ, nửa người Huyền Hiểu Đông đứng áp sát vào Thịnh Vô Ngung đã cứng ngắc tê dại.

Đậu tương xào khô quá nửa thì lớp vỏ cũng hơi nhăn theo, Huyền Hiểu Đông từ từ đổ tỏi gừng ớt băm vào xào cùng cho thơm rồi xúc ra, đổ dầu ăn vào rán cá cho vàng ruộm hai mặt, rồi múc tương đậu lên xốt trong chảo

lát.

Y rắc rau thơm còn tươi lên, lật cá lại phủ thêm một lớp tương nữa, thấy rau thơm xanh ngắt non mềm, hương thơm đậm đà, con cá màu vàng ươm được điểm xuyết thêm màu sắc của tương đậu, vô cùng đẹp mắt và hấp dẫn, bèn quyết đoán bắc chảo xuống.

[Click để xem ảnh](#)

Y quay đầu lại nhìn Thịnh Vô Ngung, "Anh ăn mì hay cháo hoa?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Cháo hoa là được, tương đậu này thơm thật đấy."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, vờ như không có chuyện gì xảy ra, "Bình thường nếu như lười làm tương đậu thì nấu cá với cháo ăn cũng được, siêu thị cũng có bán tương đậu sẵn, chỉ là sẽ không dậy mùi như chúng ta tự làm." Y giúp anh đổ cháo hoa vào nồi, xào thêm rau cải, Thịnh Vô Ngung vừa thông thả ăn bữa sáng, vừa rảnh rỗi hỏi y, "Bây giờ đang là mùa đông, trên núi này cũng không có con mồi gì đâu nhỉ? Hôm nào có thời gian dẫn em đến bãi săn thử súng mới nhé?"

Lúc này Huyền Hiểu Đông mới nhớ ra hôm qua mình còn nhận được món quà sinh nhật vô cùng quý giá, lúc đó y thích tới nỗi như nhận được bảo vật, cuối cùng lại bị lời tỏ tình quá đột ngột của Thịnh Vô Ngung làm cho quên bém mắt chuyện này, chiếc hộp quà xinh đẹp vẫn còn đặt trên bàn trong phòng y.

Nhưng bọn họ có thể xảy ra chuyện gì sau này sao?

Y đáp bừa một câu, lấy rau cải ra ngoài đặt lên bàn, Thịnh Vô Ngung lại hỏi y, "Hôm nay vẫn chơi game chứ?"

Huyền Hiểu Đông mắt tròn đáp: "Được." Rồi bỗng nhiên y nhận ra chơi game cùng Thịnh Vô Ngung sẽ phải tiếp xúc quá gần gũi với anh, vội vã nói lại: "Nhưng tôi muốn xới đất trước, nếu không mấy hôm nữa đất sẽ cứng lại khó xới."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Được, tôi đọc sách một lát chờ em."

Huyền Hiểu Đông cúi đầu xuống ăn cháo, Thịnh Vô Ngung gấp một miếng thịt phần bụng cá đặt vào bát y, y hơi khựng lại, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Thịnh Vô Ngung chỉ cười nhìn y.

Sau bữa sáng, quả nhiên Huyền Hiểu Đông cầm cuốc đào đất bên cạnh bực

tường ngoài sân, xới tung đất trồng cả vườn rau vừa thu hoạch một lần nữa.

Thật ra y đã xới một lần trước đó rồi, nhưng y chịu khó, dù sao thỉnh thoảng xới đất sẽ khiến cho đất càng màu mỡ hơn.

Y sức lớn, vài lần đã có thể đào rộng cả một vùng, tiếng cuốc lạch cạch vang vọng, bùn đất mềm cũng theo từng nhát cuốc mà lật tung lên như bôi dầu bên trong.

Y cũng dần dần bình tĩnh lại, chỉ chuyên chú vào khoảng đất trước mặt. Thời tiết rất đẹp, mây trôi trên bầu trời cao, có gió nhẹ nhẹ, tiết trời thế này đúng là phù hợp để làm lụng. Mèo và chó đã rất thân nhau, Tiểu Bồ thân thiết trêu chọc chú cún đen, sau đó bị cún ta đuổi tán loạn dưới hiên nhà.

Trong khoảng sân nhỏ có hai sinh vật này nên trông có sức sống hẳn lên, cũng tránh được việc bầu không khí quá yên tĩnh và gượng gạo. Thịnh Vô Ngung ngồi dưới hiên, cầm trong tay quyển sách, quan sát Huyền Hiểu Đông cầm cuốc làm việc, áo phong mỏng manh dán lên bờ lưng săn chắc, vòng eo săn, hai chân vừa dài vừa khỏe khoắn, bắp thịt căng lên khi dùng sức, đường nét trơn mượt, gợi cảm vô cùng. Thịnh Vô Ngung vò trang sách, cảm thấy hơi khát họng, anh uống ngụm nước từ bình giữ nhiệt trong tay.

Hôm nay Huyền Hiểu Đông chuẩn bị cho anh trà đen nấu đậu tây trắng, thêm mật ong, đậu tây trắng tốt cho dạ dày, y vẫn luôn cẩn thận điều dưỡng cho thân thể anh, nhưng thứ này lại không thể xua tan sự khô nóng đang lan ra từ linh hồn anh.

Quyển sách anh cầm trong tay là "Thư tình của Chu Sinh Hào", những ngày gần đây anh đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, đã ghi nhớ được khá nhiều thứ trong này.

Ví dụ như lúc này, anh sẽ nhớ tới câu "Nếu như trên cõi đời này chỉ có hai người chúng ta thì tốt quá, tôi nhất định sẽ bắt nạt em tới mức khóc không nổi".

Khiến em ấy khóe mắt ửng hồng, khiến em ấy thở hổn hển, khiến em ấy mất kiểm chế trong lòng ngực mình.

Thứ tình cảm này một khi nảy sinh, dường như sẽ không ngừng gia tăng mạnh mẽ, không thể tự chủ được.

Phong cảnh núi rừng đẹp đẽ, cỏ cây khoe sắc, sâu bay cá bơi, ánh mặt trời giăng hoa mây, mọi thứ đều kiêu diễm tự do, anh nhàn rỗi tới mức chỉ còn lại ao ước muốn được bắt nạt đối phương.

Anh cảm thấy nếu như mình không chủ động thêm thì có lẽ người ấy sẽ tiếp tục giả làm ốc sên, vờ như không có chuyện gì xảy ra, như thế sẽ rất lãng phí thời gian.

"Hơn nửa cuộc đời này đã kết thúc thế đấy, làm sao còn chịu được sự dầy dụa rời rạc như vậy?" (Vẫn là trích dẫn từ thư tình của Chu tiên sinh)

Anh lật soàn soạt trang sách trong tay một lát, thấy cuối cùng Huyền Hiểu Đông cũng xới xong đất, về phòng đi tắm.

Nghĩ ngợi một chút, anh cất sách đi, khởi động xe lăn tới phòng game, thành thạo mở trò chơi ra, bắt hình thức chiến đấu trên đảo của mình.

Chỉ một lát sau, anh đã cất giọng gọi Huyền Hiểu Đông qua cửa sổ, "Hiểu Đông! Đảo của tôi có kẻ xâm lược!"

Huyền Hiểu Đông vừa mới thu dọn đồ khô ngoài sân, nghe thấy tiếng gọi thì đi sang nhìn màn hình, quả nhiên có mấy người lên đảo của Thịnh Vô Ngung, đang cướp trang bị, cấp bậc bọn họ đều khá cao, trang bị mang theo cũng rất xịn.

Y đi qua mở máy tính của mình, nhanh chóng đăng nhập vào trò chơi, sau đó vác khẩu súng bắn tỉa lớn lên đảo của Thịnh Vô Ngung, vài phát đạn đã bắn chết hai người trong số đó.

Đối phương thấy không ổn bèn vội vàng tìm chướng ngại vật để ẩn núp, đợi người chết hồi sinh quay về tái hợp.

Huyền Hiểu Đông đã quá thành thạo bản đồ đảo rồi, chậm rãi đi vòng qua sau bọn họ, tàn nhẫn không nhiều lời, lại bắn chính xác hai kẻ vừa mới hồi sinh xong, khiến đối phương lại một lần nữa rơi vào trạng thái làm xác chết, sau đó y mỉm cười nói: "Lần này bọn họ đánh rơi rất nhiều trang bị và kinh nghiệm."

Thịnh Vô Ngung lại nói: "Ồ, chỗ này của tôi lại có người tới."

Huyền Hiểu Đông xoay người sang nhìn vào màn hình của anh, "Để tôi, anh

cấp thấp, trốn đi đợi tôi giết họ xong rồi hẵng ra."

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn sang bên cạnh, đẩy máy tính ra trước mặt y, "Em ngồi xuống đi cho tiện thao tác."

Huyền Hiểu Đông không nghi ngờ gì mà ngồi xuống, mười ngón tay bay lượn, điều khiển nhân vật của Thịnh Vô Ngung linh hoạt trốn tránh trong mỗi tòa kiến trúc, thoát khỏi vòng vây của đối thủ.

Huyền Hiểu Đông đang tập trung nên không để ý Thịnh Vô Ngung vươn tay sang, bỗng nhiên ôm lấy eo y.

Tay y khựng lại một lát, Thịnh Vô Ngung chỉ cảm thấy phần eo dưới tay mình vì giật mình mà da thịt cấp tốc co rút lại, anh nhìn màn hình dụi dàng nhấc nhở y, "Bên ngoài lại có kẻ xâm lược kìa."

Quả nhiên màn hình lóe lên đèn đỏ, nhắc nhở kẻ xâm lược đã ở gần trong phạm vi 20 mét.

Huyền Hiểu Đông im lặng, chỉ có thể điều khiển nhân vật tiếp tục chạy về phía trước, lại cảm nhận được bàn tay Thịnh Vô Ngung đang chầm chầm vuốt ve eo mình, ngón tay sượt qua thắt lưng, mò xuống dưới bụng——Y đảo mắt nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn y, vẻ mặt anh không hề ngưng ngừng chút nào, hết sức thản nhiên.

Huyền Hiểu Đông không thể làm gì khác hơn là điều khiển nhân vật trốn vào trong tháp để quan sát, mở toàn bộ lưới thép phòng thủ và hệ thống mìn, thấy an toàn rồi, y mới buông tay ra, "Ổn rồi...!Đã an toàn, anh chơi đi, tôi đi dọn dẹp..."

Y chưa nói xong thì Thịnh Vô Ngung đã nắm chặt cánh tay y, kéo y về phía mình, môi anh lại một lần nữa chuẩn xác hôn lên môi y.

Trước lạ sau quen.

Đây chỉ là một nụ hôn rất bình thường.

Đợi đến khi Huyền Hiểu Đông lấy lại tinh thần, chẳng biết từ khi nào Thịnh Vô Ngung đã chuyển từ xe lăn lên sô pha, dựa vào y, hơi thở hai người vẫn vít lấy nhau.

Cả hai đều cao hơn 1m8, chen chúc trên sô pha có vẻ chật hẹp, Huyền Hiểu Đông ôm chặt lấy eo Thịnh Vô Ngung, sợ anh trượt xuống.

Thịnh Vô Ngung nghiêng người dựa lên gối mềm, ỷ vào việc được nuông chiều nên chẳng lo ngại gì, lại hôn lên tai Huyền Hiểu Đông cái nữa, trầm

giọng khẽ cười.

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông không thể nhịn được nữa, đáp lại khát khao trong lòng bằng cách nghiêng mặt sang một bên, mạnh mẽ hôn đáp trả, phòng tuyến lý trí đã hoàn toàn tan rã.

Hai người thở hồng hộc, Huyền Hiểu Đông nghiêng người cẩn thận ôm lấy Thịnh Vô Ngung, cực kỳ tập trung vào nụ hôn.

Thịnh Vô Ngung run run hàng mi, hôn đáp trả cũng hết sức nồng nhiệt dứt khoát.

Nhạc nền hùng dũng của trò chơi phối hợp vang lên, xen lẫn với tiếng sóng biển và tiếng gió rất hay.

Hình ảnh trò chơi trên màn phản quang lớn là hệ thống phòng ngự trên tháp cao đã tự động kích hoạt, kẻ xâm lược không tìm được người nên giẫm phải bãi mìn khắp nơi.

Bọn họ phát hiện trên hòn đảo này chẳng có tài nguyên gì quan trọng, xem ra là đảo mới, công kích nữa chỉ tổ tốn thời gian, thế nên dừng tấn công, tự giác rút lui.

Do quá lâu không thao tác nên trò chơi đã tiến vào trạng thái tạm thời vắng mặt(*). (Chỗ này là chỉ hình ảnh trò chơi! Không có bất kỳ ám chỉ gì!!!)

(*) Ở đây đang chỉ AFK = Away From Keyboard, nghĩa là rời khỏi bàn phím.

Đây là cụm từ để người khác biết rằng bạn sẽ không sử dụng máy tính của mình trong một khoảng thời gian diễn ra các hoạt động trực tuyến.

Huyền Hiểu Đông tắt máy tính, ôm Thịnh Vô Ngung trên ghế sofa.

Bọn họ thoát khỏi nụ hôn sâu, mặt đối mặt trong chốc lát, không nhịn được cười nên luyến tiếc tách ra, chỉ ngồi dựa sát vào nhau.

Thịnh Vô Ngung ngửi thấy hương sữa tắm vị đào chua ngọt mà Huyền Hiểu Đông vừa tắm xong, liếm lên gáy y, dùng răng nanh nhẹ nhàng day cắn lên da thịt y, giọng khàn khàn, "Tôi còn chưa thấy đã——Vào phòng tôi hay phòng em?"

Huyền Hiểu Đông cảm giác sau gáy lan truyền từng trận tê dại, cup mắt xuống nhìn thì thấy hàng mi dày và tròng mắt màu mật ong của Thịnh Vô

Ngung đang toát ra sự yêu thương nồng nàn như mật ngọt, bờ môi mỏng đã bị y hôn đến đỏ thắm mê người, bên tai còn nghe được chất giọng kỳ lạ đầy từ tính, tựa như bị thôi miên, sự háo sắc đã lấn át lý trí.

Y xuống khỏi sô pha, cúi đầu vưng vàng bế Thịnh Vô Ngung lên, đi về phía phòng anh.

Cho dù tương lai sau này thế nào, lúc này đây trong lòng bọn họ đều có nhau, y cũng bằng lòng thỏa mãn tất cả yêu cầu của đối phương..

Chương 38: 38: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa

Đó là một ngày đông hỗn loạn.

Huyền Hiểu Đông mở vòi hoa sen, mặc cho những giọt nước ấm áp rơi xuống dày đặc rửa sạch cơ thể mình, nhiệt độ trên mặt vẫn còn chưa giảm.

Y thật sự không ngờ sẽ có một ngày mình lại chủ động dâng hiến tất cả cho người ta, chỉ vì muốn lấy lòng và khiến đối phương vui.

Y tắm rửa sạch sẽ, lau qua nước trên người rồi để trần cơ thể đi ra.

Những tia sáng xuyên qua cửa sổ kính nửa tường, hắt lên Thịnh Vô Ngung nằm trên giường.

Anh nằm nghiêng người ôm chần bông, lộ ra bả vai trần và một cánh tay thon dài trắng trẻo bên ngoài, sườn mặt anh tuấn như mỹ nam điêu khắc, nét mặt thỏa mãn, ngủ đến là say sưa.

Huyền Hiểu Đông đi tới, ánh mặt trời ngày đông cũng hắt lên thân thể y, vậy mà trên người y vẫn sót lại không ít dấu vết ám muội trong giây phút hỗn loạn ban nãy, thậm chí đến đầu gối cũng bị ma sát đỏ hồng.

Dù bản thân y là người có thể lực đáng kinh ngạc nhờ thành quả tập luyện lâu năm nhưng lúc này, cả eo và chân vẫn hơi đau nhức vì sử dụng quá độ.

Y đi qua kéo rèm cửa sổ vào, căn phòng tối đi.

Huyền Hiểu Đông trở về giường, rón rén vén chăn lên rồi chui vào, hài lòng với tay sang ôm Thịnh Vô Ngung, cũng nhắm mắt lại thả lỏng cơ thể, quyết định đánh một giấc ngủ trưa.

Từ thời niên thiếu y đã biết, thứ gì tốt nhất định phải biết quý trọng, cố gắng mà hưởng thụ, sau này chưa chắc đã còn nữa.

Y ôm lấy cơ thể ấm áp của đối phương, lưu luyến áp sát vào, da thịt khát khao bao nhiêu năm qua giờ phút này đã nhận được sự vỗ về và thỏa mãn.

Không thể phủ nhận được ngày hôm nay, ngay lúc này, y chứng kiến Thịnh Vô Ngung vui vẻ mà bản thân mình cũng cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện theo, không gì cản được.

Lúc này đây, ít nhất y cũng đã có được anh rồi, còn tương lai, y hoàn toàn không muốn nghĩ tới nữa.

Hai người cùng say giấc nồng, khi Huyền Hiểu Đông tỉnh dậy thì thấy Thịnh Vô Ngung không biết đã tỉnh từ lúc nào.

Anh đang cúi đầu nhìn y, thấy y tỉnh rồi thì hai người bốn mắt nhìn nhau, không nhịn được cười, sau đó lại mắt kiểm soát hôn nhau.

Một khi đã đột phá giới hạn kia rồi thì hai người rất dễ dàng và tự nhiên chấp nhận sự thân mật, sau khi lại cọ xát một phen trên giường, Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng nói: "Em bế anh đi ngâm mình tắm nhé." Anh cũng ra không ít mồ hôi, không thoải mái chút nào.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được."

Bồn tắm rất rộng, vẫn giống như quy trình trước đây, Huyền Hiểu Đông bế Thịnh Vô Ngung vào bồn tắm, cúi đầu nhìn xuống đôi chân xương thịt cân đối, với tay đổ sữa tắm ra lòng bàn tay, giúp anh từ từ xoa bóp, từ ngón chân tới gót chân, từ bắp chân lên đùi.

Thịnh Vô Ngung không từ chối, trái lại còn thẳng thắn nói chuyện về chân mình, "Mỗi ngày tôi đều nằm trên giường dùng máy xoa bóp để phòng ngừa bị teo cơ, thật ra bác sĩ cũng có kiến nghị, nếu có vợ hoặc chồng thì có thể sinh hoạt vợ chồng nhiều hơn, kích thích dây thần kinh."

Huyền Hiểu Đông nửa tin nửa ngờ, Thịnh Vô Ngung vẫn nói: "Ngày phẫu thuật đã quyết định vào năm sau, lần này mức độ phục hồi đi lại được có tỷ lệ rất cao."

Lúc đó bác sĩ Witt sẽ bay đến giúp tôi mổ chính, còn có vài bác sĩ về nước hội chẩn cho tôi, cho nên có thể lúc ấy tôi sẽ phải nằm viện một khoảng thời gian rất dài."

Huyền Hiểu Đông nắm chặt mắt cá chân của anh xoa xoa, thấy quả nhiên Thịnh Vô Ngung không có phản ứng gì, vừa giúp anh tạo bọt xà phòng vừa

nói: "Hi vọng lần này có thể thành công."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, không thành công cũng không sao, chúng ta lại tiếp tục tìm cách khác."

Huyền Hiểu Đông giúp anh tạo bọt xà phòng trắng tinh khắp cả người, xoa xoa ần ần theo vòng tròn.

Thịnh Vô Ngung hơi nghech cằm lên, để y giúp mình làm sạch cổ, đôi mắt anh chan chứa ý cười.

Huyền Hiểu Đông tắm cho anh một lúc mới chợt nhớ ra hai tay Thịnh Vô Ngung có làm sao đâu, anh hoàn toàn có thể tự tắm cho mình, rõ ràng người đàn ông này đang hưởng thụ tình thú.

Còn mình đã tắm cho anh được một lúc rồi, vậy mà giờ mới biết đường ngượng ngùng.

Y che giấu sự lúng túng, cầm vòi sen đến rửa trôi bọt xà phòng, Thịnh Vô Ngung nói: "Không làm sạch tiếp à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Em nhớ ra anh chưa ăn cơm trưa, đói bụng xong ngủ tới tận bây giờ."

Vừa nãy em có nấu ít canh dê, anh ăn tạm canh trước nhé."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được, vậy ăn canh trước...!Buổi tối em ngủ với tôi chứ?"

Huyền Hiểu Đông không nói gì, giúp anh tắm rửa xong thì cầm khăn bọc anh vào, bế anh ra ngoài.

Thịnh Vô Ngung cười đến là tự nhiên, "Hoặc là tôi sang phòng em cũng được, nhưng mà giường em thì không tiện lắm..."

Huyền Hiểu Đông mở miệng, "Em ngủ với anh."

Thịnh Vô Ngung hài lòng.

Giới hạn cấm kỵ đã bị phá vỡ, hình như hai người họ cũng chẳng thể quay lại cuộc sống sinh hoạt yên ổn như trước nữa.

Nông trường nhỏ lưng chừng núi, chỉ có hai người bọn họ, tựa như cả thế gian này cũng chỉ còn hai người họ mà thôi.

Buổi tối ngủ cùng nhau một cách rất tự nhiên, hết ăn ăn uống uống rồi hôn nhau, chơi game trá hình rồi lăn lộn trên sô pha đều là chuyện bình thường.

Nó giống như một kỳ nghỉ dài, Huyền Hiểu Đông cực kỳ dịu dàng, Thịnh Vô Ngung cũng không có ai đến làm phiền, hai người giống như hai linh hồn hút lấy nhau, chỉ cảm thấy từng nơi từng chỗ đều vô cùng phù hợp. Chẳng mấy chốc mà đã sắp đến Tết.

Trong vườn rau chỉ còn lại một vài loài cây chịu rét, cây ăn quả trên núi được trồng cũng không cần chăm bón, ngày nào cũng hết sức nhàm chán.

Huyền Hiểu Đông cũng thay đổi phương pháp nấu cơm cho Thịnh Vô Ngung ăn, rồi lại cùng anh tập vận động trên thiết bị đặc biệt.

Thịnh Vô Ngung nhận được điện thoại của Thịnh Lỗi Lỗi, nói với Huyền Hiểu Đông: "Năm này tình hình đặc biệt, không ăn Tết ở thủ đô nữa, người nhà tôi đều đến Tỉnh Hải ăn Tết."

Huyền Hiểu Đông nói: "Là do họ lo lắng anh đi lại xa xôi mệt nhọc, em cũng chuẩn bị xong đồ cho anh rồi, đến lúc đó để vào cốp xe chở về là được."

Thịnh Vô Ngung nói: "Xem như là lo lắng cho tôi đi, nhưng mà cũng vừa hay để em biết hết người nhà của tôi."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên mỉm cười nhìn y, "Dù sao em cũng sống một mình, theo tôi về ăn Tết nhé? Không thể lấy không nhiều quà của em thể được, phải đến nhận lì xì của họ chứ."

Huyền Hiểu Đông cảm thấy lòng bàn tay mình rịn ra một lớp mồ hôi, Thịnh Vô Ngung thấy y căng thẳng bèn trấn an, "Tôi đã nói chuyện của em với gia đình rồi, không sao đâu, người nhà tôi đều rất văn minh dễ gần, em đừng lo lắng."

Huyền Hiểu Đông lắp ba lắp bắp, "Anh nói với gia đình rồi ư..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, tôi muốn có quan hệ yêu đương sâu sắc với em vì mục đích kết hôn, hơn nữa khoảng thời gian qua tôi cảm thấy bản thân và em rất hợp nhau, quả nhiên giống như trong tưởng tượng của tôi..." Anh nhìn thấy gương mặt Huyền Hiểu Đông dần dần trắng bệch thì hơi kinh ngạc, dù sao Huyền Hiểu Đông cũng là người điềm đạm hòa nhã, hành xử rộng lượng ngay thẳng.

Lúc trước Thịnh Lỗi Lỗi gây ra vụ bê cá để làm khó y, y không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh ôn hòa, cũng không phải một người sợ phiền phức.

Mặc dù thời gian hơi ngắn một chút nhưng quan hệ hai người họ rất ổn định, chuyện gặp người nhà không đến nỗi như vậy chứ.

Anh thoáng thay đổi suy nghĩ, cười nói: "Có lẽ cũng do tôi nóng vội, nếu em chưa chuẩn bị xong việc gặp phụ huynh thì...!VẬY lần sau cũng được, chỉ là năm sau rất có khả năng tôi phải nằm viện trị liệu, cho nên mới cuống lên hi vọng nhân cơ hội ăn Tết năm nay em có thể theo tôi về ra mắt để người nhà biết em..."

Huyền Hiểu Đông ghìm cảm giác sợ hãi vọt lên từ đáy lòng, nỗ lực cười gượng, nói: "Em...!Em chưa chuẩn bị xong, đợi khi nào anh phẫu thuật nằm viện...!Em đến bệnh viện thăm anh..."

Đôi mắt Thịnh Vô Ngung nhìn y chăm chú, giọng mềm mỏng bao dung, "Được rồi."

Huyền Hiểu Đông thấy anh đã đồng ý thì tảng đá lớn vạn cân trong lòng như rơi xuống, y bóc vỏ quả quýt, "Em xin lỗi..."

Thịnh Vô Ngung: "Không sao đâu...!Là tôi quá nóng ruột, trách tôi."

Mặc dù bố tôi là cán bộ cấp cao nhưng ông ấy rất dễ gần, mẹ tôi cũng lớn tuổi rồi, hầu như toàn ở nước ngoài.

Tư tưởng của họ đều rất tiến bộ, hai người anh trai và chị dâu tôi đều tự do yêu đương, kể cả hôn nhân của thế hệ cháu chắt.

Từ trước đến nay họ đều chưa từng can thiệp vào, lúc nào cũng rất bao dung với con trẻ.

Em đừng lo lắng họ sẽ có ý kiến gì với em, hoặc là có định kiến gì với hôn nhân đồng giới."

Huyền Hiểu Đông nghe anh liệt kê một loạt người thân, cảm giác nghệt thờ lại dâng lên.

Thịnh Vô Ngung thăm dò ý tứ, nói: "Chỉ là ăn Tết gặp nhau làm quen qua thôi, tôi cũng có căn hộ ở Tỉnh Hải, bình thường tôi đều sống một mình, em đến ở cùng tôi, không cần xã giao với bất kỳ ai, cũng không có một ai tới quấy rầy em cả, lại càng không kẻ nào dám mạo phạm em."

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, chuyển quả quýt trong tay sang cho Thịnh Vô Ngung, "Vô Ngung, để em suy nghĩ một chút."

Thịnh Vô Ngung nhận lấy quýt rồi đặt sang bên cạnh, vươn tay ra nắm chặt tay y, nhẹ nhàng đan ngón tay hai người vào nhau, "Thái độ của tôi rất nghiêm túc, là muốn duy trì quan hệ lâu dài và ổn định với em, không phải chỉ là vui thích nhất thời."

Huyền Hiểu Đông nuốt nước bọt, không dám nhìn vào mắt Thịnh Vô Ngung, "Em biết rồi."

Thịnh Vô Ngung dịu giọng nói: "Em có điều gì băn khoăn đều có thể nói với tôi."

Huyền Hiểu Đông đáp một tiếng, cố gắng thả lỏng cơ mặt mình ra, "Em vào bếp xem canh đã được chưa."

Y gần như trốn chui trốn nhủi ra khỏi phòng, vừa ra đến nơi bả vai đã thống xuồng.

Y nhìn khoảng sân nhỏ quen thuộc trong nông trường, hít sâu một hơi, nếu như có thể vĩnh viễn sống ở nơi đây, hai người ở bên nhau mãi mãi, có lẽ là không được rồi.

Gặp phụ huynh...!Huyền Hiểu Đông biết, từ trước đến nay y sợ nhất là gặp phụ huynh...

Lâm Nhược Phi – bố Lâm Diệc Cảnh đã từng là người y kính nể, y dùng mọi cách để lấy lòng ông ta từ thuở còn ấu thơ, nhưng chính ông ta cũng là người đuổi y ra xa để như trở bàn tay, đánh cho y trở về nguyên hình, không còn gì cả.

Còn có...

Y nhắm mắt lại, dường như lại một lần nữa quay trở về cảnh tượng ngập tràn sự chèn ép và áp lực tới nghẹt thở nhiều năm trước, đối mặt với người đàn ông mặc quân phục, quân hàm cấp cao đeo trên vai lóa mắt.

Những người như vậy sẽ từ trên cao nhìn xuống dưới bằng ánh mắt xét nét trịch thượng, những câu từ đềm đằm mà họ nói thậm chí có thể nói là khá đôn hậu.

Bọn họ đều như thế, quyền cao chức trọng, mệnh lệnh đanh thép, tuyệt đối sẽ không nói ra bất kỳ chữ nào thô tục.

Thái độ của bọn họ đều nhã nhặn và cực kỳ có giáo dưỡng, thế nhưng áp lực lại ở khắp mọi nơi, khi đối mặt với những người như vậy, trong lòng sẽ

có cảm giác ngập tràn tội lỗi của bản thân.

Có vẻ như y luôn chọc phải con cái của những người như thế.

Bọn họ luôn có biện pháp, mặt không biến sắc, dễ như ăn cháo, dùng thủ đoạn mềm mỏng như sấm vang chớp giật để bắt y rời khỏi con trai của họ. Tất cả đều êm dịu và yên bình, tất cả đều cười cười nói nói vui vẻ, tất cả tình cảm đều có vẻ rất chân thành và tốt đẹp, tất cả đều là bong bóng lộng lẫy ảo mộng, cuối cùng đều sẽ tiêu tan.

Thủ đoạn sử dụng đều cực kỳ hữu hiệu, nhỏ cỏ tận gốc.

Y và Thịnh Vô Ngung đều trong lòng có nhau, chỉ là mấy tháng ngắn ngủi này thôi, đối phương đang kiểm chế bất động.

Có lẽ từ giờ cho đến khi diễn ra cuộc phẫu thuật của Thịnh Vô Ngung, nếu bản thân y thực sự tới cửa, đương nhiên nhất định sẽ là một cuộc gặp mặt hòa nhã thân thiết, một đại gia đình ấm áp tiến bộ, một năm mới bình an cát tường.

Đợi đến khi cuộc phẫu thuật của Thịnh Vô Ngung trôi qua, bọn họ sẽ có biện pháp, giống như gió cuốn mây tan loại bỏ y rời khỏi thế giới của con trai họ.

Y trở về bếp, nhìn thấy kha khá bông hoa hồng màu sâm panh đã xỉn màu héo úa.

Y cắt những cành héo đi, thêm thuốc phân hủy chậm, dùng mọi cách kéo dài thời gian khoe sắc tươi đẹp của những đóa hoa này.

Nhưng mỗi ngày trôi qua chúng lại càng suy tàn, cuối cùng vẫn tới lúc phải dọn sạch.

Lần đầu tiên là cuộc sống bên bãi vỡ của y, lần thứ hai là cuộc sống trong quân ngũ của y, còn lần đánh đổi này, liệu có phải sẽ đánh mất nông trường giữa sườn núi mà ông nội để lại cho y không?

Mặc dù là vậy, mặc dù biết rõ hậu quả phải đối mặt như thế, nhưng nếu quay lại nửa tháng trước, có lẽ y vẫn sẽ đồng ý với Thịnh Vô Ngung, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Y nghe thấy Thịnh Vô Ngung đánh đàn trong phòng, tiếng đàn êm dịu tựa như ánh mặt trời ngày đông ấm áp nhất, tựa như ánh trăng ôn hòa nhất,

chân thành được tấu lên, rủ rỉ êm tai.

Y như nhìn thấy những ngón tay thon dài của Thịnh Vô Ngung cùng khoe miệng mỉm cười của anh, anh vừa gảy đàn vừa quay đầu cười với y. Thịnh Vô Ngung...!thật sự là một con người rất tốt, rất rất tốt.

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là bản cập nhật thứ hai của ngày hôm nay, bóng ma trong lòng Huyền Hiểu Đông rất lớn, xin mọi người đừng ghét bỏ cậu ấy mềm yếu. Ngoài ra, rất nhiều người chê câu chuyện làm ruộng này của tôi chưa tới, quá nhiều máu chó, tôi nói để mọi người hiểu chút nhé.

Nếu chỉ đơn giản miêu tả cuộc sống làm ruộng và mỹ thực hàng ngày, tôi cho rằng nó thuộc về phạm trù tản văn.

Chúng ta đang viết tiểu thuyết, cần các sự việc mâu thuẫn xung đột để thúc đẩy mở rộng tình tiết, đòi hỏi sự miêu tả giữa xung đột tình cảm và xung đột lợi ích, thậm chí cả xung đột về tính cách con người.

Nếu như mỗi chương dài ngoằng toàn chỉ viết về nấu cơm trồng rau, tôi cảm thấy giống như lừa đảo, trong lòng trống rỗng.

Dù sao nếu mọi người muốn xem những thứ này thì tìm bữa một video mỹ thực nào mà xem, hấp dẫn hơn so với đọc chữ nhiều.

Đương nhiên đây chỉ là một vài suy nghĩ của cá nhân tôi, nếu mọi người cảm thấy muốn những phân cảnh làm ruộng mỹ thực dài hơn, muốn đọc về cuộc sống làm ruộng bình lặng yên ả và mỹ thực tinh tế, tôi có thể suy nghĩ tăng thêm độ dài cho nó, coi như luyện cách viết văn luôn..

Chương 39: 39: Bên Ngoài Vùng An Toàn

Sau đó Thịnh Vô Ngung không hề đề cập tới chuyện về nhà gặp phụ huynh, tất cả vẫn như bình thường, anh vẫn cứ khăng khít thân mật với Huyền Hiểu Đông, điều này trái lại khiến Huyền Hiểu Đông cảm thấy cực kỳ áy náy trong lòng.

Y biết, trước khi diễn ra bước ngoặt là cuộc giải phẫu, người nhà họ Thịnh chắc chắn sẽ ầm áp như gió xuân với mình, tất cả đều phụ thuộc vào Thịnh Vô Ngung.

Cho dù tương lai ra sao thì hiện tại Thịnh Vô Ngung đang đối xử với y bằng cả trái tim chân thành nóng bỏng.

Y còn nhớ rõ Thịnh Vô Ngung có vấn đề về tâm lý nên mới đến tĩnh dưỡng, rõ ràng người nhà họ Thịnh cũng biết chuyện này, kể cả thái độ thay đổi trước và sau của Thịnh Lỗi Lỗi.

Thịnh Vô Ngung là vì sao của nhà họ Thịnh, bọn họ sẽ vì tình trạng tâm lý của anh và hi vọng cho cuộc phẫu thuật sắp tới mà tốt với y.

Nhưng không bao gồm sau này.

Bản thân y vốn dĩ có thể coi Thịnh Vô Ngung là quan trọng nhất, cùng anh về gặp phụ huynh, cùng anh nhập viện, cùng anh kết thúc cuộc phẫu thuật, biến đoạn duyên phận này trước sau vẹn toàn, có thể đi tới đâu cũng được. Thế nhưng y mệt rồi, không thể nào ứng phó với những quan hệ quá phức tạp, cũng không thể nào nở nụ cười miễn cưỡng với kẻ có ác ý với mình nữa.

Y chỉ muốn những điều giản đơn, một cơm một rau, một núi một thôn mà sống một mình tự do tự tại qua ngày, có gì muốn nói thì cứ nói, thích thứ gì thì cứ thích, không hợp thì bỏ đi.

Có phải nên chia tay không? Những gì tranh thủ được trong nhiều ngày qua

đã có thể tạo thành ký ức đáng nhớ cho cuộc đời y rồi, chẳng thà nên kết thúc nó ở thời điểm đẹp nhất.

Chia tay cũng dễ thôi, đợi khi nào Thịnh Vô Ngung về quê ăn Tết, y gửi tin nhắn nói chia tay rồi khóa nông trường của mình vào, mua con xe second-hand lại đi vài năm nữa.

Thịnh Vô Ngung là quân tử, cũng là người kiêu ngạo, đương nhiên anh khinh thường việc đeo bám dai dẳng, dĩ nhiên là chọn chia tay rồi.

Ý định chia tay dần dần mãnh liệt, nhưng sự áy náy cũng tỉ lệ thuận nảy sinh, thi nhau giày vò trong lòng y.

Buổi tối lúc ở cùng Thịnh Vô Ngung, sự áy náy càng ngày càng nặng nề hơn, càng ngày càng thích đáng.

Cho đến khi đêm khuya tĩnh lặng, y chỉ nhắm mắt giả vờ ngủ, một bàn tay bỗng nhiên vát sang, sờ lên trán y.

Y kinh hãi mở mắt ra, Thịnh Vô Ngung quay mặt sang nhìn y trong đêm đen, "Trong lòng em có tâm sự à?"

Huyền Hiểu Đông kéo chăn lên phủ cho anh, "Em không sao đâu."

Thịnh Vô Ngung khẽ giọng nói: "Tôi xin lỗi em."

Huyền Hiểu Đông giật mình, "Anh không sai, xin lỗi gì chứ?"

Thịnh Vô Ngung bình tĩnh nhìn y trong màn đêm, "Vì tôi ích kỷ, không thể chờ được nữa mà tỏ tình với em, muốn xác định quan hệ với em."

Hơn nữa tôi cũng nóng lòng muốn đưa em về nhà, theo tôi nhập viện, bởi vì tôi lo sau cuộc phẫu thuật này, cho dù thành công hay không, tôi đều phải ở trong viện một thời gian rất dài.

Lâu như vậy sẽ có rất nhiều chuyện phát sinh, cho nên tôi vội vã muốn xác lập quan hệ với em, không suy nghĩ đến cảm nhận của em, là tôi quá ngạo mạn, không tôn trọng em."

Trái tim Huyền Hiểu Đông vừa chua xót vừa mềm mại, "Không trách anh đâu, là vấn đề của em." Một người trưởng thành hai mươi tám tuổi rồi nhưng vẫn luôn sống trong bóng tối của quá khứ, không thể nào chấp nhận được việc sinh hoạt trong thế giới của người bình thường, ẩn cư trong núi, không muốn chịu trách nhiệm, là bản thân y có vấn đề, không xứng với người đàn ông rực rỡ chói lọi trước mặt.

Y nhỏ giọng nói: "Em không muốn qua lại với người khác, con người quá phức tạp, em cảm thấy mỗi ngày giao tiếp với cá và thực vật thoải mái hơn rất nhiều so với người."

Thịnh Vô Ngung, nếu như trước đây em gặp được anh thì tốt quá, khi ấy em sẽ rất vui vẻ gia nhập vào gia đình anh, hi vọng có thể được người khác chấp nhận, sẽ quản lý các mối quan hệ bằng cả trái tim chân thành.

Như anh đã nói vậy, hãy thật nghiêm túc với mỗi người quan trọng."
"Thế nhưng bây giờ em không muốn nghĩ nữa." Một thân một mình càng đơn giản, Thịnh Vô Ngung rất tốt, vô cùng tốt, thế nhưng y không muốn việc mình chấp nhận trở thành bạn trai của Thịnh Vô Ngung sẽ mang đến nhiều phiền toái.

Anh đến quá muộn, y đã đánh mất sự nhiệt tình, không có cách nào đáp lại anh.

Thịnh Vô Ngung lại nhỏ giọng nói: "Lâm Diệc Cẩn đang muốn đổi sang họ mẹ, đồng thời trả lại toàn bộ cổ phần nhà họ Lâm cho bố ruột."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra.

Thịnh Vô Ngung khẽ nói: "Cậu ta tách ra khỏi nhà họ Lâm."

Anh vươn tay ra, chậm rãi vuốt ve gò má Huyền Hiểu Đông, "Chử Nhược Chuyết dẫn theo Lâm Diệc Cẩn đến gặp em, bị em từ chối ngoài cửa."

Chử Nhược Chuyết hồi hận học cả máu, tìm Thịnh Lỗi Lỗi ở giữa để cứu vãn.

Cho nên tôi biết Lâm Diệc Cẩn là em trai kế của em, cũng là mối tình đầu của em."

Hai má Huyền Hiểu Đông hơi nóng lên, y không muốn một quá khứ đáng xấu hổ như vậy bị vạch trần trước mặt người yêu hiện tại.

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng: "Không phải tôi cố ý dò hỏi tin tức về em, là tại ý tứ của Lâm Diệc Cẩn quá rõ ràng."

Cậu ta gián tiếp nhờ vả Thịnh Lỗi Lỗi mở miệng, thật ra hi vọng tôi có thể che chở cho em, ngăn Lâm Nhược Phi lại, ngoài ra cậu ta cũng hi vọng có thêm cơ hội để theo đuổi em một lần nữa."

ngôn tình ngược

"Lâm Diệc Cẩn là một người thông minh, đáng tiếc cậu ta tính toán sai rồi.

Lúc tôi biết em thích đàn ông, phản ứng đầu tiên của tôi là, sống với một người như Hiểu Đông, cho dù là nam hay nữ có lẽ đều thấy rất thoải mái.

Dù sao tôi sống ở chỗ em bao nhiêu ngày qua, thật sự hài lòng tới mức trước nay chưa từng được như vậy."

"Phản ứng thứ hai là, nếu em đã thích đàn ông, vậy thì...!tôi có được không?"

"Tôi đã rất hoảng hốt vì suy nghĩ này nảy ra trong đầu mình, dù sao rất nhiều năm qua, tôi đều cho rằng mình sẽ yêu người khác giới, mặc dù ở phương diện tình cảm tôi khá hơi hợt, chưa gặp được người nào khiến mình rung động.

Tôi vẫn luôn rất bận, bận đủ thứ chuyện trên đời."

"Nhưng từ khi xuất hiện suy nghĩ này, tôi phát hiện ra hình như không phải là không thể, em khiến người ta thấy rất thoải mái, em hoàn toàn hợp gu tôi.

Tôi thử đi tiếp xúc với thế giới của em, cũng cảm thấy rất thú vị, điều này với tôi mà nói rất quan trọng.

Tôi phân tích một cách lý trí, cũng phân tích thật tỉ mỉ suy nghĩ của bản thân, bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên tôi hứng thú với một người đến vậy, hơn nữa tôi cũng rất mong đợi được cùng em bước vào một cuộc sống mới."

"Một khi đã nghĩ về nó thì rất khó kiểm soát được suy nghĩ này, mỗi ngày gặp em, tôi đều nghĩ nếu được sống cùng một người đáng yêu như thế, nhất định sẽ rất hạnh phúc, tôi muốn cùng em sống hết đời thế này."

"Lâm Diệc Cẩn có thể khiến em từ chối một cách dứt khoát như vậy, chứng tỏ em vẫn còn kỳ vọng vào cậu ta.

Lúc tôi không còn ở đây, biết đâu cậu ta lại thật sự có cơ hội giành lại em, tôi không dám mạo hiểm."

"Cho nên tôi không còn nhiều thời gian nữa.

Cuộc phẫu thuật đã trì hoãn một lần rồi, không thể lùi lịch quá lâu, dù sao tôi cũng hi vọng mau chóng quay trở lại trạng thái khỏe mạnh.

Cho nên tôi ích kỷ, tỏ tình, theo đuổi em, muốn chắc chắn với em, không cần nhắc đến suy nghĩ của em.

Thật ra tôi biết em có ấn tượng tốt với tôi, em nhìn tôi chăm chú rất lâu, em nhớ lần đầu tiên em gặp tôi nhưng không dám nhìn tôi, em đối với tôi có sự áy náy và hảo cảm không tên.

Em đã một mình quá lâu, cho nên tôi biết lúc ấy mình tỏ tình, em nhất định sẽ không từ chối."

"Chỉ cần em không từ chối, tôi đã thành công một nửa."

"Một nửa còn lại là em cũng có cảm giác với tôi, chúng ta cũng rất phù hợp ở phương diện kia, vào những thời khắc như thế người đàn ông nào cũng rất khó nói không—Như thế tỷ lệ thành công cũng đã được 99% rồi, dù sao chúng ta sống ở phàm trần, không chỉ coi trọng sự đồng điệu tâm hồn, thể xác cùng nhau sung sướng cũng rất quan trọng."

"Vậy nên, thật ra tôi đã lợi dụng nhược điểm trong tính cách và khiếm khuyết trong lòng em, tôi xin lỗi...! vì đã khiến em căng thẳng."

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung, nhất thời ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nghe đối phương hao tâm tổn trí vì mình, thậm trọng từng bước rồi lại vì chút tư tâm của bản thân mà chân thành xin lỗi.

Y của hiện tại, vậy mà không hiểu sao lại đi quan tâm một điều kỳ lạ khác. Anh ấy biết rõ chuyện mình ở nhà họ Lâm.

Anh ấy biết rõ mình đã từng giống như một chú chó chịu tang(*) bị bỏ dượng và em trai ruột đuổi ra khỏi nhà, cong đuôi lang thang nơi đầu đường xó chợ.

(*) Chỉ hình ảnh chú chó mất chủ và không còn nhà, là phép ẩn dụ cho những người không còn nơi nào để đi, chạy loanh quanh và trở thành kẻ vô gia cư.

Thường được sử dụng với ý xúc phạm.

Huyền Hiểu Đông im lặng rất lâu, hỏi Thịnh Vô Ngung một câu, "Anh đang thương hại em sao?" Thông cảm cho em, bố thí cho em sao? Y biết mình không nên nghĩ như vậy, thế nhưng lúc này đây y như quay trở lại một Huyền Hiểu Đông từng nhu nhược và bất lực của quá khứ, tồn tại trong hình hài một đứa trẻ sống trôi dạt khắp nơi, rõ ràng không còn gì cả nhưng vẫn sót lại lòng tự trọng quật cường.

Ít nhất vào cái ngày rời khỏi nhà họ Lâm, dáng vẻ của y không quá khó coi.

Không khóc, không nháo, thẳng lưng đi xa, không hề nhục nhã một chút nào.

Đó là chút xíu lòng tự trọng cuối cùng của y.

Thịnh Vô Ngung ngẩn ra, nhìn Huyền Hiểu Đông, bỗng nhiên ngộ ra vấn đề này rất quan trọng với y, nếu như trả lời sai cách rất có thể anh sẽ phải nhận hậu quả nghiêm trọng——Anh không thể phủ nhận, quả thật anh đã từng thương hại Huyền Hiểu Đông, nhưng bất cứ giá nào anh cũng không thể trả lời như vậy.

Anh ngồi trên cao, gia đình khá giả, quên mất Huyền Hiểu Đông không giống mình, yêu cầu với tình cảm của y đơn thuần hơn rất nhiều.

Anh vươn tay ra, nắm chặt cổ tay Huyền Hiểu Đông kéo thấp xuống, để tay y đè lên phần đùi không cảm giác của anh, "Em thì sao? Em đang thương hại tôi sao? Thông cảm cho tôi nên chủ động bố thí sự bồi thường cho tôi ư?"

Huyền Hiểu Đông giật thót tim nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn y, "Chúng ta giống nhau."

Không thể nói là không có thương hại và cảm thông, càng không thể nói là không muốn bù đắp để đối phương trải qua cuộc sống nhẹ lòng và thư thái hơn.

Thế nhưng chỉ vển vển những điều này lại có thể tiến tới tình cảnh chung giường chung gối sao?

Tự hỏi trái tim mình là hiểu ngay.

Đương nhiên vào giờ phút này, bọn họ đã yêu đối phương rồi.

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung chăm chú, rất lâu không lên tiếng.

Cuối cùng hai người trao nhau nụ hôn sâu trong bóng đêm.

Sáng hôm sau, Huyền Hiểu Đông đi chợ sớm, lúc Thịnh Vô Ngung rời

giường ra ngoài thì thấy Huyền Hiểu Đông ở trong bếp, hình như còn dẫn theo ai đó, sau đó nhanh chóng tiễn người ra ngoài.

Sau khi rửa mặt xong, anh ra ngoài thì thấy Huyền Hiểu Đông đang đứng trước bể cá để chuyển bể, y thấy anh ra thì nói: "Bữa sáng em làm xong rồi, để trên bàn, anh ăn trước đi."

Thịnh Vô Ngung ngồi vào bàn ăn, cầm bánh bao lên vừa ăn vừa hỏi: "Em làm gì vậy? Vừa này có khách tới à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Là người bán cá quen ở chợ hoa và chim, em xử lý xong gần hết cá rồi, lát nữa anh ta lái xe tới chở đi, nếu không thời gian rời nhà quá lâu, thiết bị nuôi cá tự động không đáng tin cho lắm."

Thịnh Vô Ngung ngẩn ra, trên mặt hiện lên nụ cười, "Em đồng ý về ăn Tết với tôi sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, qua Tết sẽ cùng anh phẫu thuật, sau khi phẫu thuật xong, xem tình trạng của anh rồi tính tiếp." Còn về phần người nhà của Thịnh Vô Ngung, cứ tạm duy trì sự hòa nhã ngoài mặt đã, coi như là vì người y yêu.

Y nhìn nụ cười trên mặt Thịnh Vô Ngung, trong lòng vừa chua vừa ngọt, cảm thấy bản thân vì anh rời khỏi đây là đáng giá, còn chuyện tương lai, tính sau đi.

Dù sao y cũng đã quen với việc sống ngày này qua tháng khác mà không nghĩ đến tương lai, bây giờ sống nghiêm túc mỗi ngày là được, ít nhất bây giờ đã có một Thịnh Vô Ngung khiến sự nghiêm túc của y trở nên có ý nghĩa hơn.

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi có một căn hộ, ở ngay trên tầng Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, thuận tiện để tôi đi làm, em sống cùng tôi ở đó."

Khi nào tới Tết chúng ta về nhà ăn một bữa cơm là được, những lúc còn lại em ở công ty cùng tôi.

Mấy con cá này nếu em muốn giữ lại thì mang hết sang bên kia nuôi tiếp là được, tôi sẽ sắp xếp công ty dọn nhà."

Huyền Hiểu Đông nghe thấy không cần ở nhà họ Thịnh thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Y biết Thịnh Vô Ngung và người nhà nhất định có tình cảm vô cùng khăng

khít, nhất là bố và các anh trai của anh, vì anh mà từ Hoàn Kinh về thành phố Tĩnh Hải ăn Tết, anh lại không quay về biệt thự nhà họ Thịnh ở, đúng là không còn gì để nói.

Nhưng chỉ cần không phải bất ngờ đối mặt rồi sớm chiều sống chung với một đại gia đình có quan hệ phức tạp như thế, áp lực của y đã giảm nhẹ đi nhiều.

Vì vậy y mỉm cười với Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung thở phào nhẹ nhõm, thầm mừng vì đêm hôm qua mình đã đi đúng một bước.

Đêm qua Huyền Hiểu Đông tỏ ra khác thường trên giường như thế, gần như chỉ thiếu mỗi việc viết hết lên mặt mấy chữ "Quá phiền toái tôi muốn rời khỏi tất cả".

Anh không thể mạo hiểm để lại Huyền Hiểu Đông đón Tết một mình ở đây, Lâm Diệc Cẩn nhất định sẽ nhân cơ hội anh vắng mặt mà đến, vì vậy anh chỉ có thể từ từ dụ dỗ Huyền Hiểu Đông rời khỏi vỏ bọc của mình, bằng lòng phơi bày khía cạnh mềm yếu của mình với anh.

Muốn có được người này thì cần phải dỗ dành thật cẩn thận mới được, không thể thiếu sự thẳng thắn và chân thành, đi nhầm một bước là anh không còn cơ hội nữa.

Thoạt nhìn là anh chiếm thế chủ động, nắm giữ nhịp điệu, thật ra trong lòng anh hiểu rõ, chỉ cần một khi đối phương đã quyết định muốn rời đi thì không thể cứu vãn bằng bất cứ giá nào.

Bởi vì anh cũng đã từng là người như vậy, tự tạo cho mình một thế giới nội tâm, không cần một ai khác tham gia.

Dù có là tình yêu của chính mình thì cũng chưa chắc đã có thể làm dao động quyết tâm tồn tại đơn độc cả một đời.

Trừ khi mối tình này có thể cùng mang lại cho nhau vùng an toàn, nông trường lưng chừng núi chính là vùng an toàn của Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông đã vì anh mà mạo hiểm bước ra khỏi vùng an toàn của mình.

Việc anh cần làm, đó là từ từ mở rộng vùng an toàn của y đến phạm vi của

anh, để cho Huyền Hiểu Đông biết, nơi nào có Thịnh Vô Ngung thì nơi đó chính là vùng an toàn.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người bình luận hãy đọc kỹ! Tôi đã viết như những gì mình nghĩ, sau cùng đã tôi sẽ viết nhiều hơn về làm ruộng và mỹ thực.

(Thật ra tôi đã phát hiện thú vui ác độc của mình đã bị bại lộ sớm, quyển truyện kia cũng là vị vua hàng ngày chăm sóc cho tiểu vương tử không thể cử động, cho nên thật ra tôi là tôi thích cái này nè...!*Che mặt* Viết tình tiết công đẹp nhưng không thể cử động, được thụ tắm rửa rửa bết tới bết lui muốn làm gì thì làm cái đó, hôm nay tôi viết thì nhận ra mình đã từng viết một cảnh tương tự...)

À với lại các tiểu thiên sứ hông cần quá lo lắng ngược nha, bây giờ chỉ có nhào xô phát đường ngọt khé cổ thôi! Ngược là chuyện của quá khứ, chỉ đơn thuần dùng để so sánh thôi.

Truyện này cũng không dài, xin các quý zị đừng vỗ béo!

Thương các chụy em!

Hôm nay có khả năng là bản cập nhật thứ ba vào thứ bảy, cũng có thể là cập nhật lần đầu tiên vào chủ nhật.

Nói chung còn phải xem chủ nhật tôi có cần tặng ca khum, nếu tặng ca thì chắc là không có đâu.

Mọi người cuối tuần zui zẻ!

Chương 40: 40: Phòng Ăn Giữa Trời Cao

Nông trường tuy nhỏ nhưng một khi đã quyết định rời khỏi thì vẫn rất nhiều thứ cần chuẩn bị.

Phần lớn cá đã xử lý xong, chỉ để lại vài con có chất lượng tốt nhất và quý giá nhất.

Chú cún đen và Tiểu Bồ cũng mang về căn hộ, Thịnh Vô Ngung nói cho dù mình không ở đó nữa thì anh vẫn sẽ sắp xếp nhân viên công ty tới nhà cho chó cho mèo ăn và chăm sóc chúng mỗi ngày.

Vườn rau đã thu hoạch cả rồi, Huyền Hiểu Đông lên trần biểu bà Hạ và chủ tịch xã Mạc A Mộc, cả A Quý cũng được chia thêm một ít.

A Quý hơi ngỡ ngàng, xấu hổ nói với y: "Anh à, lần trước em thật sự xin lỗi, bố mẹ em chỉ hơi tham lam món lời nhỏ, anh sắp đi đâu sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Đi thăm bạn bè, phải ở bên ngoài một thời gian ngắn." Y để lại một cuộc điện thoại cho Mạc A Mộc rồi trở về nông trường, lại dọn dẹp từ trong ra ngoài, thu dọn xong quần áo và chăn bông, nhất là phòng của Thịnh Vô Ngung cực kỳ nhiều vật quý giá, y sắp xếp đóng gói lần lượt từng thứ rồi trùm bạt chống bụi lên.

Sau đó giữa bạt ngàn các loại đồ muối, y chọn mấy món thường dùng để mang lên xe của Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung thấy y bận rộn không ngừng thì có cảm giác của một cuộc sống bình thường giản dị, anh chỉ thấy thích, cũng tùy theo sự sắp xếp của y.

Sau khi xử lý xong toàn bộ, Huyền Hiểu Đông đóng cốp xe lại, Thịnh Vô Ngung nói: "Em lái xe tôi nhé?" Anh thấy Huyền Hiểu Đông thích lái mô-tô, thậm chí đoán có lẽ y cũng có sở thích giống như rất nhiều người đàn ông khác, thích xe cộ, máy móc, súng ống săn bắn,...

Đúng là Huyền Hiểu Đông hơi tò mò con xe "Bảo Tuyết" của Thịnh Vô Ngung, rõ ràng xe của anh đã được chế tạo theo yêu cầu đặt trước, y nhìn anh, cũng không khách khí mà nói: "Được, anh nói qua cho em nghe đi." Thịnh Vô Ngung cười mở cửa xe bên ghế lái, "Bình thường tôi sẽ thu ghế dựa chỗ này vào, cố định xe lăn ở đây.

Bây giờ em lái thì kéo ghế dựa xuống, chỗ này đã được cải tạo lại một chút, nhưng có thể khôi phục về cấu tạo ban đầu..."

Đợi đến khi Huyền Hiểu Đông lên xe, thuận lợi khởi động xong, Thịnh Vô Ngung bảo y lái vài vòng ở vùng đất bằng trước nông trường cho quen.

Huyền Hiểu Đông nhảy xuống xe, lại kiểm tra một lượt từ trong ra ngoài nông trường một lần nữa rồi mới khóa cổng lại, lên xe, lái về thành phố Tĩnh Hải.

Thịnh Vô Ngung vẫn luôn âm thầm quan sát hành động của y, biết rõ thật ra Huyền Hiểu Đông vẫn còn phần nào không nở, nhưng đối phương không biểu lộ ra chút nào mà quyết định thu dọn đồ đạc rất dứt khoát.

Nếu là người bình thường thì có lẽ đều sẽ cảm thấy y không bài xích việc đến thành phố Tĩnh Hải, chỉ có anh biết rõ đối phương đưa ra được quyết định như vậy đã phải hạ quyết tâm rất nhiều.

Nhưng Thịnh Vô Ngung cũng từng trải qua chuyện như vậy, anh mất ngủ, lo lắng, sốt ruột đến mức ăn không ngon, nhưng mọi người vẫn chỉ thấy được sự lạc quan và chí tiến thủ của anh, tất cả bề ngoài đều như bình thường. Không ai biết rằng trong lòng anh có một cái hố đen không ngừng mở rộng mỗi ngày, mỗi khi cảm thấy trên đời này không còn gì ý nghĩa nữa thì bất cứ lúc nào cũng có thể từ bỏ tất cả, lựa chọn giấc ngủ ngàn thu.

Thái Trung Lâm nhạy bén phát hiện ra sự bất thường của anh, chính anh cũng lựa chọn tự giải thoát.

Không ngờ nhất thời xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, anh gặp được Huyền Hiểu Đông, theo một khía cạnh nào đó thì bọn họ giống nhau.

Tòa nhà Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm nằm ở trung tâm thành phố Tĩnh Hải, vị trí tắc đất tắc vàng ở thành phố Tĩnh Hải cực kỳ phô trương thực lực.

Tòa nhà này còn giáp sông lớn, mặt phía Đông của tất cả các tầng đều có thể nhìn rõ toàn cảnh con sông.

Huyền Hiểu Đông lái xe theo chỉ đường của Thịnh Vô Ngung, vào bãi đậu xe độc quyền dưới lòng đất.

Thịnh Vô Ngung nói cho y biết, "Thật ra mảnh đất này là tòa nhà đang thi công dở, sau đó liên quan tới nợ nần quá phức tạp nên không ai dám tiếp nhận.

Tôi lên kế hoạch giải quyết, tiếp nhận rồi phá bỏ, xây lại và bồi thường tổn không ít tiền, nhưng hiện tại xem ra đáng giá."

Huyền Hiểu Đông xuống xe đẩy Thịnh Vô Ngung vào thang máy chuyên dụng, lên thẳng tầng cao nhất.

Huyền Hiểu Đông thế mới biết "một căn hộ" của Thịnh Vô Ngung là cách nói khiêm tốn cỡ nào.

Trên thực tế, toàn bộ tầng cao nhất của tòa nhà Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm đều được thông nhau, trở thành căn hộ của Thịnh Vô Ngung.

Phòng khách và phòng ngủ cực kỳ rộng rãi, nguyên một mặt tường đều ngắm được cảnh sông tuyệt đẹp; phòng tiếp khách, phòng làm việc, phòng nghe nhìn, phòng tập luyện, phòng quần áo, phòng chứa đồ, phòng thú cưng...!đầy đủ mọi thứ.

Cả căn hộ ngập tràn cảm giác khoa học kỹ thuật, trang trí bằng ba tông màu trắng, đen và xám.

Cho dù là sàn nhà, tường hay các đồ dùng khác, thứ nào cũng trơn nhẵn như gương, không dính một hạt bụi, có rất nhiều trang thiết bị công nghệ cao phụ trợ được lắp đặt thêm.

Thịnh Vô Ngung dẫn Huyền Hiểu Đông đi lần lượt một vòng, giới thiệu cách dùng các loại thiết bị, giúp y lấy vãn tay và hình ảnh gương mặt.

"Hôm qua tôi đã gọi điện nhờ người ta sắp xếp ổ chó, Tiểu Bồ vốn dĩ có nơi ở rồi, chuyện nhỏ thôi."

"Tầng cao nhất có bể bơi, bốn giờ chiều mỗi ngày sẽ có trợ lý dẫn theo nhân

viên phục vụ lên quét dọn sạch sẽ cả căn hộ định kỳ, một tiếng là xong.

Nếu như em không thích bọn họ quấy rầy thì có thể liên lạc trước với trợ lý, hoặc là có thể chỉ định vị trí quét tước đều được."

"Trong bể cá này vốn dĩ nuôi cá rồng mua của em, em xem nên sửa đổi thế nào, phòng nghe nhìn bên này có thể chơi game, còn nhà bếp...!rất ít khi tôi dùng, nhưng mà thiết bị đều đầy đủ hết.

Bình thường đều có trợ lý tới làm cơm nên tôi rất hiếm khi dùng bữa ở đây.

Bây giờ em đã đến, em thấy cần thiết bị gì thì đều có thể gọi điện để bọn họ tới lắp đặt."

Rõ ràng là cách bài trí công nghệ cao, xa hoa đến cực điểm nhưng Thịnh Vô Ngung lại rất áy náy, "Chỉ là không có chỗ để em trồng trọt...!Khu nghỉ ngơi trên sân thượng có vườn hoa, nhưng vẫn kém xa núi rừng của em."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Không sao, bây giờ em đã cảm giác được anh ở chỗ em mới là chịu ám ức rồi." Thịnh Vô Ngung có yêu cầu với chất lượng cuộc sống, rõ ràng không phải chỉ cao bình thường, nhưng lúc anh ở chỗ của y lúc nào cũng vô cùng tùy ý, y làm gì anh cũng ăn hết.

Y nhìn đồng hồ, cũng đã sắp đến chiều, bèn nói: "Anh đi rửa mặt đi, em đi làm chút gì cho anh ăn."

Huyền Hiểu Đông ra ngoài thì thấy đã có trợ lý chuyển đồ từ trên xe lên phòng giúp bọn họ, bèn chỉ huy họ cất những lọ tương vào tủ quây và tủ lạnh trong phòng bếp, còn mình thì thả cá, cho chó mèo ăn, tiện thể xem thử trong tủ lạnh, quả nhiên có không ít nguyên liệu nấu ăn tươi, có lẽ Thịnh Vô Ngung đã dặn người mua.

Y lục chỗ thực phẩm, nhặt ra hai tảng thịt bò, rắc hạt tiêu, dầu ô liu và muối biển hạt thô, sau đó chặt nửa con gà, cho vào chảo rán sơ qua, thấy da gà xì xèo trong dầu ăn đã được rán chuyển màu vàng ruộm thì mới bỏ gà vào nồi áp suất, cho thêm một cặp chân gà đã rửa sạch sẽ và một ít thịt nạc vào.

Móng gà bổ sung thêm lượng collagen, thịt nạc tăng độ ngọt cho canh gà, sau đó y bật bếp nấu canh.

Đợi khi các món ăn khác xong xuôi thì hẳn là canh gà cũng được rồi. Trong lúc đợi canh, y nhanh chóng rán bò bít tết, rắc húng tây rồi đặt lên bàn ăn.

Thấy canh được rồi, y vớt gà ra ngoài, sau đó thả hai phần mì sợi vào, luộc mì bằng nước gà rất ngon.

Y vớt mì ra, nhanh nhẹn xào rau diếp ngồng, cắt trứng muối, tôm khô và đậu nhự(*) trộn vào làm gia vị rồi bắc nồi xuống.

(*) Còn gọi là chao, là đậu hũ lên men dưới dạng khá cầu kỳ, là gia vị và món ăn quen thuộc trong ẩm thực Đông Á và Đông Nam Á.

Thịnh Vô Ngung đã tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo ngủ rộng rãi ra ngoài, nhìn y cười nói: "Vất vả rồi, tôi giúp em sắp xếp quần áo cất vào phòng quần áo rồi, em ăn xong mới tắm chứ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ăn xong em tắm sau, em chỉ nấu đơn giản mì gà, rán bò bít tết, chúng ta ăn trước đi."

Thịnh Vô Nhunh cười nói: "Em nấu gì ăn cũng ngon." Anh đến trước bàn ăn, cầm đũa ăn mì.

Huyền Hiểu Đông hỏi anh, "Buổi tối anh muốn ăn gì? Làm nồi lẩu nhé?" Vừa mới nãy y thấy trong tủ lạnh có rất nhiều thịt bò cuộn và thịt dê cuộn, cũng đầy đủ các loại hải sản nữa.

Thịnh Vô Ngung nói: "Được."

Huyền Hiểu Đông cũng không nói gì nữa, hai người cùng nhau ăn mì, sông lớn yên tĩnh chậm rãi chảy qua ngoài cửa sổ, bên dưới là những tòa nhà cao tầng san sát nhau, ngựa xe như nước, quang cảnh rất choáng ngợp.

Huyền Hiểu Đông vừa ngắm phong cảnh bên dưới vừa ăn mì, Thịnh Vô Ngung thấy y cứ nhìn xuống bèn hỏi: "Thích phong cảnh nơi này sao? Tôi cũng thấy cảnh sông rất đẹp, buổi sáng còn đẹp hơn nữa, buổi tối chúng ta có thể đi dạo bên bờ sông."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không phải, em đang nghĩ, thảo nào nhiều người thích có cảm giác quyền thế, ăn cơm ở những nơi cao thế này, mặc dù chỉ là một bát mì gà nhưng có vẻ cao cấp hơn rất nhiều."

Thịnh Vô Ngung sững sốt, sau đó mỉm cười, "Quả thật có cảm giác quan sát chúng sinh, siêu thoát thể tục."

Cho nên Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm tuyển người rất dễ dàng, bởi ai tới đây làm việc rồi là không nữa rời đi nữa."

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, "Cảm giác rất kỳ diệu, chúng ta leo lên đỉnh núi, ngắm núi rừng xa xăm, nghĩ đến thiên nhiên rộng lớn và bản thân nhỏ bé."

Nhưng ở trong thành thị, chúng ta lên tới đỉnh của tòa nhà cao tầng quan sát xuống dưới, bản thân lại sinh ra cảm giác ưu việt đang đứng trên đỉnh cao."

Thịnh Vô Ngung nhìn y chăm chú, nghĩ thầm Huyền Hiểu Đông thật sự rất nhạy bén tinh tế, khó trách y không muốn sinh hoạt trong đám đông.

Y dễ động lòng trắc ẩn và quá dễ bị tổn thương.

Huyền Hiểu Đông bị anh nhìn thì cũng thấy hơi là lạ, cười hỏi: "Sao thế? Em nói không đúng sao?"

Thịnh Vô Ngung vài đĩa ăn hết sạch mỳ, điều khiển xe lăn đến gần y, lướt qua y nhìn xuống những tòa nhà cao tầng và nhịp sống bên dưới, rủ rủ bên tai y, "Cửa kính trên nhà cao tầng...!cảm giác sẽ rất khác, giống như ở giữa trời cao, rất kích thích...!Buổi tối...!em muốn thử một chút không?"

Huyền Hiểu Đông thật sự không dám tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy, quay đầu lại nhìn Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung chống cánh tay lên ghế, hôn chuẩn xác lên môi người mình yêu trong nháy mắt y quay đầu lại.

Nụ hôn này cũng không quá lâu nhưng vẫn đủ ngọt ngào.

Huyền Hiểu Đông bị anh vây giữa ghế và bàn ăn, bị anh hôn đến thở không ra hơi, cũng không dễ buông ra được, vừa bực mình vừa buồn cười, "Ngài Thịnh, anh về nhà mình rồi là lá gan cũng lớn hơn rất nhiều."

Thịnh Vô Ngung cười nhìn y, "Đương nhiên, là em cho tôi dũng khí muốn làm gì thì làm."

Chương 41: 41: Không Hẹn Mà Gặp

Bầu trời đêm đông vốn dĩ chẳng có gì quá đẹp đẽ, không trăng không sao, không mây không chớp, cũng không có cầu vồng.

Nhưng từ trước cửa sổ phòng ngủ của Thịnh Vô Ngung nhìn ra ngoài lại thấy được mây dày cuộn cuộn phía chân trời bao la, nặng nề dồn xuống mặt đất, có cảm giác kỳ lạ như chốn hồng hoang hư ảo, tựa như bất cứ lúc nào trời cao cũng muốn gây sự.

Thịnh Vô Ngung nửa nằm trên giường, nhìn thấy tầng mây dày đặc sau lưng Huyền Hiểu Đông, thỉnh thoảng chợt có ánh sáng lóe lên nhưng lại không thấy chớp đánh xuống, làm nổi bật hình thể như tượng tạc của Huyền Hiểu Đông.

Cơ bắp tràn đầy mạnh mẽ, phần bụng phập phồng lên xuống rõ ràng, là vẻ đẹp câu hồn đoạt phách trong bóng tối.

Huyền Hiểu Đông không chịu nổi ánh nhìn quá mức trắng trợn của anh, cúi người hôn anh, nhưng vẫn không khiến anh nhắm mắt lại được.

Đôi mắt Thịnh Vô Ngung giống như sao mờ đêm đông, thấy rõ lòng người, kể cả vào lúc này, dường như anh vẫn không hề mê loạn, nhưng phản ứng của cơ thể thì lại không lừa được người ta.

Hai người ôm nhau nằm ở đầu giường, Thịnh Vô Ngung nhấn nút để đầu giường từ từ nâng lên một góc 45 độ, như vậy sẽ khiến tầm nhìn của họ được rộng hơn.

Dưới bầu trời đêm là thành phố đèn đuốc sáng choang, cách âm rất tốt, trong phòng ngủ vô cùng yên tĩnh.

Huyền Hiểu Đông nhắm mắt nghiêng người ôm Thịnh Vô Ngung không nhúc nhích, Thịnh Vô Ngung vẫn vờ những ngón tay chải lên mái tóc dày

của y, chậm rãi vượt ra sau tai y, tầm mắt vẫn phóng ra phong cảnh ngoài cửa sổ, nghiêm túc suy nghĩ như một nhà hiền triết.

Mãi đến khi Huyền Hiểu Đông mở mắt ra hỏi: "Anh muốn đi tắm không?"
Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Cùng tắm đi."

Phòng tắm chính(*) vẫn cực kỳ rộng rãi, điểm giật mình nhất chính là nó cũng có cả một mặt tường kính nhìn thấy được bầu trời.

Huyền Hiểu Đông bế Thịnh Vô Ngung vào bồn tắm lớn, nói: "Ban ngày tắm rửa ở đây có phải phơi nắng luôn được không?"

(*) Những căn hộ có nhiều nhà tắm thì sẽ chia ra phòng tắm chính và phòng tắm phụ.

Phòng tắm chính nằm ngay trong phòng ngủ của chủ nhà, mang tính riêng tư cao.

Còn phòng tắm phụ thì ở bên ngoài, thường dùng cho con cái chủ nhà và khách đến chơi.

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Sân thượng có bể bơi, có thể lên đó tắm nắng...!Chỗ này để tắm rửa, chủ yếu là vì ngắm được sao, lúc ngâm mình có thể ngắm sao, cảm giác rất hay ho."

Huyền Hiểu Đông nghiêm túc nghĩ ngợi rồi quyết định, "Không tệ, sau này nông trường bên kia chúng ta cùng làm một gian phòng lộ thiên trên nóc nhà."

Thịnh Vô Ngung thích từ chúng ta của câu này, cười nói: "Bây giờ có thể nhờ Thi Ký Thanh sắp xếp luôn, đúng lúc chúng ta đang không ở đó."

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, "Được rồi, chuyện sau này thì tính sau."

Thịnh Vô Ngung cũng không khăng khăng, thả lỏng cơ thể trong nước nóng, vừa nhắm mắt vừa nói: "Sáng mai tôi có cuộc họp, đến tối thì có buổi họp thường niên của công ty, sau đó cả công ty được nghỉ Tết.

Em cũng tham gia họp thường niên nhé?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Được." Nghĩ xong y lại bổ sung: "Chỉ là mấy anh họp thường niên rất trang trọng phải không? Em không có vest."

Thịnh Vô Ngung nói: "Làm không kịp rồi, sáng mai tôi nhờ người đưa tới."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không cần đâu, em tự đến trung tâm thương mại

thử, hợp thì mua về."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Tôi đi cùng em."

Huyền Hiểu Đông kinh ngạc, "Không phải anh cần hợp sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Em chờ tôi một lát, hợp xong tôi sẽ cùng em đi thử quần áo, tiện thể cần mua gì thì mua cả luôn, đi dạo phố cùng người yêu cực kỳ tình thú đấy."

Huyền Hiểu Đông: "...!Được rồi." Không biết vì sao mà y cứ cảm thấy khó liên hệ Thịnh Vô Ngung với đi dạo phố, nhưng trông anh vô cùng phấn khởi, nghe theo anh ấy vậy.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Thịnh Vô Ngung thay vest xong, dùng bữa sáng rồi xuống đi hợp.

Huyền Hiểu Đông ăn sáng cùng anh xong thì vào bếp dọn dẹp, chợt nghe thấy có tiếng "tích" vang lên, tưởng Thịnh Vô Ngung quên mất thứ gì quay lại lấy, y ló đầu ra khỏi bếp nhìn, bỗng đứng một người đàn ông trung niên bước vào cửa, nhìn thấy y thì cũng ngẩn ra.

Người đàn ông trung niên mặc trang phục màu lam, khí chất lạ thường, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông thì vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt ông sắc bén, quét mắt từ trên xuống dưới Huyền Hiểu Đông một lượt, bỗng nhiên mỉm cười, "Cậu là Huyền tiên sinh phải không? Xin thứ lỗi, không biết cậu ở đây nên làm phiền cậu rồi."

Tôi là Thịnh Phù Vân, cha của Thịnh Vô Ngung, hôm nay tôi mượn phòng hợp của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm để gặp mặt người khác trao đổi chút chuyện, chưa đến giờ nên tôi lên chỗ nó nghỉ ngơi một lát.

Tôi không biết Vô Ngung đã về Tĩnh Hải rồi, cậu về cùng nó sao? Về từ khi nào vậy?"

Thịt cơ trên lưng Huyền Hiểu Đông căng hết lên, nhưng trên mặt y vẫn tỏ ra điềm tĩnh, "Bộ trưởng...!Thịnh, chào ngài, tôi là Huyền Hiểu Đông."

Vô Ngung anh ấy có buổi họp hội đồng quản trị sáng nay, ngài cần tôi gọi anh ấy lên không ạ?" May là hồng trà của bữa sáng vẫn còn, Huyền Hiểu Đông đi tới rót hồng trà cho Thịnh Phù Vân.

Thịnh Phù Vân đã ngồi lên ghế sofa, lắc đầu, "Không cần, của tôi cũng chỉ là việc riêng thôi, cũng đúng lúc tôi đến thành phố Tĩnh Hải rồi nên ra

quyết định luôn.

Cậu ngồi đi, đừng khách sáo, chín giờ là tôi họp rồi."

Thái độ rất nhã nhặn, là một bậc cha chú hiền hậu.

Huyền Hiểu Đông vẫn không thấy thả lỏng hơn chút nào, chỉ mở tủ lạnh ra, chọn mấy loại quả mang đi rửa rồi bê ra.

Thịnh Phù Vân nhìn y cười nói: "Những ngày qua cảm ơn cậu đã chăm sóc Vô Ngung, mấy hôm nữa đón Tết cùng ăn bữa cơm đi, làm quen với người trong nhà, có chuyện gì thì cứ nói."

Đúng như trong dự liệu, nhưng nhanh như vậy đã tìm tới cửa, có lẽ thật sự là ngoài ý muốn.

Chỉ là...!trong lòng Huyền Hiểu Đông bỗng dâng lên sự mất hứng, y đột nhiên quyết định không muốn tiếp tục mệt mỏi như vậy nữa, bao nhiêu năm qua y mong muốn quan hệ với bất kỳ người nào đều đơn giản đi một chút, không nên tiếp tục nhọc lòng nữa...

Vì vậy y gợn gàng dứt khoát nói: "Bộ trưởng Thịnh, bây giờ ngài Thịnh đang trong giai đoạn suy sụp, anh ấy bằng lòng ở bên tôi, tôi cũng rất hạnh phúc khi ở bên anh ấy.

Tương lai sau này khi đôi chân anh ấy được chữa khỏi, anh ấy có sự nghiệp khác, thế giới của anh ấy bao la bát ngát như vậy, đến lúc đó chúng tôi không hợp nhau nữa, tôi cũng sẽ chủ động rời đi, không đeo bám dai dẳng.

Xin bộ trưởng Thịnh hãy yên tâm."

Thịnh Phù Vân ngẩn ra, quét mắt qua, thấy biểu cảm căng thẳng nghiêm túc của Huyền Hiểu Đông, bỗng nhiên mỉm cười, "Tôi yên tâm cái gì?"

Huyền Hiểu Đông bị ông hỏi ngược, nhất thời không thốt nên lời, trong lòng tự nhủ chúng ta đều hiểu rõ mà, không cần mấy người hao tâm tổn trí dùng thủ đoạn đuổi tôi đi.

Thịnh Phù Vân nói: "Cậu cho rằng chúng tôi sẽ xem thường cậu, cảm thấy cậu không xứng với Vô Ngung sao? Cho rằng chúng tôi chỉ vì Vô Ngung nên bề ngoài mới đón nhận cậu? Cho nên cậu cũng lười phí tâm tư xã giao với chúng tôi, bởi vì chính bản thân cậu cũng cảm thấy cậu và Vô Ngung sẽ không lâu dài được với nhau, không cần lãng phí thời gian để chúng ta làm

quen phải không?"

Huyền Hiểu Đông im lặng.

Thịnh Phù Vân nói: "Cậu cảm thấy một người thế nào thì xứng với Thịnh Vô Ngung?"

"Gia thế tốt? Nhân phẩm tốt? Học vấn tài năng cao siêu? Có thể sinh con trai?"

Huyền Hiểu Đông nghĩ thầm, ai biết được, gia đình mấy người đánh giá so sánh người ta còn chẳng phải vì những thứ này sao?

Thịnh Phù Vân nhận ra ý oán thầm, nhấp ngụm trà, hòa nhã nói: "Người nhà họ Thịnh chúng tôi không cần con dâu vọng tộc, bởi khi đó lại càng phức tạp thêm.

Thuyền nhỏ hơn để quay đầu lại, cậu cũng biết đuôi to khó vậy, một mối hôn sự, nếu đôi phương dây mơ rễ má với nhau muốn cân bằng cả lợi ích thì có khi còn liên lụy đến chúng tôi, cho nên một đứa con ngoan bối cảnh không phức tạp gì như cậu lại rất tốt."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, Thịnh Phù Vân cười, "Tiền, Vô Ngung sẽ tự kiếm; quyền, bản thân tôi có đủ; con trai, Vô Ngung có hai người anh trai, cả hai đều đã có con, chúng tôi không thiếu gì cả, cậu nhận ra chúng tôi còn có thể yêu cầu gì ở cậu sao?"

"Chẳng phải chỉ cần Vô Ngung hạnh phúc là được rồi sao?"

Thịnh Phù Vân thấy vẻ mặt hoang mang của Huyền Hiểu Đông thì cười ha hả, "Cậu bé à, cháu chỉ kém Vô Ngung có một tuổi thôi, tháng ngày còn rất dài, đừng suy nghĩ quá nhiều.

Vô Ngung thích cháu, cháu cũng thích Vô Ngung, vậy là được rồi.

Còn bọn bác, còn cả lũ anh cả anh hai của nó, cháu thích qua lại bao nhiêu thì qua, không thích thì đóng cửa lại cũng không sao.

Nói thật, bác và mẹ Vô Ngung cũng đã hơn nửa năm không gặp mặt nhau rồi.

Người nhà họ Thịnh bọn bác đều mỗi người một nơi, có khó khăn gì thì gọi nhau một tiếng, có thể giúp đỡ được thì giúp đỡ, những chuyện cá nhân thì

bọn bác mặc kệ.

Đương nhiên, ngoại tình, nuôi phụ nữ bên ngoài hay cờ bạc vân vân, những chuyện này thì không được, nhà họ Thịnh bọn bác không có đứa con như vậy.

Cháu là cậu bé tốt, đừng kiêu dè quá nhiều, cố gắng sống cùng Vô Ngung nhé."

Ông nhìn đồng hồ, "Đến giờ rồi, bác xuống đây, hôm nay thật sự là đến mới biết, không phải cố ý đánh úp cháu đâu, cũng không mang lì xì, đợi ăn Tết bù cho cháu vậy." Ông cười tủm tỉm đứng dậy, "Trà pha ngon đấy."

Huyền Hiểu Đông hết sức lúng túng, đứng thẳng người dậy đi mở cửa tiễn ông, cửa mở ra thì thấy hai lính cảnh vệ đeo súng đứng ở cửa, thang máy phía đối diện cũng có cảnh vệ canh gác, y bị dọa sợ hết hồn.

Thịnh Phù Vân đi ra, không nhịn được cười nói: "Không cần tiễn nữa, hội trường có thiết quân luật, cho dù cháu có là con trai bác thì cũng không vào được, để về bác giải thích với Vô Ngung sau."

Ông tiến vào thang máy, mấy anh lính cảnh vệ cũng đi vào theo.

Thịnh Phù Vân vẫy tay với Huyền Hiểu Đông rồi mới nhấn thang máy, Huyền Hiểu Đông nhìn thang máy đi xuống dừng lại ở tầng 18.

Y nhớ lúc đi vào thang máy, mỗi tầng đều có sơ đồ, nhưng từ tầng 15 trở lên thì lại không có hướng dẫn gì cả.

Đúng rồi, Thịnh Vô Ngung đỗ xe ở bãi đậu xe tầng hầm số hai, cũng hoàn toàn đóng kín không mở cho người ngoài.

Lúc đó y còn nghĩ cả bãi đậu xe này chỉ để một mình Thịnh Vô Ngung đỗ thì có phải quá lãng phí rồi không, bây giờ nhớ ra thang máy còn có cả quét gương mặt và vân tay, chắc hẳn cũng có cả hệ thống an ninh khác.

Phong cách bảo mật chặt chẽ thế này, từ trước tới nay y chỉ từng được thấy ở một vài cơ quan quân đội.

Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm...!không phải chỉ là một công ty khoa học kỹ thuật gia đình thôi sao?

Thịnh Phù Vân vào thang máy xong thì gần như không nhận được bật cười, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho vợ, "Hôm nay không hẹn mà gặp được bạn trai của con trai, rất thú vị.

Tôi thấy con trai chúng ta chỉ sợ chưa chắc đã theo đuổi được người ta đâu." Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời, "Ý gì thế hả? Lão cáo già nhà ông không dọa người ta chạy mất chứ? Con trai vất vả lắm mới được khai sáng yêu đương, ông đừng có phá đám, nghiêm túc lên cho tôi."

Thịnh Phù Vân đáp lại: "Bà không hiểu, đứa bé kia có sự cảnh giác rất mạnh, tôi cũng chỉ đành tùy việc mà xét, phân tích quan hệ lợi ích một phen cho nó nghe, trình bày và chứng minh cho nó biết chúng ta cần một đứa con dâu không quyền không thế, lát nữa tôi nói kỹ với bà sau, phải nộp điện thoại rồi." Ông nhìn xuống, thấy tin nhắn chưa được gửi đi, đã tiến vào khu vực nhiều sóng.

Thịnh Phù Vân rời khỏi thang máy, nhanh chân đi về phía hội trường, cảnh vệ đứng ở cửa cúi chào ông, "Thủ trưởng, mời ngài đặt điện thoại di động ở đây."

Ông bỏ điện thoại đã bị nhiễu tín hiệu vào tủ, đi vào trong hội trường.

Thịnh Vô Ngung họp hội đồng quản trị xong thì về căn hộ ăn trưa, mới biết hôm nay bố mình đã tới đây, hết sức khó xử, "Tôi không biết ông ấy tới."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không sao, ông ấy rất tốt với em." Là bản thân y biểu hiện quá xấu hổ, hồi tưởng lại chỉ hận không thể chui vào đất, không biết lúc đó đào dũng khí ở đâu ra nữa.

Thịnh Vô Ngung nắm lấy tay y, nghiêm túc nói: "Công ty bọn tôi có liên quan đến bảo mật, tầng 18 là phòng của hạng mục bảo mật, chắc là ông ấy đến làm việc.

Bình thường những cuộc họp đó đều được quyết định địa điểm họp rất đột xuất, kể cả người nhà cũng không được báo.

Từ trước...!tôi đã rất nhiều việc nên gia đình cũng không đề cập tới, người nhà với nhau cũng không hỏi.

Quả thật ông ấy không biết tôi trở về thành phố Tĩnh Hải."

Huyền Hiểu Đông thấy anh nghiêm túc giải thích như thế, tâm trạng lúng

túng xấu hổ cũng ngó ngoài phần nào, "Không đâu, em không nghĩ nhiều, không phải nói đi mua quần áo sao? Dùng bữa trưa xong chúng ta đi dạo phố đi."

Thịnh Vô Ngung cười nhìn y, "Được, bữa tối chúng ta ăn bên ngoài, tôi biết một nhà hàng riêng tư khá ổn."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, đưa canh cho Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung vẫn lo lắng bất an hỏi: "Hôm nay bố tôi có nói gì với em không?"

Huyền Hiểu Đông cụp mi xuống, "Không nói gì, chỉ bảo nhà anh đều mỗi người lo việc một nơi, bình thường không làm phiền nhau, bảo em không nên quá gò bó, thả lỏng ra, còn nói ông ấy và mẹ anh đã hơn nửa năm không gặp."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Ừ đúng, mẹ tôi bận việc của bà ấy ở nước ngoài, nói vậy cũng đúng."

Tất cả mọi người đều thân ai nấy lo, không có thời gian quan tâm chuyện của người khác, chắc chắn sẽ không có bà mẹ chồng xấu xa đến thiết lập quy củ cho em đâu."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Tốt quá." Quan tâm chứ không phải khống chế, lần đầu tiên y nhìn thấy một quan hệ gia đình như vậy, bỗng nhiên rất hâm mộ.

Thịnh Vô Ngung quan sát biểu cảm của Huyền Hiểu Đông, biết rõ y còn giấu giếm gì đó mà chưa nói, nhưng vẻ mặt lại mềm mỏng, có lẽ ấn tượng với bố anh cũng không tệ.

Chắc hẳn bố anh cũng không khiến y chịu tải thân gì cả, lúc này anh mới lặng lẽ yên lòng..

Chương 42: 42: Gà Hấp Muối Biển

Tòa nhà Đom Đóm tọa lạc tại trung tâm thành phố, bởi vậy hai người họ cũng chỉ cần đi bộ, chọn một trung tâm thương mại to nhất rồi vào tầng gian hàng chuyên bán trang phục nam.

Huyền Hiểu Đông không am hiểu chuyện này, đều do Thịnh Vô Ngung dẫn đi.

Mặc dù chưa tới đây bao giờ nhưng Thịnh Vô Ngung đã hỏi thăm được nhân viên hướng dẫn rồi đi thẳng qua.

Nhân viên bán hàng của gian hàng thời trang nam vừa nhìn thấy hai người đàn ông khí chất như vậy thì đôi mắt sáng rực, vội vàng tiến đến giới thiệu bộ sưu tập mới của mùa.

Thịnh Vô Ngung chọn vài bộ rồi bảo nhân viên đưa Huyền Hiểu Đông đi thử.

Huyền Hiểu Đông đi vào mặc thử rồi đi ra, Thịnh Vô Ngung hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Đẹp lắm." Nhân viên bán hàng cười nói: "Vị tiên sinh này thực sự có vóc dáng rất đẹp, làm tôn lên vẻ đẹp của bộ quần áo, khí chất tuyệt vời."

Nhưng Huyền Hiểu Đông lại thấy không thoải mái bởi phần nơ chạt, y nhìn gương mặt tự nhiên kéo cổ áo.

Cô nhân viên cười đi tới định giúp y sửa lại, Thịnh Vô Ngung lại nói: "Qua chỗ tôi đi, tôi sửa lại giúp em."

Huyền Hiểu Đông đi tới ngồi lên một bên ghế dài, hơi nghếch cằm lên về phía Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung giúp y chỉnh phần cổ áo, thấy cổ y chưa gì đã bị ma sát đỏ hồng, biết là y không quen, anh cười nói: "Vẫn phải đặt riêng thôi, tôi chọn giúp em hai bộ thường phục cho đỡ gò bó, hộp thường niên của công ty tôi không cần quá trang trọng đâu."

Cô nhân viên giỏi nghe lời đoán ý, đã cảm nhận được quan hệ của hai người đàn ông này từ tư thế thân mật và khoảng cách gần gũi hơn so với người bình thường, bèn vội vàng tiến đến, "Bọn em có kiểu vest rộng rãi chuyên phục vụ cho những khách hàng có làn da nhạy cảm, đặc biệt được may từ sợi tổng hợp, vô cùng thoải mái.

Tiền sinh có thể xem thử."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được, thay thử hai bộ xem sao."

Huyền Hiểu Đông thay hai bộ, Thịnh Vô Ngung ngắm nghía rồi chọn, lại tiện thể đặt trước áo sơ mi và áo len mỏng đồng bộ ở đây.

Cô nhân viên tới gần đưa cho anh một quyển sách khác, cười nói: "Mẫu thường phục này của bọn em bán rất chạy trong mùa này, vóc dáng tiền sinh đẹp, có thể thử thêm xem sao."

Thịnh Vô Ngung chọn vài chiếc áo len mỏng giúp y, tràn đầy phấn khởi, "Màu xanh đậm rất hợp với em, chiếc màu xám này cũng không tệ, màu xanh nước biển cũng rất đẹp, thường phục có thể mặc phối hợp nhiều màu sắc khác nhau."

Huyền Hiểu Đông cúi đầu thì thầm với anh, "Cái này là lông cừu tơ tằm, không dễ giặt, để em mặc vào bếp hoặc trồng trọt đều có cảm giác tội lỗi, chỉ cần mua một cái áo khoác đen mặc cùng vest là được rồi."

Thật ra em không sợ lạnh, rất lãng phí."

Thịnh Vô Ngung gật đầu nhỏ giọng cười, nói: "Được, vậy thì mua ít loại sợi tổng hợp đi."

Tôi mua cho em loại nào để vút vào máy giặt, em xem chất vải tổng hợp này công nghệ cao, thấm hút thoáng khí nhanh khô, giữ ấm tốt, cũng không dễ biến dạng, chịu được mài mòn, thế nào?"

Nhân viên bán hàng khó khăn nói: "Loại sợi tổng hợp chủ yếu là đồ thể thao, có thể phạm vi chọn lựa sẽ ít đi đấy ạ."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không sao, cô lấy mấy bộ mặc hàng ngày là được."
Huyền Hiểu Đông gật đầu, Thịnh Vô Ngung nói nhỏ: "Lát nữa tôi sẽ cho người đến lấy số đo của em, may riêng sẽ đẹp hơn."

Em thử thêm đi, để tôi suy nghĩ xem em mặc gì thì đẹp."
Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Em không chú ý những chuyện này đâu."
Thịnh Vô Ngung nói: "Mặc cho tôi xem, tôi thích."
Hai người cứ thì thà thì thầm, người ngoài chứng kiến chỉ cảm thấy rất thích.

Cô nhân viên thì thích nhất là kiểu khách hàng nhã nhặn hào phóng thế này, vội vàng mang liền cả mấy thứ phụ kiện phối cùng đến luôn.

Thịnh Vô Ngung biết cỡ người của Huyền Hiểu Đông rồi thì chọn cho y vài chiếc áo khoác.

Biết y không thích gò bó, anh chọn toàn kiểu rộng rãi, còn chọn thêm cả quần lót và bít tất, quẹt thẻ chung rồi bảo người ta đóng gói giao đến địa chỉ.
Huyền Hiểu Đông thử quần áo đến đã con mắt, về phòng thử đồ thay lại quần áo cũ.

Thịnh Vô Ngung quẹt thẻ xong thì thấy có điện thoại, di chuyển sang bên cửa sổ để nhận cuộc gọi.
Huyền Hiểu Đông đi ra cầm chỗ quần áo vừa thử ban nãy trả lại cho nhân viên, thấy anh sang một bên gọi điện thoại thì biết là cuộc gọi riêng tư.

Hôm nay được diện kiến diễn xuất của đồng chí già nhà họ Thịnh, y đã loáng thoáng biết chuyện mà họ không nói, nhất định là vì thật sự không thể nói.

Bởi vậy y cũng không đến gần, ngồi một mình ở khu nghỉ ngơi, cầm tạp chí lật ra đọc.
Đương nhiên cô nhân viên vội vàng rót trà cho y.

Huyền Hiểu Đông ngồi đó lẳng lặng lật tạp chí, nét mặt tĩnh lặng.

Gian hàng này cũng được coi là một chốn xa xỉ trong trung tâm thương mại, phần lớn khách hàng đi ngang qua sẽ nhìn ngắm vài lần.

Huyền Hiểu Đông sở hữu tướng mạo anh tuấn, dáng người nổi bật, ngồi ở đó thôi cũng nghiễm nhiên trở thành một quảng cáo sống, khá là thu hút sự chú ý của người khác.

Có khách hàng nữ đi ngang qua cứ liên tục ngoái đầu lại, hiển nhiên là gặp mặt khó quên, không tìm được cũng tiến vào dừng chân.

"Diệp Kỳ, cậu nhìn kìa, người đàn ông bên gian hàng Adonis ấy, đẹp trai không?" Một cô gái trẻ trung sành điệu huých bạn thân một cái, Lâm Diệp Kỳ quay đầu nhìn, ngẩn ra.

Cô gái cười nói: "Thế nào? Có muốn qua mua cho anh trai cậu vài bộ không? Chúng ta cũng tiện thể tới làm quen luôn, thêm bạn tốt?"

Lâm Diệp Kỳ cười, "Được rồi, tớ có quen anh ấy mà, đi qua xấu hổ lắm."

Cô gái khẽ giọng kêu lên: "Oa, thế mà cậu có quen hả?"

Lâm Diệp Kỳ kéo cô bạn tránh đi, "Đi xa chút, một mình anh ấy không mua nổi thương hiệu này đâu, chắc là có người đi cùng, lát nữa chạm mặt thì lúng túng lắm, vẫn nên vờ như không thấy."

Cô gái nhỏ giọng nói: "Ồ, chẳng trách tớ thấy anh ấy mặc đồ trông rất bình thường." Biết rõ đối phương không phải xuất thân giàu sang, cô nàng cũng chẳng muốn kết giao nữa...

Lâm Diệp Kỳ khẽ mỉm cười không lên tiếng, đợi đến lúc cùng bạn thân đi xa rồi, tìm được quán cà phê ngồi xuống, cô mới cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Lâm Diệp Du, "Anh hai, anh đoán xem em tình cờ gặp người nào ở trung tâm thương mại Vạn Lại?"

Lâm Diệp Du không để ý tới cô.

Lâm Diệp Kỳ nói: "Em thấy Huyền Hiểu Đông."

Lần này Lâm Diệp Du trả lời rất nhanh, "Anh ấy để ý đến em à?"

Lâm Diệp Kỳ nói: "Không, em thấy anh ấy ở gian hàng Adonis, chắc là đang đợi ai."

Em nhớ trước đây anh cả mua quần áo cho anh ấy đều là của thương hiệu này.

Có khi anh cả đi cùng anh ấy, em sợ bọn họ nhìn thấy em thì lúng túng nên tránh đi."

Lâm Diệc Du không trả lời tiếp nữa, Lâm Diệc Kỳ lại say sưa gửi tin nhắn cho cậu, "Đây chính là sức mạnh của tình yêu, trông anh ấy tuần tú ghê, bảo sao anh cả chân lún sâu vào bùn bị anh ấy mê hoặc điên đảo thế."

Em thấy lần này bố có tức giận cũng vô dụng thôi, bọn họ đã tái hợp, anh nói xem, nếu bố biết hai người đó ở bên nhau rồi thì liệu có nản lòng thoái chí, đồng ý nhận cổ phần trả về không?"

Cuối cùng Lâm Diệc Du cũng trả lời, "Đừng làm những chuyện dư thừa, anh ấy cũng là anh trai nhà chúng ta, anh không gánh nỗi nhà họ Lâm đâu."

Không gánh nỗi? Lẽ nào Lâm Diệc Cảnh suốt ngày làm học thuật ở nước ngoài thì gánh nỗi chắc? Lâm Diệc Kỳ nở nụ cười, cất điện thoại đi, cầm ly nước trái cây từ từ uống, khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Huyền Hiểu Đông lại không hề biết mình mới đến thành phố Tĩnh Hải ngày đầu tiên đã liên tục gặp được nhiều người như vậy.

Y đợi Thịnh Vô Ngung nói chuyện điện thoại xong, đi theo anh đến nhà hàng Vân Đỉnh, thử các món ăn đặc sắc nơi đây.

Nhà hàng Vân Đỉnh cao vút trong mây, vốn được xây trên địa thế cao ở thành phố Tĩnh Hải, được xây dựng ở độ cao 300 mét.

Ở sân đỗ tàu bay trên không, khách hàng dùng bữa có thể dõi mắt nhìn ra xa, ngắm được toàn cảnh thành phố Tĩnh Hải.

Tòa nhà này được xây dựng trong những năm đầu, sau khi lệnh giới hạn chiều cao được ban hành, thành phố Tĩnh Hải không còn kiến trúc nào cao như vậy nữa, vì vậy càng khiến nhà hàng Vân Đỉnh trở thành nơi đặc sắc có một không hai.

Toàn bộ nhà hàng được thông suốt với nhau, vách nền dưới chân đều là kính trong suốt, khách hàng dùng bữa ở độ cao 300 mét giữa không trung, quả thật đúng là hưởng thụ giữa ngàn mây.

Huyền Hiểu Đông đoán Thịnh Vô Ngung chọn nhà hàng này là vì anh có thú vui ác độc.

Y nhìn biển mây mù bên ngoài cửa sổ thủy tinh, rồi lại nhìn xuống dòng xe đi lại như mắc cửi qua lớp kính trong suốt dưới lòng bàn chân mình, tự dưng nghĩ đến trận mây mưa tối hôm qua, khoe miệng không khỏi giật giật.

Thịnh Vô Ngung lại rất đàng hoàng trịnh trọng, tâm trạng khá vui cầm thực đơn bàn bạc với y, "Em xem thử xem thích ăn gì? Nếu ăn ngon thì lần sau chúng ta có thể gọi đồ ăn ở đây về."

Huyền Hiểu Đông cầm thực đơn xem, chọn một phần gà hấp muối, một salad tôm chanh dây rồi trả lại cho Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung thấy y chọn xong, lại chọn thêm sashimi bò áp chảo, cá tuế(*) ngâm giấm, nấm nướng phô mai.

(*) Tên gọi chỉ chung cho một số nhóm cá nước ngọt cỡ nhỏ và một số loài cá nước lợ, chúng được sử dụng để làm cá mồi hay dùng là cá mồi câu, những con cá này nhỏ đến mức có thể nắm chúng một lúc nhiều con trong lòng bàn tay.

Huyền Hiểu Đông đau đầu, "Không cần gọi nhiều vậy đâu, chúng ta chỉ có hai người, ăn không hết."

Thịnh Vô Ngung nói: "Là món hợp khẩu vị của em, ăn không hết chúng ta đóng gói mang về, chủ yếu là vì muốn nếm thử cách làm của người khác." Gà hấp muối dùng muối biển để hấp, lớp da mỏng vàng óng ánh dai giòn, thịt gà tươi đậm đà.

Salad tôm trộn lẫn với thịt tôm dai dai mát lạnh, chua ngọt ngon miệng.

Vị chanh dây và vị chanh cùng hòa quyện với nhau, mang lại hương vị độc đáo.

Thịt bò sashimi rắc thêm lá húng tây khá nhẹ nhàng, nắm chắc nịch trơn mềm.

Đặc biệt đáng nhắc tới là cá tuế ngâm giấm, thịt cá non mềm thơm ngon, đây là lần đầu tiên Huyền Hiểu Đông được nếm thử, phát hiện ra hương vị quả thật tuyệt cú mèo.

Ăn đến là thích chí, mặt mày y cũng tự nhiên giãn ra.

Thịnh Vô Ngung thấy biểu cảm của y là biết y ăn rất hài lòng, tâm trạng anh cũng thỏa mãn, lại gấp thêm thức ăn cho y, bỗng dưng nghe thấy điện thoại di động rung lên.

Anh cầm lên nhìn, thấy là mẹ mình thì có hơi bất ngờ, bèn nhận: "Mẹ ạ?" Anh liếc Huyền Hiểu Đông, trên mặt hiện ý cười, "Vâng vâng, sau đó bố giải thích với con rồi, đúng là hợp thật.

Hiểu Đông rất tốt, con đã nói rõ rồi.

Vâng, ngày phẫu thuật cơ bản đã được ấn định vào năm sau, ngày mai mẹ về ạ? Được, được, con biết rồi, con đi đón mẹ."

Anh cúp điện thoại, cười nói với Huyền Hiểu Đông, "Bà cụ nghe nói hôm nay ông Thịnh nhà tôi đường đột, sợ dọa người tôi yêu chạy mất nên vội vã về nước."

Huyền Hiểu Đông cầm ly nước đá uống, chỉ cảm thấy dạ dày lại bắt đầu căng thẳng.

Thịnh Vô Ngung cầm tay y, "Bố mẹ tôi gần 40 tuổi thì mới sinh tôi, từ nhỏ họ vô cùng cưng chiều tôi, luôn hi vọng tôi sống vui vẻ, từ trước tới nay chưa từng có yêu cầu gì đặc biệt với sự nghiệp của tôi, em yên tâm."

Huyền Hiểu Đông bắt an xoa ngón tay, cuối cùng thẳng thắn, "Hôm qua em đã nói với bố anh, đợt sau này chân anh ổn rồi, không tiếp tục cần em nữa, em sẽ rời khỏi đây bất cứ lúc nào."

Thịnh Vô Ngung âm thầm nghiền răng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn hết sức mềm mỏng, "Bố tôi nói thế nào?"

Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng nói: "Ông nói nhà họ Thịnh các anh không cần con dâu có quyền có thể đến dặt gấm thêu hoa, em không quyền không thể mới tốt."

Thịnh Vô Ngung im lặng chốc lát, cảm thấy đây đúng là lời mà bố mình có thể nói, hít một hơi thật sâu, "Thật ra nói vậy cũng không sai, ông ấy ngồi trên vị trí cao, càng nhiều thân tộc càng khó kiểm soát và dễ bị phản bội.

Quyền lực không phải thứ có thể kế thừa, giàu sang cũng giống vậy.

Nhà tôi chỉ mới giàu có trong ba thế hệ, yêu cầu đối với con cái vốn dĩ là dạy chúng học thức và phương pháp để tự lập sau này, còn những cái khác

thì không thể thừa hưởng được.

Cho nên hai anh trai tôi yêu đương đều chỉ có một yêu cầu mà thôi, là bản thân có vui hay không, cảm thấy có thể cùng người kia chung hoạn nạn, bên nhau tới đầu bạc răng long không."

"Dù sao cuộc đời cũng rất dài, lên nắm quyền, quyền lực rồi sẽ có sự thay thế địa vị; hưởng phú quý, tiền tài rồi sẽ tới nhanh mà đi cũng nhanh."

Huyền Hiểu Đông nhẹ giọng nói: "Rất đúng."

Thịnh Vô Ngung chưa xót rồi rầm trong lòng mãi, cuối cùng không kìm được nữa, "Vậy nên rốt cuộc tôi đã làm sai ở đâu mà em lại không tin tôi?"
Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn thấy đôi mắt ảm ức của đối phương, ghen lời.

Tác giả có lời muốn nói:

Quên vụ tuổi tác đi, lão Thịnh 50 tuổi sinh con trai thì quả thật già quá trời...!Đổi thành 40 tuổi ha....

Chương 43: 43: Đêm Họp Thường Niên

Huyền Hiểu Đông im lặng rất lâu, chỉ thấp giọng nói: "Em xin lỗi."
Tròng mắt đen như mực của Thịnh Vô Ngung nhìn y chăm chú, tựa như xoáy thẳng vào nội tâm y, nhưng Huyền Hiểu Đông cũng không biết nên nói gì tiếp theo, cuối cùng vẫn là Thịnh Vô Ngung không nỡ khiến y khó xử, dịu giọng nói: "Xin lỗi em, là do tôi nóng vội." Anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Đi tham gia họp thường niên, chúng ta còn phải về chuẩn bị trước vài thứ." Trở về nhà, vest đã được giao đến.

Thịnh Vô Ngung thay quần áo, thấy Huyền Hiểu Đông đứng đối diện trước tấm gương lóng ngóng thất cà vạt, anh vớ tay nói: "Qua đây, tôi thắt giúp em."

Huyền Hiểu Đông hơi cúi người xuống, nhìn Thịnh Vô Ngung cụp mắt tập trung thắt cà vạt giúp mình.

Ánh đèn trong phòng quần áo sáng rực rỡ, hắt xuống hàng mi dày của anh, tạo thành cả bóng mờ đậm màu, bờ môi anh mím chặt, cứ như vẫn còn tủi thân lắm.

Khoảng cách thật sự quá gần, bỗng nhiên y không kìm lòng được, hôn lên trán anh một cái.

Thịnh Vô Ngung ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn y, sau đó cười rạng rỡ, trong tay anh vẫn còn đang nắm cà vạt, nhẹ nhàng dùng sức, hai người lại một lần nữa hôn nhau.

Nắng hoàng hôn ngoài cửa sổ vẫn còn rất sáng, Huyền Hiểu Đông dạng chân ngồi trên đùi Thịnh Vô Ngung, ôm lấy người đàn ông phía trước.

Sau một chiếc hôn sâu, hai người đều vẫn chưa đã cơn thèm, giọng nói

trầm thấp của Thịnh Vô Ngung vang lên: "Còn nửa tiếng nữa..."
Huyền Hiểu Đông gơ tay cởi áo sơ mi của anh xuống, hôn liền một mạch lên cần cổ trắng ngần của anh, ý loạn tình mê, cơ thể cũng chậm rãi ngồi xồm xuống.

...

Thi Ký Thanh đứng ở cửa ra vào căn hộ của Thịnh Vô Ngung, ấn chuông cửa mấy lần, Huyền Hiểu Đông mới đi ra mở cửa.

Đôi môi y đỏ thắm, đôi mắt còn long lanh ánh nước, cà vạt vẫn chưa thắt xong, áo khoác cũng chưa mặc, tóc trên trán còn hơi rối.

Thi Ký Thanh nói: "Chủ tịch Thịnh đâu? Sắp tới giờ rồi."

Thịnh Vô Ngung còn đang trong phòng thử quần áo, đáp vọng ra một câu: "Xong rồi đây, Hiểu Đông, em vào đây, tôi lấy cho em cái đồng hồ."

Thi Ký Thanh đi vào cười nói: "Hôm nay khá nhiều khách tới, có tiệc buffet đứng ở dưới đó rồi."

Đây là bản thảo phát biểu, đã chỉnh sửa dựa theo lời anh nói."

Cô đứng trong phòng khách, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung trong phòng thử quần áo đã mặc vest đi giày da vô cùng nghiêm chỉnh.

Anh đang cầm lọ nước hoa xịt vào trong không khí, Thi Ký Thanh thắc mắc: "...!Chủ tịch Thịnh, hôm nay long trọng như vậy sao?"

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn ra ngoài, thuận tay bật điều hòa cạnh cửa, một luồng gió lớn phả ra từ điều hòa.

Anh đưa chiếc đồng hồ cầm trong tay cho Huyền Hiểu Đông, "Em đeo vào này."

Huyền Hiểu Đông nhận lấy đồng hồ đeo tay từ Thịnh Vô Ngung, vừa đeo lên cổ tay, vừa đi vào lấy áo khoác để mặc.

Y ngửi được mùi nước hoa hương gỗ thoang thoang trong không khí, còn có cả sự pha trộn giữa hương chanh chua chua và hương hoa oải hương, tựa như vườn trái cây sau cơn mưa, chợt yếu ớt xen lẫn cả mùi hương thuộc về Thịnh Vô Ngung.

Y ra ngoài với hai bên tai đỏ ửng, Thi Ký Thanh tán thưởng, "Cậu Huyền

mặc vest thật sự rất đẹp trai, mình tinh bọn chị mời tối nay bị lấn át mất thôi."

Huyền Hiểu Đông bẽn lẽn nói: "Hôm nay chị Thanh cũng rất đẹp."
Hôm nay Thi Ký Thanh mặc váy lễ phục màu đen, nghe y khen ngợi thì rất vui vẻ, cười tủm tỉm nói: "Vậy sao? Lát nữa em khiêu vũ với chị Thanh nhé?"
Cô chợt thấy ông chủ nhà mình quay đầu lại nhìn cô một cái, tự dưng lưng phát lạnh, Huyền Hiểu Đông trả lời: "Nhưng mà em không biết nhảy đâu."
Thịnh Vô Ngung quay đầu nhìn Huyền Hiểu Đông, ánh mắt chan chứa ý cười, "Đi thôi."

Trên trần và tường của căn phòng rộng rãi treo đầy những nhánh đèn led được tạo hình thành vô số chú đom đóm, giống như có hàng ngàn con đom đóm trải rộng cả vòm trời.

Đại sảnh được thiết lập hiệu ứng ánh sáng xanh thẫm, tất cả mọi người như đang hòa mình giữa màn đêm màu lam.

Một bên đại sảnh bày bàn tiệc đứng, các vị khách đến họp thường niên ai ai cũng trang phục thơm ngát tóc tai chải chuốt, đứng lẫn trong đó có rất nhiều người đang cầm ly sâm panh cười cười nói nói.

Bên còn lại là sàn nhảy, đã có không ít những đôi nam nữ trẻ tuổi đang uyển chuyển nhảy múa theo vũ khúc ở đó.

Thi Ký Thanh cùng hai người họ đi một mạch từ lối đi dành cho khách tới khu vực khách quý, nói: "Chương trình hội nghị sẽ do chủ tịch Thịnh phát biểu, sau đó các lãnh đạo từ cấp phó tổng giám đốc trở lên của công ty sẽ đi lên nhận thưởng, rồi tới các tiết mục biểu diễn."

Những màn được chọn đều là biểu diễn nhạc cụ, rất đơn giản, chủ tịch Thịnh nói xong thì cứ bắt đầu rút thăm giải thưởng đầu tiên là được."

Huyền Hiểu Đông hiếu kỳ hỏi: "Công ty nhiều nhân viên vậy sao?"

Thi Ký Thanh nói: "À, đương nhiên không nhiều vậy, là chủ tịch Thịnh hào phóng, họp thường niên là một loại hình sự kiện phúc lợi, sẽ có phần nhận thưởng, quà tặng rất phong phú, cho nên mỗi nhân viên có thể mời một người tham gia họp thường niên, có thể là người thân, cũng có thể là bạn bè."

Cô cười nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, "Công ty bọn chị chủ yếu là người

trẻ, hầu như ai cũng mời bạn bè đến, năm nay vẫn là lần đầu tiên chủ tịch Thịnh mời người khác đến đây."

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung mặt mũi thoải mái, "Tôi sẽ xuống nhanh thôi, em cứ ở dưới này đi dạo tùy ý —— Hôm nay khách sạn phụ trách hội trường này cũng rất ổn, bánh kem làm khá ngon, em có thể nếm thử."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, nhìn Thi Ký Thanh theo sau Thịnh Vô Ngung sang một dãy bàn, một đám quản lý cấp cao lập tức đi tới vây quanh.

Màn hình giữa đại sảnh sáng rực lên, hiệu ứng ánh sáng rơi xuống, tiếng nhạc tấu lên, tiếng vỗ tay rào rào cũng vang lên theo.

Nhưng Thịnh Vô Ngung không đi tới, chẳng biết từ lúc nào, từ hai bên sân khấu xuất hiện hai hàng robot màu xám bạc, chúng khua tay múa chân đều đặn dứt khoát theo điệu nhạc jazz mạnh mẽ trên sân khấu.

Tiếng vỗ tay như sấm và tiếng cười vang lên.

Động tác của những con robot này bắt chước vũ đạo của người thật, do đặc tính của máy móc nên trông vụng về ngây thơ như con nít, các khớp xương kim loại khiến robot thể hiện cả sự cứng nhắc và linh hoạt vô cùng nhuần nhuyễn, bàn chân máy móc giậm theo tiết tấu âm nhạc, mang lại tràn trề cảm giác cyberpunk kỳ dị của tương lai.

Chẳng mấy chốc màn biểu diễn này đã đẩy lên không khí toàn hội trường của buổi họp thường niên.

Sau đó giữa không trung của đại sảnh xuất hiện máy bay không người lái, tung cánh hoa xuống bên dưới.

Còn trong hàng ngũ robot lại có hai con robot hình cừ đen chạy ra khỏi hàng, tròn vo loạng choạng đi ngang qua sân khấu.

Lúc cánh hoa rơi xuống, cuối cùng Thịnh Vô Ngung cũng lên sân khấu, trong ánh đèn sáng ngời rực rỡ, trông anh vô cùng điển trai.

Màn ảnh lớn phía sau hiện hiệu ứng ánh sáng, thể hiện buổi họp thường niên chính thức bắt đầu.

Tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô đình tai nhức óc, Huyền Hiểu Đông giật mình quay đầu nhìn, thấy những cô cậu thanh niên bên cạnh mình đều đang phấn khích nắm chặt bàn tay, mặt đỏ lựng lên, đôi mắt nhìn về phía Thịnh

Vô Ngung ngập tràn vẻ sùng bái.

...!Anh được chào đón như vậy sao?

Thịnh Vô Ngung dang hai tay mỉm cười ra hiệu cho mọi người im lặng, bắt đầu tổng kết thành tích đạt được một năm qua, màn chiếu lớn phía sau cũng trình chiếu biểu đồ tương ứng.

Cho dù Huyền Hiểu Đông hoàn toàn không rõ về công ty của Thịnh Vô Ngung, chỉ đơn thuần nhìn biểu đồ và nghe anh nói thôi thì cũng đã cảm thấy đây là thành tựu phi phàm.

Chất lượng âm thanh cực tốt khiến cho mỗi người đều cảm giác Thịnh Vô Ngung như đang nói chuyện ngay bên cạnh mình, chất giọng anh êm dịu rất có sức cuốn hút, chỉ qua mấy câu nói thôi đã nâng cao được sự cộng hưởng từ tất cả mọi người.

Có vài lần Thịnh Vô Ngung đang nói thì bị tiếng vỗ tay cắt ngang lời, có thể thấy mọi người cực kỳ kích động vì thành tựu đạt được một năm qua, hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi anh.

Huyền Hiểu Đông vẫn là lần đầu tiên được tham gia họp thường niên của doanh nghiệp, cảm thấy rất mới mẻ, bèn tìm một vị trí ngồi bên bàn dài.

"Tuyệt quá, họp thường niên năm nào cũng đều do chủ tịch Thịnh đích thân đọc diễn văn, không thể bỏ qua được."

Huyền Hiểu Đông quay đầu thì thấy Thi Ký Thanh đã đi tới gần mình, cô cười đưa ly nước bưng chum cho y, "Lúc công ty vừa mới thành lập, dự án khởi đầu cần bỏ vốn nhiều, gần như không có lợi nhuận.

Rất nhiều người không chịu nổi nhĩ hết năm thì nghỉ việc, kết quả chủ tịch Thịnh lên phát biểu trong buổi họp thường niên xong thì mấy người muốn xin nghỉ đó lạng lẽ rút đơn về.

Chà, lần đầu tiên chị thấy một người có cách lãnh đạo giàu sức hút như thế, mấy năm đầu thật sự chỉ làm vì cái tình thôi, không có lợi nhuận gì hết, còn thường xuyên bị bên B gài.

Chị cũng từng là một bên lừa gạt anh ấy, nhưng anh ấy không trách chị, trái lại còn trọng dụng chị."

"Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm là công ty có bầu không khí tốt nhất, đoàn kết nhất mà chị từng thấy.

Về sau những buổi họp thường niên hàng năm thường tuyên dương những người có năng lực làm việc tốt nhất trong một tháng, và cả những người có công trạng tốt nhất cả năm."

Huyền Hiểu Đông nhận ly nước buổi, nhìn Thịnh Vô Ngung đang từ tốn phát biểu bên trên, nghĩ thầm, Thịnh Vô Ngung nhất định rất tự hào về công ty này.

Ở quầy tự phục vụ bên cạnh sàn nhảy, một cô gái trẻ ăn mặc lộng lẫy đang đứng chéch từ xa quan sát Huyền Hiểu Đông với vẻ đăm chiêu.

Một người thanh niên cầm ly sữa đi tới đưa cho cô, "Diệp Kỳ? Sữa bò này chắc em uống được ha? Ban nãy là anh không đúng, không ngờ trong nước trái cây có rượu, may là em đã nếm thử."

Lâm Diệp Kỳ quay đầu mỉm cười với hắn, "Không sao, cũng không phải anh cố ý." Cô lại vô thức nhìn về phía Huyền Hiểu Đông.

Cậu thanh niên chỉ cảm thấy thần hồn điên đảo trước nụ cười của cô, "Đúng vậy, tại anh chỉ thấy nó sặc sỡ trông rất đẹp...!Em đang nhìn gì vậy?" Hắn cũng nhìn theo ánh mắt của Lâm Diệp Kỳ, "À, là thư ký Thi đây mà."

Lâm Diệp Kỳ nói: "Quý cô mặc váy đen cũng là quản lý cấp cao bên máy anh sao?"

Chàng trai nói: "Đúng vậy, đó là thư ký đứng đầu làm việc cùng chủ tịch Thịnh, thư ký của chủ tịch hội đồng quản trị."

Sau khi công ty mới thành lập không lâu thì chị ấy đã làm việc bên cạnh chủ tịch rồi, nghe nói còn có cổ phần công ty, ở công ty làm việc độc lập."

Lâm Diệp Kỳ gật đầu nhẹ, nghĩ thầm gì đó trong lòng, cậu chàng kia lại lấy lòng cô, "Chủ tịch Thịnh cũng sắp phát biểu xong rồi, đợi sau khi kết thúc nhận thưởng, anh mời em khiêu vũ được chứ?"

Lâm Diệp Kỳ liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Bây giờ em hơi mệt một chút, đợi lát nữa xem tình hình được không?"

Chàng thanh niên kia vội vàng nói: "Được chứ, sức khỏe em không tốt, ngồi trước đây." Hắn có thể mời được nữ thần như búp bê này tới tham gia họp thường niên là đã rất thỏa mãn rồi.

Tối nay hẳn đã nhận được vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ, điều này khiến hẳn vui phơi phới.

Đối với người con gái như thủy tinh trước mặt, đương nhiên là càng nâng thì càng sợ vỡ, mà càng giữ lấy thì càng sợ tan chảy, vậy nên hẳn không dám tỏ ra ầm ức chút nào.

Lâm Diệc Kỳ quan sát anh chàng này, mặc dù cũng có thể nói là thanh tú, trước đó vài ngày bố có dẫn cô đi làm quen, bây giờ so sánh với chủ tịch Thịnh trên sân khấu mới lộ ra vẻ non nớt, hơn nữa sự chênh lệch tồn tại vĩnh viễn không đuổi kịp.

Sức khỏe cô không tốt, tương lai hẳn cũng không sinh con được, bố cũng không quá coi trọng dòng dõi, chỉ cần một người trẻ trung hậu và tài giỏi là được rồi, đến lúc đó cho anh ta một vị trí trong công ty, lại thêm cửa hồi môn hậu hĩnh, đối xử tốt với cô là được.

Người đàn ông trước mặt là Bàn Hòa Minh, là một ứng cử viên tốt cho vị trí con rể mà bố đang tìm kiếm, gia thế sạch sẽ giàu có, lại có chuyên môn kỹ thuật, nhân phẩm tốt, thật thà nề nếp, đang làm ở vị trí cấp trung trong Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, nhận được thư mời 5 năm(*), lương trăm vạn tệ một năm, có cơ hội được lên vị trí quản lý cấp cao.

Cho dù không làm được thì với kỹ thuật và kinh nghiệm từng làm việc ở Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, hẳn vẫn có thể tiếp nhận bất kỳ vị trí tốt nào khác ở Lâm Thị.

(*) Dạng như một loại thư mời nhân viên có năng lực ở lại làm việc cùng công ty trong một thời hạn nào đó.

Lâm Diệc Cẩm cũng từng nhận được thư mời kiểu này khi làm việc ở nước ngoài.

Trong mắt người bình thường, đây đúng là một ứng cử viên cao cấp hàng đầu cho vị trí một người chồng tốt.

Lâm Diệc Kỳ khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đứng lên, "Em vào phòng vệ sinh một lúc, anh cứ ngồi trước đi."

Cô đứng thẳng người dậy, nhẹ nhàng nhắc làn váy màu sâm panh của mình lên, duyên dáng đi xuyên qua đám đông.

Thi Ký Thanh nói chuyện với Huyền Hiểu Đông được một lúc thì có người tới

mời cô qua xử lý sự vụ, cô bèn xin lỗi Huyền Hiểu Đông rồi vội vã ra sau sân khấu.

Huyền Hiểu Đông cầm ly nước buổi chòm uống thử một ngụm, bỗng nhiên bên cạnh vang lên giọng nói: "Anh Hiểu Đông."

Y quay đầu, nhìn thấy một cô gái trẻ vẫn đang độ tuổi xuân thì mặc váy lễ phục màu sẫm panh đứng bên cạnh, tóc dài xõa vai, gương mặt xinh xắn nhưng thần sắc lại tái nhợt, màu môi cũng thiên nhạt, y hơi giật mình.

Lâm Diệc Kỳ cười nhìn y, để ý tới đồng hồ đất tiền trên cổ tay y, "Anh chẳng thay đổi chút nào cả...!Anh đến cùng anh Diệc Cẩn sao? Sao em không thấy anh ấy?"

Huyền Hiểu Đông không được tự nhiên, "Tôi và cậu ta không đi cùng nhau, hai người bọn tôi không liên lạc với nhau nữa."

Lâm Diệc Kỳ chỉ cười, "Buổi chiều em thấy anh thử trang phục ở gian hàng Adonis, mẹ rất nhớ anh, khi nào rảnh anh về thăm bà ấy chút nhé?"

Gương mặt Huyền Hiểu Đông hơi nhúc nhích, trong cái nhìn của Lâm Diệc Kỳ dĩ nhiên đây là biểu cảm chột dạ khi lời nói dối bị vạch trần.

Cô hoạt bát chớp mắt, "Đừng lo lắng, em ủng hộ anh và anh Diệc Cẩn."

Huyền Hiểu Đông hơi biến sắc, vẻ mặt khó xử, y muốn xoay người rời đi thì lại bị vướng người trước mặt.

Người xung quanh thấy bọn họ khí chất khác biệt, tướng mạo thanh tú xinh đẹp thì không khỏi len lén nhìn sang.

Y cực kỳ nhạy cảm với ánh mắt của mọi người, càng ngày càng thấy khó chịu.

Trên sân khấu đã thông báo đến phần nhận thưởng, Thịnh Vô Ngung bắt đầu xoay đĩa quay, rút giải thưởng ăn hoa hồng.

Lâm Diệc Kỳ vẫn không chấm dứt ý đồ tán gẫu, còn nói chuyện với y, "Là Thịnh Lỗi Lỗi mời hai anh tới sao? Cũng lâu rồi em chưa gặp hai anh trai, có thể ngồi xuống nói chuyện một lúc không?" Cô hơi ngạc nhiên, không biết Lâm Diệc Cẩn đi đâu rồi, nghĩ đến trước đó nghe anh hai nói dự án đang bị nhà họ Thịnh cản lại, cô càng ngày càng khẳng định được suy đoán trước đó, Lâm Diệc Cẩn nhất định đang có hợp tác với nhà họ Thịnh.

Là em gái của Huyền Hiểu Đông và Lâm Diệc Cẩn, đương nhiên cô ủng hộ

và chúc mừng bọn họ rồi, phải nhân cơ hội này qua lại thân thiết với nhà họ Thịnh, kết bạn với người nhà họ Thịnh, đúng là một cơ hội tốt.

Lâm Diệc Kỳ nhìn về phía Thịnh Vô Ngung đang xoay đĩa quay trên sân khấu, hai chân tàn tật thế kia...!chắc là cũng không tính toán với bệnh tim bẩm sinh của cô đâu ha?

Người nhà họ Thịnh còn không chèn ép bắt anh ấy sinh con, đúng là đối tượng thông gia thích hợp nhất.

Cô nhìn Bàn Hòa Minh đang kích động hét to trong đám người, mấy người trẻ xung quanh cũng y như trẻ con, vì giải nhất của buổi họp thường niên mà hết sức phấn khích.

Tương lai đầy triển vọng ư?

Khóe miệng cô hơi nhếch lên nụ cười khẩy.

"Huyền tiên sinh."

Huyền Hiểu Đông xoay người, nhìn thấy Thi Ký Thanh thì gần như sắp mừng ra mặt.

Thi Ký Thanh thấy vẻ mặt y thì suýt bật cười, bảo sao ban nãy chủ tịch Thịnh bảo cô đi giải cứu Hiểu Đông về.

Cô cười nói: "Huyền tiên sinh, chủ tịch Thịnh mời cậu vào bên trong."

Huyền Hiểu Đông lập tức gạt đầu, nhanh chân đi vào.

Lâm Diệc Kỳ vội vàng nói: "Từ từ đã, anh Hiểu Đông."

Huyền Hiểu Đông như hoàn toàn không nghe thấy, nhanh chóng đi trước.

Trên lối đi phủ ánh đèn tối tăm, có thể loáng thoáng nhìn thấy một người đàn ông ngồi xe lăn đang đợi y ở đó, thân thể y cao lớn và rắn rỏi, bóng lưng tuấn tú.

Lâm Diệc Kỳ muốn theo sau, Thi Ký Thanh cản cô lại, "Vị tiểu thư đây là?"

Lâm Diệc Kỳ cười nói: "Chào thư ký Thi, tôi là em gái của Huyền Hiểu Đông."

Thi Ký Thanh ngạc nhiên nói: "Huyền tiên sinh không báo với tôi muốn mời người thân tới mà nhỉ?"

Lâm Diệc Kỳ giải thích: "Tôi được bạn khác mời, không ngờ đến đây thì gặp được anh Hiểu Đông."

Đã rất lâu rồi tôi không gặp anh ấy, muốn cùng anh ấy ôn chuyện cũ."

Thi Ký Thanh cười nói: "Hóa ra là vậy, mong cô Lâm thứ lỗi, hẹn thời gian

tâm sự với Huyền tiên sinh vào lúc khác nhé.

Bên trong là buổi gặp gỡ cá nhân, không tiện mời cô, bây giờ cũng sắp nhận thưởng rồi, cô chơi vui nhé."

Lâm Diệc Kỳ hơi biến sắc, mặt mũi cứng ngắc lại, nhìn Thi Ký Thanh gật đầu xin lỗi mình rồi rời đi.

Cô cắn môi, cuối cùng da mặt vẫn không đủ dày để bám theo, trên sân khấu đang diễn ra mục nhận thưởng, bên dưới làn sóng hoan hô reo lên hết đợt này tới đợt khác, không ai chú ý tới sự việc nhỏ bên này của cô.

Huyền Hiểu Đông ra lối đi, Thịnh Vô Ngung đợi y ở cửa thang máy, thấy y tới thì cười nói: "Hoàng tử bị người đẹp quần lầy, có phải tôi đã làm phiền em và mỹ nữ tán gẫu rồi không?"

Huyền Hiểu Đông chỉ nhỏ giọng nói: "Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Thịnh Vô Ngung thấy sắc mặt y khó coi thì nghĩ ngợi, "Em quen cô bé kia sao?" Anh ở trên sân khấu, ánh đèn bên dưới khá tối tăm, chỉ nhìn thấy có một cô gái trẻ măng đi tới bắt chuyện với người yêu mình, cơ thể anh sốt sáng lên tiếng muốn chạy đến ngay, vốn chỉ tưởng rằng y sợ xã giao.

Xem ra hôm nay...! tình hình còn vấn đề khác?

Huyền Hiểu Đông đáp ngắn gọn: "Là Lâm Diệc Kỳ."

Thịnh Vô Ngung nghe tên là biết, cười nói: "Chắc là nhân viên nào mời rồi, không liên quan gì đâu."

Sao rồi, em muốn đi tham quan phòng làm việc của tôi không?"

Huyền Hiểu Đông cụt cả hứng, "Được."

Thịnh Vô Ngung dẫn y vào thang máy chuyên dụng, ấn phím xuống tầng, "Đừng suy nghĩ nhiều quá, sau này sẽ không gặp nữa."

Hôm nay là tình huống đặc biệt, bình thường an ninh cao ốc được quản lý rất nghiêm ngặt, không được mời thì không vào được."

Huyền Hiểu Đông đáp một tiếng, hai người xuống tới tầng 18 thì ra ngoài.

Thịnh Vô Ngung mở cửa văn phòng dẫn y vào rồi đóng cửa lại.

Vừa vào văn phòng, đập thẳng vào mắt là nguyên một mảng tường kính có tầm nhìn phóng ra con sông lớn bên ngoài, khiến tâm trí trở nên mênh mông trống trải biết bao.

Huyền Hiểu Đông đứng trước cửa sổ kính nhìn xuống dưới, tâm trạng thoảng khôi phục lại.

Thịnh Vô Ngung ở sau lưng hỏi: "Có phải em hối hận rồi không?"

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, quay đầu thì thấy Thịnh Vô Ngung đang nhìn mình, tròng mắt màu mật ong vừa ấm áp vừa quyến rũ, "Cùng tôi ra ngoài phải ứng phó với nhiều sự việc và con người phiền phức vậy đây."

Lòng Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên mềm nhũn, "Không đâu, không liên quan đến anh, là phiền phức cứ lũ lượt kéo tới."

Loại quả ngọt ngào nhất đều nằm ở bụi gai sâu nhất trong rừng, dù sao nếu muốn yêu một người ưu tú như vậy thì cũng không thể không đánh đổi điều gì cả.

Tác giả có lời muốn nói:

Sắc đẹp nhằm người rồi!

Chương 44: 44: Ruột Già Hun Khói

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ông ngoại con cũng không tán thành việc con đổi họ." Lâm Nhược Phi tựa người lên lưng ghế, trên mặt hiện vẻ mệt mỏi.

Sắc mặt Lâm Diệc Cẩn vẫn bình tĩnh, "Con đã trưởng thành rồi, đổi họ chỉ cần bản thân con đồng ý là được, thông báo với bố một tiếng là vì con tôn trọng bố."

Lâm Nhược Phi nhìn hẩn chằm chằm, "Lâm Diệc Cẩn, con hận bố sao?"

Lâm Diệc Cẩn lạnh nhạt nói: "Không còn tình cảm gì thôi, không thể nói là hận hay yêu được."

Lâm Nhược Phi khẽ giọng nói: "Bố luôn chọn người thừa kế là con, dì Lộ của con bản tính nhu nhược, hai đứa bé vẫn còn nhỏ, sức khỏe em gái con lại không tốt, quả thật bố đã qua quyết với con, gây thành họa lớn.

Chuyện năm đó là bố có lỗi với con."

Lâm Diệc Cẩn đứng dậy nói: "Bố không có lỗi gì với con cả, bố đảm bảo cho bọn con cái ăn cái mặc đầy đủ, con và Huyền Hiểu Đông đều mang ơn nuôi dưỡng của bố, điểm ấy con không thể không thừa nhận tình cảm của bố.

Là con có lỗi với Huyền Hiểu Đông, thời gian còn chưa tự lập con đã liên lụy tới anh ấy, chuyện này là do bản thân con."

Gân xanh trên huyết thái dương Lâm Nhược Phi giật giật, ông nghiêng răng, "Bố đồng ý cho nó trở về, mấy đứa sống chung như anh em với nhau, giấu hết chuyện này với bên ngoài đi, còn trong nhà bố sẽ đối xử với nó như con trai.

Con hãy nghĩ cho em trai em gái con đi, chuyện tai tiếng như vậy, hai đứa chúng nó sẽ kết hôn thế nào đây?"

Lâm Diệc Cẩn mỉm cười, "Bố vẫn suy nghĩ độc đoán giống như trước đây." Hấn đứng lên xoay người đi ra ngoài, vẻ mặt lạnh lùng, lúc xuống tầng thì gặp phải Lâm Diệc Kỳ mặc váy lễ phục màu sâm panh vừa mới xuống xe.

Cô nhìn thấy hấn thì ngẩn ra, sau đó cười rạng rỡ, "Anh cả, sao anh về nhanh thế?" Quái lạ, cô chứng kiến Huyền Hiểu Đông đi xong thì cũng chỉ mất mặt ở lại trong chốc lát rồi về ngay, không ngờ vừa về đã thấy anh cả ở đây rồi? Anh cả không đi cùng Huyền Hiểu Đông và chủ tịch Thịnh sao? Lẽ nào bố gọi anh cả có việc? Cô đảo tròn mắt sáng, miệng vẫn cười tươi nhìn về phía Lâm Diệc Cẩn.

Lâm Diệc Cẩn không để ý tới cô, hồ hững đi ngang qua sân trước, lên xe của mình khởi động đi mất.

Lâm Diệc Kỳ vào phòng khách, nhìn lên tầng trên, quả nhiên cửa phòng làm việc đang mở, bèn đi đến gõ nhẹ cửa, "Bố?"

Lâm Nhược Phi đang dùng một tay ra sức day huyệt thái dương, cau mày ngược mắt lên, thấy là con gái thì lông mày hơi nhướng lên, "Diệc Kỳ à con, không phải con đi họp thường niên cùng Tiểu Bàng à? Sao về sớm thế?"

Lâm Diệc Kỳ mỉm cười, "Đông người, con bức bối quá nên về, sao anh cả về thế ạ? Không ở nhà ăn cơm sao?"

Lâm Nhược Phi mệt mỏi lắc đầu, "Đừng nhắc tới nó, đúng là con không nên tới những nơi ngột ngạt như thế, trách bố không suy nghĩ, khiến con không chơi vui được."

Lâm Diệc Kỳ ngoan ngoãn nói: "Bố cũng vì suy nghĩ cho con thôi, hơn nữa đúng là con được mở mang tầm mắt."

Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm không hổ là công ty khoa học kỹ thuật phát triển nhất hiện tại, hôm nay con được nhìn thấy chủ tịch hội đồng quản trị Thịnh Vô Ngung của họ, đúng là một người rất có năng lực lãnh đạo."

Lâm Nhược Phi gật đầu, "Cậu ta đúng là một người xuất sắc."

Lâm Diệc Kỳ cười nói: "Con nghe nói chủ tịch Thịnh còn chưa kết hôn, năm nay 29 tuổi, rất trẻ và có triển vọng."

Lâm Nhược Phi gật đầu, "Loại bỏ bối cảnh nhà họ Thịnh ra thì bản thân cậu ta đúng là cũng rất có năng lực, đáng tiếc là tàn tật ngoài ý muốn, nếu

không công tác chính trị còn có thể tỏa sáng hơn nữa.

Bây giờ từ bỏ chuyển sang quản lý thương nghiệp cũng rất thuận buồm xuôi gió."

Lâm Diệc Kỳ nói: "Thân thể anh ấy bây giờ như vậy, chắc người nhà họ Thịnh cũng không đòi hỏi anh ấy có con đâu ha?"

Lâm Nhược Phi nói: "Không ai dám hỏi thăm chuyện này, nhưng sau khi cậu ta gặp chuyện bất trắc thì vẫn không thấy lan truyền mục tiêu kết hôn gì, e là tình hình không ổn lắm."

Lâm Diệc Kỳ nói: "Vậy bố có cảm thấy...!thật ra nhà họ Thịnh là một đối tượng thông gia vô cùng tốt không?"

Lâm Nhược Phi ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn cô con gái luôn ngoan ngoãn, "Ý con là gì?"

Gương mặt nhợt nhạt của Lâm Diệc Kỳ nở nụ cười lạnh lợi, "Dù sao con cũng không thể sinh nở, vì sao không quyết định thử thông gia với nhà họ Thịnh, cũng coi như hỗ trợ cho gia đình mình luôn mà bố?"

Lâm Nhược Phi cả kinh nói: "Độ tuổi chênh lệch quá lớn! Huống hồ cậu ta rất có khả năng...!rất có khả năng..." Cuối cùng ông vẫn không thể nói ra câu đó trước mặt con gái, chỉ miễn cưỡng nói: "Con không hiểu đâu, ý nghĩa của việc không thể sinh con..."

Lâm Diệc Kỳ cười, "Con hiểu mà, bố, con không còn là trẻ con nữa, con thấy không sao cả, sức khỏe con như này đã làm liên lụy bố và mẹ từ khi sinh ra, còn hại bố và anh cả lục đục.

Nếu như bây giờ có thể kết thông gia với nhà họ Thịnh, cải thiện tình hình gia đình, biết đâu anh cả cũng sẽ hồi tâm chuyển ý, làm hòa với bố, đến lúc đó gia đình chúng ta lại hòa thuận..."

Lâm Nhược Phi cảm động, nhưng vẫn vỗ tay Lâm Diệc Kỳ, "Đứa ngốc, gia đình không cần con hi sinh những chuyện này, chuyện của anh con...!cũng không trách con, là do bố xử lý không tốt."

Ông cảm khái, "Lúc đó...!thật ra nên theo ý nó, đưa cả hai đứa nó cùng ra nước ngoài.

Giai đoạn phản nghịch bọn trẻ hay thích cái mới, khi ấy cứ để chúng nó liều lĩnh vài năm thì có khi đã chia tay rồi..."

Lâm Diệc Kỳ cười nói: "Bố à, thật ra bố cũng hơi bảo thủ đó, hai anh trai

thành đôi, gia đình chúng ta hòa thuận thì có gì không tốt? Mà quả thật bọn họ không có quan hệ ruột thịt, cũng không có tên trong cùng một sổ hộ khẩu, cũng khác cả họ nữa, hoàn toàn có thể kết hôn hợp pháp, chỉ cần chúng ta không nói, ai sẽ quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này? Chỉ là trong nhà có thêm một đứa con dâu nuôi từ bé thôi.

Người ngoài có nói thì cũng là do bọn họ tự nói đấy chứ, chúng ta cứ đóng cửa sống cho bản thân là được.

Với lại nếu thật sự có thể thông gia với nhà họ Thịnh, người ngoài tới nịnh bợ Lâm Thị cũng chẳng kịp đâu, ai quan tâm chuyện xưa chuyện xưa này nữa chứ?"

Lâm Nhược Phi ngạc nhiên nhìn Lâm Diệc Kỳ, Lâm Diệc Kỳ biết ông đã có ý định, bèn vội vã đổ thêm dầu vào lửa, "Với cả con nghe nói chủ tịch Thịnh vẫn luôn trị liệu, bây giờ y học phát triển như thế, có khi mấy năm nữa sẽ chữa khỏi thôi.

Đến lúc đó dâu hiền danh môn, tùy anh ấy lựa chọn——Thật ra hôm nay con gái nhìn thấy anh ấy đã rất thích rồi, đây cũng là một chút tư tâm của con, diện mạo của anh ấy tuần tú lắm, nhìn anh ấy xong rồi nhìn sang người khác, đúng là không vào mắt nổi nữa."

Lâm Nhược Phi nhìn sắc mặt đỏ hồng của Lâm Diệc Kỳ, suy nghĩ liên tục rồi vỗ lên tay cô, "Những chuyện này người lớn bọn bố sẽ tự có tính toán, sẽ lo liệu tốt cho con, con đi xem mẹ con trước đi."

Lâm Diệc Kỳ cười hì hì rời đi.

Lâm Nhược Phi ngồi một mình trong phòng làm việc, nhả mỳ rơi vào trầm tư.

...

Thịnh Vô Ngung rời giường quay đầu lại, Huyền Hiểu Đông vẫn còn ngủ say, tối hôm qua đúng là có vui vẻ hơi muộn, anh hơi áy náy trong lòng, đưa tay sờ trán y.

Huyền Hiểu Đông mở mắt ra, nhìn anh rồi lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nhắm hai mắt vào, "Sao anh dậy sớm thế, có việc à?"

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Tôi và Thịnh Lỗi Lỗi đi đón bà cụ nhà tôi, em ngủ đi."

Huyền Hiểu Đông lại mở mắt ra, "Em đưa anh đi."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Không cần đâu, ngày mai là giao thừa rồi, đến lúc đó em cùng tôi về nhà cũ là được."

Tôi bảo Thịnh Lỗi Lỗi mời Chủ Nhược Chuyết lát nữa đến chơi cùng em, tránh để em ở một mình nhàm chán, cậu ta mới từ Hoàn Kinh về."

Huyền Hiểu Đông biết Thịnh Vô Ngung quan tâm tới mình, còn mẹ anh vừa bay về từ nước ngoài, có lẽ cũng rất mệt mỏi, quả thật không phải lúc để tiếp khách, bèn gật đầu, "Được."

Thịnh Vô Ngung hôn lên trán y một cái, kéo xe lăn qua, lên xe lăn vào phòng tắm rửa mặt.

Huyền Hiểu Đông vốn cũng không phải người hay ngủ nướng, vậy là cũng dậy theo, cho chó và mèo ăn trước rồi vào bếp làm bữa sáng.

Thịnh Vô Ngung rửa mặt xong mặc áo khoác ra ngoài, thấy Huyền Hiểu Đông chỉ mặc áo may ô quần soóc, đứng chiêm cá hồi trong bếp.

Lớp áo may ô làm tôn lên vẻ gợi cảm cực điểm của đường cong lưng, vóc người cao lớn, cơ bắp rõ ràng.

Tiểu Bồ rõ ràng đã ăn thức ăn của mèo rồi nhưng vẫn cứ nhảy lên bệ bếp, nhìn cá trong chảo hết sức chăm chú.

Bên ngoài trời đông giá rét, tuy trong phòng có điều hòa nhưng vẫn khá lạnh, hình như Huyền Hiểu Đông hoàn toàn không có cảm giác với cái lạnh, cơ thể y cực kỳ nóng.

Thịnh Vô Ngung nghĩ thầm xong thì người cũng nóng bừng lên, cúi đầu nhìn đồng hồ, đoán có lẽ Thịnh Lỗi Lỗi cũng sắp tới rồi, bèn quay lại phòng quần áo, chọn chiếc áo len mỏng mới mua mang ra đưa cho Huyền Hiểu Đông, "Em mặc cái này đi."

Huyền Hiểu Đông lấy cá hồi chiên ra đĩa, nhận áo tròng lên người, chiếc áo len màu lam đậm trông vừa kín đáo lại vừa tao nhã, càng làm nổi bật nước da trắng trẻo.

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Da thịt mỏng manh trắng trẻo thế

này, bảo em vừa làm bộ đội đặc chủng lại vừa trông trọt đúng là chẳng ai tin."

Huyền Hiểu Đông nói: "Di truyền đấy, phơi nắng là đỏ hồng lên, sau đó thì tróc da, rụng vẩy xong là da lại trắng."

Mùa hè thì đen đi chút, mùa đông thì trắng trở lại, các đồng đội toàn cười em, nói em là lính công tử."

Huyền Hiểu Đông nhanh tay nhanh chân đun nước lọc để luộc trứng và ngô, làm nóng cả sữa bò nữa.

Thịnh Lỗi Lỗi đến, chào hỏi Huyền Hiểu Đông rồi cười híp mắt, nói: "Em và chú nhỏ đi trước, Chủ Nhược Chuyết sắp đến rồi, đợt trước cậu ta ở Hoàn Kinh, mới về thôi, mang cả quà cho anh nữa, vẫn luôn miệng nói áy náy với anh."

Cậu ta ham chơi nhất, chỗ nào chơi vui ở thành phố Tĩnh Hải là cậu ta biết hết, lát nữa anh muốn đi đâu thì cứ hỏi cậu ta nhé."

Huyền Hiểu Đông gọi gã vào ăn sáng, Thịnh Lỗi Lỗi cũng không khách sáo, cùng Thịnh Vô Ngung ngồi vào bàn, ba người ăn sáng.

Thịnh Lỗi Lỗi và Thịnh Vô Ngung đi trước, Huyền Hiểu Đông thì dắt chú cún đen lên sân thượng trên tầng đi dạo.

Tầng sân thượng được tu sửa thành vườn hoa, có khu nghỉ ngơi và bể bơi rất rộng rãi.

Hôm nào cũng có người bảo trì thay nước cho bể bơi nên vô cùng sạch sẽ.

Huyền Hiểu Đông đứng bên bể bơi nhìn một lát, quyết định cởi quần áo xuống bơi vài vòng, vừa mới lên bờ thì nghe thấy điện thoại kêu.

Y tưởng là Chủ Nhược Chuyết nên cũng không nhìn máy, lau tay ướt nhẹ rồi đứng dậy nhận điện thoại, "Chào cháu." Kết quả bên kia lại truyền đến âm thanh dọa y sợ hết hồn.

"Hiểu Đông phải không? Bác là Thịnh Phù Vân, bố của Vô Ngung, có chuyện làm phiền cháu rồi, không biết có tiện không?"

Huyền Hiểu Đông giật mình, "Bác Thịnh, cháu chào bác, bác có việc gì xin

cứ nói ạ."

Thịnh Phù Vân nói: "Ngày mai là sang năm mới rồi, Vô Ngung nói sáng mai sẽ đưa cháu qua đây ăn Tết, lúc nào nó cũng nói với bác là cháu am hiểu nấu ăn lắm, làm rất nhiều Lạp Xưởng và thịt khô mang về cho bọn bác."

Huyền Hiểu Đông nói: "Vâng, thịt heo trong thôn tươi, hương vị làm ra cũng ngon với sạch sẽ ạ."

Thịnh Phù Vân nói: "Có ruột già hun khói không cháu?"

[Click để xem ảnh](#)

"..." Huyền Hiểu Đông: "Không ạ..." Bình thường không ai làm món này để mang đi biếu tặng cả, dù sao không phải người nào cũng có thể ăn được ruột già heo.

Thịnh Phù Vân vô cùng tiếc nuối: "Vậy sao...!Bác ấy, thích nhất là ăn ruột già, hun khói hâm rán đều được, cái chính là lớn tuổi rồi, mấy đứa nó nói ăn cái này lượng cholesterol cao, còn nói bên ngoài làm không sạch sẽ nên không chịu cho bác ăn.

Hiện tại cũng sắp hết năm rồi, bác đã nghĩ suốt cả một năm, ăn một lần cũng không quan trọng, nếu là cháu tặng thì bọn nó lại càng không tiện nói gì~ Bác nói nhỏ cho cháu nhé, mẹ Vô Ngung cũng thích món này, lần nào mang thai bà ấy cũng thích ăn món này đấy..."

Huyền Hiểu Đông dứt khoát nói: "Nếu bác trai bác gái thích ăn thì hôm nay cháu sẽ làm lòng hun khói, sáng mai mang tới cùng luôn ạ."

Thịnh Phù Vân vui vẻ, "Hôm nay mẹ Vô Ngung về, sáng mai mà thấy có món này là bà ấy nhất định sẽ rất thích! Không làm phiền cháu quá chứ? Món này nhiều khâu làng nhàng lắm, vừa bản vừa..."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Không phiền đâu ạ, không sao, bác trai đừng khách sáo."

Thịnh Phù Vân hơn hở cảm ơn vài câu rồi cúp điện thoại, thư ký Ngô Chính Khôi bên cạnh cạnh lời nhìn ông, "Ngài Thịnh, ngài không sợ dọa người ta chạy mất sao? Còn chưa vào cửa đã ra oai phủ đầu bảo cậu ấy làm ruột già...!Vừa nghe đã thấy giống bà mẹ chồng xấu xa chính đốn cô dâu mới vào cửa vậy..."

Thịnh Phù Vân phẩy tay, "Cậu thì biết cái gì, mẹ Vô Ngung thích ăn thật đấy, tôi đây chẳng phải đang coi cậu ấy là người trong nhà, nhờ cậu ấy làm chút

chuyện thôi sao? Còn rút ngắn khoảng cách nữa, tôi đang giúp Vô Ngung đẩy còn gì."

Thư ký Ngô nói: "Nếu tôi mà biết bố tôi kêu con dâu làm ruột già, tôi sẽ đau lòng chết mất."

Thịnh Phù Vân hơi rén trong lòng, "Không thể nào..."

Thư ký Ngô nhìn ông khiển trách, "Tôi cảm thấy cậu ba nhất định sẽ đau lòng, hơn nữa rõ ràng là chính ngài muốn ăn cơ mà——Ngài thật sự không sợ cậu ấy nghĩ nhiều sao, ra oai phủ đầu gì đó..."

Thịnh Phù Vân sờ mũi, "Tôi cảm thấy Huyền Hiểu Đông không phải kiểu người nũng na nũng nịu vậy đâu." Bỗng nhiên ông bắt đầu thấy lo lắng bất an, có phần không chắc chắn nữa.

Huyền Hiểu Đông cúp điện thoại thì nghe thấy thông báo nhắc nhở có khách tới ở cửa, nhìn vào video thì là Chủ Nhược Chuyết, bèn vội vàng cầm khăn tắm lên lau người, mặc áo len dệt kim vào rồi ra mở cửa.

Chủ Nhược Chuyết đến thì thấy y tóc tai ướt nhẹp, bị dọa sợ, "Anh tắm đấy à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không phải, tôi vừa bơi trên sân thượng."

Chủ Nhược Chuyết thấy cặp chân dài của y cũng ướt nhẹp, áo len mỏng cũng ẩm ướt một nửa, bèn vội vàng nói: "Anh mau thay quần áo đi, hôm nay muốn đi đâu chơi? Tôi về thủ đô rất nhiều ngày, mới về thôi, đi bắn súng không? Hay là đi cưới ngựa?" Vừa nói hấn vừa đặt quà lên bàn.

Huyền Hiểu Đông nói: "Tìm nơi nào mua được ruột già heo ấy."

Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra, "Hả?"

Huyền Hiểu Đông cầm khăn lông vừa lau tóc vừa nói: "Tươi vào, tốt nhất là nơi nào có lợn vừa mới mổ, ruột già heo vừa được móc ra ngoài."

Chương 45: 45: Ngoài Ý Muốn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Huyền Hiểu Đông thay quần áo, mặc thêm áo khoác, dáng người cao gầy rảnh rỗi của y hiện ra.

Chủ Nhược Chuyết hỏi: "Không phải chứ, anh nói thật đấy à? Mua ruột già heo?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, tôi làm lòng hun khói." Y không nói là ai muốn ăn, dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho bộ trưởng Thịnh.

Chủ Nhược Chuyết hao tâm tổn trí, "VẬY chỉ có thể đến chợ bán thức ăn thôi, nhưng mà bây giờ sắp Tết rồi, chợ nào bán thì tôi cũng không rõ lắm, tôi nhờ người ta đi mua giúp anh nhé?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không cần, người khác không biết đâu." Y đi thẳng xuống tầng, Chủ Nhược Chuyết hết cách đành xuống theo, cười nói: "Anh chờ chút, tôi tìm người nào hỏi thử xem sao."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không cần, tôi nghĩ ra rồi, mặc dù đã qua rất nhiều năm nhưng chắc không thay đổi đâu." Y ra khỏi tòa nhà, Chủ Nhược Chuyết cười nói: "Đi đâu vậy? Xe tôi ở gara, để tôi lái ra đây."

Huyền Hiểu Đông lại khua tay, "Xe không tiện." Y đi mấy bước, lấy điện thoại di động ra, mở khóa một chiếc xe đạp công cộng.

Chủ Nhược Chuyết: "..."

Được thôi, hẳn cũng cam chịu lấy điện thoại ra mở khóa một chiếc xe đạp khác, đạp theo sau Huyền Hiểu Đông.

Ban đầu Chủ Nhược Chuyết không quen lắm, đạp theo sau Huyền Hiểu Đông một lúc thì kinh ngạc phát hiện ra y có vẻ rất quen thuộc với thành phố Tĩnh Hải, đạp rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến một chợ đầu mối lớn

ở phía Tây thành phố.

Nơi này toàn người là người, trên đường vào chợ bày đầy hoa quả, rau củ, dưa, gạo, lương thực....!đủ các loại hàng hóa, còn có không ít những vật phẩm phục vụ cho dịp Tết được bày trên quầy như câu đối xuân, hương, tranh Tết, pháo...!Khá nhiều người vẫn còn đang mua câu đối.

Bấy giờ hắn mới hiểu vì sao Huyền Hiểu Đông muốn đạp xe, nếu thật sự lái xe tới thì e là phải tìm nơi đỗ xe cách đây cả cây số mất, quả thật đạp xe dễ dàng hơn nhiều.

Hai người đỗ xe xong xuôi thì đi vào.

Chủ Nhược Chuyết cười hỏi Huyền Hiểu Đông: "Không nhận ra anh quen thuộc nơi này vậy luôn."

Huyền Hiểu Đông thuận miệng nói: "Đúng vậy, tôi từng làm người giao hàng."

Trên đường quá âm ĩ huyền ảo, Chủ Nhược Chuyết trầm nghi ngờ mình nghe không rõ nhưng cũng không có hỏi lại.

Thấy những tấm biển ghi giá của những gánh hàng rong được cắm trên hàng hóa, lượng thực phẩm nhận được hơi hơn rất nhiều khi mua trong siêu thị, hắn vô cùng ngạc nhiên.

Huyền Hiểu Đông như cá gặp nước, cứ đi một đoạn thì lại mua một thứ, mua được rất nhiều rau tươi và ít tỏi, thêm đủ các loại nguyên liệu gia vị linh tinh xanh rì để kết hợp, đến cả câu đối, túi quà ăn Tết, pháo hoa,...ly cũng mua cả túi lớn, chẳng bao lâu cả người đã xách lỉnh kỉnh những túi đồ nặng trĩch chứa đầy thứ.

Chủ Nhược Chuyết vói tay sang hỗ trợ, Huyền Hiểu Đông cũng không khách sáo, đưa luôn hai túi lớn cho hắn.

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, "Đưa hết cho tôi hả?"

Huyền Hiểu Đông quay đầu cười nói: "Hay lát nữa cậu xách ruột già nhé?"

Chủ Nhược Chuyết kinh hãi, "Không, cảm ơn!"

Huyền Hiểu Đông thuận thực đi về phía nơi bán thủy sản, mua thêm vài loại như tôm sống cá tươi, còn mua cả gia vị, sau đó lại mua một chiếc xe đẩy hàng tạp hóa bằng thép không gỉ ở một quầy hàng ven đường, cuối cùng

đã giải phóng hai tay cho Chủ Nhược Chuyết, đặt toàn bộ đồ lên xe đẩy nhỏ rồi kéo đi.

Chủ Nhược Chuyết thăm thở phào, "Lâu lắm rồi tôi không đi chợ, thú vị thật."

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông đi tới quầy bán thịt, quả nhiên tìm được chỗ bán ruột già heo.

Y quyết đoán mua luôn hai bộ lòng, lại chọn thêm dạ dày heo, mua thêm vài phần thịt khác nữa, sau đó mới cùng Chủ Nhược Chuyết ra ngoài.

Họ lấy xe đạp, buộc chặt phần tay cầm của xe đẩy hàng vào yên sau, đạp xe một mạch về tòa nhà Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, dừng xe xong thì lên nhà bắt đầu phân loại và sắp xếp đồ đạc.

Chủ Nhược Chuyết thấy Huyền Hiểu Đông đang ngâm ruột già vào giấm thì cũng thấy hơi tò mò, hết nhìn đông lại nhìn tây, "Đúng là chỗ này bề thế thật đấy, không ngờ Thịnh Vô Ngung lại cho anh ở căn hộ của anh ấy, do thật sự thích tài nấu ăn của anh sao? Anh ấy tĩn dưỡng ở nhà anh ỏn chứ? Đến cả ăn Tết cũng muốn mời anh về thành phố, xem ra thật sự không thể xa rời được tài bếp núc của anh rồi."

Huyền Hiểu Đông đi thay quần áo, đổi về áo may ô quần soóc của mình, về bếp cảm giác làm việc dễ dàng hơn nhiều.

Y bắt đầu dùng bột mì và giấm để rửa ruột già heo, trụng sơ qua ruột già rồi lại rót nửa chai giấm trắng vào.

Chủ Nhược Chuyết vẫn còn hết sức phấn khởi, "Sao anh lại nghĩ tới việc làm ruột già heo cho Thịnh Vô Ngung ăn vậy? Thoạt nhìn trông anh ấy không ăn được mấy món kiểu này."

Huyền Hiểu Đông nói: "Là bản thân tôi tự muốn ăn."

Chủ Nhược Chuyết ngắm một vòng cảnh sông ở phòng khách, cười ha ha quay lại bếp, "Có cần tôi giúp gì không?"

Huyền Hiểu Đông vớt ruột già heo đã nấu qua giấm trắng ra ngoài, rửa sạch sẽ xong thì nói: "Có đấy, cậu qua kệ bếp lấy cây kéo, giúp tôi cắt mấy phần mỡ thừa này đi với."

Y hơi hắt cằm lên, Chủ Nhược Chuyết đi tới giá để dao trên kệ bếp, lúc đi

ngang qua phía sau Huyền Hiểu Đông thì tự dưng ngẩn ra, đôi mắt hần dừng lại ở mấy dấu đỏ trên lưng Huyền Hiểu Đông.

Trong lòng hần lướt qua vài sự nghi hoặc, Huyền Hiểu Đông lại giơ tay đưa cho hần một đôi găng tay làm bếp, sau khi hần đeo vào thì từ từ cắt bỏ những phần mỡ màu vàng nhạt theo yêu cầu của y.

Đợi đến khi tỉ mỉ cắt xong thì thời gian cũng đã trôi qua khá lâu, Chủ Nhược Chuyết thấy đói bụng, nhìn Huyền Hiểu Đông thả ruột già vào nồi rồi thêm đủ các loại gia vị và lá cây xanh rì vào hầm, sau đó lại đi rửa sạch một con gà đã mổ, nhồi dạ dày heo vào bên trong, dùng tăm cố định lại rồi thả luôn vào nồi để nấu canh.

Hần mỉm cười, "Tôi từng ăn món này trước đây rồi, lúc đó tâm trạng tôi không tốt nên không thưởng thức cho tử tế, lát nữa tôi phải ăn thêm vài bát mới được."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Mùa đông ăn món này là tốt nhất."

Chủ Nhược Chuyết lại vô cùng phiền muộn, "Lần đó đúng là nguy hiểm, bây giờ đã vượt qua bình an, ông cụ nhà tôi rất vui mừng."

Lần này về Hoàn Kinh đi tới đi lui, ông còn lén lút cho tôi ít đồ cơ.

Giờ nhớ lại, anh đúng là quý nhân của tôi."

Huyền Hiểu Đông quay đầu cười, "Là cậu cát nhân thiên tướng(*)."

(*) Người tốt sẽ được trời giúp.

Chủ Nhược Chuyết do dự trong chốc lát, nói: "Mấy hôm trước...!xin lỗi anh."

Huyền Hiểu Đông khựng tay lại, một lát sau nói: "Không sao, là chuyện riêng của tôi thôi."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Lâm Diệc Cẩn...!Cậu ta là bạn học của tôi hồi tôi du học nước ngoài, do cùng là người Trung Quốc nên quan hệ của bọn tôi không tệ lắm."

Lần trước chẳng phải tôi tìm Chương Bách tính sổ đã đòi lại được tiền rồi sao? Là tôi nhờ cậu ta giúp gấp, cho nên bỗng nhiên cậu ta về nước, lại còn nói muốn đi thăm vườn chuối tiêu của tôi, khi ấy tôi cũng không nghĩ nhiều..."

Huyền Hiểu Đông cụp mi, không muốn nhiều lời.

Chử Nhược Chuyết nhìn sườn mặt tuấn tú của y, nghĩ thầm lúc trước hẳn tưởng người đàn ông này chỉ là một người nông dân bình thường, ai ngờ được lại có ngọn nguồn liên quan tới Lâm Diệc Cẩn như vậy chứ?

Bây giờ Thịnh Vô Ngung đang che chở cho y sao?

Không nghĩ ra, một người như Thịnh Vô Ngung lại có thể sẵn sàng bao bọc cho y đến mức này ư? Lâm Diệc Cẩn thì sao? Nghe nói bây giờ cậu ta đang ồn ào với bố ruột và nhà ngoại không mấy vui vẻ, nếu nhà họ Hạ không ủng hộ cậu ta thì cậu ta sống cũng không dễ chịu nữa đâu.

Lẽ nào thật sự trở thành một giáo sư nghèo khó nhận mấy chục ngàn tiền lương mỗi tháng sống qua ngày ở trong trường? Đối với những con cháu gia đình có điều kiện như bọn họ, đây thật sự là điều không thể tưởng tượng nổi.

Được bao nhiêu người thật sự thoát khỏi sự che chở của gia tộc, hoàn toàn không nhờ vả tới sự hỗ trợ từ gia đình cơ chứ? Hơn nữa trông Huyền Hiểu Đông như vậy, chắc sẽ không quay đầu đâu nhỉ?

Hắn suy nghĩ miên man trong lòng, chưa gì đã thấy Huyền Hiểu Đông nhanh nhẹn bê mấy món ra bàn, gọi hắn vào dùng cơm.

Chử Nhược Chuyết không nhắc lại chuyện của Lâm Diệc Cẩn nữa, chỉ tán gẫu với Huyền Hiểu Đông vài chuyện vụn vặt ở thủ đô, còn nói ở thành phố Tĩnh Hải có những nơi nào chơi vui, đợi sau mừng một hoặc mừng hai là có thể hẹn bọn Thịnh Lỗi Lỗi cùng đi chơi, hoặc lên núi, hoặc săn thú, hoặc câu cá, hoặc đi chơi nhóm.

Nhắc đến chơi là mặt mày hắn hớn hở hẳn lên, Huyền Hiểu Đông chỉ im lặng lắng nghe.

Sau khi thu dọn bát đĩa xong, nhìn đồng hồ cũng đã đến lúc, nồi hun khói cũng đã được hòm hòm, bỏ thêm muối, đường, lá trà, hương thảo, cho phần ruột già đã hầm lên trên, vụn lửa liu riu và hun.

Chử Nhược Chuyết ăn no rồi thì cũng lười, vừa nghĩ buổi chiều nên đi đâu chơi, vừa bắt chú cún đen xoa xoa nghịch nghịch.

Sau ba lần hun, lòng hun khói đã có màu sắc đẹp mắt, mùi thơm lan tỏa, cửa cũng mở ra, Thịnh Vô Ngung và Thịnh Lỗi Lỗi về.

Chử Nhược Chuyết đứng phắt dậy ngay, cười nói: "Sao hai người về nhanh vậy?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, hai người không ra ngoài chơi à?"

Chử Nhược Chuyết nói: "Hiểu Đông nói muốn làm lòng hun khói, bọn tôi đến chợ thức ăn...!Mà Hiểu Đông thông thạo thành phố Tĩnh Hải hơn tôi nhiều ấy, ấy vậy mà biết cả chỗ bán ruột già heo."

Thịnh Vô Ngung nhướn mày, quay đầu nhìn Huyền Hiểu Đông, "Có phải bố tôi bảo em làm không?"

Huyền Hiểu Đông cười không lên tiếng, Thịnh Lỗi Lỗi cười ha ha, "Cháu biết rồi, hôm trước mẹ cháu nói ông cầu nhau vì Tết rồi cũng không được ăn lòng nướng, hỏi bố cháu có cần đến khách sạn đặt trước ruột già om(*) không.

Bố cháu bảo không, chắc là ông lại sang đề xuất với anh Hiểu Đông rồi."
(*) Còn gọi lòng om sốt nâu, một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng nhất của thành phố Tề Nam, tỉnh Sơn Đông.

[Click để xem ảnh](#)

Chử Nhược Chuyết giật mình hỏi: "Ông Thịnh thích ăn ruột già heo sao?"

Thịnh Lỗi Lỗi cười ha ha, "Ông lớn tuổi rồi, nhiều bác sĩ gia đình không cho ăn."

Chử Nhược Chuyết nghĩ đến ông cụ Thịnh mạnh mẽ uy nghiêm mình từng thấy trên ti vi, vô cùng hoang mang.

Huyền Hiểu Đông hỏi Thịnh Vô Ngung, "Anh ăn cơm chưa?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi ăn một chút cùng mẹ rồi, dạ dày không được thoải mái nên không ăn được nhiều."

Huyền Hiểu Đông nói: "Có canh gà dạ dày heo, để em múc cho anh ăn, sẽ dễ chịu hơn."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được." Rồi đi thẳng vào bàn ăn trong phòng bếp.

Huyền Hiểu Đông đi qua mở nắp vung, múc một bát canh, Thịnh Lỗi Lỗi cười dặn dò Chử Nhược Chuyết, "Nhược Chuyết, sang chỗ tôi chơi tí đê?"

Chử Nhược Chuyết biết rõ Thịnh Vô Ngung không thoải mái, chắc là muốn nghỉ ngơi, bèn vội vã đứng dậy ngay, cười nói: "Được, vậy tôi xin phép đi

trước, hôm nào lại hẹn Hiểu Đông ra ngoài chơi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được, hôm nay cảm ơn cậu."

Chủ Nhược Chuyết vội cười nói: "Không dám nhận." Trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác kỳ lạ, cảm ơn tôi cái gì chứ? Phải là hắn cần cảm ơn Thịnh Lỗi Lỗi vì đã sắp xếp cơ hội để mình xin lỗi Huyền Hiểu Đông.

Thịnh Lỗi Lỗi ra ngoài, nói với Huyền Hiểu Đông, "Chú nhỏ, anh Hiểu Đông, vậy bọn cháu đi trước ha ha, hẹn gặp lại vào ngày mai."

Cảm giác kỳ lạ càng ngày càng nảy sinh rõ rệt trong lòng Chủ Nhược Chuyết, Thịnh Lỗi Lỗi chào hỏi chủ nhà không có gì lạ, nhưng cảm giác gã đối xử với Huyền Hiểu Đông, cứ như y cũng là chủ nhà vậy...

Chủ nhà, y chợt nhớ ra hôm nay lúc đến thấy Huyền Hiểu Đông vừa bơi xong...!Con người Huyền Hiểu Đông mềm mỏng điềm đạm, nhưng nếu đã làm khách thì khi chủ nhà không có ở đây sẽ không thể sử dụng hồ bơi tùy ý như vậy được, đương nhiên chắc chắn Thịnh Vô Ngung cũng đã đồng ý, nhưng với cá tính của Huyền Hiểu Đông, hắn là y sẽ không mong muốn làm phiền người khác...

Hắn quay đầu nhìn vào phòng ăn, Thịnh Vô Ngung đang cầm muôi húp canh, không biết nói gì với Huyền Hiểu Đông mà bỗng nhiên anh múc một thìa canh cho y, sau đó Huyền Hiểu Đông thật sự khom người xuống, húp thìa canh trên tay anh!

Chỉ vì một khoảnh khắc chớp nhoáng khó phai trước khi đi, cả người Chủ Nhược Chuyết như bị sét đánh, lúc cùng Thịnh Lỗi Lỗi vào thang máy, đầu óc hắn dường như không tải nổi, "Chủ tịch Thịnh và Hiểu Đông..."

Thịnh Lỗi Lỗi ấn thang máy, khó hiểu: "Hả?"

Chủ Nhược Chuyết lắp ba lắp bắp, "Tôi nói là...!chủ tịch Thịnh và Huyền Hiểu Đông, hình như thành đôi rồi sao?" Trong đầu hắn lướt qua vệt đỏ sau lưng Huyền Hiểu Đông mà mình nhìn thấy hôm nay, còn có tư thái thoải mái tự tại hết như chủ nhân ngôi nhà...!Ông Thịnh còn bỏ qua Thịnh Vô Ngung mà nhờ vả thẳng Huyền Hiểu Đông làm ruột già hun khói...

Thịnh Lỗi Lỗi mờ mịt chốc lát, chợt nói: "Đương nhiên là thành đôi rồi, chẳng phải tôi đã nói với cậu chú nhỏ tôi mời cậu qua đây chơi cùng Hiểu Đông sao? Là vì chú lo lắng anh ấy ở nhà một mình buồn chán, không yêu nhau sao có thể sống cùng nhau chứ? Cậu thông minh thế mà còn cần tôi nói thẳng ra vậy hả?"

Chủ Nhược Chuyết: "..."

Hắn cứ tưởng là cho hắn cơ hội đi xin lỗi! Với cả sống chung như này là

sống thử sao? Hóa ra Thịnh Vô Ngung là người ăn trên ngồi trước thế à! Không đúng...! Thịnh Vô Ngung sao có thể tùy tiện cho người ta ở trong căn hộ của mình chứ, đương nhiên là vì cặp đôi yêu nhau thì mới có thể sống cùng nhau rồi...

Cả người Chủ Nhược Chuyết hóa đá nứt ra, "Thế này cũng...!đột ngột quá rồi?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Gia đình cũng bất ngờ lắm, nhưng mà người như chú nhỏ làm việc gì cũng có kế hoạch cả rồi.

Chú thông báo với người nhà là quyết định đưa anh Hiểu Đông về nhà ăn Tết, ý tứ đã quá rõ ràng, đương nhiên bọn tôi cũng phải coi anh ấy thành người cùng một nhà rồi."

Thảm nhất vẫn là bản thân gã, người đã từng đắc tội giờ lại biến thành bề trên của mình...!Tuy nói Huyền Hiểu Đông tính tình ôn hòa, nhưng mà chú nhỏ vẫn luôn nhớ kỹ lắm...

Chủ Nhược Chuyết còn đang nghĩ đến sự tan vỡ của gia đình Lâm Diệc Cẩn, âm thầm đốt ngọn nến giúp hắn.

Bạn cũ à, cậu còn trông cậy Thịnh Vô Ngung che chở cho Huyền Hiểu Đông cơ mà, lần này ổn rồi, đúng là che chở thật đấy, bây giờ là cả gia đình nhà họ Thịnh che chở cho y, nhà họ Lâm tính là gì cơ chứ!

Chương 46: 46: Ngô Hoa Quế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm giao thừa, Huyền Hiểu Đông thức dậy làm qua loa bữa sáng rồi bắt tay vào thu dọn đồ đạc.

Y lấy hết các loại thịt khô sườn khô đã làm trước đó, ruột già hun khói làm từ hôm qua, các loại rau khô, củ cải khô tự làm từ phòng chứa đồ ra, kiểm tra cẩn thận rồi đóng gói lại một lần nữa.

Thịnh Vô Ngung thấy y bận rộn thì cũng không nói gì.

Huyền Hiểu Đông vẫn luôn là người rất chịu khó, rất ít khi thấy y bình thản ngồi im mà không làm gì, miễn là còn tỉnh táo thì y đều có việc trong tay, những việc như nấu nướng đối với y mà nói chỉ là sự nghỉ ngơi và hưởng thụ, những trò tiêu khiển bình thường cũng chỉ là đọc sách hoặc chơi game.

Cả người y dồi dào tinh lực, tràn đầy sức sống, không có sở thích gì xấu, nếp sống khỏe mạnh hơn rất nhiều người thành phố ngày nay. Huyền Hiểu Đông đến đây được vài hôm, do phòng có người chuyên dọn dẹp nên ngoại trừ ba bữa cơm, thời gian còn lại của y khá nhàn hạ.

Còn hôm nay tâm trạng khá căng thẳng nên y quyết định lên bể bơi trên sân thượng.

Dọn dẹp đồ đạc có thể giúp ổn định cảm xúc...! Kể cả ngày hôm qua bố gọi cho Huyền Hiểu Đông nhờ y làm ruột già hun khói, một công việc cụ thể rõ ràng có thể khiến y tạm thời quên mất cảm giác hồi hộp căng thẳng khi phải đối mặt với cả một gia đình xa lạ vào sáng hôm sau.

Huyền Hiểu Đông dọn dẹp xong xuôi mới ngồi trở lại trước mặt Thịnh Vô Ngung, bắt đầu ăn sáng, "Dạ dày anh có thoải mái không? Sao lại ăn ít thế?" Y nhìn bữa sáng trước mặt anh, hôm qua dạ dày anh không khỏe nên sáng nay y cố ý làm mỳ cá hoai sơn thanh đạm để tiêu hóa, nhưng cả một tô mỳ lớn thế này Thịnh Vô Ngung lại chỉ ăn một bát con.

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, ăn một ít là dạ dày lại khó chịu, nên tôi không ăn nữa."

Huyền Hiểu Đông ăn xong lượng mỳ còn lại, nhìn Thịnh Vô Ngung, chợt nói: "Anh lại đang uống thuốc à?" Dạ dày là bộ phận ảnh hưởng đến cảm nhận rõ ràng nhất, rất trực tiếp.

Y nhớ lại hồi Thịnh Vô Ngung mới tới nông trường lưng chừng núi, anh thường xuyên thấy sa sút tâm trạng sau khi uống thuốc, gần như không có khẩu vị gì, chỉ ăn vì cần ăn chứ không nhìn ra anh thích, cũng không có khái niệm thưởng thức mỹ thực.

Sau đó có khoảng thời gian anh đổi thuốc, hình như tốt hơn rất nhiều, sức ăn và cảm giác thèm ăn đã khôi phục.

Thịnh Vô Ngung thấy không lừa được y, chỉ mỉm cười bất đắc dĩ.

Huyền Hiểu Đông đưa tay sờ lên cánh môi nhợt nhạt của anh, nhỏ giọng hỏi: "Là em tạo áp lực cho anh sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không phải do em, là bệnh cũ của tôi tái phát, tôi hi vọng mình có thể làm một người yêu hoàn hảo."

Hôm qua...!tôi gọi điện nói chuyện với bác sĩ tâm lý, ý của anh ta là, tôi đang ép buộc bản thân nhất định phải đóng vai một người yêu hoàn hảo trước mặt em, chứ không phải trải nghiệm chân thực của bản thân mình.

Đến mức khi em cảm thấy muốn rời đi, tôi cũng tự đặt ra yêu cầu quá cao cho bản thân...!Nhất là khi trong đó còn xen lẫn những yếu tố không thể kiểm soát được, ví dụ như người nhà của tôi, ví dụ như quá khứ của em..."
Huyền Hiểu Đông đã hoàn toàn quên mất trạng thái căng thẳng của mình, y đi tới gần Thịnh Vô Ngung, cúi người xuống hôn lên trán anh, "Đừng căng thẳng, em yêu anh, tin rằng một người đáng yêu như anh thì nhất định

người nhà anh cũng rất đáng yêu, em sẽ cố gắng đón nhận."
Thịnh Vô Ngung nắm lấy tay y, "Tôi rất hối hận...!Bây giờ tôi còn sợ gặp người nhà hơn cả em, tôi nói thật, sau khi gặp chuyện không may, mỗi dịp nghỉ lễ tôi đều giả vờ cơ thể không khỏe, xưa nay họ đều không ép tôi tụ họp.

Thật ra năm nay tôi dẫn em cùng về nhà là quyết định mạo hiểm nhất mà tôi từng làm, từng giây từng phút tôi đều cảm thấy mình sẽ hối hận..."
"Mãi đến lúc này tôi vẫn còn muốn lấy điện thoại ra, đặt trước hai vé đến đảo Kim Hoa Sa, sau đó cùng em bay qua, chạy trốn tất cả những chuyện này, đi nghỉ dưỡng trên đảo, chỉ có hai chúng ta, không ai quấy rầy chúng ta cả.

Bọn mình ở khách sạn có view biển, ăn hào s ống, ăn vẹm xanh, tôm hùm đất, sashimi, phô mai viên hầm nhân, gan ngỗng béo ngậy...!Ở đó đang là giữa hè..."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, Thịnh Vô Ngung bỗng nhiên duỗi tay túm lấy y, "Tôi cảm thấy nên lắng nghe con tim mình, hay là chúng ta trốn đi?"
Đôi mắt Thịnh Vô Ngung nhìn y vừa ấm áp vừa ngập tràn hi vọng, Huyền Hiểu Đông không ngạc nhiên chút nào, bởi chỉ cần y gật đầu, Thịnh Vô Ngung thật sự có thể mua ngay hai tấm vé máy bay rời khỏi thành phố này, bỏ lại người nhà đang mong ngóng chờ anh về ăn Tết.
Nhưng hai người già, một người bay từ nước ngoài về, một người từ Hoàn Kinh đến.
Bãi biển vàng tràn đầy mê hoặc.

Huyền Hiểu Đông hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay anh, nói: "Thật ra anh ở Tĩnh Hải chưa lâu phải không? Trước đây em nghe anh kể, anh từ chức rồi mới đến Tĩnh Hải gây dựng sự nghiệp, trước đây anh đều ở Hoàn Kinh, lúc đi học cũng du học ở nước ngoài suốt." Quan sát thói quen thường hay ăn đồ Tây của anh là biết ngay.

Thịnh Vô Ngung gật đầu, Huyền Hiểu Đông nói: "Đến xế chiều vẫn còn ít thời gian, em đưa anh đến một nơi thư giãn nhé?"

Thịnh Vô Ngung nhớ ra Huyền Hiểu Đông còn quen thuộc thành phố Tĩnh Hải hơn anh, cả thời niên thiếu của y đều trải qua ở đây, chẳng trách Chủ Nhược Chuyết nói y còn hiểu biết về thành phố Tĩnh Hải hơn cả hẳn, nhất là

khi y từng là nhân viên giao hàng.

Anh nhìn Huyền Hiểu Đông chăm chú, nói: "Được."

Huyền Hiểu Đông lái xe, chẳng bao lâu sau đã lên một con đường núi ở ngoại thành, Thịnh Vô Ngung nhận ra, "Đây là chùa Hải Lâm."

Huyền Hiểu Đông nói: "Chúng ta leo ngọn núi phía sau." Y đỗ xe, lấy áo khoác đưa cho Thịnh Vô Ngung mặc vào trước, còn mình cũng mặc thêm một kiện áo gió đơn giản, hai người xuống xe leo núi.

Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn nên không tiện leo núi, nhưng đường núi này được xây dựng khá bằng phẳng, hôm nay lại là giao thừa nên con đường vắng vẻ không bóng người, hai người đi chậm, khá là ung dung tự tại.

Huyền Hiểu Đông đẩy anh leo hơn nửa tiếng thì lên đến đỉnh núi, y đưa Thịnh Vô Ngung lên đài ngắm cảnh ở một bên, nói: "Anh nhìn xem."

Vị trí tọa lạc của thiền viện thường có phong cảnh đẹp tráng lệ, tĩnh mịch thanh thoi.

Ngày đông mát mẻ, bầu trời nhuộm sắc lam xám, trên đài ngắm cảnh có thể nhìn thấy một bên ngôi chùa Hải Lâm phía trước, hòa thượng ra ra vào vào, có người đang nấu nước, có người đang quét rác, có người tưới nước cho vườn rau sau núi, có người đang phơi quần áo.

Thịnh Vô Ngung nhìn một lát, thấy khó hiểu, bèn quay đầu nhìn y, "Phong cảnh rất đẹp sao?"

Huyền Hiểu Đông cong khóe môi cười, "Anh nhìn bọn họ khi trồng rau đi."

...

Thịnh Vô Ngung nhìn kỹ xuống dưới, quả nhiên có không ít hòa thượng đang tưới nước, đào đất, bón phân ở vườn rau sau núi.

Thịnh Vô Ngung trầm ngâm, Huyền Hiểu Đông xuất thần quan sát một lát, nói với anh: "Trước đây mỗi lúc em buồn chán thì rất thích nhìn những vị hòa thượng này trồng rau hàng ngày, hôm nay đào được bao nhiêu, sáng mai hái được bao nhiêu rau, lại trồng thêm rau gì."

Sau bao nhiêu năm, bọn họ vẫn như vậy."

Thịnh Vô Ngung nói: "Em muốn cho tôi xem họ ẩn cư xuất thế, khoan thai tự đắc sao?"

Huyền Hiểu Đông cười, "Xem như vậy đi, chẳng qua em không nghĩ được nhiều thế, chỉ là quan sát họ khiến lòng em yên ổn."

Khi còn bé em học ở một trường tư nhân gần đây." Y chỉ ra phía sau núi,

quả nhiên nhìn thấy sau bóng cây hình như có khu dạy học và sân thể dục đang tu sửa, bây giờ hẳn đang là ngày nghỉ nên vô cùng yên tĩnh.

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Khi đó em không theo kịp bài học, lại ham chơi, thường xuyên trốn học chạy tới nơi này quan sát hòa thượng trồng rau hàng ngày.

Khi đó em đã nghĩ, trồng rau thích hơn chơi đùa bao nhiêu, bọn họ ngay cả người nhà cũng không cần, làm hòa thượng chỉ cần trồng rau mỗi ngày."

Thịnh Vô Ngung phì cười, Huyền Hiểu Đông nói: "Em còn lén lút đi hỏi đại sư phụ trong miếu thật cơ, hỏi bọn họ có thu nhận tiểu hòa thượng không, chỉ cần không phải học, em cũng có thể trồng rau nấu cơm."

Thịnh Vô Ngung hơi thu lại nụ cười, Huyền Hiểu Đông nói: "Kết quả đại sư phụ nói bây giờ không nhận trẻ vị thành niên.

Nếu như em trưởng thành rồi mà còn muốn làm hòa thượng thì vẫn không được, trước tiên cần phải thi đại học mới được, rồi đến Học viện Phật giáo thi."

"Em mới biết không thi đỗ đại học thì mình không đi đâu được hết...!Em không còn cách nào khác đành nghiêm túc học tập."

Thịnh Vô Ngung giơ tay kéo y qua, đan mười ngón tay hai người với nhau, Huyền Hiểu Đông cúi đầu nhìn anh, cười nói: "Lúc đó đại sư phụ có nói một câu để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho em, ông ấy nói trước tiên con phải nghĩ cách để hiểu rõ xem bản thân có yêu gia đình không, thì mới có thể biết mình có muốn xuất gia không, cho nên phải đợi em lớn rồi, học đại học xong thì mới hiểu được, mới biết liệu mình có thật sự muốn xuất gia không." Huyền Hiểu Đông hơi dùng lực nắm tay Thịnh Vô Ngung, "Mặc dù em không rõ một mái nhà ấm áp sẽ như thế nào, nhưng em đã nhìn thấy dáng vẻ Thịnh Lỗi Lỗi bảo vệ cho anh, nhìn cách bác Thịnh thẳng thắn và chân thành, em nghĩ rằng những người còn lại trong gia đình anh nhất định cũng là những người tốt, nhà anh chắc chắn là một đại gia đình đầm ấm, cho nên em muốn trân trọng tình cảm của họ một lần."

Huyền Hiểu Đông nhìn về phía ngôi chùa, "Bao nhiêu năm qua họ vẫn trải qua những tháng ngày như vậy, quét tước, đọc kinh, ăn chay, trồng rau, em thường xuyên đến quan sát họ, suy nghĩ bản thân mình cũng là một thành viên trong đó, nơi này giống như một ngôi nhà khác của em vậy."

Thịnh Vô Ngung nghe y nói một thôi một hồi đạo lý để an ủi mình, trong

lòng chỉ xót xa vì một đứa bé còn nhỏ như vậy đã nghĩ tới chuyện xuất gia để trốn tránh.

Anh cảm thấy ấm lòng, nắm ngược lại tay Huyền Hiểu Đông, "Được, vậy trưa nay chúng ta đến thiền viện ăn chay đi."

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Hôm nay là giao thừa, quán ăn nhỏ ở chùa không mở cửa, chỉ là em biết hôm nay họ sẽ để lại một ít đồ ăn cho người tới cầu phúc, anh chờ chút."

Y đi một mạch xuống đường núi, cơ thể nhanh nhẹn, chẳng bao lâu đã tới cổng chùa, sau đó nhanh chóng cầm hai bắp ngô luộc quay về, đưa cho Thịnh Vô Ngung, "Anh ném thử đi, nấu với nước hoa quế mật ong, dạ dày anh không khỏe, ném thử là được."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Chẳng phải đồ miễn phí sẽ có rất nhiều người xếp hàng sao? Sao em về nhanh vậy?"

Huyền Hiểu Đông lần mò trong túi, lấy ra một cái bùa bình an, nói: "Nhà có bệnh nhân, có thể cúng đèn, sau đó sẽ được tặng bùa bình an, còn cả thấp hương đồ ăn trước Phật, ăn xong có thể được hưởng một năm bình an, không bệnh tật không tai ương."

Bây giờ không có ai, sáng sớm mai nhiều người tới tranh nhau bốc bát hương lăm, xin tài lộc xin bình an xin khỏe mạnh, ai tin điều này đều muốn tới chùa bốc bát hương."

Hóa ra vẫn phải bỏ tiền thì mới có đặc quyền, Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Sao không đưa bùa bình an cho tôi?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Sợ anh không tin những chuyện này."

Thịnh Vô Ngung nhận lấy, lật lên lật xuống nhìn trong tay, thỏa mãn nhét vào túi áo của mình, gật đầu cười, "Nhận cẩn thận rồi nhé, đợi khi nào phẫu thuật phải mang theo mới được."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, Thịnh Vô Ngung chậm rãi bẻ ngô ra ăn, quả nhiên ngô thơm mùi đường hoa quế.

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh thích thì hôm nào em làm cho anh ăn, em cũng có mật ong hoa quế, luộc xong rồi nướng, quét thêm mật ong nữa thì rất hấp dẫn, cũng rất thơm ngon."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được, phẫu thuật xong tôi sẽ trở về nông trường của

em."

Huyền Hiểu Đông thấy anh ăn được vài miếng thì không ăn nữa, cầm khăn ướt giúp anh lau tay.

Hai người cùng nhau xuống núi lên xe, Huyền Hiểu Đông khởi động xe, lái ra đường núi, hỏi: "Về thẳng nhà anh chứ?" Đồ đạc đều đã sắp xếp gọn gàng trên xe, giờ mà cứ lè mề tiếp nữa, chỉ sợ ngài Thịnh lại nghĩ ra chủ ý gì khác, dù sao chính y cũng không phải người có ý chí quá kiên định...! Bất cớ ngài Thịnh cao quý từ người nhà anh đi, đến một nơi không ai quen biết, đúng là một sự mê hoặc quá lớn.

Thịnh Vô Ngung nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn cổng trường lướt qua, Huyền Hiểu Đông hoàn toàn chẳng để lại một ánh mắt nào cho ngôi trường, anh biết y không có chút lưu luyến và tình cảm nào cho nơi mình từng học mười năm, bèn thuận miệng nói: "Được, về nhà thôi."

Hôm nay dinh thự Lâm Viên rất náo nhiệt, lúc Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung bước vào, mọi người đang đánh bài ở phòng khách.

Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung vào nhà, nhận được sự chào đón nhiệt liệt.

Thịnh Phù Vân ngồi trên cao, tay ông đang xòe bài ra như quạt, ông nhìn thấy Huyền Hiểu Đông xách hai túi đồ đầy ụ thì cười thòm thềm, "Lòng hun khói đến rồi! Lỗi Lỗi, mau mang vào bếp để mẹ cháu thái ra đi."

Huyền Hiểu Đông: "...". Y còn chưa lấy lại tinh thần khi vừa mới vào cửa đã thấy một bàn đánh bài khí thế ngất trời thế này, thì đã bị Thịnh Lỗi Lỗi đứng dậy tới xách giúp đồ trong tay mình, gã còn ấn y ngồi vào chỗ của mình, "Anh Hiểu Đông vào đánh bài đi, em vào bếp giúp."

Huyền Hiểu Đông bị nhét bài vào tay, vẫn còn chưa hết hoang mang, "Để tôi vào bếp giúp...! Tôi không biết đánh bài..."

Bà lão ngồi bên trên cũng lên tiếng, "Ngồi đi ngồi đi, sao lại để khách làm việc cơ chứ, trong bếp có dâu cả dâu thứ bận rồi, con chơi bài đi, không biết thì để Vô Ngung dạy con."

Huyền Hiểu Đông nhìn về phía bà, "Chào bác gái ạ..."

Bà lão da dẻ vẫn còn trắng ngần, trước ngực và trên cổ tay đều đeo ngọc phỉ thúy trong veo màu xanh đậm, gương mặt và cách nói chuyện yêu kiều duyên dáng, chan chứa ý cười, "Con ngoan, con và bác cùng phe, mau lên nào, đến lượt con đánh đấy, con cơ phía trước là của Thịnh Sa Sa – em họ

Lỗi Lỗi."

Một cô gái tóc ngắn quay đầu cười tươi với y, "Chào anh Hiểu Đông, anh mau đánh bài đi."

Huyền Hiểu Đông vội cười đáp lại, giơ bài trong tay lên, lóng ngóng xòe ra, suýt nữa không cầm nổi cả xấp bài dày trong tay, cũng may tay y lớn...!Sao Thịnh Sa Sa ngồi bên cạnh tay nhỏ vậy mà cầm được nhiều bài linh hoạt thế nhỉ? Đây có bao nhiêu bộ bài vậy? Y lén nhìn sang một đồng hộp bài vừa bị bóc ra bên cạnh, tính sương sương cũng phải mười mấy bộ...!Bàn đánh bài rất lớn, đếm nào...!mười người...

Thịnh Vô Ngung đã ngồi cạnh y, ngón tay thon dài của anh chỉ vào bài trong tay y, "Đánh con này đi."

Huyền Hiểu Đông tê dại đánh con bảy cơ ra ngoài, Thịnh Vô Ngung cười ghé vào thì thầm bên tai y, "Dễ lắm, tôi dạy cho em, mỗi lượt đánh được càng nhiều bài càng tốt, người ta đánh màu gì chất gì thì em cũng đánh như thế."

Đối phương đánh vài lá thì em cũng đánh vài lá, không có lá cùng chất thì em có thể dùng át chủ bài hạ họ luôn, cũng có thể đánh lót vài lá bài giống nhau để cho họ qua.

Cứ ngồi cách nhau thì chính là đồng đội, em cùng mẹ tôi, anh hai tôi, còn đây là Thịnh Lạc Lạc, là con trai của anh hai...!Đây là Thịnh Hỉ Hỉ, là em gái của Lạc Lạc, mấy người là một đội.

Bố tôi, anh cả tôi, còn có Sa Sa, Chung Nguyên Tú, đây là vợ Lạc Lạc, còn đây là Lê Khải, là con trai nuôi của anh cả, bọn họ là một đội."

Lê Khải gật đầu với Huyền Hiểu Đông, "Tôi lớn hơn cậu một chút, cậu phải gọi tôi là anh."

Huyền Hiểu Đông: "...!Anh Lê Khải ạ."

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười đầy ý tứ với Lê Khải, "Đắc ý không được bao lâu đâu."

Lê Khải cười hì hì, "Được ngày nào thoải mái ngày đấy, đúng không? Em trai Hiểu Đông."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Thịnh Vô Ngung không để ý tới anh ta, tiếp tục nói chuyện với Huyền Hiểu

Đông, "Em nhìn đi, đây là anh cả tôi, anh ấy cứ đánh lớt bài phụ, chúng tớ trong tay anh ấy không có bài tốt, không muốn ra quân."

Người đàn ông trung niên đeo kính cười như không cười nhìn Thịnh Vô Ngung, "Trong tay anh không có bài tốt hả? Chú chờ đấy."

Thịnh Vô Ngung không sợ sệt chút nào, "Anh đánh đi."

Anh giơ tay cầm cả xấp bài giúp Huyền Hiểu Đông, tiếp tục nhỏ giọng giảng quy tắc cho y, "Cùng chất và màu sắc, nếu số điểm quá lớn, em có thể chơi ba ăn hai, bốn ăn một hoặc đánh từng đôi ra...! Đây là át chủ bài, không có loại bài nào có thể cản được át chủ bài tiêu diệt đối thủ, chỉ là hình thức phải giống nhau."

Đối thủ đánh một đôi, em cũng phải dùng một đôi hạ bọn họ, ba ăn hai thì em phải tìm ba quân như nhau kèm một đôi nữa để xử gọn họ."

Huyền Hiểu Đông nóng ran hai bên tai, gắng sức suy nghĩ để ghi nhớ quy tắc.

Thịnh Sa Sa ở bên cạnh cười nói: "Toang rồi, anh Hiểu Đông có chú nhỏ giúp đỡ, chú nhỏ ghi nhớ với tính bài tình tường lắm."

Thịnh Phù Vân cười hạ bài, "Tính bài tình tường thì làm sao, vận may của Vô Ngung không tốt, bài nát lắm."

Thịnh Hỉ Hỉ dùng kẹp tóc hoa tiểu cúc cài một bên tóc dài lại, đeo kính, cách nói năng lịch sự nhã nhặn, "Ông nội, nhưng mà bây giờ anh Hiểu Đông đang cầm bài nha, cháu nhìn là biết bài rất là đẹp luôn ấy."

Bà lão gật đầu mỉm cười, "Không tệ, bác thấy Hiểu Đông có phúc khí lắm, Lỗi Lỗi cũng đen đũi, giờ con đã giúp nó rồi đấy, mấy lá bài vừa nãy đánh xuống đã triệt hạ tất cả quân tốt của bác."

Thịnh Phù Vân nói: "Bài của bà mà tốt á? Cho dù không bị Lỗi Lỗi phá lẻ thì đến khi đánh ra vẫn bị tôi xử gọn thôi."

Bà cụ cả giận nói: "Sao có thể? Vừa nãy ông còn chẳng đánh nổi lá nào, sao mà giết tôi được? Rõ ràng còn một con ba cơ với một con năm cơ, ha ha, tưởng tôi già rồi lắm lắm sao?"

Hai người mải đấu khẩu, phía dưới vẫn không ngừng ra bài một khắc nào, cứ như là chuyện bình thường chẳng có gì lạ.

Thịnh Sa Sa còn thêm dầu vào lửa, "Chu choa trận chiến bài bạc là không có tình vợ chồng gì sắt!"

Anh cả Thịnh lạnh nhạt nói: "Có phải con còn muốn nói trận chiến bài bạc là không có tình cha con gì nữa không?"

Thịnh Sa Sa cười hì hì, "Bố, lì xì cho con nhiều vào nhá, con sẽ nhẹ tay với bố, trong tay bố đang giữ quân bích chứ gì?"

Anh cả Thịnh nói: "Con cứ thử xem."

Huyền Hiểu Đông đánh xong ván này theo sự chỉ đạo của Thịnh Vô Ngung, cuối cùng cũng nắm được quy tắc, thấy mọi người đang xáo bài chuẩn bị ván tiếp theo, y có hơi không quen, quay đầu lặng lẽ hỏi Thịnh Vô Ngung, "Anh chơi không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không cần, em sờ bài đi, tay anh thôi."

Thịnh Sa Sa ngồi bên cạnh đã cười khanh khách, "Anh Hiểu Đông, anh không biết đâu, vận may của chú nhỏ kém cực kỳ ấy, siêu siêu đen luôn, chơi game toàn rút được lá bài yếu nhất."

Huyền Hiểu Đông xòe bài, Thịnh Vô Ngung bóc hạt dẻ cười rồi đút vào miệng y, y cũng há miệng ăn.

Bà lão ngồi bên trên hỏi Huyền Hiểu Đông, "Có phải sáng nay hai đứa đến chùa Hải Lâm không?"

Huyền Hiểu Đông ngạc nhiên, "Sao bác biết ạ?" Y không khỏi nhìn xuống người mình, lẽ nào có lẫn mùi hương khói sao?

Bà lão cười đến là thần bí, "Bác là thần cơ diệu toán mà."

Huyền Hiểu Đông tin là thật, sinh lòng tôn kính.

Thịnh Hỉ Hỉ cười, "Anh Hiểu Đông thật thà thật đó, là chú nhỏ chụp bùa bình an gửi vào nhóm chat gia tộc chúng ta, còn có cả bấp ngô đúng không?"

Huyền Hiểu Đông: "...". Y quay đầu nhìn Thịnh Vô Ngung, vẻ mặt anh cực kỳ đàng hoàng nghiêm túc, "Trên xe chán quá nên chụp."

Lê Khải xỉa xói anh, nói: "Khoe khoang thì có."

Thịnh Vô Ngung hờ hững nói: "Lưu manh họ Lê, năm nay anh lại thất tình chứ gì."

Lê Khải lẩm liệt nói: "Là duyên phận chưa đến thôi nhé——Mau đánh bài đi."

Mọi người tô một câu anh một câu tán gẫu banh nóc, Huyền Hiểu Đông dần dần nhớ mặt từng người trên bàn đánh bài.

Anh cả của Thịnh Vô Ngung trầm tĩnh ít nói, gần như chẳng nói gì, anh hai

thì có vẻ dễ gần hơn chút, lúc nào cũng thấy nói chuyện.

Nhà anh cả chỉ có Thịnh Sa Sa và Lê Khải được nhận nuôi, nhà anh hai thì có hai cậu con trai và một cô con gái, Thịnh Lạc Lạc đã kết hôn, con dâu Chung Nguyên Tú là giáo viên, nhìn qua hẳn là có thai rồi.

Y chơi được một lượt thì thấy Thịnh Lỗi Lỗi bung món ăn ra ngoài, bèn nói: "Lỗi Lỗi, cậu qua đây chơi đi." Rồi lại nói với hai người bên trên, "Bác trai bác gái, con và Vô Ngung ra ngoài một lát ạ."

Thịnh Phù Vân đang tập trung nhìn bài, phẩy tay, "Đi đi." Rồi nhìn đồng hồ, "Lòng hun khói thái xong chưa? Ăn cơm tối thôi."

Bà lão Thịnh cười nói: "Hai đứa vào phòng Vô Ngung nghỉ một lát đi, khi nào ăn cơm thì gọi các con."

Huyền Hiểu Đông lui ra ngoài, Thịnh Lạc Lạc vô cùng tiếc nuối nói: "Ai lại đổi cho Thịnh Lỗi Lỗi đen đũi vào đây, vận may của Hiểu Đông không tệ, toàn thắng thôi."

Thịnh Lỗi Lỗi phẫn nộ nói: "Vớ vẩn, hôm nay rõ ràng vận may của em tốt, là anh không chịu phối hợp với em."

Thịnh Lạc Lạc nói: "Đã gà còn nghiện chơi."

Thịnh Lỗi Lỗi cười sang sảng, "Tự nói chính anh chứ gì? Lần trước ai bảo em mang game đi, xong kết quả người toàn ngỏm là ai thế nhỉ?" Hai anh em đấu võ miệng, Huyền Hiểu Đông nghe chỉ thấy buồn cười, đẩy Thịnh Vô Ngung đi về phía hành lang.

Lần trước y tới, nơi này toàn là quyền quý ra ra vào vào, quần là áo lượt, tóc tai chải chuốt, cao không thể với tới.

Bây giờ nơi này lại vô cùng náo nhiệt, bày một bàn đánh bài lớn, hạt dưa rải đầy đất, ông Thịnh vẫn đang chờ được ăn lòng hun khói, trong nháy mắt đã hạ phàm hít khí đất(*).

(*) Tục ngữ dân gian chỉ những lãnh đạo cấp cao thân thiện hòa nhập với tầng lớp nhân dân xung quanh, trải nghiệm cuộc sống bình dân giống như họ, lắng nghe phản ánh và mong muốn của họ thay vì tách biệt với nhu cầu thực tế của dân.

Trên bàn đánh bài vẫn còn chơi sôi nổi lắm, Thịnh Lạc Lạc vẫn trách móc Thịnh Lỗi Lỗi, "Em đó, chúng ta lại thua rồi, chẳng thà bảo Hiểu Đông tiếp

tục đánh.

Người ta toàn nói tân thủ mới chinh chiến bài bạc bao giờ vận may cũng thịnh vượng, quả nhiên Hiếu Đông đỏ hơn nhiều."

Thịnh Hỉ Hỉ mím môi cười, "Anh, anh đừng trách anh hai, anh Hiếu Đông phải chăm sóc chú nhỏ, chú nhỏ ngồi bên cạnh che chở cho anh ấy như thế, anh Hiếu Đông cùng chú nhỏ ra ngoài nghỉ ngơi thả lỏng rõ ràng rành rành ra thế kia cơ mà, anh đúng là trai thẳng!"

Bà lão ngồi trên cao cười nói: "Không phải chứ, vợ cháu đang mang bầu mà ngồi lâu như thế, cháu cũng không biết đường đưa vợ ly nước hỏi thăm con bé có mệt không.

Vẫn là Hỉ Hỉ biết quan tâm chị dâu, đã đưa hai lần nước cho vợ cháu rồi đấy.

Cháu đúng là nghiện bài bạc mất hết cả tình người, đi nghỉ đi, để Tiểu Chung cũng được nghỉ ngơi một lát."

Thịnh Lạc Lạc mờ mịt quay đầu, "Ồ Nguyên Tú, em mệt sao? Bình thường nhà bọn anh đánh bài còn lâu hơn nhiều, em ngồi có mệt không?"

Chung Nguyên Tú vội cười nói: "Em không mệt đâu." Thật ra vẫn chưa được mấy tuần, tháng này người cô vẫn nhỏ, không nặng, cũng không phải lúc nào cũng ngồi yên như thế, cô thường xuyên cử động người nên cũng không sao.

Chính xác thì hai vợ chồng bọn họ ở nhà cũng nghiện chơi game lắm, chơi thâu đêm cũng có.

Nhưng cô biết bà lão đang lo lắng cô nghĩ nhiều trong lòng nên động viên cô, lòng cô cũng dễ chịu hơn phần nào.

Thịnh Vô Ngung đi đứng không tiện, bản thân anh không tự di chuyển được, Huyền Hiếu Đông thật sự rất để tâm đến anh.

Nhớ lại lần đầu tiên cô về ra mắt bề trên, còn là quyền quý vọng tộc, tình hình của cô giống với Huyền Hiếu Đông, theo lý mà nói hẳn là phải nhanh chóng khiến ông lão vui vẻ, cố gắng chơi cùng ông, nhưng rõ ràng đối phương coi Thịnh Vô Ngung là số một, chắc bà lão vui lắm.

Thịnh Phù Vân cười tùm tùm hạ bài, "Được rồi được rồi, ông thấy cũng sắp

tới giờ ăn cơm, mọi người giải tán nghỉ ngơi một lát đi, đều là con ngoan, đều là con ngoan cả." Đôi mắt ông đã tia được lòng hun khói được bung lên mặt bàn từ trước, cười tươi tới nổi mặt như nở hoa.

Thịnh Hỉ Hỉ đứng dậy cười nói: "Cháu vào bếp giúp."

Thịnh Sa Sa nói: "Chị cũng đi." Rồi cô bé cũng đứng dậy nắm tay với Hỉ Hỉ, giữa chừng hai đứa còn thì thầm cười nói với nhau.

Thịnh Lạc Lạc có phần lúng túng, đi tới bên cạnh Chung Nguyên Tú, "Em mệt không? Chúng ta về phòng nghỉ ngơi một lát nhé?"

Chung Nguyên Tú mỉm cười nói: "Vâng." Rồi cô lại khẽ giọng: "Anh nhìn kìa, em nhờ phúc của chú nhỏ nên mới được hưởng thụ sự săn sóc dịu dàng của anh một lúc.

Xem ra ông bà rất hài lòng với anh Hiếu Đông."

Thịnh Lạc Lạc sờ gáy, "Không phải ông bà vẫn luôn rất ân cần sao? Trước đây chúng ta toàn ăn Tết ở Hoàn Kinh, năm nay là lần đầu tiên ăn Tết ở Tĩnh Hải, em cũng là lần đầu tiên chúng kiến cả gia đình nhà anh đón Tết phải không? Năm nào nhà anh cũng đánh bài, hai người họ rất tình cảm hòa thuận, cũng thích đánh bài lắm! Em đừng lo lắng, có gì không thoải mái cứ nói, họ sẽ không so đo với trẻ con đâu."

Chung Nguyên Tú cười ha ha, mặc kệ luôn tên trai thẳng này.

Từ buổi chiều là cả gia đình đã bắt đầu bày bàn đánh bài, bà lão bình thường ngủ trưa nay cũng không ngủ, ông lão bình thường xem tin tức nay cũng không xem, cả nhà tụ họp cùng nhau chơi bài, hợp tác như thế mà tên ngốc này nhà mình vẫn còn tưởng rằng hai người họ thích chơi bài sao?.

Chương 47: 47: Hàng Năm Dư Dả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Huyền Hiểu Đông đẩy Thịnh Vô Ngung ra sân sau, Thịnh Vô Ngung chỉ huy lên tầng, vào phòng của mình, "Thực ra tôi không ở dinh thự này thường xuyên lắm, nhưng ở đây đều có phòng để mọi người ở lại.

Bình thường chỗ này chỉ có anh hai và chị dâu sống, sau khi tôi thành lập công ty thì thỉnh thoảng tới thăm họ, nên cũng ở lại."

Huyền Hiểu Đông đi vào, lại nhìn thấy trong căn phòng gọn gàng sạch sẽ có giường hộ lý và rất nhiều các thiết bị hỗ trợ để anh thuận tiện hoạt động, còn đặt cả một ít sách, chắc là những cuốn bình thường Thịnh Vô Ngung hay đọc, những thứ còn lại thì rất giản đơn.

Y cúi đầu xuống đến giúp Thịnh Vô Ngung xoa bóp đôi chân, "Anh lên giường để em bật máy xoa bóp cho nhé?"

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được."

Huyền Hiểu Đông bế anh lên giường, chụp máy xoa bóp giúp anh rồi khởi động thiết bị.

Thịnh Vô Ngung thả lỏng cơ thể rồi ngủ thiếp đi ngay.

Huyền Hiểu Đông nhìn anh, ánh sáng ngoài cửa hắt vào bên trong đổ bóng râm, biết đêm hôm qua chắc chắn anh không ngủ, bèn khẽ khàng đi tới kéo rèm cửa sổ rồi đóng cửa lại.

Sau đó y ra khỏi phòng, nhìn phương hướng rồi đến nhà bếp.

Tuy là khách nhưng trong bếp lại đang có chị dâu cả dâu thứ của Thịnh Vô Ngung bận rộn, y lại là người chịu khó, cuối cùng vẫn không thể an tâm hưởng thụ sự vất vả của người khác.
Nhà bếp ở chéch một phía của tầng một, vô cùng rộng rãi.

Lúc đi vào, Huyền Hiểu Đông nghe thấy tiếng trao đổi đủ thứ chuyện, "Con cá này thả vào chảo khi dầu đang nóng hay dầu đã nguội?"
"Chị thấy chắc cho vào chảo nóng dầu nguội đó, ai cũng bảo thế."
"Đợi em gọi điện cho ông Vương hỏi thử."
"Ông Vương về ăn Tết với con gái rồi, bên kia tín hiệu không tốt sao? Em tin chị đi, dùng chảo nóng dầu nguội là được, em chờ chút nha, để chị lên tìm thử video nấu ăn cho em xem.

Bình thường chị thấy họ đều nói rằng cần dùng chảo nóng dầu nguội——
Nhưng mà con cá to thế này, rót bao nhiêu dầu ăn mới ổn đây ta?"
"Mẹ, con xem bách khoa toàn thư bảo rán cá phải thấm khô nước ở mặt ngoài, nếu không thả cá vào chảo là dầu ăn bắn tung tóe đó, con này vẫn còn ướt đầm nè."
"Đó là ướp rượu gì ấy...!Sáng nay ông Vương nói tắm ướp càng sớm thì càng ngon hơn."
"Không phải Cục hậu cần có giao món ăn đêm giao thừa sao? Sao chúng ta còn phải tự làm ạ?"
"Cháu không hiểu, những món khác có thể ăn đồ người ta làm, nhưng cá thì phải tự làm, cái này gọi là "hàng năm dư dả"(*)."
(* 有余 (dư dả) và 有鱼 (có cá) đều có cách phát âm là [yǒuyú]).

Đây là một trong những lời chúc tốt lành truyền thống nhất của Trung Quốc.

Trong tranh minh họa của câu chúc này có sự xuất hiện của chú cá và hoa sen, mang hàm ý cuộc sống giàu sang, dư thừa của ăn của để hàng năm!

[Click để xem ảnh](#)

"Cần gì phải để ý vậy chứ, mấy năm trước toàn đặt khách sạn trước...!Năm nay ông nội ăn Tết ở đây nên bên Cục hậu cần cũng giao cơm tất niên đến,

quây quần ăn là được rồi.

Trông con cá này to quá, cháu cảm thấy bác gái rán không quen, đừng nói con cá này phải giữ đến sáng hôm sau nha..."

"Hay là gọi bố tới rán nhỉ?"

"Thôi thôi, bố cháu càng không được, bác trai cháu cũng thế, ông ấy chỉ biết làm món hầm, bình thường đều là ông Vương làm thôi, quanh năm suốt tháng nấu nướng được bao nhiêu lần.

Mấy người nhà họ Thịnh làm gì phát triển tế bào nấu cơm đâu."

"Thật ra cháu thấy trong cỗ quà Tết anh Hiếu Đông biếu có một con cá khô rất lớn...!Hay là chúng ta ăn cái đó là được rồi, hấp sơ sơ qua chút đã rất ngon."

"Con cá này là ông nội cháu câu, đổi sang con khác là ông nhận ra ngay."

"Chắc chắn ông không soi mói con cá của anh Hiếu Đông đâu, với cả ông đi đâu mà câu được con cá siêu to khổng lồ thế này?"

"Hai ba giờ sáng hôm qua, ông đi câu ở đập chứa nước..."

"Đêm hôm khuya khoắt trong trời đông giá rét như này mà ông còn đi câu cá ở đập chứa nước...!Hay là vẫn nên thôi, con cảm thấy rán không quen, không cẩn thận còn bị khét bên ngoài sống bên trong, lại còn phải giữ hoàn chỉnh con cá...!Khó quá trời, mà cái chảo này cũng không đủ lớn nữa! Hay dùng con cá khô của anh Hiếu Đông đi, có ý nghĩa là được rồi."

"Chắc chắn ông cụ muốn khoe con cá to mình câu được, con đổi cá bẻ ngoài ông sẽ không nói, nhưng trong lòng nhất định sẽ thất vọng."

"Hay là hấp để ăn? Con cảm thấy hấp lên đáng tin hơn đấy, tấm ướp cũng vừa miệng rồi, hấp không thành công thì vẫn không quá khó ăn."

"Hấp xong mà để đến sáng mai...!thì trông sẽ không đẹp đâu."

Huyền Hiếu Đông không nhịn được cười, đi tới gõ cửa một cái, Thịnh Sa Sa ngẩng đầu nhìn y cười, "Anh Hiếu Đông? Chú nhỏ đâu rồi ạ?" Rồi giới thiệu cho y, "Đây là mẹ em, đây là mẹ Sa Sa."

Huyền Hiếu Đông gật đầu, "Chào hai chị, Vô Ngung đang nghỉ ngơi trong phòng.

Mấy mẹ con muốn rán cá sao? Để em làm cho."

Bốn người phụ nữ trong bếp lập tức mắt sáng ngời, "Tốt quá tốt quá, bọn chị còn đang lo đây, đây là món quan trọng nhất của bữa cơm tất niên, em

đến thì tốt quá."

Huyền Hiểu Đông đi tới buộc chặt tạp dề, đi qua nhìn lại con cá kia, cầm dao khứa những đường vân đều đặn lên thân cá, sau đó tìm bột mỳ đổ vào bát để pha, hỏi: "Có rượu không? Tốt nhất là bia lạnh."

Thịnh Hỉ Hỉ nói: "Có ạ! Trong tủ lạnh có bia Lạc Lạc vừa mua, để em đi lấy." Cô bé nhanh chóng mang hai chai bia đến, Huyền Hiểu Đông mở ra rót một chai vào, pha thêm bột, thêm hai quả trứng gà, một muống nhỏ bột soda, một chút bột ngô và muối tiêu, khuấy đều hỗn hợp bột lên rồi xoa đều khắp mặt cá.

Thịnh Sa Sa tò mò hỏi: "Bột pha với bia rán có dễ bị cháy không ạ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cháy hay không còn phải dựa vào lượng nhiệt và thời gian sử dụng trong quá trình nấu, bột pha bia giúp món chiên ngon hơn, có thể dùng để chiên bí đỏ, chiên nấm, chiên ngó sen, chiên cá chiên tôm...!đều làm tăng hương vị."

Y nhẹ nhàng nhắc chiếc chảo sắt lớn lên, đặt lên kệ bếp rồi bật bếp, sau đó rót non nửa chảo dầu.

Thịnh Sa Sa thấy cánh tay y thành thạo điều luyện nhắc được cả một cái chảo nặng như thế thì trợn mắt lên, "Anh Hiểu Đông, anh khỏe thật đấy!" Rõ ràng trông cơ bắp cũng không đơ con mạnh mẽ lắm mà.

Chị dâu thứ cười nói: "Cái này gọi là người thạo nghề vừa ra tay là biết ngay gạo có xay được ra cám không."

Thịnh Hỉ Hỉ nói: "Trước đây con từng nghe qua vụ nấu cá với bia rồi, nhưng mà là chiên trước rồi mới hầm."

Bia có hàm lượng đường cao, cá sẽ ngon."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Bây giờ em chiên cá trước để định hình, sáng mai lúc hâm lại có thể thêm bia, cà chua, cà rốt, dưa chua,...!sẽ làm hương vị hầm ngon hơn."

Chảo nóng dầu lạnh, y thả con cá lớn đã được tẩm bột vào trong chảo, bắt đầu rán cá, động tác thuần thục.

Mọi người thấy tay nghề y điều luyện thì trong lòng vô cùng tin tưởng, bèn thu dọn bát đĩa, cắt hoa quả, rót đồ uống rồi phục vụ súp.

Huyền Hiểu Đông từ từ xóc chảo, nhấn nại đợi đến lúc cá chín, mùi hương chậm rãi bay ra, tiếng xì xèo vang vọng, vỏ ngoài con cá cũng dần dần biến

thành màu vàng ruộm hấp dẫn.

Y lật mặt cá rán tiếp, lại tiếp tục kiên nhẫn đợi đến khi bề mặt cá biến thành màu vàng ruộm, cầm kẹp gấp con cá ra đặt lên đĩa.

Thịnh Sa Sa hỏi: "Xong chưa ạ?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Đợi khi nào nguội còn phải chiên lại lần nữa, đừng gấp."

Sau khi chiên lần hai, lớp bột bao phủ bên ngoài cá đã nổ bung ra xốp giòn vàng óng, màu sắc cả con cá lớn rất đẹp, mùi hương động lòng người, đúng là hoàn hảo chẳng chê được vào đâu.

Chị dâu cả khen, "Đúng là món ăn đẹp nhất bữa cơm tất niên hôm nay! Con cá to vậy nên căn chỉnh được lượng nhiệt và thời gian nấu rất khó, vậy mà Hiểu Đông làm được! Em giỏi thật đấy!"

Hai gò má Huyền Hiểu Đông ửng hồng, "Còn món gì cần làm nữa không ạ?"

Chị dâu thứ vội vàng nói: "Không có không có, em đi gọi Vô Ngung dậy đi, chúng ta có thể ăn cơm được rồi." Chị lại gọi Hỉ Hỉ: "Bảo Lỗi Lỗi và bố con ra ngoài cửa đốt pháo đi."

Huyền Hiểu Đông về phòng, thấy máy xoa bóp đã dừng hoạt động, Thịnh Vô Ngung vẫn đang ngủ.

Nghĩ một lúc, y kéo rèm cửa sổ ra, bật thiết bị đa phương tiện trên bàn, chọn một khúc dương cầm rồi nhấn xuống.

Hiệu quả âm thanh trong phòng vô cùng tốt, tiếng nhạc êm đềm hòa mình trong không gian.

Không lâu sau, quả nhiên Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, mơ màng nằm trên giường một lúc mới phục hồi tinh thần, sau đó anh quay đầu trên gối sang một bên, mỉm cười với Huyền Hiểu Đông, "Tôi ngủ lâu lắm à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không đâu, mới gần một tiếng thôi, phải ăn cơm tất niên rồi." Y khom lưng nâng Thịnh Vô Ngung dậy rồi bế anh lên, giúp anh chải lại mái tóc hơi rối bù.

Thịnh Vô Ngung hơi nghiêng người sang, thân mật cọ cọ lên vai Huyền Hiểu

Đông, "Lúc tôi ngủ thì em làm gì?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Em vào bếp chiên giúp một con cá."

Thịnh Vô Ngung cười, "Tôi biết rồi, nửa đêm hôm qua bố tôi gửi ảnh một con cá lớn vào nhóm chat, bảo là đi câu ở đập chứa nước."

Cá to như thế, ông Vương lại nghỉ phép về ăn Tết, không ai xử lý được nó cả."

Huyền Hiểu Đông bế anh ngồi lên xe lăn, giúp anh sửa sang lại quần áo, "Ừm, cái chính là cần phải kiên nhẫn, rán cá cần thời gian nhẫn nại khá lâu, nhất là một con cá to như vậy, rất khó chiên sao để chín sâu vào bên trong." Thịnh Vô Ngung cười, "Thật ra có thể thái ra từng miếng rồi chiên, chắc là các chị dâu cứ khăng khăng muốn làm nguyên cả con để dành cho món chính đêm giao thừa, nhưng ai ngờ được bố tôi lại câu được con cá to thế —Cũng không nhất thiết phải câu nệ như vậy."

Huyền Hiểu Đông nói: "Vui lắm, cứ giữ vững vài phong tục truyền thống sẽ khiến người ta cảm nhận được bầu không khí gia đình." Cả gia đình đoàn tụ cùng nhau ăn bữa cơm giao thừa, đốt pháo, cơm tất niên nhất định phải có gà, nhất định phải có cá, người lớn thì mừng tuổi cho trẻ con, bề dưới thì chúc Tết bề trên, tất cả mọi người đều muốn nói những lời may mắn, bầu không khí vô cùng náo nhiệt và hòa thuận.

Quả thật những điều trên không có giá trị gì quá thực tế, rất nhiều gia đình đã không còn quá quan trọng những phong tục này nữa.

Nhà họ Lâm...!là một ví dụ cụ thể, bậc cha chú nhà họ đều ở nước ngoài, mẹ y thì dựa dẫm vào vị trí của cặp song sinh, phần lớn thời gian cuối năm nào Lâm Nhược Phi cũng ở nước ngoài, Lâm Diệc Cẩn thì về nhà ông bà ngoại hẳn ăn Tết, dường như chỉ còn lại một mình y ở nhà.

Tài xế bảo mẫu đều nghỉ lễ, một mình y nấu cơm xem ti vi trải qua cái Tết.

Thời gian sống cùng ông nội, thật ra ông cũng có lì xì cho y, nhưng ông cháu hai người họ đều là kiểu người làm lì ít nói...!Trong bộ đội, đa phần thời gian đều thi hành nhiệm vụ, còn thường xuyên ở nước ngoài...

Huyền Hiểu Đông đẩy Thịnh Vô Ngung tiến về căn phòng phía trước, mới tới gần đã nghe thấy tiếng pháo đình tai nhức óc vang lên, còn xen lẫn cả tiếng cười lớn của đám Thịnh Hỉ Hỉ, Thịnh Lạc Lạc và Thịnh Lối Lối.

Đúng là lần đầu tiên y được trải qua một đêm giao thừa hạnh phúc thế này, có pháo nổ vui tai, có bữa cơm bình dị, cảm giác thật sự rất vui.

...

Thị trấn Tiên Thủy, xã Tiên Thủy, thành phố Tây Khê, thôn dân nơi đây cũng đang bận rộn đốt pháo đón Tết, không ai chú ý đến ven đường còn có xe lái qua.

Một chiếc xe việt dã màu trắng chạy đến sườn núi, dừng lại ở bên ngoài nông trường yên tĩnh.

Ngày đông nên trời tối rất nhanh, Lâm Diệc Cảnh ngồi trong xe, nhìn màn đêm từ từ buông xuống.

Gió lạnh thổi qua núi rừng, cây cối héo tàn, cỏ khô gãy nhánh yếu ớt, tiếng pháo nổ vọng lại từ phía xa hết đợt này đến đợt khác, chỉ có nông trường tĩnh lặng tựa như không có ai, cứ như bình thường nó đã hoàn toàn độc lập với thế giới bên ngoài, im lìm hiu quạnh.

Hắn đang nhớ lại rất nhiều năm trước, hắn và Huyền Hiểu Đông từ hai người xa lạ trở thành người thân sống chung một mái nhà.

Cuối năm nào hắn cũng có thể trở về nhà họ Hạ, còn anh thì sao? Một mình anh ở trong căn nhà trống vắng như vậy, có phải đã quen từ lâu rồi phải không?

Bọn họ bên nhau được hai năm, từ trước tới nay mỗi khi đến Tết, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ đưa Huyền Hiểu Đông về nhà họ Hạ ăn Tết.

Có lẽ ngay từ khi mới bắt đầu, hắn đã luôn đối xử với Huyền Hiểu Đông bằng thái độ trịch thượng nhìn từ trên cao xuống.

Mà Huyền Hiểu Đông cũng chưa bao giờ coi hắn là người có thể dựa dẫm vào, cũng bởi vậy tốt nghiệp năm ấy, anh mới khẳng khẳng không chịu xuất ngoại cùng hắn.

Những năm qua, cuộc sống của anh như thế nào vậy?

Luôn một thân một mình ở nông trường nhỏ quạnh quẽ này, xa lánh thế gian sao?

Hắn bằng lòng đến với anh, cùng anh đón cái Tết năm nay và cả những

năm tháng sau này.

Lâm Diệc Cẩn xuống xe, xách quà tặng để ở ghế sau xuống, đi tới gõ cửa nông trường.

Cuối cùng hắn mới nhận ra có gì đó bất thường, từ hàng rào buộc vào thân cây có thể nhìn thấy rau trong vườn đã thu hoạch hết, sân nhà khô ráo, dường như không có một bóng người, mèo và chó cũng không thấy, bên trong lồng gà cũng không có gà.

Huyền Hiểu Đông không ở đây sao? Anh có thể đi đâu chứ?

Cơn khủng hoảng đột ngột trào dâng, Lâm Diệc Cẩn lấy điện thoại ra, hắn biết Huyền Hiểu Đông đã chặn mình, vậy nên hắn đổi sim khác gọi tới.

Huyền Hiểu Đông vừa mới ăn cơm cùng người nhà họ Thịnh, đang ở sân trước nhìn bọn Thịnh Lỗi Lỗi nghịch pháo hoa.

Cả khoảng sân rộng trồng toàn là hoa cúc, bọn Thịnh Lỗi Lỗi cười đùa phát ra âm thanh rất lớn.

Điện thoại rung lên, y thấy là lạ, bèn nhận máy, "Alo?"

Lâm Diệc Cẩn hỏi thẳng: "Anh không đón Tết ở nông trường sao?" Sau đó hắn nghe thấy tiếng pháo nổ và tiếng cười đùa truyền đến ở bên kia.

Huyền Hiểu Đông cũng không nghe ra được người gọi là ai, chỉ trả lời theo bản năng, "Tôi không còn ở nông trường nữa, anh là ai vậy?"

Lâm Diệc Cẩn hơi chần chừ, bên kia là một thế giới náo nhiệt như vậy,

Huyền Hiểu Đông đang đón Tết ở đâu thế?

Huyền Hiểu Đông cảm giác được phía đối diện im lặng khác thường, lại nhìn dưới dãy số hiển thị thành phố Tĩnh Hải.

Bạn bè y ở thành phố Tĩnh Hải chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Chủ Nhược Chuyết đã gửi tin nhắn cho y rồi, người lạ này...! Y kịp nhận ra bên kia máy là ai, cậu ta hỏi mình sao không đón Tết ở nông trường, lẽ nào bây giờ cậu ta đang ở đó một mình sao?

Huyền Hiểu Đông cúp điện thoại, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung vừa mới châm vài đóa cúc vàng trong tay, bó hoa trong tay anh như đang nở rộ hết sức lộng lẫy.

Anh vẫy vẫy hoa ra hiệu cho y, pháo hoa sáng rực rỡ làm nổi bật ý cười dịu

dàng dạt dào trong mắt anh.

Huyền Hiểu Đông đi qua, không bận tâm tới cuộc gọi vừa ngắt.

Lâm Diệc Cẩn cầm điện thoại trong tay, lòng rối rắm như mớ gai rối, trong nhận thức của mình, hẳn chỉ biết gia đình Huyền Hiểu Đông đơn giản, các mối quan hệ cũng đơn giản, mà anh vẫn luôn sống đơn độc ở nông trường, vậy anh có thể ăn Tết cùng ai? Bạn bè sao? Chủ Nhược Chuyết? Lễ nào là...!Nhà họ Thịnh? Không thể, cứ coi như dù họ có đồng ý, hẳn cảm thấy Huyền Hiểu Đông cũng không phải kiểu người sẽ bằng lòng ăn Tết cùng những người xa lạ.

Vậy thì anh đi đâu? Một mình ra ngoài du lịch sao? Đêm giao thừa sẽ không có hoạt động gì cả, hầu hết người ta đều ở nhà vào đêm giao thừa...

Điện thoại bỗng kêu lên, Lâm Diệc Cẩn nhận máy, giọng điệu lạnh nhạt:
"Alo?"

Bên kia máy truyền đến giọng nói của Lâm Diệc Du, "Anh, vừa nãy bố đau đầu té xỉu, bọn em đang ở bệnh viện, bác sĩ bảo mau chóng kiểm tra, kết quả chụp X-quang không ổn lắm, nghi ngờ trong não có thứ gì đó."

Lâm Diệc Cẩn ngẩn ra, "Bệnh viện nào? Tôi về luôn."

Hắn lên xe khởi động máy, nhìn chằm chằm nông trường quanh quẽ giữa trời chiều, chẳng biết tại sao bỗng nhiên thấy mệt mỏi, một dự cảm chẳng lành đột nhiên nảy sinh..

Chương 48: 48: Bù Đắp Tiếc Nuối

Trong bệnh viện, Lâm Nhược Phi nằm trên giường, sắc mặt tái xanh.

Lộ Tiểu Trúc ngồi bên cạnh lau nước mắt, Lâm Diệc Du và Lâm Diệc Kỳ ngồi ở một bên.

Lâm Diệc Kỳ nhỏ giọng an ủi Lộ Tiểu Trúc, trong lòng cũng có phần bất an, "Chẳng trách mấy hôm nay con thường xuyên nhìn thấy bố day đĩnh đầu, bố vẫn luôn không thoải mái."

Sắc mặt Lộ Tiểu Trúc tái nhợt, hoang mang lo sợ, "Ông ấy vẫn luôn thờ ơ ngắt than dài, bị tức giận vì chuyện anh mấy đứa muốn đổi họ...!Làm sao bây giờ?"

Lâm Diệc Du vẫn giữ im lặng, mãi đến khi Lâm Diệc Cảnh gõ cửa, đẩy cửa vào, cậu mới đứng thẳng người dậy tiến đến.

Lâm Diệc Cảnh hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

Lâm Diệc Du nói: "Lúc ăn cơm tối bố không ăn được bao nhiêu, sau đó luôn ở một mình trong phòng làm việc.

Mẹ vào xem thì bị dọa sợ vì bố đã ngã xuống đất, rồi gọi xe cứu thương, chụp CT não bộ.

Xem X-quang thì tình hình cũng không ổn lắm, khả năng còn cần làm thêm bước xét nghiệm sinh thiết(*) nữa."

(*) Là xét nghiệm được thực hiện bằng việc lấy bệnh phẩm của mô từ bất cứ vị trí nào trên cơ thể, như da, nội tạng hay cấu trúc khác, thường dùng để xác định bệnh ung thư.

Lâm Diệc Cảnh hơi cau mày, "Chuyển viện đi, tôi sẽ đi liên hệ, tìm chuyên gia đến hội chẩn." Dù sao xe cứu thương chỉ đưa đến bệnh viện gần nhất, nhất

định có rất nhiều thiết bị kiểm tra không chính xác.

"Không cần liên hệ." Một chất giọng già nua đượm vẻ mệt mỏi vang lên, Lâm Nhược Phi tỉnh rồi.

Lâm Diệc Cẩn quay đầu, Lộ Tiểu Trúc nhào vào ngực Lâm Nhược Phi, khóc om sòm lên, hai mắt sưng đỏ.

Lâm Nhược Phi nhìn Lâm Diệc Cẩn, "Ở nước ngoài đã kiểm tra rồi, là bệnh ác tính, vẫn luôn duy trì trị liệu."

Mấy ngày gần đây về nước bố cũng có đến bệnh viện Tĩnh Hải khám định kỳ, vốn dĩ không định bảo với mấy đứa, sợ cả nhà lo lắng—— Bố cũng già rồi, chỉ là không yên lòng về Lâm Thị, không yên tâm về mấy đứa..."

Lộ Tiểu Trúc sợ ngây người, Lâm Diệc Kỳ đỏ hoe mắt, giọt nước mắt lăn xuống dưới, "Bố! Sao bố không nói sớm chứ?"

Bình thường trông ông tinh thần sáng láng, bây giờ nằm bẹp trên giường bệnh đã phơi bày vẻ già nua.

Lâm Diệc Cẩn im lặng, khuôn mặt tựa như pho tượng lạnh lẽo, Lâm Nhược Phi nói: "Kế hoạch ban đầu...!là qua hết năm, sắp xếp xong sự vụ công ty rồi phẫu thuật mở sọ, dù sao cũng mạo hiểm, cho nên trước khi tiến hành phẫu thuật thì phải lo liệu xong việc công ty, còn có thu xếp di chúc nữa..." Ông nhìn Lộ Tiểu Trúc đã khóc sắp tắt thở, nhỏ giọng nói: "Mấy đứa yên tâm, bố sẽ chăm sóc tốt cho cả ba."

Lâm Nhược Phi lại nhìn Lâm Diệc Cẩn, "Trước đó bố và ông ngoại con đã nói chuyện này với nhau, hi vọng khoảng thời gian này con ở nhà." Một lát sau, ông mới thì thào nói: "Dù sao thì...!bố cũng không cản chuyện của con được bao lâu nữa."

Lâm Diệc Cẩn im lặng rất lâu, mới khẽ giọng nói: "Vâng."

Lâm Nhược Phi truyền dịch xong thì chỉ làm vài trị liệu đơn giản, cả gia đình về nhà.

Lâm Diệc Cẩn về phòng mình, rất nhanh nhận được cuộc gọi ông ngoại hần gọi tới, "Nghe nói bố cháu nhập viện rồi? Ông bảo cậu của cháu qua xem xem có gì cần hỗ trợ không."

Lâm Diệc Cẩn nói: "Kiểm tra xong về rồi ạ, bảo là năm sau nhập viện phẫu thuật, hiện tại vẫn duy trì trị liệu, ông ấy đã biết từ trước."

Ông Hạ im lặng một lát rồi nói: "Đúng, hồi trước bố cháu đã gọi điện bảo ông, nhưng lúc ấy lại không cho ông nói với cháu, cho nên lúc đó ông

không tán thành việc cháu muốn đổi họ.

Diệc Cẩn, bố cháu kỳ vọng rất lớn vào cháu, bố nói với ông muốn cháu là người thừa kế công ty, nhưng cũng hi vọng cháu có thể quan tâm đến em trai em gái mình hơn.

Ông biết chuyện năm đó cháu chịu tổn thương, nhưng Diệc Cẩn à, ai rồi cũng phải trưởng thành, bọn ông trong mắt cháu có lẽ vẫn luôn là những người giữ tư tưởng bảo thủ, nhưng tất cả cũng vì muốn tốt cho cháu mà thôi."

"Mấy ngày qua bố cháu vẫn luôn nôn nóng thu xếp cổ phần công ty, vốn dĩ chỉ muốn tìm thời gian để nói kỹ hơn cho cháu.

Cháu nên gánh vác trách nhiệm của mình, phát triển Lâm Thị——Nói đi cũng phải nói lại, có chuyện gì thì cũng phải đợi bố cháu phẫu thuật xong mới tính tiếp được."

Lâm Diệc Cẩn thấp giọng: "Cháu không có hứng thú với Lâm Thị."

Ông Hạ nói: "Nhưng đó là công ty do mẹ và bố cháu cùng gây dựng, cháu định chấp tay dâng cho người ta cũng được.

Thế nhưng Lâm Diệc Cẩn, dù là bố cháu hay là ông thì cũng sẽ già rồi phải chết.

Cậu của cháu có gia đình mình, Lâm Diệc Du càng không cần phải nói, cả người anh mà cháu có tình cảm kia nữa, cháu có chắc chắn mình có thể che chở cho người anh trai kế kia cả đời không?"

"Cái gì cháu cũng không cần, cháu cao cả quá, nó sẽ cảm động sao? Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cháu khẳng khẳng nó vẫn giống như trước đây ư? Cuộc sống của mấy đứa vĩnh viễn không cần lo nghĩ, không bao giờ xảy ra chuyện gì được chắc? Làm con rùa rụt cổ sống ở nông trường là thật sự có thể tránh được tất cả phiền toái trên thế gian này sao?"

"Cháu lấy gì che chở cho nó? Không có ông, không có bố cháu, cái vị trí giảng dạy nghèo khổ kia của cháu có thể giúp cháu và người anh kế kia không lo chuyện cơm áo sao? Đời luôn thay đổi, cháu của thời niên thiếu không thấy những điều này, ông và bố cháu làm kẻ ác, bây giờ cháu vẫn

định sống cả đời trong giấc mơ thời niên thiếu sao? Hay là phải nói cháu trốn trong tháp ngà, từ chối hòa nhập với xã hội, hận ông và bố cháu, mãi mãi làm một kẻ khờ khạo?"

Lâm Diệc Cẩn nhắm mắt lại, "Cháu biết rồi, ông ngoại."

Ông Hạ hít sâu một hơi, "Mẹ cháu là đứa con gái mà ông yêu thương nhất, cháu là đứa cháu ngoại mà ông yêu thương nhất."

Ông nói một câu cuối cùng cho cháu nghe, thừa kế Lâm Thị không có gì mâu thuẫn với việc cháu muốn có người kia."

Rất lâu sau Lâm Diệc Cẩn không nói gì, mãi hẵn mới thấp giọng nói: "Ông ngoại, cháu hiểu những đạo lý này, nhưng sau khi trở thành người như vậy, anh ấy lại không yêu cháu nữa."

Ông Hạ im lặng, rất lâu sau mới nói: "Cháu và mẹ cháu giống nhau như đúc, năm đó ông...!phản đối Lâm Nhược Phi, bởi vì ông cảm thấy về bản chất thì bố cháu và ông là một kiểu người."

Nhưng mẹ cháu thích anh ta, cứ đắm đầu vào hết lần này tới lần khác, tuổi tác không thể mãi mãi, yêu là gì, ông không thể hiểu được."

"Cháu tự suy nghĩ đi, không phải ông ép cháu, nếu cháu không ở đây thì ông vẫn sẽ giúp cháu không cần lo cơm áo gạo tiền, nhưng chấp tay dâng thứ mẹ cháu làm nên cho người khác, cậu của cháu cũng cảm thấy không phục, sức mạnh là phải nắm giữ trong tay mình——Một kẻ không có sức mạnh thì cũng không thể bảo vệ được tình yêu."

Cúp điện thoại xong, Lâm Diệc Cẩn giơ tay xoa mặt, hít một hơi thật sâu. Mặt khác, Lộ Tiểu Trúc ra ngoài rửa mặt, đôi mắt vẫn sưng húp như quả đào.

Lâm Diệc Kỳ ra ngoài thấy mẹ như vậy thì trong lòng thấy phiền chán.

Từ khi phát hiện ra bố ngã trong phòng làm việc rồi vào viện, ngoại trừ khóc thét chói tai ra thì mẹ chẳng biết làm gì cả, chẳng trách bố ốm nặng như vậy mà không hề nói cho mẹ biết một tí nào.

Thành tựu duy nhất cả đời này của bà ấy chính là được lấy bố rồi sinh ra anh em bọn họ, ngoài xinh đẹp ra thì không còn gì khác.

Nhưng mà...!bà ấy cũng già rồi.

Lâm Diệc Kỳ nhớ lại biểu cảm hôm nay bố nhìn Lâm Diệc Cẩn.

Lâm Diệc Cẩn khiến ông tức đến phát ngất, vậy mà ông vẫn chỉ nhìn về phía anh cả.

Càng khởi cần nhắc đến anh cả còn có sự ủng hộ của nhà họ Hạ, Lâm Thị nhất định sẽ do anh ta thừa kế, còn việc đổi họ xem ra bây giờ không thể nữa.

Dù Lâm Diệc Cẩn có xích mích ồn ào đến mức nào đi chăng nữa, trước sinh mạng đang trên bờ vực hấp hối của bố ruột, sao anh ta có thể tiếp tục khiến ông kích động nữa?

Vậy thì ba người họ, coi như đã được thu xếp xong...! Cũng có hạn thôi, đơn giản giống như bao nhiêu gia đình giàu có khác, hàng năm được chia phần hoa hồng, được cho chút tiền...! Chỉ đến thế mà thôi.

Lâm Diệc Kỳ cắn chặt môi, Lâm Diệc Cẩn...! Nếu biết trước như vậy, đáng lẽ ra nên thúc đẩy Lâm Diệc Cẩn và Huyền Hiểu Đông nhanh hơn, khiến hai cha con họ hoàn toàn đoạn tuyệt...! Còn bây giờ thì không kịp nữa rồi.

Cô tiến đến nắm lấy tay Lộ Tiểu Trúc, "Mẹ, chắc chắn là bố muốn giao Lâm Thị cho anh cả."

Lộ Tiểu Trúc ngẩn ra, "Bố con vẫn luôn có dự định như vậy mà." Bà nhìn gương mặt bất an của con gái, vỗ về cô, "Yên tâm, bố con sẽ không bạc đãi chúng ta đâu."

Lâm Diệc Kỳ thật sự giận đến bật cười trước sự ngu ngốc của mẹ mình, "Mẹ, con mắc bệnh tim, không thể sinh con, anh hai còn chưa kết hôn, ba người chúng ta không có trong tay một chút sản nghiệp nào hết."

Nếu bố thật sự...! Con nói là nếu như, mẹ cảm thấy liệu anh cả có quan tâm đến chúng ta nữa không? Chia lợi nhuận gì đó, sau này chúng ta còn cần nhiều tiền, e là từng đồng từng cắc đều phải phụ thuộc vào người ta!"

Lộ Tiểu Trúc vỗ tay Lâm Diệc Kỳ, "Con đừng suy nghĩ nhiều quá, tin tưởng bố con đi, ông ấy sẽ chăm sóc tốt cho chúng ta."

Hơn nữa người tốt ắt được trời ban lộc, bố con nói với mẹ vẫn còn hi vọng rất lớn vào cuộc phẫu thuật, nhất định sẽ không sao đâu!"

Lâm Diệc Kỳ bị bà làm nghẹn lời, tức giận đến bật cười, chắc bố yêu cái sự ngây thơ khờ khạo này của mẹ lắm đây, cô nghĩ bụng một lúc, nói: "Được rồi, con tin nhất định bố có thể chuyển nguy thành an, nhưng mà bây giờ bố xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc trước bố cũng nuôi nấng anh Hiếu Đông nhiều năm, bây giờ vẫn đang ở trong nước, có phải mẹ nên gọi điện cho anh Hiếu Đông không? Bảo anh ấy về thăm bố, cũng coi như tranh thủ cứu vãn tình cảm với bố luôn."

Hơn nữa anh cả thấy mẹ chủ động gọi anh Hiếu Đông về, chắc chắn cũng sẽ rất vui."

Lộ Tiểu Trúc lưỡng lự, "VẬY...!Để mẹ bàn bạc với bố con đã..."

Lâm Diệc Kỳ nói: "Bàn bạc gì nữa? Nếu bàn bạc thì kiêu gì bố cũng không muốn, nhưng đây là lễ tiết, anh Hiếu Đông gây ra chuyện lớn như vậy, lần này cũng vì anh cả làm loạn lên muốn đổi họ để ở bên anh ấy, cuối năm anh cả cũng không ăn Tết ở nhà, bố đau lòng nên mới phát bệnh."

Mẹ bảo anh Hiếu Đông đến xin lỗi bồi thường, hòa hoãn quan hệ cả hai luôn, không phải nên thế sao?"

"Hơn nữa tương lai chúng ta cũng cần nhìn sắc mặt anh cả, mẹ bảo anh Hiếu Đông về là một công đôi việc, anh cả chắc chắn sẽ đứng trung gian dàn xếp, lại nhận phần ân tình này của mẹ."

Coi như mẹ nghĩ cho bọn con đi, nghĩ vì anh hai đi, ban đầu là anh ấy đuổi anh Hiếu Đông đi, có khi anh cả vẫn đang ghi hận trong lòng.

Tương lai anh ấy tiếp quản công ty, anh hai làm việc ở đó liệu có khó khăn không? Mẹ không nhân lúc này để hòa hoãn quan hệ hai người họ thì sau này anh hai sẽ chịu thiệt thòi lắm.

Mà cũng đúng lúc mẹ làm hòa với anh Hiếu Đông luôn đi, hâm nóng tình cảm mẹ con."

Lộ Tiểu Trúc nửa tin nửa ngờ, "Nhưng sức khỏe bố con hiện tại như vậy, nhờ đâu vừa nhìn thấy Hiếu Đông thì lại càng giận rồi bệnh nặng hơn thì sao?"

Lâm Diệc Kỳ thảm cười khẩy, nhưng ngoài mặt vẫn dịu dàng nói: "Bố muốn giao công ty cho anh cả, sao còn bận tâm tới chuyện này chứ? Bố quản cũng không quản nổi nữa rồi, chẳng thà để mọi người cùng hòa thuận"

không phải tốt hơn sao?"

Lộ Tiểu Trúc hơi do dự, "Được rồi——Nhưng mà mẹ không có số điện thoại của nó."

Lâm Diệc Kỳ nói: "Chắc chắn anh hai có, hôm nay trời tối rồi, để sáng mai đi."

Nhất định anh cả đang sống cùng anh ấy ở ngoài, mẹ xem Tết nhất mà anh cả còn không về, đương nhiên là ở cùng anh ấy rồi.

Anh Hiểu Đông cũng biết bố xảy ra chuyện, mẹ là bề trên của anh ấy, gọi điện bảo anh ấy về thăm bố, hạ một nấc thang cho anh xuống trước."

Cô nghĩ ngợi rồi lại bảo Lộ Tiểu Trúc, "Ngoài ra còn một việc nữa, mấy hôm trước con đã nói với bố rồi, bây giờ bố lại như vậy nên con nói với mẹ, phải chắc chắn việc này vì có liên quan đến việc kết hôn của con."

Lộ Tiểu Trúc ngẩn ra, "Kết hôn gì cơ? Với cậu Tiểu Bàng kia sao?"

Lâm Diệc Kỳ cười nhạt, "Tiểu Bàng nào? Mẹ, bây giờ con mà lấy Tiểu Bàng, tương lai sẽ không có chỗ dựa trong nhà, con lại không thể sinh nở, liệu có kết quả gì tốt chứ? Con phải bước chân vào gia tộc quyền thế, lúc đấy mới có thể trợ lực cho anh hai, cho nhà họ Lâm!"

Lộ Tiểu Trúc kinh hãi, "Bác sĩ nói sức khỏe của con tốt nhất đừng mạo hiểm mang thai, con vào gia đình quyền thế để làm gì?"

Lâm Diệc Kỳ cười gằn, "Tìm một người cũng không sinh con được như con chẳng phải là được sao? Mẹ, việc này mẹ đừng nghĩ nhiều, chỉ cần để ý giúp con là được."

Con đã nói với bố rồi, phải giành được Thịnh Vô Ngung, mẹ tìm cơ hội nói lại với bố việc này nhé."

Suy nghĩ của Lộ Tiểu Trúc đã hỗn độn như hồ dán, "Nhà họ Thịnh? Gia đình nhà người ta không phải người bình thường đâu, việc này ngay cả bố con lên tiếng cũng không có tác dụng gì mà?"

Lâm Diệc Kỳ chỉ tiếc mài sắt không nên kim, "Bố không nói được, nhưng nhà họ Hạ thì có thể! Đúng lúc ông Hạ cũng từ Hoàn Kinh tới rồi, ông ấy nhất định có thể nói chuyện với nhà họ Thịnh, mẹ nói với bố, con bước chân vào nhà họ Thịnh rồi thì tương lai cũng sẽ hỗ trợ được cho nhà họ Lâm, tốt nhất là làm phiền ông Hạ đứng ra mai mối, những cái còn lại có thành công

hay không thì còn phụ thuộc vào chúng ta."

Lộ Tiểu Trúc vẫn còn do dự, Lâm Diệc Kỳ hít sâu một hơi, "Mẹ, chúng ta không còn thời gian đâu, bây giờ con còn là con gái chủ tịch Lâm, tương lai con là em gái khác mẹ của chủ tịch Lâm, mỗi tháng ăn chia hoa hồng, còn mắc bệnh tim, mẹ cảm thấy cái danh nào để tìm con rẻ hơn? Chỉ có thể tranh thủ vào lúc này, ông Hạ còn hi vọng bố giao công ty cho cháu ngoại, bố lại đang trong thời gian bệnh nặng rồi, không tiện thoái thác, chỉ cần bọn họ có thể giúp mai mối là được, cũng đâu phải chuyện gì quá khó."

Lộ Tiểu Trúc cảm giác hôm nay đã đón nhận lượng tin tức khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn đầu óc vẫn cứ ngơ ngác mơ hồ, chỉ có thể ậm ờ nói:

"Được rồi, ngày mai mẹ đến bệnh viện nói chuyện với bố con xem sao...!Nhưng mà có phải con nên bàn bạc trước với anh hai con không?"

Lâm Diệc Kỳ phiền chết, "Mẹ! Mẹ lớn tuổi vậy rồi, có thể tự đưa ra quyết định dứt khoát hơn được không?"

Lộ Tiểu Trúc thấy con gái cáu lên thì vội vàng nói: "Được được được, ngày mai mẹ gọi cho Hiếu Đông trước, sau đó đến bệnh viện thăm bố con, tìm cơ hội nói chuyện."

...

Mùng một đầu năm, Huyền Hiếu Đông mơ màng tỉnh lại thì thấy Thịnh Vô Ngung bên gối mỉm cười với mình, "Mau dậy thôi, chúc Tết nhận lì xì xong là chúng ta có thể về rồi."

Huyền Hiếu Đông gần như không mở mắt ra nổi, tối hôm qua bọn họ ăn cơm tất niên xong thì đốt pháo, lại đánh bài đến khi đón giao thừa rồi mới tan cuộc về phòng mình.

Kết quả về phòng tắm rửa xong thì Thịnh Vô Ngung cứ khăng khăng nói năm mới phải có khởi đầu mới, thế là hai người họ lại triền miên hết lần này đến lần khác, cuối cùng não loạn đến hai ba giờ sáng mới đi ngủ.

Huyền Hiếu Đông ngồi dậy thay quần áo, "Em vào bếp giúp đỡ."

Đầu bếp nhà anh không có ở đây, trông hai chị dâu cũng không thường nấu nướng, vẫn nên để em vào đỡ một tay thì hơn."

Thịnh Vô Ngung cười, "Hai chị dâu hửm?"

Huyền Hiếu Đông bỗng nhiên nhận ra bản thân vừa vô thức gọi hai chị dâu nhà họ Thịnh theo Thịnh Vô Ngung, mặt mũi đỏ hồng lên, y xuống giường đi rửa mặt súc miệng, sau đó thì vội vội vàng vàng đi mất, "Em vào bếp

đây."

Thịnh Vô Ngung thấy y nhiệt tình như vậy thì khẽ mỉm cười, biết cửa ải cuối cùng của mình đã qua rồi.

Anh cũng chậm rãi mặc quần áo tử tế, lên xe lăn ra ngoài rửa mặt, lại nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, bèn cất giọng: "Vào đi."

Cánh cửa bị đẩy ra, là bà Thịnh, anh hơi ngạc nhiên, "Mẹ? Sao mẹ lại tới đây?"

Bà Thịnh cầm hai bao lì xì tới, cười nói: "Bố con có công vụ khẩn cấp nên đi rồi, bảo mẹ mang bao lì xì tới."

Mẹ nghĩ cả nhà mà đồng loạt tặng sợ là Hiếu Đông không quen nên mang tới đây trước, thằng bé đâu rồi?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Cậu ấy lo hai chị dâu không thạo nấu nướng nên vào bếp hỗ trợ rồi."

Bà Thịnh mỉm cười, "Là đứa trẻ tốt, về ngoài cũng khôi ngô, chẳng trách con nôn nóng thế."

Thịnh Vô Ngung nói: "Con mà không nhanh thì cậu ấy bị cướp đoạt mất, có người đang nhòm ngó kìa, sang năm con phải phẫu thuật rồi."

Bà Thịnh xót xa nhìn anh, "Gần đây sức khỏe con sao rồi? Có ngủ được không?"

Ánh mắt Thịnh Vô Ngung dịu dàng, "Ở bên Hiếu Đông rất thoải mái, con thích cậu ấy." Anh thật lòng nói với bà Thịnh, "Mẹ, cảm ơn mọi người đã rất tốt với Hiếu Đông, tối hôm qua cậu ấy vui lắm."

Bà Thịnh nói: "Là đứa trẻ tốt, anh cả anh hai con đều nói với mẹ như vậy, nó vui là tốt rồi."

Đã chọn ngày phẫu thuật chưa? Thời gian tới con cố gắng tĩnh dưỡng, đừng lo lắng suy nghĩ gì nữa nhé."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, chợt nghe thấy điện thoại rung, bà Thịnh nói: "Con nghe điện thoại đi."

Thịnh Vô Ngung cúi đầu cười, "Là điện thoại của Hiếu Đông ở trên giường, chắc là ban nãy rơi ra khỏi túi áo khoác." Anh cầm lên xem, đập ngay vào mắt là chữ "Mẹ" rõ ràng, ánh mắt anh hơi thay đổi, nghĩ giây lát rồi nhận máy, "Alo?"

Bên kia vang lên chất giọng dịu dàng mềm mại, "Hiếu Đông à, là mẹ đây"

con."

Thịnh Vô Ngung im lặng, đang định nói Hiểu Đông không có ở đây thì bên kia máy lại gấp rút nói thêm: "Hiểu Đông à, bác Lâm của con nhập viện rồi." "Nhập viện rồi?" Thịnh Vô Ngung ngạc nhiên, nhưng đầu máy bên kia hoàn toàn không nhận ra đây không phải giọng nói của con trai mình mà bắt đầu nức nở, "Đúng...!Tình hình không ổn lắm, trong não có khối u ác tính...!Hiểu Đông, con trở về thăm bác Lâm của con đi, dù sao ông ấy cũng nuôi dưỡng con nhiều năm như vậy, mẹ sẽ gửi địa chỉ bệnh viện và số phòng bệnh cho con sau."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Được, mẹ gửi đi."

Lộ Tiểu Trúc khóc đến là thương tâm, hoàn toàn không nhận ra giọng nói phía đối diện, chỉ nói: "Chuyện năm đó là do em trai con còn nhỏ, không hiểu chuyện, con đừng để trong lòng."

Mẹ nghe Diệc Kỳ nói, hiện tại con với Diệc Cẩn đang bên nhau phải không? Đừng bận tâm chuyện đã qua nữa, lần này Diệc Cẩn làm bố nó cáu lắm, phát bệnh ngay đêm giao thừa, con qua đây thì tỏ thái độ mềm mỏng chút, không nể tình cảm ông ấy nuôi nấng con thì chí ít cũng phải nể mặt ông ấy là bố ruột của Diệc Cẩn chứ.

Ông ấy bệnh nặng, không phải cũng...!do con sao? Năm đó...!chuyện của hai đứa, mẹ và hai đứa em con ở nhà họ Lâm đã rất khó khăn một thời gian dài đấy.

Hiểu Đông, con đồng ý với mẹ đi, khi nào tới thì nhận lỗi, thừa nhận sai lầm, chúng ta vẫn là người một nhà mà..."

Đôi mắt Thịnh Vô Ngung xẹt qua vẻ lạnh lùng, giọng điệu anh vô cùng trào phúng, "Người một nhà?"

Lộ Tiểu Trúc nức nở nói: "Đúng...!Bố con đã viết di chúc xác lập rồi, Diệc Cẩn...!hắn sẽ tiếp quản công ty, đến lúc đó chúng ta lại là người một nhà..."

Thịnh Vô Ngung sắp giận đến bật cười, Lộ Tiểu Trúc lại nói thêm vài câu mềm mỏng nữa, sau đó thì cúp máy.

Thịnh Vô Ngung cầm điện thoại di động tới, dứt khoát xoá luôn lịch sử cuộc gọi, nhìn thấy đối phương gửi tin nhắn qua, quả nhiên là địa chỉ bệnh viện và số phòng.

Anh chuyển tiếp tin nhắn sang máy mình, sau đó tiếp tục xóa luôn cả tin nhắn.

Bà Thịnh vẫn luôn đứng bên cạnh yên lặng lắng nghe, thấy anh làm vậy thì hỏi: "Là mẹ Hiếu Đông sao? Là cái vị tái hôn đó ư?"

Thịnh Vô Ngung cười khẩy, kể lại vắn tắt chuyện trước đây của Huyền Hiếu Đông cho bà Thịnh.

Anh biết từ khi mình nói đã có bạn trai, năm nay muốn đưa người ấy về cùng ăn Tết với gia đình thì thông tin về Huyền Hiếu Đông nhất định đã bị bố mẹ điều tra ra rõ ràng rồi, càng không cần phải nói còn có Thịnh Lỗi Lỗi biết rõ nội tình, bởi vậy anh chỉ nói ngắn gọn vài câu: "Bà ta còn hi vọng cậu ấy đến thăm Lâm Nhược Phi sao? Không thể."

Bà Thịnh nói: "Thằng bé không đi, đối phương nhất định sẽ lại gọi điện tới."

Thịnh Vô Ngung nói: "Con sắp xếp người mang chút quà và hoa đến, bảo cậu ấy không ở trong nước là được, dù sao cũng chỉ còn vài ngày là tới cuộc phẫu thuật, nếu không được thì cứ ra nước ngoài thật thư giãn vài hôm, tránh khỏi vụ phiền phức này."

Bà Thịnh lắc đầu, "Con sai rồi, con trai, chuyện này không nên giải quyết như con, con làm như vậy sẽ để lại hậu họa, đến lúc đó những chuyện tồi tệ này mãi mãi không thể phơi bày cho rõ ràng."

Cậu ấy không thể thay đổi được huyết thống của mình, mẹ thấy mẹ ruột nó, còn cả em trai em gái nó nữa, có khi nhiều năm sau vẫn còn làm loạn lên.

Con nên giải quyết dứt điểm một lần, triệt tận gốc."

Thịnh Vô Ngung khiêm tốn thỉnh giáo: "Mẹ nói xem nên làm thế nào cho tốt?"

Bà Thịnh hơi cong môi, "Con biết không? Với trẻ con, nhất là những đứa trẻ thường không nhận được sự yêu thương chiều chuộng, sau khi trưởng thành, chúng sẽ càng ngày càng tận tâm tận hiếu với cha mẹ, giống như muốn không ngừng chứng minh với cha mẹ rằng, con cũng rất tốt, bố mẹ hãy yêu con đi, con mạnh mẽ hơn họ, con tốt và hữu dụng với bố mẹ hơn họ, bố mẹ đã hối hận chưa."

Thịnh Vô Ngung nói: "Con đã từng nghe qua."

Bà Thịnh nói: "Đây là bóng ma tuổi thơ, không dễ dàng gì để bù đắp cho

những tiếc nuối của quá khứ.

Muốn lấp đầy vào lỗ hổng này, không phải chỉ đơn giản là thô bạo cướp đi, phản kích hay ra sức trách cứ, phần lớn người ta vĩnh viễn không thể nào bù đắp lại được nó, bởi những đứa trẻ ấy đang đấu tranh cho tình yêu thương vốn xứng đáng thuộc về mình – một "tôi" đã từng bất lực khi còn nhỏ."

"Con nhìn Hiếu Đông đi, thằng bé và mẹ nó đã rất nhiều năm không liên lạc, vậy mà trong điện thoại của nó vẫn còn lưu số điện thoại của cô ta."

Trái tim Thịnh Vô Ngung xót xa, bà Thịnh nói: "Cho nên muốn bù đắp cho sự hối tiếc này, con phải khiến cậu ấy nhận lại được gấp đôi tình cảm mà trước đây cậu ấy không có được, con phải tìm cách khiến bố dượng, mẹ ruột của cậu ấy hối hận, khiến bọn họ biết Huyền Hiếu Đông rất quan trọng, khiến cả gia đình nhà đó chỉ có thể không ngừng mà lấy lòng Hiếu Đông."

"Con chờ xem, việc này giao cho mẹ xử lý đi, thời gian tới con đừng phiền lòng vì mấy sự cố này."

Thịnh Vô Ngung tiếp thu, "Nhưng con cảm thấy Hiếu Đông chỉ cần nhìn thấy họ thôi là đã phiền lòng rồi."

Bà Thịnh lắc đầu, "Bởi vì thằng bé cần yêu thương, cần một người chân thành nói với nó một câu, con ơi, xin lỗi con vì chuyện năm đó, đã khiến con chịu ám ức rồi."

Thế nhưng cậu ấy biết rõ, mình mãi mãi không chờ được câu nói ấy."

"Tìm được nguyên do rồi thì sẽ dễ xử lý hơn."

Chương 49: 49: Thăm Bệnh Nhân

Huyền Hiểu Đông hỗ trợ làm bữa sáng trong bếp, hâm nóng lại cá hấp từ đêm hôm trước, làm thêm củ cải dầm giòn giòn tươi mát ngon miệng, ớt xào chua cay cùng các món ăn kèm khác, khiến hai chị dâu tấm tắc khen ngợi.

Đến khi mọi người cùng nhau bê bữa sáng ra ngoài thì nhìn thấy Thịnh Vô Ngung đang ngồi nói chuyện cùng anh cả và anh hai Thịnh ở sảnh trước.

Anh cả Thịnh Hữu Hư làm địa chủ, nghe nói thời còn trẻ đi khảo sát bên ngoài quanh năm, con nuôi Lê Khải là con trai của một thành viên trong đoàn khảo sát, do anh ta hi sinh trong công việc nên anh nhận nuôi dưỡng.

Anh hai Thịnh Dĩ Toàn đảm nhận một chức vụ nhàn hạ trong Sở Văn hóa, hào hoa phong nhã, nói năng khéo léo, ba anh em nhà họ tuy khí chất mỗi người có sự khác biệt nhưng cách ăn nói và cử chỉ đều toát ra vẻ phong độ. Buổi sáng, khi biết Thịnh Phù Vân có công vụ khẩn cấp nên đi rồi, tất cả mọi người tỏ ra đã quá quen với chuyện này, xem ra Thịnh Phù Vân có thể về ăn Tết cùng con cháu mới là chuyện hiếm lạ.

Cả gia đình ăn bữa sáng, nhận lì xì, sau đó quả nhiên mỗi người lại có việc riêng, xôn xao chào tạm biệt nhau để về nhà.

Huyền Hiểu Đông lái xe đưa Thịnh Vô Ngung về Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, y vừa lái vừa cười nói: "Anh cả và anh hai của anh đều không phải người có thực quyền gì quan trọng, sao em lại nghe nói nhà họ Thịnh các anh thế lực lưng lầy, người người kiêng nể nhỉ? Mẹ anh kinh doanh công ty ở nước ngoài, trông bà rất khiêm tốn."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười hỏi: "Em nghe ai nói vậy?" Anh nhìn Huyền Hiểu Đông, vờ như vô tình hỏi: "Trong Bộ Lục quân sao?"

Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên im lặng không nói, một lát sau mới lái sang chuyện khác, "Trước đây em thấy Lỗi Lỗi khoa trương thế, còn cả Chủ Nhược Chuyết cũng rất tôn sùng nhà anh nữa..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Lần đó là Thịnh Lỗi Lỗi quá đáng, xem ra ấn tượng xấu của em về nó không thể thay đổi được trong thời gian ngắn."

Bình thường nó không vậy đâu, nhưng công việc của nó thường hay giao tiếp với tội phạm, cho nên tác phong không đứng đắn kiểu đó...!Quả thật có phần trắng trợn không nề nang ai."

Anh trầm tư một lát rồi nói: "Những thứ như quyền thế được thể hiện ở sự khống chế."

Rất nhiều người trước khi được bổ nhiệm vào một chức vụ quan trọng nào đó, phần lớn đều là những người kín tiếng và không nổi bật, chỉ trước khi gần tới sự tiếp nhận, họ mới lan truyền một vài tin hiệu nổi bật.

Cũng không phải không có công trạng hay thành tích gì, chỉ là rất nhiều chuyện sẽ không được thông báo, cũng rất nhiều sự trả giá và hi sinh không được công bố."

"Nhà chúng ta có bố tôi là vậy đấy...!Hơn nữa nguyện vọng của bố tôi đều dựa theo sự hứng thú của bọn tôi, dù sao phải hứng thú thì mới thể hiện được năng lực, cho nên bọn tôi thích làm gì thì làm đó, ông cũng không đòi hỏi bọn tôi phải tham gia chính trị, gia đình chúng ta không phải kiểu dựa thế khinh người."

Người nói với em câu đó cũng chưa chắc đã có ý tốt gì đâu."

Huyền Hiểu Đông rất hối hận vì đã nhắc đến vấn đề này, "Em hiểu rồi, hôm nay về chúng ta phải làm gì? Trưa nay anh muốn ăn gì?"

Lời Thịnh Vô Ngung nói nghe có vẻ khá mơ hồ nhưng ý tứ muốn truyền tải thì y hiểu được.

Nhà họ Thịnh có một người ở địa vị cao, những người còn lại thì khá kín tiếng và lặng lẽ, không phải ai cũng ham muốn giành được địa vị.

Lúc Thịnh Vô Ngung tỏa ánh hào quang rực rỡ, có lẽ nhà họ Thịnh cũng đã

chuẩn bị kỹ càng cho người nổi nghiệp, nhưng cuối cùng vận mệnh khó lường, anh phải từ bỏ để về quản lý thương nghiệp.

Bây giờ trông anh cả và anh hai nhà họ Thịnh có vẻ không đạt được thành tựu gì, nhưng chưa hẳn lúc nào họ cũng im hơi lặng tiếng.

Cái gọi là sự khống chế có lẽ đã được thể hiện trong những tình huống thăng trầm.

Giống như lúc Thịnh Phù Vân nói chuyện với y, nhà họ Thịnh không cần một cô con dâu vọng tộc, đó là sự kiểm soát mọi chuyện một cách tràn đầy tự tin.

Nhà họ Thịnh là vọng tộc, bọn họ không dựa thế khinh người, nhưng cũng không có kẻ nào dám dễ dàng chọc vào.

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, không truy hỏi kỹ nữa, "Ăn đồ chay cho thanh đạm, em đừng quá nhọc lòng, ngày mai tôi bắt đầu phải đến bệnh viện kiểm tra thường xuyên, làm các khâu chuẩn bị." Anh nhìn Huyền Hiểu Đông, "Chúng ta chỉ cần trải qua những tháng ngày trồng rau nuôi cá bình thường, những chuyện khác không liên quan đến chúng ta."

Huyền Hiểu Đông lái xe về tòa nhà Đom Đóm, hai người trở về căn hộ, Huyền Hiểu Đông đi xem chó và mèo trước, cho chúng nó ăn, sau đó thì vào bếp chuẩn bị trước nguyên liệu nấu bữa trưa, ngâm chút nấm hương khô linh tinh, khi quay lại thì thấy Thịnh Vô Ngung mở màn chiếu xem phim.

Anh cười hỏi: "Em muốn xem gì? Hay là chơi game nhé?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Được, vài ngày không vào game rồi, chơi đi."

Hai người làm tổ trong phòng chơi game, xem phim, trải qua những ngày đầu tiên của năm mới hết sức ngọt ngào.

Huyền Hiểu Đông không hề biết mẹ ruột đã gọi điện thoại cho mình bảo y mau chóng tới thăm bệnh nhân, càng không biết việc này đã được bà Thịnh xử lý.

Lộ Tiểu Trúc hoàn toàn chẳng ngờ được tin tức của mình đã không đến được với đứa con trai bị mình bỏ rơi nhiều năm qua.

Trong mắt bà, Huyền Hiểu Đông là đứa trẻ chất phác kiêu lời, cũng rất nghe lời, bà nói gì thì Huyền Hiểu Đông nhất định sẽ nghe theo.

Bà nói chuyện với Lâm Nhược Phi trong phòng bệnh, "Diệp Kỳ nói với em, con bé thích Thịnh Vô Ngung bên Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, hi vọng anh có thể mở lời với bên nhà họ Hạ làm người mai mối.

Em vừa nhớ ra chẳng phải ông Hạ vừa đến đây sao? Cho nên em muốn hỏi thử ý anh xem sao, em đã tìm hiểu rồi, vị chủ tịch Thịnh kia, tuy tuổi tác lớn hơn Diệp Kỳ một chút nhưng quả thật trông tướng mạo tuấn tú, phong cách lịch sự, chủ yếu là vì hiếm khi thấy Diệp Kỳ thích..."

Lâm Nhược Phi nhìn bà chăm chăm, "Chẳng qua Diệp Kỳ cũng chỉ liếc mắt qua một lần ở buổi họp thường niên, sao con bé chắc chắn là thích? Nhân phẩm người ta thế nào? Tính cách ra sao, liệu có thể sống chung được không? Nhà họ Thịnh là vọng tộc, là gia tộc quyền thế, con bé mắc bệnh tim, lấy chồng xong còn phải sống chung với bố mẹ chồng, em gái chồng, rồi thì chị em dâu với nhau nữa, nhờ đâu khiến nó phải chịu ảm ức thì sao? Thịnh Vô Ngung từng là nhà ngoại giao, tương lai xán lạn, giờ bỗng nhiên hai chân tàn tật, liệu tính tình cậu ta có thay đổi không? Con người có trở nên gàn dở lập dị không? Cậu ta có để ý đến Diệp Kỳ không? Hai đứa đều lớn lên trong sự chiều chuộng và kiêu ngạo, khó tránh khỏi vấn đề cái tôi quá lớn.

Cả hai kết hôn liệu có hạnh phúc không? Những chuyện này em đã từng cân nhắc đến chưa?"

Lộ Tiểu Trúc bị ông hỏi thì ngập ngừng nói: "Diệp Kỳ nói con bé rất thích...! Yêu từ cái nhìn đầu tiên cũng có...! Huống hồ bây giờ bọn trẻ toàn tách ra ở riêng, nói chung thì...! em nghe theo anh.

Lúc trước chẳng phải em với anh...! cũng yêu từ cái nhìn đầu tiên sao?"

Lâm Nhược Phi nhìn sắc mặt tái nhợt và đôi mắt còn sưng đỏ của Lộ Tiểu Trúc, khe khẽ thở dài, nhớ tới tình nòng trước đây, thương tiếc nói: "Từ nhỏ Diệp Kỳ đã được chúng ta che chở mà lớn lên, nó không biết bên ngoài phức tạp thế nào.

Chúng ta là bề trên của nó, dù thế nào cũng phải giúp nó nhìn nhận đủ mọi góc độ, nhà họ Hạ...! Nhà họ Hạ sẽ không dễ dàng bị chúng ta chi phối đâu, trừ khi việc này phải có lợi với họ, bọn họ sẽ không suy nghĩ cho hạnh phúc

của Diệc Kỳ.

Thông gia với nhà họ Thịnh thì tốt cho cả nhà họ Lâm lẫn nhà họ Hạ, thế nhưng anh phải suy nghĩ cho hạnh phúc cả đời của Diệc Kỳ, chúng ta là cha mẹ nó, chúng ta không suy nghĩ cho nó thì làm gì còn ai quan tâm nữa."

Lộ Tiểu Trúc nói: "Anh nói đúng."

Lâm Nhược Phi vuốt mái tóc đen nhánh của bà, biết bà ít suy nghĩ trong lòng nên rõ ràng đã qua tuổi bốn mươi rồi mà gương mặt vẫn cứ hệt như một cô gái trẻ.

Lối suy nghĩ cũng ngây thơ đơn giản, chỉ là trước đây ông cũng vừa ý trúng điểm này, ít nhất người phụ nữ này không thích tranh giành, cũng không có ý xấu, vậy nên ông giao công ty cho Diệc Cảnh thì cũng không lo lắng sẽ xảy ra việc anh em trong nhà đấu đá lẫn nhau.

Tính cách Diệc Du khá mộc mạc chất phác, Diệc Kỳ thì...!được cưng chiều hơn một chút nên cái tôi khá lớn.

Nhưng lúc ông hơn năm mươi tuổi mới sinh được hai đứa bé này, lại đích thân nuôi nâng chúng trưởng thành, vậy nên trong lòng vô cùng yêu thương.

Hai vợ chồng đang nói chuyện thì cửa phòng bệnh bị gõ nhẹ.

Lộ Tiểu Trúc đứng dậy qua mở cửa, thấy Lâm Diệc Cảnh đi cùng ông Hạ và cậu ruột Hạ Khanh Úy tới thăm Lâm Nhược Phi, bèn vội vàng để bọn họ vào.

Lâm Nhược Phi ngồi dậy nói: "Sao lại làm phiền bố đến đây thăm rồi?"

Ông Hạ nói: "Nên làm thôi, bây giờ anh sao rồi? Có cần bố liên lạc với bệnh viện Hoàn Kinh, chuyển viện cho anh qua đó khám không? Đến lúc đó Khanh Úy liên hệ giúp anh, không cần anh bận tâm chút nào đâu."

Lâm Nhược Phi nói: "Con đã khám qua mấy bệnh viện ở nước ngoài rồi, đều chẩn đoán bệnh giống nhau.

Con đã sắp xếp xong chuyện hội đồng quản trị, ra nước ngoài phẫu thuật,

tỷ lệ thành công vẫn còn rất cao.

Phẫu thuật thuận lợi thì dự đoán bệnh tình sẽ không sao, còn có thể sống thêm vài năm nữa.

Nhưng suy cho cùng vẫn là mổ sọ, nguy hiểm vẫn có, cho nên mấy ngày qua con đã tổ chức họp hội đồng quản trị rồi.

Con cũng đã hẹn luật sư xong xuôi, thu xếp di chúc đưa cho họ, đến lúc đó làm phiên bổ tới làm chứng."

Ông Hạ hơi sụt sịt, "Yên tâm, bố sẽ phối hợp tốt, anh chỉ cần để ý cố gắng trị liệu, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, anh phải vui vẻ lên, lạc quan lên, nhất định sẽ không sao đâu..."

Lâm Nhược Phi nhìn Lâm Diệc Cảnh, thấy hắn cụp mắt không nói gì thì trong lòng mềm nhũn, cũng biết hắn sẽ không nhắc đến việc đổi họ nữa, đang nghĩ ngợi nhân cơ hội này hàn gắn tình cảm cha con thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa phòng bệnh.

Lộ Tiểu Trúc đang châm trà tiếp khách, nghe thấy thì vội vàng đi mở cửa, thấy một bà lão phong thái ung dung, phía sau còn có hai người con gái xinh đẹp, trong tay xách theo giỏ trái cây thì hơi ngạc nhiên, "Xin chào, xin hỏi bà là?"

Bà lão mỉm cười, "Tôi họ Lư, Lư Nhất Vy, nghe nói ông Lâm ốm nhập viện nên tôi tới thăm."

Bà còn chưa nói hết thì ông Hạ trong phòng bệnh đã đứng phắt dậy, giật mình nói: "Cô Lư, sao cô lại ở đây?"

Lư Nhất Vy nhìn sang phía ông Hạ, thầm vui trong lòng, xem ra hôm nay vở kịch này có thêm một người hát nữa rồi, người thông minh càng nhiều thì kịch mới càng hay nha! Bà chìa bàn tay trắng nõn ra bắt tay với ông Hạ, "Hạ Tân Vĩnh, là anh sao? Sao anh cũng ở đây vậy?"

Hạ Tân Vĩnh nói: "Lâm Nhược Phi là con rể tôi...!Hôm nay cô tới đây là để?"

Lư Nhất Vy nhìn sang Lâm Nhược Phi, "Hóa ra Lâm tiên sinh là con rể của Tân Vĩnh, vậy đúng là trùng hợp một cách kỳ lạ.

Vô Ngung bảo tôi tới thăm Lâm tiên sinh, nó cũng phải phẫu thuật nên bận quá, nếu không nó đã đích thân tới đây rồi."

Thịnh Vô Ngung? Lâm Nhược Phi và Lộ Tiểu Trúc trao đổi ánh mắt, trong

lòng run bần bật.

Lâm Nhược Phi dè dặt hỏi: "Tôi và chủ tịch Thịnh vốn không quen biết..."
Lâm Diệc Cẩn dường như cũng nhận ra điều gì đó, hỏi: "Là Huyền Hiểu Đông?"

Lư Nhất Vy mỉm cười, "Đúng rồi, Hiểu Đông đang chăm sóc Vô Ngung ở bệnh viện, mấy hôm nay hơi bận bịu.

Hôm qua cô Lộ gọi điện cho Hiểu Đông, bảo là Lâm tiên sinh nhập viện rồi nên gọi thẳng bé tới thăm, cho Lâm tiên sinh một lời xin lỗi.

Tôi nghĩ mặc dù nhiều năm qua không liên lạc, nhưng bố dượng bị ốm thì quả thật nên tới thăm.

Chỉ là mấy ngày gần đây Vô Ngung cũng nhập viện, sắp tiến hành phẫu thuật, Hiểu Đông chăm sóc nó nên cũng không rảnh rỗi phút nào, ngày đêm không yên.

Chúng tôi là bề trên của hai đứa, đương nhiên cũng không thể nhìn cậu ấy thất lễ vì Vô Ngung, người làm mẹ là tôi đây nên đại diện hai đứa nó tới thăm hỏi Lâm tiên sinh."

Sắc mặt mọi người trong phòng bệnh đều thay đổi.

Ông Hạ không hiểu lắm, nhìn sang sắc mặt của Lâm Diệc Cẩn thì nhớ ra Huyền Hiểu Đông là ai, dù sao cái họ này quá đặc biệt.

Ông hỏi Lư Nhất Vy, "Đứa trẻ Hiểu Đông bây giờ là..."

Lư Nhất Vy nói năng rất thẳng thắn, "Bây giờ Vô Ngung và Hiểu Đông đang yêu nhau, bảo là sắp kết hôn rồi, năm nay con trai tôi đưa thẳng bé về nhà ăn Tết, ông nhà tôi cũng rất hài lòng.

Tuy Hiểu Đông và nhà họ Lâm đã lâu không liên lạc, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột liên lạc mà, chúng tôi là cha mẹ của Vô Ngung, cũng nên đích thân tới thăm hỏi, cố gắng thể hiện lễ tiết và tâm ý."

Bà cười nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp vừa mới mở cửa, "Vị này là mẹ Hiểu Đông phải không? Sáng nay cô gọi điện tới, là Vô Ngung nghe điện

thoại, cô không nghe ra sao? Vô Ngung nhà chúng tôi kể cho tôi biết, nhận lỗi là không thể, Hiếu Đông cũng không có gì sai, quá khứ thằng bé đã phải chịu nỗi ám ức quá lớn, nó thương Hiếu Đông.

Nhưng tới thăm Lâm tiên sinh cũng là điều nên làm, cho nên tôi đại diện Hiếu Đông và Vô Ngung tới thăm Lâm tiên sinh để giữ phép lịch sự.

Bên Lâm tiên sinh có nhu cầu gì cần chúng tôi giúp đỡ không? Có cần liên hệ với chuyên gia và bệnh viện không? Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng sắp xếp ổn thỏa, đợi một thời gian nữa Vô Ngung phẫu thuật xong, hai đứa nó sẽ tới thăm Lâm tiên sinh."

Lời editor: Bác gái đĩnh qtqđ, vả mặt đã quá:)))) Mẹ chồng số dzách lun: > .

Chương 50: 50: Tạm Biệt Quá Khứ

Sau khi bà Thịnh đi rồi, trong phòng bệnh im lặng khó tả. Ông Hạ vừa trao đổi danh thiếp với bà Thịnh, rồi bảo Hạ Khanh Úy đích thân tiễn bà Thịnh ra ngoài, sau đó mới phục hồi tinh thần.

Ông nhìn Lộ Tiểu Trúc, thầm nghĩ trước đây cảm thấy Lâm Nhược Phi cười kẻ ngu không tệ, bây giờ nhìn lại mới thấy đồng đội ngu xuẩn đúng là vẫn rất phiền toái.

Ông nói với Lâm Nhược Phi, "Trước đây Lu Nhất Vy là giáo sư trong nước, có rất nhiều học trò, bố cũng từng có tiếp xúc công việc với bà ấy.

Con người bà ấy rất thẳng thắn, hay bênh vực cho người của mình, dù học trò có phạm sai lầm thế nào thì bà ấy đều che chở cho.

Sau này bà ấy ra nước ngoài thành lập công ty, làm công nghiệp văn hóa, trông thì có vẻ không có gì nổi bật nhưng thật ra đã ký được hợp đồng với rất nhiều người nổi tiếng, tuy không phải ngôi sao giải trí mà là nghệ sĩ dương cầm và vĩ cầm, rồi dàn nhạc công chúng, tác giả, nhà văn,...!nhưng họ đều có sức ảnh hưởng không nhỏ."

"Lúc trước đúng là Huyền Hiểu Đông chịu oan ức, bây giờ ý tứ nhà họ Thịnh rõ ràng là muốn bảo vệ cho nó, chúng ta cũng nên thức thời, đừng đi quấy rầy nữa.

Bây giờ có nhắc đến cái danh mẹ ruột bố dượng thì cũng không có lý gì, chẳng thà giữ mặt mũi cho nhau sẽ tốt hơn, càng không nên níu kéo quá khứ, gì mà nhận lỗi với không nhận lỗi, chuyện đã qua rồi thì quên luôn đi." Lộ Tiểu Trúc đỏ bừng mặt, ngập ngừng nói: "Cháu tưởng...!là thằng bé..." Bà liếc nhìn Lâm Diệc Cận thì cũng bị sắc mặt màu tro tàn của hắn dọa chết

khiếp, không dám ho he gì nữa, chỉ nói: "Nhược Phi bệnh cũng nặng, cháu chỉ muốn nó tới thăm một chút thôi..."

Lâm Nhược Phi nào nề thở dài, biết thừa hẳn đây là chủ ý của con gái.

Nó sợ ông xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể không lấy lòng anh trai khác mẹ trước.

Đứa con gái kiêu ngạo của ông cũng đã biết suy nghĩ đến đường lui, nghĩ như vậy khiến ông lại thấy thốn thốn, chỉ tiếc mọi dự định của con bé đều thất bại.

Ông nói với ông Hạ, "Con biết rồi, bố yên tâm, chúng con sẽ không đi quấy rầy nó nữa——Chuyện đã qua rồi, cần bồi thường gì con cũng sẽ bồi thường cho thỏa đáng."

Ông Hạ gật đầu, đảo mắt nhìn sang Lâm Diệc Cẩn đang mất hồn, biết rõ mấu chốt vẫn nằm trên người cháu ngoại mình, thở dài, "Ngoài mặt duy trì quan hệ với nhà họ Thịnh cũng tốt, bây giờ thoát nhìn nhà họ Thịnh vì Huyền Hiểu Đông nên có lẽ sẽ không thích nhà họ Lâm, nhưng liên quan đến vấn đề đối đãi thì Hiểu Đông vẫn có quan hệ huyết thống, cũng là con riêng đang hoàng của nhà họ Lâm, anh chị em đồng lòng, tương lai hỗ trợ lẫn nhau thì chưa hẳn đã là chuyện xấu."

Lâm Nhược Phi gật đầu, "Con biết rồi."

Ông Hạ đứng dậy chào tạm biệt, thấy Lâm Diệc Cẩn tiễn mình ra ngoài, ông bèn kéo tay hẳn thấp giọng trấn an.

Lâm Nhược Phi lại nhìn về phía Lộ Tiểu Trúc, "Em gọi điện cho Huyền Hiểu Đông bảo nó đến nhận lỗi sao?"

Lộ Tiểu Trúc tím tái mặt mũi, Lâm Nhược Phi thở dài, "Chuyện năm đó là do anh giận lây sang nó, cũng không phải nó có lỗi với chúng ta, ngược lại phải là chúng ta không làm trọn vẹn nghĩa vụ của cha mẹ."

Em đừng vì anh mà giận chó đánh mèo trách nó."

"Một lát nữa em gọi Diệc Du và Diệc Kỳ tới gặp anh, anh nói chuyện đang hoàng với hai đứa nó." Ông nhìn Lộ Tiểu Trúc chằm chằm, "Sau này em cũng đừng đi tìm Huyền Hiểu Đông nữa, có hai đứa con cố gắng hiếu thảo với em là tốt rồi."

Nếu bọn họ thật sự thành hôn, Huyền Hiểu Đông đồng ý thừa nhận quan hệ thì tốt, mấy người chỉ cần bắt đầu lại và đối xử lịch sự với nhau là được, nó không muốn thì cũng đừng có nịnh nọt, tuyệt đối đừng có bày ra cái mác mẹ vợ trước mặt Thịnh Vô Ngung, chọc giận người ta, chúng ta có muốn sống những tháng ngày yên ổn cũng không được nữa đâu.

Các vấn đề cụ thể về lợi và hại anh không nói rõ với em, em chỉ cần nhớ kĩ những gì anh nói là được, đương nhiên nếu cuộc phẫu thuật thuận lợi...!thì anh vẫn còn có thể chăm sóc em.

Còn nếu phẫu thuật không như mong muốn, em chỉ cần nghe theo Diệc Cẩn và Diệc Du là được."

Đầu óc Lộ Tiểu Trúc đã nhão nhoét như cháo, chỉ có thể nhớ kỹ sau này mình phải nghe lời con trai, bà gật đầu lia lịa.

Vừa vặn đến chiều, Lâm Diệc Kỳ và Lâm Diệc Du cũng đến đây, Lâm Diệc Kỳ đến thăm bố một lúc, còn Lâm Diệc Du đến để thay ca chăm sóc.

Lộ Tiểu Trúc đứng dậy nói vài câu rồi trở về, để lại Lâm Nhược Phi nói chuyện với hai đứa con.

Lâm Nhược Phi nhìn cặp trai gái, hai đứa nó vừa đẹp trai xinh xắn lại vừa ngoan ngoãn, ông thầm tiếc nuối trong lòng, nhìn về phía Lâm Diệc Kỳ, "Hôm nay mẹ Thịnh Vô Ngung tới thăm bệnh."

Lâm Diệc Kỳ ngẩn ra, "Dạ?" Nhanh vậy sao?

Lâm Nhược Phi nói ngắn gọn trực tiếp, "Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung yêu nhau, mẹ con gọi điện cho Huyền Hiểu Đông bảo nó đến thăm bố rồi nhận lỗi, kết quả lại khiến Thịnh Vô Ngung nghe máy.

Thịnh Vô Ngung không vui nên mời bà Thịnh tới đây vả mặt."

Sắc mặt Lâm Diệc Kỳ trắng nhợt, Lâm Nhược Phi nói: "Mẹ con thậm chí còn không nghe ra bên kia máy không phải con trai mình, còn gọi nó đến đây nhận lỗi với bố."

Lâm Diệc Du nhìn em gái với vẻ không tán thành, sau đó nói với Lâm Nhược Phi, "Con gọi điện cho anh Hiểu Đông nói xin lỗi nhé?"

Lâm Nhược Phi lắc đầu, "Không cần, không làm phiền là tốt nhất.

Bố gọi hai đứa đến là vì chuyện này, vừa nãy bố cũng đã nói với mẹ rồi, tuyệt đối đừng có bày ra cái mác người thân trước mặt người nhà họ Thịnh.

Năm xưa chúng ta đuổi Huyền Hiểu Đông đi, bây giờ lại muốn qua lại, đòi họ coi chúng ta thành sui gia là không thể, chỉ có thể mong ngoài mặt mọi người không khó xử với nhau thôi."

Lâm Diệc Kỳ khó mà tin nổi, "Sao Thịnh Vô Ngung lại vừa ý Huyền Hiểu Đông? Con chưa từng nghe nói Thịnh Vô Ngung thích người đồng giới."

Lâm Nhược Phi nhìn cô, "Đây là chuyện gia đình nhà người khác, trọng điểm là mẹ Thịnh Vô Ngung đã đích thân tới thăm bệnh, điều này chứng tỏ người nhà họ Thịnh đã chấp nhận Huyền Hiểu Đông rồi, đồng thời cũng cảnh cáo chúng ta, biết điều thì ngoài mặt còn có thể bớt gượng gạo làm thông gia với nhau, còn không biết điều thì không được rồi."

Lâm Diệc Kỳ chớp mắt, vành mắt đỏ hoe, nói với Lâm Nhược Phi, "Bố đang cảnh cáo con sao? Là con bảo mẹ gọi điện cho anh Hiểu Đông, hôm qua bỗng nhiên biết bố bị như vậy, con đã rất hoảng sợ, bố vẫn luôn giấu giếm việc này, không nói với bọn con.

Bao nhiêu năm qua quan hệ giữa anh cả và bọn con rất lạnh nhạt, trước đây anh hai còn đuổi Huyền Hiểu Đông ra khỏi nhà, chẳng phải do con sợ tương lai bọn con không có ai che chở, cũng không thể hòa hoãn quan hệ trở lại với anh cả sao?"

Lâm Nhược Phi nở lòng nào nhìn con gái buồn bã, giơ tay xoa tóc cô, "Đừng khóc, bố biết con lo lắng cho tương lai, đừng lo lắng, một là bố phẫu thuật xong bệnh tình sẽ khá hơn như dự đoán, hai là dù có xảy ra bất trắc, anh Diệc Cẩn của con là người hiền hậu, tuyệt đối sẽ không đối xử hà khắc với mấy đứa đâu.

Nhà họ Hạ cũng đã chấp nhận rồi, Diệc Du cũng là người ngay thẳng thật thà, con không cần lo lắng những việc này."

"Cần nói rõ với các con cũng vì bố sắp ra nước ngoài phẫu thuật, hai đứa cũng sắp trưởng thành, đến cùng thì Huyền Hiểu Đông vẫn chung nửa dòng máu với hai con, nhà họ Thịnh bằng lòng che chở cho nó, đối với các con thì không bị thiệt thòi gì cả.

Mấy đứa nên thay đổi tư tưởng, quên những chuyện đã qua đi, cố gắng tốt với nó, đừng có tỏ thái độ gì với người ta nữa."

Ông nhìn Lâm Diệc Du, "Con yên tâm, anh trai con sẽ không khắt khe với con đâu, con cũng có năng lực quản lý công ty, bố giữ lại cổ phần cho con, đủ cho cuộc sống của hai đứa, nhưng tuyệt đối không được chọc giận nhà họ Thịnh."

Lâm Thị không đủ sức chống lại, con hiểu chưa?"

Lâm Diệc Du hơi chần chừ rồi nói: "Nhưng mà bố ơi, máu chót không phải bọn con mà là anh cả, anh ấy đã buông xuống được chưa?"

Lâm Nhược Phi thở dài, "Không buông được cũng phải buông."

Nhà họ Thịnh chắc chắn đã biết những chuyện của quá khứ, bọn họ công khai tới vả mặt chính là sự cảnh cáo.

Diệc Cẩn...!ông ngoại nó sẽ nghĩ biện pháp khuyên nhủ nó.

Bố...!đã không thể nói gì được trước mặt nó từ lâu, nhưng thật ra đây lại là chuyện tốt, ít nhất anh cả con sẽ không còn vướng mắc gì với Huyền Hiểu Đông nữa, chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi.

Chỉ là anh cả con cầu mà không được, chấp niệm này...!có lẽ cũng sẽ không bao giờ muốn tha thứ cho bố."

...

Lâm Diệc Cẩn thật sự không thể tin nổi, hần tiến ông Hạ về, gọi điện hẹn Chủ Nhược Chuyết ra ngoài.

Chủ Nhược Chuyết đang ăn Tết vô sự, nhàn rỗi phát chán, nhận được điện thoại của bạn tốt thì đồng ý ra ngoài.

Hai người tìm một câu lạc bộ để dùng bữa.

Lâm Diệc Cẩn rót rượu, Chủ Nhược Chuyết thấy dáng vẻ thất tình của hần thì trong lòng thầm rối bời, không biết nên mở lời về chuyện của Huyền Hiểu Đông thế nào, bèn hỏi: "Ăn Tết ở đâu vậy? Có phải lại bực bội vì cãi nhau với người nhà không?"

Lâm Diệc Cẩn nói: "Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung ở bên nhau, cậu biết không?"

Chủ Nhược Chuyết ngẩn ra, "Cậu biết rồi sao?"

Lâm Diệc Cẩn thấy quả nhiên hắn biết, cười khẩy, "Cậu biết mà cũng không nói, nhìn tôi một mình diễn kịch buồn cười lắm đúng không? Hôm qua tôi còn tới nông trường, kết quả chẳng có ai ở đó cả."

Chủ Nhược Chuyết vội vàng rót rượu xin lỗi hắn, "Xin lỗi, việc này tôi thật sự không biết nên mở lời thế nào nữa, hơn nữa tôi cũng chỉ vừa mới biết thôi, chắc sớm hơn cậu được hai hôm."

Hôm hai chín ấy, Thịnh Lỗi Lỗi gọi điện mời tôi qua chơi với Hiểu Đông một ngày, tôi đến mới phát hiện anh ấy và Thịnh Vô Ngung sống chung.

Tôi còn ngạc nhiên hơn cả cậu đấy biết không? Ai mà ngờ được chứ? Một người kiêu ngạo ở tít trên cao như Thịnh Vô Ngung..."

Hắn nghĩ ngợi rồi nói nhỏ: "Nhưng mà tôi đã có thời gian ở nhờ nhà anh ấy rồi, Hiểu Đông thật sự là một người rất ôn hòa và ấm áp, sống chung với anh ấy vô cùng thoải mái."

Cho nên tôi muốn nói ánh mắt Thịnh Vô Ngung không tệ..."

Sắc mặt Lâm Diệc Cẩn tái xanh, Chủ Nhược Chuyết thấy hắn như vậy bèn vội vàng an ủi, "Cứ kệ những gì tôi nói đi, giờ cậu cạnh tranh với anh ta thế nào? Huống hồ người nhà cậu còn phản đối, tôi thấy quan hệ hiện tại giữa Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung quả thật rất tốt, nếu cậu thật sự thích anh ấy, hay là để anh ấy sống yên ổn đi."

Dù sao thì..."

Chủ Nhược Chuyết trộm nhìn Lâm Diệc Cẩn, "Dù sao thì ban đầu cậu đã ở nước ngoài, nếu không phải tự dưng phát hiện ra anh ấy, hai người các cậu vốn dĩ đã sống những tháng ngày thân ai nấy lo rồi...!Không có anh ấy, cậu vẫn có thể sống rất tốt."

Lâm Diệc Cẩn rót rượu vào chén, cõi lòng đầy buồn khổ, "Tôi không cam lòng."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Không cam lòng cũng vô dụng thôi, cậu thật sự không cạnh tranh nổi với Thịnh Vô Ngung đâu, chưa kể đó là sự lựa chọn của Huyền Hiểu Đông, giữ lại phong thái đẹp mắt đi."

...

Lâm Nhược Phi làm việc rất nhanh, lúc nhận được điện thoại của luật sư, Huyền Hiểu Đông vẫn còn hoang mang.

Y cúp điện thoại, Thịnh Vô Ngung đang nằm trên giường, với tay vuốt đôi chân y, rảnh rỗi hỏi: "Sao thế?"

Huyền Hiểu Đông nghi hoặc nhìn Thịnh Vô Ngung, "Là luật sư của bố dưỡng em...!bảo là bên bố dưỡng đã lập di chúc, sáng mai sẽ công chứng, mời em có thời gian thì đến ký tên."

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, "Đi đi, tôi đi cùng em."

Huyền Hiểu Đông thấy anh có vẻ đã biết gì đó, "Đang yên đang lành sao lại lập di chúc? Vì sao em cũng phải đến chứ?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Hôm qua ấy, em làm rơi điện thoại trên giường, tôi nhận máy, là mẹ em gọi tới, bảo là Lâm Nhược Phi ốm nhập viện rồi, có lẽ là u não, hi vọng em tới thăm ông ta.

Nghe khẩu khí của mẹ em, hình như còn tưởng em và Lâm Diệc Cẩn đang bên nhau, chọc giận bố dưỡng em phát bệnh, ý tứ là muốn em tới nhận lỗi." Huyền Hiểu Đông: "..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Sao tôi có thể khiến em đi chịu thiệt thòi được, nhưng bố dưỡng sinh bệnh, về tình về lý đều nên đến thăm, tôi mời mẹ tôi thay mặt chúng ta đến thăm bố dưỡng em.

Bà cụ đến thăm rồi về, bảo tôi rằng bầu không khí khá tốt, cuộc trò chuyện cũng rất thuận lợi.

Lâm Nhược Phi bị u não nhưng vẫn có thể kiểm soát được, sau khi phẫu thuật xong chắc sẽ ổn định lại, chỉ là mổ sọ đều ẩn chứa rủi ro, bởi vậy nên ông ta muốn lập di chúc trước.

Dù sao em cũng là con riêng của ông ta, có lẽ trong di chúc cũng sẽ thu xếp một phần cho em."

Huyền Hiểu Đông vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng, "Sao lại làm phiền mẹ anh thế...!Còn cả di chúc gì gì đó...!Em không cần..."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Cho em mà, em có thể đến xem, muốn thì

nhận, không muốn thì cứ nói rõ từ bỏ phần của mình là được, hoặc em muốn tặng cho ai cũng được."

Huyền Hiểu Đông lặng thinh rất lâu, nhìn Thịnh Vô Ngung nói: "Cảm ơn anh."

Thịnh Vô Ngung cười, "Cảm ơn cái gì, em không trách tôi giấu em là tốt rồi, tóm lại bảo em đi nhận lỗi là chuyện không thể được, tôi không đồng ý, mẹ tôi cũng không đồng ý."

Còn về phần di chúc, nếu em không muốn gặp họ cũng được, tôi giúp em mời luật sư qua đó xử lý ổn thỏa, bỏ phần cũng được, tặng cho người ngoài cũng được, nếu thật sự không ai tiếp nhận thì mai này chúng ta quyên góp, đều tùy em hết."

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, cuối cùng hạ quyết tâm, "Em sẽ đi gặp bọn họ." Coi như để kết thúc tất cả.

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, "Tôi đi cùng em."

Chương 51: 51: Ốc Bươu Vàng Xào Lăn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Địa điểm ký tên công chứng là ở tầng 18 tòa nhà Lâm Thị. Thịnh Vô Ngung cùng Huyền Hiểu Đông vào thang máy thì gặp được Lâm Diệc Cẩn.

Lâm Diệc Cẩn nhìn Huyền Hiểu Đông chăm chăm rồi chào hỏi với Thịnh Vô Ngung, "Ngài Thịnh, Hiểu Đông, tôi là Lâm Diệc Cẩn, mời đi bên này." Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Diệc Cẩn phải không? Trước đây Hiểu Đông may mắn nhận được sự chăm sóc của cậu." Lâm Diệc Cẩn tỏ ra thản nhiên, "Không dám, trước đây tôi gây ra nhiều chuyện sai trái, vẫn luôn tìm cơ hội để tạ lỗi với Hiểu Đông."

May mắn thay vài ngày trước có ngài Thịnh chăm sóc Hiểu Đông, em trai tôi đã mạo muội lỗ mãng rồi, kính mong ngài Thịnh bao dung." Thịnh Vô Ngung đương nhiên sẽ không nhượng bộ, "Nên làm thôi." Lâm Diệc Cẩn liếc sang Huyền Hiểu Đông nãy giờ không nói gì, trong lòng vừa xót xa vừa chua chát.

Huyền Hiểu Đông thay đổi quá nhiều, lúc anh nhìn về phía hắn thì vẻ mặt rất thản nhiên, rất khác với vẻ sợ hãi ngượng ngùng trước đây, khí chất toàn thân điềm đạm và bình tĩnh, giống như hoa quỳnh nở rộ ban đêm, ôn hòa lành lạnh, hào hoa phong nhã, chớp mắt một cái đã bị người ta bẻ cành, không thể nào nắm giữ trong tay mình nữa.

Không ngờ Thịnh Vô Ngung lại đích thân tới cùng anh, anh ta nhìn hắn bằng ánh mắt cao ngạo từ trên cao xuống với vẻ soi xét và cảnh cáo.

Đây là sự bảo vệ rõ mồn một, đầu tiên là bà Thịnh tự ra tay, lần này lại đến lượt Thịnh Vô Ngung vốn dĩ được nói là đang nằm viện sắp phẫu thuật đích thân đi cùng đến.

Đây là động thái quyết không cho phép người nhà họ Lâm tiếp tục động chạm gì đến Huyền Hiểu Đông.

Thật ra trong lòng Huyền Hiểu Đông không bình tĩnh như vậy, nhưng Thịnh Vô Ngung và Lâm Diệc Cảnh cười nói thân thiện lại hóa giải rất tốt cảm giác gượng gạo lúng túng của y khi gặp lại người quen cũ.

Y cũng không giỏi cách xử lý tình cảm và mối quan hệ quá phức tạp giữa người với người.

Lúc ba người vào phòng họp, tất cả người bên trong đều ngược mắt lên nhìn sang, Lâm Diệc Kỳ nở nụ cười đầu tiên, "Anh Hiểu Đông, anh đến rồi sao?" Cô lại nhìn sang phía Thịnh Vô Ngung, "Là ngài Thịnh sao? Chào ngài, tôi là Lâm Diệc Kỳ."

Thịnh Vô Ngung cười nhã nhặn, nói: "Xin chào." Rồi nhìn sang phía Lâm Diệc Du, "Vị này hẳn là Diệc Du rồi phải không?"

Lộ Tiểu Trúc ở bên cạnh đứng thẳng người dậy, nhìn Huyền Hiểu Đông có cảm giác xa lạ, đang thấy bối rối thì cũng may Lâm Nhược Phi tới, bên cạnh còn dẫn theo luật sư và ông Hạ.

Nhìn thấy mọi người đã đến, ông gật đầu, "Hiểu Đông." Lâm Nhược Phi nhìn sang thấy Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn, mặc dù chưa từng gặp nhưng đã biết rõ, bèn chìa tay ra bắt tay, "Ngài Thịnh, cảm ơn cậu đã qua đây làm chứng."

Thịnh Vô Ngung chìa tay ra bắt tay, nụ cười vô cùng xã giao, "Nên làm thôi, nhà họ Lâm từng chăm sóc Hiểu Đông trong quá khứ, hi vọng sau này mọi người cũng có thể quan tâm và ủng hộ cậu ấy như lúc trước."

Nụ cười trên mặt Lâm Nhược Phi gần như không kéo ra được nữa, ông nhìn sang Huyền Hiểu Đông im lặng bên cạnh, ông Hạ ở một bên cười nói: "Tấm lòng của Nhược Phi đương nhiên chúng tôi cũng đều thấy được, hôm nay người một nhà chúng ta cùng ngồi xuống xác định lại cho rõ ràng, tương lai cha hiền con thảo, anh em hỗ trợ lẫn nhau, bắt đầu lại một khởi đầu mới."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn ông Hạ, mọi người cùng ngồi xuống.

Lâm Nhược Phi mở đầu trước, nói rõ tình trạng hiện tại của bản thân và nguyên nhân ký di chúc, sau đó luật sư bắt đầu giải thích từng điều khoản liên quan tới mỗi người trong di chúc, giảng giải lần lượt cặn kẽ.

Thịnh Vô Ngung ngồi bên cạnh Huyền Hiểu Đông, cầm sách điện tử và bút điện tử thỉnh thoảng ghi chép vài dòng.

Huyền Hiểu Đông thì không có tâm tình gì mà nghe, y có thể cảm nhận được luôn có người đang quan sát mình và Thịnh Vô Ngung bên cạnh.

Y rất không quen cảm giác lọt vào tầm mắt của người khác, nhưng rõ ràng Thịnh Vô Ngung đã quá quen với việc là tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Anh vẫn luôn ung dung mỉm cười, viết viết vẽ vẽ lên sách điện tử trong chốc lát, bỗng nhiên đưa sang cho Huyền Hiểu Đông xem.

Huyền Hiểu Đông cúi đầu nhìn thì thấy một đám động vật nhỏ vây xung quanh bàn họp được Thịnh Vô Ngung vẽ ra hết sức sinh động, ngồi bên trên là một con sói và một con cáo, đây hẳn là tượng trưng cho Lâm Nhược Phi và ông Hạ.

Một con cú mèo đang quơ cánh nói chuyện, có lẽ là luật sư; bên cạnh có một con thỏ trắng dẫn theo hai chú lợn con đang tập trung nghe giảng, hẳn là Lộ Tiểu Trúc và cặp song sinh trai gái; ngay gần bên là một chú cún con đang suy nghĩ ngẩn người, là Lâm Diệc Cảnh; ở giữa là một con cá và một con chim, biểu tượng cho hai người họ.

Y khẽ giọng hỏi Thịnh Vô Ngung, "Ai là cá ai là chim?"

Thịnh Vô Ngung khẽ khàng rử rử bên tai y, nói: "Em chính là chú chim lúc nào cũng có thể bay đi mất, tôi thì không, tôi là mỹ nhân ngư không biết đi."

Mỹ nhân ngư? Huyền Hiểu Đông hoàn toàn không nhịn được bật cười thành tiếng, lập tức tắt cả mọi người trong phòng họp đều nhìn sang.

Huyền Hiểu Đông cuống lên, hai bên tai đỏ ửng, huých Thịnh Vô Ngung bên cạnh một phát tỏ vẻ trách móc, biểu hiện trên mặt vô cùng sinh động, nhất thời Lâm Nhược Phi ở bên trên ho nhẹ một tiếng, "Hiểu Đông, cháu hài lòng

không? Nếu như cảm thấy chưa đủ thì có thể giao thêm một khu biệt thự ở Bạch Đảo dưới danh nghĩa của bác cho cháu, phong cảnh bên đó khá đẹp, cũng rất thích hợp để đi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cùng ngài Thịnh."

Huyền Hiểu Đông vốn đâu có nghe gì, vội vàng ngược mắt lên nói: "Cảm ơn bác Lâm, mục đích hôm nay cháu tới cũng là để nói rõ ràng với bác.

Cháu không cần gì cả, bác muốn tặng cho ai cũng được, có thể được bác nuôi nấng mười năm cháu đã rất cảm kích rồi, những cái khác thì không cần đâu ạ."

Lâm Nhược Phi ngẩn ra, nhìn sang Thịnh Vô Ngung bên cạnh chỉ mỉm cười, không có ý định ngăn cản.

Trong suy nghĩ của mình, ông cảm thấy Huyền Hiểu Đông hơi khinh suất, nên biết rằng ông chia cho Huyền Hiểu Đông không hề ít cổ phần và bất động sản, mặc dù chẳng đáng nhắc tới so với Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm nhưng đây chính là phần tài sản thuộc về Huyền Hiểu Đông.

Suy cho cùng chẳng phải Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm thuộc về nhà họ Thịnh sao? Huyền Hiểu Đông được bao nhiêu phần tài sản thuộc về riêng mình chứ, những phần ông chia đều thuộc về y, cho dù tương lai y và Thịnh Vô Ngung không bên nhau nữa thì vẫn có chỗ mà dừng chân.

Lâm Nhược Phi lại nhìn sang Lộ Tiểu Trúc, biết rõ Lộ Tiểu Trúc sẽ chẳng ngờ nổi tới tình huống này.

Được rồi, đã làm người tốt thì làm cho chót, ông mềm mỏng khuyên bảo Huyền Hiểu Đông, nói: "Hiểu Đông, phần này dành cho cháu, là thuộc về riêng mình cháu, cho dù tương lai cháu kết hôn với ai, những thứ này đều là tài sản cá nhân của cháu, bất kể tương lai có ra sao thì đều đủ cho cháu sống yên ổn."

Thịnh Vô Ngung khẽ cười, cũng không nổi giận, Huyền Hiểu Đông nói: "Cảm ơn bác Lâm, cháu có núi hoang ông nội để lại rồi, tự cấp tự túc đầy đủ." Tròng mắt trong veo của y nhìn Lâm Nhược Phi khiến ông nghẹn lời.

Lâm Diệc Kỳ cười nói: "Anh Hiểu Đông có ngài Thịnh ở đây rồi, cái ăn cái mặc cần gì phải lo nữa, phần này có thể tặng lại, thật ra anh Hiểu Đông có thể biếu lại cho mẹ mà." Cô biết bây giờ không nên nói vậy, nhưng tương lai chưa chắc đã còn cơ hội nữa.

Cô tuyệt đối không thể nào ngờ được, chỉ vì muốn kết giao với nhà họ Thịnh mà bố thật sự cam lòng chia nhiều tài sản như vậy cho Huyền Hiểu Đông! Đây cũng là nguyên nhân khi trước cô muốn thông gia với nhà họ Thịnh, trước đó rõ ràng bố rất coi thường Huyền Hiểu Đông, bây giờ lại vì Thịnh Vô Ngung mà thái độ chuyển biến lớn như thế, còn nịnh nọt lấy lòng Huyền Hiểu Đông đến vậy, trông biểu cảm của Thịnh Vô Ngung thật sự là...! Cô thầm nghĩ trong lòng, tâm tình nhất thời lúc nóng lúc lạnh, Lâm Diệc Du đã cô một phát dưới gầm bàn, cô lại không để ý, còn lườm Lâm Diệc Du một cái.

Lâm Nhược Phi nhìn con gái, biểu cảm đã lạnh nhạt đi, không nói gì, Huyền Hiểu Đông lại nói: "Tài sản của bác Lâm, sau khi mất bác muốn cho ai cũng được, cháu không cần đâu."

Cháu đã bày tỏ ý kiến rồi, bây giờ cháu có thể về trước được chứ? Khi nào bác Lâm phẫu thuật thì thông báo một tiếng, cháu sẽ đến thăm bác, chúc bác phẫu thuật thuận lợi, khỏe mạnh trăm tuổi."

Lâm Diệc Du nhân lúc mọi người còn đang nghe Huyền Hiểu Đông nói, hạ thấp giọng thì thầm với Lâm Diệc Kỳ, "Bố vẫn còn ở đây, sao lại em nói như thế?" Lâm Diệc Kỳ ngẩn ra rồi mới ý thức được, mục đích hiện tại là ký di chúc chứ không phải bố thật sự không có mặt ở đây mà chia tài sản, bây giờ đã bắt đầu tranh đoạt gia sản thì chẳng khác nào đâm vào tim bố, trong nháy mắt gương mặt cô đỏ lựng lên, đôi mắt trong veo tỏ ra vô cùng đáng thương nhìn về phía Lâm Nhược Phi.

Nhưng Lâm Nhược Phi không nhìn cô, chỉ nhìn Huyền Hiểu Đông.

Lâm Diệc Cẩm cũng đang nhìn Huyền Hiểu Đông, hấn vẫn chưa nói năng gì, bởi ngay từ đầu hấn đã biết Huyền Hiểu Đông nhất định sẽ không cần.

Huyền Hiểu Đông đứng thẳng người dậy, Thịnh Vô Ngung cười nói: "Phải rồi, Lâm tiên sinh, tiếp theo là sự vụ nội bộ của nhà họ Lâm, chúng tôi nghe thì không hay cho lắm, hôm nay tôi đến cùng Hiểu Đông để bày tỏ thái độ, nhiều người đã chứng kiến như vậy là được rồi."

Tôi cũng sắp có cuộc phẫu thuật, đợi đến khi xong xuôi nếu như bình phục tốt, tôi sẽ cùng Hiểu Đông đến thăm ngài."

Lâm Nhược Phi bỗng vô cùng xúc động, đứng lên nói: "Được, vậy mạn phép

không tiến." Ông hơi lưỡng lự rồi quay sang chân thành nói với Huyền Hiểu Đông: "Hiểu Đông, trước đây là bác Lâm có lỗi với cháu, mong cháu đừng để trong lòng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Bác không cần xin lỗi, lúc trước chẳng phải là bác báo tin cho ông nội đến đón cháu sao? Bây giờ cháu đã ở nơi mà bác mong muốn cháu ở, cũng tốt lắm." Y hơi khom người, "Chúc cả gia đình bác hạnh phúc, dồi dào sức khỏe."

Y cũng không nhìn Lộ Tiểu Trúc lấy một cái, xoay người rời khỏi.

Thịnh Vô Ngung cũng hơi khom người chào hỏi, rồi theo sau Huyền Hiểu Đông ra ngoài.

Huyền Hiểu Đông đi ra, bước đi rất nhanh, dường như đang trốn chạy một mạch đến bãi đậu xe.

Lúc mở cửa xe đợi Thịnh Vô Ngung lên xe, y không thể chờ được mà muốn lên xe nổ máy ngay, sau khi Thịnh Vô Ngung lên xe, y lập tức khởi động xe lái ra ngoài, rời khỏi cái nơi khiến người ta nghẹt thở này.

Thịnh Vô Ngung nhìn vẻ mặt y, hỏi: "Em không vui sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Em đã từng suy nghĩ rất nhiều lần, sẽ có một ngày mẹ liên lạc với em, hỏi han em mấy năm qua sống như thế nào, có phải quá khú đã chịu ảm ức lắm không."

Em đi bộ đội, mở điện thoại lên, em chỉ lưu mỗi số điện thoại của mẹ, nhưng lại chưa một lần nào gọi cho bà ấy.

Bởi vì em biết mẹ không thêm quan tâm đến em, bà ấy vĩnh viễn không muốn gặp em, cũng không còn lưu số điện thoại của em nữa, nhưng em thì vẫn còn số của bà ấy."

Y mỉm cười nói: "Đáng tiếc thứ em luôn chờ đợi vẫn không đến, đến tận hôm nay, lời xin lỗi em nhận được vẫn là đến từ bố dượng."

Thịnh Vô Ngung không nói nên lời, quả thật anh cũng không ngờ được Lộ Tiểu Trúc lại không nói một câu nào như thế.

Huyền Hiểu Đông vẫn nói tiếp: "Hơn nữa nếu không phải vì anh, vì nhà họ Thịnh, bố dượng cũng sẽ không bao giờ nói những câu đó với em."

Cổ phần bất động sản gì đó, cũng chỉ vì muốn kết giao với nhà họ Thịnh, vì muốn lấy lòng anh mà thôi.

Đương nhiên bọn họ biết thừa bản thân có lỗi với em, nhưng em không xứng đáng nhận được câu xin lỗi thật lòng ấy, bởi vì trong suy nghĩ của họ, em mãi mãi là kẻ ăn xin dưới mái hiên mười năm, mãi đến khi anh đứng đằng sau em, bọn họ mới bắt đầu nhìn thẳng vào em."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi vì em, bởi vì tôi yêu em."

Huyền Hiểu Đông nói: "Em biết, nhưng nghĩ đến những chuyện đó là em lại cảm thấy nực cười, cũng cảm thấy bản thân mình thật quá ngây thơ."

Thịnh Vô Ngung im lặng một lúc mới nói: "Có thể chấm dứt được với quá khứ cũng là rất tốt rồi."

Huyền Hiểu Đông lái xe không nói gì, Thịnh Vô Ngung nói: "Giả sử tôi bị người ta ức hiếp, em cũng sẽ ra mặt vì tôi chứ?"

Huyền Hiểu Đông phủ nhận theo bản năng, "Hai chuyện này không giống nhau." Sự thật là y đã dựa vào quyền thế nhà họ Thịnh, khiến cuối cùng nhà họ Lâm đã cúi đầu nói xin lỗi mình, nhưng trên thực tế nhà họ Lâm không có lỗi gì với mình cả, là bản thân y luôn khát khao tình mẹ – thứ mà y vĩnh viễn chưa bao giờ có khả năng giành được.

Nhưng không giành được chính là không giành được, từ trước đến nay Lộ Tiểu Trúc chưa từng yêu thương đứa con đầu lòng của bà, cho nên cũng chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn với y.

Còn về phần Lâm Diệc Cẩn...!Đều đã qua rồi.

Đó chỉ là một đoạn nhạc đệm trong vở kịch ngu ngơ thiếu thốn tình thương thời niên thiếu, cho dù có khắc cốt ghi tâm đến thế nào thì cũng chỉ cảm động vào lúc ấy, khi hai thiếu niên cô đơn rung động với nhau.

Một khi vật đổi sao dời thì cũng chỉ còn có thể tồn tại trong ký ức, không thể nào tái tạo lại được nữa, cũng không phải ai có lỗi với ai, chỉ có thể nói hai người đã vượt mất nhau, bỏ lỡ nhau.

Thịnh Vô Ngung nói: "Trong lòng em biết rõ tôi là người thế nào, em là chú chim nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể hòa mình theo gió bay trở về nông trường của em, một khi mỹ nhân ngư đánh mất tình yêu rồi thì sẽ hóa thành bọt biển." Anh nói chuyện dẹt dẹt vui vẻ, cứ như đang đọc một bài thơ cổ

tích.

Nhưng ánh mắt thì vẫn luôn ai oán, dường như đang thật sự trách móc chú chim nhỏ nhắn tâm.

Huyền Hiểu Đông lại một lần nữa không nhịn được cười, "Anh không cần nhọc lòng chọc em cười đâu, cũng không có khó chịu đến vậy."

Thịnh Vô Ngung nói: "Thật không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thật mà, em cảm thấy chỉ cần ăn một bữa ngon là có thể quên hết luôn."

Thịnh Vô Ngung nói: "Vậy chúng ta tìm một chỗ dùng bữa."

Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên phấn khích, "Em đưa anh đến ăn ở một nơi."

Đương nhiên Thịnh Vô Ngung đồng ý.

Huyền Hiểu Đông lái xe rẽ trái quẹo phải đến phía Tây thành phố, con đường càng ngày càng chật chội, những gánh hàng rong ven đường chiếm lối đi cũng ngày càng nhiều, xe càng đi càng chậm.

Đến một nơi có rất nhiều con hẻm nhỏ, cuối cùng y mới tìm được nơi đỗ xe, đợi sau khi Thịnh Vô Ngung xuống xe, y đẩy anh đi, nói: "Bên trong không tiện đỗ xe, chúng ta đi bộ vào."

Bọn họ đi vào ngõ tắt, vòng qua một chợ thức ăn ẩm ướt, quầy thịt quầy cá hai bên cứ ướt sũng, mùi cá mùi thịt phả vào mặt, mặt đất cũng lênh láng.

Tiểu thương đều đang dọn dẹp mặt tiền cửa hàng, nhưng bây giờ vẫn còn ít người, phần lớn là người già đi chợ, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông ăn mặc sáng sủa thì người ta không kìm được ngó nghiêng thêm vài lần, nhưng rồi nhanh chóng chẳng còn ai quan tâm nữa.

Họ quan tâm những thực phẩm tươi mới kia liệu có được cân đủ hay không hơn.

Bên cạnh khu chợ đơn sơ nhưng tràn đầy hơi thở cuộc sống, có một quán ăn nhỏ, việc kinh doanh khá đắt khách.

Quán có hai tầng, bề ngoài cũ kỹ, trên biển hiệu đã phai màu viết "Hoàng Thị Thực Ký".

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đi vào, sắp tới buổi trưa, khách khứa

cũng không đông lắm, cửa tiệm vẫn chưa mở cửa được bao lâu, người phục vụ thấy họ vào thì uể oải đưa thực đơn tới, thế mà vẫn còn nơi dùng thực đơn giấy nguyên sơ nhất.

Huyền Hiểu Đông cầm bút gạch xuống, hỏi Thịnh Vô Ngung, "Gọi cho anh canh cá sóc bong bóng cá(*) được không? Mùa đông ăn món này bổ dưỡng."

(*) Một nội quan của các loài cá, có hình dạng như một chiếc túi chứa không khí giúp cá có thể điều chỉnh được tỉ trọng và khả năng nổi của mình, điều này khiến cá có thể lơ lửng ở một độ sâu nhất định mà không cần phải bơi.

Dĩ nhiên là Thịnh Vô Ngung thế nào cũng được, Huyền Hiểu Đông cũng không hỏi lại anh, thuận thực gọi mấy món hay ăn thường ngày, ốc bươu vàng xào lăn, cua cát muối tiêu, chim bồ câu mật ong, rau cải xào tỏi băm, thêm cả một tô cháo sườn khô.

Trong lúc đợi món ăn, Huyền Hiểu Đông nhìn đồng hồ, nói: "Anh chờ em một lát, em về ngay." Nói xong y đứng dậy ra ngoài đi đâu đó một lát.

Lúc Thịnh Vô Ngung đang ném thử một thìa canh và chim bồ câu mật ong thì Huyền Hiểu Đông quay lại, cầm trong tay một gói lá xanh, tìm một cái đĩa mở ra, thấy bên trong là từng miếng bánh gạo trắng như tuyết dính dính.

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Là bánh gạo giã đó, ăn ngon lắm, anh ăn thử đi."

Y vô cùng tỉ mỉ bung đủ các vị tới, một gói là bột đậu nành chiên, một gói là sốt đường đỏ rưới lên bánh gạo dính, quả nhiên nhìn thôi đã thấy rất hấp dẫn rồi.

Thịnh Vô Ngung nhón một miếng lên, lăn qua bột đậu nành rồi đút vào miệng ăn.

Huyền Hiểu Đông mỉm cười nhìn anh, cũng tự lấy một miếng từ từ ăn, dường như đang hồi tưởng lại hương vị nào đó.

Rất nhanh món ăn đã được bung ra đủ.

Chim bồ câu mật ong có vỏ ngoài vàng óng, áy vậy mà không phải được nướng, mà là sau khi chiên xong thì xối mật ngọt, rất thơm.

Cua cát con con được chiên xốp giòn, đảo với muối tiêu, ăn vô cùng đưa cơm.

Thịnh Vô Ngung cầm thìa thông thả ăn canh bong bóng cá, hương vị thơm ngon, nước luộc gà được dùng làm canh, thịt cá sóc mềm mịn, trong canh còn có cả những sợi măng, trần bì được thái mỏng, nắm tre kết hợp với cá sóc, ăn vào khiến cả người ấm hẳn lên.

Huyền Hiểu Đông giúp anh múc cháo sườn khô vào bát, "Anh nếm thử xem có thích không, thích thì về em cũng ninh cho anh ăn.

Lúc trước chúng ta phơi không ít đồ khô đâu, nấu bằng sườn khô chúng ta tự làm thì còn ngon nữa."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được." Anh thích từ chúng ta, thật ra tất cả đều là Huyền Hiểu Đông phơi, anh chỉ ngồi trên sân đọc sách, quan sát y phơi thôi. Nhưng cái từ chúng ta này khiến bọn họ như được quay trở về những tháng ngày an nhàn phơi đồ khô, cất thịt khô vậy.

Huyền Hiểu Đông cầm đũa gắp một con ốc bươu vàng chậm rãi nhai, mặt mày tỏ ra hơi thất vọng.

Thịnh Vô Ngung nhìn thấy y liếc mắt sang cửa sổ nửa trong suốt phía sau phòng ăn, có thể nhìn thấy loáng thoáng đầu bếp phía trong đang hát chèo xào rau bên đó, âm thanh rầm rầm không ngừng vang lên.

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Món ốc bươu vàng này bố em xào ăn cực kỳ ngon, không tanh một chút nào.

Chảo nhất định phải để nóng, ốc bươu cũng phải thật tươi, thêm rượu, mù tạt và dầu hào, trước khi cho vào chảo thì rắc thêm chút đường, từng con ốc bươu đều căng bóng thơm ngon.

Ngoài ra còn có phương pháp xào ốc bươu vàng với củ cải nữa, hương vị cũng khá ổn.

Còn món cua cát muối tiêu này anh thấy ngon chứ? Lớp vỏ ngoài phải cực kỳ giòn, những món này đều là những món tiện lợi nhất, cũng được nhiều người chọn ăn nhất, dùng để nhắm rượu quá hợp lý.

Bố em thường hay làm."

Thật ra Thịnh Vô Ngung rất ít khi ăn những món nặng vị thế này, nhưng anh vẫn gắp vài đĩa từ từ ăn, cười nói: "Quả thật ở những nhà hàng lớn bên ngoài rất hiếm khi nhìn thấy những món ăn bình dân thế này."

Huyền Hiểu Đông chỉ đĩa vào một góc tối nhất, "Em tan học trở về toàn ngồi ở đó chờ bố em tan ca.

Ông ấy sẽ múc cho em một thìa cơm một thìa rau, bảo em tự ăn xong thì làm bài tập.

Khi còn bé em rất ngoan ngoãn ngồi chờ bố, sau đó lớn hơn một chút thì biết chạy ra ngoài chơi với các bạn nhỏ khác, chơi ở chợ đến khi họ thu sạp về nhà.

Lúc ấy em mới quay về tìm một góc không có ai ngồi tiếp tục chờ bố, chờ đến khi đóng cửa về nhà."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, cũng không hỏi cuối cùng vị đầu bếp kia qua đời vì nguyên nhân gì mà bỏ rơi nhóc Hiểu Đông giữa chừng.

Anh chỉ lẳng lặng lắng nghe, nhìn Huyền Hiểu Đông thong thả ăn những món bình dân kia, vẻ mặt ôn hòa bình lặng, tựa như đang thật sự nói lời tạm biệt với một "tôi" nhỏ bé yếu ớt của quá khứ.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Cá sóc: Hay còn gọi là cá đu vàng, cá dạ đỏ: thành phần chất đạm cao, chứa nhiều sinh tố và khoáng chất, bồi bổ tỳ và vị, giúp an thần, trị tiêu chảy, bồi bổ nguyên khí, là món thực phẩm tốt cho người cao tuổi.

[Click để xem ảnh](#)

Bong bóng cá

[Click để xem ảnh](#)

Canh cá sóc bong bóng cá

[Click để xem ảnh](#)

Cua cát muối tiêu

[Click để xem ảnh](#)

Rau cải xào tỏi băm

[Click để xem ảnh](#)

Cháo sườn khô

[Click để xem ảnh](#)

Chim bồ câu mật ong

[Click để xem ảnh](#)

Ốc bươu vàng xào lăn

[Click để xem ảnh](#)

Nấm tre: Hay còn gọi là nấm báo mưa, gọi như vậy vì nó chỉ xuất hiện vào mùa mưa, khi không khí rất ẩm, đầy hơi nước.

Do đó nếu thấy nấm này xuất hiện thì ta biết là trời sắp mưa.

Loại nấm này mọc trên những thân gỗ mục như một cô dâu trong ngày trọng đại của mình và tồn tại chỉ trong khoảng 10 giờ đồng hồ.

Xung quanh cây nấm có 1 tấm mạng màu vàng, hình nón, như tấm áo mưa choàng bên ngoài cây nấm.

[Click để xem ảnh](#)

Bánh gạo giã bột đậu nành.

Chương 52: 52: Cá Sóc Hấp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ quán cơm nhỏ trở về, Huyền Hiểu Đông trông có vẻ không thay đổi gì, hàng ngày vẫn dọn dẹp sửa sang nhà cửa, làm việc nhà, đi tản bộ, nhưng thật sự vẫn xuất hiện vài sự thay đổi nào đó.

Sự thay đổi này có lẽ chỉ có Thịnh Vô Ngung có thể cảm nhận được, bởi nó rất nhỏ nhặt.

Ví dụ như trước đây y sẽ câu nệ thẹn thùng, lảng tránh ánh mắt của anh, chỉ tập trung đong đưa phần eo, bây giờ lại không ngừng tỉ mỉ hôn lên mặt và môi anh, bờ môi hai người quấn lấy nhau, kiều diễm thân mật.

Y sẽ chủ động giúp anh tắm rửa, xoa bóp hai chân anh, lòng bàn tay lần những vết chai sẽ nhẹ nhàng xoa lên lưng anh, từng giây từng phút trôi qua đều hết sức tinh tế dịu dàng.

Đôi mắt bên dưới hàng mi dày quá đôi trong veo sáng ngời, cứ cố chấp nhìn anh chăm chú, cuối cùng Thịnh Vô Ngung không nhịn được hỏi y, "Sao lại nhìn tôi nghiêm túc vậy?"

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Nhìn mỹ nhân ngư của em."

Thịnh Vô Ngung: "..."

Có cảm giác tự làm tự chịu.

Không chỉ là những thay đổi nhỏ bé lặng thầm này, căn hộ sạch sẽ và tối giản hết mức của Thịnh Vô Ngung cũng đang thay đổi.

Cũng không phải là thay đổi tới mức hỗn độn, dù sao một chủ nhân khác của nơi này cũng là người sạch sẽ chịu khó.

Nhưng trên bàn sẽ đặt thêm lọ hoa, trên khay trà sẽ có hoa quả và chút đồ

ăn nhẹ, còn đồ uống và game bắn súng thì thay đổi thường xuyên.

Vị trí của các bộ trang phục trong phòng quần áo cũng được sắp xếp lại theo thói quen của Huyền Hiểu Đông, lựa chọn ga trải giường và chăn đệm cũng bắt đầu xuất hiện những cách phối màu khác, mèò và chó càng ngày càng để ý đến anh chủ thường cho chúng ăn, tốc độ và trọng lượng của các dụng cụ trong phòng tập thể hình thì tăng lên các tiêu chuẩn cao hơn và mạnh hơn.

Nói chính xác hơn thì đây coi như một cách làm cuộc sống thêm phần phong phú.

Dấu vết sinh hoạt của một người đàn ông khác bắt đầu gia nhập vào cuộc sống của anh.

Chuyện này cũng không khiến anh thấy phản cảm, thậm chí anh đọc xong khát nước gọi một tiếng, lúc mệt mới gọi một câu, sẽ có người nghe anh gọi mà đến rót nước cho anh, bế anh lên giường.

Trước đây quả thật những việc này anh có thể tự làm, thế nhưng rất phiền toái.

Anh được chăm sóc cẩn thận, chợt không có cảm giác bị người ta quấy rầy nữa, trái lại còn cảm nhận được sự tình thú qua sự tiếp xúc tay chân và những cái ôm ấm áp.

Bạn trai anh mạnh dạn hơn rất nhiều, cứ như đã xác nhận xong bản thân được yêu thương chiều chuộng nên bắt đầu gan dạ mà thăm dò biên giới.

Nhưng Thịnh Vô Ngung vẫn không có cảm giác yên tâm, bởi vì điều này không có nghĩa là đối phương đã bằng lòng gì đó, nó chỉ thể hiện y chắc chắn sẽ bầu bạn với anh trong khoảng thời gian này thôi.

Giống như câu mà y bật thốt lên khi nói chuyện với bố anh trước đây, Thịnh Vô Ngung chữa khỏi hai chân rồi mà không tiếp tục cần y nữa, y sẽ rời đi, đây là lời Huyền Hiểu Đông nói thật lòng.

Y cũng không định cùng anh bên nhau một đời một kiếp, y tự dõ dành bản thân mình, làm bạn với anh vượt qua giai đoạn trị liệu này rồi, khi anh có thể ung dung cất bước bằng hai chân đã bình phục thì sẽ không cần y nữa,

bởi vậy y đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Khoảng thời gian này, so với nói ở bên Huyền Hiểu Đông, có lẽ phải nói đây là một kỳ sát hạch của anh.

Tất cả mọi khả năng lớn nhỏ chưa xảy ra đều có thể góp phần thúc đẩy một nguyên nhân nào đó khiến bọn họ xa cách sau cùng.

Thời gian nằm viện sắp tới, Huyền Hiểu Đông cùng Thịnh Vô Ngung đến bệnh viện bắt đầu làm các thủ tục, tiến hành nhiều cuộc kiểm tra trước khi phẫu thuật.

Mà lúc này Lâm Diệc Cẩn bên kia cũng gửi tin nhắn cho Huyền Hiểu Đông, nói cả gia đình đã ra nước ngoài cùng bố hấn làm phẫu thuật, tất cả đều mạnh khỏe, khi nào có kết quả phẫu thuật sẽ báo cho Huyền Hiểu Đông, cuối cùng hấn còn lịch sự chúc cuộc phẫu thuật của chủ tịch Thịnh suôn sẻ. Huyền Hiểu Đông nghĩ một hồi, không chặn số điện thoại này của Lâm Diệc Cẩn nữa, dù sao thì mục đích của đối phương vẫn tính là biết điều.

Thịnh Vô Ngung trên giường bệnh thấy y đang đọc tin nhắn, hỏi: "Sao vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cả nhà họ Lâm ra nước ngoài, cùng Lâm Nhược Phi phẫu thuật, hi vọng ông ấy thuận lợi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Em thật sự không hận ông ta sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Sự thù ghét căm hận đó đều xuất phát từ việc yêu thương con trai của ông ấy, cho nên mới giận lây sang em."

Sự thiên vị và cưng chiều vô điều kiện của cha mẹ là thứ mà em chưa từng được hưởng thụ, em còn rất hâm mộ."

Thịnh Vô Ngung cười nhìn y, "Cho nên với những người em thích, em sẽ đặc biệt thiên vị họ sao?" Huyền Hiểu Đông đứng đối diện anh, nhìn hàng mi dày và đôi mắt màu hổ phách tựa như mặt ong ngưng tụ, cuối cùng thua trận, ậm ờ nói: "Có lẽ là vậy..." Đối tượng mà là Thịnh Vô Ngung thì y thật sự có thể dễ dàng từ bỏ mọi nguyên tắc.

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng nói: "Người ta sống cả một đời sẽ không thể nào làm mọi thứ hoàn hảo được, nhưng tôi có thể hứa sẽ dành cho em sự thiên vị và cưng chiều vô điều kiện đến từ vị trí bạn đời của em, được không?"

Huyền Hiểu Đông có phần bất đắc dĩ, "Nói không lại anh...!Chỉ là anh vẫn không nên dành cho em nhiều lời ngon tiếng ngọt vậy đâu, mỹ nhân ngư không biết nói chuyện, anh còn nhớ thiết lập hình tượng của mình không

vậy?"

Thịnh Vô Ngung: "...". Cái trò đùa ngoạn cổ này vẫn cứ quanh quẩn chưa chịu biến mất.

Bác sĩ Witt gõ cửa, ông cầm một xấp danh sách kiểm tra đến cho Thịnh Vô Ngung xác nhận, sau đó bắt đầu trò chuyện với anh bằng ngôn ngữ thông dụng.

Vẻ mặt Thịnh Vô Ngung bình thản, bác sĩ Witt cứ như đang gậy rôi, đặt câu hỏi không ngừng nghỉ, trông Thịnh Vô Ngung khá uể oải miễn cưỡng.

Bác sĩ Witt nói một thôi một hồi có vẻ hơi bất đắc dĩ, liếc sang Huyền Hiểu Đông, trực tiếp hỏi y bằng tiếng thông dụng.

Khả năng ngoại ngữ của Huyền Hiểu Đông chỉ tạm tạm, nghe ông ta nói rất nhiều từ chuyên ngành Y học, y nghe không hiểu, chỉ lờ mờ nghe ra được ông muốn hỏi thăm chuyện gì.

Y nhìn về phía Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung cười nói: "Ông ấy hi vọng em có thể khuyên tôi không nên mạo hiểm thử nghiệm vật liệu nhân tạo." Huyền Hiểu Đông ngần ra, bác sĩ Witt lại nói thêm nữa, Thịnh Vô Ngung rất nhẫn nại phiên dịch, cũng không giấu giếm chút nào, "Lần này vật liệu mới được chọn dùng còn chưa qua thí nghiệm lâm sàng, tôi mạo hiểm chọn dùng, có thể sẽ dẫn tới vài hậu quả không thể dự kiến.

Nếu như cứ trị liệu theo phương án bảo thủ thì khả năng phải đợi thêm mười, hai mươi năm nữa mới có thể tìm được phương pháp mới."

Huyền Hiểu Đông nghiêm túc hỏi: "Hậu quả sẽ thế nào?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Vốn dĩ có hai phương án trị liệu, một là cấy chip vào vùng cầu não(*), thông qua phương thức này sẽ hỗ trợ được sự vận động của tứ chi, có thể khôi phục lại khả năng đi đứng.

Cách này tương đối bảo thủ, hiệu quả với mỗi cá thể cũng không giống nhau, đồng thời phải trải qua quá trình phục hồi và tập luyện khá lâu.

Chỉ là nếu không hiệu quả thì có thể lấy ra dễ dàng, nhưng nó cũng có khuyết điểm..." Anh nhìn Huyền Hiểu Đông chăm chú, "Nói chung là có ảnh

hưởng tới sinh hoạt vợ chồng."

(*) Thuật ngữ là pons (tiếng La tinh: cây cầu): là một vùng của não nằm trong não bộ.

Các pons tương đối nhỏ, và nó nằm ở phần dưới của não, kết nối vỏ não với tủy não.

Huyền Hiểu Đông im lặng.

"Một phương án khác chính là cái tôi đang định chọn, phòng thí nghiệm nuôi dưỡng ra được sinh vật mô phỏng cấy vào cột sống, đã thí nghiệm thành công trên thân động vật, thế nhưng còn chưa thí nghiệm lâm sàng, còn đang chiêu mộ người tự nguyện...! Trước mắt tôi tự nguyện thử nghiệm phương án này, bác sĩ Witt cảm thấy tôi nên duy trì phương pháp bảo thủ hơn, chờ thêm một thời gian nữa, cho đến khi đã được thí nghiệm lâm sàng đầy đủ."

"Nếu như không vội thì nên duy trì tình trạng hiện tại, lại chờ thêm một thời gian nữa."

Bác sĩ Witt lại nói chuyện với anh thêm một lát, Huyền Hiểu Đông suy nghĩ rồi hỏi Thịnh Vô Ngung: "Ý kiến bố mẹ anh thì sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Đều do tôi quyết định, bọn họ không can dự, sáng mai mẹ tôi sẽ tới ký đơn đồng ý phẫu thuật." Quá nhiều người thân sẽ khiến anh không thoải mái, bà cụ vô cùng tri kỷ mà để lại Huyền Hiểu Đông làm bạn với anh, rõ ràng một thanh niên khỏe mạnh cường tráng, lại đang trong thời gian yêu đương nồng nhiệt với Thịnh Vô Ngung thì Huyền Hiểu Đông là người phù hợp nhất để chăm sóc anh.

Dù sao Thịnh Vô Ngung không quen thuê y tá, thế nhưng sau cuộc phẫu thuật nhất định phải có.

Huyền Hiểu Đông hơi cau mày, nhanh chóng đưa ra quyết định: "Ý kiến của em cũng giống vậy."

Thịnh Vô Ngung nhìn y, "Em không lo lắng cuộc phẫu thuật sẽ thất bại sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Cơ thể anh anh rõ nhất, không có một ai sẽ chú trọng và để ý bằng bản thân anh, trước đây anh cũng đã nghiên cứu rất lâu rồi, em nên tin tưởng vào nhận định của anh, cũng tôn trọng sự lựa chọn của anh."

Thịnh Vô Ngung cong khóe miệng mỉm cười, "Vây lẽ như tôi bại liệt cả

đời...!thậm chí có khả năng bị liệt nửa người do phản ứng bài xích quá cao..."

"Em sẽ ở bên anh." Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung biết đây là lời hứa hẹn của y.

Thịnh Vô Ngung nghĩ một hồi, nói: "Nửa năm trước tôi quyết định chấp nhận phẫu thuật, là bởi vì lúc đó tôi cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, chẳng thà mạo hiểm còn hơn."

"Đương nhiên không cần quá lo lắng, suốt hành trình đều có chuyên gia y học kiểm tra và theo dõi tình hình phục hồi của tôi, một khi xảy ra phản ứng bài xích sẽ lập tức dừng lại giữa chừng...!Sau đó thay đổi sang phương án thứ nhất, cũng là lại một lần nữa cấy chip cầu não và cột sống cơ học.

Nhưng làm vậy cột sống khỏe mạnh trước đây của tôi sẽ không thể dùng nữa."

Thịnh Vô Ngung phân tích kỹ càng cho Huyền Hiểu Đông, "Cũng chính vì quá trình trị liệu sau cuộc phẫu thuật quá dài, cho dù không xảy ra phản ứng bài xích thì cũng phải mất ba tháng quan sát tình hình mới có thể về...!Cho nên tôi mới không thể chờ được nữa mà tỏ tình với em."

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh rất lo lắng phải không? Vậy nên mới hết lần này đến lần khác xác nhận với em."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Tôi cũng hơi căng thẳng, trước khi đưa ra quyết định tôi đã rất tỉnh táo và lý trí, nhưng bây giờ có em rồi, bỗng nhiên tôi bắt đầu hoài nghi bản thân mình."

Chẳng biết Thái Trung Lâm đến cửa từ bao giờ, gõ cửa xong, bác sĩ Witt nhìn thấy hấn lại bắt đầu nói một đoạn tiếng thông dụng.

Thái Trung Lâm nhìn Thịnh Vô Ngung trước, gật đầu với Huyền Hiểu Đông rồi lại thảo luận với bác sĩ Witt trong chốc lát, mới quay đầu hỏi Thịnh Vô Ngung, "Witt nói người yêu cậu cũng đồng ý với cậu rồi?"

Hấn nhìn Huyền Hiểu Đông, mỉm cười chìa tay ra, "Xin chào, tôi là Thái Trung Lâm, là bác sĩ tâm lý của Vô Ngung."

Huyền Hiểu Đông bắt tay với hấn, Thái Trung Lâm nói: "Xem ra đây chính là người đã giải cứu cậu khỏi trạng thái tâm lý gay go trong thời gian mấy tháng gần ngủi qua phải không?"

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung cong môi cười, "Là cậu ấy, cậu ấy cũng ủng hộ tôi, quyết định vậy đi."

Thái Trung Lâm gật đầu, "Kết quả kiểm tra giấc ngủ và hormone cũng không tệ, sáng mai còn có chuyên gia sinh học tới cùng nghiên cứu, sẽ còn vài kiểm tra và tính toán khác, chúng tôi đang cố gắng hết sức hoàn thiện phương án phẫu thuật và trị liệu sau phẫu thuật."

Hắn nhìn sang Huyền Hiểu Đông, giơ tay ra, "Ở bên cạnh cậu ấy nhiều vào nhé."

Buổi chiều lại có một loạt kiểm tra, lúc về phòng bệnh, Thịnh Vô Ngung đã rất mệt mỏi.

Do buổi trưa có ít thời gian, mà bệnh nhân thì nhất định phải ăn cơm bệnh viện, buổi tối Thịnh Vô Ngung vẫn tưởng phải ăn cơm bệnh nhân, không ngờ Huyền Hiểu Đông mở hộp cơm ra, mùi hương thơm lừng mê người xộc ra ngoài.

Thịnh Vô Ngung nửa nằm trên giường nhìn Huyền Hiểu Đông mở hộp đồ ăn ra, bên trong rõ ràng không phải món ăn ở căng tin bệnh viện, cười nói: "Sao em còn tranh thủ thời gian về nấu vậy? Phiền toái lắm."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không phiền đâu, đều là mấy món nấu nhanh, cá sóc hấp, tối hôm qua em đã ướp sẵn rồi, cho vào lò vi sóng quay là được; cháo thịt sườn khô, món này ban đầu chặt sườn khô ra rồi thả vào trong nồi cháo, thêm chút nắm hương và sò khô, trụng thêm một ít giá đỗ xanh với nước sôi để điều chỉnh gia vị, cực kỳ đơn giản."

Thịnh Vô Ngung cười cầm đũa, nhìn Huyền Hiểu Đông bẻ vụn trứng vịt muối ra, rắc lên cháo sườn để anh ăn với thức ăn, hỏi: "Em thì sao? Đã ăn gì chưa?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Yên tâm, em ăn ở nhà rồi mới đi, nguyên liệu nấu trưa mai cũng chuẩn bị xong xuôi để trong tủ lạnh rồi, vừa hay ở đây cũng có lò vi sóng."

Em còn mang cả nồi cơm điện tới, sáng mai em làm gà xốt xì dầu(*) cho anh, vừa đơn giản vừa ngon."

(*) Một món ăn truyền thống của người Quảng Đông được làm từ thịt gà nấu với xì dầu.

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung đưa tay xoa tóc y, "Cảm ơn em, đừng vất vả quá."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không vất vả, anh mới là người vất vả."

Y nhìn Thịnh Vô Ngung ăn xong thì dọn dẹp sạch sẽ, đến quầy y tá một lúc rồi quay về, trong tay cầm một túi dụng cụ.

Thịnh Vô Ngung hỏi y: "Cái gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nín cười mở ra, "Y tá bảo em giúp anh làm vài chuẩn bị trước cho cuộc phẫu thuật." Y lấy dao cạo râu điện ra ngoài lắc lắc, "Chuẩn bị cho da."

Thịnh Vô Ngung: "..."

Huyền Hiểu Đông trịnh trọng hỏi: "Em làm hay y tá làm? Y tá rất tri kỷ nhé, tôn trọng sự lựa chọn của anh, y tá nam hay nữ đều có thể chọn."

Thịnh Vô Ngung: "Em."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười.

Thịnh Vô Ngung lẩm bẩm: "Tôi hi vọng những tháng ngày ở bệnh viện mau chóng kết thúc, có cảm giác tôi như một miếng thịt mặc người chém giết, không thể nào tự chủ được."

Huyền Hiểu Đông kể sát lên môi anh, "Em giúp anh."

Tác giả có lời muốn nói:

Các phương pháp trị liệu trong chương này đều do tác giả tự bịa ra, xin đừng khảo chứng.

Thời đại bối cảnh thành phố, v.v...!trong tác phẩm này đều là giả tưởng, vui lòng không liên hệ thực tế..

Chương 53: 53: Tháng Năm Thanh Bình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quá trình phẫu thuật dài đằng đẵng, Thịnh Lỗi Lỗi cùng bà nội làm thủ tục người thân ký tên.

Bà Thịnh ngồi tán gẫu cùng Huyền Hiểu Đông đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật, "May mà có con đến, mấy cuộc phẫu thuật trước đây đều là Lỗi Lỗi đến, Vô Ngung quật cường lắm, mới tỉnh táo được vài hôm là không chịu cho Lỗi Lỗi giúp đỡ nữa.

Bác nghe Lỗi Lỗi kể mà đau lòng, cũng không dám đến thăm nó, cứ nhìn thấy Lỗi Lỗi là nó lại nhắm mắt giả vờ ngủ, tuyệt đối không chịu phơi bày vẻ khó gượng của bản thân trước mặt người khác."

Huyền Hiểu Đông chỉ im lặng lắng nghe, bà Thịnh cũng chỉ là muốn tìm một người trò chuyện cùng mà thôi, cũng không để ý y có tham gia không, "Từ nhỏ nó đã vậy rồi, ốm đau gì cũng chống đỡ, sốt đến 40 độ mà vẫn còn đến trường học bình thường.

Giáo viên nhận ra có gì không ổn thì mới gọi điện, nhưng sau đó lại nhanh chóng quay về trường."

"Mỗi một môn học nó đều muốn thi thật tốt, môn nào không kiểm tra gì thì tự nó mua sách về luyện đề, nhất định phải làm đến khi nào giỏi mới dừng."

"Khi còn bé mới học viết chữ, muốn viết đẹp thì lại viết chậm, muốn viết nhanh hơn thì lại viết xấu, nó tìm dịp luyện lại sách giáo khoa chính tả một lần nữa."

Bà Thịnh cứ nghĩ đến gì thì nói cái đó, chuyện vụn vặt thôi nhưng cũng khá dài dòng, Huyền Hiểu Đông lại rất thích nghe.

Đảo mắt đã hai tiếng trôi qua, Huyền Hiểu Đông hỏi bà: "Bác Lư có đói bụng không ạ? Cháu có nấu gà xốt xì dầu, bác ăn chút gì đi, còn có cháo nữa."

Bác và Lỗi Lỗi về phòng bệnh ăn trước, cháu ở đây trông coi là được." Thịnh Lỗi Lỗi vốn định gọi đồ ăn bên ngoài, thấy Huyền Hiểu Đông nhắc đến gà xốt xì dầu thì hơi ngạc nhiên, "Gà xốt xì dầu gì vậy? Là xì dầu anh tự mang ở nhà đi sao?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu: "Không phải, gà được mổ rồi, trộn hỗn hợp xì dầu, dầu hào, rượu Thiên Hưng(*), hạt tiêu, đường và hành rồi thoa lên cả trong lẫn ngoài con gà, nhồi hành vào bên trong bụng gà, sau đó thả cả con gà vào nồi cơm điện ấn nút như nấu cơm là được, hương vị rất ngon."

Sáng sớm trước khi phẫu thuật tôi có hầm, bây giờ chắc đã chín rồi, sau phẫu thuật Vô Ngung không ăn được, chỉ được ăn thức ăn lỏng, nên hai người cứ ăn đi."

(*) Một trong hai dòng rượu chính của Trung Quốc, là loại rượu ngũ cốc được ủ từ gạo, hoặc kê và ngô.

Ban đầu bà Thịnh cũng không có khẩu vị gì, nghe y nói thấy thú vị quá nên cũng nói: "Vào phòng bệnh ăn tạm vài miếng cũng được, chúng ta qua đó đi."

Huyền Hiểu Đông dẫn bọn họ về phòng bệnh, căn phòng này là phòng cao cấp, tất cả thiết bị đều đầy đủ.

Y mở bình giữ nhiệt đổ hai bát cháo thịt ra trước đưa cho họ, rồi lại mở nồi cơm điện, quả nhiên hương gà bay ra, gà đã được hầm nhừ, mùi thơm đậm đà.

Huyền Hiểu Đông cầm đũa chọc thử một nhát, tách mấy phần thịt đùi và cánh ra cho bà lão và Thịnh Lỗi Lỗi, lại cho thêm một đĩa thịt khô xào củ cải vào lò vi sóng quay, nóng bỏng tay, y lấy ra rồi gọi họ vào ăn, còn bản thân thì xếp cặp chân gà lại, quay lại bên ngoài phòng phẫu thuật tiếp tục trông coi.

Thịnh Lỗi Lỗi đeo găng tay dùng một lần xé thịt gà giúp bà nội, lại nhìn sang đĩa thịt khô xào củ cải thơm nức mũi, vô cùng khâm phục nói: "Huyền Hiểu

Đông đúng là thật sự biết hưởng thụ cuộc sống."

Bà Thịnh nói: "Gọi anh Hiếu Đông, không biết trên biết dưới."

Tận hưởng cuộc sống cũng tốt, chú nhỏ của cháu trải qua cuộc sống lạnh như băng, không có hương vị cuộc sống thường nhật gì hết." Bà ăn thịt gà thơm lừng đã chín nhừ, "Món gà xốt xì dầu này ngon quá, rất hợp với người già chúng ta, vừa nãy cháu nghe có hiếu không? Nghe hiếu thì về làm cho bà nếm thử đi."

Thịnh Lỗi Lỗi: "...!Hình như nghe cũng rất đơn giản, ướp gia vị đều trong và ngoài rồi bỏ vào nồi cơm điện ấn nút nấu cơm, để cháu về xem thử."

Bà Thịnh nghĩ ngợi rồi kết luận: "Bà cảm thấy cháu không ổn, vẫn là Hiếu Đông đáng tin hơn."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Chú nhỏ thật sự chọn anh Hiếu Đông sao?"

Bà Thịnh nói: "Những cái khác không nói, chỉ tính cách thôi thì đúng là hợp thật, cả đời nó toàn bay trên cao, giờ đã có người có thể giậm chân đi trên đất theo sát nó, rất tốt."

Hơn nữa thật ra suy nghĩ kiểm soát của chú nhỏ cháu rất mạnh, nhất là với những gì thuộc về mình.

Hôm đó nó không nhiều lời mà xóa luôn tin nhắn mẹ Hiếu Đông gửi đến, bà thấy mà đỏ mồ hôi hột, sợ sau đó Hiếu Đông không vui nên mới vội vàng đứng ra lo việc này.

Kết quả Hiếu Đông không nói gì cả, tính tình thật sự quá tốt, không tính toán suy nghĩ gì."

Thịnh Lỗi Lỗi cười hề hề, "Cháu cảm thấy tính cháu và chú nhỏ rất giống nhau, chỉ là cháu không ưu tú bằng chú mà thôi."

Bà Thịnh khinh bỉ liếc sang nhìn gã, "Những lúc không ưu tú, tính nết cháu khó chịu đúng là không ai chịu nổi, khó trách không thấy cháu nhắc đến bạn bè."

Thịnh Lỗi Lỗi: "..."

Gã sàu nào thay đổi chủ đề: "Nếu cuộc phẫu thuật của chú nhỏ thuận lợi, phục hồi được khả năng đi lại, cho dù không quay về Bộ ngoại giao thì hẳn là muốn kinh doanh công ty, không thể lúc nào cũng theo Hiếu Đông về

nông trường được.

Thế nhưng bảo Hiếu Đông cứ mãi theo sau chú nhỏ, bọn họ lại không có con, đến lúc đó Hiếu Đông theo chú nhỏ rồi, có lẽ anh ấy sẽ thành người rảnh rỗi lắm, trong thành phố không có đất, anh ấy nấu cơm làm việc nhà chăm sóc chú nhỏ, thế chẳng phải giống như bảo mẫu điều dưỡng sao? Thế thì có gì thú vị chứ? Chính bản thân anh ấy có thể vượt qua cửa ải đó sao? Cháu cảm thấy, thật ra Hiếu Đông là một người rất kiêu ngạo."

Bà Thịnh nói: "Cách sống của mỗi người không giống nhau, trong mắt cháu chỉ toàn quyền lực thế tục với địa vị cao thấp, làm việc nhà nấu cơm thì là bảo mẫu sao? Chăm sóc cho chú nhỏ của cháu thì là điều dưỡng à? Cháu thử dùng tiền bảo Hiếu Đông nấu cơm chăm sóc cho cháu thử đi, liệu người ta có để ý đến cháu không? Cậu ấy sinh hoạt khỏe mạnh, thu nhập tự túc, lại cùng với chú nhỏ là hai bên tình nguyện, cần cháu chỉ trở cuộc sống của họ sao? Bản thân chú nhỏ cháu sẽ xử lý tốt, cho dù sau này không bên nhau nữa thì cũng không sao, cuộc sống của nó có thêm một người bạn cũng rất tốt."

Thịnh Lỗi Lỗi vẫn biết bà nội nhà mình có tư tưởng tiến bộ, hết cách đành thở dài, "Còn chẳng phải vì cháu sợ bây giờ họ hạnh phúc quá, tương lai nhỡ lại thành vợ chồng bất hòa sao? Huyền Hiếu Đông...!Người như anh ấy làm bạn bè cũng rất tốt."

Bà Thịnh nói: "Cháu yên tâm đi, cho dù chú nhỏ của cháu và Huyền Hiếu Đông có chia tay thì cũng nhất định vẫn là bạn bè, có thể tiếp tục qua lại."

Thịnh Lỗi Lỗi nghĩ bụng, nói: "Vẫn qua lại được? Ý là cũng có thể theo đuổi ấy hả?"

Bà Thịnh quay đầu gõ đũa vào đầu Thịnh Lỗi Lỗi, "Cháu muốn ăn đòn đúng không?"

Thịnh Lỗi Lỗi cười ha ha, sờ mũi nói: "Nhìn anh Hiếu Đông làm cháu bỗng dưng cũng cảm thấy mình rất cần một người như vậy." Toàn tâm toàn ý chăm sóc chu đáo, rất khó khiến người ta không ngưỡng mộ.

Bà Thịnh lạnh lùng vô tình: "Còn chẳng phải do cháu lười sao? Chỉ riêng dáng vẻ như này của cháu, Hiếu Đông để ý đến cháu mới lạ."

Bà suy nghĩ rồi chợt cảm thấy chuyện Thịnh Lỗi Lỗi vừa nói không thể không đề phòng, bèn hỏi: "Cháu trai của Chủ Tiềm Khê tên gì ấy nhỉ? Lần trước cháu nói quan hệ giữa nó và Hiếu Đông không tệ."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Chủ Nhược Chuyết, gần đây cậu ta cứ bận bịu qua lại hai

đầu Hoàn Kinh với Tĩnh Hải, hình như gia nhập Chủ Thị rồi."

Bà Thịnh nghĩ rồi nói: "Hai hôm nữa chú nhỏ cháu phẫu thuật ổn định xong, cháu giúp bà hẹn gặp Tiểu Chủ."

Thịnh Lỗi Lỗi hơi ngạc nhiên, "Bà không ra nước ngoài nữa ạ?"

Bà Thịnh nói: "Ở bên cạnh chú nhỏ cháu thêm một thời gian nữa đã...!Người rảnh rồi nên cần kiếm việc mà làm, bà tìm vài việc bảo anh Hiểu Đông của cháu làm, cho dù có nhậ nhệch chơi bời thì cũng lấp kín được thời gian của nó."

Thịnh Lỗi Lỗi thấy bà Thịnh để tâm trong lòng như vậy thì cũng yên tâm hơn.

Cuộc phẫu thuật kéo dài khoảng tám tiếng đồng hồ, Thịnh Vô Ngung mới được đẩy ra ngoài, vẫn còn trong trạng thái ngủ say do gây tê.

Bác sĩ Witt nói với bà Thịnh và Huyền Hiểu Đông: "Từ trạng bị kỹ thuật mà nói, có thể coi cuộc phẫu thuật đã thành công, nhưng cụ thể có đạt được hiệu quả hay không thì còn phải xem giai đoạn sau, sẽ có chuyên gia theo dõi cận kề số liệu sức khỏe cho cậu ấy, cũng cần người thân chú ý chăm sóc."

Bà Thịnh nghe thấy cuộc phẫu thuật thành công thì cũng có phần yên lòng.

Y tá đi tới dặn dò, hai tiếng lật người một lần, trong 24 giờ cấm ăn cấm uống, thường xuyên xoa bóp hai chân giúp bệnh nhân để phòng ngừa tắc động mạch...!và nhiều điều cần chú ý khác.

Thấy trời tối rồi, phải về thôi, kế hoạch ban đầu của bà Thịnh là bảo Thịnh Lỗi Lỗi thay ca cho Huyền Hiểu Đông, nhưng Huyền Hiểu Đông cứ khăng khăng muốn trông Thịnh Vô Ngung cho đến khi anh tỉnh lại.

Y bảo Thịnh Lỗi Lỗi về, sáng sớm mai hẵng quay lại thay ca giúp mình. Huyền Hiểu Đông trông Thịnh Vô Ngung trong phòng bệnh yên tĩnh.

Anh vẫn nằm nghiêng, cột sống có giá đỡ cố định, cúi đầu là nhìn thấy sườn mặt và hàng mi vừa dày vừa dài của anh, sống mũi cao vút, gương mặt tuấn tú, bờ môi nhợt nhạt.

Y nghĩ thầm, lúc này không phải là mỹ nhân ngư, phải là người đẹp ngủ trong rừng mới đúng.

Y giơ tay xoa nhẹ lên bờ môi hơi khô của Thịnh Vô Ngung, tìm bông ngoáy tai chấm nước thấm ướt lên môi anh, trong lòng vô cùng xót xa.

Dáng vẻ này khiến y nhớ lại lần đầu tiên mình giúp anh gội đầu bằng lá ngải cứu, trong phòng tắm mịn mù hơi nước, anh nhắm mắt lại ngã ra sau bồn tắm, trông khá giống bây giờ, nhưng hơi nước đã hun bờ môi anh đỏ thắm, gương mặt cũng hồng hào hẳn lên.

Cảnh tượng đó khiến y ngạc nhiên, ấy vậy mà bản thân lại nhớ rõ ràng đến vậy, đáng ra khi đó nên đánh thức anh dậy mới phải.

Y thích chăm sóc người ta, đặc biệt là một người đẹp quang minh chính đại như ngài Thịnh đây, từ khi trưởng thành y đã thích những người đẹp rồi.

Vì cuộc phẫu thuật, bọn họ cũng đã cấm dục một khoảng thời gian.

Nơi này là phòng bệnh cá nhân.

Lúc này Huyền Hiểu Đông không nhẫn nại được nữa, hormone khiến sự mong mỏi của y trở nên mãnh liệt hơn.

Y hơi cúi đầu xuống, lặng lẽ ngậm lấy môi Thịnh Vô Ngung, sau đó mút vào mân mê, cảm giác ướt át mềm mại khiến y thấy thỏa mãn.

Đang hôn giữa chừng thì bỗng nhiên Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, vẻ mặt Huyền Hiểu Đông nhất thời đông cứng, có phần cuống quýt, nhưng rõ ràng Thịnh Vô Ngung còn chưa tỉnh táo, chỉ mơ hồ lẩm bẩm một câu: "Lạnh."

Tròng mắt màu hổ phách mang theo vẻ yếu đuối và u buồn, có lẽ thuốc gây tê khiến anh thấy lạnh.

Một Thịnh Vô Ngung mơ màng mong manh như vậy khiến sự yêu thương xót xa trong lòng Huyền Hiểu Đông càng trở nên hùng hực hơn, y mở tấm chăn mỏng đắp lên, sau đó ngồi ở mép giường ôm anh thật chặt.

Thịnh Vô Ngung lơ mơ tựa sát vào y, cuối cùng đã cảm thấy an toàn và ấm áp, đôi mắt khép lại trong chốc lát rồi mới từ từ tỉnh táo lại, "Mấy giờ rồi?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Hơn chín giờ, anh vẫn chưa thể uống nước và ăn cơm, cảm giác thế nào?"

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng nói: "Rất đau rất mệt, thắt lưng cũng dần đau rồi, hẳn là thuốc tê dần mất tác dụng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Em xoay người giúp anh nhé?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Được."

Trên người anh còn gắn rất nhiều dụng cụ và máy móc kỳ quái, hai chân lại không thể cử động, thân thể cao lớn, xoay người không phải chuyện đơn giản.

Trên thực tế, ở phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện này cũng có kết hợp cả y tá nam và y tá nữ, nhưng Huyền Hiểu Đông biết tính Thịnh Vô Ngung, tất cả mọi việc chăm sóc cá nhân y đều tự làm giúp anh.

Chăm sóc một Thịnh Vô Ngung không thể động đậy khiến y có cảm giác thỏa mãn, y thừa nhận mình sợ một vài bí mật về phương diện này.

Huyền Hiểu Đông xuống giường bế anh lên, nhẹ nhàng linh hoạt giúp anh lật người, sau đó chỉnh lại tỉ mỉ từng loại dây dụng cụ và ống truyền dịch, giúp anh xoa bóp từ mũi chân, mắt cá nhân rồi lên bắp đùi một lượt, sau đó lại đắp kín chắn lên.

Thịnh Vô Ngung nói: "Em cũng nghỉ ngơi đi, mệt không?"

Huyền Hiểu Đông cầm khăn mặt lau mồ hôi trên trán anh, thấy tóc anh rối thắm ướt mồ hôi lạnh, biết hẳn là anh đã bắt đầu đau, chỉ là đang cố nhịn.

Y đan ngón tay vào mái tóc Thịnh Vô Ngung chậm rãi vuốt ve, giúp anh xoa bóp da đầu và não sau, cùng da thịt trên cổ.

Bao giờ bệnh nhân bại liệt cũng cần nhiều hộ lý giúp xoa bóp, y bắt tay vào làm lại hết sức thành thạo.

Nhưng cũng bởi vậy mà hai người họ đã áp sát vô cùng gần nhau, hơi thở của Thịnh Vô Ngung phả lên gò má y, Thịnh Vô Ngung chợt nhớ ra cảm giác mơ hồ ban nãy, "Vừa rồi em lén hôn tôi phải không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không được sao? Người đẹp đang say ngủ?"

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Lại thay đổi thiết lập nhân vật cho tôi đây à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Mỹ nhân ngư phẫu thuật xong sẽ phục hồi được khả năng đi lại, hai chân sẽ linh hoạt học được khiêu vũ và chạy trốn, chỉ có lúc ngủ mới thuộc về em thôi."

Thịnh Vô Ngung biết y nói thế để phân tán sự chú ý của mình, nhưng anh vẫn quanh quẩn ở chủ đề đó, "Là hoàng tử hạnh phúc(*) chỉ có thể bị vây ở sân ga, đợi chú én nhỏ mang đến những tin tức thú vị cho mình mỗi ngày."

(*) The Happy Prince - Câu chuyện cổ tích cảm động kể về chàng hoàng tử

có trái tim nhân hậu, cùng với chú Én nhỏ quên thân mình, giúp đỡ những mảnh đời bất hạnh.

Huyền Hiểu Đông thấp giọng cười, Thịnh Vô Ngung nói: "Đợi tôi khỏe lại sẽ dẫn em đi xem nhạc kịch."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được——Vừa nãy mẹ anh cũng nói vậy, bà nói có kế hoạch cho một loạt triển lãm và văn hóa diễn xuất trong nước, đến lúc đó sẽ bảo em đi cùng với bà."

Thịnh Vô Ngung nói: "Rất tốt, đến lúc đó có thể gặp được rất nhiều ngôi sao nổi tiếng, hôm nay bà ấy trông ở đây rất lâu sao? Đã về nghỉ ngơi chưa? Mẹ lớn tuổi rồi mà vẫn phải thường xuyên nhọc lòng vì tôi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, Lỗi Lỗi đưa bà ấy về rồi, ban đầu cậu ấy muốn ở lại chăm sóc anh, nhưng em bảo cậu ấy về."

Anh từng phẫu thuật nhiều lần vậy rồi phải không?" Lần nào cũng khó chịu nổi thế này sao? Nằm yên không thể động đậy, xoay người luôn cần người khác hỗ trợ, khó chịu chỉ có thể bản thân chịu đựng một mình, hơn nữa...! Vẫn chưa biết kết quả.

Trước đó y đã biết sau ca phẫu thuật sẽ rất khó khăn, nhưng khi thực sự phải đối mặt với nó, tim y vẫn rất đau đớn.

Thịnh Vô Ngung nói: "Đúng vậy, sau khi lấy viên đạn ra thì có phẫu thuật mấy lần...! Trước đây không có em, đúng là khó vượt qua."

Vì lẽ đó nên sau khi phẫu thuật, tôi rất khao khát được có em bầu bạn bên cạnh." Thận trọng từng bước một mới mưu tính đến ngày hôm nay.

Huyền Hiểu Đông biết rõ điểm này, quả thật anh đang trong giai đoạn suy sụp nên mới tha thiết muốn có y bên cạnh, nhưng y không tin anh thoát khỏi giai đoạn này rồi sẽ còn cần mình nữa.

Nhưng lúc này đây, y biết, Thịnh Vô Ngung đang cần mình.

Huyền Hiểu Đông vuốt tóc anh, nghĩ thầm trong lòng, anh thật sự rất kiên cường.

Y nhẹ nhàng hôn lên trán anh, "Bác sĩ nói tỉnh rồi thì không thể ngủ nữa, phải duy trì sự tỉnh táo cho anh sáu tiếng để chắc chắn không để lại di chứng gây tê về sau, anh nói chuyện với em đi."

Giọng nói của y dịu dàng, Thịnh Vô Ngung dán sát vào người y, cũng cảm thấy ấm áp và yên tâm hơn.

Thật ra cơ thể anh đang vô cùng khó chịu, da dẻ râm ran, nhức nhối, đau đốn, hơi thở cũng không đều, hơn nữa anh đã từng trải qua sự khó chịu như vậy rất nhiều lần, nhưng lần này đã có người ôm lấy anh bằng cánh tay ấm áp, anh cảm thấy mình có thể chịu đựng vượt qua được. Anh khẽ giọng nói: "Nói gì đây? Có lẽ tôi phải nằm viện một tháng, không có phản ứng gì thì có thể xuất viện."

Phải sắp xếp nơi ở cho nhân viên y tế, mà căn hộ bên Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm lại không đủ phòng, không tiện sắp xếp cho người ngoài nên có lẽ chúng ta phải thu xếp sang ở biệt thự gần bệnh viện...!Mấy hôm nữa em tìm Thi Ký Thanh lấy chìa khóa, có đồ đạc gì muốn mang thì cũng bảo cô ấy dọn cho.

Tôi đã đặc biệt dặn dò để nguyên khu vườn phía sau, chỉ bỏ đất màu mỡ ở đó thôi, đợi em đến trồng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Trồng gì đây? Chỉ có thể trồng rau, húng tây, anh thích loại đó mà, hương thảo, bạc hà, húng quế đều rất dễ sống..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Đều theo em, em muốn trồng hoa cũng được."

Huyền Hiểu Đông hỏi: "Anh có thích hoa gì không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Có thể nở hoa, màu sắc rực rỡ là được, tôi không đặc biệt thích loài nào..."

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, "Cúc mâm xôi, hoa lupin đều không tệ, trồng lớn nhanh mà ra hoa cũng nhanh, nhưng mà mùi hương thì..."

Đêm khuya, trong phòng bệnh im phăng phắc, hai người họ anh một câu em một câu cứ trò chuyện như ngựa thần lướt gió tung mây(*), đắm chìm trong bầu không khí dịu dàng thấm thiết.

(*) Ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc.

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Cúc mâm xôi: Hay còn gọi đại cúc, cúc đại đóa là một loài thực vật lâu năm và thực vật có hoa trong họ Cúc, là một loài nuôi trồng và lai giống, được trồng ở Trung Quốc từ hơn 3000 năm.

[Click để xem ảnh](#)

Hoa đậu lupin: Một loài cây kỳ lạ, có thể cao đến 1,5m.

Đây là một loài cây lâu năm bởi hạt giống được gieo vào mùa hè, mùa đông thì các bộ phận của cây đều héo dần và đến mùa hè năm sau cây tiếp tục phát triển trở lại..

Chương 54: 54: Công Chúa Hạt Đậu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tuần đầu tiên sau phẫu thuật là giai đoạn gian nan nhất, tất cả mọi việc chăm sóc cá nhân của Thịnh Vô Ngung đều do một tay Huyền Hiểu Đông lo liệu.

Thỉnh thoảng Thịnh Lỗi Lỗi tới thay ca cũng chỉ làm vài việc như hộ tống, trông coi và chân chạy vặt.

Thịnh Vô Ngung vốn dĩ cũng cảm thấy làm phiền Huyền Hiểu Đông, nhưng Huyền Hiểu Đông tinh lực dồi dào, tay chân nhanh nhẹn, làm việc khiến người ta cảm thấy y chẳng gặp khó khăn chút nào, chưa kể y và anh là cặp đôi đang yêu nhau, thẳng thắn mà nói họ còn có thêm thời gian tình thú bên nhau nữa.

Bởi vậy Thịnh Vô Ngung phục hồi rất nhanh, đã mau chóng có thể ngồi được xe lăn.

Chưa gì đã nửa tháng trôi qua, miệng vết thương đã khép, giá đỡ cũng được tháo ra, trước mắt chưa thấy phản ứng bài xích, cuối cùng Thịnh Vô Ngung đã có thể tắm rửa.

Huyền Hiểu Đông làm thêm một chút tinh dầu ngải cứu, đưa cho Thịnh Vô Ngung ngâm mình tắm trong phòng tắm, sau đó y chậm rãi giúp anh xoa bóp hai chân và ngón chân của anh.

Hai chân Thịnh Vô Ngung không có cảm giác, rất dễ bị tắc động mạch, bởi

vậy lúc nào Huyền Hiểu Đông cũng cẩn thận, không có gì làm là sẽ giúp anh xoa bóp.

Nhưng hôm đó đang xoa bóp, Thịnh Vô Ngung bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn anh, vẻ mặt Thịnh Vô Ngung có phần hoang mang, "Vừa nãy...!chân trái của tôi hình như có cảm giác, em bóp lại xem."

Huyền Hiểu Đông đặt chân anh lên đầu gối mình, vừa nhẹ nhàng xoa bóp lên chân anh một cách chậm rãi, vừa quan sát biểu cảm của Thịnh Vô Ngung.

Lúc ấn đến ngón chân thứ tư, Thịnh Vô Ngung nói: "Chỗ này, có cảm giác, giúp tôi mặc quần áo, chúng ta gọi bác sĩ."

Huyền Hiểu Đông cũng rất phân chấn, đứng dậy ngay lập tức, cầm khăn tắm lau khô toàn thân cho Thịnh Vô Ngung rồi bế anh lên giường bệnh, giúp anh mặc quần áo, sau đó đích thân đi tìm bác sĩ đến.

Bác sĩ Witt đến rất nhanh, còn dẫn theo mấy chuyên gia nữa cùng tới, vẻ mặt họ đều rất phấn khởi, cùng đẩy Thịnh Vô Ngung vào phòng trị liệu, kiểm tra lại lần lượt một lần nữa.

Lúc được đưa trở về, trên mặt Thịnh Vô Ngung hiện vẻ mệt mỏi, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông, anh vẫn nở nụ cười, "Hiện tượng tốt, chứng tỏ dây thần kinh mới được cấy ghép đã bắt đầu hợp nhất với hệ thần kinh trung ương của tôi, có tác dụng rồi."

Bác sĩ Witt lại sửa đổi phương án trị liệu và vật lý trị liệu một lần nữa, nhằm kích thích sự phục hồi và gia tăng của thần kinh, thuốc cũng sẽ thay đổi.

Có thể nói tiến triển rất ổn."

Huyền Hiểu Đông tiến đến bế anh lên giường, mắt cười cong cong, hai người trao nhau nụ hôn, Thịnh Vô Ngung khẽ giọng nói: "Dự đoán một cách lạc quan, khả năng chỉ cần quan sát thêm một tháng nữa là chúng ta có thể về nhà trị liệu, không cần phải ở bệnh viện mãi."

Huyền Hiểu Đông nói ngay: "Ngày mai em đi tìm Thi Ký Thanh thu dọn lại nhà cửa cho cẩn thận."

Thịnh Vô Ngung nấn lấy cổ tay y, "Sáng mai tôi bảo Thịnh Lỗi Lỗi đến thay em, kế tiếp chỉ cần thêm trị liệu vật lý như bình thường, có Lỗi Lỗi ở đây là được."

Em vất vả lâu như vậy rồi, sáng mai trở về dọn dẹp biệt thự tôi tính dưỡng, với lại em cũng nghỉ ngơi ở nhà thật tốt đi, ban ngày em sắp xếp thu dọn ở nhà, buổi tối qua chỗ tôi là được."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được."

Thịnh Vô Ngung nghĩ rồi nói: "Khoảng thời gian qua toàn ăn thức ăn lỏng, khi nào về em từ từ làm vài món gì hay ho cho tôi nếm thử đi."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Vậy anh muốn ăn gì?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tạm thời chưa nghĩ ra ngay được, nhưng mà ăn thức ăn lỏng nhiều quá thật sự không chịu nổi nữa, em làm món gì đặc biệt vào nhé."

Đương nhiên là Huyền Hiểu Đông chiều theo ý anh rồi, "Được rồi, để em suy nghĩ, thế nhưng bây giờ anh vẫn phải ăn thanh đạm, vừa muốn thanh đạm vừa muốn đặc biệt, anh thách đố em phải không?" Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn y, "Làm khó được em sao?"

Huyền Hiểu Đông cười cúi đầu hôn anh, "Ừm, sáng mai em làm xong sẽ mang đến, xem anh có thích ăn không nhé."

Quả nhiên đêm đó Huyền Hiểu Đông cứ suy nghĩ, sáng hôm sau thấy Thịnh Lỗi Lỗi đến rồi thì trở về căn hộ, tìm Thi Ký Thanh, trước tiên đi xem biệt thự cần dùng để tĩnh dưỡng.

Đúng là căn biệt thự đó không xa bệnh viện, đi bộ chỉ mất hai mươi phút, nếu có chuyện gì thì có thể đến bệnh viện ngay, lại còn là nhà riêng nữa, đương nhiên tĩnh dưỡng ở chỗ này sẽ thoải mái và tiện nghi hơn rất nhiều.

Thi Ký Thanh vừa dẫn y đi từ trên xuống dưới tham quan một lượt, vừa giới thiệu: "Thật ra trước đây biệt thự này là của cô Lư, sau đó chủ tịch Thịnh tới Tĩnh Hải gây dựng sự nghiệp, cô Lư đã cho chủ tịch Thịnh ở, cũng vì nó gần bệnh viện đến rất thuận tiện đến bệnh viện trị liệu vật lý, cũng đã sửa sang rất nhiều để thuận lợi cho sinh hoạt, cho nên rất nhiều thiết bị đều có sẵn."

Ở khoảng hai ba năm, chủ tịch Thịnh thành lập Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, mua được tòa nhà, vì để tiện cho công việc nên tầng cao nhất của

Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm được tách riêng ra làm căn hộ của anh ấy." Huyền Hiểu Đông quan sát kỹ, quả nhiên mỗi gian phòng đều được giữ gìn rất tốt, luôn có nhân viên nội trợ đến quét tước và bảo dưỡng định kỳ mỗi tuần, phòng và khu vực chung cũng nhiều hơn, đương nhiên cũng đầy đủ hơn so với căn hộ bên kia, dù sao lần này Thịnh Vô Ngung tính dưỡng và phục hồi sức khỏe ắt phải cần nhân viên y tế chuyên nghiệp ở lại.

Mà một khi ngoài hai người họ ra có thêm người khác ở đây thì cũng phải sắp xếp thêm đầu bếp chịu trách nhiệm nấu nướng, tài xế chịu trách nhiệm đưa đón sắm sửa...

Phòng ốc được dọn dẹp rất sạch sẽ, chỉ cần chuyển đồ từ căn hộ bên kia tới là được, sân trước sân sau do không có ai ở nên chỉ trồng một vài cây hoa trà Nhật Bản và cây ăn quả như sơn trà.

Huyền Hiểu Đông nhìn những thực vật đó và hàng cây bên đường đã bắt đầu đâm ra chồi non, bưng tỉnh nhận ra họ đã nhập viện gần một tháng, mùa xuân sắp tới rồi.

Y nhìn chằm chằm mảnh đất màu mỡ, bỗng nhiên hơi nhớ nông trường lưng chừng núi của mình, lúc này đáng ra phải xới đất gieo hạt giống xuống, rồi lại tiếp tục đi lên núi lật đất lên xem cây sơn trà mình đã trồng.

Y nhờ Thi Ký Thanh mua một ít cúc mâm xôi để trồng vào bồn hoa sẽ dễ trở bông hơn, rồi lại suy nghĩ lúc đi mua thức ăn phải chọn loại cây nào để trồng một chút, đợi khi nào Thịnh Vô Ngung xuất viện đến đây ở thì mới có rau tươi để ăn.

Trồng gì thì tốt đây nhỉ? Cải dầu, mầm củ cải, xà lách, cải thìa, rau thơm, chân vịt, hành lá...!Huyền Hiểu Đông như nhìn thấy những chồi non yếu ớt xanh mơn mớn bắt chọt sinh trưởng mạnh mẽ trên vùng đất đen màu mỡ, ngắt chúng xuống mang đi rửa sạch, thả vào nồi canh nóng hổi sẽ trong vắt thơm ngon lắm đây.

Mong muốn được trồng trọt vừa trên đà rục rịch, Huyền Hiểu Đông quyết định sẽ mua thêm đồ để cải tạo nơi này, trước tiên đến chợ một chuyến, ngoài mua thức ăn ra thì y còn mua lượng lớn hạt giống hoa và hạt giống rau, sau đó trở về căn hộ, bỗng nhận được điện thoại của Chủ Nhược

Chuyết.

Giọng điệu Chủ Nhược Chuyết vẫn thoải mái như vậy, "Thịnh Lỗi Lỗi bảo hôm nay đến thay ca cho anh, anh hiếm khi được ra ngoài nghỉ ngơi một lát, đúng lúc trước đây tôi vẫn luôn nói muốn đến thăm chủ tịch Thịnh, nhưng anh ấy không tiếp khách mấy, tôi mang chút quà qua gửi anh nhé." Thật ra Huyền Hiểu Đông có phần không kiên nhẫn, nhưng vẫn tiếp đãi hẳn, còn tán gẫu vài ba câu với hẳn trong chốc lát.

Chủ Nhược Chuyết lại dè dặt nói: "Lâm Diệc Cảnh về nước rồi, nghe nói cuộc phẫu thuật của bác Lâm thành công như dự kiến, hiện tại cặp sinh đôi hộ tống theo ở nước ngoài, còn cậu ta thì về điều hành Lâm Thị." Huyền Hiểu Đông ừm một tiếng, Chủ Nhược Chuyết cũng không nói gì nữa, chỉ nói chuyện phiếm vài câu rồi mới đứng dậy tạm biệt.

Lúc này Huyền Hiểu Đông mới bắt đầu tập trung nấu cơm cho Thịnh Vô Ngung.

Sau phẫu thuật ăn thức ăn lỏng hơn nửa tháng, thật ra trước đó Thịnh Vô Ngung vẫn không than phiền gì, nhưng nếu hôm nay muốn xách món ăn mới mẻ đến thì đương nhiên Huyền Hiểu Đông vẫn phải tốn chút tâm tư. Bà Thịnh có đưa một bọc lớn gồm yến sào, cá lăng, hải sâm, bào ngư và các loại đồ khô khác để y dùng, nhưng rõ ràng Thịnh Vô Ngung chẳng có hứng thú gì với mấy thứ này.

Vẫn nên làm món gì có hương vị mới lạ, Huyền Hiểu Đông suy nghĩ, nấu canh đầu cá rế sấn, cơm nhím biển bào ngư kết hợp với sốt bào ngư, nêm nếm sao cho thật đậm đà tươi sốt và tròn vị, lại lược thêm chút cải xanh.

Thấy mặt trời đã lặn xuống đằng Tây, y đóng gói phần cơm nước cho hai người rồi lái xe quay lại bệnh viện.

Thịnh Lỗi Lỗi thấy y mang cơm tới thì vô cùng vui vẻ, tràn trề hứng khởi ăn cơm.

Huyền Hiểu Đông thấy Thịnh Vô Ngung khẽ cười cũng ăn một chút, nhưng cuối cùng anh vẫn không có khẩu vị lắm, chưa ăn được bao nhiêu đã buông thìa xuống.

Thịnh Lỗi Lỗi ăn xong thì đổi ca cho Huyền Hiểu Đông, về nhà.

Huyền Hiểu Đông thu dọn bát đĩa định giúp Thịnh Vô Ngung tắm rửa, Thịnh Vô Ngung lại nói: "Vừa nãy đã tắm rồi, tôi nhờ Lỗi Lỗi sấy khô quần áo đã giặt."

Huyền Hiểu Đông hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ đến hẳn là do Thịnh Vô Ngung lo mình vất vả, cười nói: "Đừng làm phiền cậu ấy, cứ để dành phúc lợi này cho em đi."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Ban nãy ra mồ hôi, quần áo dính dính khó chịu nên mang đi giặt rồi, cũng không cần nhờ Thịnh Lỗi Lỗi, là tôi tự giặt, em yên tâm, vẫn còn rất trong sạch nhé."

Huyền Hiểu Đông cũng cười, đi tới ngồi xuống giúp anh xoa bóp hai chân, kể lại việc bố trí nhà cửa, "Em mua một bao lớn hạt giống rau và hoa, ngày mai sẽ rắc lên đất, đợi đến khi anh xuất viện chắc chúng sẽ nảy mầm hết."

Thịnh Vô Ngung cũng hào hứng, "Hay lắm, em trồng gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông vừa bóp vừa nói: "Chủ yếu là cải dầu và rau chân vịt, đúng rồi, nên trồng thêm cả họ nữa, họ mùa xuân nấu vẫn thơm ngon lắm."

Thịnh Vô Ngung dịu dàng đồng ý, Huyền Hiểu Đông cứ nhắc đến trồng rau là hết sức phấn khởi, "Vẫn phải tranh thủ thời gian quay về nông trường bên kia, trồng vài loại rau không cần chăm bón...! Đúng rồi, hôm nay Chủ Nhược Chuyết tới, nói cuộc phẫu thuật của Lâm Nhược Phi rất thành công, Lâm Diệc Cẩn đã về điều hành công việc ở Lâm Thị."

Thịnh Vô Ngung nói: "Mấy ngày tới đều là vật lý trị liệu, cũng không có việc gì, em và Chủ Nhược Chuyết đi chơi đi, cưỡi ngựa giải sầu cũng được, về nông trường thu xếp đồ đạc cũng được."

Đúng rồi, mẹ tôi có tổ chức buổi hòa nhạc, em đi cùng bà đến lễ khai mạc xem nhé, mấy ngày qua đã khiến em vất vả rồi."

Huyền Hiểu Đông không phản đối: "Đi một mình thì có gì thú vị chứ, đợi anh khỏe lại rồi nói sau đi."

Y lại nói thêm vài câu nhưng thấy Thịnh Vô Ngung không lên tiếng, ngược mắt lên thì phát hiện anh đã ngủ, có hơi ngoài ý muốn, nhưng y vẫn nhẹ nhàng sửa lại áo quần giúp anh, phủ chăn lên, kéo rèm cửa sổ lại rồi tắt đèn đi.

Rạng sáng hôm sau thức dậy, Thịnh Vô Ngung uống chút sữa bò và ăn trứng gà, thấy Thịnh Lỗi Lỗi đã tới thay ca thì lại nói với Huyền Hiểu Đông: "Quần áo tôi đặt giúp em lần trước đã đến rồi, hôm nay đúng lúc rảnh rồi

em mặc thử xem sao...!Với lại canh gà bong bóng cá lần trước tôi thử thấy không tệ, hôm nay em làm giúp tôi món đó đi...!Còn cả hải sâm xào hành nữa..."

Huyền Hiểu Đông nói: "Hôm qua anh không nói, không thì em đã ngâm hải sâm rồi, hôm nay đi còn chưa ngâm nữa..."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Còn chẳng phải do sáng nay tôi mới nhớ ra muốn ăn sao? Làm phiền Hiểu Đông nhé."

Huyền Hiểu Đông nói: "Hôm qua nấu anh cũng không ăn nhiều..." Y chợt nhớ ra gì đó, liếc sang Thịnh Lỗi Lỗi rồi đột nhiên hỏi Thịnh Vô Ngung, "Có phải vật lý trị liệu đau lắm không? Em thấy hôm qua khẩu vị anh ăn cũng không ngon miệng."

Sắc mặt Thịnh Vô Ngung vẫn không thay đổi, "Không đâu, là đổi thuốc nên khẩu vị mới không tốt."

Nhưng Huyền Hiểu Đông không tin, "Em ra ngoài hỏi bác sĩ Witt."

Thịnh Vô Ngung hết cách, thở dài nói: "Có hơi đau và mệt."

Huyền Hiểu Đông không nói gì, chỉ nhìn anh đăm đăm.

Thịnh Vô Ngung nhận sai, "Rất chật vật, không muốn khiến em đau lòng."

Huyền Hiểu Đông: "Em ở cùng anh."

Thịnh Vô Ngung không lên tiếng.

Cho đến khi thật sự tiến hành vật lý trị liệu, y mới biết "rất chật vật" là thế nào.

Đó là trị liệu bằng điện, dùng điện lưu để kích thích thần kinh.

Thịnh Vô Ngung bị trói trên các máy móc, dòng điện xuyên qua các dây thần kinh trên da thịt, cả người anh run lên bần bật, vẫn không tránh khỏi bật ra tiếng kêu.

Khi kết thúc quá trình trị liệu, quần áo cả người anh ướt đẫm, anh cũng không còn sức mà nói chuyện nữa, chỉ nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt.

Huyền Hiểu Đông im lặng giúp anh thay quần áo sạch, bế anh lên giường, nhìn anh gằn như sắp ngủ thiếp đi ngay lập tức.

"Cậu ấy rất lo lắng." Lúc đi qua kiểm tra, bác sĩ Witt nói với Huyền Hiểu Đông, y tá phiên dịch giúp y, "Ngài Thịnh hi vọng có thể mau chóng phục hồi như bình thường, lựa chọn phương án này đúng là sự đau đớn rất lớn, thế nhưng hiệu quả cũng rất tốt."

Chỉ là khoảng thời gian này khẩu vị có thể sẽ không tốt, gia đình cũng cần chú ý vấn đề xoa dịu tinh thần cho cậu ấy."

Huyền Hiểu Đông không nói gì, chỉ là mỗi ngày sau đều không rời bệnh viện, luôn trông chừng Thịnh Vô Ngung thật kỹ.

Đêm khuya tĩnh lặng, Thịnh Vô Ngung cười nói với y, "Giống như công chúa hạt đậu ấy, trên giường có chỗ nào không bằng phẳng là tôi có thể cảm nhận được hết."

"Chỉ là đau còn tốt hơn là không cảm nhận gì được."

Huyền Hiểu Đông nói: "Em thay cho anh bộ chăn ga bằng tơ tằm."

Thịnh Vô Ngung cười: "Những lúc tôi khó coi nhất đều bị em thấy mất rồi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Có phải lúc này anh nên nói tôi sẽ chịu trách nhiệm không?"

Thịnh Vô Ngung nghiêm túc nói: "Hứa rồi thì nhất định phải thực hiện chứ."

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Canh đầu cá rế sắn

[Click để xem ảnh](#)

Cơm bào ngư với sốt.

Chương 55: 55: Rau Rút Ngày Xuân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trị liệu nhờ kích thích mạnh mẽ của điện lưu chưa được mấy lần đã bước vào giai đoạn châm cứu và xoa bóp nhẹ nhàng thư giãn hơn.

Huyền Hiểu Đông cũng kịp nhận ra, quả thật Thịnh Vô Ngung đã đổ mình ra ngoài mấy hôm để giấu nhem chuyện này đi.

Đúng là dáng vẻ anh không đẹp, gương mặt dữ tợn, yếu ớt chật vật, hơn nữa khó mà duy trì được vẻ phong độ tuyệt vời như bình thường, giống như một quả hạch hoàn mỹ bị đập vỡ lớp vỏ cứng, lộ ra nhân bên trong.

Nhưng điều này cũng không làm giảm bớt sự yêu thương trong lòng Huyền Hiểu Đông.

Sau một tháng trôi qua, cuối cùng Thịnh Vô Ngung đã có thể gắng gượng đi được vài bước nhờ sự hỗ trợ của giá đỡ, mặc dù vẫn khó để tự cất bước được, nhưng chỉ vậy thôi cũng đã khiến tất cả mọi người phần chấn.

Bác sĩ Witt xúc động ghi chép các số liệu, chợt nảy ra rất nhiều ý tưởng, dự định sẽ về phòng thí nghiệm triển khai thêm một bước.

Sau điều trị thì cũng chỉ còn vật lý trị liệu và kỳ kiểm tra định kỳ, vì thế cuối cùng Thịnh Vô Ngung đã quyết định xuất viện.

Huyền Hiểu Đông và Thịnh Lỗi Lỗi tới đón Thịnh Vô Ngung xuất viện, Thịnh Vô Ngung hỏi: "Nhà cửa đã thu xếp ổn thỏa chưa?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, hôm nay bộ trưởng Thịnh và cô giáo Lư đều tới,

đang ở bên kia đường Minh Thúy cùng chờ anh xuất viện ăn mừng." Thịnh Lỗi Lỗi bổ sung: "Cả nhà đều tới."

Thịnh Vô Ngung hơi ngạc nhiên, "Bố cũng tới à? Không phải ông ấy rất bận sao?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Đúng vậy, ông nội ẩn thân rất lâu rồi, bỗng nhiên hôm qua tự dưng trở về, ông vẫn rất quan tâm tới chú."

Thịnh Vô Ngung hồ hững chẳng thêm để ý, "Cháu tin không, với ông ấy công việc là số một, quá nửa là tiện thể thôi."

Huyền Hiểu Đông thu dọn xong tất cả hành lý, nhặt một chiếc áo len mỏng màu xanh đen đưa cho Thịnh Vô Ngung mặc.

Bên trong anh đã mặc thường phục với áo sơ mi màu xám bạc tơ tầm rộng rãi, quần cũng là kiểu quần rộng bình thường rất thoải mái, sau đó y quan sát Thịnh Vô Ngung, nở nụ cười rạng rỡ.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Thế nào? HÀi lòng không?"

Huyền Hiểu Đông: "Thấy anh mặc quần áo bệnh nhân lâu quá, giờ vẫn chưa quen ngay được."

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, đôi mắt sâu thẳm, thật ra anh gầy đi rất nhiều, vành mắt còn hơi hõm lại, nhưng gương mặt vẫn đẹp trai.

Huyền Hiểu Đông gắn filter lên người yêu cực kỳ dày, thấy anh cười thì thất thần.

Thịnh Lỗi Lỗi thấy hai người họ nhìn nhau như thể bất cứ lúc nào cũng có thể hôn, chỉ cảm thấy toàn thân mình như bóng đèn phát sáng vạn trượng.

Mùa xuân, mùa xuân đáng chết, gã cũng muốn tìm bạn gái...!hoặc là...!bạn trai?

Thịnh Lỗi Lỗi ho nhẹ một tiếng, "Cháu đi làm thủ tục xuất viện." Rồi mau lẹ biến mất.

Thủ tục xuất viện cực kỳ nhanh chóng, đến khi Thịnh Lỗi Lỗi quay lại, gã cứ cảm thấy môi chú nhỏ đỏ hồng lên nhiều, còn sắc mặt Huyền Hiểu Đông rất khả nghi.

Tất cả thủ tục đã xong xuôi, Thịnh Lỗi Lỗi lái xe, Huyền Hiểu Đông và Thịnh

Vô Ngung ngồi ở ghế sau.

Thịnh Vô Ngung nhìn ra cây liễu ngoài cửa sổ với những cành liễu xanh ngắt rủ xuống thật dài, những bông liễu trắng giương cao đung đưa theo gió, chợt bừng tỉnh ra, "Mùa xuân đến rồi."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Đúng vậy, anh Hiểu Đông nấu canh đậu phụ rau rút ở nhà, xanh ơi là xanh, nói chú nhất định sẽ thích."

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nói: "Không thể giữ lại niềm vui bất ngờ cho chú sao? Chưa gì cháu đã bô bô cái miệng."

Thịnh Lỗi Lỗi cười ha ha, "Niềm vui bất ngờ nhiều lắm, chú chờ mà xem."

Thịnh Vô Ngung nhìn sang Huyền Hiểu Đông, hôm nay người yêu anh mặc áo sơ mi cotton màu xám đậm, bên dưới mặc quần tây sẫm màu đồng bộ.

Thời tiết vẫn còn se lạnh, cơ thể y vẫn không sợ lạnh chút nào, mặc rất ít, nhưng so với cách ăn mặc thoải mái trước đây thì hôm nay trông có cảm giác trang trọng hơn hẳn.

Đặc biệt là mái tóc y hẳn vừa được tút tát lại, có thể thấy nhà tạo mẫu tóc đã dày công cắt sửa, phần tóc rối bên tai vô cùng tinh tế mà phô ra được độ cong hoàn hảo, ôm trọn theo vành tai trắng nõn.

Có lẽ đây là gu của mẹ anh, bà ấy thích kiểu tóc ngắn lỏm chớm tuổi teen như này, đã thành công làm nổi bật được đường nét góc nghiêng tuyệt đẹp của Huyền Hiểu Đông.

Anh thầm rung động, nghĩ đến cảnh Huyền Hiểu Đông ăn mặc theo sự chỉ huy của mẹ mình, ngoan ngoãn ngồi yên để nhà tạo mẫu tóc xử lý mái tóc là trong lòng thấy tỏa nhiệt.

Anh cười hỏi: "Sẽ có niềm vui bất ngờ sao?"

Huyền Hiểu Đông quay đầu sang cười với anh, nói: "Sắp đến rồi, anh sẽ nhanh biết được đáp án thôi."

Cổng sắt ở sân trước từ từ di chuyển, xe tiến vào, Thịnh Vô Ngung nhìn ra bên ngoài cửa xe, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, đôi mắt chan chứa niềm vui.

Thịnh Lỗi Lỗi dừng xe ở lối đi chính gần cổng, Huyền Hiểu Đông xuống xe trước, vịn cửa xe mời anh xuống xe, cười nói: "Chào mừng anh về nhà."

Gia đình nhà họ Thịnh đang tập hợp dưới cổng hoa hình vòm, ai cũng ăn diện chỉnh tề, đứng chờ với bộ cánh lộng lẫy, trong tay họ đều đang cầm pháo hoa, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung xuống xe, tất cả mọi người đều cười vươn tay giơ ống pháo lên, "Bùm!"

Vô số những mảnh pháo vụn rơi lả tả xuống, tung bay trong gió xuân, còn mọi người kéo tay nắm cửa hiên phía sau, trong cửa, trên tường được trang trí bằng rất nhiều hoa cát cánh(*), có những cánh hoa xanh tươi như đậu biếc, có những cánh hoa màu hồng pha tím đan xen lẫn nhau ấm áp tươi đẹp, bao nhiêu là màu sắc rực rỡ cùng kết hợp lại, làm hiện ra cảnh xuân dịu dàng và tinh tế.

(*) Một loài hoa dại có xuất xứ từ Đông Á không chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ mà còn là một vị thuốc chữa nhiều bệnh, một nguyên liệu ẩm thực...

[Click để xem ảnh](#)

"Chào mừng đã về nhà!"

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn đi chậm lại dần, nhận lấy bó hoa cát cánh màu đậu biếc to oạch từ tay bà Thịnh, ôm vào lòng, khoe miệng mỉm cười, "Không cần phô trương vậy đâu ạ."

Bà Thịnh nói: "Là ý tưởng của Hiểu Đông, cả nhà cũng cảm thấy rất tuyệt." Thịnh Vô Ngung quay đầu nhìn Huyền Hiểu Đông, chẳng biết trong tay Huyền Hiểu Đông đã nhặt một bông cát cánh to màu hồng phấn từ bao giờ, y đi tới, gài lên trên khuy áo len mỏng trước ngực anh, "Đúng là cuộc sống cần chút cảm giác nghi thức, cho nên em tìm Thi Ký Thanh mời cùng một công ty quà tặng, bọn họ nói với em kiểu này gọi là Mỹ nhân ngư."

Thịnh Vô Ngung đành chịu nhìn Huyền Hiểu Đông, điều khiển xe lăn tiến vào phòng trong tiếng hoan hô của mọi người.

Bên trong phòng khách quả nhiên cũng được trang trí một biển hoa cát cánh, tiếng nhạc trôi chảy êm tai, trên bàn tròn đã bày thức ăn rất thịnh soạn.

Cả nhà ngồi xuống quanh bàn, cười nói dùng cơm trưa.

Quả nhiên Thịnh Vô Ngung nhìn thấy canh đậu phụ rau rút, Huyền Hiểu Đông cố ý mức một chén canh đặt trước mặt anh, nói nhỏ: "Anh vẫn không thể ăn quá dầu mỡ, ăn chút canh này đi."

Thịnh Vô Ngung gật đầu nói: "Được, buổi tối đợi em cho tôi xơi tiểu táo(*)."

(*) Cơm tập thể của lính được chia chế độ ăn theo thứ bậc: Mức thấp là đại táo, mức vừa là trung táo, mức cao là tiểu táo.

Huyền Hiểu Đông nói thầm: "Thật ra em chỉ nấu món này thôi, mấy món còn lại đều là tiểu bồi nhà anh làm đó."

Thịnh Sa Sa cười nói: "Cháu nghe thấy rồi nha, anh Hiểu Đông còn để dành cho chú nhỏ tiêu chuẩn cao nhất, quả nhiên còn che giấu món ngon."

Thịnh Vô Ngung hơi hất cằm lên, "Chỉ là món ăn đơn giản thôi, Hiểu Đông làm món nào ăn cũng ngon, cho nên cháu có mê tí mắt cũng không được hưởng đâu."

Thịnh Sa Sa: "Khoe khoang khoe khoang, quá đáng quá đi à!"

Bà Thịnh nói: "Hiểu Đông à, tới đây bác sắp có một loạt hoạt động ở thành phố Tĩnh Hải và thành phố Tây Khê, con đi cùng bác đi, bọn họ đều rất bận rộn."

Huyền Hiểu Đông tự nhiên đáp ứng: "Được ạ."

Bà Thịnh hết sức hài lòng, nhìn sang Thịnh Vô Ngung: "Không làm lỡ thời gian của con với Vô Ngung đâu, mỗi tuần chỉ một hôm thôi, mỗi lần đi nửa ngày."

Con yên tâm, sáng mai bác bảo người ta tới làm cho con mấy bộ quần áo." Nụ cười của Huyền Hiểu Đông hơi cứng lại, "Không cần đâu ạ, cháu có rất nhiều trang phục rồi, Vô Ngung đã đặt cho cháu rất nhiều." Vừa đo đạc vừa chọn lựa vừa mặc thử quần áo nửa ngày trời thật sự rất là mệt...

Bà Thịnh khua tay, "Mấy món đó không hợp mùa, bây giờ là mùa xuân, những người khác đều có rồi."

Mấy hôm trước bác còn đưa Hỉ Hỉ và Lạc Lạc đi sắm cho mỗi đứa một cái đồng hồ đeo tay, còn con thôi đó.

Vô Ngung tính nét kỳ quặc, nó không thích có mua nó cũng không đeo, tặng cháu thì hơn, lẽ như nó không thích thì mua lại uống công."

Thịnh Vô Ngung nói: "Con đã đặt trước đồng hồ rồi."

Bà Thịnh: "Mẹ biết thừa cái tính chủ nghĩa hoàn hảo của con rồi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Xung quanh mẹ dẫn theo bao nhiêu minh tinh đi như thế, gọi Hiếu Đông đi làm gì chứ?"

Bà Thịnh nói: "Đương nhiên không giống nhau rồi, đúng rồi, Hiếu Đông, con có thích minh tinh nào không? Để bác mời họ ra ngoài giúp con."

Huyền Hiếu Đông: "...!Không ạ, cảm ơn bác." Y lén nhìn sang Thịnh Vô Ngung, đúng lúc chạm phải ánh mắt của anh, tâm trí chợt trống rỗng, y lại đảo mắt sang đĩa rau.

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Con biết thần tượng của Hiếu Đông là ai rồi."

Bà Thịnh nói: "Ồ? Ai vậy?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Đương nhiên là con."

Lê Khải ngồi đối diện Thịnh Vô Ngung không nhịn được bật cười thành tiếng, "Da mặt Vô Ngung dày thật đấy."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không tin à? Không tin cũng được."

Anh nhìn sang phía Chung Nguyên Tú, cảm giác mới hai tháng trôi qua mà bụng cô đã lớn hơn rất nhiều, bèn hỏi Lạc Lạc: "Dự kiến bao giờ sinh vậy? Biết trai hay gái chưa?"

Thịnh Lạc Lạc nói: "Tháng 5 sinh." Chung Nguyên Tú cười bổ sung: "Là bé gái."

Bà Thịnh nói: "Phải kiểm tra, Lạc Lạc đúng là sơ ý, Nguyên Tú, bản thân con phải cẩn thận hơn, có gì không thoải mái thì nói với bà, hoặc là thông báo cho mẹ con."

Đây là lần đầu tiên con mang thai, không có kinh nghiệm, không được lơ là đâu đấy."

Chị dâu thứ cười, "Mẹ yên tâm, Nguyên Tú còn cẩn thận hơn con nhiều, con bé vẫn duy trì việc đi dạy đó, con đã bảo xin nghỉ mà không được, hôm nào cũng đứng lớp, vất vả quá, nhưng mà nó không chịu."

Mọi người sôi nổi cơm nước xong xuôi, nhóm con cháu tự giác thu dọn bàn, anh cả và anh hai Thịnh đều có công việc nên vội vã chào tạm biệt gia đình nhà họ Thịnh.

Thịnh Phù Vân lên phòng làm việc, bảo là muốn xem bức thư pháp cổ mà Thịnh Vô Ngung nói đã mua ở nước ngoài trước đây, Thịnh Vô Ngung bèn đi

theo tìm cho ông.

Huyền Hiểu Đông thì trò chuyện cùng bà Thịnh ở dưới, bà nắm tay y lái nhải rất nhiều chuyện, còn cẩn thận hỏi tình trạng đôi chân của Thịnh Vô Ngung thế nào, rồi hỏi anh vật lý trị liệu ra sao, ăn uống ngủ nghỉ có ổn không.

Huyền Hiểu Đông rất nhẫn nại nói hết mọi chuyện, bà lão càng nhìn Huyền Hiểu Đông càng thấy hài lòng, có vài câu bà chỉ thuận miệng hỏi thôi nhưng không ngờ Hiểu Đông trả lời được hết.

Hơn nữa rõ ràng y còn tra cứu rất nhiều tư liệu, nói vanh vách tình trạng cơ thể của Thịnh Vô Ngung trong lòng bàn tay, thậm chí chưa chắc bản thân Thịnh Vô Ngung đã nắm rõ được như y.

Chưa kể tính tình Thịnh Vô Ngung kỳ quặc, không chịu trò chuyện với người nhà bao giờ.

Nào có giống như Hiểu Đông, thẳng bé này ôn hòa nhã nhặn, tính cách thì dịu ngoan nhưng không phải hoàn toàn không có chủ kiến, hết sức nhẫn nại, hơn nữa còn trân trọng Vô Ngung như thế, vậy mà trông còn mạnh mẽ hơn con trai bà mấy phần lận.

Bà lão càng nghĩ càng thấy hào hứng, kéo Huyền Hiểu Đông nói đến kế hoạch của bản thân, hai người nói chuyện rất say sưa.

Còn ở thư phòng trên tầng, bầu không khí lại có phần nghiêm nghị.

Vẻ xót xa lướt qua gương mặt Thịnh Phù Vân, nhưng ông vẫn hạ giọng nói: "Xin lỗi con, nhưng con vẫn là người thích hợp nhất."

Ban đầu định chờ con hồi phục ổn định thêm chút nữa nhưng bây giờ tình hình đã quá căng thẳng, chúng ta không còn nhiều thời gian, con qua bên kia...! vẫn có thể tiếp tục cố gắng tĩnh dưỡng, thậm chí điều kiện chữa bệnh cũng không thua kém trong nước."

Thịnh Vô Ngung nói: "Con biết rồi."

Thịnh Phù Vân không nói gì, một lát sau nói: "Rủi ro khá lớn, dù sao con đã từng là nhà ngoại giao, nói thế nào thì đây cũng là hoạt động thương mại, nhất định sẽ khiến người người khắp nơi chú ý đến."

Bố sẽ liên lạc với Thi Ký Thanh, mời công ty bảo an chịu trách nhiệm cho an toàn của con."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Con gái vua Garan từng theo đuổi con, cho nên con nghĩ mình nên lấy thân phận đã kết hôn tới sẽ phù hợp hơn."

Thịnh Phù Vân do dự chốc lát, nói: "Con muốn kết hôn với Hiểu Đông sao? Nhưng vừa kết hôn đã phải chia xa, chuyện này liệu có công bằng với Hiểu Đông không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Nếu lần hành động này là hoạt động thương mại, không phải công vụ thì con muốn dẫn cậu ấy qua đó tĩnh dưỡng luôn."

Thịnh Phù Vân kinh hãi, "Con muốn đưa Hiểu Đông theo ư? Như vậy quá nguy hiểm!"

Thịnh Vô Ngung không nói gì, một lát sau nghiêm nghị nói: "Điều kiện tiên quyết là con sẽ không vi phạm các quy tắc bảo mật, con sẽ nói rõ ràng về rủi ro trong chuyến đi này cho cậu ấy."

Có đi hay không, con sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Hiểu Đông."

Thịnh Phù Vân nói: "Nó sẽ đi cùng con, thằng bé yêu con, nhưng chuyện này không công bằng với nó."

Thịnh Vô Ngung nhìn Thịnh Phù Vân, "Bố cũng nghĩ như vậy cho mẹ đúng không? Ba đứa con, lần nào sinh con cũng không có chồng ở bên cạnh, bố tự cho rằng như thế là đúng vì muốn tốt cho mẹ."

Thịnh Phù Vân im lặng, lát sau mới nói: "Bố rất hài lòng với thằng bé Hiểu Đông này, nó giống mẹ con, có thể khiến cuộc sống của bản thân rất tốt, cho dù không có chúng ta ở bên cạnh..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Là con cần cậu ấy, coi như con ích kỷ đi——Con không nghĩ là mẹ sẽ hạnh phúc, mẹ có sự nghiệp của riêng mình, con cháu đầy nhà, phú quý song toàn, ai ai cũng dỗi mắt ngưỡng mộ một quý bà như thế...!Nhưng rõ ràng bà ấy yêu bố, bố có biết mẹ có thể vì bố mà đi trong gió trong mưa không?"

Thịnh Phù Vân không nói gì nữa.

Thịnh Vô Ngung cũng vậy.

Thịnh Phù Vân im lặng rất lâu mới nhỏ giọng nói: "Được rồi, bố sẽ nói rõ tình hình của con, nhưng mà thằng bé Hiểu Đông này...!Chúng ta sẽ phá vỡ cuộc sống yên bình của nó mất..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Con sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cậu ấy, nếu như Hiểu Đông quyết định quay về nông trường thì hi vọng sau này bố...!có thể tiếp tục che chở cho cậu ấy."

Con ở nước ngoài cũng an tâm."

Thịnh Phù Vân nói: "Đó là đương nhiên, bố đã coi nó là con trai rồi."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Làm con trai bố đâu phải chuyện gì vui, từ nhỏ đến lớn con gặp mặt bố được mấy lần chứ."

Thịnh Phù Vân có phần tiu nghỉu, nhưng không tiếp tục rối rắm vấn đề này nữa, "Nhưng thời gian không còn nhiều lắm đâu, con chỉ còn chưa đến nửa tháng nữa, hơn nữa không thích hợp để khoa trương, đám cưới nên giản lược, bố sẽ sắp xếp bảo an trước."

Thịnh Vô Ngung hờ hững đáp: "Con biết rồi."

Thịnh Phù Vân không nhiều lời, chỉ xoa tóc Thịnh Vô Ngung gần đó, "Con trai, bố tự hào vì con, cũng chúc con hạnh phúc."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn ông, "Đương nhiên rồi, con sẽ làm tốt hơn cả bố."

Thịnh Vô Ngung tiễn Thịnh Phù Vân ra ngoài, bà Thịnh cũng đứng dậy theo ông, Thịnh Phù Vân đang ngập tràn sự áy náy trong lòng, thấy bà thì cười nói: "Sao không ngồi cùng Vô Ngung thêm nữa đi, tối nay tôi còn buổi họp khác."

Bà Thịnh nói: "Tôi ngồi lại thì Hiểu Đông cũng sẽ ngồi theo tôi, cũng khiến hai đứa nó không được tự nhiên."

Ồn ào một lúc như thế hẳn là Vô Ngung cũng mệt rồi, chúng ta cùng đi để chúng nó được nghỉ ngơi."

Thịnh Lối Lối cười nói: "Trong thành phố mới xây dựng một trường bắn rộng lắm, hôm nào em và anh Hiểu Đông cùng đi chơi nhé." Rồi gã lại mời thêm cả Lê Khải và Thịnh Lạc Lạc bên cạnh, "Lạc Lạc và anh Khải cùng đi luôn, em thấy trang bị đầy đủ lắm!"

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông, "Tốt quá, hai ngày tới có thể vui chơi một chút, tôi đi cùng em, khẩu súng đó của em cũng chưa dùng lần nào."

Huyền Hiểu Đông tò mò: "Có thể tự mang theo súng sao?"

Thịnh Lối Lối nói: "Có giấy chứng nhận là được, vừa hay sáng mai là chủ nhật, chúng ta đi chơi đi! Em biết kỹ thuật bắn súng của anh Hiểu Đông là số một."

Đúng là Huyền Hiểu Đông cũng hơi muốn đi, Thịnh Vô Ngung nói: "Đi đi, tôi đi cùng em."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Được..."

Thịnh Lỗi Lỗi hết sức hào hứng, "Sáng mai mấy giờ đi?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi hay tranh thủ sáng sớm để trồng rau, cậu cứ đến thẳng là được rồi, hay đến luôn chỗ bọn tôi ăn sáng đi, chủ yếu phải xem thời gian của Vô Ngung."

Thịnh Phù Vân nghe đứa trẻ Hiểu Đông này còn nghiêm túc tính toán cho tương lai, không khỏi chua xót trong lòng.

Ông nhìn sang Thịnh Vô Ngung, con trai ông đang nhìn Huyền Hiểu Đông bằng ánh mắt chan chứa sự dịu dàng và nuông chiều..

Chương 56: 56: Năm Tùng Nhung Sashimi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Vô Ngung dậy sớm đã không thấy Huyền Hiểu Đông đâu, ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy Huyền Hiểu Đông đang đào đất trồng rau ở sân sau.

Mảnh đất đẹp đã bị xới tung lớp đất đen bóng màu mỡ bên trong, Huyền Hiểu Đông rắc hạt giống, nhìn xuống từ cửa sổ có thể thấy y chỉ mặc áo may ô rộng rãi, càng tôn lên bờ lưng rắn chắc gợi cảm đến cực điểm.

Hôm qua vẫn thấy đó chỉ là một mảnh đất, sáng nay đã thấy chúng được xới tung lên, bồn hoa xung quanh cũng được vây lại, trồng vài bụi cúc mâm xôi và thược dược.

Bây giờ mới sáng sớm mà y đã làm được bao nhiêu việc, hai bên trái phải cũng gieo cả gốc họ, có lẽ chẳng mấy chốc mầm họ xuân môn môn sẽ đâm lên, mà bản thân anh thì lại không ăn được bao nhiêu.

Anh lặng yên quan sát một lúc lâu, Huyền Hiểu Đông lại nhạy bén cảm nhận được ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lên, mỉm cười, "Anh dậy rồi à? Em làm trứng hấp hào tươi và bánh bao súp trong bếp đó, còn có sữa đậu nành và cá hồi nữa, anh ăn trước đi, em sắp trồng xong rồi."

Thịnh Vô Ngung cười với y, "Em cứ làm từ từ thôi, tôi tự ăn được."

Anh rửa mặt xong thì tới dùng bữa sáng, thấy nhân viên y tế đã đến, sau khi giúp anh đo huyết áp và các chỉ số khác thì hẹn anh nửa tiếng sau khi ăn xong đến phòng vật lý trị liệu.

Sau đó anh nhìn thấy Thịnh Lỗi Lỗi lái xe đến ở cổng trước.

Thịnh Lỗi Lỗi dừng xe, Thịnh Lạc Lạc và Lê Khải đều xuống, ba người cười cười nói nói đi vào, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung thì ngoan ngoãn gọi: "Chú nhỏ."

Thịnh Vô Ngung chỉ vào trước bàn ăn, "Ăn sáng đi, trong nồi còn đây, tự lấy nhé."

Hiểu Đông còn đang trông rau, mọi người ăn trước đi."

Thịnh Lỗi Lỗi cười hề hề, "Thật ra bọn cháu đã ăn ở Lâm Viên rồi, bà nói với cháu anh Hiểu Đông nấu cơm rất ngon, nhưng bọn cháu phải coi anh ấy là bề trên, không thể bắt anh ấy làm cho được."

Thịnh Vô Ngung hờ hững không tỏ thái độ gì, ngồi yên ăn bánh bao, mặt mũi lạnh nhạt trầm tĩnh.

Bọn Thịnh Lỗi Lỗi ngồi đó uống sữa đậu nành một lúc, tất cả đều cảm thấy đứng ngồi không yên.

Thịnh Lỗi Lỗi thầm thấy kỳ quái, thật ra sau khi bị bệnh, chú nhỏ vẫn luôn lạnh lùng xa cách như thế, nhưng kể từ sau khi thành đôi với anh Hiểu Đông, trông chú nhỏ đã hòa nhã dễ gần hơn rồi, nhất là hôm qua trông chẳng khác nào người bình thường cả...!Sao hôm nay lại vậy nữa rồi? Lễ nào tối hôm qua...

Gã đang suy nghĩ miên man thì đã thấy Huyền Hiểu Đông từ bên ngoài vào, trong tay y còn xách xô, cốc và các dụng cụ khác.

Y đặt đồ đạc ở ngoài sân trước khi vào bếp, rửa tay sạch sẽ rồi mới đi vào cười hỏi: "Đủ ăn không? Không đủ tôi hấp thêm một xúng nữa."

Sau đó bọn Thịnh Lỗi Lỗi nhìn thấy băng tuyết trên gương mặt Thịnh Vô Ngung như tan chảy, sự rùng mình bỗng biến mất, anh cười nói: "Bọn họ ăn ở Lâm Viên rồi mới qua, em thì sao? Ăn chưa?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Em ăn rồi, lát nữa vật lý trị liệu xong thì chúng ta mới đi, bây giờ em mở game cho bọn Lỗi Lỗi chơi trước một lúc nhé?"

Thịnh Lỗi Lỗi như trút được gánh nặng, "Được, bọn em vào phòng chơi game đợi chú nhỏ—Đúng rồi, hôm qua chú nhỏ bảo có thể gọi cả Chủ Nhược Chuyết, em cũng gọi Chủ thiếu gia đến đó."

Huyền Hiểu Đông không để ý lắm, "Được."

Huyền Hiểu Đông sang đây thấy Thịnh Vô Ngung đã ăn xong thì thu dọn, sau đó đẩy anh tới phòng vật lý trị liệu, thuận thực kiểm tra vài chỉ số trước cho anh, sau đó thấy đúng giờ nhân viên y tế tới, bắt đầu châm cứu vật lý trị liệu.

Sau khi kết thúc, y đẩy anh ra ngoài, mọi người lên hai chiếc xe tới trường bắn.

Thịnh Lỗi Lỗi đã đặt trước một sân bãi, Huyền Hiểu Đông cầm súng sẵn mới toanh ra ngoài bắn thử.

Gương mặt y chăm chú, cặp chân dài hơi mở ra, tư thế đứng vừa ổn định vừa thẳng tắp.

Thịnh Vô Ngung ngồi phía sau vừa thong thả uống trà, vừa quan sát y ngắm bia bắn.

Lúc Chủ Nhược Chuyết đi vào, Huyền Hiểu Đông đang nhìn thẳng, ánh mắt cực kỳ sắc bén, eo lưng thẳng tắp, nổ súng bắn, phát nào cũng trúng vòng 10.

Chủ Nhược Chuyết chấn động, hần ngồi xuống bên cạnh Thịnh Vô Ngung cười nói: "Hiểu Đông vốn siêu vậy đấy, trước đây tôi cũng đoán có lẽ anh ấy không phải lính nghĩa vụ bình thường, nhưng dù vậy thì kỹ thuật bắn...!Cứ coi như đã giải ngũ thì đáng lẽ vẫn có thể tiếp tục nhậm chức ở Bộ Lục quân chứ? Chí ít làm sĩ quan huấn luyện bắn súng không thành vấn đề.

Không học ở trường quân đội nữa thì vẫn còn hàng loạt chức vụ khác nữa mới đúng, sao có thể về quê trồng trọt? Mấy hôm trước tôi có làm quen với một đại tá trường quân đội Tỉnh Hải, họ nói còn đang thiếu sĩ quan huấn luyện, có cần tôi liên lạc thử để Hiểu Đông đi nhận vị trí này không? Cho dù chỉ là công việc tạm thời thì cũng không tệ, tôi cảm thấy hẳn là Hiểu Đông sẽ thích chứ?"

Thịnh Vô Ngung quay đầu thản nhiên nhìn Chủ Nhược Chuyết, không lên tiếng.

Chủ Nhược Chuyết lạnh hết cả lưng vì cái nhìn này của anh, cười nói: "Đương nhiên, anh Vô Ngung có quan hệ rộng hơn tôi, mấu chốt là phải xem nguyện vọng của Hiểu Đông đúng không?"

Bên kia Thịnh Lỗi Lỗi hét lên: "Lại trúng!" Gã nói với Huyền Hiểu Đông: "Cho em chơi một phát đi! Súng này của anh lực mạnh quá! Quả nhiên vẫn là chú nhỏ đẳng cấp, có thể đặt riêng được."

Huyền Hiểu Đông đưa súng cho Thịnh Lỗi Lỗi, cười nhìn gã bắn, giơ tay chỉnh lại tư thế giúp gã.

Sau đó y đi sang bên nhóm Thịnh Lạc Lạc và Lê Khải, cũng hướng dẫn cho bọn họ, xong xuôi quay đầu lại thì nhìn thấy Chủ Nhược Chuyết đã tới, bèn đi tới ngồi xuống, "Nhược Chuyết không lên chơi đi à?"

Chủ Nhược Chuyết nói: "Ày tôi đau thắt lưng, không chơi đâu, vừa mới nói với anh Vô Ngung đây, mấy hôm trước tôi có quen lãnh đạo một trường quân đội, bây giờ bên đó đang thiếu sĩ quan huấn luyện, anh có muốn làm không?"

Huyền Hiểu Đông: "Không cần, trường quân đội quản lý nghiêm ngặt, đến lúc đó tôi không chăm sóc tốt được cho Vô Ngung."

Chủ Nhược Chuyết: "..."

Hắn liếc sang nụ cười mềm mỏng trên mặt Thịnh Vô Ngung, thầm thở dài trong lòng.

Ông anh này không cần sản nghiệp nhà họ Lâm, cũng không muốn mượn thế lực nhà họ Thịnh để tìm một công việc ổn định, làm bạn bè với mình thì thái độ nhạt như nước.

Tại sao y không biết nhân lúc còn trẻ, khi Thịnh Vô Ngung còn đối xử tốt với mình mà tích lũy thêm vốn liếng để phát triển bản thân cơ chứ? Gia thế nhà họ Thịnh lớn, một khi tương lai xảy ra chuyện gì thì y sẽ phải chịu thiệt thòi. Nghe giọng điệu này, đúng là toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung nói với Huyền Hiểu Đông: "Không dạy bọn họ nữa à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thịnh Lỗi Lỗi lão luyện quá rồi, Thịnh Lạc Lạc cũng chỉ định chơi cho vui thôi nên không quan trọng, anh Lê Khải hẳn là cũng biết chơi súng, không cần em dạy."

Lê Khải phía trước nghe thấy Huyền Hiểu Đông nói thì quay đầu nhìn y một cái, ánh mắt có phần lạ lùng, "Sao cậu biết tôi biết chơi?"

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, "Vừa nhìn là biết——Cụ thể là chỗ nào thì em không nói rõ được, nhưng không giống Thịnh Lạc Lạc."

Lê Khải cười, "Đúng là tôi từng thử sắn thú rất lâu về trước, cậu giỏi thật đấy."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Buổi trưa tôi mời, có một nhà hàng nấm tùng nhưng rất ngon, cũng phù hợp để anh Vô Ngung ăn."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được." Rồi lại nói với Huyền Hiểu Đông, "Hiếm khi ra ngoài được một hôm, em cứ chơi thêm cho đã."

Huyền Hiểu Đông: "Vui lắm, biết nơi này rồi thì sau này muốn chơi cứ tới đây thôi, cũng không nhất thiết phải chơi chán hôm nay, nói chuyện với anh cũng rất thích."

Thịnh Vô Ngung cụp mi rút ngón tay về, sờ lên ống tay áo của mình, hỏi: "Hay là tôi đầu tư một trường bán cho em nhé?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Không cần đâu, phiền lắm, muốn chơi gì thì cứ tới chơi là được, biến sở thích thành việc làm ăn đau khổ lắm, lúc nào cũng phải lo lắng lỗ vốn, không làm được tốt thì cứ nhìn thấy sủng là phiền lòng."

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, "Giọng điệu anh nói giống y như đúc lúc bán cá rồng châu Á, cũng vì sợ phiền toái nên sẵn lòng bán rẻ hơn cho các hàng cá chú nhất quyết không chịu bán cho nhà quyền quý, thật sự không khom lưng vì năm đầu gạo."

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, "Thích thú gì, nếu có thể tiện tay kiếm được ít tiền cũng không tệ, nhưng nếu thú mình thích mà mang đến phiền toái thì sẽ không thích nữa."

Chủ Nhược Chuyết gật đầu chỉ vào y, cười: "Tôi biết rồi, anh đúng là hiểu bản thân mình nhất luôn đó." Hắn quay đầu nhìn Thịnh Vô Ngung, thấy anh đang xuất thần nhìn ra bên ngoài, tưởng anh mệt nên cầm điện thoại ra ngoài, "Tôi gọi món trước cho, hai cân rươi nấm tùng nhưng loại cao cấp nhất, sashimi, đồ nướng, cơm nấm tùng nhưng đều đặt rồi, tiếp đó là canh gà...!Anh Vô Ngung muốn ăn gì? Hiểu Đông thì sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Canh gà nấm tùng nhưng là được rồi, hiện tại tôi không ăn được nhiều."

Huyền Hiểu Đông nói: "Hỏi bọn Lỗi Lỗi đi, tôi ăn gì cũng được."

Chủ Nhược Chuyết nói: "Được rồi." Hắn hơi cao giọng lên hỏi Thịnh Lỗi Lỗi: "Lỗi Lỗi, mấy cậu thích ăn gì?"

Thịnh Lỗi Lỗi quay đầu cười, "Có ếch trâu tía tô không? Đêm qua tự dưng thèm ăn cay, cả gói bề bề sống nữa." Gã cũng biết Chủ Nhược Chuyết đang kín đáo gọi bọn họ đi, dù sao hai chân chú nhỏ đi lại không tiện, bọn họ

cũng không thể chỉ lo chơi đùa, còn phải để ý đến anh, bắn thêm mấy phát nữa rồi cùng bọn Lạc Lạc cất súng, cùng nhau đến nhà hàng mà Chủ Nhược Chuyết đã nhắc đến.

Quả nhiên nấm tung của nhà hàng này vô cùng ngon, hiện tại vừa mới vào xuân, không hẳn là đúng mùa nhưng lại làm được rất nhiều nấm tung nhưng thượng hạng, giòn ngọt tươi, phảng phất cả hơi thở của núi rừng và hoa.

Cả nhóm ăn rất hài lòng, tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ.

Chủ Nhược Chuyết hỏi Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung, "Lâm Diệc Cẩn...! Gần đây đang tính tổ chức tiệc rượu, biết anh đã xuất viện nên hỏi thử xem hai người có đi không, nếu đi thì cậu ta sẽ cho người gửi thiệp mời đến."

Vẻ mặt Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt, "Hiểu Đông đi thì tôi đi."

Huyền Hiểu Đông sững sờ, "Không đi."

Y nhìn sang Thịnh Vô Ngung không nói gì.

Buổi tối, Huyền Hiểu Đông dùng tinh dầu xoa bóp lần lượt từng chân giúp Thịnh Vô Ngung, hai người nằm trên giường, say sưa vui vẻ một trận, dù sao cũng đã nằm viện bao nhiêu hôm, cả hai cũng đã rất lâu chưa thân mật rồi, dĩ nhiên là cực kỳ hào hứng.

Sau khi đã thỏa thuê, bọn họ nửa nằm trên giường, dư âm vẫn còn dang dở, uể oải ôm lấy nhau.

Lúc này Huyền Hiểu Đông mới hỏi: "Hôm nay anh không vui sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không sao, chỉ là lâu quá không xã giao nên hơi mệt...! Thuốc cũng chưa thích ứng được."

Huyền Hiểu Đông lo lắng, "Có cần bảo bác sĩ đổi thuốc không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không sao đâu, ngày mai em theo mẹ tôi đi tham gia lễ khai mạc nhạc kịch đúng không?" Anh duỗi tay vuốt ve bờ vai khỏe đẹp của Huyền Hiểu Đông, đúng là một cơ thể đẹp đẽ bùng nổ hormone.

Huyền Hiểu Đông được vuốt ve đến là sáng khoái, lưỡi biếng nhắm hai mắt lại, bắt đầu cảm thấy mí mắt nặng nặng, "Ừm, anh khó chịu thì em sẽ về nhanh hết sức."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không đâu, em cứ chơi vui vào, tôi rất ổn, biết em vui

thì tôi sẽ vui theo."

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm." Cơn buồn ngủ dâng lên.

Thịnh Vô Ngung nói: "Hiểu Đông...!Tôi không muốn mang đến phiền toái cho em, em đừng ghét tôi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Hử? Anh không phải phiền toái mà." Y giãy giụa khỏi cơn buồn ngủ, mở mắt ra nhìn Thịnh Vô Ngung cười, "Sao bỗng nhiên anh lại nói vậy?"

Thịnh Vô Ngung sàu muộn nói: "Thứ em thích, nếu như mang đến phiền toái cho em thì em sẽ không thích nữa..." Anh nhớ đến Lâm Diệc Cẩn.

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh không phải đồ vật." Y tìm kiếm bàn tay của

Thịnh Vô Ngung, đặt những ngón tay thon dài của anh bên môi rồi hôn lên: "Anh là tất cả niềm hạnh phúc của em, bao nhiêu phiền toái em cũng không ngại đâu."

Thịnh Vô Ngung chần chừ, "Em...!còn muốn thêm lần nữa không?" Cơ thể hai người đang dính chặt lấy nhau, bây giờ thì anh tin rồi, người kia chỉ cần hôn lên ngón tay anh một cái thôi cũng có thể nhiệt tình chào cờ.

Huyền Hiểu Đông có chút bất đắc dĩ, "Không cần để ý đến nó...!Lát nữa là ổn thôi..."

Thịnh Vô Ngung giơ tay xoa nắn bờ môi y, mỉm cười, "Tôi giúp em." Anh thích cơ thể thành thật của Huyền Hiểu Đông, vừa ngay thẳng vừa nhiệt tình, thậm chí đôi lúc anh còn không hiểu sự hưng phấn của y đào từ đâu ra nữa.

Nhưng anh yêu sự thuần túy và thẳng thắn rõ ràng như vậy.

Anh nghĩ, ít nhất cứ để y chơi thêm một tuần thật vui vẻ không sàu lo đi đã, còn đâu thì tính sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Canh hai, rất cố gắng nhưng vẫn chưa viết tới đoạn cầu hôn, ngày mai tiếp tục cố gắng lên...

Chú thích của editor:

[Click để xem ảnh](#)

Trứng hấp hầu tươi

[Click để xem ảnh](#)

Bánh bao súp

[Click để xem ảnh](#)

Canh gà nấm tùng nhung

[Click để xem ảnh](#)

Cơm nấm tùng nhung

[Click để xem ảnh](#)

Ếch trâu tía tô

[Click để xem ảnh](#)

Gỏi bề bề sống.

Chương 57: 57: Thời Khắc Cầu Hôn

Sáng hôm sau bà Thịnh đến, cười tủm tỉm đưa Huyền Hiểu Đông đi chọn quần áo một lúc, lựa thêm cả đồng hồ đeo tay phối cho phù hợp, sau đó dẫn Huyền Hiểu Đông đi ra ngoài hơn nửa ngày.

Buổi chiều Huyền Hiểu Đông trở về, chuyện đầu tiên làm là thay bộ vest trang trọng này ra đi tắm, rồi chơi game thư giãn với Thịnh Vô Ngung cả buổi chiều ở phòng game.

Thịnh Vô Ngung hỏi y đã quen chưa, Huyền Hiểu Đông nói: "Cũng ổn lắm...! Mặc dù đông người nhưng bà ấy rất quan tâm đến em, còn nhận được không ít danh thiếp cơ."

Một lát sau, y lại cảm khái: "Thói đời vẫn là ngưỡng mộ lớp vỏ bọc trước rồi mới đến con người sau." Huyền Hiểu Đông vẫn là Huyền Hiểu Đông của trước đây, nhưng chỉ cần thay đổi một bộ quần áo, cho dù đi đến đâu thì y đều được những gương mặt tươi cười chào đón, không ai để ý đến thái độ của y, y vẫn là người xã giao không khéo léo, nhưng những người đối diện lại trở nên tốt bụng, không ai bận tâm tới thái độ và lễ tiết không phù hợp của y.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, là người có thâm niên lâu năm, anh biết Huyền Hiểu Đông sẽ phải quen, nói trắng ra là y sợ xã giao, bởi vì mối quan hệ giữa người với người cần phải ứng phó quá nhiều.

Đứng được càng cao thì những quan hệ cần dùng cả tấm lòng để gìn giữ lại càng ít đi.

Con người ta tới kết giao, vì để ý và xu nịnh đối phương mà biến thành một người khác, còn kẻ đứng ở vị trí trên cao thì sẽ luôn cảm thấy thoải mái. Ngày thứ ba, Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung tới đập chứa nước câu cá.

Chữ Nhược Chuyết dẫn họ đi, nói riêng mắng nhậu nhẹt chơi bời thì hẳn đúng là số một.

Ba người lên thuyền máy đến đập chứa nước sâu câu cá nửa ngày, dùng tiệc cá nguyên con tại nhà hàng bên bờ đập chứa nước.

Huyền Hiểu Đông còn lội xuống nước bơi đi bơi lại một lúc.

Chơi đến là vui vẻ, tràn trề sáng khoái.

Nhưng đến buổi tối, cuối cùng Huyền Hiểu Đông không nhịn được nữa, hỏi: "Trong lòng anh có chuyện gì sao?"

Thịnh Vô Ngung vẫn tỏ ra bình tĩnh, "Tôi thì có thể có chuyện gì chứ?"

Huyền Hiểu Đông cau mày, "Từ hôm bố anh đi, anh đã không vui như này rồi."

Thịnh Vô Ngung hơi giật mình vì sự nhạy bén của y, Huyền Hiểu Đông gơ tay mơn trớn ấn đường của anh, "Chăm sóc anh bao nhiêu ngày qua, anh không vui em nhìn là biết ngay.

Anh không vui thì em chơi cũng không vui nữa..."

Y rất nghiêm túc nhìn vào đôi mắt Thịnh Vô Ngung, "Có việc thì phải nói, có phải trị liệu có vấn đề gì không? Chúng ta cùng nhau đối mặt."

Thịnh Vô Ngung nhìn biểu cảm nghiêm túc của người yêu, biết mình đã dọa y rồi, dù sao với tình hình hiện tại, y nghĩ đến trị liệu sau phẫu thuật của mình có vấn đề là rất bình thường.

Anh cũng không muốn khiến Huyền Hiểu Đông lo lắng sợ hãi nữa, vì thế nắm tay y nói: "Không phải trị liệu gặp sự cố gì cả."

Mấy ngày nay anh đã nghĩ sẵn rất lâu trong đầu rồi, anh cầm tay y, nói: "Em đi theo tôi vào phòng làm việc."

Thịnh Vô Ngung lấy một quả địa cầu thông minh từ giá sách đặt lên bàn, chỉ vào bản đồ ba chiều của một quốc gia đang được chiếu giữa không trung, "Đây là nước Garan."

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, một quốc gia có nguồn năng lượng lớn."

Thịnh Vô Ngung nói: "Quốc gia này có quân sự và chính trị hợp nhất, vẫn giữ sự thống trị của hoàng đế."

Vua Garan đương nhiệm đang lâm bệnh, ba người thừa kế hiện tại đang tranh giành ngôi vị thái tử, chỉ cần xem sự lựa chọn cuối cùng của vua Garan và quân đội."

"Nhị hoàng tử của vua Garan – Na Phong, từng du học ở nước ta, học cùng Học viện Ngoại giao với tôi, có qua lại với tôi.

Hắn hun đúc được rất nhiều văn hóa của nước ta, nếu như có thể kế thừa vương vị thì sẽ là chuyện tốt đối với quốc gia của chúng ta."

"Trước mắt, Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm có khá nhiều dự án khoa học kỹ thuật quan trọng chuẩn bị đầu tư vào nước Garan.

Đây cũng là lý do tại sao nhị hoàng tử nước Garan lại thúc đẩy hợp tác thông qua tôi, kim ngạch đầu tư rất cao, nhưng do tình hình hiện tại bên kia đang căng thẳng, dự án phải đối mặt với chính sách rủi ro khá lớn, một khi chính quyền rơi vào tay một vị hoàng tử khác, mọi đầu tư trước đó của chúng ta sẽ thất bại, chỉ có thể mau chóng rút vốn để bảo toàn bản thân, tránh khỏi tổn thất lớn nhất."

Huyền Hiểu Đông lắng lắng nghe, Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi cần phải đến nước Garan để chủ trì dự án."

Huyền Hiểu Đông hỏi anh: "Khi nào?"

Thịnh Vô Ngung im lặng một lát, "Mười ngày nữa."

Huyền Hiểu Đông hỏi: "Không thể đợi sức khỏe anh phục hồi khá hơn sao? Những người khác không được sao?"

Thịnh Vô Ngung: "Tình hình căng thẳng, những người khác không được, dù sao nhị hoàng tử có qua lại thân thiết với tôi."

Huyền Hiểu Đông đưa ra quyết định rất nhanh, "Em đi cùng anh."

Thịnh Vô Ngung nói: "Lần này dự án có rủi ro cao, tin tức lan truyền rằng sau lưng tam hoàng tử có sự ủng hộ của tổ chức địa phương, tôi sẽ mời công ty bảo an số một phái nhân viên bảo an đi theo, nhưng em đi thì quá nguy hiểm, em có thể ở lại trong nước, đợi tôi về."

Huyền Hiểu Đông nói: "Em sẽ giữ an toàn cho anh, hướng hồ chân anh không tiện, nhân viên bảo an không thể bảo vệ sát sao 24/24 được, em thì có thể."

Mặc dù Thịnh Vô Ngung đã biết đáp án từ trước nhưng lòng anh vẫn ngập tràn sự áy náy, "Ưu thế lên ngôi của nhị hoàng tử rất cao, hẳn là do hoàng

hậu sinh, nếu không lúc đó tôi cũng không đầu tư vào bên đó nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ có tin đồn nước A đang nhúng tay vào ủng hộ đại hoàng tử, cho nên tình hình hiện tại chưa rõ, tôi phải qua đó xem thử.

Nếu quả thật không thuận lợi thì khả năng sẽ rút vốn, vậy nên em đừng quá lo lắng.

Em có thể đợi tôi ở nông trường, tôi sẽ nhanh chóng trở về, qua bên đó tha hương nơi đất khách quê người cũng không yên ổn chút nào."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không cần phải nói quá nhiều, đây chính là phiền toái mà anh nói đúng không? Đối với em, anh không phải là phiền toái, em cùng anh qua đó, đừng nói gì nữa."

Thịnh Vô Ngung nói: "Còn chuyện này tôi cần nói rõ với em trước, khi trước em gái cùng mẹ với nhị hoàng tử có đến du lịch ở nước ta, lúc đó cô ấy có theo đuổi tôi, nhưng tôi từ chối rồi."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Thịnh Vô Ngung nhìn y, nở nụ cười, "Đương nhiên hiện tại hai chân tôi tàn tật, người ta chưa chắc còn để tôi trong mắt."

Nhưng tôi vẫn hi vọng trước khi qua đó, tôi có thể cùng em trở thành bạn đời hợp pháp, như vậy sau này ra ngoài sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền phức."

Huyền Hiểu Đông: "Được."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên, "Thời gian gấp gáp, khả năng đám cưới tạm thời không tổ chức được."

Huyền Hiểu Đông: "Không tổ chức càng tốt." Đám cưới sợ nhất là tình huống phải đi xã giao với người khác.

Thịnh Vô Ngung nhìn y, "Đám cưới phải có chứ...!Khi nào về tôi sẽ bổ sung sau."

Huyền Hiểu Đông vươn tay đan mười ngón tay với anh, "Đừng lo lắng, em cùng anh qua đó."

Thịnh Vô Ngung nhìn vào đôi mắt trong veo của y, trong lòng hết sức áy náy.

Anh tưởng rằng y sẽ hỏi nhiều hơn, ví dụ như vì sao nhất định phải qua đó, rút vốn ngay có được không, phải đi bao lâu,...!Anh đã nhiều lần cân nhắc việc gì tiết lộ được, việc gì không tiết lộ được, nhưng cho dù từ khía cạnh nào mà nói, sinh mạng đều quan trọng hơn việc đầu tư rất nhiều, những lời mượn cố của anh đều trở nên rất vô lý.

Nhưng đối phương chỉ nói ngắn gọn rằng em cùng anh.

Đúng là một màn cầu hôn hết sức qua quýt, vốn dĩ anh còn cho rằng đáng lẽ nó phải diễn ra ở một thời điểm hoàn hảo, có hoa tươi và sâm panh, có nhẫn và ôm hôn, phía dưới có sự chứng kiến của người nhà, anh trịnh trọng đưa ra lời cầu hôn, trao cho phần còn lại của cuộc đời những lời hứa hẹn và sự giao phó.

Nhưng bây giờ anh lại chỉ có thể mang đến cho đối phương nỗi phiền toái và sự nguy hiểm chưa xác định, vốn dĩ y có thể được hưởng một cuộc sống yên bình, ở trong nông trường nho nhỏ của mình, tự cấp tự túc, cuộc sống của y sẽ trọn vẹn đủ đầy.

Mặc dù y thiếu gia đình nhưng bản thân đã trưởng thành mạnh mẽ, y có nhóm bạn bè Chủ Nhược Chuyết thù gấm thù hoa.

Nếu như không có anh, y cũng có thể quay lại với Lâm Diệc Cẩn đã hoàn toàn tỉnh ngộ, trải qua nửa đời mất mà tìm lại được, hẳn là Lâm Diệc Cẩn sẽ tốt với y lắm.

Huyền Hiểu Đông ở lại Tỉnh Hải sống sẽ rất tốt.

Nhưng anh đã không để y như vậy.

Đối với một người theo chủ nghĩa hoàn hảo mà nói, màn cầu hôn qua loa như này thật sự rất khó được khoan dung, nhưng anh cảm thấy cả đời này mình sẽ không bao giờ quên được giờ phút này.

Thịnh Vô Ngung nắm chặt bàn tay Huyền Hiểu Đông, cặp mắt giấu đi nỗi phiền muộn trong đó, "Vậy nên giờ chúng ta nên chọn nhẫn chứ? Còn cả thời gian đăng ký nữa, nên chọn ngày nào đó thật thích hợp."

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh quyết định đi."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, giơ tay đặt sau lưng Huyền Hiểu Đông rồi hơi dùng lực, Huyền Hiểu Đông cúi đầu, hai người trao nhau nụ hôn.

Một khi tương lai đã được xác định, cuộc sống trở nên bận rộn trong nháy mắt, việc vui chơi không còn quan trọng nữa.

Bọn họ vội vàng thu dọn hành trang, sắp xếp sự vụ, liên hệ với bệnh viện ở nước Garan, mua nhẫn đính hôn, chọn ngày đi đăng ký.

Người nhà họ Thịnh tụ họp cùng nhau ăn một bữa cơm, hai người nhận được rất nhiều quà tân hôn.

...

Hoàn Kinh.

"Sau khi làm xong thủ tục giải ngũ, mấy người sẽ lấy thân phận là nhân viên bảo an bình thường đi theo Thịnh Vô Ngung, đợt hành động lần này tất cả là vì hoạt động thương mại toàn dân, bên sở sẽ cung cấp sự bảo vệ và hợp tác cần thiết, nhưng các cậu vẫn cần chuẩn bị sẵn tâm lý, những yếu tố này đều chỉ có thể xuất hiện ở chỗ tối.

Nhiều tin tức đã cho thấy, nước A đã nhúng tay vào, một khi vua Garan qua đời, tất cả dự án quy hoạch nguồn năng lượng liên quan đến chúng ta cũng sẽ có sự biến động rất lớn.

Chúng ta sẽ không can thiệp vào đối nội của nước khác, cũng không thể mặc kệ họ tung hoành.

Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm là điểm thâm nhập phù hợp nhất."

Nghiêm Duệ Phong hơi ngẩng đầu nhìn về phía vị cấp trên lớn tuổi, "Tôi biết rồi, ngài yên tâm, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi chấp hành loại nhiệm vụ này."

Vị cấp trên lớn tuổi trầm giọng nói: "Làm nhiệm vụ lần này xong, trở về cậu sẽ được chuyển từ tối ra sáng, sự ủng hộ của nhà họ Thịnh là không thể thiếu.

Bởi vậy sự an toàn của Thịnh Vô Ngung là thứ cần bảo vệ hàng đầu, cho dù cuối cùng là ai kế thừa ngôi vua thì an toàn vẫn là số một.

Nhiệm vụ của cậu chỉ cần bảo đảm cho Thịnh Vô Ngung an toàn rút về nước."

Nghiêm Duệ Phong mặt không đổi sắc, nói: "Cho dù anh ta là ai, chỉ cần là người dân nước ta thì tôi đều đối xử bình đẳng, bảo vệ sự an toàn cho họ." Vị cấp trên biết hẳn luôn cương trực, không thiên vị thì khẽ thở dài, "Tôi biết cậu không thích những chuyện này, nhiều năm qua cậu vẫn luôn chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài nên không biết tình hình trong nước."

Cậu là người thực hiện nhiệm vụ lâu nhất ở bộ đội đặc chủng, tuổi tác cũng không nhỏ, sức khỏe và thể lực sẽ không ở đỉnh cao vĩnh viễn được, chung quy phải chuyển từ tối thành sáng, lần này là một thời cơ rất tốt...!Thịnh Vô Ngung đã phẫu thuật thành công, rất có thể tương lai quay lại giới chính trị.

Cho dù không quay lại thì thực lực của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm cũng không thể khinh thường.

Có sự ủng hộ của nhà họ Thịnh, con đường sau này cậu đi sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều."

"Trước đó cậu ta cũng từng là đối tượng được cậu giải cứu, lần đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu ta trúng đạn lạc bị tàn tật hai chân, lần này vừa mới tiếp nhận cuộc phẫu thuật, sức khỏe vẫn chưa phục hồi, lại việc nghĩa chẳng từ gian nan, bất chấp nguy hiểm xuất ngoại chủ trì dự án hợp tác.

Chỉ từ cốt cách và khí khái mà nói thôi, cậu ta là người có đức độ, là một người đáng để kính nể và tận tâm bảo vệ."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Được."

Vị cấp trên lại bổ sung: "Thịnh Vô Ngung đồng ý đợt hành động lần này, nhưng do con gái vua Garan từng theo đuổi cậu ta, để tránh phiền toái, lần này cậu ta xin dẫn theo bạn đời cùng đi, đồng thời cũng có thể tiện chăm sóc cho sức khỏe và sinh hoạt hàng ngày của mình chu toàn hơn.

Dù sao cơ thể Thịnh Vô Ngung cũng vừa tiếp nhận cuộc phẫu thuật, hai chân bất tiện.

Do đó đối tượng bảo vệ của các cậu sẽ tăng thêm một người nữa, do quyết định dẫn theo bạn đời vừa mới có, họ cũng chỉ vừa đăng ký kết hôn thôi, chỉ biết bạn đời của cậu ta là đàn ông, còn tư liệu khác tạm thời chỗ tôi

chưa có, chỉ có thể báo sơ qua cho các cậu, sẽ có người gửi thêm thông tin cho cậu sau."

"Đợt hành động này mấy cậu phối hợp toàn lực với Thịnh Vô Ngung, bảo vệ Thịnh Vô Ngung và chồng cậu ấy an toàn, dựa theo yêu cầu mà Thịnh Vô Ngung đưa ra để hành động khớp nhau.

Nếu có nhu cầu vượt khỏi phạm vi năng lực bảo vệ thì có thể liên lạc với tổng bộ để phê duyệt và tiếp viện, nhưng trong tình huống khẩn cấp, mọi người phải hoàn toàn nghe theo lệnh của Thịnh Vô Ngung."

Đuôi lông mày Nghiêm Duệ Phong không nhúc nhích, "Rõ."

Vị cấp trên thở một hơi thật dài, "Thân phận nhà ngoại giao trước đây của Thịnh Vô Ngung khiến người ta quá chú ý, bởi vậy cậu ấy ra nước ngoài tất nhiên sẽ khiến cho thế lực quốc tế khắp nơi để ý tới.

Trách nhiệm lần này của mọi người rất lớn lao, quyền hạn cũng cao, có thể đăng ký trang bị tương ứng kịp thời, mặt khác cũng vì cả đội các cậu đều làm thủ tục giải ngũ nên tất cả tiền lương trong lúc làm nhiệm vụ sẽ do Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm thanh toán.

Nói cách khác, mấy cậu chỉ là nhân viên bảo an bình thường, cần nhớ kỹ thân phận, đừng gây ra những sự cố bất ngờ, ảnh hưởng đến danh dự quốc tế."

Nghiêm Duệ Phong lại nói lần nữa: "Rõ." Biểu cảm của hắn vẫn luôn bình tĩnh nghiêm túc, dường như không gì có thể làm khó được hắn.

Vị cấp trên lớn tuổi bỗng nhiên tiến đến vỗ lên vai hắn, "Bố tin tưởng nhất định con có thể hoàn thành nhiệm vụ trọn vẹn, bố cũng hi vọng con có thể trân trọng cơ thể, là một người cha, bố hi vọng con có thể trở về bình an." Cuối cùng biểu cảm của Nghiêm Duệ Phong cũng dần dịu đi, "Con sẽ trở về bình an, bố yên tâm, cũng nói với mẹ hãy yên tâm."

Nghiêm Duệ Phong đi ra, đội phó Trình Nguyên đón, cười nói: "Xe đã sắp xếp xong xuôi, còn chuyện gì không? Hôm nay bay đến Tỉnh Hải thì đêm nay là có thể đến trình diện nhà họ Thịnh."

Nghiêm Duệ Phong gật đầu, "Lên đường thôi."

Lời editor: Mọi người yên tâm, ngài Thịnh sẽ bù đắp cho Hiểu Đông một

đám cưới bị tổ chang sau nha ^ ^ Quý ngài hoàn hảo không làm thì thôi,
đã làm thì phải thật perfect =))))).

Chương 58: 58: Câu Trả Lời Của Cậu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi Nghiêm Duệ Phong dẫn theo đội viên đến Tĩnh Hải thì đã là buổi chiều, dựa theo yêu cầu, kể từ hôm nay, bọn họ sẽ phải bảo vệ chặt chẽ Thịnh Vô Ngung 24/24, rèn luyện cho quen nếp ở trong nước vài hôm, sau đó cả đoàn sẽ lên máy bay tư nhân bay đến Garan.

Cả đội đến trước biệt thự của Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung đã nhận được điện thoại từ trước, đích thân đã tiếp đãi họ, thái độ rất nhã nhặn và nhiệt tình, "Chồng tôi ra ngoài rồi, lát nữa mới về."

Phòng ốc đã sắp xếp ổn thỏa, mấy anh chia ra ở tầng một tầng hai và sân sau, thuận tiện cho các anh bố trí.

Đồ dùng hàng ngày đã sắm sửa xong, có yêu cầu gì về đồ dùng thì đều có thể liên lạc với thư ký của tôi."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Được, ngài Thịnh, lần này đội bảo an chúng tôi có tổng cộng tám thành viên, tôi là đội trưởng Nghiêm Duệ Phong, vị này là đội phó Trình Nguyên."

Trước đó đều là đội phó của chúng tôi liên lạc và trao đổi thông tin với anh, cậu ấy chủ yếu phụ trách việc xây dựng và thực hiện các kế hoạch điều động nhân sự và bảo vệ an toàn, đồng thời cũng chịu trách nhiệm chính đối với công tác tiếp đón phối hợp từ bên ngoài."

Trình Nguyên đứng dậy, Thịnh Vô Ngung gật đầu chào hỏi với cậu ta, "Đúng vậy, trước đó đội phó Trình đã liên lạc với tôi, vô cùng chuyên nghiệp."

Trình Nguyên mỉm cười, "Là ngài Thịnh giản dị gần gũi, hòa nhã dễ gần."

Nghiêm Duệ Phong chỉ vào một đội viên nữ để giới thiệu, "Vị này là La Yến, chuyên gia điều trị, sau này cô ấy sẽ liên hệ với bác sĩ chính của anh, tiếp nhận tất cả trị liệu và hộ lý hàng ngày của anh."

Mặc dù trông cô ấy còn trẻ nhưng đã đạt được học vị tiến sĩ y học, cũng đã theo chúng tôi tham gia nhiều đợt hành động, rất giàu kinh nghiệm cấp cứu."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Chào bác sĩ La, sau này phải làm phiền cô rồi." La Yến sở hữu gương mặt trẻ con, khi cười hai mắt cong cong, tóc buộc đuôi ngựa, đúng là rất giống một y tá trẻ tuổi.

Cô cười nói với Thịnh Vô Ngung, "Xin ngài Thịnh yên tâm, trước khi đến tôi đã nghiêm túc nghiên cứu các bài luận văn mà bác sĩ chính điều trị cho anh đăng tải, lần này anh là người đầu tiên dám dùng thử phương pháp trị liệu mới, quả thật khiến cho người khác phải kính nể."

Thịnh Vô Ngung cười gật đầu, Nghiêm Duệ Phong lại chỉ vào một đội viên trẻ khác, tiếp tục giới thiệu: "Vị này là Lý Lực, là nhân viên an ninh thông tin, chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn tin tức và truyền tin cho chúng ta, cậu ấy có trình độ nhất định ở lĩnh vực an ninh mạng."

Mỗi một nơi ngài Thịnh đến, anh có thể yêu cầu cậu ấy kiểm tra mức độ an toàn nơi đó trước.

Cũng tương tự với những quà tặng nhận được, anh cũng có thể để cậu ấy kiểm tra xem các vật phẩm có bị đặt máy nghe lén không."

Lý Lực gần ba mươi tuổi nhưng trông vô cùng hoạt bát, anh ta cười nói với Thịnh Vô Ngung: "Ngài Thịnh muốn hack điện thoại của ai thì cũng có thể bảo tôi, tôi có thể cung cấp thêm dịch vụ bổ sung cho anh."

Nghiêm Duệ Phong tiếp tục giới thiệu, "Khang Túc, chuyên gia bom mìn; Tô Vĩ, tay bắn tỉa, bắn rất chính xác."

Bốn đội viên Hà Vũ, Trương Kiệt, Dương Viên, Diệp Hoa đều là thành viên đội hành động, chịu trách nhiệm bảo vệ hàng ngày, mỗi người đều có cơ thể khỏe mạnh, có kinh nghiệm huấn luyện lâu năm, giỏi đánh tay đôi, ngài Thịnh có thể yên tâm."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Dĩ nhiên là yên tâm rồi, tôi và chồng cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp với công việc của các anh."

Tôi thấy trời cũng gần tối rồi, đã dọn trước đầu bếp chuẩn bị cơm tối, tối nay chúng ta vừa ăn cơm vừa có thể trò chuyện tiếp."

Trình Nguyên nói: "Vâng, trước tiên chúng tôi sẽ chạy một vòng khắp cả biệt thự để xác định phương án bảo vệ, sau bữa tối sẽ xác nhận lại cụ thể phương án bố trí và hành trình sắp tới với anh."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Được." Ngoài cửa sổ vọng lại tiếng xe, anh hơi ngẩng đầu lên nhìn ra đại sảnh ngoài cửa sổ, mỉm cười, "Chồng tôi về rồi, đúng lúc trước khi các vị giải tán, tôi giới thiệu qua cho mọi người."

Anh khởi động xe lăn ra ngoài đón, Nghiêm Duệ Phong và Trình Nguyên dẫn theo đội viên cũng đi theo, nhìn thấy cổng sắt mở ra, một chiếc xe sang màu trắng bạc khá dài chậm rãi lái vào từ bên ngoài.

Nghiêm Duệ Phong nghe thấy Lý Lực khẽ giọng nói với La Yến phía sau, "Wow! Xe này hơn mười triệu lận đó!" Hắn quay đầu nhìn họ, La Yến lè lưỡi, huých Lý Lực một phát, mọi người đứng thẳng lên.

Xe đã dừng hẳn, Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn lên trước đón, bọn họ đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe bước xuống.

Người đàn ông mặc vest đen, trông vóc dáng cực kỳ rắn rỏi, ngực còn cài hoa, hình như vừa có mặt ở sự kiện gì quan trọng.

Y cầm một bó hoa rất to từ ghế phụ ra đưa cho Thịnh Vô Ngung, sau đó vô cùng tự nhiên cúi đầu đón nhận nụ hôn của anh.

Các đội viên phía sau nhỏ giọng rì rầm, khẽ cười đùa, "Đẹp trai quá đi mất, cứ như phim thần tượng vậy."

Nhưng sắc mặt Trình Nguyên lại bất ngờ thay đổi, cậu ta quay đầu nhìn Nghiêm Duệ Phong, "Đại ca..."

Sắc mặt Nghiêm Duệ Phong bình tĩnh, đôi mắt lạnh lùng sắc bén, hắn nhìn thẳng vào người đàn ông trẻ chân dài vai rộng, rắn rỏi nổi bật kia hôn phớt lên môi Thịnh Vô Ngung xong, Thịnh Vô Ngung cười nói gì đó, chỉ về phía bọn họ.

Người đàn ông có gương mặt tuấn tú quay đầu lại nhìn sang phía này, sau

đó sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Thịnh Vô Ngung không để ý những chuyện này, chỉ tưởng là y then thùng, anh nâng bó hoa tươi màu tím nhạt hơi công kênh quá mức đặt lên đầu gối mình, vừa cười điều khiển xe lăn đi về phía Nghiêm Duệ Phong, vừa nói: "Hiểu Đông qua đây, tôi giới thiệu đội bảo an của chúng ta cho em, sau này chúng ta cần nhờ sự bảo vệ của họ, có lẽ thời gian ở chung cùng nhau sẽ rất lâu đấy."

Huyền Hiểu Đông nhìn dáng người hết sức cao lớn, mang đến cho người ta cảm giác ngọt ngào của Nghiêm Duệ Phong, trở tay đóng cửa xe, đi theo Thịnh Vô Ngung, nghe anh giới thiệu: "Đây là Huyền Hiểu Đông – chồng của tôi, còn vị này là đội trưởng đội bảo an Nghiêm Duệ Phong."

Huyền Hiểu Đông và Nghiêm Duệ Phong chạm mắt nhau, vẻ mặt hai người đều cực kỳ thản nhiên, Huyền Hiểu Đông chìa tay ra, "Chào đội trưởng Nghiêm, sau này mong được quan tâm nhiều hơn."

Nghiêm Duệ Phong chìa tay bắt lại, "Xin chào Huyền tiên sinh, rất vui được gặp cậu." Câu "Rất vui được gặp cậu" như thể được nói với ý tứ sâu xa nào đó, tay hắn cũng tăng thêm mấy phần lực, nhưng Huyền Hiểu Đông lại nhìn hắn với biểu cảm bình tĩnh, thậm chí còn nở nụ cười khéo léo, chậm rãi buông lỏng tay ra.

"Đây là đội phó Trình Nguyên."

Nụ cười của Trình Nguyên xen lẫn vẻ chế giễu mỉa mai, cậu ta cũng chìa tay ra bắt tay với Huyền Hiểu Đông, hai người vừa chạm tay nhau là tách ra ngay.

"Đây là chuyên gia điều trị La Yến, sau này cô ấy sẽ phụ trách việc chữa bệnh và chăm sóc hàng ngày cho tôi.

Bác sĩ La, chồng tôi chịu trách nhiệm phần lớn công việc hộ lý hàng ngày của tôi, cô có yêu cầu gì cứ nói rõ với cậu ấy là được."

La Yến nở nụ cười, chìa tay bắt tay với Huyền Hiểu Đông, giọng nói hơi run run, "Chào Huyền tiên sinh, anh có thể gọi tôi là Tiểu Yến..."

Huyền Hiểu Đông cười với cô, "Chào Tiểu Yến, sau này mong được quan tâm nhiều hơn."

Kế tiếp, Lý Lực mở to mắt nhìn Huyền Hiểu Đông, lúc bắt tay cũng không khách sáo gì hết, nhưng gương mặt Huyền Hiểu Đông vẫn luôn thản nhiên, bắt tay lần lượt với từng đội viên.

Thịnh Vô Ngung quay đầu cười nói với Nghiêm Duệ Phong, "Tôi không giới thiệu sai chứ? Sau này mong được đội trưởng Nghiêm chiếu cố nhiều hơn." Nghiêm Duệ Phong nói: "Ngài Thịnh có trí nhớ thật đáng kinh ngạc, tôi chỉ giới thiệu qua một lần mà anh đã giới thiệu đúng tất cả thành viên rồi." Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Đây là kiến thức ngoại giao cơ bản." Anh quay đầu nói với Huyền Hiểu Đông, "Đội của đội trưởng Nghiêm cũng vừa mới đến, cần kiểm tra toàn bộ phòng một lượt, bố trí khắp nơi, sau này họ sẽ theo sát hành trình của chúng ta."

Mấy ngày tới mẹ còn tìm em ra ngoài không? Em có lịch trình gì thì báo trước với họ là được."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được."

Thịnh Vô Ngung nhìn đồng hồ, "Vậy thì sáu giờ tập trung ở phòng ăn, tôi về phòng nghỉ ngơi trước một lúc." Anh gật đầu chào hỏi Nghiêm Duệ Phong, Nghiêm Duệ Phong nói: "Ngài Thịnh và Huyền tiên sinh xin cứ tự nhiên, chúng tôi sẽ tiến hành xem xét và bố trí phòng vệ."

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: "Có yêu cầu gì thì cứ nói với Hiểu Đông nhé, cậu ấy sẽ sắp xếp cho."

Huyền Hiểu Đông lại gật đầu một cái với Nghiêm Duệ Phong rồi đẩy Thịnh Vô Ngung lên tầng hai, vào trong phòng.

Thịnh Vô Ngung thấy tinh thần Huyền Hiểu Đông không tập trung, sắc mặt cũng không được tốt thì cười nói: "Tôi biết tự dưng có nhiều người tới như vậy em sẽ rất khó chịu, nhưng sắp tới chúng ta sẽ ra nước ngoài, nhân viên bảo an theo sát hành trình là nhất định phải có."

Em cố gắng chịu đựng một chút, tôi thấy mấy người họ cũng không tệ, vài hôm nữa quen là ổn hơn thôi."

Huyền Hiểu Đông chậm rãi nói: "Lần xuất ngoại này của anh rất nguy hiểm phải không?" Ấy vậy mà lại...!điều động "Sói Lạnh".

Nghiêm Duệ Phong...!năm nay cũng ba mươi hai tuổi rồi, ít nhất cũng đã là sĩ quan cấp tá.

Rốt cuộc Thịnh Vô Ngung phải qua bên đó làm gì mà lại cần một vị sĩ quan cao cấp đứng đầu bộ đội đặc chủng hộ tống?

Nhóm người này thân kinh bách chiến, bản lĩnh hơn người, bây giờ lại dùng thân phận vệ sĩ của công ty bảo an bình thường xuất hiện bên cạnh Thịnh Vô Ngung - cựu nhà ngoại giao.

Y nắm chặt tay Thịnh Vô Ngung, có phải sẽ rất nguy hiểm không? Đây tuyệt đối không phải là một thương vụ ra nước ngoài chủ trì dự án đơn giản.

Nhưng...! Thịnh Vô Ngung cũng không được phép nói.

Bọn Nghiêm Duệ Phong nhìn thấy y, tất cả đều vờ như không quen y.

Đây là nhiệm vụ bí mật—Cấp bậc còn rất cao, giống như nhiệm vụ mà y từng thực hiện trước đây.

Khó trách Thịnh Vô Ngung nói, người nhà bọn họ xưa nay không hỏi han công việc.

Thịnh Vô Ngung nói: "Chỉ là đảm bảo an toàn thôi, bố tìm giúp tôi công ty bảo an, dĩ nhiên là số một, lại có em ở bên cạnh nữa nên càng an toàn."

Anh cười nhìn Huyền Hiểu Đông, "Còn không thay quần áo đi à? Bình thường việc đầu tiên em làm khi về nhà bao giờ cũng là thay vest ra trước, hôm nay lại bị mẹ cho ăn diện kỹ quá phải không?"

Huyền Hiểu Đông lấy lại tinh thần, quả nhiên lại thấy mặc vest quá gò bó, bèn giơ tay nới cà vạt ra, Thịnh Vô Ngung với tay sang, "Qua đây nào."

Huyền Hiểu Đông cúi đầu xuống để Thịnh Vô Ngung cởi cà vạt giúp mình, y cởi quần áo, thay sang một chiếc áo len dệt kim mỏng ngắn tay màu lam xám và quần thường, nhìn đồng hồ, "Anh đọc sách đi, em vào bếp xem bữa tối chuẩn bị thế nào rồi, buổi tối anh muốn ăn gì?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không có gì đặc biệt muốn ăn, tối nay chúng ta cùng ăn với bọn họ, coi như bữa chào mừng."

Sau này họ dùng cơm ở phòng ăn tầng một, chúng ta dùng cơm ở phòng khách tầng hai."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được."

Y ra khỏi phòng, xuống nhà bếp ở tầng một, ông Vương đầu bếp đã vào vị trí của mình, dẫn theo hai trợ lý đang bận bịu chuẩn bị bữa tối, nhìn thấy y, họ đều gọi: "Huyền tiên sinh." Bọn họ mới tới mấy ngày, biết rõ tay nghề nấu nướng của Huyền Hiểu Đông rất tuyệt vời, bình thường cơm nước của ngài Thịnh toàn do đích thân y làm.

Huyền Hiểu Đông nhìn món ăn mà ông Vương đang chuẩn bị, chỉ vào một

đĩa ếch trâu tía tô, "Món này không dùng tới." Nghiêm Duệ Phong không ăn mấy loại ếch nhái rắn rết này.

Ông Vương cũng không hỏi nguyên nhân, vội vàng nói: "Được, vậy món này chúng tôi sẽ tự ăn."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, lại kiểm tra qua bữa tối của Thịnh Vô Ngung, ném thử canh gà nắm trúc thấy đã vừa miệng thì đi ra.

Mới vừa ra khỏi nhà bếp thì y chạm mặt Nghiêm Duệ Phong vừa mới từ vườn hoa đi vào.

[Click để xem ảnh](#)

Nghiêm Duệ Phong nhìn y, bình tĩnh hỏi: "Đây chính là câu trả lời năm đó của cậu sao?"

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, Nghiêm Duệ Phong nhắc nhở y, "Trước đợt hành động tôi đã nói sẽ chờ cậu cho tôi một câu trả lời chắc chắn."

"Đến khi tôi ra viện quay về đội, thứ tôi nhận được là tin cậu đã rút lui khỏi chiến dịch."

"Cho nên đây chính là câu trả lời của cậu ư? Quyền thế hiển vinh, áo mũ chỉnh tề, đồng hồ nổi tiếng trang phục bóng bẩy, xe sang chảnh biệt thự cao cấp—Đúng là tôi không thể cho cậu một cuộc sống như vậy."

Ngữ điệu của hắn mang vẻ tự giễu, Huyền Hiểu Đông nhìn hắn, không nói gì, chỉ đi lướt qua hắn về phía cửa cầu thang.

Trình Nguyên không biết xông ra từ đâu, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông thì không nhịn được trào phúng, "Hóa ra là làm cô vợ trẻ của nhà hào phú, hèn gì lúc trước giải ngũ dứt khoát thế, không chào mà đi, ha ha."

Huyền Hiểu Đông lạnh lùng liếc sang nhìn cậu ta, Trình Nguyên nói: "Chẳng phải cậu nên xin lỗi đội trưởng sao?"

Huyền Hiểu Đông lạnh nhạt nói: "Tôi không hề có lỗi với bất kỳ một ai—Đội phó Trình, đừng quên cậu đang làm nhiệm vụ, cậu định tiết lộ thông tin với một người lần đầu gặp mặt như tôi sao?"

Trình Nguyên cười lạnh, "Ôi chao, năm đó khúm núm lấm cơ mà, bây giờ bước chân vào nhà giàu rồi là có người làm chỗ dựa, cách nói năng cũng không giống nhau nữa nhỉ, cậu tưởng cậu là ai?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi là ai ư? Tôi là đối tượng bảo vệ của mấy người, tôi là người đi thuê mấy người, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể sa thải mấy người."

Vệ sĩ của chồng tôi sao? Đúng rồi, nhưng cậu là văn chức cơ mà, tay trái gà cũng không chặt, tôi thấy hẳn là nên gọi thêm bảo an."

Trình Nguyên nổi giận: "Huyền Hiểu Đông! Tôi nhịn cậu lâu rồi đấy!"

Huyền Hiểu Đông nhướn mày, "Tôi cũng thế!" Y nhìn thẳng vào Trình Nguyên, gằn từng chữ, "Đội phó Trình, tôi cũng nhịn cậu rất lâu rồi."

Hai người hằm hằm nhìn nhau, đối chọi gay gắt.

Nghiêm Duệ Phong tiến đến, thấp giọng khiển trách, "Đủ rồi, đừng cãi nhau nữa."

Trình Nguyên lại cười nói: "Cậu thì có tư cách gì mà chi phối được chứ? Cậu tưởng cậu là ai? Thịnh Vô Ngung đều rất khách sáo với bọn tôi..."

Huyền Hiểu Đông lạnh nhạt nói: "Chuyên nghiệp lên đi, đội phó Trình, tôi là bạn đời hợp pháp của Thịnh Vô Ngung, là đối tượng bảo vệ của mấy người."

Y đứng phắt dậy, nhìn Nghiêm Duệ Phong, "Đội trưởng Nghiêm, tôi chính thức đưa ra yêu cầu từ chối Trình Nguyên tham gia nhiệm vụ lần này, thay người đi."

Nếu anh làm đội trưởng không xử lý được, tôi sẽ đưa yêu cầu lên cấp trên của mấy người."

Trình Nguyên cười khế, "Cậu cũng từng tham gia hành động rồi cơ mà, toàn bộ phương án hành động đều phải được...!phê duyệt, thủ tục xuất ngoại và chứng minh thân phận của tất cả nhân viên đi theo đều đã xong xuôi, cậu có thể thử xem yêu cầu vô lý như vậy của mình có được ai đáp lại không."

Không phải cậu thật sự tưởng mình là phụ nữ được gả vào nhà quyền thế, cậu sủng sinh kiêu mà được cố tình gây sự đấy chứ?"

Huyền Hiểu Đông xoay người rời khỏi.

Trình Nguyên cười mỉa nói với Nghiêm Duệ Phong, "Anh xem đi, cậu ta còn thật sự tưởng rằng mình kết hôn với Thịnh Vô Ngung rồi là bay lên được cành cao, trước hay sau thì đều ấu trĩ như thế, tính tình cũng kiêu ngạo hơn trước nhiều, xem ra trước đây toàn là vờ vịt."

Vội vàng kết hôn thế này, rõ ràng chỉ là một tấm bia đỡ đạn mà thôi, cậu ta

còn tưởng Thịnh Vô Ngung vừa ý mình thật sao?"

Nghiêm Duệ Phong nhìn cậu ta, vẻ mặt nghiêm khắc, "Đừng có sĩ nhục đồng đội cũ, không được để tôi nghe lại lần thứ hai."

Trình Nguyên nheo lờ, "Xin lỗi."

Nghiêm Duệ Phong lại nói: "Đúng là đối tượng bảo vệ có thể đề nghị thay đổi nhân sự bảo an, cậu quả thật không chuyên nghiệp."

Hãy nghĩ đến việc nếu như Thịnh Vô Ngung thật sự muốn thay đổi chúng ta thì phải ứng phó như thế nào đi, chuẩn bị thành khẩn nói xin lỗi cho đảng hoàng."

Trình Nguyên cười, "Chỉ là mấy câu tào lao thôi mà anh cũng tin à? Cậu ta chỉ mạnh miệng trước mặt anh thôi, Thịnh Vô Ngung để ý tới cậu ta mới lạ."

Đương nhiên anh nói đúng, là em thiếu chuyên nghiệp, lần sau em sẽ chú ý tới thái độ.

Dù sao đối tượng bảo vệ cũng mảnh mai yếu đuối quá mà." Miệng cậu ta toàn thốt ra lời trào phúng..

Chương 59: 59: Táo Caramel

Huyền Hiểu Đông thấy cô cười thì chỉ huy trợ lý đầu bếp bung đủ món ăn ra, đưa cho mỗi người một ly rượu được rót đầy rồi ngồi về bên cạnh Thịnh Vô Ngung.

Lý Lực ngồi bên cạnh nhìn sang La Yến, thì thầm: "Cô mềm lòng rồi à?"
La Yến nói khẽ: "Chắc chắn năm đó có hiểu lầm, đội trưởng đã nói việc bảo vệ đối tượng phải được đưa lên hàng đầu, không được phép có bất kỳ cảm xúc nào, nếu không sẽ bị xử phạt nghiêm khắc."

Anh cẩn thận chút đi, đừng để ngài Thịnh nhìn ra đầu mối."

Lý Lực nói: "Cô mới phải cẩn thận ấy."

Thịnh Vô Ngung nâng ly, "Tôi không thể uống rượu, cũng biết mọi người không thể uống rượu khi đang làm nhiệm vụ, đây là nước trái cây có ga."

Sau này cần nhờ vả mọi người nhiều, nơi này có gì không được chu đáo, mong mọi người cứ tự nhiên."

Huyền Hiểu Đông cũng nâng ly theo anh, thấy giọng điệu của Thịnh Vô Ngung khiêm tốn khách sáo thì tất nhiên biết, với anh, thân phận của những người này không thể coi là vệ sĩ bình thường được.

Nghiêm Duệ Phong dẫn đầu các đội viên nâng ly, nói: "Cũng chúc ngài Thịnh phục hồi sức khỏe thật nhanh, chuyến đi này tất cả chúng ta đều thuận lợi."

Mọi người nâng ly uống một hơi cạn sạch, sau đó bắt đầu dùng cơm, món ăn rất thịnh soạn.

Thịnh Vô Ngung là cao thủ xã giao, hỏi thăm quê hương của Nghiêm Duệ Phong trước rồi lại tán gẫu đến phong cảnh mỹ thực nơi ấy, nói rất thông

thả từ tốn.

Mọi người đều ấn tượng trước phong thái ngoại giao của anh, nhất thời cuộc trò chuyện trong bữa tiệc trở nên vui vẻ.

La Yến ở phía dưới lặng lẽ nói với Lý Lực, "Ngài Thịnh trông quyền rũ thật đấy...! Cũng rất xứng đôi với anh Hiếu Đông."

Lý Lực nói: "Đội trưởng tốt với cô như vậy, cô không giúp đội trưởng à?"

La Yến thấp giọng nói: "Người ta kết hôn rồi ạ, anh xem nhẫn cũng đeo luôn rồi kia kìa.

Anh Hiếu Đông đối xử với tôi cũng rất tốt nhé, đội chúng ta thay đổi bao nhiêu người rồi, chỉ còn lại có mấy thành viên lâu năm, cần gì phải xúc động? Chúng ta đã chấp hành nhiệm vụ cùng nhau rất lâu rồi, hơn nữa lần này có anh Hiếu Đông đi cùng, cảm giác thật an toàn."

Lý Lực nói: "Đội phó Trình nói đây chỉ là kết hôn tạm thời thôi, biết đâu là cách nhà họ Thịnh bảo vệ thành viên gia đình, biết Hiếu Đông có kỹ thuật bắn súng nổi trội nên mới tìm cậu ta để bảo vệ bên mình 24/24.

Nếu không thì thân phận cũng chênh lệch quá lớn, cũng chỉ vì muốn tiện ra nước ngoài nên mới kết hôn theo hình thức thôi."

La Yến khinh thường, "Vớ vẩn, anh không thấy lúc anh Hiếu Đông vừa về xuống xe đã hôn nồng nhiệt với ngài Thịnh thế nào sao? Còn cả vụ tặng hoa nữa, anh Hiếu Đông biết lãng mạn như thế từ bao giờ? Nếu như kết hôn theo hình thức thì có thể thắm thiết tới mức đó à? Còn nữa, anh nhìn mà xem, mặc dù ngài Thịnh luôn nói chuyện với chúng ta nhưng mỗi lần anh Hiếu Đông gặp gì vào đĩa cho mình, anh ấy đều quay đầu sang cười với anh Hiếu Đông, còn ăn sạch nữa.

Tình cảm người ta tốt như thế, anh hiểu cái gì chứ? Đội phó chỉ đang đồ kị mà thôi."

Lý Lực không nói thành lời, "Đồ kị cái gì, Hiếu Đông đã không còn trong đội nữa, giờ họ không cùng một con đường nữa rồi."

La Yến nói: "Đội phó công khai thích đội trưởng Nghiêm, hôm nay tinh thần đội trưởng lại tỏ ra lơ đãng mất tập trung.

Ầy, đội trưởng Nghiêm thật đáng thương."

Lý Lực nói: "Cô lại bắt đầu thêm thất cảm xúc không cần thiết rồi đây, đội trưởng tiền đồ vô lượng, lần này sau khi giải ngũ cho đến khi kết thúc nhiệm vụ, chắc chắn sẽ được thăng chức cao, đến lúc đó đương nhiên sẽ gặp được người tốt hơn thôi."

Hiểu Đông...!đúng là không có gì sai, nhưng lúc ấy đội trưởng chúng ta đang ốm nặng, Cao Qua và Tiểu Lao cũng không còn, cậu ta không chào mà đi, bảo đi là đi luôn, đúng là không phải anh em."

La Yến nói: "Tôi vẫn cảm thấy anh ấy có nỗi khổ tâm trong lòng, bây giờ xem ra thật sự đã chấm dứt với đội trưởng rồi."

Tôi nhớ nhiều năm trước có về thăm gia đình, đi thăm cả người nhà của Hạ Tiểu Lao.

Bọn họ nói có một đồng đội họ Huyền cũng từng tới thăm hỏi, còn gửi họ một khoản tiền nữa."

Sắc mặt Lý Lực cũng hơi thay đổi, "Hi vọng là vậy, chỉ là cô nói đúng, có cậu ấy kề cận bên ngài Thịnh, độ khó nhiệm vụ lần này của chúng ta đã giảm xuống rất nhiều rồi."

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy Huyền Hiểu Đông rời đi nhận một cuộc gọi, lát sau quay lại khẽ giọng nói với Thịnh Vô Ngung, "Mẹ nói bà ấy đi gặp người quen, không tiện rời đi nên bảo em đi đón thì bà ấy mới có cơ rời tiệc."

Lỗi Lỗi đang làm việc, Lạc Lạc đang cẩn chăm sóc Tiểu Chung, em đi là thích hợp nhất.

Em sẽ quay về rất nhanh thôi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được, chú ý an toàn trên đường nhé."

Huyền Hiểu Đông gật đầu chào hỏi với Nghiêm Duệ Phong ngồi một bên, "Các vị cứ từ từ dùng bữa, tôi có chút việc ra ngoài một lát, thứ lỗi vì không tiếp đón được."

Huyền Hiểu Đông nói xong thì ra cửa, Nghiêm Duệ Phong dõi mắt theo y ra ngoài, qua cửa sổ có thể nhìn thấy y khởi động con xe sang nghìn vạn tệ kia, đèn xe sáng rực rỡ chiếu sáng cổng sắt chạm trổ, từ từ di chuyển ra

ngoài.

Bữa tối nhanh chóng kết thúc, Nghiêm Duệ Phong, Trình Nguyên và Thịnh Vô Ngung đến phòng làm việc, xác nhận lại các chi tiết trong phương án hành động và xuất phát.

Trình Nguyên thấy Thịnh Vô Ngung không hề nhắc đến việc thay đổi người, xem ra đúng là Huyền Hiểu Đông chỉ mạnh miệng mà thôi, cậu ta nở nụ cười khinh thường.

Sau khi xác nhận xong chi tiết hành động, Thịnh Vô Ngung điềm đạm nói: "Vậy thì làm phiền hai vị sắp xếp tất cả, tôi và chồng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp với hành động của hai người."

Thái độ của Thịnh Vô Ngung tao nhã khiêm tốn, không hề có một chút vênh váo thô lỗ khoe quyền thế.

Trước đó Trình Nguyên đã liên lạc qua điện thoại vài lần, hôm nay được gặp tận mắt, cảm thấy quả nhiên người đàn ông này không hổ là cựu nhà ngoại giao, phong cách ăn nói đều rất xuất sắc, khiến cho ai cũng cảm thấy như có gió xuân ấm áp.

Cậu ta cảm thấy tính tình Thịnh Vô Ngung cũng rất tốt, nghĩ đến cảnh buổi tối Huyền Hiểu Đông về hà hơi khoác lác bên gối, chẳng thà cậu ta tự chôn sẵn phục bút(*) trước, cũng đỡ đến lúc đó ngài Thịnh nghe xong tin tưởng rồi thiên vị.

(*) Là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối để độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện.

Nhìn chung ở văn cảnh này có thể hiểu như đánh tiếng trước, thú nhận trước.

Nghĩ như vậy, Trình Nguyên cười nói: "À đúng rồi, trước bữa tối hôm nay tôi và Huyền tiên sinh có vài hiểu lầm khi nói chuyện, lúc đó Huyền tiên sinh yêu cầu với đội trưởng chúng tôi là muốn sa thải tôi, đội trưởng Nghiêm cũng đã phê bình tôi thiếu chuyên nghiệp ngay khi ấy rồi."

Vốn dĩ tôi muốn chính thức xin lỗi Huyền tiên sinh một lần, nhưng không khéo anh ấy lại ra ngoài mất rồi, không thể làm gì khác hơn là nói một câu

xin lỗi với ngài Thịnh trước, có cơ hội anh giúp tôi chuyển lời xin lỗi tới Huyền tiên sinh.

Có điều đợt hành động này của chúng ta là tuyệt mật, tất cả giấy tờ chứng nhận và thủ tục liên quan của nhân viên cũng đã sắp xếp xong xuôi, mọi phương án hành động cũng đã được bố trí chu đáo, tôi lại là người lập ra phương án chính, cho nên việc thay người hơi bất khả thi, sau này tôi sẽ chú ý hơn tới tâm trạng của Huyền tiên sinh."

Nghiêm Duệ Phong quay đầu nhìn cậu ta, ánh mắt không tán thành, Trình Nguyên lại né tránh ánh mắt của Nghiêm Duệ Phong, chỉ nhìn Thịnh Vô Ngung.

Cậu ta cảm thấy sau này Huyền Hiểu Đông đến nước Garan, biết đâu lại mượn tay Thịnh Vô Ngung chính bọn họ, không phối hợp hành động, vậy đến lúc đó sẽ hơi phiền toái, chẳng thà ở ngay tại nhà của Thịnh Vô Ngung mà chuẩn bị đề án chôn phục bút trước, để cho Thịnh Vô Ngung biết rõ Huyền Hiểu Đông bị cảm xúc chi phối, đến lúc đó hành động sẽ ổn hơn.

Dù sao Huyền Hiểu Đông chắc chắn sẽ không nói cho Thịnh Vô Ngung nội dung bọn họ tranh cãi, y nhất định không muốn để Thịnh Vô Ngung biết mình có quen biết với bọn họ.

Quả nhiên Thịnh Vô Ngung kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Hiểu Đông đề nghị đổi người sao?"

Trình Nguyên cười nói: "Là do lúc bố trí lực lượng canh phòng xảy ra vài hiểu lầm nhỏ, phát sinh cãi vã với Huyền tiên sinh, Huyền tiên sinh không vui.

Tôi đã xin lỗi ngay trước mặt anh ấy rồi, nhưng Huyền tiên sinh tức giận đề nghị muốn sa thải tôi, lúc đó chúng tôi cũng không tiện giải thích tính đặc thù của đợt hành động lần này cho Huyền tiên sinh...!Anh ấy chỉ nghĩ tôi là vệ sĩ bình thường nên có thể dễ dàng đuổi việc được."

Thịnh Vô Ngung nhìn về phía Nghiêm Duệ Phong, "Chồng tôi đưa ra yêu cầu đề nghị đổi người với đội trưởng Nghiêm sao?"

Nghiêm Duệ Phong nói: "Phải."

Thịnh Vô Ngung thu lại nụ cười khoan dung, "Đội trưởng Nghiêm trả lời thế nào?"

Nghiêm Duệ Phong im lặng không đáp, Trình Nguyên thấy biểu cảm của Thịnh Vô Ngung thì giật thót trong lòng, vội vã cười nói: "Đợt hành động này đã trải qua sự phê duyệt của Bộ Lục quân, tất cả nhân viên tham gia đều đã sát hạch và kiểm tra chính trị nghiêm ngặt, bây giờ mà đổi nhân viên thì không phù hợp với tình hình hiện tại lắm."

Tôi sẽ thành khẩn nói xin lỗi trước mặt Huyền tiên sinh một lần nữa, mong anh ấy nguôi giận, phối hợp tốt với đợt hành động của chúng ta."
Thịnh Vô Ngung lại ngạc nhiên nhìn sang cậu ta, "Tôi xác nhận lại một chút nội dung đợt hành động lần này."

Trong đợt hành động lần này, các anh phối hợp hành động với tôi, bảo vệ tôi và chồng an toàn, dựa theo yêu cầu của tôi mà cung cấp hành động bảo vệ an toàn tương ứng, trong tình huống khẩn cấp, các anh hoàn toàn phải nghe theo lệnh của tôi.

Không sai chứ?"

Nghiêm Duệ Phong nhìn Thịnh Vô Ngung, "Đúng vậy."

Thịnh Vô Ngung nói: "Còn chồng tôi thì không cần phải phối hợp với hành động của các anh phải không?"

Trình Nguyên lại cười nói: "Anh hiểu lầm rồi ngài Thịnh, ý tôi đang nói là về phương diện bảo vệ an toàn, chúng tôi cần được đối tượng bảo vệ phối hợp tốt..."

Nghiêm Duệ Phong cắt ngang lời cậu ta, "Lần hành động này, trong tình huống khẩn cấp, tất cả sẽ nghe theo mệnh lệnh hành động của ngài Thịnh, nguyên tắc tối cao là vì lợi ích quốc gia, phục tùng vô điều kiện, kể cả là cống hiến sinh mạng."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cho nên chồng tôi chỉ cần phối hợp với tôi, cậu ấy là người dân bình thường, không có trách nhiệm và nghĩa vụ phải nghe theo bất kỳ sự chỉ huy của người nào."

Ngược lại, nếu chồng tôi đã chính thức đưa ra yêu cầu muốn thay người với đội trưởng Nghiêm, câu trả lời chính thức của đội trưởng Nghiêm là gì đây? Tôi muốn một câu trả lời chính thức."

Trình Nguyên hơi thay đổi sắc mặt, Nghiêm Duệ Phong sợ hãi trước ánh mắt

của Thịnh Vô Ngung, không thể không nghiêm nghị trả lời: "Chúng tôi hi vọng ngài Thịnh có thể đứng giữa hòa giải, hóa giải hiểu lầm đôi bên, chúng tôi sẽ nghiêm túc xin lỗi Huyền tiên sinh."

Đội phó Trình đã ở trong đội chúng tôi nhiều năm qua, đã quen thuộc với tính cách và năng lực của mỗi thành viên, phương án hành động lần này đều do cậu ấy chịu trách nhiệm toàn bộ, đến lúc này mà thay người quả thật rất khó khăn.

Cũng hi vọng ngài Thịnh và Huyền tiên sinh có thể tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của chúng tôi, sẽ không vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến công tác bảo an của chúng tôi.

Liên quan đến sai lầm lần này của đội phó Trình, chúng tôi sẽ ghi chép lại đúng như sự thật, sẽ đưa ra hình phạt tương ứng cho cậu ta."

Thịnh Vô Ngung sa sầm, "Không cần xử phạt, thay chồng xử phạt một sĩ quan vì một lỗi không lớn, tôi cũng không muốn gánh tội danh như thế trên lưng.

Thế nhưng yêu cầu của tôi giống như chồng tôi, tôi yêu cầu lập tức thay đổi vị đội phó Trình này, còn công việc sau này của mấy người thế nào tôi mặc kệ.

Bắt đầu từ ngày mai, tôi không cho phép vị đội phó Trình này xuất hiện trong đội hình thành viên đi theo, đồng thời cũng không đồng ý vị này tham gia hành động bằng bất cứ hình thức nào."

Trình Nguyên cả kinh nói: "Ngài Thịnh, tôi tưởng rằng anh vẫn luôn lấy nhiệm vụ đặt lên hàng đầu, không nên đưa những quyết định cảm tính như vậy.

Lúc này có thể kiếm nhân viên thích hợp hơn tôi ở đâu đây? Nếu như quả thật Huyền tiên sinh bất mãn với tôi, mọi hành động sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh ấy nữa." Cậu ta có chút căm giận, cũng để cảm xúc lấn át hơn.

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Không phải cảm tính, đây là dựa trên sự phân tích lý trí.

Đội phó Trình chịu trách nhiệm tất cả sắp xếp và thay đổi nhỏ trong phương án hành động, sau này chúng ta phải sống chung ở nước Garan một quãng thời gian rất dài, đối mặt với rất nhiều nhiệm vụ gian khổ và nguy hiểm.

Nhiệm vụ này nguy hiểm tới mức nào trong lòng các anh đều rõ, nhưng ngay từ ban đầu nếu đội phó Trình đã nảy sinh mâu thuẫn với chồng tôi, làm sao anh có thể cam đoan tương lai khi gặp phải nguy hiểm, anh có thể đặt sự an toàn và tính mạng của chồng tôi lên hàng đầu chứ? Trong lòng tôi còn lo lắng thì sao có thể phối hợp chặt chẽ với mấy vị được?"

Trình Nguyên nói: "Ngài Thịnh phải tin tưởng sự chuyên nghiệp của chúng tôi."

Thịnh Vô Ngung lắc đầu, "Nhưng chồng tôi đã không còn tin nhiệm anh nữa, sao tôi có thể dám yên tâm giao tất cả cho anh đây? Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, đây không phải sự phủ nhận cá nhân anh, đây là sự tôn trọng nhiệm vụ của chúng ta."

Anh nhìn về phía Nghiêm Duệ Phong, "Trước khi đi, chúng ta đều đã kí di chúc rồi, chúng ta đều chuẩn bị vì nước hiến thân, nhưng chồng tôi là vì yêu tôi nên tự nguyện ra nước ngoài cùng tôi."

Cậu ấy là người dân bình thường, ngay từ đầu tôi đã nói qua, khi xảy ra chuyện, phải ưu tiên đảm bảo sự an toàn người dân trước, tức là sự an toàn của chồng tôi.

Cấp trên đã đồng ý."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Vâng, chúng tôi sẽ thay đổi đội phó, rất xin lỗi vì sự sắp xếp không thỏa đáng của đội tôi."

Sắc mặt Trình Nguyên trở nên xám ngoét.

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Trước hết cứ vậy đi——Mặt khác, đội trưởng Nghiêm còn nợ chồng tôi một lời xin lỗi, đừng quên." Nói xong, anh khởi động xe lăn rời khỏi phòng làm việc.

Thịnh Vô Ngung đi rồi, Trình Nguyên đứng phất dậy ngay lập tức, mặt không cảm xúc nói: "Em đi xin lỗi Huyền Hiểu Đông."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Không cần, cứ theo quyết định vừa mới nhận được đi, cậu lập tức bàn giao công việc, rút khỏi hành động lần này, tôi sẽ nói rõ

ràng với bên sở, sắp xếp để cậu thay đổi công việc ngay, thoát khỏi thời kỳ bảo mật.

Yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng đến tương lai của cậu."

Trình Nguyên nhìn hắn bằng vẻ mặt không thể tin nổi, "Chỉ vì một câu vớ vẩn của Huyền Hiểu Đông sao?"

Harry Potter fanfic

Nghiêm Duệ Phong nhìn cậu ta, "Lý do của Thịnh Vô Ngung rất đầy đủ, cậu cũng không cần đi tìm Huyền Hiểu Đông nữa, sẽ chỉ đổ thêm dầu vào lửa thôi, đúng là cậu có thành kiến với cậu ấy.

Huyền Hiểu Đông là một lính giỏi đã giải ngũ, đã từng đổ máu để lập được công trạng.

Tôi không nghĩ cậu ấy và Thịnh Vô Ngung kết hôn có gì gọi là trèo cao, cậu thật sự đã coi thường cậu ấy, có lẽ sẽ không đặt sự an toàn của cậu ấy lên hàng đầu như dự kiến."

"Nhiệm vụ lần này có thêm Huyền Hiểu Đông vốn dĩ đã là một nhân tố rất có lợi đối với chúng ta, Thịnh Vô Ngung rất tin nhiệm cậu ấy.

Từ trước tới nay Huyền Hiểu Đông hành động đều dựa vào trực giác, cậu ấy rất nhạy bén, đã đề nghị đổi người thì rõ ràng biết sau này cậu sẽ là một nhân tố bất hòa, sẽ ảnh hưởng đến cục diện hành động.

Ngoài ra trung tâm đợt hành động lần này của chúng ta chính là Thịnh Vô Ngung, yêu cầu của anh ta là thay người, chúng ta nhất định phải tôn trọng.

Cậu thu dọn đồ đạc đi, lập tức bàn giao công việc, tôi sẽ sắp xếp Tiểu Yến tiếp nhận công việc từ tay cậu trước."

Trình Nguyên đứng bất động, một lát sau vẫn không cam lòng, "Đội trưởng, chỉ cần anh không đồng ý, Thịnh Vô Ngung vẫn sẽ tôn trọng ý kiến của anh.

Em lại đi xin lỗi với Thịnh Vô Ngung."

Nghiêm Duệ Phong lắc đầu, "Cậu hi vọng cả đội chúng ta đều bị thay người

sao?"

Trình Nguyên ngẩng đầu nhìn Nghiêm Duệ Phong, ánh sáng trong mắt bị dập tắt, một lát sau, cậu ta mới cắn răng nói: "Được, em đi bàn giao."

Trình Nguyên vừa nghĩ đến việc Nghiêm Duệ Phong sẽ sớm chiều ở chung cùng Huyền Hiểu Đông là sự ghen ghét lại làm choáng váng đầu óc.

Cậu ta nhẫn rồi nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn nổi nữa, "Đội trưởng, anh sợ Thịnh Vô Ngung biết đến quá khứ rồi, đến cả anh cũng sẽ bị thay đi đúng không?"

Nghiêm Duệ Phong lạnh lùng nói: "Cảm tính đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến trạng thái của cậu, Trình Nguyên! Cậu đã không còn phù hợp để chấp hành nhiệm vụ nữa, lập tức thi hành mệnh lệnh!"

Trình Nguyên đỏ hoe cả mắt, quay đầu ra khỏi phòng làm việc.

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng tức giận, thoải mái chưa các bồ....

Chương 60: Thân Mật Khăng Khít

Lúc Trình Nguyên về bàn giao công việc, các đội viên giật nảy mình, La Yến hỏi cậu ta: "Sao thế?"

Trình Nguyên cười khẩy, nói: "Huyền Hiểu Đông chỉ đích danh tôi yêu cầu đổi người."

La Yến hoang mang, "Hả? Chẳng phải anh ấy đang ăn dở thì ra ngoài rồi sao?"

Lòng Trình Nguyên lại càng tắc nghẽn, nếu không phải chính cậu ta lẩm miệng nói như vậy trước mặt Thịnh Vô Ngung, chỉ sợ Huyền Hiểu Đông không có lá gan đi nói chuyện này trước mặt anh ta.

Thịnh Vô Ngung vốn dĩ là giết gà dọa khỉ, dùng cậu để ra oai!

Cậu ta tàn nhẫn nghĩ thầm trong lòng, bây giờ anh ta thiên vị Huyền Hiểu Đông, lỡ như tương lai Huyền Hiểu Đông và Nghiêm Duệ Phong tình cũ bùng lại, ha ha, chẳng phải sợ trên đầu sẽ xanh tươi lắm sao?

Trình Nguyên suy nghĩ tràn đầy ác ý, bao nhiêu ý nghĩ u ám cứ cuộn cuộn lên đầy thù hận.

Nghiêm Duệ Phong đi vào, thấy cậu ta bàn giao công việc thì lạnh nhạt nói: "Tối nay bàn giao xong, sáng sớm mai cậu đi luôn được rồi, tôi đã báo cáo với cấp trên."

Trình Nguyên cũng không nói gì nữa, chỉ bàn giao rõ ràng từng phương án trong tay mình ra, cũng không nói chuyện với Nghiêm Duệ Phong mà lao thẳng về phòng mình.

Nghiêm Duệ Phong nhìn sang những đội viên khác, nói: "Mọi người lấy đó làm gương, đừng để cảm xúc chi phối, không được trái kỷ luật."

Huyền Hiểu Đông đưa bà Thịnh về dinh thự Lâm Viên, lúc về đến nhà, biệt thự đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Huyền Hiểu Đông về phòng, thấy Thịnh Vô Ngung đang đọc tờ báo của

Garan dưới đèn, đường nét tuấn tú thanh thoát của anh trở nên mềm mại hơn trong ánh sáng, dáng vẻ nho nhã ấm áp ấy không khỏi khiến lòng y được sưởi ấm, y cười nói: "Sao anh còn chưa ngủ, chờ em à?"

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên, hỏi: "Mẹ thế nào rồi? Về đến nơi chưa?"

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Mẹ về đến nhà bình an rồi, bà nói sáng mai lại phải đi, vì ngại mặt mũi." Y cởi quần áo đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ xong thì thay quần áo ngủ, hỏi Thịnh Vô Ngung, "Lên giường nghỉ ngơi chưa? Em giúp anh xoa bóp chân, thời gian cũng không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm thôi."

Thịnh Vô Ngung đẩy xe lăn tới, Huyền Hiểu Đông bế anh lên giường, sau đó bắt đầu xoa bóp từ trên xuống dưới rồi giúp anh cởi áo, kéo chăn lên đắp kín cho anh.

Thịnh Vô Ngung và y dựa sát vào nhau, anh giơ tay chạm rai vuốt tóc y, "Hôm nay em và đội phó Trình cãi nhau à?"

Huyền Hiểu Đông giận đến bật cười, "Sao vậy, có kẻ ác cáo trạng trước rồi ư?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, cũng không nghe thấy em kể, tôi đã thông báo để bọn họ đổi người rồi."

Đội trưởng Nghiêm đã đồng ý với tôi, sáng mai cậu ta sẽ rời đi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Vậy thì tốt, một kẻ ngạo mạn như vậy đến khi ra nước ngoài không biết còn đào bao nhiêu hố, đến lúc đó chỉ toàn phải đi lấp hết hố giúp cậu ta, nào có thừa nhiều thời gian và tinh lực như thế, đổi đi là tốt rồi."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Sao trông em bức xúc quá vậy? Trước đây bị cậu ta hãm hại rồi sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh không biết đâu, có một loại người suốt ngày chỉ biết ra lệnh chỉ huy người khác, nhưng thật ra bản thân chẳng là cái quái gì cả, cũng chỉ vì được mỗi cái xuất thân, mỗi ngày viết dăm ba cái thứ tài liệu nhằm nhí là đã tưởng mình tinh thông chỉ tay năm ngón rồi, phiền nhất là những kẻ như thế."

Thịnh Vô Ngung nhin cười, "Xem ra em thật sự bị chọc tức rồi, tôi cũng nghĩ tính tình em luôn rất tốt, có thể nói muốn sa thải đổi người thì khẳng định đối phương rất quá đáng."

Thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm, không đủ để quấy rầy mấy người bên trên, chỉ bắt bọn họ đổi người thôi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Chuyện nhỏ thôi, cái chính là miệng cậu ta rất đáng ghét, luôn nhìn từ trên cao xuống phán xét người khác, còn tưởng bản thân rất thẳng thắn, cho rằng khắp thiên hạ đều phải tạo điều kiện chịu đựng cậu ta.

Em thấy cậu ta chỉ là cái loại viết báo cáo nhật công lao của người khác, không có cậu ta thì cũng chẳng sao cả, dù sao cấp dưới của anh cũng có nhiều người viết lách tài ba như thế, đến lúc đó anh nhờ chị Thi sắp xếp một người văn hay chữ tốt giúp bọn họ trau chuốt là được.

Theo như cách nói của em, nhật bừa một học sinh tốt nghiệp trung học cũng có thể giỏi hơn cậu ta, đội hành động bắt đi một kẻ như Trình Nguyên còn thuận lợi hơn, ít nhất cũng không cần bảo vệ cậu ta."

Quả thật đây là lần đầu tiên Thịnh Vô Ngung được chứng kiến Huyền Hiểu Đông mắng chửi một người sống động đến thế này.

Con người y ôn hòa hiền hậu, bình thường có giận cũng không cay nghiệt như thế, bây giờ thấy dáng vẻ y quả trách không ngừng, anh thật sự tò mò rốt cuộc đối phương đã nói gì, "Cuối cùng cậu ta đã nói gì mà khiến em giận tới mức này?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không đáng nhắc tới, anh đừng suy nghĩ nhiều quá, ngủ thôi."

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Trình Nguyên gọi xe rời đi.

Nghiêm Duệ Phong cũng dậy rất sớm, một là để tiễn Trình Nguyên, hai là bản thân hắn cũng chạy vài vòng làm nóng người.

Sau đó hắn nhìn thấy Huyền Hiểu Đông tưới nước trồng rau ở sân sau, bèn đi qua, vừa nhìn y tưới nước vừa nói: "Trình Nguyên đã về rồi, tôi thay mặt cậu ta xin lỗi cậu."

Huyền Hiểu Đông nói: "Sao vậy, lại là câu đó chứ gì, cậu ấy chỉ nhanh mồm nhanh miệng, thật ra cái tâm rất tốt, chúng ta phải đoàn kết, phải có tinh thần đồng đội? Cậu ta cũng không còn nhỏ tuổi nữa, hình tượng nghĩ một đấng nói một nẻo dùng mãi vẫn chưa thấy chán à? Định dùng đến già sao?"

Nuông chiều cậu ta quá rồi đấy."

Nghiêm Duệ Phong không nhịn được cười, "Thật ra cậu đã nhanh mồm nhanh miệng hơn nhiều rồi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Tất cả mọi người đều nhin cậu ta lâu rồi, bây giờ tôi không cần nhin cậu ta nữa, dựa vào cái gì mà phải chiều theo ý cậu ta?"

Nghiêm Duệ Phong nhìn ánh bình minh trong đôi mắt trầm tĩnh của y, phong thái vẫn như trước đây, hấn lại hơi hơi động lòng, nhỏ giọng nói: "Cậu vì sự an toàn của ngài Thịnh phải không? Từ trước cậu đã thường hay giúp đỡ mọi người rất nhiệt tình."

Huyền Hiểu Đông lạnh nhạt nói: "Mạng sống rất quý giá, làm sao có thời giờ để lót đường cho những kẻ tầm thường? Lúc trước Cao Qua..." Y không nói thêm gì nữa, Nghiêm Duệ Phong cụp mi xuống, "Cho nên cậu mới giải ngũ sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không còn quan trọng nữa."

Nghiêm Duệ Phong: "Đã nhiều năm qua, cứ lục tục thay đổi hơn nửa số người, chỉ còn lại mấy đội viên cũ này."

Bọn họ cũng vì ở vị trí kỹ thuật nên có thể kiên trì thời gian lâu hơn một chút, nhưng cũng phải dựa vào cơ hội lần này mà giải ngũ chuyển nghề."

Huyền Hiểu Đông thất vọng, "Thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tàn."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Tiểu Yến vẫn rất vui, trước đây cô ấy và Lý Lực toàn một câu anh Hiểu Đông dài hai câu anh Hiểu Đông ngắn."

Huyền Hiểu Đông tưới nước xong, nhìn đồng hồ, "Anh ăn sáng chưa?"

Nghiêm Duệ Phong nói: "Tôi muốn ăn bánh quẩy."

Huyền Hiểu Đông cất thùng đi, "Tôi bảo đầu bếp chiên giúp anh."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Ngày hôm qua cậu còn làm bánh táo cho Tiểu Yến."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đó cũng là đầu bếp làm."

Nghiêm Duệ Phong khẽ mỉm cười, "Ngày hôm qua bọn họ nhìn thấy nhà bếp có làm ếch trâu, biết rõ tôi không ăn được nên đã nói với họ không cần bưng lên bàn tiệc món này, kết quả nhà bếp nói cậu đã dặn trước rồi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Trước đây là ai sắp chết đói đến nơi rồi vẫn không chịu ăn thịt ếch thịt rắn ở rừng rậm Asan?"

Đôi mắt Nghiêm Duệ Phong lướt qua ý cười, "Là nhờ anh Hiểu Đông đào chuối tiêu và làm thịt chuột cho tôi ăn, cảm ơn nhé."

Huyền Hiểu Đông nói: "Trưa nay phục vụ thịt chuột đồng nướng cho anh ăn để hồi tưởng lại kỷ niệm ngọt đắng đan xen ha?"

Nghiêm Duệ Phong cười lên, một người vốn dĩ lạnh lùng nghiêm túc cứng nhắc như hắn, khi mỉm cười, những đường nét trên gương mặt đều trở nên nhu hòa.

Hai người sóng vai đi vào phòng khách, thấy Thịnh Vô Ngung đang từ thang máy xuống, anh nhìn thấy bọn họ thì sững sờ, "Chào buổi sáng, hai người ăn sáng xong rồi sao?"

Anh quan sát hai người họ, vóc dáng cả hai đều rất rắn rỏi cao lớn, khi sóng vai đi cùng nhau thì toát ra khí thế không tên rất dè chừng của những người có kinh nghiệm huấn luyện lâu năm, khí chất cực kỳ tương tự nhau, đều có cảm giác rất mạnh mẽ sắc bén.

Thịnh Vô Ngung chợt nhớ ra, nói theo một khía cạnh nào đó, quả thật Huyền Hiểu Đông và nhóm người kia là cùng một loại người.

Nghiêm Duệ Phong: "Chào buổi sáng ngài Thịnh, tôi đang xin lỗi Huyền tiên sinh, Trình Nguyên đã về từ sáng sớm rồi."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Đội trưởng Nghiêm có thể thông cảm cho chúng tôi là tốt lắm rồi, làm phiền anh."

Huyền Hiểu Đông đi tới hỏi anh: "Bữa sáng có trứng xào lá cầu kỷ, làm thêm cả mấy miếng bánh bột ngô, anh thử xem có hợp khẩu vị không."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được, cùng nhau ăn đi."

Hôm nay mẹ có gọi em ra ngoài không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không, hôm nay em định về nông trường thu dọn ít đồ, anh có cần mang gì về không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi đi cùng em."

Huyền Hiểu Đông: "Anh không cần trị liệu sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không sao, quay về một lát cũng không mất bao nhiêu thời gian."

Huyền Hiểu Đông cũng chỉ có thể đồng ý, Nghiêm Duệ Phong ở bên cạnh lại nói: "Chúng tôi cần hộ tống hai người."

Thịnh Vô Ngung biết rõ đây là trách nhiệm của bọn họ nên không nói gì, chỉ biết sau này thời gian của hai người sẽ rất ít ỏi.

Những tháng ngày nhàn hạ ở nông trường trước đây tựa như đã trở thành hi vọng xa vời, mà hết thảy những gì ở hiện tại đều là do bản thân anh mang đến cho Huyền Hiểu Đông.

Dùng xong bữa sáng, cả nhóm chuẩn bị xuất phát.

Nghiêm Duệ Phong lái xe của Thịnh Vô Ngung, Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung ngồi ở ghế sau, những đội viên còn lại thì ngồi trên một chiếc xe việt dã khác.

Do xe của Thịnh Vô Ngung được đặt làm riêng, Huyền Hiểu Đông phải dạy Nghiêm Duệ Phong cách lái nó, Nghiêm Duệ Phong nói: "Tôi tưởng mình sẽ được lái con xe sang triệu đô, trong lòng vẫn còn đang vui vẻ vì có thể được sờ vào loại xe đắt đỏ như vậy."

Huyền Hiểu Đông biết hắn đang nói đùa, giải thích: "Đó là xe của mẹ Vô Ngung, hôm qua tôi ra ngoài cùng bà ấy nên lái xe của bà ấy luôn."

Nghiêm Duệ Phong gật đầu, "Ngài Thịnh đúng là khiêm tốn ở ngoài đời hơn nhiều."

Huyền Hiểu Đông thấy hắn đã lái được thì mở cửa xuống xe, nhìn thấy Tiểu Yến và nhân viên y tế đã kết thúc buổi vật lý trị liệu sáng nay cho Thịnh Vô Ngung.

Sau khi trị liệu xong, thật ra Thịnh Vô Ngung khá mệt, nhưng anh vẫn khăng khăng muốn đi cùng Huyền Hiểu Đông, bởi vậy Huyền Hiểu Đông cũng không nói gì, chỉ trải đệm ra ghế ngồi rộng rãi phía sau, đặt xe lăn ở ghế phụ, sau đó bế Thịnh Vô Ngung lên xe, để cho anh nằm thẳng ra, tựa đầu vào lòng mình, y kéo đệm lên đắp kín cho anh, "Anh ngủ trước một lát đi, khi nào đến em gọi anh."

Thật ra Thịnh Vô Ngung cũng không mệt mỗi tới mức đó, nhưng anh rất hưởng thụ sự chăm sóc của Huyền Hiểu Đông, tựa lên đùi y nói: "Ừm, tôi nghỉ ngơi một lát." Anh còn lịch sự nói vài câu khách sáo với Nghiêm Duệ Phong ngồi ở ghế lái, "Làm phiền đội trưởng Nghiêm."

Nghiêm Duệ Phong khởi động xe, nói: "Nên làm thôi."

Xe chạy đi, Nghiêm Duệ Phong vừa lái xe, vừa thỉnh thoảng nghe thấy Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông nói chuyện với nhau, "Tôi sắp xếp người quản lý nông trường thay em, khi nào em về, những cây mà em gieo trồng trước đó cũng sẽ không bị bỏ hoang."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được."

Thịnh Vô Ngung còn nói: "Bên nước ngoài tôi cũng đã bố trí biệt thự rất rộng rãi, có vườn rất rộng, em cũng có thể sang bên đó trồng cây."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Ý anh là em chuyển sang nơi khác trồng trọt chứ gì? Vậy thì em phải tính toán cẩn thận xem nên mang rau gì sang bên đó trồng mới được."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không tiện xuất cảnh hải quan, em vẫn nên sang bên đó mua thì hơn."

Huyền Hiểu Đông nghĩ bụng, nói: "Cũng đúng, đi xem thử bên Garan có cây trồng gì mới mẻ, chúng ta đi mở mang vốn hiểu biết." Y vừa nghĩ vừa nghịch ngón tay Thịnh Vô Ngung trong lòng bàn tay.

Thịnh Vô Ngung cũng để mặc y thỉnh thoảng sờ nắn ngón tay mình, nói: "Ừm, bên kia là nước nhiệt đới, hoa quả rất nhiều, cây trồng cũng rất đặc biệt...!Trên giá sách của tôi có một quyển Lịch sử tự nhiên Garan, khi nào về chúng ta cùng xem đi...!Ấm thực bên đó cũng rất được khen ngợi, có rất nhiều phương pháp khác với chúng ta..."

Nghiêm Duệ Phong lái xe, lúc rẽ thì liếc nhìn bọn họ, chỉ thấy Huyền Hiểu Đông rất tự nhiên đưa ngón tay Thịnh Vô Ngung lên môi mình hôn một cái, Thịnh Vô Ngung nhắm mắt lại cười.

Hai người một lòng một dạ tình tứ, người ngoài không thể nào chen vào giữa sự thân mật khăng khít này được.

Tác giả có lời muốn nói:.

Truyện Điền Văn

Cái tui muốn chính là tu la trận chua chua ngọt ngọt kiểu này..

Chương 61: 61: Ông Trường Ngày Xuân

Xe lên đến sườn núi, Huyền Hiểu Đông xuống xe bê xe lăn ra ngoài, Thịnh Vô Ngung đã có thể đỡ lên thành xe hơi đứng dậy được, thấy Huyền Hiểu Đông đẩy xe lăn tới, anh mới ngồi lên, sau đó nghe được tiếng hoan hô trầm trồ của Tiểu Yến, "Đẹp quá đi!"

Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung nhìn nhau mỉm cười.

Suốt dọc con đường lên sườn núi nhuộm sắc đỏ rực cháy của hoa đỗ quyên, hoa sơn trà gieo trồng trước đó cũng đã nở hết, từng đóa sơn trà điểm xuyết những lùm cây, rừng hương phỉ cũng đã trở bông, những đốm hoa li ti màu trắng đọng đưa trên tàng cây.

Cả ngọn núi đều đắm mình giữa hoa nở, núi xuân như rượu, làn gió ấm áp thổi qua, hương hoa vẩn vít quanh người.

La Yến trầm trồ hỏi: "Đây là cây gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Là hương phỉ, tôi thử trồng vài giống mới, vốn dĩ năm nay có thể thu hoạch được quả rồi." Giọng nói của y đượm sự phiền muộn.

Thịnh Vô Ngung nhẹ nhàng nắm tay y, "Tôi sắp xếp người đến thu hoạch cho em."

Huyền Hiểu Đông nói: "Nếu không sắp xếp nhân công thụ phấn thì thành quả sẽ không được nhiều."

Được rồi, dù sao cũng đã để chúng tự lớn, đợi khi nào chúng ta về lại chăm bón tử tế là được thôi."

La Yến cười hì hì sáp tới hỏi: "Ngọn núi này là của Huyền tiên sinh sao?"

Trong đôi mắt cô ngập tràn vẻ hoạt bát tinh nghịch.

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Đúng thế, vào đây ngồi chút đi, mọi người tiện thể dạo chơi giải sầu." Y mở khóa cổng ra, Nghiêm Duệ Phong đề tay y

xuống, "Chúng tôi vào kiểm tra qua đã."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, cũng kịp phản ứng theo, gạt đầu, "Được."

Nghiêm Duệ Phong dẫn người đi vào kiểm tra một vòng, nhanh chóng nhận ra Huyền Hiểu Đông từng sinh sống ở nơi này.

Ngoài ra, rõ ràng nơi này vừa được sửa chữa trang bị lại, chứa rất nhiều các loại thiết bị công nghệ cao, còn đặt cả đàn dương cầm, trên giá sách cũng bày đầy sách ngoại văn.

Đây là nơi ở mới của Thịnh Vô Ngung...!Anh ta từng sống ở đây với Huyền Hiểu Đông sao?

Nghiêm Duệ Phong đi ra, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông cầm cốc nước đưa lên mép Thịnh Vô Ngung để anh uống.

Thịnh Vô Ngung uống một hớp, cười hỏi y: "Lại là loại đồ uống kỳ lạ gì đây?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Nước tía tô, vườn rau của nông trường còn trồng nhiều lắm, lát nữa em hái mang về nhà."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được rồi, mấy hôm nữa hãy đi, để cho chúng cố gắng lớn thêm chút nữa trên núi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đâu phải thứ gì đáng giá, sao chủ tịch Thịnh lại thương hoa tiếc cỏ như thế?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi thương người trồng hoa trồng cỏ cơ."

Huyền Hiểu Đông sao có thể mặt không đỏ tim không đập nhanh vì màn thả thính của anh trước mặt bao nhiêu người khác thế này, y không khỏi liếc mắt nhìn Nghiêm Duệ Phong mặt mũi vô cảm vừa ra khỏi sân, gương mặt đỏ ửng lên.

Nghiêm Duệ Phong nói: "Không sao rồi, đã có thể vào được."

Huyền Hiểu bèn đẩy Thịnh Vô Ngung đi vào, nhìn thấy phần lớn rau dưa trồng trong vườn trước đó đã được thu hoạch cả, chỉ còn lại một ít rau hẹ và củ cải chịu được mùa đông rét lạnh, còn có các loại gia vị đậm mùi như bạc hà, húng quế, húng tây, tía tô,...!Do không có ai chăm bón nên chúng cứ mọc lên bờ bãi, cảnh xuân lan rộng khắp cả mảnh sân, màu xanh mơn mớn tràn trề sức sống.

Giàn nho cũng chưa được cắt tỉa, mọc lung tung thành một mái che nắng nặng trĩu, chiếm mất nửa khoảng trời nơi miệng giếng.

Đâu đâu cũng có những sợi râu nhỏ xanh lục dài cong như ngũ trảo rủ xuống.

Đi vào bên trong ngôi ở phòng ăn, Huyền Hiểu Đông đun nước trước rồi mở tủ lạnh ra tìm kiếm, tìm được một ít kẹo mơ muối, kẹo trần bì và quất ngâm làm từ trước, bèn lấy ra ngoài đặt lên bàn, dặn bọn Nghiêm Duệ Phong La Yến ăn, sau đó bản thân về phòng thu dọn đồ đạc.

Thịnh Vô Ngung xuất thần nhìn bể cá trống trơn, nghe thấy La Yến đang tán thưởng, "Sao lại có bể cá âm tường thế này? Trước đây có nuôi cá sao?"

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, "Từng nuôi, rất nhiều cá đẹp, cá thiếu cá rồng cá vàng đủ các loài, đều rất đẹp, lúc đẻ trứng là đẹp nhất."

La Yến mê mẩn, "Tôi chưa từng được thấy cá đẻ trứng như thế nào."

Thịnh Vô Ngung nói: "Đợi khi nào xuất ngoại, chúng tôi sẽ nuôi tiếp ở biệt thự."

La Yến cười nói: "Ngài Thịnh thật sự rất biết tận hưởng cuộc sống."

Thịnh Vô Ngung nói: "Bác sĩ La khen nhầm người rồi, tôi không có tận hưởng cuộc sống gì đâu, đều là Hiểu Đông nuôi."

Lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy quan sát cá đẻ trứng vào nửa đêm cũng ngạc nhiên lắm đấy."

"Nuôi cá làm vườn trồng hoa trồng rau, lại biết nấu nướng và săn bắn, cậu ấy thật sự là người am hiểu cuộc sống nhất mà tôi từng thấy."

La Yến mỉm môi cười, "Ngài Thịnh và Huyền tiên sinh quả thật rất mặn nồng." Cô khen người ta đến là thẳng thắn, không hề biết che đậy.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Chúng tôi đăng ký kết hôn cũng chưa đủ một tuần, thời gian trắng mặt khó kìm nén tình cảm, dù sao ban đầu tôi theo đuổi cậu ấy cũng không dễ dàng gì."

Mong bác sĩ La thứ lỗi."

La Yến hiếu kỳ hỏi: "Ngài Thịnh theo đuổi Huyền tiên sinh sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Kỳ lạ lắm à?"

La Yến nói: "Đương nhiên rồi, tướng mạo anh tuấn tú, phong cách lịch sự, phong độ ngời ngời, theo đuổi ai chẳng phải cũng rất suôn sẻ sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Bác sĩ La chưa hẹn hò yêu đương phải không? Ai

rung động trước không phải nhìn vào thân phận địa vị gia thế, thần tình yêu bản tên không giằng đọ lý."

La Yến bật cười, "Ngài Thịnh y như chuyên gia tình yêu vậy."

Thịnh Vô Ngung đảo mắt nhìn cô, tròng mắt màu hổ phách phảng phất như rót mật, "Tình yêu ngọt ngào là sự quý giá, tôi coi thường việc đánh đổi cảnh ngộ và đế vương(*)."

(*) Câu gốc: You sweet love is precious, I disdains one therefore to exchange with the monarch.

Đây là câu nói của Shakespeare.

Có thể hiểu rằng: chỉ cần có được tình yêu của em thì tôi không cần tiền bạc, địa vị, cho dù có đánh đổi những gì mà bậc đế vương có để giành được em, tôi cũng thấy đáng.

La Yến cười ngả nghiêng, "Ngài Thịnh, ai có thể cản được sức quyến rũ của anh chứ? Tôi thấy Huyền tiên sinh cũng không muốn làm đế vương đâu."

Thịnh Vô Ngung lắc đầu, "Cô không hiểu, cậu ấy không thèm khát vị trí đế vương, chỉ muốn làm một người nông dân.

Thế nhưng ở bên tôi rồi, cậu ấy buộc phải từ bỏ nông trường và núi rừng của mình, theo tôi vượt ngàn trùng dương.

Tôi rất cảm kích Hiểu Đông, cũng hi vọng những tháng ngày về sau mọi người sẽ bảo vệ tốt cho cậu ấy.

Tôi cũng không thể khiến cậu ấy mất đi nhiều như vậy được, đến cả an toàn của tính mạng cũng không được đảm bảo."

La Yến cảm động, Nghiêm Duệ Phong biết Thịnh Vô Ngung vòng đi vòng lại như thế, thật ra là thầm muốn nhấn mạnh sự quan trọng của Huyền Hiểu Đông trước mặt bọn họ, để tránh việc họ lơ là trong thời gian bảo vệ y.

Nghiêm Duệ Phong nhặt một viên kẹo mơ từ bàn lên, ngậm vào miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt tràn ra nơi đầu lưỡi.

Hắn nghe thấy La Yến vẫn còn hứng thú hỏi han Thịnh Vô Ngung, "Ngài Thịnh quen được Huyền tiên sinh nhờ đâu vậy? Sao lại tới chỗ này sống,

đúng ra anh rất bận rộn mà, sao có thể biết đến một ngọn núi hoang hẻo lánh thế này ở thành phố Tây Khê được chứ?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Quen biết qua bạn bè, bọn họ giúp tôi mua cá đổi mệnh...!Đến đây cho khuây khỏa, nhìn thấy nông trường này thì cảm thấy rất thú vị, đúng lúc khi ấy tâm lý tôi xảy ra chút vấn đề, cần tĩnh dưỡng và thư giãn nên tôi đã thuê nhà của Hiểu Đông."

Đúng như cô nói, cậu ấy là người rất biết tận hưởng cuộc sống, mỗi ngày sống cùng cậu ấy đều mang đến sự vui vẻ bất ngờ và thư thái cho tôi.

Tôi cảm thấy có thể sống bên Hiểu Đông hết quãng đời còn lại, nghĩ thôi đã thấy rất vui, vậy nên tôi quyết định theo đuổi cậu ấy."

La Yến hoàn toàn bị cảm hóa bởi câu chuyện lãng mạn này, "Ngài Thịnh đúng là một người rất lãng mạn, không bị khuôn sáo nữa."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, lại nghe thấy bên ngoài sân có người gọi: "Anh Hiểu Đông!"

Huyền Hiểu Đông nghe thấy tiếng gọi thì ra khỏi nhà, nhìn qua cửa kính nhà bếp ra ngoài có thể thấy một cậu thiếu niên nông thôn lái xe ba bánh tới, đưa giỏ thức ăn nặng trĩu trên xe ba bánh cho Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông đưa tiền cho cậu ta, sau khi đối phương về rồi thì y xách giỏ thức ăn tới.

Thịnh Vô Ngung hỏi y: "Sao em còn gọi người ta giao đồ ăn tới?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Dù sao cũng phải ăn rồi mới về chứ, nếu không kiếm đâu ra thực phẩm giữa ngọn núi hoang cần cỗi này đây?"

Y xách giỏ thức ăn ra ngoài, nhặt một con cá sống, một miếng thịt lợn nguyên tảng và một ít thịt dê, lại chọn thêm mấy thứ gừng hành linh tinh.

Nghiêm Duệ Phong nói: "Rau cứ để họ rửa, cậu hướng dẫn qua là được."

La Yến cười đi tới tiếp nhận, "Để tôi để tôi." Lý Lực và mấy cậu thanh niên cũng tới, "Tôi rửa rau", "Tôi thái thịt.", "Tôi mổ cá."...

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, cũng không từ chối.

Y biết thừa kỹ năng của Tiểu Yến vụng về, bèn giao việc thái thịt cho cô, dù sao giải phẫu cũng là lĩnh vực cô am hiểu.

Nghiêm Duệ Phong quan sát y thuần thực đồ gạo ở nhà bếp, sau khi vo sạch thì cho vào nồi cơm điện ấn nút, sau đó lại nhanh nhẹn thái miếng thịt dê, cho vào nồi áp suất nấu canh, lát sau lại ra vườn rau hái một nắm hương thảo quay lại, bắt đầu rán cá.

Bảo là để mọi người giúp đỡ, thế nhưng tay chân Huyền Hiểu Đông nhanh nhẹn, cuối cùng phần lớn việc vẫn là do y làm cả.

Hắn quan sát nông trường nhỏ sạch sẽ này, suy nghĩ đến dáng vẻ Huyền Hiểu Đông sinh hoạt ở đây một mình.

Khi trước hắn tỉnh dưỡng vết thương lành lặn xuất viện quay về đội, thứ chào đón hắn là một đòn cảnh cáo, Huyền Hiểu Đông thì giải ngũ, không để lại cho hắn một chữ nào, cũng không gọi một cú điện thoại nào cả.

Đây chính là câu trả lời của y, y nản lòng thoái chí, nhưng đến cùng vẫn giữ lại một phần tự tin kiêu ngạo, cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Hắn thấy Thịnh Vô Ngung mỉm cười quan sát dáng vẻ làm việc của Huyền Hiểu Đông, không thể dồn nén được mà nghĩ, nếu như lúc trước bản thân kiên trì hơn, cũng giải ngũ theo Huyền Hiểu Đông đến nông trường này, phải chăng người kết hôn cùng y ở hiện tại là mình phải không?

Hắn tự cười giễu bản thân, biết mình không thể từ bỏ gia đình, từ bỏ sự nghiệp để đến nông trường nhỏ này cùng Huyền Hiểu Đông trải qua cuộc sống thần tiên được.

Hắn nhìn về phía Thịnh Vô Ngung, mặt vô cảm nghĩ, cho dù Thịnh Vô Ngung có nói bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt đi chăng nữa, chẳng phải cuối cùng anh ta vẫn kéo Huyền Hiểu Đông rời khỏi nông trường này, còn muốn y cùng mình ra nước ngoài sao? Hơn nữa còn rất nguy hiểm.

Hiểu Đông có biết con gái vua Garan từng theo đuổi Thịnh Vô Ngung không? Hiểu Đông qua đó với thân phận bạn đời, chẳng phải cuối cùng sẽ bị nhằm vào sao?

Suy cho cùng đều như nhau cả, thiên hạ nào có chốn bồng lai tiên cảnh? Chỉ lo thân mình thôi thì thật dễ dàng, Thịnh Vô Ngung giống hắn, chẳng qua anh ta nhanh chân đến trước thôi.

Hắn cắn hạt mơ vang lên tiếng răng rắc, nghĩ thầm trong lòng: Nếu như có thể tìm thấy cậu ấy sớm hơn, chưa chắc Thịnh Vô Ngung đã giành được cơ hội trước.

Ban đầu tưởng rằng Huyền Hiểu Đông không thích đàn ông, kết quả y có thể đón nhận Thịnh Vô Ngung, vì sao lúc trước lại không chào mà đi?

Một nhóm người nấu cơm trong bếp, ăn uống dọn dẹp xong xuôi, Huyền Hiểu Đông cất những thứ cần mang theo vào vali, sau đó bỏ vào cốp xe.

Cả nhóm lại quay trở về thành phố Tĩnh Hải.

Đến khi về tới nơi thì trời đã tối, nhưng lại có một người không ngờ tới đến thăm.

"Anh muốn cùng tôi đến Garan sao?" Thịnh Vô Ngung hơi ngạc nhiên nhìn Lê Khải trước mặt.

Lê Khải liếc sang Huyền Hiểu Đông bên cạnh, cười nói: "Đúng vậy, là ý của ông nội, ông bảo anh đi cùng cậu ra ngoài xã hội mở mang, rèn luyện một chút.

Tiếng thông dụng và tiếng Garan của anh cũng không tệ, có thể đi theo làm phiên dịch và trợ lý ra nước ngoài cùng cậu."

Thịnh Vô Ngung im lặng trầm tư một lúc, liếc sang Nghiêm Duệ Phong, biết là do thiếu mất Trình Nguyên, thế nhưng——quả thật anh không nghĩ tới Lê Khải.

Đúng là trong lúc vội vàng khó mà tìm được người phù hợp, chỉ có thể sắp xếp Lê Khải, về mặt thân phận sẽ không khiến người khác chú ý.

Con trai nuôi của anh cả không có gì nổi trội, tuần tự mà tiến, học đại học địa chất, sau khi tốt nghiệp thì làm công việc địa chất bình thường, hình như cũng có đi xem mắt nhưng cuối cùng đều không thành.

Phần lớn thời gian anh ta khá kín tiếng và lặng lẽ, tính cách trầm ổn, không kiêu căng, giống như anh cả vậy...

Giống như anh cả...!Cho nên đồng nghiệp hi sinh...!Đúng là trong đội khảo sát từng có đội viên hi sinh, nhưng không đến nỗi cần anh cả nhận nuôi con cái của đối phương.

Mấy hôm trước Huyền Hiểu Đông thuận miệng nói, đó không phải lần đầu tiên Lê Khải dùng súng.

Người nhà họ Thịnh bọn họ xưa nay không hỏi han công việc của nhau, nhưng anh thật sự không ngờ, người gieo tai họa trước tiên cho ông Thịnh lại là anh cả.

Tâm trạng hơi sa sút, anh gật đầu nói: "Được thôi, anh thu xếp hoàn thành xong thủ tục là được, có chuyện gì thì liên lạc với Thi Ký Thanh."

Lê Khải nở nụ cười, "Được."

Tác giả có lời muốn nói:

Dù sao thì, vẫn phải nhấn mạnh lại một chút:

Tất cả bối cảnh, thành phố, quốc gia cùng các chức vụ, thể chế...! liên quan trong tác phẩm này đều là hư cấu, không có liên quan hay ám chỉ một chút nào tới nghề nghiệp, quốc gia hay thành phố ngoài hiện thực.

Xin mọi người đừng chia sẻ những thứ không liên quan.

Quá khứ của Huyền Hiểu Đông đều sẽ chỉ ngẫu nhiên xuất hiện trong hồi tưởng và lúc nói chuyện với nhau, không miêu tả chính diện, phiên ngoại cũng không.

Cốt truyện tình tiết hiện tại đều là thương mại và thuộc về cá nhân.

Ý chính của câu chuyện này vẫn nằm ở làm ruộng trồng trọt, mỹ thực cùng sự phát triển tuyến tình cảm, sau khi xuất ngoại cũng chỉ là chuyển nơi làm ruộng mỹ thực thành một quốc gia khác mà thôi.

Tất cả quá khứ máu chó đều để làm nổi bật sự vui vẻ thoải mái hiếm thấy ở hiện tại, thúc đẩy sự phát triển tình tiết.

Nếu như chưa viết xong, tôi sẽ cố gắng ở hậu kỳ, chỉ cần Thịnh mỹ nhân ngư được trồng rau, nuôi cá, ăn những món ăn ngon từ khắp mọi nơi trên thế giới, với chúng ta đó đã là điểm văn rồi.

Trước đó đề cương mở truyện của tác phẩm này và báo cáo biên tập dự phòng luôn trong trạng thái xét duyệt mãi, xin mọi người đừng liên hệ với thực tế, đừng phát tán, cũng xin quý vị bình luận hạ thủ lưu tình, truyện tập trung vào làm ruộng mỹ thực và tuyến tình cảm, không liên quan đến nghề nghiệp và chủ đề nào nhạy cảm.

Cúi đầu ba cái, chân thành cảm ơn mọi người.

Xin mọi người hãy nhớ: Tác phẩm này là hư cấu, hư cấu, hư cấu!.

Chương 62: 62: Lá Tía Tô Chiên Phồng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lá tía tô ngâm rửa sạch, nhúng qua hỗn hợp bột, sau đó bỏ vào dầu chiên, xối dầu sôi liên tục thì lớp vỏ sẽ nhanh chóng phồng lên, thành quả nhận được là món ăn nhẹ hình lá cây phồng vàng ruộm.

[Click để xem ảnh](#)

Lớp vỏ ngoài xốp giòn, lá tía tô bên trong bị độ nóng kích thích tỏa hương thơm.

Huyền Hiểu Đông kiên nhẫn chiên phồng từng lá tía tô trong bếp, cuối cùng y vẫn hái một bó tía tô lớn mang từ nông trường về Tỉnh Hải.

La Yến đứng bên cạnh vui vẻ rạo rức quan sát, vô cùng thích cảnh lớp bột từ từ thành hình, tỏa ra mùi thơm.

Giữa bầu không khí trong lành sáng sớm, Nghiêm Duệ Phong đứng trước vườn rau trồng trái ở sân sau gọi điện thoại, cho dù người xuất hiện từ phía nào thì cũng có thể nhìn không sót một ai để kịp thời cúp máy.

"Vì sao không thông qua phương án đề xuất của con? Lúc đổi người cho Trình Nguyên, đúng là chưa thể tìm ngay được người phù hợp, vì sao không thể dùng Huyền Hiểu Đông? Cậu ấy là Sói Lạnh đã giải ngũ, trạng thái vẫn còn rất tốt, lại là chồng của Thịnh Vô Ngung, vốn dĩ đã cần đi theo rồi, đã vậy còn rất được sự tin nhiệm của Thịnh Vô Ngung, đối với đợt hành động của chúng ta có sự hỗ trợ rất lớn."

"Lại đi điều chuyển một văn chức, còn là người mới, chưa từng tập luyện với bọn con, mặc dù coi như cũng là người quen của Thịnh Vô Ngung nhưng

trong quá trình hành động khó tránh khỏi biến thành dây xích con dễ bị đứt."

Bên kia im lặng rất lâu, giọng nói già nua truyền tới, "Duệ Phong, con bình tĩnh đã, Huyền Hiểu Đông không thể là đội viên của đợt hành động lần này."

Lê Khải là công chức ngoài được ưu tiên tuyển chọn của Cục an ninh, cũng đã trải qua sự huấn luyện cần thiết nghiêm ngặt, không kéo chân mấy đứa đâu, cả đội có thể tin nhiệm cậu ấy."

"Nếu như bố biết đối tượng kết hôn bất ngờ của Thịnh Vô Ngung là Huyền Hiểu Đông, ngay từ đầu bố đã không để con đi chấp hành nhiệm vụ này." Nghiêm Duệ Phong bỗng nhiên nghĩ đến việc Huyền Hiểu Đông đột ngột giải ngũ, "Vì sao? Con cần một lý do."

"Duệ Phong, nhiệm vụ cuối cùng mà mấy đứa thực hiện là cứu viện Thịnh Vô Ngung, độ khó rất lớn, cuối cùng Sói Lạnh chết mất hai người, con thì trọng thương hôn mê, mà đối tượng giải cứu Thịnh Vô Ngung thì trúng đạn lạc, hai chân bại liệt."

Lúc kiểm tra đã phát hiện ra viên đạn bắn trúng Thịnh Vô Ngung đến từ đội chúng ta."

Trái tim Nghiêm Duệ Phong chìm xuống, "Sau đó thì sao? Với tình hình đêm hôm đó, dù có là đạn của chúng ta thì hoàn toàn chỉ là ngộ thương, căn bản sẽ không bị truy cứu."

"Thế nhưng nhà họ Thịnh sẽ tin sao? Chúng ta nhất định phải cho bọn họ lời giải thích hợp lý."

Nghiêm Duệ Phong lạnh lùng nói: "Thịnh Vô Ngung không phải người như vậy."

"Đang là con cưng của trời bỗng nhiên hai chân tàn tật, con có chắc cậu ta không biết giận chó đánh mèo không?"

Nghiêm Duệ Phong nói: "Vậy rốt cuộc là ai bắn viên đạn đó? Mỗi viên đạn đều có đánh số."

"Cao Qua, nhưng đây một người đã chết ra, chỉ sợ người nhà họ Thịnh cho rằng đó là kẻ thế mạng, chúng ta đang trốn tránh trách nhiệm."

Đồng thời Huyền Hiểu Đông vì bảo vệ danh dự cho hấn, cũng sợ gia đình hấn bị người nhà họ Thịnh trả thù, cậu ta không có người nhà, tự nguyện đứng ra gánh trách nhiệm, chủ động giải ngũ, việc này cứ như thế được ém

nhệm qua."

"Bởi vậy bố không biết rõ Thịnh Vô Ngung vì mục đích gì mà kết hôn với Huyền Hiểu Đông, sau khi sự việc xảy ra, cậu ta đã xem qua báo cáo, cũng không đề nghị truy cứu việc này.

Mà Huyền Hiểu Đông là người tham gia đợt giải cứu, hẳn là biết rõ việc này, vì sao cậu ta còn muốn kết hôn với Thịnh Vô Ngung? Trong lòng bọn họ suy nghĩ thế nào, chúng ta không thể đoán được.

Là oán hận? Là bồi thường? Là lợi dụng? Hay chỉ đơn giản là tiền tài trao đổi lợi ích? Cũng như nhau thôi, chúng ta không thể gửi gắm đợt hành động này lên người bọn họ, bố nói rõ cho con biết là vì muốn con hiểu rõ.

Trước mắt Thịnh Vô Ngung suy nghĩ thế nào thì không biết, nhưng con nhất định phải nắm giữ toàn cục, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý, tùy cơ ứng biến..."

"Bố nói dối." Nghiêm Duệ Phong bình tĩnh cắt ngang lời ông, suy nghĩ của hắn như chìm vào hố băng, đông cứng lại.

"Bố không nói dối, con có thể đi điều tra, con cũng đã nói đạn có đánh số rõ ràng, đúng là của Cao Qua."

"Con không nói đạn không phải do Cao Qua bắn, ý con là, Huyền Hiểu Đông không phải vì gánh tội thay Cao Qua, cậu ấy không có ngu như vậy, gánh tội thay cho người đã khuất, đó là liệt sĩ, ai dám động đến người nhà cậu ta?" Giọng điệu Nghiêm Duệ Phong yên ả, nhưng ánh mắt đã trở nên chết lạng, "Cậu ấy là vì gánh tội thay con.

Bố, là bố nói với cậu ấy viên đạn được bắn ra từ súng của con đúng không?"

"Bởi vì trước khi hành động, con đã come out, đã thẳng thắn nói rõ với bố rằng mình đang thích một đội viên trong đội."

"Ngoài mặt bố tỏ ra tiến bộ khoan dung, thật ra lại nhân lúc con trọng thương hôn mê, khéo léo mượn cơ hội này đuổi Huyền Hiểu Đông đi, một mũi tên trúng hai đích."

"Đúng là phải nói rõ cho nhà họ Thịnh biết, thật ra mục đích thật chỉ vì muốn đuổi cậu ấy đi mà thôi."

"Không phải."

Bên kia im lặng rất lâu, một lát sau cười gượng, "Nghiem Duệ Phong, bố chỉ muốn nói với con, bố cũng là một người cha ích kỷ."

Trước con và Huyền Hiểu Đông, trước tương lai của con và tương lai của Huyền Hiểu Đông, đương nhiên bố lựa chọn con trai mình, tất cả đều là cậu ta tự nguyện.

Con có thể nói bố bỉ ổi lợi dụng tình cảm của cậu ta dành cho con, thế nhưng bố hi vọng con nhớ kỹ, bố chỉ là một người bình thường, là một người cha ích kỷ."

Miệng Nghiem Duệ Phong đắng ngắt, "Rõ ràng cậu ấy đối xử rất tốt với con...!Tình cảm khi ấy giữa bọn con càng ngày càng tăng...!Con vẫn luôn không thể tin nổi cậu ấy bỏ đi mà không nói một lời nào."

Hóa ra cậu ấy tưởng con...!vì để gánh tội thay con."

"Cha mẹ Huyền Hiểu Đông li dị, mẹ tái hôn, ông nội và bố đều qua đời, trong nhà không còn bất cứ một người thân nào nữa, lại là con cháu xuất thân từ gia đình nhà nông bản hàn."

Bình thường tính tình cậu ấy lại tốt, coi việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, hay thuận theo ý họ, trong mắt mấy người, dĩ nhiên đây là một kẻ thế mạng tuyệt vời."

"Bình thường bố là người cởi mở, đến khi con thật sự muốn ra mắt người yêu của mình, bố mới phát hiện ra mình không thể nào chấp nhận được một người có xuất thân nghèo khổ trở thành bạn đời của con, có phải không? Bố thực hiện thủ đoạn, lừa cậu ấy là viên đạn được bắn ra từ súng của con."

Thế lực nhà họ Thịnh lớn, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của con, cậu ấy không hiểu những việc này, bố nói gì đương nhiên cậu ấy cũng tin, lúc đó con lại bị thương nặng hôn mê, trong lòng cậu ấy thương con...!Dĩ nhiên là việc nghĩa chẳng từ mà gánh tội...!Bố còn hứa cho cậu ấy thù lao hậu hĩnh, cậu ấy đã nhận vì muốn bố yên tâm, chỉ có điều sau khi sự việc xảy ra, Hiểu Đông đã gửi hết số tiền ấy cho người nhà của Cao Qua và Tiểu Lao."

Bên kia im lặng rất lâu, "Bố xin lỗi, con trai."

Cậu ấy đúng là một người rất xuất sắc."

"Thế nhưng bọn họ cũng đã kết hôn rồi, Thịnh Vô Ngung sẽ không cho phép bất kỳ một ai tơ tưởng đến bạn đời của mình, cho dù cậu ta kết hôn với Huyền Hiểu Đông vì mục đích gì thì đây là vấn đề danh dự.

Lần này con cần giữ chừng mực, chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi, tất cả phải lấy nhiệm vụ làm đầu." Bên kia vang lên giọng điệu lạnh lùng mà lý trí. Nghiêm Duệ Phong không nói gì, cúp điện thoại. Hắn đứng trong gió xuân, nhìn hoa nở lộng lẫy xung quanh, khung cảnh sum suê rực rỡ.

Những hạt giống mà Huyền Hiểu Đông đã gieo xuống vườn rau xanh đã mạnh mẽ đâm ra chồi non.

Người trồng những thứ này phải là một người đáng yêu biết bao, một người yêu sinh mệnh tới nhường nào.

Dĩ nhiên là hắn thích y rồi, y tốt tính, kỹ thuật bắn súng giỏi, nấu cơm ngon, vẻ ngoài tuấn tú, nhưng không hiểu sao y lại tự ti, luôn khiến người ta muốn sao được vậy, không biết cách từ chối người khác.

Hắn để ý tới y, dạy y cách cương quyết khước từ người khác, tiến cử y thi vào trường quân đội, đề xuất một hiền tài như y gia nhập đội hình giỏi nhất.

Hắn che chở y bên dưới cánh chim, hướng dẫn y, dẫn dắt y, dạy y, nhìn y ngày một trưởng thành hơn, trở thành một người đàn ông kiên định và ưu tú.

Sau đó y thích hắn, hắn thân nhiên công khai với gia đình, hắn chín chắn, đã độc lập nhiều năm, về cơ bản gia đình cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của hắn, hắn tưởng rằng nước đã chảy thành sông rồi.

Do y không quen từ chối, bao nhiêu năm qua chắc chắn y cũng mang chút ơn huệ với hắn, hai người họ cũng đã cùng nhau trải qua khoảnh khắc đồng sinh cộng tử, có cảm giác dù sống dù chết cũng không buông xuôi được, vậy nên hắn cảm thấy tất cả đã đến thời điểm tốt nhất, ngay cả các đồng

đội cũng đều nhìn ra hẳn có tình cảm với y.

Vì thế hẳn tỏ tình, vốn dĩ chuyện này đương nhiên phải như dưa chín cuống rụng(*), không thể nào ngờ được Huyền Hiểu Đông lại hoảng hốt lo sợ.

Lúc ấy y đã hỏi một câu mà bản thân hẳn khi ấy thấy rất buồn cười, bây giờ mới biết, lúc ấy Huyền Hiểu Đông cũng đã báo trước bi kịch của bản thân mình.

(*) Ví với điều kiện chín muồi sự việc đã thành công.

Lúc đó y hỏi hẳn: "Gia đình anh có đồng ý không?"

Hẳn của khi ấy không coi đó là chuyện gì to tát, còn tự cho mình là đúng mà nói: "Yêu đương là chuyện cá nhân của anh, người nhà có đồng ý hay không đều không ảnh hưởng tới việc anh thổ lộ."

Bây giờ đề án luật hôn nhân đồng giới đã được thông qua, dự kiến mấy năm nữa là có thể thi hành, đến lúc đó chúng ta có thể quang minh chính đại kết hôn.

Hai ta đều đã thành niên, việc đăng ký hoàn toàn có thể tự chủ."

Gương mặt Huyền Hiểu Đông trở nên trắng bệch ngay tức khắc, rất lâu sau y mới nghiêm túc nói: "Được gia đình chúc phúc rất quan trọng——Em rất thích đi bộ đội, chuyện này...!về sau hãy nói đi."

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ y đã biết trước bản thân rất có thể đi đến kết cục rời khỏi quân ngũ.

Nhưng khi ấy hẳn lại cảm thấy bất mãn, sao lúc đó Huyền Hiểu Đông không đồng ý ngay tại chỗ chứ? Hẳn đã gay gắt chèn ép y: "Về sau là bao giờ? Sau đợt hành động à? Vậy cứ quyết định thế đi, sau đợt hành động trở về, em phải cho anh câu trả lời."

Yết hầu hẳn nghẹn lại, lúc y chẳng ngại ngần gánh tội giúp mình đã suy nghĩ thế nào? Y rời khỏi bộ đội là để trở về nông trường sao? Đã bao nhiêu năm rồi, trong lòng y nghĩ thế nào vậy?

Khi gặp lại hẳn, y hiên ngang vô tư, cho nên y nói mình không hề có lỗi với ai.

Nhưng bản thân hẳn lại nói năng hung dữ với y.

Nghiêm Duệ Phong cầm điện thoại di động đi vào nhà bếp rộng rãi, nhìn

thấy Huyền Hiểu Đông đang dạy La Yến làm tương tía tô, "Cắt nhỏ ra, đảo với hạt tiêu, thêm tỏi gạo, dầu hào, tôm khô là được, cũng có thể thêm ô mai.

Sáng sớm xào một bát lớn là có thể ăn với cơm cả ngày, trộn mì cũng ngon, khiến món ăn trở thành mỹ vị đấy."

"Đến lúc ấy còn có thể dùng để hầm cá, hoặc là làm salad dưa chuột tía tô ăn cũng cực kỳ đỉnh."

La Yến hết sức phấn khởi, "Làm thôi làm thôi, hôm nay chúng ta ăn tương tía tô." Cô ngược mắt lên nhìn thấy Nghiêm Duệ Phong, "Đội trưởng, anh đến rất đúng lúc, qua đây nè, cho anh ném thử lá tía tô chiên phồng, ăn siêu ngon."

Nghiêm Duệ Phong nhặt một miếng tía tô xốp giòn lên cho vào miệng, chậm rãi nhai, nở nụ cười, "Ăn rất ngon."

Hắn nhìn chăm chăm vào Huyền Hiểu Đông đang cụp hàng mi dài, trái tim xao động, tình cảm ứ đầy va đập vào xung quanh nhưng lại không thể bày tỏ, cũng đã qua thời cơ trả lời tốt nhất.

Chàng trai này sẵn lòng gánh tội thay hắn, từ bỏ tương lai tươi sáng, âm thầm rời đi không nói gì.

Mối tình thâm kín vừa nặng nề vừa dữ dội, hăng hái quên mình năm ấy, hắn biết nó cũng đã biến mất khi ấy rồi.

La Yến ngược mắt lên nhìn vào mắt Nghiêm Duệ Phong, trong lòng chợt giật thót một cái, cô nuốt nước bọt, quay đầu vờ như không có chuyện gì xảy ra cười hỏi Huyền Hiểu Đông: "Những món ăn nhẹ này không bê lên cho ngài Thịnh ném thử sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thư ký Thi công ty họ đến, bọn họ đang bàn bạc tình hình dự án trong đó, chắc là lâu lắm."

Lát nữa sắp xếp cùng nhau ăn bữa trưa là được."

La Yến hỏi: "Anh Hiểu Đông không tham gia dự án công ty họ sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Tôi không có hứng thú."

La Yến cười ha ha, "Anh cũng có thể được coi là một ông chủ khác của công ty mà, không tham gia quyết định quan trọng sao được? Huống hồ sắp phải đi Garan, dù sao anh cũng nên hiểu rõ về dự án chứ?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Anh ấy muốn chuyển cổ phần công ty cho tôi,

tôi không muốn."

La Yến ngạc nhiên, "Vì sao không cần? Cổ phần của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm giá trị lắm đấy!"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không cần."

La Yến hờn không tranh cãi nữa, "Anh cũng thật là! Không nghĩ đến dự định sau này sao?"

Huyền Hiểu Đông buồn cười, "Sau này là thế nào? Một ngày cũng chỉ ba bữa cơm, có thể tiêu xài bao nhiêu tiền? Dưỡng lão à? Tôi cũng không có con, cần những thứ đó làm gì?"

La Yến nói: "Anh không cần con, nhưng ngài Thịnh thì chưa chắc mà?"

Huyền Hiểu Đông ung dung đáp: "Con của ngài Thịnh, ngài Thịnh cho nó đồ của mình cũng là bình thường, bản thân tôi có thể nuôi sống mình, nhận mấy thứ phiền toái này làm gì? Đến lúc đó cứ động một tí hạp này hạp kia đều gọi cô đi, không thấy phiền chết sao?"

Vậy mà dường như La Yến lại bị y thuyết phục: "Dù nói vậy thì...! Thế nhưng anh không có thứ gì đặc biệt muốn mua sao? Còn cả những lúc rất cần tiền, con người ai rồi cũng sẽ sinh bệnh mà già đi..."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đến lúc đó tính tiếp."

Y vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Nghiêm Duệ Phong đang nhìn mình bằng biểu cảm phức tạp, không giống thái độ duy trì sự bình tĩnh lý trí mấy ngày trước, khiến y không khỏi thầm thấy kỳ lạ.

Hắn cầm trên tay món ăn nhẹ chiên đã nguội, đang định mở miệng nói chuyện.

Nghiêm Duệ Phong cũng hỏi y rất đột ngột: "Cậu và ngài Thịnh ở bên nhau không tính đến lâu dài sao? Đến ngày nào tính toán ngày đó ư?" Tình cảm sâu nặng chân thành của Thịnh Vô Ngung có phải chỉ mang đến nguy hiểm cho Huyền Hiểu Đông không? Một đám cưới vội vàng, kế hoạch không tính toán lâu dài cho tương lai, thậm chí ngay cả vấn đề quan trọng như muốn có con hay không hình như cũng không nhất trí ý kiến, thế này mà cũng gọi là kết hôn sao?

Huyền Hiểu Đông thầm gióng lên hồi chuông cảnh báo trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói: "Chuyện của hai bọn tôi cần gì phải nói rõ với người khác chứ?" Y bưng đĩa đồ ăn nhẹ lên, "Tôi lên tầng đây." Rồi lại gọi trợ lý đầu bếp, "Trà sữa cà phê đã làm xong hết chưa? Để tôi bê cùng lên luôn,

còn có trà bánh nữa."

Trong phòng họp trên tầng, trên màn chiếu đang hiện hình ảnh dự án nhà xưởng, Thi Ký Thanh và vài thành viên cấp cao trong công ty đang báo cáo.

Huyền Hiểu Đông đi vào, Thịnh Vô Ngung ngẩng đầu lên nhìn, nói: "Nghỉ ngơi một lát đã, ăn chút đồ ăn nhẹ."

Thi Ký Thanh đã ngửi thấy hương thơm ngẩng đầu lên, phấn chấn nói: "Tốt quá! Huyền tiên sinh làm phải không? Thế mà bọn chị có phúc hưởng ghê."

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, "Chị Thi cũng ra nước ngoài ạ? Vậy con cái phải làm sao đây?"

Thi Ký Thanh nói: "Chỉ có thể để chồng chị chịu ảm ức vài hôm thôi, chị và chủ tịch Thịnh ra nước ngoài xử lý dự án đâu ra đó rồi về nước ngay."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, thấy Thịnh Vô Ngung nhắm mắt nghỉ ngơi, bèn đi qua đẩy xe lăn của anh, nói: "Ra ngoài hít thở không khí nhé? Ánh nắng bên ngoài rất đẹp."

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra nhìn y, mỉm cười: "Được."

Huyền Hiểu Đông đẩy anh ra ngoài vườn hoa, hỏi: "Anh muốn tự đi vài bước không?"

Gần đây Thịnh Vô Ngung đã có thể đi được vài bước nhờ sự hỗ trợ của giá đỡ, anh nghe thấy cũng không phản đối, vịn lên tay Huyền Hiểu Đông nâng người dậy, chậm rãi đi trong vườn hoa.

Gần như trọng lượng cả người anh đều dựa lên người Huyền Hiểu Đông, mới đi được một bước, mồ hôi đã lăn từng giọt xuống, ngực cũng thở phập phồng liên hồi.

Cánh tay mạnh mẽ của Huyền Hiểu Đông đỡ lấy anh, y kiên nhẫn đi theo anh, mười mấy phút trôi qua, bọn họ cùng lắm chỉ có thể đi được vài bước mà thôi.

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung không gượng nổi nữa, gần như dựa cả người vào lồng ngực Huyền Hiểu Đông, thở hổn hển nói: "Tôi nghĩ mỹ nhân ngư phải được hôn một cái thì mới có sức mạnh." Mỗi một bước chân đều như giẫm trên mũi dao, quả thật bây giờ anh rất giống mỹ nhân ngư.

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười ôm lấy anh, cúi đầu hôn xuống.

Cảnh sắc ngày xuân ở biệt thự tuyệt đẹp, hàng liễu phất phơ theo làn gió

nhè nhẹ.

Hai người trong vườn cực kỳ thân mật trao nhau một nụ hôn dài xong, Huyền Hiểu Đông mới bế Thịnh Vô Ngung về xe lăn, "Anh nghỉ ngơi đi, buổi tối chúng ta tiếp tục."

Bỗng nhiên y liếc thấy có người trong góc tối, bất thành linh ngược mắt lên, nhìn thấy Nghiêm Duệ Phong lặng thình đứng im đó quan sát bọn họ không biết từ bao giờ, vẻ mặt hần lạnh lùng nghiêm túc, ngũ quan như chìm trong bóng tối.

Khi nhận ra ánh mắt của y, biểu cảm của hần trở nên dịu dàng hơn, hần khẽ gật đầu chào hỏi y.

Mặc dù biết việc này nằm trong trách nhiệm bảo an của hần, nhưng Huyền Hiểu Đông vẫn có cảm giác hơi kỳ quặc.

Tác giả có lời muốn nói:

Máu chó đã tung xong, xin mọi người hãy chuyên tâm vào mỹ thực.

Máu chó chỉ là món phụ hoi, cơ mà đặc biệt thơm ngon..

Chương 63: 63: Trang Viên Gió Hát

Ngày ra nước ngoài nhanh chóng đã đến, hôm đó bà Thịnh dẫn theo Thịnh Sa Sa và Thịnh Lôi Lôi tới sân bay tiễn.

Trông bà Thịnh có vẻ ủ rũ, lúc ôm Huyền Hiểu Đông sau cùng còn đỏ hoe cả mắt, "Chăm sóc thật tốt cho Vô Ngung nhé."

Huyền Hiểu Đông vỗ vai bà lão, trong lòng chua xót, biết nhất định bà ấy cũng đã đoán được đây không phải hoạt động thương vụ bình thường. Thế lực nhà họ Thịnh lớn, dĩ nhiên sự trả giá hi sinh cũng nhiều, nếu không nào có vô duyên vô cớ nắm giữ được quyền lực?

Máy bay cất cánh rất nhanh, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông vào khoang đặc biệt sau khi lên máy bay.

Đám người Nghiêm Duệ Phong vốn dĩ phải đứng canh gác ở những vị trí khác nhau bên ngoài, nhưng do đây là máy bay tư nhân, sau khi cất cánh tương đối an toàn nên ngoài trừ những vị trí bảo vệ cố định đã sắp xếp xong, Nghiêm Duệ Phong, La Yến cùng nhân viên kỹ thuật như Lý Lực ngồi ở khoang sau, thả lỏng hơn rất nhiều.

La Yến sờ lên ghế dựa bằng da cực kỳ thoải mái cùng những vật dụng xa hoa bên trong, hồn nhiên tặc lưỡi, "Máy bay tư nhân có khác, đời này đáng giá."

Nghiêm Duệ Phong nhìn cô, Lý Lực nói: "Sếp có nói với tôi, lần này nếu như nhiệm vụ thuận lợi thì cũng coi như thù lao cho sự vất vả bao nhiêu năm qua của chúng ta, trước khi giải ngũ được hưởng thụ cuộc sống của người giàu."

Nghiêm Duệ Phong lạnh nhạt nói: "Nhiệm vụ lần này không dễ dàng đâu, đừng chỉ nghĩ tới những việc này."

La Yến thở dài, nhìn thấy Thi Ký Thanh đi tới bên vội vàng cười nói: "Chị

Thì."

Thì Ký Thanh cười nói: "Chủ tịch Thịnh và Huyền tiên sinh đã nghỉ ngơi ở phòng ngủ, mọi người sao rồi, đã quen chưa? Có gì không quen thì có thể hỏi tôi."

Bên này có quầy bar, khu làm việc, mỗi khu vực chức năng của phòng tập thể hình đều mở, có cà phê, sữa bò,...!có thể tự lấy.

Chắc là mọi người cũng đã quá quen rồi, hẳn là không cần tôi nhắc thêm nữa."

La Yến hâm mộ nói: "Chị Thì, xem ra chị thường xuyên được hưởng đãi ngộ kiểu này khi đi máy bay tư nhân."

Thì Ký Thanh mỉm cười nói: "Ày, cũng được, sau khi chủ tịch Thịnh mua chiếc máy bay này không lâu thì tôi cũng chỉ mới đi được lần thứ hai thôi."

Đây là máy bay second-hand, chủ tịch Thịnh của bọn tôi tiếp nhận từ tay người khác với giá vô cùng rẻ, bình thường chỉ dùng khi muốn tiết kiệm thời gian, rất là thiết thực."

La Yến ngạc nhiên, "Trông cái này thoạt nhìn còn rất mới mà, tiếp nhận từ đâu vậy?"

Thì Ký Thanh nói: "Tiếp nhận từ nhà họ Tăng, họ ra giá rất thấp, hơn nữa bớt được cả khoản lớn chi phí lắp đặt thiết bị."

Nghe nói lúc trước chỉ riêng bên trong khoang máy bay thôi nhà họ Tăng đã lắp đặt tốn một trăm triệu, chúng tôi cân nhắc, cảm thấy rất hơi, dù sao công việc kinh doanh của chúng tôi trải rộng khắp các quốc gia trên toàn cầu, những thương vụ xuyên quốc gia quá nhiều, mua máy bay tư nhân có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, tăng được hiệu suất cao.

Chủ tịch Thịnh đã quyết định mua——Xưa nay anh ấy không làm ăn lỗ vốn, máy bay này không chỉ một mình anh ấy dùng, tất cả giám đốc điều hành của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm đều có thể đăng ký sử dụng, hơn nữa mọi khách hàng cao cấp cũng có thể đi, như vậy vừa thể hiện được thực lực, vừa có thể khiến mọi người hào hứng làm việc hơn."

La Yến tán thưởng luôn miệng, mê mẩn nói: "Đúng thật, một nhân viên

công ty bình thường mà có thể lên máy bay tư nhân triển khai hoạt động công vụ, tiếp đón khách mời, đúng là cực kỳ vinh dự." Suýt chút nữa cô còn muốn hỏi, Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm mấy người còn nhận người nữa không...

Nghiêm Duệ Phong biết năm ngoái nhà họ Tăng mới sụp đổ, tài sản không bán được mà phải chuyển nhượng, xem ra ánh mắt của Thịnh Vô Ngung đúng là thận trọng chuẩn xác, có khi còn ép giá xuống nữa, dù sao trong nước có thể giành được sự phê duyệt sân bay cũng không dễ dàng.

Những thứ như máy bay tư nhân, mua thì đắt, mà nuôi nó cũng cần tốn một khoản tiền kèch xù liên tục.

Anh ta tiếp nhận chiếc máy bay này biến nó thành phương tiện giao thông, vừa để cho cả Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm sử dụng, lại vừa chuẩn xác mua được cả lòng nhân viên công ty luôn.

Quả nhiên, không hổ là nhà ngoại giao giỏi nghiên ngẫm lòng người.

Rõ ràng Huyền Hiểu Đông đã bị anh ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, tướng mạo như vậy, gia thế như vậy, nhiều thủ đoạn sử dụng như vậy, Hiểu Đông là người luôn đơn giản, có thể không rung động sao?

Đang trầm tư, hần thấy cửa phòng ngủ khoáng trước bị đẩy ra, Huyền Hiểu Đông ra ngoài, y mặc áo sơ mi rộng rãi, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Y đi đến tủ lạnh giữa phòng lấy ly nước đá rồi hơi ngửa đầu lên uống, có vẻ y rất khát, uống rất vồn vã, yết hầu lên lên xuống xuống.

Ánh mắt Nghiêm Duệ Phong mắt kiểm soát dừng trên nơi gợn cảm ấy, sau đó thấy được rõ ràng một vết bầm đỏ chót ở sau gáy, trông rất mới, hình như là dấu hôn vừa mới tạo.

Bọn họ mới vào phòng ngủ được bao lâu chứ...

Nghiêm Duệ Phong nghiêng răng, đang định tiến đến thì đã thấy Lê Khải từ phía trước đi qua lấy nước, cười nói với Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông bèn ngồi luôn ở khu ghế sofa chung, tán gẫu giết thời gian với Lê Khải.

Nào ngờ một khi Lê Khải đã nói chuyện thì nói mãi không dứt, một lát sau,

cửa phòng ngủ mở ra, không biết Thịnh Vô Ngung nói gì từ bên trong, Huyền Hiểu Đông lại rót thêm sữa bò lạnh từ tủ lạnh ra, gật đầu với Lê Khải rồi tiến vào.

Sau đó hai người họ làm tổ trong phòng ngủ không thấy ra ngoài, đến cả bữa tối cũng ăn luôn trong đó.

Mãi đến khi máy bay đáp xuống sân bay Garan, Thịnh Vô Ngung mới cười rạng rỡ xuất hiện với bộ vest phẳng phiu, ngay cả Huyền Hiểu Đông cũng thay đổi trang phục trang trọng hơn, đẩy xe lăn xuống máy bay.

Vừa xuống máy bay thì có một người đàn ông cao lớn nhanh chân tới đón, gã hơi cúi người xuống ôm Thịnh Vô Ngung, "Chào mừng cậu qua đây, bạn cũ của tôi, bạn học cũ của tôi."

Người vừa đến sở hữu mái tóc xoăn màu nâu, tròng mắt màu lam xám, đường nét ngũ quan sắc sảo, lại nói tiếng Hiên Viên rất chuẩn.

Gã đứng thẳng người dậy nhìn sang phía Huyền Hiểu Đông, chìa tay ra muốn bắt tay, ánh mắt chan chứa ý cười, "Vị này chính là Huyền tiên sinh sao? Chào mừng chào mừng, tôi là Na Phong, chào mừng đã đến Garan." Huyền Hiểu Đông bắt tay với gã, thăm hiểu ra, đây chính là nhị hoàng tử Na Phong của hoàng tộc Garan.

Vị hoàng tử trẻ này một khi mỉm cười thì đôi mắt như biết phóng điện, tựa như chất chứa cả ngàn lời muốn nói đang xoay chuyển bên trong tròng mắt, đúng là một người đàn ông có sức hấp dẫn.

Gã nói với Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông, "Trước đó Vô Ngung đã nhờ tôi rồi, tôi đã chọn trang viên giúp, cậu ấy cũng rất thích nên đã mua lại."

Lần này mọi người tới, tôi đành mạo muội vượt quá chức phận, chuẩn bị tiệc đón gió tẩy trần cho mọi người ở đó, cũng để tiện giới thiệu nhà mới cho các vị luôn—Dù sao quan hệ cá nhân của chúng ta cũng rất sâu đậm, nếu tổ chức tiệc đón gió trọng thể thì lại xa lạ quá."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Làm phiền Na Phong."

Na Phong dẫn bọn họ đi đổi xe, chạy một mạch đến biệt thự, trên đường còn cười giới thiệu, "Nghe Vô Ngung kể, chồng cậu ấy thích trồng trọt, bởi vậy tôi đã chọn mua chỗ nào có thể thuận tiện trồng trọt luôn, có núi có sông lại càng tốt nữa."

Tôi đã chọn rất lâu đấy, Vô Ngung cũng cực kỳ soi mói, bác bỏ bao nhiêu lựa chọn, cuối cùng mới chọn trang viên này.

Có điều nơi này khá cổ kính, nhưng các thiết bị đều được gìn giữ tương đối hoàn hảo, lại từng được người ta tu sửa nên bây giờ nội thất bên trong rất đầy đủ.

Sau khi chắc chắn đã mua, Vô Ngung mới gọi người đến lắp đặt thêm thiết bị, sau đó chúng tôi cũng thuê thêm quản gia chuyên nghiệp để quản lý trang viên, theo như quy tắc trang viên là phải đứng đúng chỗ đợi chủ nhân mới.

Dù sao thì...! Vô Ngung còn nhấn mạnh với tôi lần nữa, Huyền tiên sinh là một chuyên gia trồng trọt vô cùng xuất sắc."

Huyền Hiểu Đông nghe mà đỏ mặt ngượng ngùng, "Bình thường thôi, chỉ là tôi khá có hứng thú."

Na Phong nhìn ra bên ngoài, cười nói: "Đến rồi, sau trang viên có ngọn núi nhỏ, phong cảnh rất đẹp."

Huyền Hiểu Đông nghe vậy thì nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy xe di chuyển vào con đường núi tĩnh lặng.

Cổng lớn của trang viên từ từ mở ra, một bên đường núi rừng xanh um tươi tốt; một bên thì trập trùng núi đồi và đồng bằng, bên trong cũng trồng vài loại cây.

Đang hoàng hôn nên có vài chú dê chú bò thong thả bước chậm giữa ánh chiều tà màu vàng ấm áp, đúng là cảnh sắc điền viên vô cùng đẹp.

Lúc xuống xe, hương vị cây cỏ tươi mát và hương hoa đặc biệt của đồng nội ngày xuân ngập tràn trong gió, Huyền Hiểu Đông cảm thấy hết sức vui sướng.

"Khúc hát của làn gió nhẹ." Na Phong cười nói: "Đây là cách dịch theo nghĩa đen tên của trang viên này theo ngôn ngữ của chúng tôi."

Để tiện cho cách gọi, mọi người có thể gọi thẳng là trang viên Gió Hát."

Quản gia dẫn theo người giúp việc đứng xếp hàng một lượt ở cửa ra vào tiếp đón chủ nhân, Na Phong xuống xe, dẫn họ tới giới thiệu với quản gia Bồ Lô trước.

Bồ Lô có mái tóc đỏ, vô cùng nghiêm túc khom lưng với bọn họ, sau đó dẫn cả đoàn vào phòng ăn.

Người giúp việc lên tiếp nhận hành lý đặt vào phòng cho từng người, lại có người đến dẫn Lê Khải, Thi Ký Thanh và người trong công ty, cùng Nghiêm Duệ Phong và các vệ sĩ khác được sắp xếp ở các phòng bên cạnh.

Tác phong của họ được đào tạo rất bài bản và nghiêm chỉnh. Bữa tiệc ở phòng khách chính chỉ còn lại hoàng tử Na Phong cùng hai người Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông.

Những người khác đều đi sang các phòng xung quanh, ngoài ra còn sắp xếp cả cán bộ hoàng thất đặc biệt tiếp đón.

"Bữa tối là tôi sắp xếp, hi vọng hai người có thể dùng cơm vui vẻ." Na Phong cười giới thiệu các món ăn đặc sắc trên bàn tiệc.

"Đây là hào tươi kim sa đặc biệt cung cấp cho hoàng tộc Garan, đây là chân giò hun khói lợn đen được nuôi trăm phần trăm từ quả sồi, rượu vang thép vàng hoàng gia, gan ngỗng béo chiên thơm ngon, gan được nuôi thuần từ ngô, heo sữa quay mật ong, sườn cừu non nướng."

Ánh mắt Huyền Hiểu Đông dừng lại ở món hào tươi kim sa vàng óng trước mặt, vô cùng hoài nghi.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy loại hào tươi này, bèn không nhịn được mà thò ngón tay ra chấm thử, trên ngón tay lập tức dính đầy bột vàng.

Thịnh Vô Ngung thấy Huyền Hiểu Đông nghiêm túc nghiên cứu hào tươi thì khẽ mỉm cười, "Mạ vàng nhân tạo đấy, cung cấp đặc biệt cho hoàng thất mà, cũng chỉ để tạo hiệu quả thôi."

Huyền Hiểu Đông chấn động nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung khẽ giọng nói: "Còn có cả nạm kim cương nữa cơ."

Huyền Hiểu Đông: "... " Xa hoa quá trời quá đất!

Người phục vụ đi tới rót rượu giúp bọn họ, chắt lỏng trong suốt chảy vào ly, bên trong còn trôi nổi vô số những mẩu giấy thép vàng li ti, sáng lấp lánh

rực rỡ.

Na Phong nâng ly, cười rất tươi, "Vì tình hữu nghị, vì tương lai của chúng ta, cạn ly."

Huyền Hiểu Đông cầm ly rượu lên, hơi bận tâm nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung mỉm cười gật đầu ra hiệu với ý rằng yên tâm, rồi quay đầu nói với Na Phong: "Tôi đang ốm còn phải uống thuốc, không thể uống rượu, làm phiền lấy nước thay rượu."

Na Phong vội nói: "Đương nhiên, tùy cậu thôi." Sau khi quản gia đứng bên cạnh lại một lần nữa rót nước có ga vào ly cho Thịnh Vô Ngung, anh giơ ly rượu lên, nói: "Cảm ơn sự chiêu đãi nhiệt tình của bạn học cũ."

Chúc hoàng tử điện hạ mọi việc thành công như mong muốn."

Rượu vang thép vàng cũng không có vị gì quá khác biệt với những loại rượu vang khác, Huyền Hiểu Đông nhấp vài ngụm, cảm thấy cũng được, nhìn người giúp việc bên cạnh hỗ trợ thái chân giò hun khói thành những lát mỏng rồi đặt trước mặt bọn họ.

Miếng thịt màu hồng nhạt hơi trong, mịn màng và mỏng manh, có vân thịt như đá cẩm thạch rất đẹp, vừa vào đến miệng là tan ra ngay, thơm ngon đậm đà, đượm mùi hoa quả, đúng là hương vị đỉnh của chóp.

Hàu tươi cũng là được cạy ngay lúc ấy, vắt thêm chanh lên con hàu căng mẩy là đã mang lại hương vị trơn mềm tươi sống rồi, vị cực kỳ thanh mát. Gan ngỗng mỡ màng và mềm mịn, phong vị độc đáo.

Thịnh Vô Ngung cười bưng đĩa phô mai căng tròn tới, cầm dao ăn giúp y phá ra, trộn với cà chua bi và rau trong đĩa, "Em ăn chút rau xanh đi."

Na Phong nhìn Thịnh Vô Ngung trộn salad giúp Huyền Hiểu Đông thì ý cười dâng lên, đôi mắt càng ngày càng phóng điện, "Tình cảm hai người tốt thật đấy." Gã nhìn sang phía Thịnh Vô Ngung, "Lúc còn ở học viện, chẳng thể nào ngờ được cuối cùng cậu lại kết hôn với đàn ông."

Gã nhìn sang phía Huyền Hiểu Đông, áy náy nói: "Vô tình mạo phạm, thật ra lúc trước khi Vô Ngung còn học ở Học viện Ngoại giao, cậu ấy có rất nhiều người theo đuổi, mà đều là bạn nữ, thẳng tới nỗi không thể nào thẳng hơn được nữa."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Không sao, tôi cũng rất bất ngờ, nói thật tôi cũng rất tò mò thời gian Vô Ngung còn đi học, hoàng tử Na Phong không ngại thì có thể kể nhiều hơn."

Y không thông thạo ngôn ngữ lắm, nhưng bữa tiệc ít người, nhìn qua trông hoàng tử Na Phong cũng khá hòa nhã dễ gần, nói tiếng Hiên Viên cũng rất trôi chảy, cho nên việc giao tiếp không quá khó khăn, lại có thêm Thịnh Vô Ngung ở cùng bên cạnh nên y thấy khá thả lỏng, sự chú ý đều tập trung vào từng món ăn ngon trên bàn.

Từ hương vị, màu sắc, phong vị hoàn toàn khác với những phương pháp sản xuất trong nước, điều này đã hoàn toàn hấp dẫn được sự chú ý của y. Trang viên Gió Hát mới toanh, một cuộc sống mới, đây là những gì Thịnh Vô Ngung đã chuẩn bị cho y.

Quả thật y cũng đã bắt đầu thích nơi này rồi.

Chú thích của editor:

Chân giò hun khói lợn đen

Hàu tươi (nhưng khum dát vàng vì tui khum tìm thấy)

Sườn cừu non nướng

Heo sữa mật ong

Gan ngỗng chiên

Salad phô mai Burrata (minh họa)

Rượu vang thép vàng.

Chương 64: 64: Trang Viên Tương Lai

Ánh tịch dương xuyên qua ô cửa sổ rộng hắt vào trong phòng ăn, càng tô điểm thêm cho cách trang trí cổ điển hoa lệ của nơi này, tạo ra bầu không khí dùng bữa rất hài hòa.

Na Phong kể vài chuyện thú vị của Thịnh Vô Ngung thời anh còn học đại học, ví dụ như mỗi lần kiểm tra anh đều đạt hạng nhất tất cả các môn học, mỗi lần thi đấu anh đều giành được giải đặc biệt, anh từ chối toàn bộ lời tỏ tình, thái độ vừa tốt lại vừa công bằng, khiến bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng...

Thịnh Vô Ngung thì lại hỏi tình hình gần đây của Na Phong.

Na Phong thở dài, "Vẫn vậy thôi, mẹ tôi mất rồi, mẹ của em ba cùng rất nhiều tình nhân khác đang đợi đến lúc lên ngôi, một khi bà ta được phong làm hoàng hậu thì quyền thừa kế đã nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ có thể nói may mà cậu tôi nắm thực quyền trong quân đội, nhưng cậu biết không, tôi và cậu ruột không hợp nhau đã lâu, hai bọn tôi đều không ưa lẫn nhau, ông ta lại buộc phải ủng hộ tôi, tôi cảm thấy ông ta chỉ hận Na Tiêu mới là con trai mình."

Na Phong nhìn sang Huyền Hiểu Đông, chớp mắt nói: "Là một kẻ cuồng tín ủng hộ chủ nghĩa quân phiệt, nóng lòng muốn quay trở lại thời đại độc tài của tướng quân Nha Lang."

Thịnh Vô Ngung nói: "Thật sự phải đến mức đó à? Kinh tế Garan đã thụt lùi mười năm nay, không có bao nhiêu quốc gia dám đầu tư ở nước cậu, dư luận quốc tế cũng không ủng hộ."

Na Phong phì cười nói: "Tôi cũng thấy được đạo lý đơn giản như vậy, thế nhưng——Nói thật, tôi cảm thấy Na Tiêu đang nịnh nọt lấy lòng cậu tôi, tên đáng hận.

Chẳng qua nghị viện sẽ không ủng hộ bọn họ, trừ khi xảy ra thế chiến như trước đây, nếu không sẽ không có khả năng.

Sớm muộn gì cậu tôi cũng biết tình hình thực tế."
Huyền Hiểu Đông nhớ lại tình hình hiện tại của nước Garan mà Thịnh Vô Ngung đã bổ sung cho y trước đó.

Quốc vương đương nhiệm của Garan là Phi Lợi Tháp X, có ba con trai và một con gái.

Ba người con trai đều có quyền thừa kế làm thái tử, nhưng chỉ có nhị hoàng tử Na Phong là người được chọn thừa kế hợp pháp.
Do đại hoàng tử Na Tiêu là hoàng tử ngoài giá thú nên trước năm mười tám tuổi hẳn không được hoàng thất thừa nhận.

Mãi đến khi Phi Lợi Tháp X thừa kế ngôi vua thì mới thừa nhận thân phận hoàng tử của hắn, cũng khiến hoàng hậu nhượng bộ.

Quyền thừa kế của Na Tiêu đứng sau nhị hoàng tử Na Phong.
Tam hoàng tử Na Nham cũng do tình nhân sinh, nhưng phu nhân Quất Sa người tình của quốc vương lại là người ngoài, sống ở bên ngoài hoàng cung.

Phi Lợi Tháp X cho bà một căn biệt thự để ở, từ khi sinh hạ tam hoàng tử mới chuyển vào trong cung.

Mỗi tuần phu nhân Quất Sa đều tới viếng thăm một lần, sau khi hoàng hậu qua đời, phu nhân Quất Sa trở thành ứng cử viên cho ngôi vị hoàng hậu.

Đáng tiếc Phi Lợi Tháp X bỗng nhiên cảm thấy không có hoàng hậu thì càng tự do, rề rà mãi vẫn chưa quyết định, vẫn có vô số tình nhân, nhưng điều này vẫn không cản trở thế lực của phu nhân Quất Sa trở nên rất mạnh như bây giờ.

Công chúa Na Trân do nữ đầy tớ trong hoàng cung sinh hạ, mẹ cô sinh xong thì mất vì khó sinh.

Cô được hoàng hậu nuôi nấng, cũng không nhận được quyền thừa kế.

Tuy Garan từng có nữ hoàng nhưng Phi Lợi Tháp X không chịu dành quyền thừa kế cho cô.

Nói cách khác, bốn đứa trẻ chia ra do bốn người phụ nữ sinh, Phi Lợi Tháp X đúng là một vị vua phong lưu.

Có điều nghe nói quốc vương trắng hoa này đã bị bệnh nặng từ năm ngoái, sinh mạng đang hấp hối, nhưng chưa được giới truyền thông chứng thực thành tin tức chính thức.

Còn cuộc chiến tranh giành ngôi vị thái tử vẫn đang tiến vào giai đoạn quyết liệt tột độ.

Thịnh Vô Ngung nói: "Sức khỏe quốc vương có ổn không?"

Na Phong lắc đầu, "Ngay cả tôi cũng không biết, lâu lắm rồi quốc vương không gặp chúng tôi."

Tiệt tối cũng không tốn quá nhiều thời gian, dù sao Na Phong là nhị hoàng tử cũng rất bận, chưa kể hình như quốc vương còn đang bệnh nặng.

Vậy nên bình thường mấy vị hoàng tử cũng không tham gia những hoạt động tụ tập tiệc tùng chúc mừng như này.

Tiến hoàng tử Na Phong đi rồi, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông quay về phòng khách.

Quản gia ở bên kia đã sắp xếp xong xuôi nơi nghỉ ngơi cho tất cả vệ sĩ đi theo.

Nghiêm Duệ Phong và Lê Khải đã có được bản vẽ trang viên từ trước, bây giờ đang tranh thủ thời gian sau khi ăn xong đi dạo xung quanh một vòng, xác định phương án phòng vệ, đưa tới cho Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông.

Màn chiếu trong phòng làm việc hiển thị hình ảnh, giới thiệu bố trí hệ thống phòng vệ.

Thịnh Vô Ngung nghe Lê Khải trình bày, Huyền Hiểu Đông thì cầm màn hình điện tử trong tay xem kỹ bản đồ trang viên.

Toàn bộ trang viên rộng khoảng 50.000 mét vuông, tương ứng khoảng 80 mẫu, ở giữa là vườn hoa đài phun nước, sân sau cũng có vườn hoa, bể bơi, sân tennis, trường đua ngựa, chuồng ngựa, gara, ngoài ra còn có một bãi đỗ máy bay trực thăng cỡ nhỏ.

Trên núi có vườn ô liu, nhà kính lớn trồng rừng sung và nho, mặt khác còn trồng lác đặc một vài cây quýt.

Tổng cộng trang viên có ba quần thể kiến trúc, một là biệt thự chủ, là nơi cho chủ nhà ở, có hai tầng, bốn phòng ngủ, tầng một là nhà bếp, khu tiếp khách, phòng ngủ của nhân viên bảo an.

Tầng hai là phòng ngủ, phòng làm việc, phòng đọc sách, phòng thể hình, dưới đất thì có hầm rượu, rạp chiếu phim.

Tầng thượng được tu sửa thành phòng tắm nắng, đài ngắm cảnh, sảnh yến hội lộ thiên và phòng tắm lộ thiên.

Khu kiến trúc thứ hai là biệt thự của quản gia, là tòa nhà hai tầng với một dãy phòng dành cho quản gia, nhân viên phục vụ, tài xế chờ ở lại,...! Tầng ngoài cùng thì ngay gần cổng chính.

Khu kiến trúc thứ ba là kho hàng, từ sau khi Thịnh Vô Ngung mua trang viên này, nơi này được xây bổ sung thêm nơi ở cho vệ sĩ và sân huấn luyện ngoài trời.

Huyền Hiểu Đông tò mò nhìn mở sân huấn luyện ngoài trời, trong nháy mắt hình chiếu hiện ra một thao trường rộng rãi, các loại thiết bị vận động, chướng ngại vật, tường leo, sân bắn,...! Có đầy đủ tất cả mọi thứ.

Đôi mắt Huyền Hiểu Đông sáng rực lên ngay tức khắc, Thịnh Vô Ngung và Nghiêm Duệ Phong ở bên cạnh đồng loạt chú ý tới y, Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Thế nào? Em thích không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thích lắm, suy tính rất chu toàn."

Thịnh Vô Ngung nói: "Trong quá trình lắp đặt thi công có đặc biệt gửi yêu cầu cho đội trưởng Nghiêm để bọn họ đưa ra ý kiến, vậy nên nơi này cũng được cải tạo dựa theo ý kiến của họ đấy."

Ngoài ra còn có một đường huấn luyện leo núi được xây dựng dọc theo

vách đá phía sau núi, em cũng có thể chơi thử.

Sau núi có một cái hồ nhỏ, cũng có thể câu cá nuôi cá chèo thuyền gì đó." Anh cầm bút laze chỉ xuống.

Tuy ngọn núi nhỏ nhưng chếch về phía sau vẫn còn một vách núi cao hơn, đã lắp đặt các phương tiện leo núi đầu vào đó, đồng thời còn sửa chữa khoảng giữa thành một cái đình.

Từ đình có thể ngắm cảnh, nghỉ ngơi, uống rượu vui chơi, còn hồ nước bên dưới vách núi cũng không lớn, nhưng cỏ xuân um tùm, vệt trời thành đôi, mặt hồ lặng như gương, không gian vắng lặng riêng tư, quả thật là một địa điểm đẹp vô cùng thanh thoi tĩnh mịch.

Huyền Hiểu Đông gật đầu, Thịnh Vô Ngung chìa tay nắm lấy ngón tay y, cười nói: "Có giống chốn bồng lai tiên cảnh không?"

Lê Khải đặt bút laze xuống, gật đầu cười hỏi: "Tốn rất nhiều tiền phải không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Cũng không hẳn, trang viên ở Garan bình thường hay nằm ở ven biển và quay về phương Bắc, thích hợp để trồng nho sản xuất rượu vang nên khá đắt đỏ.

Còn bên này thì quá nóng, nho trồng không tốt, cây công nghiệp cũng không đủ nổi trội.

Tất cả những trang viên không nằm ven biển thì không được chú trọng cho lắm, nơi này là ở ngoại ô thủ đô Garan, với cái giá này thì giữ lại cũng không mang lại được lợi ích gì nên người chủ cũ vội vã bán.

Bởi vậy có hạ giá xuống tính ra vẫn được hời, cái chính là tôi vừa ý vị trí nơi này thuận tiện, đến thủ đô xử lý dự án dễ dàng, còn có bãi đỗ máy bay.

Thứ yếu là nơi này có nhiều đất trồng trọt, nếu như bờ biển không có nhiều cánh đồng trồng trọt phù hợp, cây công nghiệp cũng thu hoạch kém thì là do chủ cũ trang viên không có tài kinh doanh, thật đúng lúc để cho Hiểu Đông của chúng ta khoe thế mạnh."

Lê Khải hơi ngả người ra sô pha, giơ nắm tay che miệng cười, Thịnh Vô Ngung nhìn lướt qua anh ta với vẻ cảnh cáo, nhưng anh ta lại chẳng hề sợ anh, chỉ cười nói với Huyền Hiểu Đông, "Thật ra chú nhỏ giống ông nội lắm, trước khi được bổ nhiệm thì đều khiêm tốn, tiết kiệm và thực dụng(*), với bên ngoài thì đều rất đơn giản, nhưng chỉ có một ngoại lệ, đó là với người mình quan tâm thì sẵn sàng tốn nghìn vàng để đổi lấy nụ cười của người thương.

Lúc bà nội ở nước ngoài, chú nhỏ kiếm ra tiền, việc đầu tiên làm là mua chiếc xe hàng hiệu mà bà nội thích nhất, hiện tại đối tượng tốn nghìn vàng đổi lấy nụ cười đã biến thành cậu rồi đấy."

(*) Không biết nhiều bạn có giống mình không, "thực dụng" mình chỉ thường nghĩ đến lối sống cá nhân tôn thờ vật chất khá tiêu cực.

Nay mình tra từ điển trên soha thì thấy cách định nghĩa sau sẽ hợp với văn cảnh hiện tại hơn.

Thực dụng là có giá trị thiết thực, mang lại lợi ích thực tế, chỉ nhằm vào những gì có thể mang lại lợi ích vật chất thiết thực và trước mắt cho mình.

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi rất thiết thực, nhiều người chúng ta phải ở Garan rất lâu như vậy, còn phải chú ý an toàn, cần có sân huấn luyện và nhu cầu sinh hoạt hàng ngày nữa, dĩ nhiên mua một trang viên là thích hợp nhất.

Giá cả anh cũng có thể thấy, đó là giá ưu đãi rẻ nhất rồi, nếu như chỉ vì hưởng thụ, phần lớn người ta sẽ mua những nơi cạnh biển để nghỉ dưỡng." Anh mỉm cười nhìn Huyền Hiểu Đông, tròn mắt màu hổ phách lại bắt đầu chảy mật.

Huyền Hiểu Đông chợt nhớ ra gì đó, chần chừ nói: "Anh phải ra ngoài chủ trì dự án, vậy em cũng ra ngoài với anh.

Còn trang viên bên này...!vẫn nên giao cho quản gia quản lý đi."

Y đã từng chân chính chăm sóc cho một ngọn núi hoang, mỗi ngày trôi qua mặt trời mọc thì làm còn mặt trời lặn thì nghỉ.

Một gốc cây ăn quả, một ruộng rau, xới đất, bón phân, trồng trọt, trừ sâu,...!cần rất nhiều thời gian và tinh lực, hướng chi là một trang viên thế này.

Trang viên Gió Hát là Thịnh Vô Ngung mua vì y, nhưng y chưa quên, lần này Thịnh Vô Ngung tới đây rõ ràng là có nhiệm vụ phải làm.

Nếu mình đắm chìm trong việc trồng trọt làm lụng ở trang viên mà lơ là anh đi thì sao được? Tất nhiên anh sẽ có lượng lớn lịch trình thương vụ, y nhất định phải đi cùng.

Thịnh Vô Ngung thấy ánh mắt cảnh giác của y thì không nhịn được cười, nắm chặt lấy tay y, "Trừ những lịch trình thiết yếu, phần lớn thời gian tôi sẽ ở trang viên cùng em.

Đương nhiên, đây cũng là xuất phát từ sự cân nhắc đến an toàn, đi ra ngoài gần như không biết chọn giao thông công cộng, bình thường cứ lên thẳng máy bay trực thăng, phần lớn sự vụ thì họp qua video là được rồi.

Đối với những công việc cần thiết, ban quản lý có thể đến trang viên và báo cáo trực tiếp với tôi, còn những sự kiện chính khách cần tôi tham dự thì tôi mới đi.

Tôi đến nước Garan, quan trọng hơn cả là thể hiện sự coi trọng chứ không phải cần tôi làm cụ thể chuyện gì.

Nếu không Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm nhiều dự án như vậy, chẳng lẽ đều do tôi đích thân thực hiện sao? Nhóm giám đốc điều hành lương cao như thế không phải để ngồi chơi xơi nước."

Lúc này Huyền Hiểu Đông mới yên lòng lại, "Được." Tâm tình y trở nên nhẹ nhõm thả lỏng hơn, trong đầu hết sức phấn khởi nhớ lại hình ảnh khu trồng trọt, nhưng rất nhanh lại băn khoăn, "Nơi này khá rộng, có cần thuê thêm nhiều nhân công nữa không? Dù an toàn thế nào cũng sẽ có mầm họa."

Thịnh Vô Ngung nói: "Có thể cân nhắc đến công nghệ cao làm ruộng, em cần công năng gì tôi sẽ bảo họ làm riêng cho em, sắp xếp chuyên gia tới lắp đặt.

Bây giờ về cơ bản xới đất, tưới tắm, bón phân, thu hoạch,...!đều có thể thực hiện bằng phương tiện khoa học kỹ thuật, không phải việc khó.

Tổ kỹ thuật khoa học nông nghiệp ở công ty chúng tôi cũng là một nhánh rất lớn, đừng quên lần trước vụ việc của Chủ Nhược Chuyết đã được giải quyết thế nào, cũng đúng lúc để cho bọn họ luyện tay nghề khám phá công năng mới, lười biếng là động lực chính để sản xuất mà.

Hơn nữa các thiết bị khoa học kỹ thuật lắp một lần là dùng mãi mãi, đến khi chúng ta về nước, nơi này vẫn có thể vận hành như cũ, sẽ không trở nên hoang phế vì chúng ta rời đi."

Huyền Hiểu Đông vừa nghe mắt đã sáng rực lên, rất vui vẻ, "Vậy thì tốt, ngày mai em đi một vòng, nghĩ kỹ xem chúng ta nên trồng gì."

Thịnh Vô Ngung nắm tay y, cười nói: "Cùng đi đi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Chúng ta nên chọn vài loại cây trồng và cây cảnh có thể ra hoa và kết trái trong khoảng thời gian ngắn...".

Truyện Hot

Thịnh Vô Ngung chỉ mỉm cười nhìn y, Lê Khải bên cạnh cũng quay đầu cười nói với Nghiêm Duệ Phong, "Hai người này bắt đầu ngược cẩu độc thân rồi đó, chúng ta không có việc gì thì về trước đi."

Nghiêm Duệ Phong thu hồi ánh mắt, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, "Được." Vài câu nói của Thịnh Vô Ngung đã nước chảy không lọt dẫn dắt Huyền Hiểu Đông đi theo phương hướng mà anh ta muốn đi, con người này...!đúng là cao thủ ngoại giao giỏi thấu lòng người.

Hắn và Huyền Hiểu Đông cũng từng như vậy, cũng từng trải qua đồng sinh cộng tử bên nhau, nhưng đó cũng chỉ là chuyện của quá khứ mà thôi. Nghiêm Duệ Phong đứng dậy ngay lập tức cùng Lê Khải, chào tạm biệt Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung điều khiển xe lăn cùng Huyền Hiểu Đông tiễn bọn họ ra ngoài.

Thấy hai người đã xuống tầng, Huyền Hiểu Đông hỏi: "Phong trần mệt mới

lắm rồi, vẫn đi tắm trước chứ?"

Thịnh Vô Ngung cười nhẹ, "Trên mái nhà có phòng tắm lộ thiên rất lớn, có thể ngắm sao, gió nhẹ thổi, uống chút rượu, chúng ta cùng nhau tắm đi..."
Nghiêm Duệ Phong tiếp tục đi, siết chặt nắm đấm, áp chế từng luồng cảm giác đau nhói trời dậy trong lòng.

Hắn biết, đó là sự ghen tị.

Tác giả có lời muốn nói:

Cả một tối xem hình ảnh trang viên và biệt thự cao cấp nước ngoài.
Người làm công ăn lương bình thường (kiểu tầng lớp nhân viên chuyên bị sếp ề cổ ra chửi ấy) không muốn cố gắng, chỉ muốn làm thánh lười ~.

Chương 65

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phần mái của biệt thự được lát bằng sàn gỗ chắc chắn, đồng thời xây một bể bơi lộ thiên một nửa bằng gỗ, một nửa bằng pha lê màu xanh da trời. Ánh sáng phản chiếu từ mặt nước dập dờn theo, hai người cứ như đang đứng trong làn nước, mát lạnh vô cùng.

Huyền Hiểu Đông rời khỏi thành bể, chân trần giẫm lên sàn gỗ, khom lưng mở vòi hoa sen xả nước, cảm giác được gió lạnh thấm đẫm hương hoa xuân thiên nhiên đang lướt qua da thịt mình, làm tăng thêm cảm giác lạ lẫm.

Dù sao biệt thự này chỉ có hai tầng mà thôi, ngay cả khi tầng nào cũng rất cao, xung quanh cũng không có tòa nhà nào cao hơn thì y vẫn có cảm giác bị người ta nhìn thấy—Nếu như từ góc nhìn của một tay bắn tỉa mà nói... Y vô thức nhìn về phía ngọn núi phía sau biệt thự, nhớ đến phương hướng trong kế hoạch vừa thảo luận, ngọn núi đã được vây lại bảo vệ bằng hệ thống tia hồng ngoại và sóng âm, không có sơ hở nào.

Tổng thể mà nói, trang viên này đã được bố trí phòng vệ rất kỹ lưỡng.

Y quay đầu nhìn Thịnh Vô Ngung cũng đang cởi quần áo, tới đỡ anh từ từ đi qua, bế anh vào bồn tắm rồi giúp anh đeo đai bảo vệ thắt lưng vào.

Sau đó bản thân y cũng ngồi xuống, vốn dĩ bể rất rộng, hai người cùng vào ngồi, chân dài dán vào nhau, dường như lại có cảm giác chật chội.

Thịnh Vô Ngung hơi ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác đắm mình trong làn nước ấm áp. Bên dưới có vài máy sục nước ùng ục ùng

ục khiến sóng nước mát-xa không ngừng tràn lên, thư giãn da thịt toàn thân.

Huyền Hiểu Đông nhìn hai chân Thịnh Vô Ngung bị sóng cuộn cứ lơ lửng tự nhiên trong nước, hỏi: “Bây giờ chân anh có cảm giác thế nào?”

Thịnh Vô Ngung nhắm mắt lại, nói: “Cũng ổn, giống như bị thứ gì đó ngăn cách vậy, hơi giống bị tiêm thuốc tê, cứ tê tê, nhưng cũng không thể nói là không có cảm giác gì.”

Huyền Hiểu Đông hỏi: “Có sữa đậu nành lạnh, nước bưởi mật ong, còn có cả sữa chua, nước táo, nước dâu anh đào, nước quýt, anh uống loại nào?”

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra buồn cười nói: “Sữa chua và nước hoa quả đều có thể hiểu được, nhưng sữa đậu nành lạnh với nước bưởi mật ong là từ đâu ra vậy?”

Huyền Hiểu Đông nói: “... Sau bữa tối em có ngâm đậu, ban đầu định để anh uống vào sáng sớm, dạ dày anh không tốt, bây giờ sữa bò cũng không được uống nhiều đâu, sữa đậu nành dinh dưỡng sẽ tốt hơn một chút. Siro mật ong cùi bưởi là em làm sẵn mang tới, ban nãy pha với một ly nước lạnh, nếu anh không uống thì em sẽ uống.”

Thịnh Vô Ngung nhìn y, “Tôi muốn uống cùng em.”

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, bỗng nhiên kịp phản ứng theo, cầm ly thủy tinh đầm giọt nước trên thành ly qua nhấp môi, sau đó tới gần hôn Thịnh Vô Ngung.

Nụ hôn này đượm vị chua chua ngọt ngọt của bưởi, bọt khí ùng ục ùng ục vỡ ra từ trong nước, đập lên da thịt có hơi ngứa ngáy. Sóng nước ấm áp dập dờn, tinh dầu tắm ngâm hương cam quýt mộc hương(*) thơm nức mũi bốc lên theo hơi nước nóng.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Mà phía trên cao là bầu trời đêm xuân nơi đất khách quê người, gió xuân thổi qua, bỗng nhiên có hạt mưa nhỏ lạnh lẽo rơi xuống rồi dần dần dày đặc hơn.

Hai người ôm hôn một lúc lâu, chớp mũi cả hai gần như đề lên nhau, họ ở trong nước nhìn nhau chốc lát, bỗng nhiên bật cười. Huyền Hiểu Đông khẽ giọng nói: “Trời mưa rồi.”

Cả cơ thể ấm áp của Thịnh Vô Ngung được Huyền Hiểu Đông giam vào lồng ngực, anh tựa lên thành bồn tắm, hết sức mãn nguyện, “Ừm, có một năm tôi từng đi ngâm suối nước nóng vào đợt Đại tuyết(*), thật sự rất tuyệt. Lúc nào chúng ta lựa hôm mưa xối xả đi tắm trên này, nhất định cũng sẽ rất sướng khoái.”

(*)

Huyền Hiểu Đông nghĩ rồi nói: “Em từng gặp phải cơn mưa như trút nước lúc đang bơi dưới sông.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cảm giác thế nào?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Cũng không tuyệt lắm đâu, hạt mưa vừa nặng vừa dày đập xuống suýt không thở nổi cơ, nhất là bất cứ lúc nào cũng có thể bị đất đá trôi từ thượng nguồn ập xuống bên dưới. Lúc đó em lên bờ chưa được một phút mà đất đá đục ngầu đã lao ầm ầm xuống từ thượng nguồn, suýt chút nữa em chết dưới sông.” Khi ấy Nghiêm Duệ Phong ở trên bờ, mặt mũi lẫn giọng nói đều nghiêm khắc lớn tiếng gọi y lập tức lên bờ, y cũng không nhận thức được nguy cơ nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh, cố gắng bơi lên bờ.

Trong màn mưa mênh mông xối xả, Nghiêm Duệ Phong kéo y chạy lên vị trí cao, vừa mới rời khỏi nơi đó được một lúc thì một dòng nước lũ màu vàng

đất hung mãnh ôm theo giông tố vọt xuống, nhanh chóng lấp mất bờ sông trước đó còn ở đây.

Thịnh Vô Ngung kinh ngạc, “Ở đâu mà có con sông dữ dội như thế?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Là rừng rậm Asan.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đây là rừng nguyên sinh, sao em lại đến nơi đó? Huấn luyện sinh tồn ngoài trời à? Hay là chấp hành nhiệm vụ?”

Huyền Hiểu Đông có phần hoài niệm, “Huấn luyện.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, “Vậy khi trời mưa em đang làm gì dưới sông vậy?”

Huyền Hiểu Đông cười tinh nghịch, “Em đang bắt cá dở thì trời mưa, đã ngoại sinh tồn không có đồ ăn đâu. Kỹ năng bơi của em giỏi nên xuống bắt cá cho đồng đội. Anh nhớ cá sơn động em từng bắt cho anh không? Em là cao thủ bắt cá đó.”

Rõ ràng Nghiêm Duệ Phong là một đội trưởng nghiêm khắc, tất cả các hạng mục huấn luyện hẳn đều thực hiện rất hoàn hảo. Chỉ có đúng một việc, đó là cho dù hẳn có gắng gượng ăn thịt rắn hoặc thịt ếch thế nào đi chăng nữa thì chẳng mấy chốc lại nôn ra hết. Dù y từng giấu hẳn băm nát hết thịt ra rồi làm thịt viên nấu canh thịt, hẳn vẫn có thể phát hiện ra chuẩn xác bên trong có thịt rắn hoặc thịt ếch, sau đó lại nôn ra toàn bộ.

Nghiêm Duệ Phong không phải người lập dị, thế nhưng cơ thể hẳn không phối hợp với ý chí sắt thép đó. Loại thịt dễ tìm thấy nhất trong rừng rậm luôn là hai loài này, còn dã thú trong rừng nguyên sinh thì bọn họ không dám trêu chọc bừa bãi, không cẩn thận lại biến bản thân thành con mồi. Vậy nên hẳn quyết định ăn chay, vẫn luôn là Hiểu Đông nghĩ biện pháp làm thịt chuột và cá cho hẳn nên mới duy trì được thể lực.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Lần đầu tiên đến nông trường, em nấu cho tôi canh dê cá, hẳn là rất tốn công sức, nhưng lúc ấy tôi vừa trải qua trị liệu nên

ăn gì cũng không vào, chắc hôm đó em thất vọng lắm phải không?”

Huyền Hiểu Đông: “Đúng đó, Chủ Nhược Chuyết rất nhạy cảm với mùi vị, em đoán chắc là lúc ấy anh đang uống thuốc gì làm ảnh hưởng tới vị giác và dạ dày. Thật ra với tình hình hôm ấy nếu em làm một vài món ăn nặng vị thì chắc anh sẽ khen ngon, nhưng nó không tốt cho cơ thể.”

Hạt mưa càng ngày càng dày, rơi tí tách đập lên mặt nước, Huyền Hiểu Đông xòe bàn tay ra đón mưa bụi, lẩm bẩm: “Mưa xuân quý như dầu(*), phải tranh thủ thời gian gieo giống, sáng mai em dậy sớm một chút...”

(*)

Thịnh Vô Ngung vòng cánh tay ôm chặt lấy y, “Tôi cũng thấy thế, đêm xuân đáng giá nghìn vàng, nên gieo giống.” Nói xong anh mỉm cười hôn y.

Thịnh Vô Ngung luôn kín đáo uyển chuyển, tác phong nhẹ nhàng, bỗng nhiên ý định nóng lòng dứt khoát như vậy chợt lóe lên, ấy vậy mà Huyền Hiểu Đông lại hơi sững sốt chưa kịp định hình, hai người lại thở hồng hộc hôn nhau.

Đêm xuân man mát, nhưng hai người họ đều nóng như lửa. Huyền Hiểu Đông bế Thịnh Vô Ngung đứng dậy bước ra khỏi bồn, vững vàng đi xuyên qua hành lang sân thượng, xuống cầu thang về phòng ngủ. Nước mưa cứ nhỏ giọt ướt sũng sột theo từng bước đi.

Bọn họ trải qua đêm xuân mỹ mãn vào ngày đầu tiên tới trang viên Gió Hát.

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng, quả nhiên Huyền Hiểu Đông dậy rất sớm, hẳn là vì nơi này còn lạ lẫm. Nhưng Thịnh Vô Ngung vẫn còn ngủ rất say, y khẽ sờ lên vàng trán anh, nhiệt độ bình thường, sau đó xuống giường thay quần áo rồi xuống tầng.

Quản gia Bồ Lô đã chờ ở dưới tầng, nhìn thấy y xuống, ông cung kính khom lưng, “Huyền tiên sinh, bữa sáng có trứng cá tầm muối kết hợp với bánh mì vụn dừa nướng sữa chua, bánh tart trứng mặn, bánh quy nướng,

ngoài ra còn có bít tết bò mặng tây và cháo hải sản. Xin hỏi bây giờ ngài có muốn dùng bữa sáng luôn không ạ?”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Người quản gia này nói tiếng Hiên Viên vô cùng lưu loát, Huyền Hiểu Đông ngạc nhiên gật đầu, “Lấy giúp tôi một ổ bánh mì và một hộp sữa bò là được, tôi ra ngoài trang viên đi dạo, còn bữa sáng thì đợi ngài Thịnh rời giường rồi dùng cũng được.”

Bố Lô vội vàng nói: “Đợi chút, có cần chúng tôi sắp xếp tài xế và xe điện không?”

Huyền Hiểu Đông sốt ruột, y nghĩ trang viên này rộng như vậy, bản thân mình cứ đi trước một vòng xem sao. Nhưng sức khỏe Thịnh Vô Ngung không tốt, đợi lát nữa cùng anh từ từ đi thêm một vòng cũng được, bèn lắc đầu nói: “Không cần, có xe mô-tô không? Có thì để tôi tự lái cũng được.”

Bố Lô cười nói: “Trước đó ngài Thịnh đã dặn dò phải chuẩn bị một chiếc xe

mô-tô, hóa ra là chuẩn bị cho Huyền tiên sinh. Tôi sẽ bảo người lái tới ngay, xin ngài cứ dùng qua bữa sáng đi.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ thấy cũng hợp lý, bèn ngồi vào bàn ăn, cầm miếng bánh mì sữa chua cuộn với trứng cá muối nhét vào trong miệng, vừa vào miệng đã cảm nhận được vị chua của sữa chua, vị tươi mặn của trứng cá muối cùng vị ngọt nhẹ của bánh mì hòa quyện rất vừa miệng với nhau, đúng là món ngon.

Y ăn vội để ra ngoài, ăn xong vài miếng bánh mì thì lại ăn thêm một bát cháo hải sản nữa, nghe thấy tiếng xe mô-tô vọng vào từ bên ngoài hiên thì biết xe đã đến, tiện tay nhặt thêm một chiếc bánh tart trứng nhét vào miệng, ăn xong lau miệng bằng khăn rồi đứng dậy nhắc chân đi.

Y chân dài, đi vài bước đã ra đến ngoài cửa, sải bước tới xe mô-tô, phi ra nhanh như chớp.

Mưa xuân rơi suốt một đêm, không khí ẩm ướt và tươi mát, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mưa tiếp. Màu cỏ xung quanh nhạt như khói, mây trên trời cũng đậm màu, lá cây ven đường đều là lá mới, xanh non tươi tắn, trông sạch sẽ sáng láng vì vừa được nước mưa gột rửa.

Huyền Hiểu Đông luôn thấy gần gũi với thiên nhiên, lái xe mô-tô trên đường nhanh như chớp, khiến gió nhẹ sà vào lồng ngực, quả thực cảm giác rất đã đời. Y nhanh chóng đi hết một vòng xung quanh rừng ô liu và rừng sung ngọt, dừng lại để quan sát kỹ tình trạng đất đai, xem tình hình của từng khu rừng, lại nhìn thấy một ruộng bí đỏ nên xoay người đi xuống, quyết định hái một quả bí non rồi buộc vào yên sau, sau đó di chuyển ra ngọn núi phía sau.

Núi non dạt dào sức sống, cả không gian khoáng lên mình lớp vỏ xanh um, bờ cỏ bên hồ còn xanh rì mơn mớn hơn, y nhìn thấy mặt hồ tựa như gương, bên trong loáng thoáng thấy có cá, mép nước có một đàn vịt bơi, có lẽ được nuôi ở trang viên. Huyền Hiểu Đông thông thả đi tới mép hồ, bụi cỏ hẹp dài lướt qua cạp nhẹ lên cẳng chân y, hương cỏ thơm khắp nơi. Bỗng nhiên y dừng lại, mép nước có mọc một bụi hoa bách hợp dại rất lớn, tất cả đều nở

hoa, những đóa hoa màu trắng sữa lảng lạng khoe mình trong gió, phong thái thướt tha duyên dáng, mùi hương tập kích khứu giác người ta.

Thịnh Vô Ngung nhất định sẽ thích, Huyền Hiểu Đông mỉm cười. Y tiến đến hái vài cành bách hợp tươi tắn cầm trong tay, quay lại xe mô-tô cắm vào quả bí đỏ, về nhà chính. Không biết Thịnh Vô Ngung đã rời giường chưa, anh còn chưa dậy thì y sẽ nhét hoa bách hợp này vào giường của mỹ nhân ngư.

Thịnh Vô Ngung đã dậy, hôm nay lại đến ngày anh phải châm cứu, anh chỉ uống qua loa ít sữa bò rồi mời La Yến tới châm cứu giúp mình.

La Yến cầm cây kim mảnh châm cứu cho anh, Thịnh Vô Ngung thấy cô rõ ràng sở hữu gương mặt non nớt ngọt ngào nhưng thủ pháp châm cứu lại hết sức thành thạo, cười tán gẫu với cô, “Cô học y rất nhiều năm rồi sao? Học lên tiến sĩ thì hẳn là phải học rất nhiều năm rồi.”

La Yến châm hết kim xong, cười nói: “Nhảy lớp đấy, tôi là thiên tài mà.” Cô vô cùng tự hào ưỡn ngực, Thịnh Vô Ngung gật đầu cười nói: “Đúng là thiên tài.”

La Yến quan sát màu sắc và độ hồng hào trên hai chân của Thịnh Vô Ngung, không có gì bất thường, chỉ cần đợi đến giờ là được, bèn đứng thẳng người dậy, “Ồn rồi, anh đợi thêm mười phút nữa nhé.” Cô đứng bên cửa sổ trước phòng khách nhìn ra ngoài, thấy một con suối uốn lượn thì hơi ngỡ ngàng, “Hóa ra phong cảnh nơi này đẹp thế cơ, ngọn núi phía sau có cả suối chảy xuống, mùa xuân đến rồi, đẹp quá.”

Thịnh Vô Ngung dựa lên đệm mềm sau lưng, vừa cầm màn hình điện tử lướt xem tình hình dự án, vừa thuận miệng nói: “Đúng rồi, phía trên có hồ nước, bình thường được tu sửa để dẫn nước xuống tưới ruộng bí đỏ, nước mưa dồi dào thế này nên chắc tràn xuống đây, dòng suối tương đối nhiều nước, mọi người cũng có thể đi dạo xem sao.”

La Yến thuận miệng nói: “Mấy ngày gần đây có mưa, đi suối vẫn phải cẩn thận, đôi khi rất có thể trên ngọn núi này có đất đá trôi xuống... Trang viên

ở đây vẫn nên có phòng hộ.”

Thịnh Vô Ngung vốn đang định cầm bút điện tử ghi chép, bỗng nhiên anh khựng lại, nhìn sang La Yến. Cô gái trẻ này đang mắt sáng như sao ngắm phong cảnh bên ngoài, vóc dáng cô mảnh mai, bờ lưng thẳng tắp, bàn tay với những ngón tay trắng ngần vừa cầm kim ban nầy cũng có vết chai của súng. Anh không nghi ngờ chút nào, thoạt nhìn cô gái này có vẻ nhỏ nhắn yếu đuối, nhưng thật ra cô giống Nghiêm Duệ Phong, chắc hẳn đã trải qua huấn luyện gian khổ toàn diện, đối chiến với một người đàn ông trưởng thành chưa qua huấn luyện không thành vấn đề.

Ngữ điệu của anh dường như mang theo chút hứng thú, hỏi: “Tôi không biết những kiến thức then chốt của sinh tồn dã ngoại, bác sĩ La từng gặp rồi sao?”

La Yến cười nói: “Đúng vậy, trước đây tôi bọn tôi từng tận mắt thấy một lần ở rừng rậm Asan, đáng sợ lắm, chỉ vài phút thôi mà bờ sông nơi chúng tôi vừa đứng đã bị nhấn chìm. May mà lúc đó đội trưởng phản ứng nhanh, bảo chúng tôi kịp thời rút lui...”

Thịnh Vô Ngung siết chặt bút, giọng điệu hết sức tự nhiên, “Đội trưởng... chính là đội trưởng Nghiêm sao?”

La Yến nói: “Đúng vậy, tôi đã đi theo đội trưởng rất nhiều năm rồi.”

✂.....

Chương 66

Huyền Hiểu Đông quay về nhà chính lúc La Yến vừa chằm cứu xong đi xuống, nhìn thấy y, cô mỉm cười, “Mới sáng sớm mà anh đi đâu vậy? Lãng mạn thế, hoa đẹp quá đi!”

Huyền Hiểu Đông cười hỏi cô: “Ăn sáng chưa?”

La Yến nói: “Em ăn rồi, thức ăn cực kỳ ngon luôn. Em vừa chằm cứu xong giúp ngài Thịnh, anh mau lên tặng hoa đi!” Cô nháy mắt với Huyền Hiểu Đông, sau đó cười tủm tủm rời đi.

Huyền Hiểu Đông cầm bó hoa bách hợp vào phòng khách, thấy Thịnh Vô Ngung đang nằm trên ghế dựa nhắm mắt lại, có lẽ đang nghỉ ngơi, màn hình và bút điện tử tiện tay đặt sang bên cạnh. Y cầm bó hoa kia chạm nhẹ những cánh hoa lên gương mặt anh.

Cánh hoa lạnh ngắt mang theo sự ẩm ướt của thời tiết mưa lạnh chạm lên mặt Thịnh Vô Ngung, anh mở mắt ngay tức khắc, quay đầu nhìn thì thấy mấy cành bách hợp đại thuôn thuôn vừa được hái.

Huyền Hiểu Đông đặt hoa vào ngực Thịnh Vô Ngung, cười khanh khách, “Người đẹp đang say ngủ, tỉnh chưa? Em hái trên đường đấy, sau núi còn nhiều lắm, em còn nhìn thấy một cây hoa đào núi ở phía rất xa cơ, hoa nở màu hồng phấn, lúc nào cùng anh đi ngắm nhé.”

Thịnh Vô Ngung nhìn chăm chú lên gương mặt y trong chốc lát, Huyền Hiểu Đông thấy anh ngẩn ra thì hơi cúi đầu xuống, rất chủ động hôn nhẹ lên môi anh một cái, “Anh ăn sáng chưa?” Y đi tới nhìn thấy rèm cửa sổ không biết đã được kéo vào từ lúc nào khiến căn phòng rất tối tăm, bèn đi qua kéo rèm cửa sổ ra, đẩy cửa sổ hé ra một nửa cho thông gió. Cảnh xuân bên

ngoài đượm hương cỏ, tiếng chim véo von cùng dòng suối chảy róc rách tựa như cơn gió xuân tràn vào trong nháy mắt.

Hai cánh rèm cửa bị gió thổi phồng lên, cứ như Huyền Hiểu Đông mang cả mùa xuân vào. Thịnh Vô Ngung hơi cúi đầu sờ lên cánh hoa bách hợp tươi mát mềm nhẵn, chút nghi ngờ trong lòng trước đó như bị gió thổi bay sạch.

Anh hí hóp mắt nói: “Chưa ăn... Em ăn cùng tôi đi.”

Đương nhiên Huyền Hiểu Đông không có ý kiến, giúp Thịnh Vô Ngung lên xe lăn, đi xuống tầng ăn sáng cùng anh, hết sức phấn khởi kể cho anh nghe những gì tai nghe mắt thấy về trang viên này.

Thịnh Vô Ngung hỏi y: “Em ra ngoài một mình sao? Đội trưởng Nghiêm không sắp xếp người theo sau bảo vệ em sao?”

Huyền Hiểu Đông hơi sửng sốt, “Em không cần bảo vệ.” Mấy cậu lính mới tới kia còn không lão luyện bằng y đâu, nhưng y nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Thịnh Vô Ngung thì đành bổ sung thêm: “Bên trong trang viên nằm ngoài giới hạn bảo vệ an toàn nên không cần theo sau.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không được, tôi biết em đã quen thoải mái một mình, cũng dựa vào kỹ năng tốt, nhưng dù đi đâu em cũng nhất định phải dẫn theo nhân viên bảo an.”

Anh quay đầu nhìn thấy Nghiêm Duệ Phong không biết đã đứng ở cửa phòng ăn phía sau từ bao giờ, nói: “Đội trưởng Nghiêm, ngày hôm qua trong phương án phòng vệ, tôi nhớ có yêu cầu cụ thể phải có người bảo vệ chồng tôi. Trước đây tôi đã nói mức độ bảo vệ cậu ấy cũng giống như bảo vệ tôi, tình huống như sáng nay cậu ấy ra ngoài đi xung quanh một mình không có người bảo vệ, tôi không muốn xảy ra lần nữa.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Vâng, là sơ suất của chúng tôi, tôi sẽ lập tức sắp xếp.”

Gương mặt Huyền Hiểu Đông hơi cứng lại, y giải thích một câu: “Theo

phương án bảo vệ, đến lúc đi ra ngoài phải báo cho đội trưởng đội bảo an trước, tại lúc ấy em nổi hứng...”

Thịnh Vô Ngung ngắt lời, “Đội trưởng Nghiêm, tôi hi vọng anh hiểu, sự an toàn của chồng tôi cao hơn tôi. Đúng là bản thân cậu ấy có năng lực tự vệ nhất định, đã quen hành động một mình, ý thức về sự an toàn của mình cũng không mạnh. Nhưng cậu ấy ra khỏi nơi ở cũng không phải là đi lạng lã, tàng một vốn có nhân viên bảo an, vì sao không chú trọng đuổi theo? Một lần sơ ý thôi cũng có thể tạo thành hậu quả gây tiếc nuối cả đời.”

Nghiêm Duệ Phong nhìn Huyền Hiểu Đông, gương mặt Huyền Hiểu Đông đã đỏ lựng lên. Bọn họ kết hôn vội vàng, gần như chưa từng chính thức xuất hiện cùng nhau với thân phận bạn đời bên ngoài. Y không thể nào ngờ được trông bình thường Thịnh Vô Ngung dịu dàng khiêm tốn, khi làm việc lại gãy gọn dứt khoát như thế, mục đích rõ ràng, nói năng rất thẳng thắn.

Nghiêm Duệ Phong nói: “Tôi đã nhớ kỹ những gì ngài Thịnh nói, sẽ để ý cao độ tới sự an toàn của Huyền tiên sinh, tôi sẽ sắp xếp nhân viên chuyên trách đi theo.”

Mặt mũi Huyền Hiểu Đông không được tự nhiên, vừa nghĩ đến việc đi đâu cũng có người theo sau là y thật sự thấy hít thở không thông. Thịnh Vô Ngung lấy một lát táo mỏng và một lá bạc hà, múc một muỗng trứng cá muối nhỏ cuộn vào bên trong, đưa lên bên mép Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông há miệng ăn, Thịnh Vô Ngung cười hỏi: “Thế nào, trứng cá muối kết hợp với táo xanh, hương vị không tồi đúng không?”

Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng nói: “Ừm, đúng vậy.”

Thịnh Vô Ngung lại hỏi y, “Thật ra tôi muốn ăn món canh cá cúc vàng mà em từng làm cho tôi trước đây.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Nhưng bên này có rất nhiều gia vị khác với chúng ta, cũng không có dưa chua, còn cả hoa cúc khô và sên gai nữa, cá muốn ngon nhất cũng phải lớn một chút. Lát nữa em ra ngoài cửa hàng chọn

mua...”

Thịnh Vô Ngung lắc đầu, “Không cần, em liệt kê danh sách, tôi bảo người ra ngoài chọn mua, an toàn là số một.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Được rồi.”

Thịnh Vô Ngung lại hỏi: “Buổi sáng đi dạo xem trang viên có ý tưởng ban đầu gì chưa? Tôi đã đặt trước cái loại thiết bị xới đất, tưới nước, chỉ cần đợi em quyết định được loài gieo trồng là có thể thống nhất lắp đặt.”

Nhắc đến trồng trọt là khơi dậy ngay sự hứng thú của Huyền Hiểu Đông, y tỉ mỉ nói lại những gì thấy buổi sáng, “Hóa ra rừng ô liu và sung ngọt, còn cả vài cây quýt phân tán đều không dịch chuyển được. Tuy hiệu quả kinh tế bình thường nhưng cây ăn quả lớn như vậy, tình trạng cây lại khỏe, giữ lại cũng tốt, chúng ta cũng không làm vì mục đích kiếm tiền.”

“Nhà kính trồng nho có thể cải tiến lại, bổ sung thêm thiết bị kiểm soát nhiệt độ thông minh, thay đổi thiết bị phun xới. Với lại em cảm giác hình như còn có giống tốt hơn, đợi em tìm hiểu kỹ lại.”

“Em cũng nghĩ nên sửa lại cả cánh đồng bỏ không và ruộng bí đỏ lẫn ruộng bông cũ, lên kế hoạch xới đất một lần nữa. Ý tưởng ban đầu em cảm thấy chúng ta có thể trồng hoa, nơi này gần thủ đô Garan, nhu cầu hái hoa tươi mỗi ngày là rất lớn, cung cấp cho các kênh đặt hàng trước sau này chắc chắn sẽ không lỗ vốn. Hơn nữa hoa tươi nở nhanh, chúng ta sẽ nhanh chóng có hoa để ngắm. Còn trồng hoa gì thì phải nhờ chuyên gia đến xem giúp, nhìn qua em thấy đất cũng tốt lắm, trồng bí đỏ rất được, nhưng bên kia trồng bông lâu dài khiến đất bị tổn hại, chúng ta cần bổ sung thêm phân bón, đổi sang đất trồng hoa.”

“Bây giờ mà trồng thì hai đến ba tháng nữa đã có thể nở hoa rồi... Đến lúc đó nhất định sẽ rất đẹp.”

Huyền Hiểu Đông nói liên tục, gương mặt ngập tràn vẻ ngóng trông, Thịnh Vô Ngung hỏi: “Có thể trồng hoa hồng tuyết lở không?”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười nhìn anh, trong nháy mắt nhớ đến chiếc xe đầy hoa hồng mà Thịnh Vô Ngung từng tặng y trước đây. Y khẽ giọng nói: “Được chứ, trồng một mẫu...”

Thịnh Vô Ngung tiếp tục: “Trồng cả hoa cát cánh nữa.”

Huyền Hiểu Đông: “Được...”

Thịnh Vô Ngung ăn xong lát bánh mì cuối cùng, “Vậy chúng ta đi xem thử thôi.”

Anh nhìn về phía Nghiêm Duệ Phong, “Làm phiền đội trưởng Nghiêm sắp xếp bảo an.”

Nghiêm Duệ Phong mặt không cảm xúc, “Tôi đã rồi.”

Huyền Hiểu Đông đứng dậy đẩy xe lăn ra ngoài, Bồ Lô đã thu xếp xe tham quan, Huyền Hiểu Đông đẩy Thịnh Vô Ngung lên xe. Nghiêm Duệ Phong ngồi ở phía sau, bốn nhân viên bảo an còn lại cũng leo lên một chiếc xe tham quan khác, sau đó chậm rãi khởi động.

Đi dạo trong trang viên của mình mà đội hình còn đông thế này, nhất là Huyền Hiểu Đông luôn cảm giác ánh mắt của Nghiêm Duệ Phong ngồi phía sau hình như cứ dính chặt lên lưng mình. Y rất nhạy bén, vậy nên cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thịnh Vô Ngung nắm tay y, thì thầm nói: “Tôi cần em làm quen... Trước đây mỗi lần xuất ngoại tôi đều như vậy, nhân viên bảo an là không thể thiếu, không chỉ vì sự an toàn mà cũng cần bảo mật nữa.”

Huyền Hiểu Đông cũng ghé sát vào anh nói khẽ: “Em hiểu mà... Buổi sáng là em không đúng, anh đừng trách bọn họ.”

Thịnh Vô Ngung khẽ cười, nói: “Ai bảo em để tôi ở lại một mình trên chiếc giường trống vậy hả?”

Môi anh ghé rất gần Huyền Hiểu Đông, giọng điệu nói chuyện hết sức nhẹ nhàng, từng luồng khí phả lên vành tai, đó là vị trí nhạy cảm của Huyền Hiểu Đông, vậy nên nó đỡ ửng lên rất tự nhiên.

Huyền Hiểu Đông bị gợi nhớ đến sự vuốt ve mờn trốn đêm qua ngay tức thì, hai tai nóng ran.

Nghiêm Duệ Phong ngồi ở hàng cuối cùng chỉ thấy hai người họ thì thầm to nhỏ, hẳn chỉ nghe được “ở lại một mình trên chiếc giường trống” gì đó, biết bọn họ đang nói chuyện riêng tư, bèn đảo ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Chương 67

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày xuân du ngoạn trang viên vốn dĩ đã là một chuyện vô cùng thỏa mãn, huống chi là đi cùng Thịnh Vô Ngung.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy đội trưởng đội bảo an là vẻ mặt Huyền Hiểu Đông lại nghiêm túc lên theo phản xạ có điều kiện, thu lại vẻ thoải mái lơ đãng trước đó. Cũng may Thịnh Vô Ngung lúc nào cũng đặt câu hỏi, còn lấy màn hình điện tử ra ngoài, cầm bút chỉ vào bản vẽ xác nhận với y, chỗ nào muốn trồng gì, chỗ nào muốn lắp đặt hệ thống phun xối, chỗ nào muốn đào đất trước, chỗ nào cần bón phân, cần loại phân gì, vân vân. Anh ghi lại từng mục từng mục một để đề phòng quên mất.

Có thể nói Huyền Hiểu Đông đã hiểu vì sao học sinh giỏi Thịnh Vô Ngung lại tới đây rồi. Rõ ràng trồng trọt là sở thích của y, nhưng cuối cùng màn hình điện tử của Thịnh Vô Ngung lại chi chít chú giải khiến đột nhiên y cảm thấy mình làm ruộng bao nhiêu năm qua cứ như là giả vậy.

Mỗi bên ảnh chụp đều có chữ viết chú thích, mỗi cánh đồng đều được đánh số lần lượt, kỹ lưỡng tới mức ngay cả đất cũng được bỏ vào trong lọ, sau đó dán nhãn tương ứng lên, bảo người ta thu hồi lại để mang về xét nghiệm, quyết định xem trồng hoa gì thích hợp, có cần cải tạo đất không. Y hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn bị thái độ nghiêm túc như thể đang làm việc gì trọng đại như nghiên cứu dự án khoa học lớn hoặc viết một bài luận văn nhận thưởng của Thịnh Vô Ngung làm ảnh hưởng, cũng tự tay thu lấy tiêu bản từng mẫu đất rồi dán nhãn lên.

Thật sự bắt tay vào làm mới nhận ra rất vui, lớp đất trồng màu đen mềm

xốp mang theo mùi hương độc đáo, cỏ xuân xung quanh bắt đầu sinh trưởng, thỉnh thoảng nhìn thấy giun đùn ra khỏi đồng đất, châu chấu non lướt qua bụi cỏ nhảy phắt đi, ong mật và bướm cũng bay lượn quanh đây.

Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn cầm màn hình điện tử quan sát một lát, mỗi một mảnh đất anh đều dùng dấu sao đánh dấu vị trí đứng của nhân viên bảo an, thêm cả khả năng tập trung quan sát tỉ mỉ, đưa ra được một vài suy đoán.

Huyền Hiểu Đông đang tận lực tránh Nghiêm Duệ Phong, chỗ đứng của y đều khéo léo nằm ở những nơi ánh mắt Nghiêm Duệ Phong không thể nào nhìn tới.

Nhưng trải qua thời gian huấn luyện lâu dài vẫn tạo cho bọn họ sự ăn ý nhất định, hoặc là do Nghiêm Duệ Phong cố tình sắp xếp. Ví dụ như tay bắn tỉa Tô Vỹ kia, hẳn là tiếp nhận vị trí của Huyền Hiểu Đông, chỗ đứng của cậu ta luôn khác hướng với Huyền Hiểu Đông.

Hà Vũ và tay bắn tỉa Tô Vỹ tạo thành một nhóm nhỏ hai người, chuyên gia bom mìn Khang Túc và Diệp Hoa thành một nhóm, đây rõ ràng là kỹ thuật ghép đôi cho những người giỏi đánh cận chiến và thành thạo ở tầm xa nhất, có thể thấy hẳn là họ đã chung đội rất lâu nên mới có sự ăn ý cao như thế này.

Lúc Huyền Hiểu Đông rời khỏi anh khá xa, Nghiêm Duệ Phong sẽ yên lặng đứng gần anh, còn khi anh gọi Huyền Hiểu Đông quay lại, Nghiêm Duệ Phong sẽ lại đứng ở một vị trí có thể dễ dàng quan sát bao quát hết nơi này. Bọn họ di chuyển qua vài miếng đất, lên xem cây đào núi phía sau núi, đi tới bên hồ xem hoa bách hợp dại, cho dù là chỗ nào thì đều như thế.

Còn Huyền Hiểu Đông cố ý tránh khỏi góc nhìn của Nghiêm Duệ Phong, Nghiêm Duệ Phong cũng không phải là để Huyền Hiểu Đông tránh được mà rõ ràng đang phối hợp. Bản thân anh là nhân vật bảo vệ trung tâm là điều không phải bàn cãi, lúc Huyền Hiểu Đông ở cạnh anh, Nghiêm Duệ Phong ngầm thừa nhận một mình Huyền Hiểu Đông là có thể chịu trách nhiệm an toàn của anh, bởi vậy hẳn sẽ rời đi, khôi phục lại thân phận tổng chỉ huy

đội.

Mà khi Huyền Hiểu Đông rời khỏi anh, hẳn sẽ nhanh chóng bổ sung vào vị trí quan trọng nhất để bảo vệ anh thay cho Huyền Hiểu Đông.

Nói cách khác, cho dù bản thân anh đã luôn nhấn mạnh, nhưng Nghiêm Duệ Phong vẫn hết sức tự nhiên coi Huyền Hiểu Đông là một miếng ghép mạnh mẽ cứng cõi bổ sung cho lực lượng bảo vệ, hẳn không cho rằng Huyền Hiểu Đông là đối tượng cần phải bảo vệ. Ngược lại, hẳn vô cùng tin tưởng vào năng lực của y, hoàn toàn tín nhiệm y, biết rõ y có thể chịu trách nhiệm được công việc bảo vệ.

Nghiêm Duệ Phong có trang bị một khẩu súng lục và một con dao găm ở thắt lưng, tuy nhiên hẳn lại vác thêm cả một khẩu súng bắn tỉa sau lưng. Với cấp bậc chỉ huy của hẳn thì không cần phải mang súng bắn tỉa theo, rất rõ ràng, đây là mang cho Huyền Hiểu Đông.

Thịnh Vô Ngung sụp mi xuống, yên lặng nắm chặt màn hình điện tử, thật ra không phải rất rõ ràng sao? Một con người tốt tính như Huyền Hiểu Đông, khi trước Thịnh Lỗi Lỗi tính kế y, y cũng chỉ mềm mỏng lễ độ mà phản kích.

Một người vô cùng điềm đạm và đúng mực như y sao có thể ngay lần đầu tiên gặp gỡ đã xích mích với Trình Nguyên, thậm chí còn nổi cơn thịnh nộ tới mức khăng khăng đòi phải thay người? Với cá tính của y, đó chỉ là sự ần ần tạm thời, cũng bởi vậy lúc đó anh mới cho rằng nhất định Trình Nguyên đã vô cùng quá đáng nên mới khiến Huyền Hiểu Đông vừa gặp đã có thể nổi cáu, chắc chắn là sai lầm lớn, cho nên y nhất quyết muốn đổi người.

Bây giờ nghĩ lại, một người có thể coi là khéo léo như Trình Nguyên, làm việc đâu ra đó, luôn chịu trách nhiệm liên lạc với bên ngoài, sao có thể thiếu năng lực đi đắc tội với chồng của đối tượng bảo vệ ngay khi vừa bắt đầu nhiệm vụ mới?

Trừ khi——oán hận tích trữ đã lâu rồi.

Sự oán hận này kéo dài lâu đến mức vừa nhìn thấy mặt nhau đã cãi vã, mà đối phương vì coi thường Huyền Hiểu Đông, tưởng rằng y vẫn mềm yếu dễ bắt nạt như trước nên mới không kiêng nể gì như thế, làm Huyền Hiểu Đông tức giận. Bọn họ không ngờ rằng Huyền Hiểu Đông đã không còn là Huyền Hiểu Đông trước đây, vì thế nên mới xích mích.

Ban đầu hiển nhiên Nghiêm Duệ Phong đã thiên vị đội phó, nhưng vừa thấy thái độ cương quyết và lập trường kiên định của anh, hẳn lập tức quyết định cho Trình Nguyên rút lui. Lúc đó anh còn tưởng rằng mình cần phải thương lượng với các cấp cao hơn mới có thể đạt được mục đích, sau đó thấy Nghiêm Duệ Phong quyết đoán như thế, anh đã hài lòng, còn khen ngợi và đánh giá cao hẳn.

Xem ra hôm đó hẳn sợ anh hỏi kỹ hơn về nguyên nhân cãi nhau, nhỏ củ cải bật tung cả đất, sợ anh đổi hết cả đội của hẳn đi.

Sao lúc ấy bản thân anh lại không hỏi thêm vài câu nhỉ?

Anh vừa nhìn Huyền Hiểu Đông vừa suy đoán mơ hồ, rõ ràng y không muốn nói nên anh cũng không hỏi nhiều. Anh nghiêng răng, chỉ cảm thấy lúc đó mình quá quân tử.

Một ly nước bưởi mật ong thơm hương bưởi lại đặt bên mép anh, Thịnh Vô Ngung ngẩng đầu nhìn Huyền Hiểu Đông chẳng biết đã đặt ly nước gần miệng mình từ bao giờ. Anh mở miệng uống một ngụm, ngược mắt lên cười với y, “Nghĩ kỹ được trồng gì chưa?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, thật ra mấy hôm nay em đang tra cứu tạp chí *Lịch sử tự nhiên Garan*, em cảm thấy rất hứng thú với hoa kim cương(*), cả hoa và lá cây đều đẹp, người ta thích dùng hoa này cho đám cưới. Mấu chốt là hạt giống của nó là một trong các loại gia vị rất quan trọng của người Garan, rất nhiều món rau đặc sắc sử dụng loại gia vị này, vừa chua cay vừa thơm, nghe nói cực kỳ cực kỳ ngon, em rất tò mò.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nói: “Tò mò thì bảo quản gia phân phó người làm là hôm nay có thể ăn ngay.”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, “Được, lát nữa em hỏi quản gia xem sao.”

Đi dạo gần hết trang viên, Thịnh Vô Ngung cùng Huyền Hiểu Đông về biệt thự, vừa về tới nơi quản gia đã tới báo, hóa ra các loại gia vị và cá mà Huyền Hiểu Đông dặn mua buổi sáng đã về hết.

Huyền Hiểu Đông nhìn mấy nguyên liệu đều rất xịn, cười nói: “Em làm canh cá hoa cúc vàng cho anh nhé.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Được, tôi về phòng nghỉ ngơi một lúc, tiện thể sai người đi giao tiêu bản đất cho bên trụ sở chính công ty ở Garan, dặn Thi Ký Thanh cử người kiểm tra nhanh thôi, chẳng mấy chốc là sẽ có chuyên gia đến tư vấn nên trồng hoa gì cho phù hợp.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Chẳng trách hôm nay em dậy sớm thế mà không gặp được chị Thi, hỏi thì hóa ra họ đã đến công ty ở Garan để chỉnh lý dự án.” Một lần nữa y lại nhận thức được năng lực làm việc khủng bố của cấp dưới Thịnh Vô Ngung, đây cũng chính là lý do chỉ trong vài năm ngắn ngủi mà công ty Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm của anh đã phát triển thành một con quái vật khổng lồ.

Thịnh Vô Ngung nói: “Cô ấy phải vội làm để còn về nước chăm con, đương nhiên là phải nâng cao hiệu suất rồi. Em làm xong cá thì gọi tôi nhé, tôi xuống luôn.”

Huyền Hiểu Đông cười gật đầu đi vào bếp.

Thịnh Vô Ngung về phòng, sắp xếp lại nội dung ghi chép hôm nay rồi gửi sang cho Thi Ký Thanh, sau đó thấy điện thoại kêu. Anh bật thiết bị nhiễu

sóng lên rồi mới nhận điện thoại, bên kia máy là Thịnh Phù Vân, “Vô Ngung, bố đã kiểm tra việc mà con nhờ.”

“Thế nhưng tình hình cụ thể của từng đội lính đặc chủng và nhiệm vụ chấp hành đều là bí mật quân sự, không thể tiết lộ cho con được. Cho dù con là chồng hợp pháp của Hiếu Đông thì cũng không được, kể cả bố cũng không có quyền kiểm tra.”

Thịnh Vô Ngung đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, chỉ gật đầu nói: “Con biết rồi.” Đương nhiên phải bí mật rồi, nếu không cả Huyền Hiếu Đông lẫn Nghiêm Duệ Phong sẽ chẳng vờ như không quen biết.

Thịnh Phù Vân nói: “Có điều trước khi Huyền Hiếu Đông gia nhập bộ đội đặc chủng, cậu ấy cũng từng là lính nghĩa vụ, có thể điều tra được việc này. Người đề cử cậu ấy thi vào trường quân đội, trở thành một sĩ quan và được vào cuộc thi chọn lựa tham gia bộ đội đặc chủng, đều là Nghiêm Duệ Phong.”

Thịnh Vô Ngung siết chặt bàn tay, “Con biết rồi, những việc này là đủ rồi, cảm ơn bố.”

Là vị đội trưởng nửa đêm nghe thấy y đói bụng sẽ xoay người dẫn cả đội ra ngoài ăn cơm rang trứng; là vị đội trưởng đã từng trải qua huấn luyện sinh tồn ngoài trời ở rừng Asan cùng y; là vị đội trưởng đã dạy y không cần nỗ lực lấy lòng tất cả mọi người, phải làm chính mình; là người đã tiến cử y thi vào trường quân đội, tiến cử y lên chức sĩ quan, tiến cử y tham gia bộ đội đặc chủng... Ân sâu như biển.

Đến cùng... tại sao hẳn lại không bảo vệ y trong đội, mà lại khiến y giải ngũ trong thâm lương?

Bao nhiêu năm qua, bọn họ không liên lạc với nhau sao?

Lúc đó Huyền Hiếu Đông giải ngũ vì gánh tội giúp ai?

Nếu như là Nghiêm Duệ Phong thì sao?

Trái tim anh như mọc một cây ké đầu ngựa(*), nó lăn lộn theo từng nhịp tim đập, cảm giác đau đớn dày đặc nhói lên.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Phù Vân hơi chần chừ rồi nói: “Con trai, đừng nghi ngờ, có gì thì nói ra khỏi miệng đi, đừng giấu trong lòng, cũng đừng nghi ngờ Hiểu Đông. Nó là một đứa chính trực, thẳng thắn và thật thà, không sợ nguy hiểm mà cùng con đến một quốc gia khác xa ngàn dặm, con đừng vì chuyện nhỏ này mà làm tổn thương nó. Còn Nghiêm Duệ Phong, cậu ta là con trai của thượng tướng Nghiêm, lúc nào cũng ở tuyến một nguy hiểm nhất, từng dẫn theo đội chấp hành rất nhiều nhiệm vụ. Sự trung thành và nhân phẩm của cậu ta là thứ đã được khảo nghiệm bằng máu đỏ, con cũng không cần phải nghi ngờ đạo đức của cậu ta đâu.”

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: “Con là người như vậy sao?” Nhưng mà... vẫn chưa thể nói, không được nói, bây giờ vẫn chưa phải thời cơ để làm rõ với nhau. Nếu thật sự mở lời thì đang tặng cho đối thủ một cơ hội.

Thịnh Phù Vân: “Thế thì tốt, bố cúp máy đây.” Lúc điều tra ra được hóa ra Nghiêm Duệ Phong hộ tống Thịnh Vô Ngung, ấy vậy mà lại có mối quan hệ sâu như vậy với Huyền Hiểu Đông, ông cũng rất kinh ngạc. Con trai ông đang yên đang lành bỗng nhiên bảo ông điều tra, tất nhiên là phải xảy ra chuyện gì rồi, nhưng cho dù thế nào, ông tin tưởng vào thằng bé Hiểu Đông, cũng tin tưởng con trai mình có thể xử lý ổn thỏa tất cả.

Mặc dù... không thể phủ nhận, ông vẫn hơi lo lắng. Dù sao con trai ông từ nhỏ đến lớn đều là người đi theo chủ nghĩa hoàn hảo, học tập, công việc, sự nghiệp đều không cần gia đình bận tâm, chỉ có yêu đương lần này lại là lần đầu tiên. Tình yêu luôn che lấp sự lý trí của đôi mắt, nhưng đây cũng là chuyện cá nhân của con trai và Hiểu Đông, ông nên tôn trọng hai đứa.

Thịnh Vô Ngung đẩy xe lăn ra khỏi phòng, dựa lên lan can giữa nhìn xuống, thấy trong phòng bếp rộng rãi, Huyền Hiểu Đông đang thái cá thành từng lát.

La Yến bên cạnh hỏi y: “Em thấy có sên gai tươi, có thể làm cá lát sên gai(*) được không nhỉ? Mặc dù món ăn bên này cũng rất đặc sắc và nổi tiếng, cơ mà em vẫn nhớ hương vị tê cay nóng rất lẫn sự thơm ngon trơn mềm ngập miệng đó!”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông cười nói: “Được, nhưng Vô Ngung đang dưỡng bệnh, không thể ăn gì quá tê cay và nặng vị. Anh làm xong canh cá hoa cúc vàng rồi sẽ làm cá lát sên gai cho mọi người.”

La Yến thềm rỏ dãi vỗ tay hoan hô.

Nghiêm Duệ Phong đang đứng dựa một góc trong bếp, tư thế luôn thẳng tắp như thân tùng trước đây đã thả lỏng ra rất nhiều. Hắn khoanh tay yên lặng quan sát Huyền Hiểu Đông và La Yến nói chuyện, bỗng nhiên như có cảm giác, đột nhiên ngược mắt lên nhìn về phía Thịnh Vô Ngung, tầm nhìn sắc bén va phải ánh mắt của anh.

Thịnh Vô Ngung cũng không đảo mắt nhượng bộ, chỉ hờ hững nhìn hắn. Nghiêm Duệ Phong hơi ngẩn ra, gạt đầu với anh một cái, sau đó ra khỏi nhà bếp.

✂.....

Chương 68

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cá quế(*) thái thành những lát mỏng, gừng, hành, muối, hạt tiêu và lòng trắng trứng khuấy đều thành hỗn hợp, sau đó chia thành hai phần.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Gừng, hành, dưa chua thêm chút tiêu, xào qua với mỡ heo rồi thêm nước dùng nguyên chất, thêm hoa cúc, bí đỏ, đầu cá, xương cá, đuôi cá còn thừa vào nấu thành một nồi canh chua có màu vàng óng. Lọc bỏ hết bã nước dùng, chỉ để lại phần nước canh vàng, bỏ phần cá lát đã ướp sẵn lẫn miếng khô vào canh chua đun sôi, đặt lên vài cọng sên gai to, xối dầu sôi lên trên, sên gai mau chóng nở phồng ra.

Nấu cho Thịnh Vô Ngung ăn thì bước cuối chỉ thêm ít sên gai để có vị tê nhẹ, nước dùng vàng chỉ dùng bí đỏ để điều chế màu sắc. Còn bọn La Yến thì canh còn bỏ thêm lượng lớn ớt tiêu xanh, mầm đậu tương và nấm kim châm. Lúc xào xương cá còn thêm cả tương ớt đèn lồng vàng(*), hương vị lại càng cay hơn nhiều.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông và La Yến tập trung nấu ăn trong bếp, Nghiêm Duệ Phong đã đi lên tầng hỏi Thịnh Vô Ngung: “Ngài Thịnh có chuyện gì muốn nói sao?”

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, “Không có gì, tôi chỉ nhìn Hiểu Đông nấu ăn thôi, cậu ấy nấu ăn rất hút mắt. Trông bác sĩ Tiểu Yến mảnh mai thế mà khẩu vị nặng đô thật.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Đúng vậy, quê hương cô ấy ăn rất đậm vị.”

Thịnh Vô Ngung hỏi: “Nghiêm tiên sinh thì sao? Anh là người ở đâu?”

Nghiêm Duệ Phong cũng không e dè, “Rất lâu rồi tôi không về quê, từ nhỏ tôi đã lớn lên ở Hoàn Kinh, khẩu vị cũng theo phương Bắc.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Nếu ăn không quen món gì thì có thể gọi quản gia làm riêng cho các anh.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Tôi không quá chú trọng ăn uống đâu, cảm ơn ngài Thịnh đã quan tâm.” Hắn nhìn sang La Yến, lại bổ sung, “Huyền tiên sinh luôn hòa đồng với người ngoài, bác sĩ Tiểu Yến chỉ đi theo nhờ cậu ấy làm thêm một món ăn, bình thường cô ấy sẽ không làm phiền Huyền tiên sinh vậy đâu.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Tôi không có ý bảo mọi người làm phiền Hiểu Đông, cậu ấy ở trang viên nhàn chán, cũng không phải người hay rảnh rỗi, mọi người có thể chơi thân với cậu ấy là rất tốt.” Anh không đề cập đến việc Huyền Hiểu Đông từng là một quân nhân, chỉ cười nhẹ nhàng hỏi thêm vài câu nữa. Chưa gì đã thấy Lê Khải cùng Thi Ký Thanh trở về ở cổng trước, vừa vào cửa Thi Ký Thanh đã cười, “Mùi hương quen thuộc! Huyền tiên sinh đang làm món gì ngon thế?”

Huyền Hiểu Đông và La Yến bưng hai bát canh cá to bự ra ngoài, “Cá sên gai, anh chị đã tới rồi. Em bảo quản gia làm thêm mấy món nữa, cùng nhau

ăn trưa đi.” Y quay đầu tìm quản gia nói vài câu, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thịnh Vô Ngung và Nghiêm Duệ Phong đứng phía trên đều đang nhìn mình. Huyền Hiểu Đông cười nói với Thịnh Vô Ngung, “Xong cả rồi, em bung lên ăn cùng anh nhé.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không cần, tôi xuống ăn cùng cho vui.”

Quản gia vô cùng hoạt bát, nhanh nhẹn bổ sung đầy cả một bàn thức ăn, mọi người ngồi xung quanh bàn. Thi Ký Thanh cầm muôi húp một hớp canh cá, khen ngợi hết sức khoa trương, “Ăn ngon quá đi!”

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông đã bung một bát tới gần anh, bèn ném thử một miếng. Thịt cá trơn mềm, nước canh nóng chua chua rất ngon, mùi thơm ngào ngạt, sên gai tươi tê tê càng làm tăng thêm sự đặc sắc của món canh. Huyền Hiểu Đông nhìn anh hỏi: “Thế nào?”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, “Ngon.”

Huyền Hiểu Đông lại hỏi anh: “Buổi tối anh muốn ăn gì không?”

Thịnh Vô Ngung nghĩ bụng, nói: “Ban nãy nghe đội trưởng Nghiêm nói khẩu vị anh ấy theo phương Bắc, hay là buổi tối làm vài món ăn phương Bắc đi.”

Huyền Hiểu Đông liếc nhìn Nghiêm Duệ Phong, Nghiêm Duệ Phong nhìn sang, “Không cần phiền vậy đâu, cảm ơn ngài Thịnh.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Tại tôi cũng muốn ném thử.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Vậy gói sủi cảo... Hôm nay em thấy trong trang viên có cây tề thái(*).”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thi Ký Thanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Tuyệt lắm! Có cả tề thái cơ! Đã vậy chúng ta trộn thêm mấy loại nhân nữa đi, cải trắng cũng ngon, thịt cá cũng ngon.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Hạt thông cá tầm đi, em thấy trong bếp có cá tầm, làm thêm chút nhân thịt bò cà chua nữa, đến lúc đó mọi người thích ăn gì cũng được.”

Y lại hỏi Thịnh Vô Ngung: “Anh muốn ăn nhân gì?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Sủi cảo tề thái đã rất ngon rồi.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, nghĩ thầm lát nữa ra ngoài hái vài cây tươi về.

Thi Ký Thanh lại nói: “Trưa mới về được là vì sáng nay công chúa Na Trân tới tìm tôi, nói rằng muốn gặp ngài, có gửi thiệp mời.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Bảo tôi vừa tới Garan, không quen khí hậu, cơ thể không khỏe, cảm ơn lời mời của công chúa.”

Lê Khải cười khì, “Hình như cô ấy biết cậu nhất định sẽ từ chối mình nên còn bảo đợi sức khỏe cậu ổn lên rồi hẵng nói. Còn nói thêm một câu là, nếu chủ tịch Thịnh ủng hộ thì cô ấy sẽ báo đáp cậu nhiều hơn cả hoàng tử Na Phong.”

Thịnh Vô Ngung hơi nhướn mày, “Chẳng phải cô ấy không giành được quyền thừa kế sao?”

Lê Khải nói: “Nếu như cậu ủng hộ cô ấy, đương nhiên phải khác rồi. Ờm, anh nghe bảo vị công chúa này cực kỳ phong lưu, có nhiều tình nhân lắm, hơn nữa nghe nói toàn là người ngồi ở vị trí cao, có không ít tướng lĩnh cấp trung và cấp cao trong quân đội đâu.”

Thịnh Vô Ngung hơi cau mày, “Lờ cô ta đi.”

Dùng xong bữa trưa, Thi Ký Thanh vào phòng làm việc, thuật lại ngắn gọn tình hình dự án hiện tại cho Thịnh Vô Ngung, “Tổng thể mà nói hiện tại cần tập trung cao độ vào giai đoạn đầu, nếu như rút vốn quá thật sẽ gây ảnh hưởng khá lớn với chúng ta, nhưng không phải hoàn toàn chỉ là tổn thất. Một phần kết quả dự án có thể đưa về nước, làm một vài đề án để anh xem thử. Chúng tôi cũng tạo ra vài chính sách để lựa chọn, đưa ra một vài dự đoán đối với việc chính sách gặp khả năng rủi ro. Nếu như nhân lúc này hoàn thiện được một số điều khoản thì sẽ khó gặp sự cố hơn trong cục diện chính trị biến động như bây giờ.”

Thịnh Vô Ngung vừa lật giấy tờ dự án vừa hỏi: “Hôm nay Lê Khải phiên dịch cho mọi người à?”

Thi Ký Thanh nói: “Vâng, Lê tiên sinh giỏi hơn nhiều so với mấy công ty phiên dịch. Hóa ra tiếng Garan của anh ấy lại tốt thế, tiếng thông dụng cũng rất thạo, công chúa Na Trân nói chuyện với anh ấy lâu lắm.”

Thịnh Vô Ngung cười cười, nghĩ thầm Lê Khải đến đây chỉ sợ có nhiệm vụ khác, cứ lờ đi là được. Thấy Huyền Hiểu Đông cầm ly hồng trà đặt bên tay mình, còn đưa một ly khác cho Thi Ký Thanh, anh ngừng đầu hỏi y: “Em không đi hái cây tề thái sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em bảo quản gia cử người đi hái rồi, làm thêm nhiều chút. Vừa nãy em nghe Lê Khải nói lát nữa anh ấy và chị Thi phải đến công ty, còn cần ở công ty một thời gian ngắn nên em đưa họ mang theo một ít.”

Thi Ký Thanh cảm động, “Không cần phiền vậy đâu, phúc lợi căng tin công ty bên này cũng rất xịn, mời đầu bếp nước chúng ta. Những món khác chưa nói nhưng sủi cỏ vẫn ăn được.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Hai người cứ từ từ nói chuyện, em xuống trộn nhân, sủi cỏ ngon nhờ nhân mà.”

Nhân thịt cần điều chỉnh với nước, từ từ rót nước vào rồi trộn đều, như vậy

sủi cỏ mới mềm và ẩm. Huyền Hiểu Đông vừa chỉ huy trợ lý đầu bếp rửa cây tề thái, ngắt những lá non nhất rồi băm nhỏ ra, vừa chậm rãi điều chỉnh nhân.

Không dễ dàng gì mới trộn được nhân ngon, bột cũng xong rồi, y gói mẫu cho các trợ lý quan sát, trợ lý học xong cũng nhanh chóng lên tay, gói sủi cỏ rất nhanh.

Huyền Hiểu Đông thấy không còn việc gì nữa thì đi ra, thấy trời trong nắng ấm, cỏ xanh phủ núi, bỗng nhiên y hơi nhớ chú cún đen của mình, lần này xuất ngoại không đưa nó theo được. Vừa quay đầu về thì nhìn thấy Nghiêm Duệ Phong đi theo mình, y không nhịn được cười, nói: “Không cần anh đích thân bảo vệ tôi đâu.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Cảm ơn cậu đã đặc biệt làm sủi cỏ nhân thịt bò cà chua cho tôi.”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, Nghiêm Duệ Phong nói: “Không có việc gì thì ra trường bán đi? Không biết nhiều năm qua rồi, cậu có bị ngưng tay không.”

Huyền Hiểu Đông vừa nghe thì cũng muốn, đáp: “Được.” Cứ đi khắp nơi một mình thì luôn có người đi theo sau, chẳng thà đi huấn luyện, đúng là lâu lắm rồi bản thân y không bán.

Nghiêm Duệ Phong sóng vai với y, vừa đi vừa hỏi: “Xuất ngũ xong cậu ở nhà trông trọt sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không, tôi lái xe second-hand đi du lịch khắp cả nước.”

Nghiêm Duệ Phong quay đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của y, ngón tay giật giật, kìm lại cảm giác muốn xoa gáy y giống như trước đây, hỏi: “Thấy nơi nào chơi vui nhất?”

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, nói: “Núi Đại Tuyết đẹp lắm, người dẫn đường

đưa tôi lên, xung quanh trắng xóa, lúc mặt trời mọc, cả núi tuyết đều nhuộm màu hồng nhạt.”

Hai người đang nói thì đã đến sân huấn luyện, Lý Lực đang huấn luyện ở đó, thấy bọn họ đến thì cười nói: “Đội trưởng, Hiểu Đông.”

Huyền Hiểu Đông khẽ mỉm cười, Nghiêm Duệ Phong đi qua lượm khẩu súng ném cho y, bản thân cũng cầm một khẩu, “Nào, thi đấu đi, Lý Lực cũng qua đây, mỗi người mười phát súng.”

Ba người lựa chọn một hàng bia, sau đó quả nhiên tiếng pằng pằng pằng của súng vang lên.

Bên này Thi Ký Thanh báo cáo tình hình dự án xong thì về phòng mình, để Thịnh Vô Ngung nghỉ ngơi cho thật tốt.

Thịnh Vô Ngung cũng không có thói quen nghỉ trưa, tiến cô ra ngoài, từ trên tầng nhìn xuống bếp không thấy Huyền Hiểu Đông đâu, bèn quay đầu nhìn nhân viên bảo an trên hành lang là Tô Vỹ, hỏi: “Chồng tôi ra ngoài rồi sao? Có sắp xếp người theo sau không?”

Tô Vỹ vội cười nói: “Anh ấy ra ngoài rồi, đội trưởng Nghiêm theo sau, vừa nghe nói bọn họ đang huấn luyện ở trường bắn.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, không nói gì, quay đầu về phòng nghỉ ngơi.

Lúc Huyền Hiểu Đông về phòng, Thịnh Vô Ngung đang vịn lên giá đỡ, một mình tập đi trên máy chạy bộ tốc độ chậm, trên trán anh rịn đầy mồ hôi.

Người ngợm Huyền Hiểu Đông cũng toàn mồ hôi, y đi qua nhìn thời gian, bị dọa sợ hết hồn, tiến tới đỡ lấy anh, nói: “Sao anh tập đi thời gian dài quá vậy!” Y xoa cơ thể đang khẽ run của Thịnh Vô Ngung, vội vã tắt máy chạy bộ, cương quyết bế Thịnh Vô Ngung xuống, “Bác sĩ nói phải có chừng mực, anh đi lâu thế này ngay sao được?”

Mặc dù mặt mũi Thịnh Vô Ngung trắng bệch nhưng cách nói chuyện vẫn ổn

định, “Tôi cảm thấy vẫn ổn, có thể tăng cường độ huấn luyện lên một chút, nếu không cứ ngồi xe lăn mãi cũng không được.” Anh nhìn Huyền Hiểu Đông, cười nói: “Tôi muốn đi bộ cùng em nhiều hơn.”

Huyền Hiểu Đông sờ trán anh, chỉ cảm thấy tay ướt nhẹ mồ hôi, nhưng nhiệt độ vẫn còn bình thường, sờ lên tim anh cũng thấy ổn định, y hơi thả lỏng ra, giúp anh cởi quần áo, “Chúng ta cùng tắm đi, em cũng vừa mới leo ngọn núi phía sau xong.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Không phải em đi tập bắn sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, sau khi tập đó. Em tiếc đạn, cảm giác bấp thịch cánh tay không còn trơn tru như trước nữa, cho nên đi cùng đội viên đội bảo an ra phía sau núi, luyện leo núi, người ngợm mồ hôi mồ kê, tắm xong ăn sủi cỏ là vừa.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Nổ súng cũng cần sức mạnh cánh tay à?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Chủ yếu là sự khống chế cơ bắp, còn cả cảm giác nữa... Mấy năm nay đúng là em ít tập luyện, lơ là đi rất nhiều, hơi lãng phí thời gian.” Y đặt Thịnh Vô Ngung vào làn nước ấm trong bồn tắm, đeo đai an toàn, sau đó đứng dậy cởi quần áo của mình.

Thịnh Vô Ngung nhìn đường nét trơn mượt trên bờ lưng và bả vai rộng của y, mồ hôi lấm tấm như phát sáng, lạnh nhạt nói: “Sống sao cho vui vẻ thôi, ai quy định cuộc sống phải thế nào mới không coi là lãng phí? Với lại tôi ở bên em, cũng không hi vọng em phải vất vả.”

Huyền Hiểu Đông mở vòi hoa sen xối qua mồ hôi, tạo bọt sữa tắm vị đào chua chua ngọt ngọt, trong phòng tắm ngập tràn sương trắng, y tắm sạch rồi mới bước vào bồn tắm rộng hai người, giơ tay từ từ thoa sữa tắm cho Thịnh Vô Ngung, xoa bóp hai chân và ngón chân anh, “Ừm... Chỉ là trước đây huấn luyện kỹ thuật bắn súng tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, bây giờ chênh mảng thấy hơi tiếc. Không sao đâu, em sẽ nhanh chóng ổn định lại thôi, hôm nay em còn thẳng nữa đấy, chỉ là thành tích không bằng trước đây nữa, dù sao lâu lắm rồi cũng không sờ vào súng.”

Thịnh Vô Ngung giơ tay đề lên mu bàn tay đang tạo bọt của y, “Em thích thì em cứ chơi, nhưng tôi không muốn vì bảo vệ tôi, vì cái gọi là không lãng phí cuộc sống mà em gượng ép bản thân mình. Không ai có thể định nghĩa cuộc đời em nên sống như thế nào, em thích gì thì cứ làm đó thôi.”

Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn Thịnh Vô Ngung ướt sũng ngâm mình trong nước, làn da anh trắng trẻo, tóc mượt mồ hôi, đúng là vô cùng ngon miệng. Y không nhịn được cười tới gần hôn anh, hai người trao nhau một nụ hôn dài, sau đó mới tắm rửa sạch sẽ quay về phòng. Vừa mới thay quần áo, quả nhiên quản gia đi lên gõ cửa, thông báo bọn họ có thể dùng bữa tối.

Bữa tối ngoài sủi cảo ra còn có sườn lợn chiên mù tạt, đuôi bò hấp rượu vang đỏ, cá hồi đông, chim núi nướng... phong phú đủ các món ăn, xếp đầy trên bàn dài. Đội viên đội bảo an cũng dùng cơm chung luôn, Thi Ký Thanh, Lê Khải cũng có mặt, mọi người vô cùng sôi nổi ăn xong bữa sủi cảo thì bữa tối mới giải tán.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

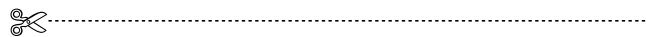
[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Buổi tối, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông chen nhau trong phòng khách chơi game. Nghiêm Duệ Phong đi tuần tra như thường lệ đi ngang qua đó mấy lần, nghe thấy Huyền Hiểu Đông cười hướng dẫn Thịnh Vô Ngung ở bên trong. Hiệu quả âm thanh trò chơi cực kỳ tốt, chỉ nghe thấy đủ

loại tiếng súng nổ hết sức dữ dội, có lẽ là đấu đoàn đội.

Chương 69

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mưa xuân quý như dầu, gieo trồng vào mùa xuân là vô cùng quý giá.

Thịnh Vô Ngung làm việc nhanh chóng, chuyên gia nông nghiệp mà công ty tìm đã đến trang viên rất nhanh. Ông ta quan sát từ trong ra ngoài một vòng rồi đưa ra phương án trồng trọt ngay.

Đất trồng bí đỏ và đất yếu trồng bông phải dọn dẹp phân xanh(*) rải rác, phải xới đất thật sâu, xới bằng máy móc vài lần rồi mới đổ đất đã chuẩn bị sẵn vào.

(*)

Còn thiết bị phun xối đã được lắp đặt ổn thỏa, hạt giống hoa và hoa giống chất lượng tốt cũng đã được giao đến, đương nhiên có cả hoa hồng tuyết lở và hoa cát tường mỹ nhân ngư(*) mà Thịnh Vô Ngung đã chỉ đích danh. Còn việc khí hậu nơi này có phù hợp để trồng không thì là vấn đề mà chuyên gia phải xem xét. Hoa kim cương phù hợp, ngoài ra còn có các loại hạt giống hoa kinh tế phổ biến của Garan như hoa oải hương, tu-líp,...

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thời gian của Huyền Hiểu Đông bị lấp đầy ngay tức khắc.

Hôm nào y cũng bận rộn trên cánh đồng, xới đất, bón lót phân nền, thảo luận với chuyên gia cách trồng trọt qua video, sau đó máy móc trồng trọt chuyên dụng sẽ được giao tới rất nhanh, hoàn toàn dựa theo yêu cầu, chuẩn xác trồng toàn bộ hoa giống và hạt giống hoa vào trong đất, tưới nước, phun thuốc.

Nhà kính trồng nho cũng được tiến hành cải tạo lần nữa, thay đổi vài loại nho giống đặc thù.

Quá bận rộn, Huyền Hiểu Đông còn xây một góc vườn rau ở cạnh hồ sau núi, trồng một vài loại rau thường dùng làm gia vị, ví dụ như hành lá, tỏi, rau thơm, húng tây, tía tô cùng với các loại hương thảo phổ biến của Garan, sau đó thả vào trong hồ mười ngàn con cá con.

Phần lớn thời gian Thịnh Vô Ngung sẽ đi cùng y, đôi lúc anh sẽ họp video công ty vào buổi sáng, đôi lúc sẽ họp trong phòng họp ở trang viên với giám đốc điều hành chi nhánh Garan. Nếu như không có việc gì, anh sẽ ngồi nhìn y dưới ruộng, buổi chiều thì tự tập luyện phục hồi trong phòng thể hình, vật lý trị liệu, đọc sách, đánh đàn. Buổi tối hai người thường dính lấy nhau chơi game, đọc sách gì đó.

Hơn nửa tháng trôi qua, hoa cỏ đã trồng kín khắp cả trang viên, chúng bắt đầu đồng loạt nhú lên, mọc ra chồi non. Có những cây vốn dĩ là hoa giống, vậy nên trong phiến lá tươi tốt đã hé ra nụ hoa.

Mà quá trình phục hồi của Thịnh Vô Ngung cũng có tiến triển đáng mừng, anh đã có thể không cần người nâng đỡ, không cần giá đỡ mà chậm rãi đi được khoảng 100 mét, tuy rằng so với việc bước đi nhanh trước đây thì vẫn có khoảng cách lớn, nhưng sau khi gọi video, bác sĩ Witt đã tặc lưỡi tán thưởng, “Đúng là kỳ tích của y học, Thịnh, cậu có thể được ghi vào lịch sử y học đấy.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười không nói, sau khi gửi dữ liệu các hạng mục kiểm tra đi, anh tắt cuộc gọi video, nhìn Huyền Hiểu Đông trông coi ở bên cạnh. Huyền Hiểu Đông lại đau lòng nói: “Bọn họ nào biết anh đã phải trả

giá bao nhiêu, mấy ngày qua anh thật sự quá liều mạng.”

Quả thực hôm nào cũng giống như ngược đãi đến tàn nhẫn, nội dung tập luyện phục hồi mỗi ngày đều tăng gấp đôi so với kế hoạch. Thịnh Vô Ngung nói: “Kiếp phù du trộm được khoảng thời gian này rảnh rỗi, dĩ nhiên phải nhanh phục hồi rồi. Tôi đoán cuộc sống yên ổn của chúng ta sẽ không còn bao nhiêu ngày nữa đâu.”

Huyền Hiểu Đông không nói gì, dù sao thì binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, y chỉ cần quan tâm chăm sóc Thịnh Vô Ngung thật tốt là được. Y hỏi: “Em thấy ở nhà bếp có cả tảng đùi dê nướng, cách làm cũng không giống bên nước chúng ta, bỏ thêm nhiều tỏi và cá để nướng cùng, lúc chín được bảy phần thì phết thêm tỏi và nước sốt hương thảo nướng tiếp, cách làm rất kỳ lạ, nhưng đúng là hương vị rất ngon. Buổi tối anh còn muốn ăn gì nữa không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thịt dê nướng thì ăn thêm canh rau là được rồi.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ, nói: “Được, em thấy nhà bếp ninh canh cũng rất ngon.”

Thịnh Vô Ngung hỏi: “Em đã nếm thử rồi sao?”

Huyền Hiểu Đông cười nói: “Hôm đó quản gia ninh xong em chê màu sắc không đẹp, không bảo bọn họ bưng lên nữa, nhưng quản gia nói để em nếm thử là biết vị ngay. Đó là món ăn gia đình của Garan, em nếm xong thấy đúng là rất ngon, bèn hỏi cách làm. Là cà thái thành miếng rắc muối, cà chua lột vỏ, thêm cả ớt lòng đèn, cà rốt, nấm, hành tây, măng,... cho vào chiên thơm cùng một lúc, thêm thật nhiều tỏi, xạ hương, lá nguyệt quế, húng tây,... vào rồi ninh chín, sau đó bỏ thêm nước chanh, muối, hạt tiêu để điều chỉnh. Hương vị lẫn mùi thơm đều cực kỳ đậm đà.”

Thịnh Vô Ngung nghe y nói đến là hào hứng, rõ ràng rất thích thú phong vị nước khác, cười nói: “Rảnh rỗi tôi dẫn em đi ăn mấy món ăn vặt đường phố của Garan, món nào cũng ngon, bọn họ dùng các loại gia vị khác với chúng ta.”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Không cần đâu, an toàn là số một, thiên hạ nhiều thứ ăn ngon lắm, bây giờ cứ cẩn thận trước đã rồi sau này tính tiếp.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn Huyền Hiểu Đông, anh rất thích điểm này của y, tự nhiên thoải mái, hài lòng với số phận, y hưởng thụ mỹ thực nhưng không bị mê hoặc tầm nhìn, dẫn tới việc làm nhiều loạn mục đích, vừa sáng suốt vừa bình tĩnh.

Anh yêu thương con người này, những ngày qua Huyền Hiểu Đông bận rộn trồng trọt nhưng vẫn không dừng việc tới trường bắn và leo núi, đã vậy hôm nào cũng cẩn thận cùng anh tập luyện phục hồi trong phòng thể hình, y chạy bộ, rèn luyện sức nặng, rèn luyện tốc độ. Y thẳng thắn bộc trực với Nghiêm Duệ Phong, không lén lút đi một mình với hắn, nhưng cũng không vì né tránh hắn mà từ bỏ việc tập bắn, leo núi.

Y giữ chừng mực rất cân đối, nhưng cũng không hề bỏ qua việc tập luyện của mình. Anh đã từng quan sát Huyền Hiểu Đông tập bắn, cậu Tô Vỹ kia rõ ràng trẻ hơn y, huấn luyện cũng nhiều hơn y nhưng thành tích bắn lại không bằng y.

Anh ở dưới hồ ngẩng đầu lên nhìn y và một nhân viên bảo an khác leo núi, vô cùng say đắm trước cơ thể nhanh nhẹn và tràn trề sức mạnh ấy. Đó là một người đàn ông đẹp, khỏe mạnh, cứng cỏi và giàu sức sống.

Y vì muốn bảo vệ anh mà lại một lần nữa lựa chọn kỹ năng mình từng học qua, lại một lần nữa huấn luyện khắc khổ, càng mạnh mẽ thì càng có thể bảo vệ anh tốt hơn.

Anh không quên sự tán thưởng mà Nghiêm Duệ Phong dành cho y, anh không ngạc nhiên chút nào bởi chính những phẩm chất đặc biệt này của Huyền Hiểu Đông mới khiến Nghiêm Duệ Phong chú ý, nâng đỡ và dẫn dắt y suốt cả chặng đường, để rồi mới có Huyền Hiểu Đông của ngày hôm nay.

Nhưng... Ánh mắt Thịnh Vô Ngung lạnh lùng, ân tình của hắn, Huyền Hiểu Đông đã dùng triển vọng trong quân đội của mình trả lại cho hắn rồi. Y

không nợ hần, người Huyền Hiểu Đông yêu hiện tại là anh.

Cho nên hần tuyệt đối không thể đâu. Anh vươn tay ra chậm rãi vuốt ve mu bàn tay của Huyền Hiểu Đông, nói nhỏ: “Tôi hôm nay thử thay đổi vị trí xem sao?”

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, cứng chiều mỉm cười, “Không phải đều giống nhau sao?” Thịnh Vô Ngung sờ lên vòng eo gầy săn chắc của y, màu sắc trông mắt trở nên đậm hơn. Mấy ngày gần đây y siêng năng huấn luyện, vòng eo lại nhỏ đi một chút nữa rồi.

Ban ngày khi quan sát y leo núi, anh nhìn đôi chân dài nhanh nhẹn linh hoạt của y trèo leo, bờ lưng nhô lên, từ hông đến chân khoe rõ những đường cơ săn chắc và trơn mượt lạ thường. Mặc dù trên dưới y đều mặc quần áo màu rằn ri, thế nhưng bọn họ đã nhìn thấy những gì thật nhất của nhau rồi, anh rất dễ dàng hình dung ra được cơ thể cường tráng gợi cảm đến cực điểm này khi nằm trên gối.

Huyền Hiểu Đông không biết Thịnh Vô Ngung nhìn mình leo núi mà cũng có thể nghĩ tới chuyện khác, đối với y mà nói khiến anh thoải mái là chuyện rất đương nhiên. Thế nhưng Thịnh Vô Ngung cứ khẳng khẳng nói không sao, dù sao y cũng sẽ chăm sóc tốt cho anh.

Lúc ba cái đùi dê nướng tỏi(*) tỏa ra hương thơm ngào ngạt độc đáo được đưa cho đội bảo an, mọi người đều hoan hô. Lý Lực hào hứng cầm dao bạc nhỏ thái một miếng đùi dê vàng óng đút vào miệng, ăn đến hờn hờ mặt mày, “Ngon! Trời đất ơi, tôi cảm thấy mình lại tăng cân rồi, chúng ta thực sự đang chấp hành nhiệm vụ sao? Thật ra chúng ta là khách du lịch chứ nhể!”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

La Yến trề môi, “Không phải thế à? Tôi cũng thấy mình mập lên nhiều rồi, tối nay phải chạy thêm hai vòng mới được. Bếp trưởng ở đây nấu ăn ngon quá đi, với cả thỉnh thoảng anh Hiểu Đông còn cho bọn mình hưởng tiêu

chuẩn cao nhất nữa.”

Nghiêm Duệ Phong lạnh nhạt nói: “Đừng có lơ là, Thịnh Vô Ngung đang dùng tĩnh kìm động, đối phương nhất định sẽ mất kiên nhẫn trước, kẻ sốt ruột là bọn họ.”

Lý Lực lẩm bẩm, “Hiện tại trang viên của chúng ta được bố trí đến ngay cả chim cũng khó bay vào được, tôi thấy trừ khi là phát động đảo chính vũ trang.”

La Yến sợ hãi kêu lên: “Đừng có nói xui vậy được không? Chẳng phải quốc vương đời X còn sống sao?”

Nghiêm Duệ Phong lạnh nhạt nói: “Khả năng này cũng không hẳn là bất khả thi, Na Tiêu nhận được sự ủng hộ của nước A, nếu như hắn hết hi vọng kế vị, rất có thể sẽ phát động đảo chính, nói chung cần chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào để rút lui...”

Bỗng nhiên máy tính vang lên tiếng títtít, Lý Lực kinh hãi nhào tới trước màn hình, Nghiêm Duệ Phong đi tới hỏi anh ta: “Sao thế?”

Lý Lực nhanh nhẩu gõ phím nhập lệnh, “Có người muốn xâm nhập kiểm soát hệ thống máy chủ của trang viên này.”

Nghiêm Duệ Phong lập tức nói: “Tất cả theo kế hoạch phản hồi báo động cấp một! Tôi sang bên chỗ Thịnh Vô Ngung, Tiểu Yến theo sau, còn cậu chú ý, nếu như hệ thống phòng vệ bị kiểm soát thì phải báo ngay cho chúng tôi biết.”

Tất cả đội viên ném hết dao đĩa trong tay, đứng thẳng người dậy, cầm vũ khí lên hành động, ai vào vị trí nấy.

Lý Lực cúi đầu, “Yên tâm, giao cho tôi.”

Lúc Nghiêm Duệ Phong chạy tới biệt thự, Hà Vũ và Trương Kiệt chịu trách nhiệm bên này vẫn đang canh giữ trước cửa phòng Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông vừa mới ăn tối xong, đã biết tin có người xâm nhập kiểm soát hệ thống máy chủ, rút hết lên tầng hai. Huyền Hiểu Đông cầm súng trong tay, Nghiêm Duệ Phong thấy trong tay y có súng thì hơi sửng sốt, ném một khẩu súng khác sang cho y, “Cậu ở cùng ngài Thịnh trong phòng, không được tới gần cửa sổ. Nếu lỡ như cần rút lui, sẽ có người lái máy bay trực thăng tới tiếp ứng hai người rời khỏi đây trên mái nhà.”

Huyền Hiểu Đông nhận súng rất dứt khoát, nói: “Được.”

Nghiêm Duệ Phong đóng cửa lại, xoay người di chuyển lên mái nhà ngay tức khắc, bò lên tháp nước, từ trên cao nhìn xuống bao quát tình hình trang viên.

Trận xâm nhập mạng này chưa kéo dài được bao lâu đã bị Lý Lực phòng thủ được, thậm chí còn chưa quá mười phút, nhưng anh ta vẫn canh gác kéo dài hơn một tiếng, chắc chắn không bị xâm nhập tiếp nữa mới tạm thời thả lỏng, nhưng vẫn rất trách nhiệm để ý tới tình hình.

Trong hoàng cung ở thủ đô Garan, một chàng thanh niên có gương mặt sắc cạnh cùng mái tóc xoăn màu nâu chắt vắn: “Không kiểm soát được ư?”

Mấy người đàn ông ngồi trước máy tính trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, một người trong số đó lắc đầu nói: “Hoàng tử Na Tiêu, Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm là công ty khoa học kỹ thuật số một của nước Hiên Viên. Cho dù là trang viên thì chắc chắn mạng lưới phòng ngự cũng là số một, nào có dễ dàng như thế. Ngay từ đầu chúng tôi đã nói là không chắc chắn, chỉ xem thử theo yêu cầu của ngài thôi. Nhưng đối phương phản ứng nhanh nhạy thế này, có thể thấy trang viên Gió Hát đúng là nơi Thịnh Vô Ngung dừng chân.”

Sắc mặt Na Tiêu lạnh lùng, “Tên vô dụng.” Gã hừ lạnh một tiếng, hất tay ra khỏi phòng, trợ lý đi bên cạnh nói: “Hoàng tử đừng ủ rũ, chí ít đã xác nhận được đúng là nơi đó. Nếu không phải đội theo dõi của chúng ta bám sát trang viên Gió Hát hơn nửa tháng, ngoài việc liên tục vận chuyển hoa giống

và thiết bị máy móc nông nghiệp ra, trước sau vẫn không thấy chủ nhân trang viên ra ngoài, cũng không lộ diện, thỉnh thoảng đi đi về về đều bằng trực thăng, thì quả thật cũng không xác định được mục tiêu.”

“Nếu không phải hoàng tử Na Phong đến đó, dù rằng nơi đó khả nghi nhất thì chúng ta vẫn còn muốn từ bỏ, nhưng chủ nhà mãi không thấy ra ngoài, quả thật rất khả nghi.”

Na Tiêu nói: “Trên thế gian này lại có kẻ có thể hơn nửa tháng trời không rời một bước ra khỏi chỗ ở sao? Ta thấy Thịnh Vô Ngung này là một con rùa đen sợ chết thì có!”

Trợ lý nói: “Nghe đồn hai chân hần tàn tật, tính tình có gàn dở một chút cũng không lạ, chắc chắn là không muốn gặp ai. Mục đích hần tới đây lần này không thể không đề phòng, tôi thấy hoàng tử Na Phong chỉ tới đó một lần rồi không đi nữa, rất là đáng bận tâm. Nghe nói trước đó vài hôm, công chúa Na Trân cũng tới thăm hỏi văn phòng chính của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm ở Garan, không biết có mục đích gì.”

Na Tiêu cười khẩy, “Chỉ đơn giản là muốn nhận được sự ủng hộ thôi, ta nghe nói trước đây con bé đấy từng theo đuổi Thịnh Vô Ngung. Bây giờ hai chân hần tàn tật, nó vẫn không chê, cũng chẳng thèm để ý đến sức mạnh ngầm của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm.”

Trợ lý nói: “Chúng tôi đã điều tra ghi chép hải quan Thịnh Vô Ngung đến Garan, hần có dẫn theo chồng tới đây, e là một chiêu này không có tác dụng gì với công chúa Na Trân. Hơn nữa Thịnh Vô Ngung vẫn chưa thấy ra mặt xã giao, thật sự nghi ngờ mục đích hần tới Garan lần này.”

Na Tiêu lạnh lùng nói: “Bọn họ đuổi theo mấy trăm triệu đã đầu tư vào đây, cái gì mà kế hoạch nguồn năng lượng mặt trời, cha vô cùng tán thưởng, nghị viện và quân đội đều ủng hộ. Một khi Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm rút vốn sẽ ảnh hưởng tới công ăn việc làm của bao nhiêu người. Chỉ cần hần đến, tất cả mọi người sẽ nghĩ đây là dự án do Na Phong tiến cử, lại vào đúng thời khắc mấu chốt này. Đương nhiên chỉ cần hần ở Garan phô trương thanh thế, Na Phong sẽ nhắm ngay thời khắc quan trọng cho hần xuất hiện

trong các tiệc xã giao, thượng nghị viện, hạ nghị viện cùng với quân đội, hoàng thất đều sẽ ủng hộ nó. Na Phong vốn dĩ đã là người thừa kế đầu tiên, nó không cần làm nhiều hơn.”

Gã nghiên răng nghiên lợi nói: “Con rùa rụt cổ nhà nó, chẳng qua cũng chỉ đang đợi tin tức cha qua đời mà thôi! Chúng ta không thể ngồi chờ chết được!”

✂.....

Chương 70

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đợt báo động đầu tiên trôi qua rất nhanh, sau đó lại tiếp tục gió êm sóng lặng, nhưng Nghiêm Duệ Phong vẫn dẫn người tuần tra canh gác mỗi ngày như mọi khi.

Thịnh Vô Ngung cũng không quan ngại mấy, “Đối phương cuống lên, chúng ta đều ở trong trang viên, bọn họ bó tay hết cách, chúng ta tiếp tục ổn định, chờ họ ra chiêu.”

Anh hơi bực mình, vụ xâm nhập hệ thống mạng vừa xảy ra, hiển nhiên Huyền Hiểu Đông đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật người bảo vệ, thêm cả sự bảo vệ gió thổi không lọt của đội bảo an, mấy hôm nay đến cả hôn cũng ít.

Hoa oải hương và hoa tu-líp đã sinh trưởng an toàn trong cánh đồng hoa, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông khoan thai đi qua rừng ô liu, bốn phía trong rừng đều ẩn người canh gác. Thịnh Vô Ngung đi chốc lát thì ngồi lên hàng ghế dài ngoài trời, nghe tiếng chim hót trong rừng, cây cối thơm ngát, Huyền Hiểu Đông ngồi bên cạnh anh, chậm rãi nói: “Buổi tối anh muốn ăn gì?”

Thịnh Vô Ngung nghĩ ngợi, nói: “Tự dưng bây giờ hơi muốn ăn món cơm trộn mỡ heo.”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, “Cũng không phải không được, lát nữa em vào bếp làm giúp anh một bát, nhỏ vài giọt xì dầu, làm món cơm này phải hấp mới ngon, gạo cũng cần chú ý, mỡ heo xì dầu cũng phải chú trọng, xì dầu

phải là loại đặc, mà không ai để ý thật ra lần trước quản gia đã mua sang loại khác.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Còn có thể đập thêm một quả trứng onsen(*) vào rồi từ từ trộn lên.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông bắt đắ dĩ, “Vậ có phải cũng nên kết hợp cả nắm cục, trứng cá muối, gạch cua, tạo thành một bát cơm trộn mỡ heo phiên bản sang chảnh không?”

Thịnh Vô Ngung nghiêm túc nói: “Có trứng cá muối rồi thì không cần gạch cua. Có thể rắc một xíu hành lá lên, hoặc là bạc hà.”

Hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy nghiêm túc thảo luận về một bát cơm trộn mỡ heo như vậy hơi ấu trĩ. Thịnh Vô Ngung lẩm bẩm: “Chúng ta cứ như đôi vợ chồng già ấy nhĩ, bước vào giai đoạn nghỉ hưu của cuộc đời.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Có thể được như vậy cả đời cũng rất tốt——Chẳng qua em thấy anh là nhân vật không thể thoát khỏi gió tanh mưa máu đâu.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn gương mặt đẹp sắc sảo của anh, mấy ngày qua anh được chăm sóc đến là thư thái. Vẻ xuân sắc càng ngày càng hiện rõ trên gương mặt, từ hàng lông mày đến đôi mắt, đúng là nhan sắc lấn lướt hoa xuân. Y thật lòng nói: “Đây đúng là sắc đẹp hại nước mà.”

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, “Em sai rồi, vẻ đẹp ở trong xương chứ không phải ngoài da, em mới là mỹ nhân...”

Hai người trêu ghẹo lẫn nhau, Thịnh Vô Ngung lại hơi rục rịch, nhưng anh biết đang ban ngày ban mặt trong rừng, lại còn có các đội viên đội bảo an theo sau, Huyền Hiểu Đông tuyệt đối không làm liều cùng mình đâu, đành phải chưa đã thềm mà nói: “Đợi khi nào vụ này kết thúc... Chúng ta trở về, tôi sẽ bù đắp cho em một đám cưới...”

Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên giơ tay ấn lên môi Thịnh Vô Ngung, sắc mặt có phần bất đắc dĩ, “Đừng nói những chuyện này...” Y có bóng ma tâm lý.

Thịnh Vô Ngung nhìn y cười, “Em phải có lòng tin với tôi chứ.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Được rồi, nhưng mấy thứ đó thật sự không quan trọng đâu.”

Thịnh Vô Ngung đứng dậy nỗ lực đi được vài bước mới quay về xe lăn, trở về nhà chính, anh chợt lóe lên một ý nghĩ, bèn hỏi Huyền Hiểu Đông, “Nên thật ra em đang ghen sao? Cái gì mà gió tanh mưa máu sắc đẹp hại nước, có phải em biết công chúa Na Trân muốn theo đuổi tôi nên ghen không?”

Huyền Hiểu Đông thề thốt phủ nhận: “Không phải.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thật không? Em ghen tôi sẽ vui, chứng tỏ em có dục vọng chiếm hữu với tôi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không có đâu, anh đừng có nói linh tinh.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Sao lại không ghen? Em không muốn độc chiếm tôi sao? Trong lòng em không thấy ghen tị một chút nào ư?”

Huyền Hiểu Đông: “... Em không điên vì tình như thế.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Yêu là muốn độc chiếm, muốn bài ngoại, em chỉ hưởng thụ hiện tại, không nghĩ đến tương lai, không muốn độc chiếm ai, chỉ nghĩ đến đi được tới đâu thôi đúng không? Tôi hi vọng ở trước mặt tôi, em có thể điên vì tình nhiều hơn.”

Huyền Hiểu Đông hơi khựng người lại, sau đó như không có gì xảy ra nói: “Anh còn muốn ăn cơm trộn mỡ heo không?” Y nhìn thấy Nghiêm Duệ Phong đã đi tới, bèn đẩy Thịnh Vô Ngung về. Thịnh Vô Ngung biết rõ suy nghĩ cuối cùng của y nhưng cũng không nói ra, biết không thể ép y quá căng thẳng.

Về đến nhà chính, nhìn thấy Lê Khải và Thi Ký Thanh đến, ánh mắt bọn họ đều kỳ lạ, “Hoàng cung Garan gửi thiệp mời, mời anh tham gia tiệc rượu hoàng cung ba ngày sau.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Na Tiêu hay Na Trân? Na Phong và tôi đã giao hẹn tạm thời kiềm chế bất động.”

Lê Khải nói: “Cậu nhất định không ngờ được đâu, là bản thân Phi Lợi Tháp X gửi thư mời tới cho cậu, đồng thời mời cả chồng cậu, Huyền Hiểu Đông tiên sinh.”

Thịnh Vô Ngung cầm thư mời dán giấy thép vàng tinh xảo, “Ừm, xem ra bản thân ông ấy vẫn còn bệnh nặng chưa dậy nổi, hoặc là những người khác lợi dụng ông ấy để mời? Cho dù là cái nào thì vẫn phải đi, chuẩn bị sẵn sàng đi, khả năng gặp phải nguy hiểm là không cao.”

Bản đồ chi tiết hoàng cung được trải trên bàn dài, bọn Nghiêm Duệ Phong, Lê Khải ở xung quanh nhìn vào.

“Khi tôi còn ở đại sứ quán đã từng tham gia vài lần tiệc rượu hoàng cung, phòng quốc vương bên cạnh phòng tiếp kiến, sau đó đi xuyên qua hành lang trưng bày tranh sẽ đến sảnh yến tiệc tổ chức tiệc rượu, giống như đường này. Bình thường tiệc rượu sẽ kết thúc không quá chín giờ tối, bởi vậy toàn bộ hành trình chúng ta cần chờ ở tiệc rượu là khoảng ba tiếng.”

“Thế nhưng sau khi đi vào, vệ sĩ và tùy tùng cũng chỉ có thể ở phòng tiếp khách bên ngoài sảnh yến tiệc, chỉ có những khách mời chính thức thì mới có thể vào, hơn nữa không được mang vũ khí.”

Lê Khải hỏi: “Cậu từng gặp Phi Lợi Tháp X chưa?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đương nhiên là rồi, dự án nguồn năng lượng mặt trời và ngọt hóa nước biển nhận được sự khen ngợi của ông ấy, hơn nữa còn hỗ trợ trao đổi. Garan cung cấp khí thiên nhiên cho nước ta vô cùng ưu đãi.”

“Đầu óc ông ấy rất sáng suốt và có tầm nhìn, có thể nói là một chính khách nhạy bén đạt tiêu chuẩn.”

“Nếu như ông ấy còn sống, tôi cảm thấy ông ấy sẽ không để cho nước A tìm được người phát ngôn thích hợp ở Garan.”

Huyền Hiểu Đông tò mò hỏi: “Vậy thì tại sao ông ấy lại không lo lắng Na Phong trở thành người phát ngôn của nước ta?”

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông nói: “Câu hỏi hay.” Rồi anh nhìn sang Lê Khải, “Tôi cảm thấy Lê Khải có thể giải đáp cho em, dù sao anh ta cũng tinh thông văn hóa nước ngoài.”

Lê Khải: “...”

Lê Khải sửa lại biểu cảm, ho khụ một tiếng, “Đương nhiên là vì nước ta không can thiệp đối nội nước họ rồi——Nước chúng ta có văn hóa nông nghiệp, không thích xâm lược, chỉ thích xây dựng.”

Huyền Hiểu Đông mờ mịt, “Chỉ sợ đối phương không cho là vậy, có an toàn không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Yên tâm, quốc vương còn sống thì sẽ không ai dám lộn xộn, hơn nữa...” Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Mấy ngày tới chúng ta có thể yên tâm mà ngủ, dù sao trước khi tiệc rượu hoàng cung diễn ra, sẽ không có ai dám lỗ mãng hành động thiếu suy nghĩ, đêm nay chúng ta có thể ngủ ngon giấc.”

Nói như vậy cũng khiến mọi người hơi yên lòng, mặc dù không thể thả lỏng hẳn nhưng Huyền Hiểu Đông không còn tiếp tục đặt súng dưới gối như trước đó nữa.

Y cầm màn hình điện tử, sau khi ăn xong vẫn đọc tiếp, đọc vô cùng chăm chú.

Thịnh Vô Ngung chầm chừ ở phòng vật lý trị liệu xong thì xử lý một ít công vụ trong phòng làm việc, sau đó tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, thấy Huyền Hiểu Đông cũng đã tắm xong từ trước, thay áo ngủ nửa nằm trên giường—vẫn còn đang nhìn màn hình điện tử.

Anh lên giường cười nói: “Đọc gì mà chăm chú vậy?”

Huyền Hiểu Đông cũng không ngẩng đầu lên, “Em đang đọc tiểu thuyết.”

Thịnh Vô Ngung hơi nhướn mày, “Hử? Tiểu thuyết gì mà hay đến vậy?”
Khiến em đọc mê mẩn thế cơ mà.

“La Yến giới thiệu, ừm tên là “Trang viên của tôi”, kể về quá trình xây dựng nền tảng nông nghiệp, cô ấy bảo em nhất định đọc sẽ thích. Thú vị lắm, một người hiện đại xuyên về trang viên cổ đại, sau đó từ từ xây dựng trang viên, luyện thép chế tạo vũ khí, dựng nhà, ủ rượu, làm xà phòng, nung thủy tinh... Chăn heo nuôi bò là chuyện xưa rồi.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, “Ừ... Có giống chúng ta bây giờ không?”

“Không giống lắm, dù sao xuất phát điểm của anh quá cao, không giống như trong truyện viết. Nhân vật trong truyện có thể được ăn một lát bánh mì lên men rắc đường, một ít thịt dê nướng tiêu, một bát súp nắm thêm muối là đã có cảm giác thành công rồi.”

Huyền Hiểu Đông đọc say sưa, “Nửa đêm đọc bộ này thấy đói bụng ghê.”

Thịnh Vô Ngung cũng hết cách, “Em vào bếp làm ít đồ ăn đi, hình như nghe em nói tôi cũng thấy đói bụng.”

Huyền Hiểu Đông tay vẫn không đặt máy xuống, ánh mắt vẫn còn dính chặt vào màn hình điện tử, “Được, anh muốn ăn gì?”

Thịnh Vô Ngung: "... CƠM TRỘN MỠ HEO ĐI."

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông cũng ngược mắt lên, món cơm trộn mỡ heo quen thuộc khiến y lảng tránh vấn đề thảo luận ngày hôm nay, điều này khiến y không dám nhìn thẳng vào mắt Thịnh Vô Ngung, "Được, để em xuống làm."

Y đặt màn hình điện tử xuống, mau chóng trượt xuống giường, xuống nhà bếp, tay chân nhanh nhẹn hấp gạo, thái mỡ lợn ra rồi cho vào nấu, sau đó lấy vài quả trứng gà đông từ ngăn đá của tủ lạnh. Đây cũng là phương pháp y học được trên mạng, dùng màng bọc thực phẩm bọc trứng gà tươi rồi đặt vào ngăn đông tủ lạnh, lấy ra nấu sẽ rất dễ làm được món trứng onsen, thao tác đơn giản.

Luộc trứng xong, sau đó... là trứng cá tầm muối, cái này cũng có sẵn... Xì dầu thì có thể nhận ra quán gia toàn chọn mua loại xịn, cho nên cũng khá ổn...

Gạo được hấp chín nóng hôi hổi, múc ra cho lên mỡ heo vừa nấu xong, nhỏ vài giọt xì dầu đặc lên trên cùng, trộn lên, đặt quả trứng onsen lên. Lòng trắng trứng trơn mềm như tào phớ, lòng đỏ trứng màu cam hơi sánh lại, múc thêm một thìa trứng cá muối lên, lại ngắt thêm vài nhánh hương thảo làm gia vị tô điểm, hoàn hảo.

Huyền Hiểu Đông bưng hai bát cơm trộn mỡ heo(*) lên, đưa cho Thịnh Vô Ngung một bát, cười nói: "Đây cũng là lý do vóc người chúng ta đẹp đây mà, mấy ai ở tuổi này còn dám ăn khuya bằng cơm trộn mỡ heo đâu."

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nhìn y, ý cười dạt dào, cầm thìa lên từ từ múc một muỗng cơm tẻ bóng bẩy nóng hổi đưa vào miệng. Vị thơm ngon ngào ngạt tràn ra nơi đầu lưỡi, đó là khoảnh khắc mỡ heo gặp được xì dầu, tỏa ra mùi hương

giản đơn mà câu hồn đoạt phách.

Anh từ từ trộn đều lòng đỏ trứng sánh lại với cơm, khiến cho hạt nào hạt nấy đều được phủ một lớp lòng đỏ óng ánh, như vậy sẽ càng đậm đà mỡ màng hơn. Lại kết hợp thêm cả trứng cá muối đặc biệt tươi mặn và sừng miệng, đúng là cơm trộn mỡ heo phiên bản sang chảnh.

Huyền Hiểu Đông rất hào hứng trò chuyện, “Em nhớ hồi trước Chủ Nhược Chuyết còn ở chỗ em, đêm đó mưa bão xối xả, cậu ấy vì vườn chuối tiêu mà trần trọc không ngủ được, lại bò dậy. Đúng lúc đó em lại đang tiện thể chưng mỡ heo, kết quả cậu ấy cũng không chê, cứ khăng khăng đòi ăn và tộp mỡ rắc thêm muối tiêu——Đúng là cho dù có tiền hay không thì ai cũng không thể chống cự được trước mùi thơm của mỡ heo nhỉ?”

Thịnh Vô Ngung ăn vài miếng đã hết bát cơm nhỏ, anh biết mặc dù bề ngoài Huyền Hiểu Đông toàn đổ anh và nghe theo anh, nhưng đã muộn thế này rồi, cho dù thế nào thì ăn đồ nhiều mỡ đều không tốt cho dạ dày và sức khỏe, vậy nên y chỉ bới một bát cơm nhỏ cho anh thôi.

Lúc nào y cũng lý trí như thế, điên vì tình, quả nhiên không phải phong cách của Huyền Hiểu Đông. Y chỉ cần sự tự do.

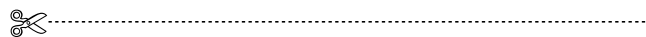
Huyền Hiểu Đông thấy anh ăn xong, còn bản thân mình cũng ăn xong rồi, bèn nhận lấy khay định đi xuống mấy lần nhưng rồi lại quay về. Vốn dĩ y còn đang băn khoăn đoạn sau của tiểu thuyết, chủ trang viên vừa gặp rủi ro đầu tiên, có người tố cáo anh ta ăn cắp phương pháp phối chế sản xuất rượu vang, nam chính phải làm gì để vượt qua khủng hoảng lần này?

Nhưng Thịnh Vô Ngung đã đè tay xuống lưng y, mỉm cười nói: “Đêm nay lượng calo ăn vào đúng là cao thật, tôi cảm thấy chúng ta cần vận động thêm một chút, hôm trước có nói đến tư thế mới...”

Áo ngủ tơ tằm của anh hơi hé, khoe ra xương quai xanh trắng nõn, anh mỉm cười nhìn dáng vẻ của Huyền Hiểu Đông, ý tứ vô cùng trắng trợn.

Đương nhiên Huyền Hiểu Đông... chọn vận động rồi.

Còn về phần mối nguy của chủ trang viên kia, sáng mai đọc tiếp.

Chương 71

Đảo mắt một cái đã đến ngày tổ chức tiệc rượu hoàng cung.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đi ô tô đến hoàng cung để tham gia tiệc rượu. Mặc dù máy bay trực thăng an toàn nhưng phía trên hoàng cung cấm bay, bởi vậy bọn họ vẫn lựa chọn ô tô thiết giáp chống đạn. Nghiêm Duệ Phong lái xe, những đội viên còn lại thì đi một chiếc xe khác, để lại ba người Lý Lực, Khang Túc và La Yến ở lại vừa phòng vệ canh chừng trang viên vừa giữ liên lạc.

Trên đường đi, Huyền Hiểu Đông vẫn cứ say sưa vào quyển “Trang viên An Tô”. Y đã đọc hơn 300 chương, nhân vật chính đã thành công mở rộng lãnh thổ trang viên của mình thành một vương quốc phiên thuộc, huấn luyện vô số binh sĩ, phát minh ra hỏa thương(*) và pháo đất. Y đọc đến là say mê, Thịnh Vô Ngung giúp y thất cựa vạt y cũng không để ý, còn hơi nghếch cổ lên để tiện cho anh làm giúp.

(*)

Thịnh Vô Ngung thấy y như vậy thì thấy rất tốt, nếu như trước đây, chỉ sợ lúc này Huyền Hiểu Đông đã lo lắng cho sự kiện long trọng cần phải xã giao lát nữa rồi. Nhưng mấy hôm nay cả tâm trí y cứ bị bộ tiểu thuyết tên là “xây dựng nền tảng nông nghiệp” này quán lấy, thậm chí y còn làm theo một số món ăn trong tiểu thuyết, chẳng hạn như chỉ huy người làm lò nướng theo kiểu lò sưởi âm tường, sau đó hùng tâm tráng chí nói muốn ăn heo sữa quay.

Tốt quá, xem ra từ trước đây quan hệ giữa y và bác sĩ Tiểu Yến đã khá tốt, có người bạn rất thân...

Thịnh Vô Ngung chưa xót suy nghĩ.

Đến hoàng cung Garan, Huyền Hiểu Đông chưa đã ghiền đặt màn hình điện tử xuống, đẩy Thịnh Vô Ngung xuống xe, sau đó hai mắt tỏa sáng, một quảng trường rộng rãi và một loạt kiến trúc xa hoa tráng lệ hiện ra trước mắt y.

Tường bao bên ngoài cổ điển tao nhã, từng nhóm tượng đá ngập tràn cảm giác nghệ thuật phô bày vẻ đẹp văn hóa, sư tử vĩ đại, thiên thần đáng yêu, nữ thần xinh đẹp tuyệt trần cùng với mỹ nam tử tràn trề sức mạnh, tạo cho người nhìn cảm nhận hùng vĩ đồ sộ vô cùng trực quan.

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông mới nhớ ra bản thân đang mặc trang phục lỏng lẫ, chuẩn bị tham gia tiệc rượu hoàng cung của một quốc gia có bề dày lịch sử, lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi. Bỗng nhiên y rất hâm mộ Nghiêm Duệ Phong phía sau, hẳn có kính râm để đeo, còn đâu mặc kệ tất cả, chỉ cần tập trung chức trách bảo vệ của mình.

Còn y lại lấy thân phận chồng của Thịnh Vô Ngung, cùng anh đi gặp quốc vương có quyền lực cao nhất của quốc gia này——Chồng của Thịnh Vô Ngung, người bạn đời cùng giới, tự dưng y phát hiện ra cái tên này hình như cũng hay hay. Thịnh Vô Ngung quay đầu chìa tay ra vô cùng tự nhiên, nắm chặt lấy bàn tay y, “Đi thôi.” Trái tim y bất giác thả lỏng, cảm giác căng thẳng hồi hộp rút đi một lần nữa.

Xe lăn từ từ đi qua thảm đỏ, tiến vào cửa hoàng cung, sau khi kiểm tra thư mời, có người hầu cung kính mời bọn họ đi vào.

Những cột trụ trang trí to lớn, nội thất bên trong khảm hoa văn kim diệp hoa lệ rườm rà, mái vòm tráng lệ, cửa sổ dài dấp mình trong ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Đi qua một hàng dài thị vệ đứng trên hành lang hoa lệ, Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung đi tới trước ngai vàng, nhìn thấy quốc vương Garan——Phi Lợi Thập X. Ông ngồi trên vương tọa, có ba người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh, Na Phong đứng ở hàng thứ hai, có lẽ đây là ba vị hoàng tử.

Phi Lợi Tháp X có mái tóc bạc phơ, thân mặc quân phục, gương mặt trông sáng láng quắc thước, so với người bị bệnh nặng trong truyền thuyết hoàn toàn là hai người khác nhau. Ông cười giơ tay với Thịnh Vô Ngung, nói: “Anh bạn tới đây làm khách, ta nghe họ nói bèn gửi thư mời ngay lập tức, sức khỏe hiện tại của cậu có ổn không? Cuộc phẫu thuật có thành công không? Cậu chữa ở bệnh viện nào của Garan? Ta bảo Tiểu Phong đi đánh tiếng với họ thay cậu, để bọn họ tận tâm tận lực trị liệu cho cậu.”

Thịnh Vô Ngung ngồi xe lăn hơi khom người xuống làm nghi lễ hôn tay(*), Phi Lợi Tháp X lại đưa tay về phía Huyền Hiểu Đông, nói: “Huyền tiên sinh đúng không? Lần đầu cậu đến Garan phải không? Hi vọng cậu có những ngày nghỉ vui vẻ tại đây.”

(*)

Huyền Hiểu Đông cũng đã học qua nghi lễ hôn tay trước đó, sau đó nghiêm chỉnh lùi về bên cạnh Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Sức khỏe tôi vẫn tốt, cuộc phẫu thuật rất thành công, bây giờ vẫn đang trong giai đoạn phục hồi, bệ hạ thì sao? Nghe nói cơ thể ngài không khỏe nên tôi đã rất lo lắng, hiện tại ngài đã bình phục rồi ư?” Anh cũng không hề che giấu, dù sao bên ngoài tin đồn cũng bay khắp trời rồi.

Phi Lợi Tháp X cười ha hả, “Gan xảy ra vài vấn đề nhỏ, theo cách mấy người hay nói thì gọi là vui với số trời cho, ta cũng chỉ đành thuận theo tự nhiên thôi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thế nhưng nước tôi không chỉ có câu chuyện “hiểu số mệnh” mà còn có “bỏ mạng” và “định mệnh”. Bệ hạ thân là sinh mệnh của một quốc gia, ngài vẫn nên tích cực trị liệu và sắp xếp thích đáng đi ạ.”

Lần đầu tiên Phi Lợi Tháp X thấy có người lớn mật nói thẳng thừng không kiêng dè như thế, lại còn là một sứ thần nước ngoài, lần này ông bị khơi lên sự hứng thú, “Xem ra anh bạn rất xúc động?”

Thịnh Vô Ngung ung dung nói: “Dĩ nhiên là vậy, trước đó hai chân tôi tàn tật không thể đi lại, trải qua mười mấy lần phẫu thuật, cuối cùng mạo hiểm dùng thần kinh mô phỏng sinh học, bây giờ đã phục hồi rất tốt, đã có thể đi lại. Mọi gian khổ và buồn bã trước đây khó mà nói nên lời với người ngoài, nhưng chồng tôi vẫn luôn kề cận săn sóc, cho tôi sự ủng hộ rất lớn.”

Anh nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, nở nụ cười rạng rỡ, Phi Lợi Tháp X rất kinh ngạc, “Bây giờ cậu đã có thể khôi phục khả năng đi lại rồi sao?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không tệ, đã phục hồi tri giác và khả năng cất bước, chỉ là vẫn không thể đứng vững lâu được. Bệ hạ có hứng thú thì tôi có thể đi vài bước cho ngài xem.”

Đã xác định trước thời gian tiếp kiến mỗi vị khách quý chỉ có mười phút ngắn ngủi, nhưng Phi Lợi Tháp X đang hào hứng nên quan lễ nghi không dám nhắc nhở. Phi Lợi Tháp X rất phấn khởi, “Vất vả cho cậu đi vài bước để ta xem.”

Huyền Hiểu Đông tiến lên giơ cánh tay, Thịnh Vô Ngung vịn lên y đứng thẳng dậy, sau đó thu tay về, đứng yên tại chỗ. Trong tình huống không có ai nâng đỡ, vậy mà anh thật sự đi tới đi lui một vòng vững vàng được rồi lại quay về xe lăn.

Phi Lợi Tháp X hết sức thán phục, “Đúng là kỳ tích được trời ban!” Ông lại hỏi han tỉ mỉ phương án trị liệu của Thịnh Vô Ngung, hỏi thăm cả bác sĩ chính, sau khi hiểu rõ sự mạo hiểm thì tán thưởng nói: “Cậu cũng dũng cảm lắm, rủi ro quá lớn.”

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông, mỉm cười, “Mạo hiểm vì tình yêu, tình ngọt như mật.”

Phi Lợi Tháp X cũng nhìn sang Huyền Hiểu Đông, vô cùng trầm trồ nói: “Huyền tiên sinh tướng mạo tuấn tú, phong cách lịch sự, theo cách nói của quý quốc thì hai người thật sự là trời sinh một cặp, thần tiên quyến rũ.”

Thịnh Vô Ngung nắm lấy tay Huyền Hiểu Đông, Huyền Hiểu Đông vẫn luôn giữ nụ cười trên môi, cảm giác như cơ mặt sắp cứng ngắc lại rồi. Lúc này Phi Lợi Tháp X mới tiếc nuối nói: “Vốn dĩ còn muốn trò chuyện thêm với cậu một lát, chỉ là tiệc rượu cũng sắp bắt đầu rồi. Lát nữa tiệc rượu do Na Phong chủ trì, mong rằng cậu và bạn đời của cậu sẽ chơi vui vẻ ở nước Garan, có nhu cầu gì cứ nói với Na Phong.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Tôi cũng chúc bệ hạ khỏe mạnh sống lâu, may mắn luôn theo.”

Vốn dĩ chỉ là một câu chúc phúc bình thường, nhưng Phi Lợi Tháp X lại cảm khái: “Hi vọng có thể nắm giữ được may mắn của cậu.”

Thịnh Vô Ngung dẫn Huyền Hiểu Đông làm nghi lễ tạm biệt, lui ra dưới sự dẫn đường của quan lễ nghi, sau đó đi xuyên qua hành lang dài trưng bày tranh hoa mỹ, đến sảnh yến hội xa hoa.

Hàng loạt những dây đèn treo thủy tinh sáng lấp la lấp lánh rủ xuống trên bàn ăn, đã có rất nhiều khách mời nhẩy múa uyển chuyển trên sàn nhẩy.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đi vào, lập tức thu hút được không ít người chú ý đến. Sứ thần ngoại giao của Garan là người đầu tiên đi tới bắt chuyện với Thịnh Vô Ngung.

Huyền Hiểu Đông cảm thấy gương mặt mình sắp cứng ngắc cả rồi, may mà y chỉ là một nhân vật làm nền, chỉ cần bắt tay vào những thời khắc máu chốt, hôn tay các quý cô khi họ tới, sau đó cười gật đầu là được.

Rất nhanh ba hoàng tử đã tới, hoàng tử Na Phong nâng ly chủ trì, hai vị hoàng tử còn lại thì đứng bên cạnh mỉm cười, tác phong nhẹ nhàng, cũng không biết nội tâm nghĩ thế nào.

Huyền Hiểu Đông nhớ lại tư liệu về ba hoàng tử mà mình đã đọc qua trước đó. Hoàng tử Na Tiêu đam mê quyền anh và lướt sóng thể thao, đã từng đích thân tham gia vào giải đấu quyền anh và giành được thắng lợi, hiện tại đang giữ chức vụ trong quân đội.

Hoàng tử Na Phong thì lại thích hí kịch và âm nhạc hơn, con người gần gũi hòa đồng, cơ trí hài hước, nhiệt tình hiền lành, lấy việc giúp người làm niềm vui, nhiều lần chủ trì tổ chức dạ tiệc từ thiện, là người thừa kế đầu tiên, thường xuyên đại diện cho hoàng tộc chủ trì rất nhiều sự vụ, đặc biệt là sau khi quốc vương Garan sinh bệnh, rất nhiều sự kiện trọng đại đều do hoàng tử Na Phong đứng ra.

Hoàng tử Na Nham còn trẻ, mới mười lăm tuổi, nhìn qua là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, hiện tại còn đang học trung học. Do được di truyền gương mặt xinh đẹp của mẹ, lại là hoàng tử nhỏ của hoàng thất nên mức độ được công chúng quan tâm rất cao, thường xuyên được lên tin tức, là chàng trai quốc dân được các thiếu nữ cực kỳ yêu thích. Mẹ cậu là phu nhân Quất Sa hừng hực dã tâm, đương nhiên không cam lòng bỏ qua như vậy.

Huyền Hiểu Đông nhìn sang một bên tiệc rượu, một phu nhân xinh đẹp ngồi ở đó, bà sở hữu mái tóc xoắn dài đỏ au cực kỳ lóa mắt, diện rất nhiều trang sức ngọc trai trên người, đôi mắt long lanh ánh nước, nhìn qua như chỉ mới ngoài ba mươi. Rất nhiều người đang vây quanh bà, bà giơ ly rượu, ánh mắt như có như không nhìn sang bên này, thấy Huyền Hiểu Đông đang nhìn mình, bà hơi nâng ly lên chào hỏi, lễ nghi hết sức trọn vẹn, cứ như mình và mấy người Thịnh Vô Ngung là bạn lâu năm.

Hoàng tử Na Phong nâng ly chúc mừng phát biểu xong thì cười tủm tỉm xuống dưới, quả nhiên đi về phía Thịnh Vô Ngung đầu tiên. Lại sau một đợt lễ tiết rườm rà nữa, Na Phong mới thấp giọng cười khế, “Không ngờ bệ hạ lại đích thân triệu kiến cậu, nửa năm qua đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp cha, nhờ phúc của cậu đấy.”

Thịnh Vô Ngung cười nhẹ, nói: “Quốc vương bệ hạ mặt mày hồng hào, chắc chắn khỏe mạnh vô sự, hoàng tử đừng quá đa nghi ưu sầu.”

Hoàng tử Na Phong lắc đầu, “Tiếp kiến xong khách quý, ông ấy sẽ về cung nghỉ ngơi ngay, bác sĩ cung đình vẫn luôn theo sát, tình trạng chưa hẳn là tốt lắm đâu.”

Lời hắn nói còn chưa dứt, hoàng tử Na Tiêu đã đi tới từ phía sau, cười nói với Thịnh Vô Ngung, “Ngài Thịnh, hiếm khi nào thấy ngài tới tỉnh dưỡng, muộn hơn chút tôi sẽ tới kính thăm Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, lĩnh giáo ngài một số việc.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Hoàng tử điện hạ khiêm tốn rồi, là sức khỏe tôi không tốt, lần này tới Garan chủ yếu để nghỉ ngơi, bởi vậy sự vụ công ty cũng không đoái hoài tới mấy. Ngài có thắc mắc gì không cần đích thân tới đâu, nhờ cấp dưới đến liên lạc với chủ quản công ty chúng tôi là được, chúng tôi chắc chắn sẽ nói hết không giấu giếm.”

Hoàng tử Na Tiêu vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, cộng ly với Thịnh Vô Ngung, lại nói thêm vài câu khách khí. Huyền Hiểu Đông nhìn thấy Na Nham và phu nhân Quất Sa tới giờ ly, phu nhân Quất Sa tư thái uyển chuyển, nụ cười tươi tắn.

...

Mệt mỏi quá, Huyền Hiểu Đông thật lòng thấy thương Thịnh Vô Ngung, y không biết trước đây khi Thịnh Vô Ngung vẫn còn là nhà ngoại giao thì như thế nào, nhưng chuyện này thật sự quá mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều nói những câu khách sáo giống hệt nhau, nhưng mục đích của bọn họ đều rất rõ ràng, ủng hộ tôi, chúng tôi cũng sẽ ủng hộ dự án của bạn.

Chỉ sau một buổi tối, y cảm giác cơ mặt mình như đã cứng ngắc chết lặng, y biết thêm rất nhiều người, thế nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, có lẽ cả đời này họ cũng không thể chạm mặt lần thứ hai.

Đáng nhắc tới là y gặp được công chúa Na Trân, không ngờ gương mặt cô ấy rất thanh thuần vui tươi, nhìn qua đúng là một mỹ nhân khiến người khác động lòng, hơn nữa cô gái này toát ra vẻ thánh thiện, có cảm giác đây là một người đơn thuần.

Một cô gái như vậy mà lại có tin đồn cặp kè với nhiều tình nhân, nghe có vẻ

hơi mâu thuẫn, nhưng... có một người yêu như cô công chúa này hình như cũng là chuyện rất hạnh diện. Huyền Hiểu Đông hơi hiểu ra vì sao nhiều chính khách trẻ tuổi sẵn lòng cung phụng cô.

Chương 72

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ hoàng cung trở về, Huyền Hiểu Đông ở trên xe mà hai mắt đờ đẫn, ngay cả cuốn tiểu thuyết chưa đọc xong cũng không khơi dậy nổi sự hào hứng của y. Trong đầu y đang hiện đủ loại người, tước vị, chức vụ, gương mặt lẫn tính cách của bọn họ.

Thịnh Vô Ngung thấy y ỉu xìu, sợ rằng y đã tổn quá nhiều tinh lực vào việc ứng phó xã giao, tình hình tối nay quả thật làm khó người bình thường. Có lẽ Huyền Hiểu Đông sẵn sàng ra ngoài vắc nặng chạy năm cây số cũng không muốn đi xã giao cùng anh, anh cười hỏi: “Sao vậy? Em đang nghĩ gì thế? Một lát nữa mới về đến trang viên, nếu mệt thì ngủ trước một giấc nhé?”

Huyền Hiểu Đông lại hỏi anh: “Hôm nay sau khi Na Phong đi rồi, cái người mặc quân trang kia là ai? Trông mặt ông ta hết sức ngạo mạn.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Là cậu của Na Phong, em trai của tiên vương.”

Huyền Hiểu Đông: “Ồ... Trông ông ta rất nguy hiểm.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, vì quân quyền nằm trong tay ông ta.”

Huyền Hiểu Đông trầm tư, “Nhưng trông hôm nay tinh thần quốc vương Garan rất tốt.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Có rất nhiều phương pháp khiến người đang bệnh nặng bỗng nhiên sáng láng tràn trề tinh lực tạm thời như người bình

thường.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn y, “Quốc vương Garan tươi cười quá khoa trương, thái độ đối xử với tôi cũng rất bộp chộp, trước đây ông ấy hướng nội trầm ổn hơn nhiều, ông ấy thật sự thấy hứng thú với việc đôi chân của tôi phục hồi khỏe mạnh——Tôi tin hôm nay ông ấy cố tình thể hiện thật tốt trước mặt tôi, đại khái là sợ tôi mất lòng tin với dự án, không tiếp tục đẩy mạnh nó nữa.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, “Ông ấy rất coi trọng dự án này.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cho dù là ai thì đều biết dự án này mang đến lợi ích thực tế cho Garan, nhưng nếu như người kế nhiệm không phải mình, chẳng thà đi hủy hoại nó... Dù sao rút vốn cũng gây ảnh hưởng rất lớn với chúng ta.”

Thịnh Vô Ngung thở dài, “Hi vọng quốc vương Garan có thể hiểu rõ, ông ấy rất khoan nhượng với Na Tiêu, có lẽ vì có phần áy náy. Hiện tại xem ra ông ấy đang theo Na Phong, nhưng nếu thật sự gặp sự cố thì phải nhân lúc bây giờ mà tuyên bố thoái vị, để cho Na Phong kế vị, nhưng ông ấy lại không chịu... Tam hoàng tử thì hoàn toàn không đủ khả năng, tuổi còn nhỏ, cho dù quốc vương Garan có muốn thì nghị viện cũng sẽ không đồng ý một vị hoàng tử chưa thành niên, chưa đủ trưởng thành kế vị.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Liệu có phải Na Phong còn thiếu sót gì không? Chỉ có tư cách là cha anh ta thì mới biết được.”

Thịnh Vô Ngung suy nghĩ, “Có lẽ vậy, dù sao chúng ta chỉ là người ngoài cuộc.” Anh hơi dựa ra sau nhắm mắt lại, cuối cùng trên mặt cũng hiện vẻ mệt mỏi. Anh nhớ trước đây bản thân dồi dào tinh lực, sau khi tham gia những hoạt động ngoại giao thế này đến khi về vẫn có thể thảo ra báo cáo liên quan.

Nguyên nhân sức khỏe là thứ yếu, dù sao bản thân anh còn từng đang sót

cao vẫn cứ viết báo cáo suốt đêm, sáng hôm sau uống thuốc hạ sốt xong là tinh thần lại minh mẫn, tham gia các hoạt động công vụ như bình thường.

Tâm trạng mới là điểm mấu chốt nhất, trước đây tinh lực vô cùng vô tận là vì nhiệt huyết với công việc tăng vọt. Bây giờ anh đã nhàn nhã hơn rất nhiều, không thể thích ứng được với cường độ làm việc cao như lúc trước.

Huyền Hiểu Đông vươn cánh tay ra ôm lấy anh, để anh nằm ngang, thả lỏng hai chân, “Anh cố gắng nghỉ ngơi một lát đi.”

Thịnh Vô Ngung nhắm mắt lại nằm ngay ngắn, khoe miệng lại nở nụ cười, nghĩ thầm, khó trách người ta nói sự dụi dằm lâu dài làm hao mòn chí khí, người bình thường thật khó sống trước cửa ải sắc đẹp này.

Trở về trang viên, Thịnh Vô Ngung tìm Lê Khải nói chuyện trong thư phòng, kể lại cận kề quá trình gặp mặt ngày hôm nay một lần.

Lê Khải nói: “Ý cậu là, tuy bề ngoài Phi Lợi Thập X đã đến tham gia tiệc rượu, nhưng trái lại đã chứng minh quả thật sức khỏe ông ấy xảy ra vấn đề?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đúng, người thân cận nhất tất nhiên sẽ là người cảm nhận được sự khác thường đầu tiên. Nhưng Phi Lợi Thập X lại không làm đến nơi đến chốn, không muốn xác định ngay ứng cử viên kế vị, rất có thể ông ấy đang quan ngại điều gì đó.”

Lê Khải nói: “Hoàng tử Na Phong là người thừa kế đầu tiên, bây giờ chúng ta đang lo lắng nước A tranh thủ thừa nước đục thả câu, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra đảo chính. Nếu quả thật tình thế biến đổi lớn, chúng ta cần phải đổi phó sớm.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Hiểu con không ai khác ngoài cha, hôm nay Hiểu Đông nói một câu làm tôi cảm thấy rất có lý. Có phải Phi Lợi Thập X biết rõ hoàng tử Na Phong có điểm gì không phù hợp để thừa kế ngôi vua không? Bởi vậy ông ấy mới không làm đến cùng, không muốn bắt cản truyền ngôi mà phong tỏa tin tức bản thân sinh bệnh, vẫn tiếp tục cố gắng trị liệu. Hôm

nay tôi thử nhắc đến chuyện bản thân mạo hiểm chọn phương án trị liệu mới, rõ ràng ông ấy cảm thấy rất hứng thú.”

Lê Khải cầm bút từ từ viết vài dòng ghi chú xuống dưới cuộc đối thoại, bỗng nhiên nói: “Gan có vấn đề... Liệu có phải ông ấy đang do dự có nên mạo hiểm cấy ghép gan mô phỏng sinh học không? Việc cậu đã cấy ghép thành công thần kinh cột sống mô phỏng sinh học có lẽ đã cho ông ấy vài phần tự tin. Dù sao không phải ai cũng có thể chấp nhận sự nguy hiểm như vậy, phần lớn người ta chỉ chọn gan nhân tạo, nhưng việc này hạn chế rất nhiều. Nếu như chức năng gan của bản thân đã hoàn toàn vô dụng thì hiệu quả gan nhân tạo cũng chỉ rất có hạn, ngành gan sinh học đang mạo hiểm rất lớn...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Có thể là vậy.”

Lê Khải nói: “Theo ý kiến của cậu, Na Phong có thể tồn tại vấn đề gì? Trong mắt nhân dân, cậu ta có thể được coi là hình tượng người thừa kế hoàn hảo, trẻ trung khỏe mạnh, hòa đồng và giàu chí tiến thủ, được nhận sự giáo dục bậc đại học, tiến bộ và dân chủ...”

Thịnh Vô Ngung nghĩ ngợi, “Phần lớn hình tượng các chính khách đều có ê-kíp dày công thiết kế, lúc Na Phong du học ở nước ta, hình tượng luôn rất hoàn hảo. Nhưng trên đời không có ai là hoàn hảo cả, cho nên đương nhiên cậu ta có vài khuyết điểm không muốn cho người khác biết, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cậu ta trở thành một người lãnh đạo tiêu chuẩn. Dù sao hồi còn đi học, môn nào Na Phong cũng đứng top, thêm cả hành vi cử chỉ thành thực, làm một chính trị gia đạt tiêu chuẩn chắc chắn là không có vấn đề.”

Lê Khải: “Hay là mắc bệnh nhạy cảm nào đó không muốn ai biết? Ví dụ như... không thể sinh con? Cho dù kỹ thuật hỗ trợ sinh sản đã rất phát triển, nhưng cũng không ngoại trừ khả năng bản thân cậu ta không thể sinh con được.”

Thịnh Vô Ngung hơi cau mày, “Đây không hẳn là vấn đề, cho dù không thể có con cháu trực hệ thì vẫn có thể chọn người thừa kế ở hoàng thất, không

nhất thiết phải sinh con. Hiện tại quan niệm của xã hội về phương diện này đã vô cùng văn minh.”

Lê Khải: “Hay là vấn đề đạo đức?”

Thịnh Vô Ngung suy nghĩ, “Không loại trừ khả năng này, dù sao cuộc đời một con người quá dài, đều sẽ phải thay đổi.”

Lê Khải cười nói: “Nhà ngoại giao Thịnh từ nhỏ đã sáng dạ nhanh nhạy, nhìn người vô cùng thấu đáo, ấy vậy mà cũng không xác định được sao?”

Thịnh Vô Ngung giễu cợt nói: “Tôi với anh kết bạn nhiều năm rồi, chẳng phải tôi vẫn không thật sự hiểu hết anh sao?”

Vẻ mặt Lê Khải tỏ ra lúng túng, anh ta ho khụ một tiếng rồi lái sang chuyện khác, “Cho nên bước kế tiếp chúng ta dự định thế nào?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Lấy tình chế động, tôi thấy quốc vương Garan cũng chưa hẳn là đèn cạn dầu đâu, mấy vị hoàng tử chưa chắc đã chơi được ông ấy.”

Lê Khải bật cười, ngoài thư phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, Lê Khải hơi nhếch mày lên, đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông bưng một con heo sữa quay(*) màu vàng óng, cười hỏi bọn họ: “Làm heo sữa quay thử lò sưởi âm tường mới lắp, anh muốn ném thử không?”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Lê Khải nhìn lớp da heo bóng bẩy vàng ruộm lẫn mùi thơm phả vào mặt, “Rõ ràng là cậu muốn tới nhắc nhở ngài Thịnh nhà cậu nghỉ ngơi, sao lại cứ muốn mê hoặc tôi thế chứ... Đã thế thế này rồi...” Ăn cả đồng thịt heo sữa quay chứa lượng calo cao ngất ngưỡng nhất định sẽ mập, nhưng mà không ăn thì... Sự căm dỗ này thật sự quá lớn.

Cho dù là hiệu quả thị giác hay hiệu quả khứu giác thì vẫn đều là dạ dày của mình, đều điên cuồng nhắc nhở mình, muốn ăn!

Huyền Hiểu Đông bị anh ta chọc thủng mục đích thật, mặt không thay đổi chút nào, “Tôi thấy anh giữ gìn vóc dáng rất tốt, ăn một chút không sao đâu——Người nào tự gò bó quá cũng bất thường lắm.”

Lê Khải trầm nghi ngờ y đang cà khịa mình, “Ồ?”

Huyền Hiểu Đông lại tiếp tục miêu tả, “Phết rất nhiều lớp đường mạch nha đấy, anh xem lớp vỏ màu hổ phách vàng đều, giòn tan, thổi khí vào rồi nướng lên, do ở giữa có không khí cho nên có thể nhồi thêm gì khác vào bên trong bụng heo, thịt sẽ không quá lửa. Bên trong có nhồi thêm táo, tỏi băm, các loại hương thảo, một ít tôm biển...”

Lê Khải dứt khoát đầu hàng, “Cậu nói đúng, buông thả vừa phù hợp vừa có lợi với người khỏe mạnh, chúng ta tới ăn heo sữa quay đi! Hiểu Đông vất vả rồi!”

Thịnh Vô Ngung ở sau lưng chậm rãi nói: “Chú Hiểu Đông.”

Mí mắt Lê Khải giật giật, “...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không biết trên biết dưới, cháu ăn heo sữa quay chú Hiểu Đông làm cho mà còn vô lễ thế sao?”

Lê Khải quay lại trước bàn trà, “Được rồi, có thể được ăn món ngon như này, bảo tôi gọi bố cũng được hết——Chú Hiểu Đông, cháu muốn ăn da heo, muốn ăn phần bụng này!”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười điều khiển xe lăn đi tới, nhìn Huyền Hiểu Đông cầm dao thành thạo thái miếng da heo màu hổ phách ra, thái lợn sữa thành từng miếng một, sau đó đặt nước chấm đã chuẩn bị sẵn sang bên cạnh, ngửi mùi là sốt xí muội chanh, ngoài ra còn có một đĩa hỗn hợp bột ớt khô, vừng và thì là Ai Cập, đã vậy còn được phục vụ cả một bình nước đào mát lạnh trong vắt.

Lê Khải không thể nào chờ được nữa, cầm đũa gấp một miếng vừa có da vừa có thịt, béo nạc đủ cả chấm dấm vào bột ớt, nhét vào miệng ăn, hạnh phúc đến nheo cả mắt lại. Anh ta cầm cốc nước đào lạnh uống một ngụm lớn, đảo mắt thấy Nghiêm Duệ Phong đứng ở cửa, bèn vội vã gọi hấn: “Đội trưởng Nghiêm! Vào đây nếm thử này!”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Hóa ra đội trưởng Nghiêm cũng ở bên ngoài, mau vào đi.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Không cần đâu, nhà bếp nướng ba con, vừa nãy Huyền tiên sinh đã phần hai con cho cả đội rồi, cảm ơn.”

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: “Vậy thì vào uống ly nước trái cây đi.”

Nghiêm Duệ Phong không nói gì, đi vào ngồi xuống, Huyền Hiểu Đông rót cho hấn ly nước đào, Nghiêm Duệ Phong cầm lên từ từ uống. Hấn thấy Huyền Hiểu Đông đang giúp Thịnh Vô Ngung thái miếng thịt heo quay óng ánh, cẩn thận từng li từng tí chậm vào nước sốt xì muối rồi trực tiếp đút vào miệng anh, nhìn anh ăn, cười hỏi: “Thế nào?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ngon, đây có phải lò sưởi âm tường cổ xưa trong tiểu thuyết mà bác sĩ Tiểu Yến đề cử không?”

Huyền Hiểu Đông cười, “Đúng rồi, tác giả không thích cho anh ta vận dụng mấy cái kỹ năng cổ đại gì đó, cải tiến luôn lò sưởi âm tường thành lò nướng, sau đó làm heo nướng gà quay đều cực kỳ ngon. Nhân vật chính trong tiểu thuyết dựa vào cái này mà lôi kéo được một đồng quý tộc đứng xếp hàng ở chỗ mình, họ cung cấp cho anh ta rất nhiều thứ lợi.”

Lê Khải cười xùy, “Gì cơ? Chỉ dựa vào ăn ngon đã có thể lôi kéo được quý tộc á? Mơ mộng quá rồi đấy! Truyện này có logic không vậy? Đọc mấy danh tác hiện thực không tốt hơn sao?”

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nói: “Tôi thấy anh ăn vui quá nhỉ, xem ra vẫn chưa đọc hết danh tác thế giới, tư tưởng giác ngộ còn chưa đủ, còn chưa

thoát li phàm tục, theo đuổi sự hưởng thụ tinh thần.”

Lê Khải nhanh chóng chịu thua, “Được được được... Phàm tục là phong nhã, phàm tục là phong nhã(*), tôi sai rồi. Nhưng mà...”

(*)

Anh ta nhanh chóng bẻ cái chân giò trên khay, sau đó đứng phắt dậy, “Thế nhưng lão Thịnh à, chẳng phải trước đây cậu rất chững mắt mấy loại tiểu thuyết này sao? Nói gì mà làm lãng phí cuộc đời, ha ha ha ha ha. Tôi về trước đây! Cảm ơn!” Cái tên tiêu chuẩn kếp! Bạn học Thịnh Vô Ngung!

Anh ta nhanh chóng chuồn mất, Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung không nhanh không chậm nói: “Có ai quy định cuộc sống phải thế nào mới gọi là không lãng phí đâu, suy nghĩ của con người cũng sẽ thay đổi.”

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, Thịnh Vô Ngung cũng cười, Nghiêm Duệ Phong lặng thinh đứng phắt dậy, “Tôi đi tuần tra những nơi khác.”

✂.....

Chương 73

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kể từ sau khi sử dụng lò nướng kiểu lò sưởi âm tường quay được heo sữa thành công, trang viên mau chóng tiến vào thời đại đồ nướng: Gà nướng siro phong, cá nướng sả, vịt nướng nhồi sung ngọt, dê nướng bia nguyên con, vịt quay hương tỏi, gà tây nướng... Cảm giác như tất cả những thịt gì ăn được đều có thể cho vào nướng hết, Huyền Hiểu Đông chăm chỉ cùng các nữ đầu bếp không ngừng thử nghiệm, hiệu quả cũng rất tốt, mọi thứ đều có vẻ ngoài ngon mắt, lớp da vàng óng giòn tan, màu vàng ruộm bóng bẩy như phát sáng, cực kỳ mọng nước.

Giống như một cuộc giao lưu ẩm thực, Huyền Hiểu Đông còn làm thử nướng tê cay và đầu cá ớt băm cho nhóm đầu bếp nữ ngoại quốc nếm thử, cũng nhận được sự khen ngợi hết lời.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Nói chung sau một tuần lễ ăn uống, sắc mặt mọi người đều hồng hào sáng sủa hẳn lên, ví dụ như Thi Ký Thanh thỉnh thoảng tới báo cáo công việc cũng được ăn ké không ít, có phần sốt sắng, “Chị cảm giác quần mình siết chặt lại rồi.” Cô nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, vô cùng hâm mộ, “Huyền tiên sinh! Sao em vẫn cứ gầy vậy hả?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Vâng, vắc nặng chạy năm cây số, tay không leo núi một tiếng, bơi mười ngàn mét.”

Mặt Thi Ký Thanh xanh lét, “Mỗi ngày á?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Mỗi ngày.”

Tiểu Yến và Lý Lực nghe thấy phía sau cùng trộm bật cười, đến cả Nghiêm Duệ Phong cũng không nhịn được cười, “Đây là cường độ huấn luyện rất cơ bản.”

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: “Còn chưa tính đến lượng vận động cậu ấy trồng rau xới đất mỗi ngày, đất đai ở vườn sau của chúng ta đều là một mình Hiểu Đông gieo hạt.”

Anh nhìn Huyền Hiểu Đông, cười thầm trong lòng, chưa kể y còn bế một người đàn ông trưởng thành cao một mét tám mấy như anh vận động từ

trên xuống dưới, cùng anh tập phục hồi sức khỏe ở phòng thể hình và bơi ở bể bơi, những việc này với Huyền Hiểu Đông mà nói, gần như chẳng thể nói đây là cường độ vận động đàng hoàng, y chỉ đơn thuần tập cùng anh mà thôi.

Thi Ký Thanh nói: “Được rồi... Chị vẫn nên ăn uống điều độ thôi...” Cô vô cùng đau khổ liếc nhìn đĩa vịt quay xốp giòn vàng thơm trên mặt bàn, gan vịt được chiên mềm ảm như socola, khóc không ra nước mắt, “Về nước chị sẽ giảm béo sau.”

Huyền Hiểu Đông cười đặt một chung bí đao(*) trước mặt cô, bí đao xanh như ngọc có nhồi thịt tôm tươi, thịt cua, sò điệp khô, măng khô, hạt sen, chân giò hun khói thái mỏng ở bên trong, nước dung trong veo, múc một thìa vào miệng, mọi thứ mềm mại như tan trong miệng, ngon nuốt lưỡi. Thi Ký Thanh thở dài nói: “Giảm béo quá khó khăn.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông lại thái sợi cải trắng ra, ngâm qua nước đá rồi trộn lẫn với giấm đường và một ít mù tạt, “Ăn sáng thôi.”

Thi Ký Thanh vội vã gấp hai đĩa cải trắng sợi đút vào miệng, vừa mới ăn xong gan ngỗng mỡ bò, giờ lại được ăn vài đĩa salad cải trắng sợi cực kỳ mát lạnh, trong cái vị giòn tan thanh mát lại xen lẫn cả vị cay của mù tạt, cô khẽ thở dài, “Hể cứ ngon là kiểu gì cũng bỏ đường vào, đường đúng là thứ đại gian đại ác.”

Tất cả mọi người đều cười.

Sau khi ăn xong, Thi Ký Thanh, Lê Khải cùng mấy chủ quản dự án vào phòng họp, báo cáo tình hình dự án cho Thịnh Vô Ngung.

Huyền Hiểu Đông tới cánh đồng hoa một mình, cứ chậm rãi đi qua đi lại như con thoi xem hoa giống, kiểm tra tình trạng hoa.

“Mùa xuân không hợp trồng hoa hồng, tại sao lại trồng loài hoa hồng này? Có ý nghĩa gì đặc biệt sao?”

Huyền Hiểu Đông ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Duệ Phong, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Khoảng thời gian qua y đã quen việc đi tới đâu cũng có đội viên theo sau, thỉnh thoảng Nghiêm Duệ Phong cũng sẽ đi cùng y.

Y nói: “Ừm... Hoa hồng tuyệt vời, Vô Ngung đã dùng loài hoa này khi tỏ tình, trước đây tôi cũng cho rằng đây chỉ là hoa hồng bình thường, sau này mới biết thật ra phải cất công nuôi trồng thì mới thu hoạch được loài hoa có màu vỏ cau như này. Phần lớn hoa hồng rao bán trên thị trường đều có màu đỏ.”

Nghiêm Duệ Phong gật đầu, “Không tệ, rất có ý nghĩa kỉ niệm. Thế nhưng đợi đến khi xong việc ở Garan, chẳng phải những bông hoa này sẽ không có người chăm sóc nữa sao?”

Huyền Hiểu Đông chỉ thiết bị phun xối bên cạnh, “Không, tất cả đều được trang bị vòi phun nước tự động, có thể được vận hành từ xa và đặt thông qua thiết bị đầu cuối, sẽ có người trong trang viên chăm sóc chúng.”

Y nâng niu sờ những nụ hoa, “Đúng là mùa xuân không nên trồng hoa hồng, nhưng trồng ở đây vẫn nở ra vài bông thưa thớt, dựa theo hướng dẫn của người làm vườn, nên cắt toàn bộ nụ hoa đi để chúng tích trữ nhiều năng lượng hơn, sang năm sau mới có thể nở khỏe hơn, tươi tốt hơn. Chỉ là Vô Ngung nói, cây hoa này vào vốn dĩ đã không quen khí hậu, vậy mà những bông hoa này vẫn dốc sức nở được thì đúng là không dễ dàng, sao phải cắt đi, cứ giữ lại mà ngắm. Chúng ta cũng không cần bán hoa để thu lợi nhuận năm sau, chỉ cần để chúng nở hết rồi chăm bón cẩn thận là được.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Nếu đã tiếc như thế, vậy sao phải trồng? Vốn dĩ đã cố gắng tu sửa, sang năm mở rộng ra thì càng trồng được nhiều hoa hơn, lại chỉ vì bản thân muốn ngắm hoa mà hạn chế sự phát triển của nó.”

Huyền Hiểu Đông sửng sốt, không muốn tranh luận vô vị với Nghiêm Duệ

Phong, chỉ buồn cười nói: “Thế nhưng hoa này năm nay đã nở, sang năm vẫn lại nở nữa, cũng đâu phải chỉ nở một đóa.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Thịnh Vô Ngung tốn cả khoản tiền lớn để nuôi hết những bông hoa này, nhưng lại không lên được kế hoạch tử tế cho tương lai của anh ta và cậu sao? Bản thân cậu thì sao? Bây giờ cậu dồi dào tinh lực, cơ thể khỏe mạnh, cậu chăm sóc anh ta, rồi đến một ngày trong tương lai, anh ta khôi phục bước đi, không tiếp tục cần cậu chăm sóc và bầu bạn nữa thì sao? Cậu cứ nhàn nhã thong dong như này, hoàn toàn từ bỏ sự phát triển của bản thân, mấy ngày qua huấn luyện cũng chỉ vì bảo vệ anh ta, nếu có một ngày anh ta không cần cậu bảo vệ nữa thì sao?”

Huyền Hiểu Đông sầm mặt xuống, nhưng vẫn nén cơn giận, “Đội trưởng, anh có biết cá bàn sa đẻ trứng một lần có thể ấp ra bao nhiêu cá con không?”

Nghiêm Duệ Phong ngẩn ra, “Hả?” Vì sao tôi phải biết cá bàn sa đẻ ra được bao nhiêu trứng?

Huyền Hiểu Đông tiếp tục hỏi hần: “Anh có biết rau hẹ mùa xuân và rau hẹ mùa hạ khác nhau ở chỗ nào không? Anh có biết bọ rùa bẫy đóm(*) là loài quen ăn thực vật hay ăn thịt không? Anh có biết hoa hồng đỏ và hoa hồng Trung Hoa(*) có gì khác nhau không? Anh có biết vì sao nước canh cá có màu trắng sữa không?”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Y tiến lên trước một bước, trong đôi mắt chan chứa ý cười, “Anh có biết bản dịch hay nhất ‘Áo cưới thiên đường’(*) của Yeats là do ai dịch không?”

(*)

Nghiêm Duệ Phong ghen lòi, “Cái gì vớ vẩn vậy...” Sao lại nhảy từ rau hẹ mùa xuân sang thơ của Yeats?

Huyền Hiểu Đông nói: “Những tri thức vô dụng với anh, anh cảm thấy không cần thiết phải bổ sung đúng không? Đội trưởng, anh hẹp hòi quá.”

Nghiêm Duệ Phong: “...”

Huyền Hiểu Đông ngắt một bông hoa vừa tủa xuống, hoa nở to như cái bát, cánh hoa mềm mịn như tơ lụa, y lắc bông hoa trước mặt Nghiêm Duệ Phong, “Đẹp không? Hoa này không có tác dụng gì với anh, nhưng cái đẹp của nó cũng không cần anh phải khen đẹp thì nó mới đẹp, mà bởi vốn dĩ nó đã đẹp sẵn rồi.”

Huyền Hiểu Đông đứng phắt dậy, nét mặt hài hước, “Không phải vì có tác dụng với một ai nên tôi mới tồn tại, tôi đã tồn rất nhiều năm mới hiểu được đạo lý này, trốn thoát khỏi sự vô cùng vô tận khi lấy lòng người khác. Đội trưởng... tôi rất cảm kích vì năm đó anh đã chỉ bảo cho tôi, nhưng hiện tại xem ra anh vẫn chưa thực sự hiểu.”

“Huyền Hiểu Đông không tồn tại vì ai, cũng không cần người khác chứng minh ý nghĩa sự tồn tại của bản thân. Cho nên cũng sẽ không tồn tại việc tôi sẽ rời đi trong ảm đạm bi thảm khi Thịnh Vô Ngung không cần tôi nữa. Đã mất đi tiền đồ, của cải, tình yêu,... những thứ mà rất quý giá trong mắt các người, có phải tôi đáng thương lắm đúng không? Chắc chắn tôi sẽ không có chỗ để đi khi về già? Chắc chắn tôi đã lãng phí thiên phú, lãng phí thời gian...”

Huyền Hiểu Đông tỏ ra có phần thất vọng, “Tôi sống một mình cũng rất tốt, đương nhiên, hiện tại tôi ở bên Thịnh Vô Ngung cũng rất vui vẻ. Bởi vì tôi thật sự vì anh ấy nên đã ngắm được những quang cảnh khác nhau, gặp

được những tri thức mới mẻ. Càng quan trọng hơn là, từ trước tới nay anh ấy luôn tôn trọng thế giới của tôi.”

Y nhìn Nghiêm Duệ Phong, “Năm đó đội trưởng cũng dẫn tôi mở mang tầm mắt, học được rất nhiều thứ, thực hiện rất nhiều nhiệm vụ. Thời gian ở Sói Lạnh, tôi cũng đã rất vui vẻ, tôi cảm kích vì điều đó.”

“Thế nhưng rời khỏi Sói Lạnh rồi, tôi vẫn sống rất tốt, bản thân tôi càng đi càng thấy được trời đất bao la, về lại ngọn núi hoang do tổ tiên để lại, thử nghiệm cày cấy và gieo giống. Mỗi ngày của tôi đều rất phong phú, cho nên anh không cần phải tiếc nuối hay đau lòng vì điều này, là do mấy người dùng giá trị quan của bản thân để nhìn từ trên cao xuống phán xét cuộc sống của tôi, cho rằng tôi đã đánh mất tương lai, danh dự, vinh quang,... ở bên ngoài, tự cho là mình đúng nghĩ rằng đây là cuộc sống vô nghĩa vô giá trị, đó là một sự ngạo mạn. Không cần thiết phải vậy, tôi không cần người khác phải hướng dẫn cách sống cho mình.”

“Tôi hoàn toàn biết hiện tại bản thân đang làm gì.”

Huyền Hiểu Đông nhìn Nghiêm Duệ Phong, hắn không có phản ứng gì, lúc nào hắn cũng nghiêm túc, vui buồn chẳng tỏ như vậy. Bởi vậy y khẽ gạt đầu, xoay người ra khỏi cánh đồng hoa.

Y đi khắp vườn hoa một lượt rồi quay về nhà chính, phát hiện ra Thi Ký Thanh đã đi rồi, còn Thịnh Vô Ngung đang bơi một mình ở bể bơi.

Nước bể bơi trên gác mái xanh trong, nửa thân trên của Thịnh Vô Ngung còn đang mắc vào phao, anh đang nhắm mắt nằm ngửa, cố gắng khuấy động dòng nước bằng hai chân. Cơ thể cao lớn mảnh khảnh trắng đến phát sáng trong làn nước trong, Huyền Hiểu Đông ngồi xổm trên thành bể bơi, trên mặt không hề tỏ ra khen ngợi, “Tại sao không gọi em? Nguy hiểm quá.”

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, mỉm cười, “Tôi ở trên tầng thấy em và đội trưởng Nghiêm nói chuyện ở cánh đồng hoa, nghĩ chắc em sẽ về nhanh thôi nên mới không gọi em.”

Huyền Hiểu Đông hơi mắt tự nhiên, “Em xuống dưới đây.”

Y xoay người đi vào gian trong thay quần bơi, Thịnh Vô Ngung nhìn chăm chăm theo bóng lưng y, màu sắc trông mắt trở nên đậm hơn.

Xa như thế quả thực không nghe được bọn họ đang nói gì, nhưng bên cạnh anh lại có Lê Khải đọc được khẩu hình miệng.

Lê Khải hỏi anh có muốn biết bọn họ đang nói gì không, anh bảo không muốn, Lê Khải lại nhìn thêm một lát rồi cười, “Anh thật sự rất hâm mộ cậu, Vô Ngung, sao cậu lại may mắn như vậy chứ?”

Lê Khải lại nhìn anh thêm vài lần với vẻ ghen tị rồi mới đi, cuối cùng anh vẫn không nhìn được, đi mở camera lên xem. Cánh đồng hoa, nhà kính, rừng cây ăn quả, tất cả đều có lắp camera, độ nét còn rất cao, thuận tiện để làm việc từ xa, anh rất dễ dàng nghe được toàn bộ câu chuyện.

Hiện tại anh cũng không biết trong lòng mình cảm thấy ra sao, anh vừa thích một Huyền Hiểu Đông độc lập lý trí như vậy, lại phiền muộn vì y không quyến luyến tình yêu của mình, không ỷ lại vào mình. Trải qua một quá khứ độc nhất vô nhị thì sẽ cho ra đời một Huyền Hiểu Đông duy nhất, độc lập và sáng suốt như hiện tại.

Huyền Hiểu Đông đi rồi, anh mới nhìn thấy rõ ràng được biểu cảm trên gương mặt của Nghiêm Duệ Phong.

Đó là sự yêu thương đến từ nơi sâu thẳm, đó là sự cầu mong mà không nhận được, đó là sự tiếc nuối khi biết không thể nào khống chế và giữ lại một người nữa, anh hiểu rất rõ.

Tiếng nước khế vang lên, Huyền Hiểu Đông ở trên bờ làm vài động tác khởi động rồi nhảy xuống nước, bơi tới gần anh, trước tiên kiểm tra tình trạng tay chân anh một lần, sau đó mới yên tâm nói: “Lần sau nhất định phải có một người ở bên cạnh bảo vệ, anh mới được lợi xuống nước.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Tôi biết rồi, em bơi vài vòng trước khởi động cơ thể đi, nếu không sẽ không tốt.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, xoay người nhanh chóng bơi trong bể, vừa giống như một chú cá mập trắng mạnh mẽ, lại vừa giống như một chú điều hâu hải cánh trên bầu trời xanh bao la.

Đẹp đẽ, bồng bồng sức sống, tràn ngập vẻ ngang tàng, bởi vì không có cách nào khống chế, vậy nên mới càng ngày càng khiến cho người ta ngóng trông.

✂.....

Chương 74

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trời xanh mây trắng, cát bạc sóng biếc, rất nhiều khách du lịch đang du ngoạn trên bờ biển, bận rộn không ngừng, khung cảnh nhộn nhịp vui tươi.

Ánh mặt trời tháng năm đã có phần gay gắt, Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung đều mặc áo sơ mi cộc tay hoa nhí rực rỡ và quần soóc đi biển rộng rãi, chân đi giày đi biển, đeo kính râm, tay trong tay thong thả cùng nhau tản bộ trên bờ cát.

Làn sóng xanh lam mang theo bọt trắng tràn vào bãi cát, sau đó lại rút lui ra ngoài biển, khiến bãi cát bị san bằng. Hai người họ sở hữu vóc dáng cao lớn, mặc dù kính râm đã che mặt nhưng cả hai sóng vai nhau mà đi, lại thêm áo sơ mi hoa nhí mỏng manh không che được cơ bụng hút mắt và đôi chân dài thẳng, cho nên vẫn cứ là hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt của các thiếu nữ.

Cách bọn họ không xa có một đôi tình nhân đang ngồi dưới tán ô trên bãi cát, người đàn ông có vẻ là người làm công ăn lương, đã ở cái chôn đẹp để xả hơi này rồi mà vẫn còn bận bịu tăng ca trên bờ cát, ra sức gõ chiếc laptop đang mở trước mặt. Cô gái ngồi bên cạnh thì buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo tắm, trông nhỏ nhắn ngọt ngào, cầm trong tay ly nước trái cây đang uống. Đây chính là La Yến và Lý Lực đang ngụy trang thành một cặp yêu nhau.

Thậm chí xa thêm chút nữa còn có Lê Khải và Nghiêm Duệ Phong, hai người cũng mặc thường phục, ngồi ở đài ngắm cảnh trước khách sạn gần đó, quan sát từ trên cao xuống, thu toàn cảnh bãi biển vào tầm mắt.

Bốn đội viên còn lại thì tản ra xen lẫn trong tốp khách du lịch trên bãi cát.

Lê Khải vừa hút ngậm nước dừa mát lạnh, vừa nói với Nghiêm Duệ Phong, “Mặc dù là kỳ nghỉ hiếm hoi, vậy mà vẫn làm phiền các cậu.”

Nghiêm Duệ Phong đeo kính râm, mặt không cảm xúc, “Không sao, nên làm thôi. Dù sao chúng tôi đều nhận lương cao—À đúng rồi, quên mất còn anh.”

Lê Khải: “...”

Lê Khải: “Thật sự muốn biết cậu không ưa tôi ở đâu đấy.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Là anh không ưa tôi.”

Lê Khải giật mình, “Vậy mà cậu cũng nhận ra ư?”

Nghiêm Duệ Phong lạnh lùng nói: “Nghề này của chúng tôi phải có trực giác rất tốt.”

Lê Khải hiểu kỳ hỏi: “Vì sao? Lúc các cậu chọn người cũng cần đo trực giác à? Đo như thế nào? Vẫn còn biện pháp huấn luyện gì hả? Hay là dạy tôi đi, chúng ta bù trừ cho nhau.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Những người trực giác kém đều đã chết rồi.”

Lê Khải: “...”

Nghiêm Duệ Phong hỏi ngược lại anh ta, “Mặc dù ban đầu không quen biết, nhưng trước đây hợp tác vẫn còn ổn, rốt cuộc tại sao mấy ngày qua anh bỗng nhiên không hợp mắt tôi?”

Lê Khải gật đầu, “Cái nghề này của chúng tôi cũng cần sức quan sát nhanh nhạy, cũng giống như các cậu, ai có khả năng quan sát kém đều chết cả rồi.”

Nghiêm Duệ Phong: “Cho nên?”

Lê Khải có phần bất đắc dĩ, “Cậu tư tưởng bạn đời của chú nhỏ tôi, cậu nói xem? Cậu tưởng ánh mắt mình che giấu kín lăm à?”

Nghiêm Duệ Phong liếc mắt nhìn anh ta, “Tôi sẽ tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, duy trì sự chuyên nghiệp, anh yên tâm.”

Lê Khải chìa tay ra, “Chân thành thì chúng ta còn có thể hợp tác tốt đẹp được.”

Nghiêm Duệ Phong lạnh nhạt nói: “Nhiệm vụ của chúng ta không giống nhau, không cần hợp tác, đừng có gây thêm phiền phức là được.”

Lê Khải: “...” Cảm giác hôm nay không tán gẫu nổi nữa.

Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung vừa đi dạo bờ biển vừa trò chuyện, “Anh mệt không? Muốn ngồi ghế tựa nghỉ ngơi trên bãi cát một lát không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi không sao, đã khá hơn rất nhiều rồi, cảm giác gần như đã có thể giống người bình thường, chỉ là đi bộ trên cát đúng là tốn sức hơn, nhưng giẫm lên hạt cát có cảm giác rất thích.” Không ngờ rằng anh còn có ngày có thể đứng trên bãi cát.

Huyền Hiểu Đông nói: “Vậy thì tốt... Nhưng mà bãi cát nhiều người quá...” Y cực kỳ có cảm giác không an toàn.

Thịnh Vô Ngung nói: “Đừng lo lắng, nếu quốc vương đã xuất hiện, tất nhiên sẽ gió êm sóng lặng, ít nhất một tháng tới đây sẽ không sao. Nhân lúc kỳ nghỉ còn chưa tới, du khách vẫn chưa nhiều lắm, chúng ta cố gắng vui chơi thăm thú. Lát nữa bữa trưa ăn hải sản, chúng ta đi dạo chợ du lịch ở khu này, ở đó rất nổi tiếng và sầm uất.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Đúng là rất có cảm giác nghỉ dưỡng.” Tâm trạng được thả lỏng theo từng đợt sóng biển và những cánh hải âu trắng bay lượn,

quả thật khiến tinh thần người ta dễ chịu.

Hai người đi chậm rãi chốc lát, lại lội xuống nước bơi thêm một lúc nữa. Huyền Hiểu Đông vẫn lo lắng hai chân Thịnh Vô Ngung vận động quá độ, bèn quay về dưới tán ô trên bãi cát, lấy kem chống nắng giúp anh thoa lại.

Thịnh Vô Ngung nằm trên ghế bãi cát, duỗi thẳng cặp chân dài. Bắt đầu có những cô gái xinh đẹp cởi mở táo bạo đến bắt chuyện, bọn họ từ chối mấy lần xong, cuối cùng vẫn không chịu nổi trước sự nhiệt tình của con gái nước ngoài, đành đứng dậy thu dọn trở về khách sạn view biển gần đó ăn cơm trưa.

Trên bàn bày hải sản trứng tôm xào hành, cá chình biển nướng cà chua, cua biển hấp phô mai, tôm hùm sashimi, mỳ trứng cá muối, canh rong biển. Trong phòng khách sạn, Lý Lực cũng đã kiểm tra kỹ lưỡng một vòng, mọi người cùng nhau vây quanh một chỗ, vui vẻ bắt đầu ăn.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Cảm giác như đang đi nghỉ dưỡng này vô cùng có sức cuốn hút. Ăn lửng bụng, Thịnh Vô Ngung cầm máy tính bảng lên chỉ vào, thảo luận với Huyền Hiểu Đông, “Lát nữa chúng ta có thể mua ít đồ ở đây, chỗ này có rất nhiều thực phẩm đặc sắc và hải sản phơi khô, còn có các loại gia vị đặc trưng của Garan, có thể cố gắng chọn mua một phen.”

Huyền Hiểu Đông hơi băn khoăn, “Hôm nay anh đã đi bộ nhiều rồi, hay là đừng đi chợ nữa.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Trên đường có rất nhiều cửa hàng dừng chân, rao bán đa dạng đủ loại quà vật đặc sắc, khi nào mệt chúng ta đi ăn là được.”

Huyền Hiểu Đông thấy anh kiên trì như vậy, có vẻ như rất hào hứng thì cũng chỉ đành đồng ý, trong lòng biết rõ có lẽ anh còn vì bản thân y. Dù sao đối với Thịnh Vô Ngung mà nói nơi này không còn xa lạ gì, bỗng nhiên anh lại khăng khăng dẫn theo mọi người cùng ra bờ biển ngắm cảnh du lịch, rõ ràng là quan tâm tới bọn họ, chẳng mấy khi ra nước ngoài một lần mà hôm nào cũng phải ở ru rú trong trang viên.

Lê Khải cười nói: “Đi dạo phố với nhau là chuyện một cặp đôi đang yêu phải làm nha.” Anh ta nói xong thì cảm giác được Nghiêm Duệ Phong bên cạnh hạ kính râm nhìn mình, bèn thản nhiên nói tiếp: “Hiếm khi mượn được biệt thự view biển của hoàng tử Na Phong, lần này chúng ta phải ra sức chơi cho đã ghiền mới được.”

Lê Khải cười ha ha, cũng cầm điện thoại lên tra cứu hướng dẫn, “Gần đây còn có bảo tàng địa chất, rất nổi tiếng trên quốc tế, sáng mai cũng có thể đi thử xem sao.”

La Yến hiếu kỳ hỏi: “Bảo tàng địa chất có gì hay mà xem?”

Lê Khải nói: “Tôi học khảo sát địa chất, thật ra ngành học này thú vị lắm...” Anh ta thao thao bất tuyệt với La Yến, Lý Lực ở bên cạnh nói: “Hóa ra anh học khảo sát địa chất, chắc là trong trường ít con gái lắm nhỉ? Không dễ tìm bạn gái đâu.”

Lê Khải bị đâm trúng vết thương lòng, chua xót nói: “Chứ còn gì nữa! Con gái chủ yếu đều tập trung vào chuyên ngành giám định đá quý và chuyên ngành thiết kế...”

La Yến nói: “Chuyên ngành đá quý nghe tuyệt thật đấy! Lần trước tôi đi du lịch mua được miếng ngọc, anh có thể giám định giúp tôi không?”

Lê Khải nói: “Được chứ, về biệt thự tôi bật đèn giám định xem giúp cô...”

La Yến vô cùng vui mừng, Lý Lực ở bên cạnh hỏi: “Chuyên ngành này khó tìm việc làm đúng không? May mà anh còn học ngoại ngữ... Nếu không cũng khó đổi nghề...”

Lê Khải: “Cũng không hẳn... Chuyên ngành này của bọn tôi có rất rất nhiều người nổi tiếng... Phu nhân của một vị lãnh đạo cũng là một trong những người đứng đầu ngành đấy...”

Cảm giác như bản thân bị cây kim chọc trúng, Lê Khải vô tội liếc sang Nghiêm Duệ Phong. Nghiêm Duệ Phong mặt mũi vẫn vô cảm nhưng lại đang thầm nín cười. Lý Lực theo đuổi Tiểu Yến đã nhiều năm, bây giờ anh ta lại mồm mép tép nhảy đi bắt chuyện với Tiểu Yến, đã vậy gia thế còn lẫy lừng, sao Lý Lực có thể không đề phòng cho được?

Cả nhóm người ăn no rồi lại ra khỏi khách sạn, đi bộ về phía chợ Rosa nổi tiếng, lại tiếp tục chia thành hai người một nhóm, lấy Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông làm trung tâm, như gần như xa bảo vệ phía sau.

Quả nhiên khu chợ vô cùng náo nhiệt, phần lớn toàn là du khách nước ngoài qua lại không ngớt, mặt tiền cửa hàng đều sơn màu sắc nhẹ nhàng tươi sáng, trông cực kỳ nên thơ.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông nhìn thấy một cửa hàng phù hợp thì vào xem thử, không lâu sau mua ngay được rất nhiều ốc biển, thịt khô, cá khô, nước mắm, hải sản, rong biển,... toàn là những nguyên liệu thường ngày rất ít khi thấy. Ngoài ra còn mua thêm các loại sốt, gia vị, thêm cả vài món đồ trang sức, rồi lại mua quà tặng cho từ trên xuống dưới nhà họ

Thịnh.

Huyền Hiểu Đông mua một cái vali du lịch để chứa hết đồ, nhìn thấy lề đường có không ít hàng ăn vặt, trong đó có một loại bánh nóng hồi trông rất thú vị, dùng cà thái sợi, thịt dê tươi được băm nát và xếp thành từng lớp đè lên nhau, ở giữa kẹp hành tây và cà chua, đậu khấu và trứng tráng mỏng, thêm cả phô mai và nước sốt đặc biệt, ngửi mùi cực kỳ thơm. Bọn họ mua một phần cho hai người rồi chia nhau nếm thử, mềm thơm đậm đà, không hề có mùi hôi của thịt dê, được làm rất khéo.

Lại có cả một hàng thiên nga quay trông rất độc đáo. Bên ngoài là thiên nga lớn, nhưng bên trong lại bọc chim tùng kê, bên trong chim tùng kê lại bọc chim cú, bên trong chim cú lại bọc chim sẻ, mỗi một lớp đều nhồi thêm nhân thịt và các loại gia vị, các lớp đều được quay chín rồi xẻ ra bên lề đường. Từng lớp thịt đều xẻ thân và cặp chân chim xuống, tất cả xương đều được lọc hết, tài nghệ tinh xảo khiến cho mọi du khách đi qua không khỏi ngẩn chân quan sát. Huyền Hiểu Đông cũng không nhịn được dừng lại nhìn một lát.

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Em muốn mua một con không? Lạc đà sa mạc nướng bên kia cũng tương tự, lạc đà bọc dê, dê bọc thỏ, thỏ bọc gà, gà bọc cá... vẫn là các lớp bọc lấy nhau. Kiểu chim quay này tôi đã từng đọc được trong sách, nhiều nhất là mười bảy loài chim bọc vào nhau.”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Được rồi, thật ra trông hình ảnh thì mới mẻ, nhưng ăn rồi mới thấy hương vị không đặc biệt lắm.”

Thịnh Vô Ngung cười đang định nói gì thì bỗng nhiên điện thoại kêu, anh nghe máy, “Na Phong điện hạ.”

Huyền Hiểu Đông thấy anh nghe điện thoại, bèn mua hai ly nước ép trái cây tươi ở quầy đồ uống ven đường rồi đưa cho anh, kéo anh ngồi xuống. Thịnh Vô Ngung cười với y, nói vài câu với Na Phong rồi cúp điện thoại, đưa ly nước lên miệng uống, “Chẳng phải chúng ta mượn biệt thự view biển của hoàng tử Na Phong sao? Cậu ấy nói đúng lúc có hoạt động chính vụ ở gần đây, buổi tối sẽ tới ăn một bữa.”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Vừa hay chúng ta cũng có thể biết thêm tình hình gần đây của quốc vương.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, “Vâng.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Công chúa Na Trân cũng đi cùng.”

Huyền Hiểu Đông: “Vậy nên chuẩn bị trước một chút chứ nhỉ? Có cần em đặt bữa tối trước ở khách sạn rồi giao về biệt thự không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Được.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Anh còn muốn sắp xếp gì nữa không? Ví dụ như muốn ăn giấm chẳng hạn?”

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, “Được rồi, tôi biết em không ghen một chút nào.” Chẳng qua tôi chỉ cần có lòng dạ khác là chắc chắn em sẽ quay đầu rồi đi mà thôi, không thèm đấu tranh vùng vẫy gì hết.

Huyền Hiểu Đông khẽ cười, “Anh thích kiểu tình thú này thì em cũng có thể ghen cho phù hợp.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, nói: “Em ghen như thế nào?”

Huyền Hiểu Đông chậm rãi nói: “Cái này phải đợi buổi tối mới từ từ so đo.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Tôi rất chờ mong.”

Chương 75

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc quay về biệt thự view biển, Tiểu Yến và Lê Khải đều tò mò tới gần xem những chiến lợi phẩm mà Huyền Hiểu Đông mua về được.

Huyền Hiểu Đông vừa sắp xếp lại từng thứ một vừa nhìn, “Giấm đen lâu năm dùng nho chưng cất thành giấm thơm, quá trình ủ giống như làm rượu vang, hơn nữa còn phải đặc chế cất trong thùng gỗ sồi rất nhiều năm. Đây là giấm đen hàng đầu được ủ trong ba mươi năm, mua một chai về để sắp tới nếm thử, nếu ăn ngon thì có thể mua về tặng người khác. Chủ quán nói chỉ cần nhỏ vài giọt là sẽ tạo nên hương vị tuyệt vời, kết hợp với món nào cũng ngon.”

Tiểu Yến ngạc nhiên nói: “Chú trọng quá vậy! Nhìn thì trông cũng chỉ như giấm bình thường thôi mà! Sao hôm nay bọn em không thấy có loại giấm đắt vậy nhỉ?”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Mấy người không thông thả tìm kiếm trong cửa hàng nhỏ mà.” Y lại lấy một lọ thủy tinh có màu vàng đậm óng ánh ra ngoài, “Đây là dầu ngỗng họ tây, ép mỡ từ những con ngỗng béo ngon nhất, đổ một lượng lớn họ tây vào phi thơm lên rồi lọc lấy dầu ăn. Tôi ở trong cửa hàng ngửi được mùi hương đã thấy vô cùng đậm đà, cái này trộn với mì ăn rất ngon. Sáng mai tôi sẽ trộn để mọi người nếm thử, trộn salad cũng không tệ, thanh đạm hơn mỡ bò, nhưng lại thơm hơn so với dầu ô liu.”

Huyền Hiểu Đông lại nhặt mấy chai tương sốt ra ngoài, “Sốt lòng đỏ trứng, mắm ruốc, tương tỏi, còn có lòng hun khói, hùm... đây là lòng mực, trông

đặc biệt nhỉ? Ngoài ra còn có một ít hoa quả khô, mận khô, sung ngọt khô, hạnh khô, ô liu muối...”

Y đặc biệt nhắc lọ ô liu muối ra ngoài, “Cái này xịn, thịt rất dày, mọi người nhìn quả nào cũng thấy cực kỳ to. Bọn tôi ném thử trong cửa hàng rồi, hương vị rất ngon, mần mần tươi rói, giòn tan trong miệng, để lại vị ngọt lâu.”

Lê Khải nói: “Tôi thấy thường dùng kết hợp với rượu.”

Ba người bọn họ riu rít nói chuyện, kiểm kê lại hết đồ đã mua hôm nay một lần ở phòng khách. Thậm chí La Yến còn cầm điện thoại chụp liên tục, định chuẩn bị đi mua theo, mang về nước tặng người thân bạn bè, cứ như là khách du lịch thật sự vậy.

Sau khi đóng gói sắp xếp xong, Huyền Hiểu Đông mới về phòng, biệt thự view biển dĩ nhiên là ngay sát biển rồi, từ phòng ngủ nhìn ra ngoài có thể thấy mặt biển xanh biếc chiếm trọn hết tầm nhìn qua cửa sổ thủy tinh, đúng là sự hưởng thụ sang chảnh nhất.

Thịnh Vô Ngung nằm trên ghế sofa, tư thế nửa nằm dựa lưng ra phía sau, trong tay anh còn cầm màn hình điện tử và bút điện tử, hẳn là trước đó còn đang phê duyệt tài liệu dự án, nhưng giờ anh đã nhắm hai mắt ngủ thiếp đi, hàng mi dày buông xuống, trông hết sức yên tĩnh.

Rõ ràng anh đã vô cùng mệt mỏi, hai chân anh còn chưa đủ sức cất bước lâu tới vậy, chỉ vì muốn đi cùng y mà thôi. Huyền Hiểu Đông khẽ khàng đi tới, lấy màn hình và bút điện tử trong tay anh ra đặt sang bên cạnh, kéo rèm cửa sổ lại, cầm tấm chăn mỏng đắp lên người anh. May mà sofa rất rộng rãi và thoải mái, để anh nằm nghỉ ngơi một lát, lát nữa hoàng tử Na Phong còn đến nữa.

Thịnh Vô Ngung bị tiếng mưa gió đánh thức.

Ngoài cửa sổ đã nổi giông tố, mặt biển xanh biếc mênh mông sóng lặng trước đó giờ biến thành màu đen ngòm sâu thẳm, gió lớn mãnh liệt rít gào

phía bên trên. Anh mở mắt ra thì nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đang đứng trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh mưa gió ngoài biển.

Một tia chớp đánh xuống, giữa bầu trời xanh thẫm bị rạch ra một quãng sáng trắng, Thịnh Vô Ngung chống khuỷu tay lên, hỏi Huyền Hiểu Đông: “Mấy giờ rồi? Tôi đã ngủ rất lâu sao?”

Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn anh, “Anh mới ngủ nửa tiếng thôi, bỗng nhiên thời tiết thay đổi, nhanh thật, không biết hoàng tử Na Phong còn đến không.”

Thịnh Vô Ngung mở di động ra xem, “Đến, bọn họ sắp tới rồi. Bữa tối thế nào rồi?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không có vấn đề gì, quán gia ở đây đã sắp xếp ổn thỏa, mấy món đặc sắc em đặt trước ở khách sạn cũng đã được giao đến rồi.”

Thịnh Vô Ngung cười hỏi: “Có món gì?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ốc hấp bia, sashimi cá ngừ vây xanh, cua hoa tiêu, canh chua cá mập, tôm chì với mấy món khác nữa, cũng để quán gia thu xếp rồi. Cách thức tổ chức tiệc của họ rất thịnh soạn nên toàn mang những món ăn sang trọng, em cũng không cần bận tâm lắm. Quán gia cũng nói không cần chúng ta khách sáo như vậy, dù gọi thêm món nữa, đầu bếp của bọn họ vẫn có thể sắp xếp xong.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nói: “Tán gẫu tâm sự vài câu thôi, em thay quần áo đi, xem ra cậu ta sắp đến rồi.”

Anh đứng dậy thật chậm rãi, Huyền Hiểu Đông toan tới đỡ anh, hỏi: “Có cần chuẩn bị gậy chống cho anh không?”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Không cần đâu, kỳ lạ thật đấy.”

Hai người thay đổi lễ phục trang trọng, đi xuống cầu thang, quả nhiên thấy một đội xe sang trọng lái vào biệt thự trong mưa gió.

Hoàng tử Na Phong vẫn dí dỏm thân thiện như vậy, “Gió mặc gió, mưa mặc mưa, vẫn tới quây rầy mấy ngày nghỉ của các vị.”

Hắn tiến đến thân mật ôm Thịnh Vô Ngung, “Cực kỳ vui khi thấy anh bạn của tôi đã có thể đứng dậy.”

Hắn lại đi tới ôm Huyền Hiểu Đông, “Thứ lỗi vì đã làm phiền kỳ nghỉ của hai người, hi vọng cậu có thể chơi thật vui ở Garan.”

Công chúa Na Trân đeo hoa tai kiểu vòng hoa ngọc trai, mái tóc xoăn dày dùng búi tóc ngọc trai vàng cài gọn lại, phần đuôi tóc thì thả trên lưng, khoe ra bả vai mảnh mai tinh tế. Cô mặc một chiếc slip dress(*) màu mơ, từng cánh bướm màu mơ dính trên váy, rục rịch mà không tầm thường, trái lại khiến cả người cô phảng phất như được bao trùm ánh sáng dịu dàng. Lại thêm cô sở hữu nụ cười trẻ con, thậm chí trông có phần ngây thơ đáng yêu.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung tiến đến định làm nghi lễ hôn tay với cô, công chúa Na Trân cười nói: “Đừng khách sáo, bắt tay là được rồi.” Cô nàng yêu kiều nhìn Huyền Hiểu Đông, “Dù sao bây giờ ngài đã kết hôn với Huyền tiên sinh, tôi nên tránh bị hiềm nghi.”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười tiến lên bắt tay, “Công chúa dí dỏm quá, mời ngồi vào chỗ.”

Bốn người vào chỗ, quản gia chỉ huy bưng món ăn lên. Na Phong nói với Thịnh Vô Ngung, “Sau khi biết kỳ tích của cậu, hình như phụ vương đã hạ quyết tâm gì đó, gần đây chấp nhận phẫu thuật rồi, có mời vài chuyên gia nổi tiếng quốc tế đến.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Bệ hạ nhìn xa trông rộng, lại quyết đoán, tất có ngày được phù hộ hưởng phúc.”

Na Phong nói: “Nghe nói bác sĩ Witt chủ trị cho cậu cũng đã tới nước tôi, bây giờ trong hoàng cung đang có một nhóm chuyên chữa bệnh và trị liệu cho phụ vương.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Bác sĩ Witt chủ yếu tinh thông về khoa thần kinh, nhưng mà ông ấy cũng rất có trình độ ở lĩnh vực mô phỏng sinh học.”

Na Phong: “Hi vọng cha có thể khỏe mạnh trăm tuổi.”

Na Trân cũng cười nâng ly, “Vì sự khỏe mạnh của quốc vương?”

Na Phong mỉm cười nhìn cô, cũng nâng ly lên, trông tình cảm của hai anh em họ có vẻ rất tốt.

Món chính được đưa lên cùng nhau, Na Trân nói: “Nghe nói Huyền tiên sinh am hiểu mỹ thực, không biết đến Garan của chúng tôi đã thưởng thức được món gì ngon chưa? Anh có thích món nào nhất không?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Đều rất ngon, chân giò hun khói mà hoàng tử Na Phong chiêu đãi lần trước là để lại ấn tượng sâu sắc nhất. Sau đó chúng tôi có thử nhiều cách ăn, ví dụ như cơm chân giò hun khói nắm từng nắm, hương vị cũng rất tuyệt.”

Na Phong cười nói: “Đúng là sơn hào hải vị, hồi đi du học ở Hiên Viên, tôi thích nhất là cua sổng chân tái(*)...”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Chủ đề được dẫn tới ẩm thực ngon một cách tự nhiên, sau khi kết thúc bữa tối thì trò chuyện thêm một lát, Na Phong và Na Trân mới đứng dậy xin phép, cứ như thật sự chỉ tiện đường tới thăm hỏi mà thôi.

Trước khi đi Na Trân còn nắm tay Huyền Hiểu Đông, cười đến là dịu dàng rung động lòng người, “Huyền tiên sinh thật sự vô cùng xuất chúng, mong rằng anh và ngài Thịnh trăm năm hòa hợp, tôi sẽ gửi bù quà kết hôn cho cặp chồng chồng tài đức này sau nhé.”

Mưa to mịt mù, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông sóng vai nhau nhìn đoàn xe rời khỏi trong mưa bão, Huyền Hiểu Đông nói: “Kỳ lạ quá.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Quan hệ của quốc vương và thái tử rất lạ.”

Anh quay đầu nhìn thấy Lê Khải đang đứng ở cửa hiên nheo mắt nhìn mưa to, chậm rãi nói: “Thời tiết không tốt, chơi thêm một hôm nữa rồi chúng ta về trang viên.”

Tiến Na Phong và Na Trân đi rồi, Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung về phòng, tắm rửa xong thì lên giường, nhìn giông tố đan xen mịt mù bên ngoài, mặt biển nổi sóng dữ dội. Hai người nằm trên giường, cũng chỉ dựa sát vào nhau làm việc riêng của mỗi người, không nói gì cả.

Huyền Hiểu Đông cầm màn hình điện tử đang đọc một quyển tiểu thuyết mới, y vốn dĩ cảm thấy Thịnh Vô Ngung đã mệt mỏi từ sáng, chỉ muốn anh mau chóng đi ngủ. Không ngờ Thịnh Vô Ngung nửa nằm, mãi vẫn không nhắm mắt, chỉ trầm tư phóng tầm mắt ra khung cảnh sấm vang chớp giạt bên ngoài cửa sổ.

Cuối cùng y không nhịn được nữa, đặt màn hình điện tử xuống hỏi: “Anh không mệt sao?”

Thịnh Vô Ngung quay đầu, “Gì cơ?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Hôm nay anh đi lâu như thế, có phải rất mệt không? Em đấm bóp giúp anh nhé?”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười quay đầu nhắm mắt, “Tôi quen rồi, làm ảnh hưởng đến em nghỉ ngơi à?”

Huyền Hiểu Đông: “Không phải, có phải trước đây công việc của anh cũng như thế này không, ban ngày hoạt động công vụ gập gổ mọi người, đến đêm thì không ngừng hồi tưởng?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm... Theo bản năng nghề nghiệp, tôi quên mất mình đã không cần phải suy nghĩ thêm những việc này nữa.”

Huyền Hiểu Đông nhìn anh chăm chú một lúc lâu, sáp tới hôn lên môi anh, “Chúng ta có thể làm chút chuyện thư giãn.”

Thịnh Vô Ngung đưa tay xoa tóc y, “Không cần an ủi tôi, chỉ cần ôm là được. Không cần nghĩ những việc ấy, mặc dù có chút phiền muộn nhưng tôi đã bắt đầu cuộc sống mới, nhà ngoại giao là quá khứ rồi, tôi cũng rất

ngóng trông tương lai.”

Huyền Hiểu Đông ôm anh một lúc, hỏi: “Vậy anh đề cử tiểu thuyết cho em đọc đi, thể loại mà anh thích xem ấy.”

Thịnh Vô Ngung nghĩ ngợi, nói: “‘Bồ câu xanh’, tôi rất thích câu chuyện này, phong cách ngôn ngữ của tác giả này vững vàng, gãy gọn mà lại vô cùng đanh thép, khi tự sự luôn toát ra cảm giác tàn khốc.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Là bi kịch sao?” Y không muốn đọc bi kịch.

Thịnh Vô Ngung nói: “Cũng không hẳn vậy, tuy nói hoàn hảo nhưng chỉ là cách viết, đặc biệt có thể huy động góc nhìn của người ngoài cuộc từ các độc giả. Em không đi sâu vào nó, nhưng em lại một mực quan tâm tới nhân vật chính của câu chuyện, em hi vọng anh ta hạnh phúc, cho dù anh ta cũng không phải một người tốt vẹn toàn trong quan niệm đại chúng—— Hơn nữa đây là câu chuyện về một hải quân giải ngũ, nhân vật chính là một binh sĩ chăn nuôi và huấn luyện bồ câu trên tàu biển, truyện viết về cuộc sống trên tàu, trên bến cảng của anh ta, sau đó là sinh hoạt sau khi giải ngũ, rất thú vị. Tôi cảm thấy có lẽ em sẽ thích đọc.”

Huyền Hiểu Đông lấy màn hình điện tử ra, Thịnh Vô Ngung nhấn xuống, “Tôi mua rồi, em vào đây là có thể đọc được tất cả sách mà tôi đã mua, có một ít là ngoại văn, có thể chọn bản dịch, ấn vào đây có thể đọc giới thiệu tóm tắt tác phẩm, bình luận sách và đề cử của người khác... Ừm, đây là cảm tưởng của bản thân tôi.”

Huyền Hiểu Đông nhìn thấy mặt bìa có một chú bồ câu màu xanh nhạt, được vẽ rất nghệ thuật, thoạt nhìn có cảm giác đây là thể loại văn chương vô cùng nghiêm túc và đồ sộ, nhưng y vẫn nhấn mở ra xem.

Vốn dĩ cho rằng đọc sẽ rất khó hiểu, nhưng cuối cùng đúng như lời Thịnh Vô Ngung nói, tác giả này thích dùng câu đơn, phong cách ngôn ngữ ngắn gọn thanh thoát, rất dễ đọc. Câu chuyện về hải quân huấn luyện và phong cảnh bến cảng ở các quốc gia nhanh chóng hấp dẫn y, đặc biệt có rất nhiều chương Thịnh Vô Ngung tự viết cảm tưởng. Ví dụ như ở một trang miêu tả

về bên cạnh nào đó, anh đã nhận xét một câu: “*Ở trên cao nhìn xuống, bàng quan, góc nhìn của thần.*” Y không kìm được đọc lại đoạn đó một lần nữa, quả nhiên cảm nhận được rõ hơn sự cô tịch thê lương.

Lại có thêm vài tình tiết đọc không hiểu, lại đối chiếu với lời bình của Thịnh Vô Ngung, lại cảm thấy được mở mang hiểu biết hẳn lên.

Sau đó, y gần như đuổi theo tất cả lời bình của Thịnh Vô Ngung để đọc quyển tiểu thuyết này.

Thịnh Vô Ngung quay đầu nhìn dáng vẻ nghiêm túc đọc sách của y, biết rõ mình vẫn còn để trong lòng lời nói đùa của Lê Khải ngày hôm đó, y cũng bắt đầu muốn thấu hiểu thế giới của anh sao?

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, đưa tay ôm lấy vòng eo gầy mảnh mẽ săn chắc của đối phương, nhìn ra bầu trời đêm sẫm vang chớp giạt ngoài kia, lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Quốc vương Garan không hề né tránh việc gan mình xảy ra vấn đề trước mặt anh, hiển nhiên ông đã ngầm tiết lộ tin tức.

Mà rõ ràng Lê Khải cũng đã nắm lấy thời cơ này.

Vậy thì... cuộc phẫu thuật của quốc vương Garan có thành công không?

Anh phải làm thế nào để rút lui toàn thân, che chở được cho Huyền Hiểu Đông và trở về quê nhà của bọn họ? Nhắm mắt lại, dường như đã có thể quay về dưới giàn nho ở nông trường lưng chừng núi, chú mèo nằm nhoài bên chân, cún con chạy tót tót trong vườn rau.

Anh nhớ nhà.

✂.....

Chương 76

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm Huyền Hiểu Đông trở về trang viên, đi bằng máy bay trực thăng, lúc về đến trang viên đã là buổi trưa, tất cả mọi người dường như đều cảm thấy thả lỏng.

Cánh đồng hoa tươi dập dờn xinh đẹp như ngọc, rừng cây xanh um có vẻ cũng trở nên mượt hơn, vườn rau tươi tốt, tất cả đều đang vui vẻ nghênh đón các chủ nhân trở về.

Đến ngay cả La Yển cũng nói thăm: “Ồi cuối cùng cũng về đến nơi rồi.” Tuy bờ biển đẹp nhưng bọn họ vẫn đang đảm đương trọng trách bảo vệ, thật ra lúc nào tinh thần cũng trong trạng thái cảnh giác cao. Mặc dù bầu không khí luôn thoải mái, nhưng về đến trang viên vẫn khó tránh khỏi cảm giác thư thả tạm thời.

Huyền Hiểu Đông đứng trước vườn rau, nhìn những khóm a-ti-sô đã trở búp hoa, có vẻ như đã ăn được rồi, thêm cả ngò tây, cải trắng, hành lá và đủ loại hương thảo khác cũng mọc dài, chìa ra bên ngoài sum sê đáng yêu.

Y hái mấy búp a-ti-sô đã to bằng nắm tay xuống, sau đó lại hái thêm một chút rau mới, mang vào bếp nhờ đầu bếp chế biến. Chợt nghe thấy tiếng đàn dương cầm vọng xuống từ trên tầng, y biết ngay Thịnh Vô Ngung đang chơi đàn.

Huyền Hiểu Đông quan sát các đầu bếp cắt phiến lá và nụ hoa đi, xát chanh vào, sau đó xào lên, bèn tìm hai quả táo mang lên tầng.

Thịnh Vô Ngung ngồi trước dương cầm, chậm rãi chơi một bản nhạc. Huyền Hiểu Đông đi tới phía sau, cũng không quấy rầy anh, chỉ ngồi trên ghế sofa gần anh, cầm quả táo cắn ăn, vừa cầm màn hình điện tử mở “Bồ câu

xanh” còn chưa đọc xong trước đó, vừa phân tâm ngắm Thịnh Vô Ngung đang chơi đàn.

Mười ngón tay anh thon dài, linh hoạt nhảy nhót trên phím đàn, đôi chân giẫm lên bàn đạp, hàng mi buông xuống, sườn mặt cực kỳ anh tuấn. Thế nhưng chỉ đánh được một lát, Thịnh Vô Ngung thật sự không thể chịu được ánh mắt có cảm giác tồn tại quá mức mãnh liệt của Huyền Hiểu Đông, nhin cười không nổi, đành ngừng tay quay đầu bắt đắ dĩ nhìn y, “Em đọc sách thì cứ đọc đi, nhìn tôi như vậy làm gì? Bình thường không phải giờ này em đi huấn luyện sao? Sao hôm nay không đi?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, hôm nay bọn đội trưởng Nghiêm muốn học văn hóa, em không có hứng thú nên về.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Em không đi chăm vườn rau của em sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Vâng, em hái được mấy búp a-ti-sô về này, lát nữa làm cho bọn họ. Hôm qua món a-ti-sô chiên ở khách sạn ăn cũng khá ngon.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Ừ, cái này chỉ ăn được một chút búp hoa thôi, chế biến cũng khá lằng nhằng, nhắm rượu hay ăn sau khi uống rượu thì đều khá ngọt. Chiên với dầu thì hương vị lại bình thường.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, Thịnh Vô Ngung lại hỏi: “Hôm nay không nướng món nào theo cách mới nữa sao? Hay là chơi game?”

Huyền Hiểu Đông cười, “Em không thể chỉ ăn táo nghe anh đánh đàn được à?”

Thịnh Vô Ngung không nhin được cười, đứng dậy đi qua ngòi bên cạnh y, sô pha lún sâu xuống. Huyền Hiểu Đông gơ tay ôm lấy anh, cười đến là vừa lòng thỏa ý, Thịnh Vô Ngung nói: “Hiếm khi thấy có lúc em rảnh rỗi.”

Huyền Hiểu Đông hơi nghiêng đầu tựa lên bả vai anh, “Không biết vì sao nữa, gần đây luôn cảm thấy anh rất sầu muộn, muốn ở cạnh anh nhiều

hơn.”

Thịnh Vô Ngung hơi ngạc nhiên, “Rõ ràng thế sao? Thật ra tôi vẫn cảm thấy ổn, chỉ là hơi nhớ nhà.” Anh đưa tay vuốt tóc Huyền Hiểu Đông, những sợi tóc ngắn mảnh mượt đan vào những ngón tay anh.

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, em cảm thấy anh đang rất áp lực, từ trước đây cơ thể anh đã bị giam hãm một thời gian quá lâu.” Y nghĩ một hồi rồi bổ sung: “Giống như một chú sư tử bị nhốt trong lồng một thời gian dài vậy.”

Bàn tay đang vuốt tóc Huyền Hiểu Đông của Thịnh Vô Ngung chợt khựng lại, trượt tới môi y, đầu ngón tay anh tiếp xúc với cánh môi, anh biết nơi này giống như một cái công tắc.

Huyền Hiểu Đông thích hôn lên ngón tay anh, thích nắm tay anh xoa nắn thưởng thức, thích đan mười ngón tay của hai người vào với nhau.

Quả nhiên Huyền Hiểu Đông nắm chặt lấy tay anh, xoa nắn theo thói quen trong chốc lát, đôi má mới ngại ngùng nóng bừng lên, y nhỏ giọng nói: “Vô Ngung... Em có chuyện muốn nói với anh.”

Đôi chân Thịnh Vô Ngung áp sát lên cơ thể y, “Không phải em có chuyện gì muốn làm chứ? Buổi chiều... cũng là khoảng thời gian cực ổn đấy.”

Huyền Hiểu Đông buồn bực, “Anh có thể lờ vụ này đi được không?”

Thịnh Vô Ngung nho nhã lễ độ, “Tôi rất là săn sóc người yêu đấy nhé, người yêu có nhu cầu gì, tôi đều có thể thỏa mãn em được.”

Huyền Hiểu Đông khẽ giọng: “Vô Ngung, em và Nghiêm Duệ Phong là đồng đội cũ, em biết thân phận của anh ta.”

Thịnh Vô Ngung vốn tưởng rằng sẽ được hưởng thụ một buổi chiều ngọt ngào sung sướng, có vẻ như chồng yêu dịu dàng săn sóc nhất của anh đang có ý định sẽ làm gì đó để chữa lành tâm hồn cùng anh, an ủi tâm trạng đang sa sút dạo này của anh. Nhưng anh cũng rất muốn trò chuyện bằng

cơ thể một lát, ôm hôn thật tâm đầu hợp ý, phương pháp xoa dịu tinh thần này hữu hiệu hơn bất cứ gì khác.

Thế nhưng anh không ngờ, ấy vậy mà người anh yêu lại chọn một buổi chiều yên ả nhàn nhã, đột nhiên chọc thủng lớp giấy dán cửa sổ mà không kịp chuẩn bị.

Nụ cười của anh nhất thời chưa thu về được, Huyền Hiểu Đông nhìn vào mắt anh, nhạy bén phát hiện ra, “Anh biết rồi à?”

Thịnh Vô Ngung im lặng, Huyền Hiểu Đông lại nói: “Chuyện này là kỷ luật, Nghiêm Duệ Phong chắc chắn sẽ không chủ động nói với anh rằng có quen em... Là anh đi điều tra sao?”

Thịnh Vô Ngung buộc phải giải thích, “Là sông Asan.”

Huyền Hiểu Đông kịp hiểu ra ngay tức khắc, “Bọn họ cũng nhắc tới sao? Đội trưởng sẽ không nói... Là... Tiểu Yến?” Y nhanh chóng đoán ra, lúc nào La Yến cũng đến trị liệu châm cứu cho hai chân của Thịnh Vô Ngung, khó tránh khỏi hai người tán gẫu với nhau. Thịnh Vô Ngung chỉ cần bắt được manh mối, vấn đề được suy đoán tìm hiểu ra cũng chỉ còn là yếu tố thời gian.

Là do bản thân y không cẩn thận, y cụp mi xuống, gương mặt hơi trắng bệch, “Đội trưởng Nghiêm... trước đây từng tỏ tình với em——Thế nhưng sau đó...”

Thịnh Vô Ngung nắm chặt lấy tay y, “Không cần phải nói, Hiểu Đông, tôi không để ý tới những chuyện đã qua đâu.” Anh cảm giác được bàn tay Huyền Hiểu Đông hơi lạnh, trong lòng ngày càng hoảng sợ, “Hồ sơ của hai người tôi không tra được, chỉ biết anh ta là người giới thiệu em vào học trường quân đội, là huấn luyện viên của em, cũng là người tiễn cử em vào bộ đội đặc chủng.”

Huyền Hiểu Đông im lặng một lúc, nỗ lực cười gượng, nói: “Thật ra em muốn nói, em biết anh dẫn theo những người này đến Garan, hẳn là có

nhệm vụ khác. Anh không cần chú ý đến em, nên làm gì thì cứ làm đó. Đúng là em thích thong dong tự tại, thế nhưng anh không giống vậy... Anh đừng vì em mà miễn cưỡng...”

Y nhìn vào đôi mắt Thịnh Vô Ngung, bỗng nhiên vốn từ trở nên nghèo nàn, không biết nên nói thế nào nữa. Anh là hùng sư, nên quay về lãnh địa của anh đi, đừng vì em mà làm một người bình thường, em sẽ áy náy vì điều đó.

Thịnh Vô Ngung đề lên y, bỗng nhiên hôn tới, nụ hôn này rất kịch liệt, Huyền Hiểu Đông hơi ngỡ ngàng nhưng cơ thể đã đáp trả trước cả tư tưởng, bọn họ hôn nhau rất lâu mới tách ra.

Ánh mặt trời hắt vào qua khung cửa sổ, Thịnh Vô Ngung giơ tay thô bạo xoa môi y, hơi nổi nóng: “Em đừng lại muốn rời đi.”

Huyền Hiểu Đông hoang mang, “... Em không đi mà.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi không miễn cưỡng vì em.”

Huyền Hiểu Đông bị anh đề lên lưng ghé xô pha, tư thế vô cùng bị động, “Ý em là... Bề ngoài anh không nhất thiết phải tỏ ra...”

Thịnh Vô Ngung lại cúi đầu chặn lời y muốn nói một lần nữa, lần này Huyền Hiểu Đông bị hôn đến thở hồng hộc, hai mắt mờ mịt, “Vô Ngung...”

Thịnh Vô Ngung thầm nói: “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay tôi, em không cần phải lo lắng.”

Huyền Hiểu Đông nhìn anh, va phải ánh mắt không cho phép kháng cự, đành phải trả lời: “Vâng.”

Thịnh Vô Ngung vuốt tóc trên trán y, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời kia, “Em thẳng thắn với tôi, tôi rất vui.”

Huyền Hiểu Đông không biết nói gì cho phải, y cảm thấy Thịnh Vô Ngung như nhìn thấu lục phủ ngũ tạng của y, nhìn ra được sự tự ti mà y che giấu

rất kỹ, nhìn ra được dự vọng chiếm hữu của y càng ngày càng tăng lên. Yêu một người sẽ không tìm lòng nổi mà lo được lo mất. Y không muốn né tránh kết cục, y cũng ham muốn quá trình này.

Thịnh Vô Ngung giơ tay vén cổ áo sơ mi của y lên.

Huyền Hiểu Đông chỉ có thể giúp đỡ.

Những lúc như bây giờ, lời nói không có tác dụng gì cả, có lẽ bọn họ cần trao đổi sâu hơn, cùng nhau cảm nhận áp lực, cùng nhau trút hết nỗi lòng và cảm xúc, cùng nhau phóng thích những gì nặng nề dồn nén trong lòng.

Đến bữa tối, cả hai không xuống ăn, chỉ dặn dò nhà bếp giữ lại thức ăn ngon là được. Hai người chỉ lười biếng nằm ôm nhau trên giường tỉ tê.

“Tôi không làm nhiệm vụ, tôi thật sự chỉ thực hiện hoạt động thương mại mà thôi, còn thân phận nhà ngoại giao trước đây là dùng để thu hút sự chú ý. Tôi đoán người làm nhiệm vụ thật là Lê Khải.”

Huyền Hiểu Đông hỏi khẽ: “Anh là môi nhử ư?”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Không... Tôi là thành ý.”

Huyền Hiểu Đông hiểu.

Thịnh Vô Ngung nói: “Để cho hoàng tử nào kế nhiệm thì chính sách đều có khả năng gặp rủi ro, chẳng bằng duy trì không thay đổi. Bởi vậy sau khi quốc vương Garan thả cho tôi tin tức gan ông ấy có vấn đề, Lê Khải đã hành động, truyền một vài tin tức. Đại khái nhờ một số thủ đoạn mà khiến quốc vương Garan lựa chọn phẫu thuật.”

“Quốc vương Garan chỉ cần có thể tiếp tục khỏe mạnh mười năm thôi là chúng ta cũng có thêm thời gian mười năm. Nhưng dù vậy, lần này chúng ta sẽ khiến những người thừa kế ngôi vua cảm thấy bất mãn... Kể cả Na Phong, dù sao cậu ta cũng là thái tử, là người thừa kế đầu tiên.”

Huyền Hiểu Đông trầm giọng nói: “Hôm đó anh ta tới dùng cơm, hình như vẫn thân thiện lắm mà.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thăm dò đấy, cùng với thành ý, đương nhiên cậu ta không thể cứ như vậy trở mặt ngay. Với lại cuộc phẫu thuật của quốc vương Garan vẫn chưa biết được, chỉ cần phẫu thuật gặp rủi ro, cậu ta vẫn là người thừa kế đầu tiên.”

Đầu óc Huyền Hiểu Đông đã đình công, “Nghĩa là chúng ta vẫn không thể làm gì ư?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đúng vậy, chúng ta không thể làm gì cả, chúng ta phải xem mấy vị thái tử kia sẽ làm thế nào. Thế nhưng tôi cảm thấy thời gian quá dài, tôi sợ em không thể chịu được những tháng ngày như vậy, tôi còn nghĩ, phải ứng phó với tôi và Nghiêm Duệ Phong, hẳn là em thấy phiền phức lắm... Em là người sợ phiền phức, em ở lại bên cạnh tôi là vì hai chân tôi không thể cất bước, là vì tính mạng tôi rơi vào nguy hiểm. Nhưng khi xác nhận tôi đã an toàn, xác nhận tôi đã khỏe mạnh, rất có khả năng em sẽ cảm thấy ở lại bên tôi quá nhiều phiền toái...”

Huyền Hiểu Đông nói khẽ: “Em sẽ ở bên cạnh anh mà.” Y lựa chọn chọc thủng lớp giấy cửa sổ này chính là vì không thể nào nhìn Thịnh Vô Ngung tiếp tục sầu não buồn bã như vậy nữa, còn cả dáng vẻ bình thản giả tạo mà anh khoác lên trước mặt y.

Thịnh Vô Ngung nói: “Nếu như ban đầu em thẳng thắn với tôi, tôi sẽ thay đổi cả đội.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Bọn họ đã là đội ngũ giỏi nhất rồi, từ khía cạnh an toàn mà nói thì là sự lựa chọn tối ưu... Hơn nữa đội trưởng Nghiêm... anh ấy là người tốt, anh ấy bảo vệ anh, em yên tâm.”

Thịnh Vô Ngung không nói gì nữa, chỉ vòng tay ôm lấy eo Huyền Hiểu Đông, nhắm mắt lại tựa như ngủ. Huyền Hiểu Đông đột nhiên hỏi anh: “Anh có đói bụng không?”

Thịnh Vô Ngung vẫn cứ nhắm mắt lại, nói: “Không đói bụng.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em cảm thấy có thứ rất phù hợp đưa cho anh nếm thử bây giờ.”

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung cũng mở mắt ra, hỏi y: “Gì vậy? A-ti-sô sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Giấm đen ba mươi năm tuổi mới mua về.”

Thịnh Vô Ngung nghiêng người đè y lún sâu xuống gối, “Biết rõ tôi ghen mà em còn khen anh ta?”

Huyền Hiểu Đông nhin cười, “Bây giờ nhớ lại em mới phát hiện ra, hóa ra anh đã ủ giấm bao nhiêu ngày rồi, vị chua đã đạt chất lượng rồi đây.”

✂.....

Chương 77

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông dậy làm bữa khuya.

Y mở ngăn đông tủ lạnh tìm đùi gà ra, cho vào chảo khô chiên ra mỡ, thả da heo và chân giò hun khói thái sợi vào, tôm nõn thì lấy nước nấu canh, làm được hai bát mỳ gà, lại ra ngoài tìm được dầu ngỗng hẹ tây vừa mới mua về trộn lẫn vào, thơm nức mũi.

Nhưng Huyền Hiểu Đông nhớ ra vừa nãy Thịnh Vô Ngung nói nhớ nhà, bèn mở tủ lạnh tìm một lọ đậu phụ dầu đỏ nấm mối(*), gấp ra vài miếng đặt lên trên bát mỳ, quay đầu lại nhìn thì thấy Thịnh Vô Ngung đã xuống tầng, đang cười nhìn y.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông lấy chai giấm trên tủ bát đặt xuống trước mặt anh, “Vài giọt là được.”

Ấy vậy mà Thịnh Vô Ngung cầm chai giấm lên thật, nhỏ vài giọt lên bề mặt bát mỳ, cầm đũa lên khuấy khuấy, ăn một miếng rồi gật gù cảm nhận dư vị, “Ngon, nhỏ giấm lên tâm trạng vui sướng, đúng là mỹ vị.”

Huyền Hiểu Đông nhin cười ăn mỳ của mình, “Ăn thôi, em đói tới mức tim

dán vào lưng rồi.”

Sức ăn của Thịnh Vô Ngung khá yếu, nhưng trải qua một phen vận động đúng là anh cũng đói bụng thật. Còn Huyền Hiểu Đông thì lúc nào cũng vận động nhiều, sức ăn lớn, đương nhiên là càng đói hơn rồi. Thế nhưng vừa này hai người như mũi tên trên nỏ, cho nên không để ý tới gì khác.

Bọn họ ngồi đối diện nhau ăn phần mỳ của mỗi người, Huyền Hiểu Đông ăn tiếp một bát lớn nữa mới tạm coi là không còn đói bụng, lúc này mới thanh thoi trò chuyện với Thịnh Vô Ngung, “Trước đó em không nói là vì không chắc anh có biết thân phận của đội trưởng Nghiêm không——Cái nghề này của chúng ta khi thi hành nhiệm vụ, cấm kỵ nhất là bị người ta vạch trần thân phận ở bên ngoài.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi hiểu.” Anh cũng vì nguyên nhân tương tự nên chỉ có thể hàm súc nói cho chồng mình biết chuyển đi này gặp nguy hiểm, dành cho y một buổi kết hôn qua quýt, lại úp úp mở mở đưa y đi hưởng tuần trăng mật đầy tính mạo hiểm này, cuối cùng người anh yêu lại cho anh một đáp án ngoài ý muốn.

Huyền Hiểu Đông nói: “Sau đó em thấy anh luôn rất khách khí với nhóm đội trưởng Nghiêm, không phải thái độ đối với vệ sĩ, còn cả Lê Khải nữa... Em buộc Trình Nguyên phải đi cũng vì em và cậu ta bất hòa đã lâu, lần hành động này em sợ vì mình mà ảnh hưởng đến anh, cho nên em đuổi cậu ta đi. Không ngờ người tới thay thế là Lê Khải, em đã nhận ra anh ấy biết dùng súng từ trước... Nghĩ thêm tới thân phận anh cả của anh nên cũng hơi hơi hiểu ra rồi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Dù nhìn thấu cũng đừng nói toạc ra, không nên hỏi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em hiểu mà.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cho nên rốt cuộc em và Trình Nguyên có thù cũ gì?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ban đầu cũng không có gì, cậu ta có bối cảnh, được nhảy dù hạ cánh trực tiếp vào vị trí văn chức, suốt ngày chỉ tay năm ngón.

Có lần vì cậu ta mà nhiệm vụ của mọi người suýt chút nữa thất bại, em trúng một phát đạn... Lúc đó em chẳng có gì, cậu ta lại tưởng em ghi hận mình nên dứt khoát ra tay để chiếm được lợi thế. Lần nào sắp xếp nhiệm vụ em đều rất khó chịu...”

Thịnh Vô Ngung hơi bực mình, “Đội trưởng Nghiêm thì sao? Là vết thương do súng bắn trên cánh tay trái của em sao? Hay là trên đùi?”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Y quên mất người đàn ông này đã quá quen thuộc với cơ thể mình, nhất thời cạn lời.

Thịnh Vô Ngung vẫn còn truy hỏi: “Vết thương trên bụng em nhìn không giống do súng bắn, là vết thương của...”

Huyền Hiểu Đông nói: “Thật ra đội trưởng Nghiêm có báo cáo lên, cậu ta bị xử phạt, thế nhưng rất nhiều chuyện cậu ta kìm hãm em, nói ra lại giống như chuyện bé xé ra to, không nói ra thì bản thân em khó chịu. Sau khi giải ngũ em chưa từng gặp lại cậu ta, hôm đó nhìn thấy Trình Nguyên, cậu ta tưởng em vẫn còn nhịn nhục như trước, mở mồm ngông nghênh. Em thấy bọn họ xuất hiện là biết chuyện đi này của anh rất nguy hiểm, nào dám giữ lại một nhân tố không ổn định như cậu ta ở đây...”

Thịnh Vô Ngung cau mày, “Em nên nói sớm với tôi.”

Huyền Hiểu Đông nhìn anh, “Không quan trọng nữa.”

Thịnh Vô Ngung vuốt ve cánh tay y, anh vẫn còn nhớ dưới lớp áo ngủ mỏng manh này là vết thương do súng bắn, anh say đắm cơ thể y cũng có một phần lý do là vì những vết thương này, nó giống như những huân chương cho công lao của y vậy. Một người đàn ông bình tĩnh khắc chế, lúc nào cũng tràn trề sức mạnh.

Huyền Hiểu Đông bị anh vuốt ve mà hơi ngứa ngứa, ngón tay thon dài của anh chu du trên cánh tay y giống như chơi đàn dương cầm, nhưng với y mà

nói chẳng khác nào một đốm lửa nhỏ.

Đêm nay y cảm thấy hơi đuối rồi, bèn giơ tay đè chặt những ngón tay của anh lại, bắt đắc dĩ nói: “Đã trôi qua rất lâu rồi, cũng đã trưởng thành cả, những việc này đều là chuyện thường như cơm bữa... Có lần đội trưởng còn suýt mất mạng, nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt rất nhiều ngày...”

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt hỏi: “Chính là lần cứu viện tôi phải không?”

Thật ra trước đó vẫn còn nữa, nhưng Huyền Hiểu Đông cảnh giác không nên nói tiếp, vấn đề là Thịnh Vô Ngung vẫn còn ghen, “Nếu không sao anh ta lại để em giải ngũ chứ...”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Y quả quyết nói: “Em ăn no rồi, em muốn đi bơi.”

Nước bể bơi dập dờn phát sáng dưới ánh trăng, Huyền Hiểu Đông thay quần bơi đứng trên thành bể khởi động, kéo giãn cơ bắp. Vóc dáng y rắn rỏi săn chắc, bắp thịt hết sức đẹp đẽ, tráng kiện thon dài, những vết sẹo cũ từng nhắc đến như ẩn như hiện.

Thịnh Vô Ngung cầm ly nước mơ chua ngồi trên bờ nhìn y nhảy xuống nước rồi bắt đầu bơi, cơ thể mạnh mẽ chẻ sóng mà lao đi trong nước, anh chỉ cảm thấy sinh hoạt kiểu này rất tuyệt.

Những tháng ngày yên ả trôi qua nhanh, hơn nửa tháng sau, hoàng tử Na Phong sai người đưa thiệp mời tới, mời bọn họ tham gia tiệc rượu ở cung săn bắn hoàng gia.

Thịnh Vô Ngung cầm thiệp mời lật qua lật lại xem thử, cười nói với Huyền Hiểu Đông, “Chắc là sức khỏe quốc vương Garan phục hồi tốt, nếu không cậu ta cũng không tổ chức tiệc tùng. Có điều tôi đến đó cũng không có tác dụng gì, đại khái chỉ ngồi tán gẫu với nhau, trái lại em có thể đi mở mang thêm kiến thức ở bãi săn hoàng gia, săn mấy con dã thú cho dã giեն.”

Huyền Hiểu Đông liếc sang Nghiêm Duệ Phong, nói: “Hơi nguy hiểm.” Cung sẵn bắn thì tất nhiên địa hình phức tạp, nếu là sẵn thú thì người mang theo súng ống rất nhiều, không thể tiến hành bảo vệ chu toàn.

Thịnh Vô Ngung nói: “Không ra ngoài sẽ không thể biết rõ tình hình cụ thể.”

Nghiêm Duệ Phong gật đầu, “Chúng tôi sẽ làm tốt phương án bảo vệ.”

Cung sẵn bắn hoàng gia Garan là nơi sẵn bắn nghỉ ngơi của các quốc vương Garan đời trước, núi non đẹp hữu tình, diện tích bãi sẵn rộng 3000 mẫu, lại dựa vào rặng núi Ansel, là một bãi sẵn có quy mô rất lớn.

Huyền Hiểu Đông đẩy Thịnh Vô Ngung xuống xe, mặc dù Thịnh Vô Ngung đã có thể đi lại nhưng lần này tới tham gia tiệc, lại xem xét đến yếu tố cung sẵn bắn rộng lớn, tình thế phức tạp nên vẫn chọn ngồi xe lăn, thể hiện mình hành động bất tiện sẽ hay hơn. Như vậy có thể hợp tình hợp lý từ chối nhiều cuộc xã giao không cần thiết, bảo vệ tương đối dễ dàng.

Na Phong bận rộn chủ trì, đương nhiên có quan lễ nghi tới đón tiếp trước, không lâu sau Thịnh Vô Ngung lại biến thành nhân vật quý một lần nữa, nhiều người không ngừng tới bắt chuyện với anh.

Lần này Huyền Hiểu Đông không tiếp tục đứng cạnh anh mỉm cười làm nền nữa, y đứng bên cạnh bàn tiệc cầm ly nước trái cây trong tay, đảm bảo Thịnh Vô Ngung luôn nằm trong phạm vi của mình.

Nhưng y không ngờ công chúa Na Trân lại tới gần mình, “Chào Huyền tiên sinh.”

Huyền Hiểu Đông vội vàng nâng ly cười mỉm, “Công chúa điện hạ.”

Bàn tiệc đứng nằm dưới một tàng cây rục rờ tươi tốt, Na Trân mặc váy lễ phục hoa lệ nâng ly với y, vô cùng tao nhã, “Hình như Huyền tiên sinh không thích sự kiện này cho lắm.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Nhiều người lạ quá, quả thật có chút câu nệ.”

Na Trân cười rất thân thiện, “Ngài Thịnh đi mấy sự kiện kiểu này thì lại như cá gặp nước, hai người bù trừ cho nhau.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ thầm chắc cô không biết nửa đêm anh ấy vẫn còn bề bộn như vậy, đây chính là thế giới của người đi theo chủ nghĩa hoàn hảo, họ đã ngầm phải đánh đổi rất nhiều để nhận được sự đánh giá là tài giỏi xuất chúng, cử trọng nhược khinh trong ánh mắt của tất cả mọi người. Y thương Thịnh Vô Ngung.

Na Trân cười nói: “Hôm trước đi cùng anh hai nên tôi chưa có cơ hội giải thích với Huyền tiên sinh. Trước đây tôi có theo đuổi ngài Thịnh, thật ra là xuất phát từ suy tính kết hợp giữa chính trị và lợi ích. Đương nhiên quả thật ngài Thịnh cũng là một người đàn ông đẹp trai quyền rũ, nhưng bây giờ anh ấy đã kết hôn với anh, mong Huyền tiên sinh đừng để trong lòng mà có thành kiến gì với tôi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Tôi hiểu.”

Na Trân nói: “Cuộc phẫu thuật của phụ vương rất thành công.”

Huyền Hiểu Đông hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn vui vẻ nâng ly, “Đáng chúc mừng.”

Na Trân cụng ly với y, cái miệng nhỏ nhắn uống rượu, ánh mắt đảo quanh, “Đây cũng là một tin tốt với tôi, tôi còn cơ hội. Huyền tiên sinh, mong anh tin tưởng thành ý của tôi, truyền đạt lại ý kiến của tôi cho ngài Thịnh. Tôi cho rằng việc ủng hộ tôi sẽ càng có ích hơn đối với ngài Thịnh.”

Huyền Hiểu Đông giữ nguyên biểu cảm, “Đa tạ công chúa đã quan tâm.” Trong lòng y lại hết sức kinh ngạc, rốt cuộc cô công chúa này dựa vào đâu mà tự tin đến thế? Dù sao quốc vương Garan cũng có ba hoàng tử, cho dù cô có biết rõ tin tức nội tình gì, biết Na Phong được mọi người dõi theo không dễ dàng kế thừa ngai vàng, nhưng chẳng phải vẫn còn Na Nham

sao?

Na Trân cười đến là dí dỏm, “Tôi rất mong đợi sự hợp tác của chúng ta, tin tưởng tôi đi. Tôi nhìn ra được ngài Thịnh rất quan tâm đến anh, anh là người rất quan trọng đối với anh ấy. Anh nói với ngài Thịnh có lẽ vẫn tốt hơn là đích thân tôi nói.”

Cô lại một lần nữa nâng ly chào hỏi, sau đó uyển chuyển xoay người, tà váy mềm mại thướt tha cùng vòng eo thon.

Huyền Hiểu Đông lại cảm thấy rất hoang mang, trước đó trông cô nàng và Na Phong hòa thuận như vậy, trước vương vị, quả nhiên không có ai sẽ dễ dàng từ bỏ sao?

Cho nên một nhân vật có hình tượng gần như hoàn hảo như hoàng tử Na Phong, rốt cuộc có vấn đề ở đâu?

Y vừa suy nghĩ vừa đi tới bên cạnh Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung vừa nâng ly tiến một vị khách đi, quay đầu thấy y thì mỉm cười nói: “Em mệt sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em không sao, vừa nãy gặp được công chúa Na Trân, cô ấy lại nhắc đến chuyện cũ với em... Chính là chuyện mà lần trước chị Thi nói với anh.” Thi Ký Thanh đã về nước từ vài ngày trước rồi.

Thịnh Vô Ngung gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Cô ấy thế này là quang minh chính đại đào góc tường của anh trai sao?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Người Garan cạnh tranh không né tránh, cô ấy thực hiện cũng quang minh chính đại lắm.”

Huyền Hiểu Đông thở dài thườn thượt, “Không biết tiệc rượu hôm nay tổ chức tới khi nào.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Dùng cơm xong hẳn là đi săn thú, đến lúc đó đội trưởng Nghiêm sẽ theo em, em cứ chơi thoải mái đi.”

Huyền Hiểu Đông không đồng ý, nói: “Săn thú lúc nào chẳng được, em đi cùng anh cơ.”

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: “Đây là cơ hội hiếm hoi, em nên trải nghiệm thử, tôi đi cùng em, ngồi trong xe xem mọi người săn thú là được. Hoàng tử Na Phong đã đích thân mời chúng ta.” Anh còn chưa dứt lời, quả nhiên thấy hoàng tử Na Phong đi nhanh tới, hẳn mặc trang phục cưỡi ngựa, hơi khom lưng ôm Thịnh Vô Ngung thực hiện nghi lễ gặp mặt, rồi lại ôm cả Huyền Hiểu Đông, “Chào mừng mọi người đã tới tham gia tiệc rượu, hi vọng hôm nay các vị có thể chơi vui vẻ.”

Hắn cười mời Huyền Hiểu Đông, “Lát nữa đội chúng ta vào núi đi săn, mong rằng Huyền tiên sinh sẽ cùng nhau săn thú với chúng tôi. Yên tâm đi, an ninh của chúng tôi được bố trí rất đầy đủ, nhất định có thể khiến Huyền tiên sinh chơi hài lòng.” Hắn lại quay đầu nói với Thịnh Vô Ngung, “Hôm nay phụ vương cũng tới.”

Thịnh Vô Ngung ngạc nhiên, “Thật sao?”

Na Phong cười nói: “Không thông báo ra bên ngoài, chỉ đến giải sầu thôi. Tâm trạng ông ấy tốt, sức khỏe đã phục hồi ổn định, đang nghỉ ngơi trong cung săn bắn, chỉ thỉnh thoảng triệu kiến vài vị khách quý. Cha bảo tôi mời cậu vào tán gẫu cùng ông ấy, bên trong cung săn bắn đã bố trí phòng xông hơi. Buổi chiều chúng ta vào bãi săn bên trong săn thú, tôi và Huyền tiên sinh sẽ sẵn hươu để cậu mang về trang viên.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Có thể được bệ hạ mời đúng là vinh hạnh lớn của tôi, sắp xếp rất chu đáo.”

Na Phong nói: “Hai vị có thể vào phòng trong cung săn bắn để chuẩn bị, sau đó sẽ có người hầu đến dẫn mọi người đi.” Hắn quay đầu cười nói với Huyền Hiểu Đông, “Huyền tiên sinh có thể đi thay quần áo trước, sau đó chọn xe. Nếu như không mang theo súng săn phù hợp thì có thể nhờ hướng

dẫn viên sẵn sẵn chọn giúp. Bãi sẵn này của chúng tôi đầy đủ thiết bị sẵn sẵn, đội hướng dẫn viên đi sẵn cũng rất giàu kinh nghiệm, có cả kinh nghiệm huấn luyện chó sẵn nữa, sẽ rất thú vị đấy.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Được, chúng tôi có tự chuẩn bị xe rồi, dùng xe của bọn tôi là được.”

Na Phong gật đầu cười nói: “Được, tôi thấy xe của hai vị rồi, hiệu suất an toàn rất tốt. Chúc Huyền tiên sinh thu hoạch được con mồi lớn mang về, hiện tại chim tùng kê đang rất ngon đấy.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, Na Phong lại cụng ly với bọn họ, sau đó thì rời đi.

Chương 78

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phòng ở cung sẵn sẵn được bố trí rất kỹ càng sạch sẽ, phòng Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông ở là phòng xếp, bên ngoài còn sắp xếp vài cận vệ ở lại. Lý Lực và Khang Kiệt đi vào, vẫn kiểm tra xung quanh xem có đặt máy nghe lén hay thiết bị không an toàn nào khác không.

Những đội viên khác thì bảo vệ bên ngoài, Nghiêm Duệ Phong đứng ở cửa ra vào, có thể nhìn thấy ngay những tình huống phát sinh trong phòng.

Trong phòng, Thịnh Vô Ngung cầm trang phục đi sẵn đưa cho Huyền Hiểu Đông thay. “Đội trưởng Nghiêm theo sau em.” Nghiêm Duệ Phong nhìn Thịnh Vô Ngung, không lên tiếng.

Huyền Hiểu Đông từ chối, “Không, đội trưởng Nghiêm theo sau anh, em dẫn theo Hà Vũ và Tô Vỹ là đủ rồi. Nhiệm vụ chủ yếu của đội trưởng Nghiêm là chỉ huy, anh ấy theo sau em thì không thể nhận định toàn cục, anh ấy nhất định phải theo sau anh.”

Thịnh Vô Ngung có phần bất đắc dĩ, “Em thấy khi chúng ta gặp quốc vương không, đội trưởng Nghiêm cũng chỉ có thể canh giữ bên ngoài.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Yến Tử là bác sĩ, có lý do chính đáng đi theo anh. Cô ấy có thể liên lạc kịp thời với bên ngoài, sẵn thú không qua đêm, chàng vạng là em về rồi. Chỉ cần đi theo đám đông, vấn đề không lớn, em cũng không phải mục tiêu của bất kỳ ai, anh đừng lo lắng.”

Thịnh Vô Ngung cảm lạnh, về mặt bảo vệ này, đúng là anh không chuyên

nghiệp bằng Huyền Hiểu Đông. Những gì Huyền Hiểu Đông nói cũng là sự thật, quả thật anh mới là đối tượng bảo vệ quan trọng nhất, nhưng anh vẫn còn muốn đấu tranh, “Ở bên cạnh quốc vương rất an toàn.”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Không, em không đồng ý, nếu anh cứ khăng khăng thì em sẽ bảo gần đây cơ thể anh không khỏe, em cần đi cùng, bỏ săn thú.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Bị đối phương bắt bài đúng là cảm thấy không tốt, anh chỉ đành thả lỏng tâm trạng, “Em biết không, tôi chỉ mong em có thể được vui chơi thoải mái nhất.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Săn thú thì có gì hay đâu.” Y nhìn sang Nghiêm Duệ Phong gần đây, “Súng em đã chơi chán từ lâu rồi. Hơn nữa đội trưởng Nghiêm đã lên phương án theo sau anh, đến hiện tại không thể dễ dàng thay đổi phương án bảo an nữa, làm rối loạn nhịp độ của mọi người thì không hay.”

Thịnh Vô Ngung cười lắc đầu, là ai suốt ngày thích chơi game như thế chứ? Nhưng anh cũng không khăng khăng nữa, chỉ cười nói: “Lần sau tôi đưa em đến nước Bắc Băng, nơi đó có dự án máy bay trực thăng săn bắn mùa đông, gọi là ‘Sói đánh mèo rừng’, khá mới mẻ.”

Huyền Hiểu Đông trở tay cởi áo sơ mi, khoe ra cơ thể trắng kiện rắn chắc, nhận lấy trang phục đi săn mà Thịnh Vô Ngung đưa cho tròng vào thân trên, “Nghe theo anh hết.”

Nghiêm Duệ Phong đứng ở cửa ra vào đã tự giác ngoảnh đầu dờn tầm mắt đi, không hiểu sao hẳn cứ cảm thấy giữa hai người này không giống trước đó nữa. Khi trước bọn họ hòa thuận ngọt ngào, hoàn hảo giống như phim truyền hình, nhưng lại không hề chân thật, còn giờ phút này lại khác hẳn.

Trước đây Huyền Hiểu Đông tốt tính, trong mắt phần lớn người khác, y là người rơi vào thế bị động yếu kém trong cuộc hôn nhân này. Nhưng vài

ngày sau hôm Huyền Hiểu Đông nói rõ với hắn, hắn vẫn luôn để tâm quan sát bọn họ ở bên nhau. Thịnh Vô Ngung dường như đã hạ thấp phong thái đi một chút, trước đây hắn tưởng anh ra vẻ, xem ra hôm nay mới thấy hình như anh ta không tự tin với mối tình này.

Thêm cả hôm nay hiếm khi nào thấy Huyền Hiểu Đông cương quyết và Thịnh Vô Ngung nhún nhường, bỗng nhiên hắn có cảm giác, trong mối tình này, người ra vào tự do là Huyền Hiểu Đông, y mới là người nắm giữ quyền chủ động.

Huyền Hiểu Đông thay xong quần áo, y vai rộng eo hẹp, mặc bộ trang phục đi săn màu trà xanh với những đường nét khí phách. Mấy chiếc túi đơn giản mặc lên người y lại trở nên thoải mái nhanh nhẹn, khác hẳn khí chất âu phục giày da trước đây.

Thịnh Vô Ngung cúi đầu xuống sửa sang lại đôi giày Martens(*) giúp y, “Giữ liên lạc, thấy có gì bất ổn phải về ngay, xe của chúng ta có kính chống đạn kiên cố, không có việc gì thì đừng cách xa xe. Bên trong đồng hồ đeo tay của em có thiết bị định vị và vệ tinh truyền tin, xảy ra tình huống khẩn cấp có thể báo tin.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông cúi đầu thấy anh nửa quỳ, rõ ràng hai chân anh đi lại không tốt, những động tác như ngồi xổm xuống thế này lại càng vất vả hơn với anh. Y bèn kéo Thịnh Vô Ngung ngồi lên ghế sofa với mình, cúi đầu hôn lên gò má với đường nét rõ ràng, “Đừng lo lắng, em rất mạnh.”

Thịnh Vô Ngung vươn tay nắm lấy cánh tay đã xắn tay áo lên của y, khoảng thời gian gần đây Huyền Hiểu Đông siêng năng huấn luyện, cơ bắp càng ngày càng rõ nét, anh mỉm cười, “Được.”

Thời tiết ở bãi săn sáng sủa, Thịnh Vô Ngung thấy Tô Vỹ và Hà Vũ mặc trang phục nhiều màu, cầm súng theo sau Huyền Hiểu Đông lên xe lái đến nơi tập hợp, sau đó nhìn thấy thị vệ trong cung sẵn bắn đi tới, chỉ dẫn thêm cho mình.

Quốc vương Garan đang ở trong hành cung, người phụ nữ bên cạnh ông ăn mặc lộng lẫy, nhưng không phải phu nhân Quất Sa. Quốc vương Garan thấy anh đến thi lễ thì cười, “Ta vừa mới tiến hành xong một cuộc phẫu thuật lớn, vốn dĩ đang tĩnh dưỡng trong cung, nghe Na Phong nói lâu rồi hoàng cung không tổ chức tiệc gì, muốn tổ chức săn thú ở cung săn bắn này nên cũng muốn theo tới thư giãn. Nơi này có suối nước nóng, rất thích hợp để an dưỡng.”

“Ta nghe nói cậu đã đến rồi nên gọi cậu tới, có phải đã quấy rầy hứng thú của cậu và Huyền tiên sinh không?”

Thịnh Vô Ngung biết thật ra quốc vương Garan đang quan tâm anh đi lại không tiện, cũng có thể coi đây là vinh sủng, đương nhiên anh phải mỉm cười nói: “Đa tạ sự săn sóc của bệ hạ.”

Quốc vương Garan mỉm cười, “Ta muốn cảm ơn cậu đã cho ta sự tự tin——Hùng sư già rồi, đối mặt với sự khiêu chiến từ lũ sư tử trẻ tuổi cũng cần đủ can đảm.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Chiến thắng bệnh tật, sự gan dạ coi thường cái chết là thứ mà sư tử trẻ không có, có trải qua sinh tử rồi thì mới biết đến sinh mạng.”

Quốc vương Garan nghe xong câu nói này thì thoải mái trong lòng, tươi cười rạng rỡ, “Tốt lắm... Trải qua lần này ta cảm thấy mình đã có cảm ngộ, theo cách nói của mấy cậu, đây gọi là kiếp sinh tử, chỉ sau khi lịch kiếp rồi thì mới thấy cuộc sống của mình cực kỳ tốt đẹp.”

Thịnh Vô Ngung hỏi: “Sau phẫu thuật bệ hạ có cảm giác thế nào?”

Quốc vương Garan phẩy tay sai người dâng trà và chút đồ ăn nhẹ lên, kể

một vài cảm giác sau khi phẫu thuật, lại hỏi đến triển vọng dự án của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm.

Nói được mười mấy phút, quốc vương Garan bắt đầu tỏ ra mệt mỏi, vốn dĩ ông vừa mới phẫu thuật xong, vị phu nhân kia tiến tới gấp lại tấm chăn phủ trên đầu gối ông. Vẻ mặt quốc vương Garan dịu dàng hòa nhã, kết thúc chủ đề với Thịnh Vô Ngung. Trước khi đi, ông còn cười nói: “Ồm đau vào rồi thì trở nên mềm yếu, có người kề cận rất quý giá. Chắc tình nghĩa giữa cậu và Huyền tiên sinh cũng nảy sinh như vậy.”

Thịnh Vô Ngung lễ phép nhìn sang vị phu nhân bên cạnh, vị phu nhân này cũng lịch sự gật đầu đáp lễ, rất tự nhiên nề nã. Anh thầm hiểu ra vị quốc vương phong lưu bệnh tật này xem ra đã gặp được “tình yêu đích thực”. Nhưng tầm quan trọng của Huyền Hiểu Đông với anh là không thể so sánh được với bất kỳ ai. Anh lễ độ chào tạm biệt quốc vương Garan rồi ra ngoài, Nghiêm Duệ Phong đón anh, hỏi: “Anh có muốn đến tiệc rượu không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không, xã giao mệt mỏi lắm. Tôi bị Hiểu Đông lây bệnh không muốn xã giao rồi, về phòng nghỉ ngơi một lát đã, cũng để mọi người bớt lo đi.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Việc chúng tôi nên làm.”

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười về phòng, ngắm cảnh trên ban công rồi gọi điện thoại cho Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông nhận rất nhanh, “Vô Ngung? Anh ổn chứ?”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Có ngấm trúng không? Bán được mấy con rồi?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, săn được một con bò rừng, nhiều con mồi lắm... Hẳn là do nhân công nuôi dưỡng, không có gì thú vị cả, nhưng mà bọn Tô Vỹ chơi vui lắm. Người hướng dẫn nói cả nước Garan đều thích săn bắn, công dân 14 tuổi đã có thể đi thi chứng chỉ săn bắn rồi.”

Tiếng cười trầm thấp của Thịnh Vô Ngung truyền tới qua điện thoại khiến đáy lòng mềm nhũn, y hỏi: “Anh thì sao? Đã gặp quốc vương chưa?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Rồi, thoạt nhìn trông thần sắc ông ấy không tệ, có tin tức mới này, hình như quốc vương lại có hồng nhan tri kỷ mới.”

Huyền Hiểu Đông nói: “... Không phải ông ấy vừa mới phẫu thuật sao?”
Đúng là gừng càng già càng cay.

Thịnh Vô Ngung nói: “Quốc vương muốn giấu người, phu nhân Quất Sa lại có dã tâm, ông ấy chỉ có thể sắp xếp một người phụ nữ khác chăm sóc mình. Thân mang bệnh nên yếu đuối, lại bản chất phong lưu sẵn, dĩ nhiên là ông ấy động lòng rồi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm...” Suýt chút nữa y bật thốt lên “Giống như anh sao?”, may mà kịp thời phát hiện sai sai, dừng cương trước bờ vực nuốt xuống.

Thịnh Vô Ngung nhạy bén hỏi: “Em muốn nói gì?”

Huyền Hiểu Đông cười gượng, “Em có muốn nói gì đâu.”

Thịnh Vô Ngung cảnh cáo: “Em là độc nhất vô nhị trong lòng tôi.”

Huyền Hiểu Đông nhanh chóng lái sang chuyện khác, “Ừ, với em anh cũng vậy... Em chụp ít ảnh gửi cho anh nhé?” Bên tai y nóng ran lên, cảm giác như hướng dẫn viên, đội viên đội bảo an, tài xế đều đang nghiêng tai lắng nghe cuộc điện thoại của hai người, mặc dù bọn họ vẫn đang hết sức chuyên nghiệp mà sẵn bên ngoài.

Thịnh Vô Ngung nói: “Ảnh chụp có gì đẹp mà nhìn, tôi muốn gặp em.”

Huyền Hiểu Đông bật cười, “Xe chật hẹp, họ đều đang sẵn đây.” Bối cảnh vang lên tiếng súng, Huyền Hiểu Đông mỉm cười, “Hà Vũ bắn trúng một con lợn rừng, chỉ bắn vào chân nên nó chạy mất rồi.”

Thịnh Vô Ngung thấp giọng cười, “Nghe ra được rất ngoạn mục, em có chê tôi làm ảnh hưởng em đi săn thú không?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em không có ý này, anh biết em thà được ở bên anh cơ mà, hôm nay anh lại đóng vai công chúa nhỏ xảo quyết đấy à?”

Thịnh Vô Ngung cười tươi hơn, “Cố tình gây sự không được sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em về với anh nhé?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đừng, hiếm khi được ra ngoài chơi, em chỉ săn được một con bò rừng cho tôi thôi à? Đến lúc đó mang đầu nó về làm thành tiêu bản sao? Hay thả về nông trường của em?”

“...” Huyền Hiểu Đông tưởng tượng chốc lát, “Vẫn là thôi vậy.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Bò rừng cũng không tiện ăn, em bắn xong mà không làm gì được ư?”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, “Được rồi, vậy em chuẩn bị... Sơn dương? Hay là chim tung kê? Hoặc là gà gô này, chiên muối tiêu... Hướng dẫn viên nói có lần hoàng tử của bọn họ bắn được đến mấy trăm con gà gô lận.”

“...” Thịnh Vô Ngung hơi cạn lời, “Cảm giác tiếc lượng đạ tiêu tốn hơn là số gà gô săn được.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, “Hay là luyện tập kỹ năng bắn súng? Giống như chúng ta chơi game vậy, đánh zombie thôi mà cũng có thể đánh rất lâu.”

Thịnh Vô Ngung rất tán thành, “Em nói cũng có lý...”

Hai người em một câu anh một câu, toàn nói mấy chuyện lật vạt chẳng đầu vào đâu, nhưng ai cũng không nỡ cúp máy, cứ như tốn công tốn sức đi tới cung săn bắn xa hoa của hoàng gia chỉ để gọi điện thoại thôi vậy.

Huyền Hiểu Đông nhìn chiếc xe việt dã đang lao nhanh đuổi theo một con sơn dương chạy mất, nhớn nhớn nói: “Cảnh sắc bên này rất đẹp, em thấy một cánh rừng, không biết là cây gì, lá cây đẹp cực... Có máy bay trực thăng, hôm nay có cả hạng mục đi săn thú bằng máy bay trực thăng sao?” Bỗng nhiên y dừng lại, xa xa vọng lại tiếng nổ mạnh rất rõ ràng.

Thịnh Vô Ngung đang nghe, lúc này cảnh giác hỏi: “Tiếng gì đấy?”

Huyền Hiểu Đông: “... Nghe có vẻ bất thường, giống tiếng nổ.” Y nhìn lên trời, “Hình như từ trong quân đoàn máy bay trực thăng...”

Thịnh Vô Ngung ngồi xuống, nét mặt nghiêm túc, “Mọi người lập tức tìm cách né cánh rừng ra, đừng đi kiểm tra!”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em biết rồi, anh cũng cẩn thận, em nghi ngờ cung săn bắn có biến...” Bỗng nhiên một loạt tiếng xẹt xẹt vang lên, tín hiệu bị nhiễu.

Thịnh Vô Ngung cúp điện thoại, thấy Nghiêm Duệ Phong đã đẩy cửa tới, sắc mặt nghiêm túc, “Cung săn bắn có biến, chúng ta không ra được, bên ngoài không rõ là phần tử vũ trang nào tới, đội thị vệ cung săn bắn đã triển khai thiết quân luật, tất cả mọi người không thể tự ý ra vào phòng.”

Sắc mặt Thịnh Vô Ngung lạnh đi, anh nắm chặt điện thoại di động trong tay, Nghiêm Duệ Phong nói: “Vừa nãy tôi đã liên lạc với Tô Vỹ, bên bọn họ nghe thấy tiếng nổ rất lớn, đã tìm chướng ngại vật tránh ngay tại chỗ. Anh yên tâm, họ đều có kinh nghiệm.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cuộc điện thoại bình thường đã không liên lạc được, chúng tôi có đặt máy nhiễu tín hiệu. Có cách gì khác liên lạc với mấy người bên kia không?”

Nghiêm Duệ Phong không trả lời thẳng, “Lý Lực đang nghĩ biện pháp liên lạc, chúng ta có thể nhờ định vị vệ tinh.”

Có nghĩa là không liên lạc được, trái tim Thịnh Vô Ngung chùng xuống.

Chương 79

Khi hoàng hôn buông xuống thì trời bắt đầu mưa.

Bên trong cung săn bắn im phăng phắc, không có ai ra vào, nhưng rất nhiều thị vệ súng ống đầy đủ xếp thành hàng, mây đen bao phủ trên khoảng không cung săn bắn. Phần lớn khách khứa đến đây hôm nay không dẫn theo gia quyến nữ tham gia buổi đi săn, giờ phút này họ chỉ có thể làm rùa rụt cổ ở trong phòng, không dám ra ngoài. Có binh sĩ dẫn theo người phục vụ vào từng phòng một đưa đồ ăn, sau đó lại lạnh lùng cương quyết nhấn mạnh lại không được phép tự ý ra khỏi phòng.

Thịnh Vô Ngung ở trong phòng, nhìn điểm định vị của ba người Huyền Hiểu Đông hiện trên máy tính của Lý Lực, nó hiển thị họ đang di chuyển vào sâu dãy núi ở phía Tây, tốc độ bắt đầu nhanh hơn, sau đó thì chậm lại. Có lẽ họ đã xuống xe đi bộ vào núi lớn.

“Đây chính xác là con đường thoát thân, xe có nhanh hơn nữa thì cũng chẳng vượt được máy bay trực thăng, phạm vi cũng quá rộng, chẳng bằng xuống xe trốn vào núi. Dù sao bọn họ không phải mục tiêu chính, làm rùa rụt cổ đến khi nào tình hình rõ ràng hơn là được rồi. Tin tốt là vì phòng bị buổi săn thú xảy ra bất trắc, họ đã mang theo nhiều lương khô nghiền và dược phẩm cấp cứu. Bây giờ đang đầu hè, nước mưa dồi dào, trong núi sẽ không thiếu nước, trong tay cũng có vũ khí. Với năng lực sinh tồn của họ, chỉ cần không bị tìm thấy thì trốn trong núi hai tháng sẽ không có vấn đề.”

Nghiêm Duệ Phong bình tĩnh phân tích cho Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: “Trước tiên nghĩ mọi cách thu được tin tức đi, tình hình bên ngoài thế nào rồi? Có liên lạc được với Lê Khải không?”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Mạng viễn thông đều bị cắt đứt, trạm gốc cũng bị phá hỏng, đây là thủ đoạn quân đội, chỉ có thể dùng máy phát tín hiệu nguyên thủy nhất, hiện đang cố gắng liên lạc với Lê Khải.”

“Bây giờ tốt nhất chúng ta nên tập hợp lại những đồ đạc giá trị, không nên đeo mặc trên người, ngoài ra đổi sang trang phục bình thường sẽ bền và dễ hành động hơn bất cứ lúc nào.”

Thịnh Vô Ngung không có ý kiến, tự mở vali ra tìm một bộ quần áo đi sẵn, Nghiêm Duệ Phong nói: “Cần tôi giúp một tay không?”

Thịnh Vô Ngung lắc đầu, “Không cần.” Mặc dù đi đứng vẫn không tiện nhưng phần lớn khoảng thời gian bại liệt trước đây anh đều tự gánh vác được, chỉ là hơn nửa năm qua, có lẽ anh đã hình thành thói quen được Huyền Hiểu Đông bầu bạn và săn sóc. Anh bình tĩnh thay xong quần áo, sau đó nghe thấy Lý Lực khẽ giọng nói: “Có liên lạc.”

Nghiêm Duệ Phong đi tới, “Nói cho bên họ biết phương hướng và tình hình hiện tại của chúng ta. Mục tiêu số 1, trong cung sẵn sẵn, tạm thời an toàn; mục tiêu số 2, trong bãi sẵn, tọa độ 13.48, trông có vẻ tạm thời an toàn. Không biết phần tử vũ trang tập kích là ai, tình hình cụ thể vẫn chưa rõ.”

Thịnh Vô Ngung yên lặng lắng nghe, bỗng nhiên tham gia: “Nếu như có thể, ưu tiên giải cứu mục tiêu số 2.”

Nghiêm Duệ Phong nhìn anh, Thịnh Vô Ngung nói: “Chúng ta ở cùng chỗ với quốc vương, phạm vi quá rộng. Ngược lại, họ ở trong núi, nếu như có thể huy động nhân lực hoặc máy bay trực thăng thì việc giải cứu sẽ dễ dàng hơn.”

Nghiêm Duệ Phong không phản đối, Lý Lực cũng gõ theo.

Rất nhanh sau đó, bên kia cũng đáp lại, Lý Lực lần lượt dịch chữ, “Đại hoàng tử phản loạn, thủ đô tạm thời chưa có biến, tam hoàng tử đã bị giam giữ.”

“Lại là đại hoàng tử!”

Thịnh Vô Ngung và Nghiêm Duệ Phong nhìn nhau, không ngờ lại cảm thấy việc này phù hợp với tính cách của gã. Quốc vương bệnh nặng vừa phẫu thuật xong, lúc này đột ngột phát động đảo chính, khiến cho Phi Lợi Thập X truyền ngôi một cách hợp lý hoặc bị giam cầm, chết vì bệnh đều có khả năng.

Vấn đề chính là Na Phong cũng nhận được sự ủng hộ quân quyền tương tự, giờ phút này hẳn lại ở sâu trong bãi sấn, tin tức hoàn toàn không có, chẳng lẽ cũng bị đội quân của đại hoàng tử bao vây chặn giết sao? Hay là... cố sức thoát được rồi?

Tình thế vẫn chưa rõ đầu đuôi.

Lúc này cửa ra vào bị gõ nhẹ, vài thị vệ quân đoàn đứng ở cửa, vẻ mặt nghiêm túc, “Ngài Thịnh, quốc vương cho mời——Còn cả vị bác sĩ đi theo ngài, cũng mời cả hai vị đi cùng luôn.”

Nghiêm Duệ Phong tiến lên một bước, ngữ điệu cương quyết, “Tình hình chưa rõ, chúng tôi cần đi theo bảo vệ cho cố chủ của mình.”

Mấy thị vệ liếc mắt nhìn nhau, ấỵ vậy mà không phản đối, ngầm cho phép. Nghiêm Duệ Phong phẩy tay, vài đội viên vốn đã võ trang đầy đủ sẵn sàng, quả nhiên giờ phút này vây quanh xe lăn của Thịnh Vô Ngung, tiến sâu vào cung điện phía trước.

Phía sau cổng vòm tấm cung hoa lệ nhờ một loạt đèn pha lê lấp lánh treo lên, song sa phát phơ, những mùi hương đặc trưng của nước ngoài phảng phất lơ lửng giữa không trung, nhưng mùi đầu tiên mà bọn họ ngửi được lại là mùi máu tanh nồng nặc.

Nghiêm Duệ Phong chắn trước mặt Thịnh Vô Ngung, nhưng người đầu tiên nằm trên đất mà bọn họ thấy được lại là một người phụ nữ, quần áo lộng lẫy, sắc mặt trắng bệch, chính là người phụ nữ đã theo hầu bên cạnh Phi Lợi

Tháp X hôm nay. Giờ phút này cô đã chết rồi, ngực trúng một phát súng, máu chảy thành vũng dưới thân đã hơi đông lại.

Quốc vương Garan ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung thì cười khổ, “Xin lỗi cậu, để cậu chê cười rồi.”

Sắc mặt Thịnh Vô Ngung bình tĩnh, “Bệ hạ có bị thương ở đâu không? Bác sĩ cung đình của ngài đâu?”

Quốc vương Garan nói: “Chết rồi, bị kẻ nào phía sau thừa cơ bẻ gãy cổ.”

Thịnh Vô Ngung hơi kinh hãi, Phi Lợi Tháp X cười gượng, “Nói ngắn gọn lại, vốn dĩ ta tự cho mình là thông minh, lấy thân làm mồi nhử nên cố ý tới đây, đồng thời bố trí con đường rút lui ổn thỏa, nhưng không ngờ những người xung quanh mình lại bị kẻ khác mai phục, hại chết bác sĩ và tùy tùng. Bây giờ nếu ta giữ nguyên kế hoạch mà rút lui thì bên cạnh đã không còn bác sĩ nữa, cũng không dám tự tiện tin nhiệm ai. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có bên cạnh ngài Thịnh đây hẳn là có thể tin tưởng được. Chúng ta có thể hợp tác, nhân lúc màn đêm buông xuống mà rút lui tới nơi an toàn mới.”

Thịnh Vô Ngung bình tĩnh hỏi: “Bệ hạ cần nhân tài gì?”

Phi Lợi Tháp X nói: “Nhân viên bảo an và nhân viên y tế theo sát. Ta đã chuẩn bị máy bay rút lui, ở trên mái nhà, có thể chở được hai mươi người. Nhưng ta cần một nhân viên bảo an khác giám sát lẫn nhau với nhân viên bảo an cũ của ta, cùng lên để cất cánh. Cậu hiểu được không? Giám sát lẫn nhau, loại bỏ nguy hiểm.”

Thịnh Vô Ngung hiểu rõ, Phi Lợi Tháp X đột nhiên bị người bên cạnh phản bội, sau đó không thể tin tưởng ai được nữa, nhưng cũng không dám ở nguyên tại đây. Bổ sung một nhân viên bảo an đáng tin cậy để giám sát lẫn nhau, đúng là biện pháp ổn thỏa nhất.

Thật ra vẫn còn những quyền quý khác ở Garan, nhưng bây giờ Phi Lợi Tháp X đa nghi không dám tùy tiện tin tưởng ai, còn bản thân anh là người ngoại quốc, lại có chung lợi ích với ông ấy. Những người được phân công

bảo vệ và chữa trị bên người anh hiển nhiên là đội hình mạnh nhất, tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm với anh, bởi vậy trong thời gian rút lui, họ nhất định sẽ tận tâm tận lực loại bỏ mầm họa, giám sát đối phương.

Nhưng... Anh lắc đầu, trầm giọng nói: “Bệ hạ không yên tâm thì tôi có thể để hai nhân viên bảo an và bác sĩ đi theo rút lui cùng ngài, nhưng tôi muốn ở lại đây, chồng tôi vẫn còn ở trong bãi săn.”

Rõ ràng hai người là không đủ đáng tin cậy, Phi Lợi Tháp X nhìn anh bằng đôi mắt sắc bén, “Cậu yên tâm, Na Phong ở bãi săn, nhất định nó sẽ bảo vệ Huyền tiên sinh. Đợt hành động này nó biết rất rõ, Huyền tiên sinh theo chân nó ra ngoài săn thú sẽ được bảo an đầy đủ, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề.”

Na Phong cũng biết đợt hành động lần này sao?

Trong lòng Thịnh Vô Ngung liên tục lóe lên ý nghĩ, nhưng ngoài mặt anh vẫn thản nhiên, “Bệ hạ, nếu vị phu nhân này có thể chăm sóc ngài lâu như thế, nghĩa là trước đó đã trải qua thẩm tra nghiêm ngặt. Nếu như cô ta muốn hại ngài thì hẳn đã có cơ hội từ lâu rồi chứ?”

Phi Lợi Tháp X điềm nhiên nói: “Cô ta không có cơ hội, tất cả thuốc của ta đều được hai người mở ra cùng một lúc, cả hai dò xét lẫn nhau. Bất cứ lúc nào bên cạnh ta đều có ít nhất ba người, hơn nữa ra vào đều phải lục soát người, không có khả năng bí mật mang vũ khí.”

“Vì vậy cô ta chỉ có thể dựa vào cơ hội lần này ra tay với bác sĩ, ta sợ còn có hậu chiêu. Ngài Thịnh, cậu và ta đều là người suy yếu sau phẫu thuật, ở lâu chỗ này không ổn đâu, chúng ta tranh thủ thời gian rút lui đi. Cậu yên tâm, một khi hai ta thoát khỏi nơi này, khôi phục viễn thông, ta sẽ thông báo cho Na Phong lập tức đưa Huyền tiên sinh về bên cậu, nơi này không tiện ở lâu.”

Thịnh Vô Ngung yếu ớt hỏi lại: “Bệ hạ, vị phu nhân này chắc chắn là người của đại hoàng tử sao?”

Phi Lợi Tháp X ngắt ra, Thịnh Vô Ngung chợt hỏi: “Trước đó vì sao bệ hạ

không yên tâm truyền ngôi cho thái tử Na Phong?”

Ánh mắt Phi Lợi Tháp X né tránh, “Nó còn trẻ, chưa quen chính sự, nhưng trải qua đợt lịch luyện(*) hôm nay, ta sẽ chính thức cân nhắc tới việc tuyên bố nó là thái tử đời tiếp theo, cũng vừa vặn để truyền ngôi.”

(*)

Thịnh Vô Ngung nhìn Phi Lợi Tháp X, “Bệ hạ, Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm còn hữu dụng với Garan, nhưng nhóm sư tử con chưa chắc đã có thể nhận nài bằng sư tử già quyền uy nhất, họ không chân thành bằng chúng tôi.”

“Nếu như ban đầu bệ hạ không định đưa tôi đi thì kế hoạch thật sự chính là hoàng tử Na Phong sẽ quay lại khống chế thế cục cung sẵn sẵn, sau đó đợi người của hoàng tử Na Tiêu lọt bẫy đúng chứ?”

“Hoàng tử Na Phong đang ở bên ngoài nhưng thật ra lại hoàn toàn kiểm soát được tình hình, chỉ còn chờ ngài bỏ chạy bên này thì mới có thể giả vờ tan tác, dẫn phản quân tới, khiến hoàng tử Na Tiêu ngồi vững trên tội danh phản loạn.”

“Bởi vậy nhóm khách quý ở cung sẵn sẵn chẳng qua là nhân chứng, chúng mình tội danh của hoàng tử Na Tiêu, để sau đó xét xử có thể thuận tiện chặt bỏ tất cả vây cánh liên quan.”

“Ban đầu những vị khách như chúng tôi sẽ không gặp nguy hiểm, chỉ cần yên tâm chờ đợi ở trong cung sẵn sẵn. Bệ hạ rời đi chỉ là sự đảm bảo tuyệt đối mà thôi. Không ngờ kế hoạch kỹ lưỡng như vậy lại bỗng nhiên nảy ra một phu nhân Kiệt Tây, việc này khiến ngài không dám tiếp tục ở lại cung sẵn sẵn nữa, bởi vậy đến khi sửa kế hoạch mới để tôi biết, muốn mượn đội ngũ bảo an của tôi để cùng nhau thoát khỏi đây.”

“Đúng không?”

Phía sau màn che bỗng nhiên vang lên tiếng cười khế, công chúa Na Trân xoay người bước ra, “Phụ vương, con đã nói không gạt được ngài Thịnh

mà, chẳng thà ngay từ ban đầu cứ thành khẩn chờ đợi.”

Nét mặt Phi Lợi Tháp X lướt qua vẻ lúng túng, “Đúng vậy, ngài Thịnh suy đoán rất có lý. Nếu đã vậy bây giờ cậu có thể tin tưởng ta rằng Huyền tiên sinh sẽ không sao chứ? Có thể yên tâm cùng ta rút lui tới nơi an toàn mới.”

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: “Hành trình trước đây... phải là lật đổ mới đúng, đã xuất hiện biến hóa đầu tiên. Bệ hạ, trước đây tôi không quan tâm lắm tới cái mạng này, nhưng bây giờ tôi đã có bạn đời, không thể không suy nghĩ vì cậu ấy. Máy bay trực thăng của ngài, tôi cũng không dám lên.”

Đồng tử Phi Lợi Tháp X co rút nhanh, “Ý của ngài Thịnh là...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Trong lòng bệ hạ hẳn cũng đã có nghi ngờ. Chiêu giết bác sĩ này vô cùng thừa thãi nếu như kế hoạch ban đầu của ngài thật sự là muốn lên máy bay để rời khỏi cung sẵn sẵn. Vì sao đối phương lại lãng phí một quân cờ hữu dụng như vậy để nhân cơ hội giết chết bác sĩ?”

“Kẻ này hiểu bệ hạ sâu sắc, biết lúc này nhất định bệ hạ sẽ nghi ngờ, sau khi nghi ngờ ngài sẽ cho người kiểm tra máy bay, tôi đoán không sai thì máy bay đã bị người ta động tay động chân, khiến ngài phải hủy kế hoạch rời khỏi cung sẵn sẵn. Tất cả những việc này cũng chỉ vì muốn cản ngài rời khỏi đây.”

“Trước tiên tôi có thể để chuyên gia an toàn và chuyên gia bom mìn của tôi cùng người đi cùng ngài kiểm tra qua máy bay... Cũng có thể không tra được ra gì hết, nhưng máy bay là một máy móc rất tinh vi, trong lúc gấp gáp người bình thường sẽ không dám lái. Cho nên mục đích của đối phương là ngăn cản ngài rời khỏi cung sẵn sẵn.”

Na Trân nhẹ giọng nói: “Vừa nãy tôi đã khuyên phụ vương đừng lên, nhưng phụ vương vẫn cứ muốn mạo hiểm. Tôi mới kiến nghị mời ngài Thịnh tới hỗ trợ, xem ra đây là một sự lựa chọn chính xác của ngày hôm nay.”

Phi Lợi Tháp X trầm tư, một lát sau nói: “Được, trước tiên kiểm tra đi.”

Nghiêm Duệ Phong quay đầu ra hiệu, Lý Lực và Khang Túc ra khỏi hàng, hai thị vệ quân đoàn theo sau cũng đi lên trên tầng, kiểm tra máy bay trực thăng.

Thịnh Vô Ngung quay đầu nói với La Yến, “Cũng mời bác sĩ La kiểm tra cơ thể cho bệ hạ, xem có cần chú ý gì không.”

La Yến gật đầu tiến lên, có y tá nơm nớp lo sợ đi tới, quả nhiên hai người họ là một nhóm. Cô lên phối hợp với La Yến để kiểm tra các chỉ tiêu huyết áp của quốc vương Garan.

Phi Lợi Tháp X nói: “Nếu đối phương trăm phương ngàn kế muốn giữ ta lại, ta lại càng phải đi. Điều cậu vừa nói, vừa này ta cũng đã nghĩ đến.”

Nét mặt ông trầm lặng, đượm thêm vẻ mệt mỏi.

Nghiêm Duệ Phong lạnh lùng nói: “Quyết định đi bằng đường thủy thì sẽ tốt hơn, một tên lửa đạn đạo thôi là có thể biến máy bay trực thăng thành mục tiêu sống.”

Phi Lợi Tháp X suy sụp, Na Trân nói: “Tôi cũng có ý này, trên không trung thì chúng ta không thể tránh, không giống trên mặt đất vẫn còn chỗ trốn.”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lý Lực, Khang Túc và vài thị vệ quân đoàn khác xuống dưới, lắc đầu với Nghiêm Duệ Phong. Một sĩ quan thị vệ tiến lên bẩm báo: “Bệ hạ, không có gì bất thường.”

Phi Lợi Tháp X bình tĩnh phân phó: “Chuẩn bị đi, không lên nữa nhưng chúng ta sẽ vờ như lên, cài đặt chế độ không người lái, chúng ta quay về bằng đường sông.”

Sĩ quan thị vệ sững sờ, “Không người lái? Loại máy bay này cần người điều khiển, nếu để chế độ không người lái, nhớ trên đường sông gặp sự cố gì thì rất khó lẩn tránh.”

Phi Lợi Tháp X lạnh nhạt nói: “Không sao, chỉ để nghiệm chứng mà thôi.

Không có ai ở trên đó, lộ trình ban đầu là đi đường thủy tới căn cứ quân sự gần nhất, trên đường cũng toàn là đồng ruộng và rừng hoang. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì mà rơi xuống tan nát thì cũng không tạo nên tổn thất gì —Dù sao cũng tốt hơn là có phi hành đoàn ở trên máy bay, lỡ như không nhảy dù kịp...”

Na Trân nhẹ giọng nói: “Bệ hạ nhân từ.”

Sĩ quan thị vệ im lặng một lát rồi tỏ ra cuồng nhiệt tận tâm, đứng nghiêm nhận mệnh lệnh “Rõ!” rồi xoay người đi xuống.

Thịnh Vô Ngung nói: “Nếu đã bố trí máy bay trống trở về, có thứ đó che giấu rồi thì có phải chúng ta cũng nên đồng thời rút lui khỏi cung săn bắn không? Nếu đối phương muốn giữ ngài lại, vậy thì nơi này quá nguy hiểm.”

Phi Lợi Tháp X nói: “Sẽ không giống trống khua chiêng, như lời cậu nói, những vị khách quý này đều sẽ chứng kiến... Ta biết vì sao cô ta lại giết bác sĩ, chắc hẳn là do muốn cho ta ăn thứ gì đó.”

Gương mặt ông hờ hững, “Chúng ta đón xe rời khỏi đây.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không, trong lòng tôi lo lắng cho bạn đời của tôi. Tôi nhất quyết phải rời khỏi cung săn bắn, đi tìm chồng tôi suốt đêm. Bệ hạ giao trát(*) cho tôi đi, cho tôi thêm vài thị vệ quân đoàn hộ tống vào núi.”

(*)

Anh nhìn Phi Lợi Tháp X, “Bệ hạ nên cải trang, khiến ngài chịu âm ức rồi.”

Phi Lợi Tháp X do dự chốc lát, nhỏ giọng nói: “Đa tạ ngài Thịnh.”

Na Trân lấy bản đồ ra, “Chúng ta vẫn nên bàn bạc xem vào núi thì đi tới đâu an toàn nhất.”

Thịnh Vô Ngung vô cùng ngạc nhiên, “Đương nhiên là tới nơi đóng quân của hoàng tử Na Phong rồi.”

Phi Lợi Tháp X và Na Trân đều nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Dựa theo kế hoạch ban đầu của các vị thì bên trong bãi săn đã bị khống chế rồi.”

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: “Chưa kể vị phu nhân này rốt cuộc là người của ai, vẫn chưa kết luận được. Bệ hạ vẫn còn rất tín nhiệm hoàng tử Na Phong phải không? Nếu không tại sao ngay cả khi xảy ra tình cảnh như vừa xong, ngài vẫn không hề nghi ngờ mà muốn truyền ngôi cho cậu ta?”

“Tôi chỉ tò mò một điều duy nhất, rốt cuộc bệ hạ băn khoăn điều gì mà lại không yên tâm truyền ngôi cho Na Phong, nhưng lại tín nhiệm cậu ta như thế?”

✂.....

Chương 80

Một đội quân võ trang đầy đủ đi chiếc xe sang trọng được trang bị kính chống đạn vừa dày vừa nặng, lợi dụng màn đêm buông xuống mà rời khỏi cung sẵn bắn. Vừa đi về phía Tây, ở phía sau đoàn xe, một chiếc máy bay trực thăng bay thẳng lên cao từ cung sẵn bắn, di chuyển tới căn cứ quân sự gần đó. Mà giờ khắc này, bầu trời phía Đông cũng đã hơi hửng sáng, trời sắp sáng rồi.

Đầu hạ, do vừa mưa nên không khí hơi lành lạnh, ở bãi săn sâu bên trong núi vẫn thỉnh thoảng vang lên tiếng súng lác đác.

Huyền Hiểu Đông bực chần lên người phòng lạnh, đang ngồi trầm tư trong lều. Tô Vỹ đi vào, đưa cho y một quả táo, “Người của hoàng tử chia nhau sang bên kia rồi, anh ngủ một lát đi, tôi và Hà Vỹ luân phiên gác đêm.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không cần, cậu ăn đi, bên kia có tin tức gì không? Cung sẵn bắn an toàn chứ?”

Tô Vỹ nói: “Báo là đã phái trinh sát quay về xem thử rồi, nhưng không dám tùy tiện ra ngoài, bên ngoài bao vây chặt, cũng không biết là thế lực phe nào, bởi vậy trước tiên bảo đảm an toàn là số một.”

Huyền Hiểu Đông cau mày, “Tôi lo cho ngài Thịnh, biết trước thì đã không đi cùng nhóm hoàng tử Na Phong rồi, chúng ta đi rồi phạm vi hẹp đi rất nhiều.”

Tô Vỹ nói: “Hết cách rồi, ai bảo hướng dẫn viên của chúng ta nhìn thấy người của hoàng tử Na Phong thì xông ra. Hoàng tử Na Phong vì mặt mũi ngài Thịnh nên nhất định sẽ bảo vệ anh thật tốt, sẽ không để anh mạo hiểm đâu.”

Tô Vỹ quan sát biểu cảm trên mặt Huyền Hiểu Đông, cảnh giác nói: “Hiểu Đông, đội trưởng đã nói chúng tôi không được rời khỏi anh một tắc nào, anh tuyệt đối đừng có nghĩ đến việc ra ngoài một mình.”

Huyền Hiểu Đông hơi xấu hổ, sờ mũi, “Rõ ràng vậy hả?”

Tô Vỹ mỉm cười, “Đội trưởng đã thông báo nhiều lần, nói anh chỉ phục người nên phục, nếu ai không thể khiến anh tin tưởng và nghe theo, anh sẽ tự nảy sinh chủ kiến cực kỳ lớn. Cho nên anh ấy bảo chúng tôi nhất định phải theo sát anh, mọi việc an toàn là trên hết. Bây giờ chúng ta ở cùng hoàng tử Na Phong, anh ta dẫn theo đội cận vệ, chúng ta ở yên đây vẫn tốt hơn là chưa rõ tình hình rồi đi lung tung ra ngoài, cứ quan sát thêm xem sao. Dù sao cũng đang ở nước ngoài, kiểu chiến sự phản loạn này gặp được người khả nghi là bị đánh gục tại chỗ ngay, hỏi cũng không hỏi được, chúng ta không bắt chấp được rủi ro kiểu này đâu.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Tôi luôn cảm thấy đi theo Na Phong cũng không an toàn lắm, dù sao anh ta cũng là một trong những nhân vật chính muốn tranh giành ngôi vua.”

Tô Vỹ nói: “Thế nhưng anh ta là bạn tốt với ngài Thịnh, với cả dù ai làm quốc vương thì cũng phải cân nhắc đến Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, chung quy sẽ không dễ dàng đả thương người ta, cho nên chúng ta vẫn đang ổn định nhất rồi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Cậu nghỉ ngơi đi, trời cũng sắp sáng rồi, tôi ra ngoài xem sao.” Y cau mày ra khỏi lều vải, nhìn thấy bên ngoài đều có lính gác đứng, nơi đóng quân im phăng phắc. Hà Vũ vừa trông coi ngoài lều đi theo y, y quan sát nơi đóng quân, hơi có cảm giác bí bách. Lều vải nằm ở trung tâm của nơi đóng quân được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, đó là lều của hoàng tử Na Phong.

Do trời vừa mưa nên nơi đóng quân của bọn họ trú ở một sườn đồi thoải thoải lưng chừng núi. Huyền Hiểu Đông ra ngoài rồi mà vẫn thấy hơi ngột ngạt, lại nhìn thấy lều vải phía trước bị khều lên, hoàng tử Na Phong cũng đi

ra, phía sau hắn có hai thị vệ quân đoàn đi theo. Hắn ngẩng đầu nở nụ cười nhìn Huyền Hiểu Đông, “Huyền tiên sinh cũng không ngủ được giống tôi sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Sao hoàng tử Na Phong còn chưa ngủ?”

Na Phong cười khỏ nói: “Lo lắng cho sự an toàn của phụ vương ở cung săn bắn, nhưng trong tay tôi cũng không dẫn nhiều người, tự tiện chạy về chỉ e gặp chuyện không may, trước tiên chỉ có thể giữ an toàn cho bản thân.”

Huyền Hiểu Đông không nói gì nữa, Na Phong nhìn sang, nói: “Trong lều bí bách quá đúng không? Chúng ta đi dạo tán gẫu đi, cũng coi như giải sầu. Thật ra hồi còn bé cha thường dẫn bọn tôi tới đây săn bắn, tôi rất quen thuộc nơi này. Yên tâm, bên này tạm thời vẫn an toàn, phía trước có đội cảnh vệ hoàng gia chặn lại, bắn hạ được mấy chiếc máy bay trực thăng rồi.”

Huyền Hiểu Đông không nói gì, chỉ cùng Na Phong thông thả đi trên con đường nhỏ, đi tới một cánh rừng. Có một dốc cỏ ở bìa rừng, sắc trời còn chưa sáng, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy một thung lũng đen kịt, loáng thoáng nghe được tiếng suối chảy.

Na Phong đứng cạnh một mỏm đá, hắn mặc áo khoác ngoài màu vàng nhạt, dưới mái tóc xoăn trước trán là xương lông mày rất cao, đôi mắt màu lam cực kỳ thâm trầm. Hắn lấy từ trong túi áo khoác ra một điều thuốc, nói: “Xin lỗi, đúng là có hơi lo lắng, tôi có thể hút một điều thuốc không?”

Huyền Hiểu Đông khẽ gật đầu, “Xin cứ tự nhiên.” Y hơi quay đầu quan sát địa hình, nhìn thấy mấy đoàn thị vệ của Na Phong đứng canh gác ở các hướng khác nhau, Hà Vũ cũng đứng từ phía xa quan sát bọn họ.

Na Phong nói: “Yên tâm, bên này an toàn, phía trên có máy bay không người lái phòng thủ, có thứ gì xuất hiện sẽ có báo động.” Hắn hít một hơi thuốc thật sâu, nheo mắt lại rồi thở ra thật dài, gương mặt tuần tú nhã nhặn mơ hồ trong làn khói. Hắn mỉm cười, nói: “Không ngờ tôi sẽ hút thuốc phải không? Bởi vì phải giữ hình tượng ở bên ngoài.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Là con người thì đều nên thả lỏng một chút.”

Na Phong khẽ thở dài, “Đúng vậy, đóng vai một thái tử hoàn hảo, tôi đã đóng quá lâu rồi.”

Huyền Hiểu Đông khẽ cười, Na Phong nói: “Thời gian tôi vui nhất chính là hai năm du học. Khi ấy Vô Ngung được học viện ủy nhiệm dạy học cho tôi, chúng tôi ở cùng phòng. Cậu ấy vô cùng gần gũi, dạy tôi rất nhiều thứ. Hai năm ấy tôi tha hương nơi đất khách quê người, không cần đóng vai gì cả, cũng không phải sống trong những thước phim và tin tức, chỉ cần làm một sinh viên đơn thuần, mỗi ngày lên lớp, ra căng tin, đến thư viện, về phòng ký túc xá.”

Huyền Hiểu Đông lắng lắng nghe, y thật sự rất hứng thú với những mẩu chuyện về thời đại học của Thịnh Vô Ngung. Na Phong cười, “Lúc đó bọn tôi học hỏi lẫn nhau ngôn ngữ của đối phương, trao đổi văn hóa tập tục hai nước. Đến kỳ nghỉ tôi cũng không muốn về nước, cậu ấy dẫn tôi đi du lịch ở quốc gia của hai người, theo cách mà người nước cậu nói thì đó là bạn chí cốt, là tâm đầu ý hợp với nhau.”

Huyền Hiểu Đông tò mò nhìn sang Na Phong, nói thật, nhìn Thịnh Vô Ngung và Na Phong ở cạnh nhau, hình như không tới mức bạn chí cốt, có điều... chắc có thể do hẳn là người nước ngoài, cách nói chuyện sẽ khoa trương hơn một chút.

Na Phong cười nói: “Khi đó quốc gia các cậu còn chưa thông qua luật hôn nhân đồng giới, còn Garan thì đã thông qua đề án luật hôn nhân đồng giới từ lâu rồi. Nhưng tôi thân là ứng cử viên cho ngôi vua, không thể có khuyết điểm gì liên quan đến khía cạnh gây tranh cãi này.”

Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn Na Phong, gương mặt Na Phong hơi toát ra vẻ chán nản, giống như một mỹ nam sầu muộn dưới ánh trăng, “Nhưng từ trước tới nay tôi chưa từng nghĩ đến, cuối cùng Thịnh Vô Ngung... ấy vậy mà lại lựa chọn một người đàn ông làm bạn đời.”

Tròng mắt màu lam của Na Phong nhìn chòng chọc vào Huyền Hiểu Đông,

“Mỗi khi tỉnh mộng đêm khuya, tôi đều nghĩ, nếu như biết trước Thịnh Vô Ngung thích đàn ông, mình sẽ lựa chọn thế nào.”

Sắc mặt Huyền Hiểu Đông hơi thay đổi.

...

“Anh hai tôi thích anh, anh không có cảm giác gì sao?” Na Trân ngồi bên cạnh Thịnh Vô Ngung, nhìn ra ngoài cửa sổ, giữa lông mày hơi nhíu lại.

Để tiện cho việc bảo vệ, quốc vương Garan và người bảo vệ mình ngồi một xe, Na Trân thì ngồi cùng Thịnh Vô Ngung trên một chiếc xe khác. Sau khi lên xe chưa lâu, Na Trân đã thốt ra một câu gậy sóc như vậy.

Ấn đường Thịnh Vô Ngung giật một cái, “Nói gì vậy? Bọn tôi chỉ là bạn tốt.”

Na Trân nở nụ cười ngẩn ngui, nói: “Cũng không trách anh được, tôi đoán lúc đó trái tim anh hoàn toàn không có tình cảm, thậm chí cũng không nhận thức được xu hướng tính dục của bản thân. Tôi nghe nói lúc đó có rất nhiều con gái theo đuổi anh, anh đều từ chối. Nhưng trong mắt mọi người, anh thích con gái là một điều hiển nhiên. Còn anh hai thì... quá thành thạo diễn vai một thái tử hoàn mỹ, đương nhiên cũng che giấu rất khá.”

“Năm đó tôi đến Hiên Viên du lịch, đến học viện của hai người, tối đó ăn cơm cùng cả hai, tôi đã phát hiện ra điểm bất thường. Tôi vờ như thích anh từ cái nhìn đầu tiên, nóng lòng tỏ tình với anh. Lúc đó anh hai còn trẻ, về phương diện này vẫn không giấu giếm được. Ngoài mặt anh ấy có vẻ rất tốt với tôi, chính điều này lại càng chứng minh được tình cảm sâu trong lòng anh ấy, bởi vì sau đó anh hai đã nhanh chóng đuổi tôi về nước.”

“Sau khi về nước, anh ấy đã đi ngược lại trạng thái lá chẳng dính thân(*) trước đây của mình, lén lút chăm sóc một tình nhân là đàn ông, việc này vô cùng bí mật. Nhưng rồi vẫn bị phu nhân Quất Sa phát hiện, bà ta chụp trộm rồi đưa ảnh đến trước mặt phụ vương. Lúc đó phụ vương không nói gì, trái lại còn trách phu nhân Quất Sa lắm chuyện. Sau đó Na Phong cũng nhanh chóng chia tay tình nhân nhỏ, đẩy người ta ra nước ngoài, xử lý cực kỳ gọn

ghẽ nhanh chóng. Bên ngoài ngay cả chút tiếng gió thổi cũng không có, khi ấy phụ vương còn khen anh ấy xử lý rất tốt.”

(*)

“Vốn dĩ phụ vương đã quen thói trăng hoa, nào có để ý tới những việc này. Mãi đến năm ấy, anh đi cùng nhóm bộ trưởng Bộ Ngoại giao đến tham quan Garan, phụ vương gặp được anh.”

Na Trân nhìn về phía Thịnh Vô Ngung, gương mặt Thịnh Vô Ngung vô cùng lạnh lùng, Na Trân khẽ cười, “Gần như giống y chang tướng mạo của tình nhân nhỏ trong hình năm đó, phụ vương hiểu ra, biết được ngọn nguồn giữa anh và Na Phong hồi còn đi du học, bèn tìm ngay Na Phong, yêu cầu anh ấy mau chóng đính hôn với một vị hôn thê, khẩn trương kết hôn.”

Nhưng đến bây giờ Na Phong vẫn không có hôn thê, cũng chưa lập gia đình. Thịnh Vô Ngung đã mơ hồ dự cảm được gì đó trong lòng, đợt ấy ra nước ngoài vô cùng bình thường và suôn sẻ, không giống những lần ra nước ngoài trước đó, hoàng tử Na Phong còn đặc biệt đích thân tham dự bữa cơm cùng sứ đoàn. Mọi người đều biết họ từng là bạn học, bữa tiệc hết sức hài hòa vui vẻ, cũng không có bất kỳ sự tiếp xúc riêng tư nào, dù sao hoạt động ngoại giao cũng phải có kỷ luật.

Na Trân cười nói: “Rõ ràng có thể đáp ứng trước, nhưng Na Phong lại khước từ ngay, đồng thời tỏ rõ thái độ chỉ muốn thành hôn với anh.”

Na Trân nhìn sắc mặt Thịnh Vô Ngung, “Đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân chính mà phụ vương rề rà mãi không truyền ngôi, dù sao tình nhân của phụ vương cũng rải rác khắp nơi. Ông ấy chỉ cho rằng Na Phong nhất thời u mê, cứ để thời gian từ từ trôi qua. Hơn nữa hoàn cảnh gia đình anh không giống người bình thường, lại còn làm việc ở Bộ Ngoại giao, khi ấy bên mấy người còn chưa ủng hộ hôn nhân đồng giới, cho dù thế nào, anh ấy và anh cũng không thể có tương lai.”

Thịnh Vô Ngung mím chặt môi, Na Trân nói: “Nhưng đã rất nhiều năm trôi qua, thậm chí anh còn đến nước khác đảm nhiệm vị trí thành viên đại sứ

quán, Na Phong và anh gần như không còn liên quan gì đến nhau, đến cả điện thoại và thư từ cũng rất ít. Thế nhưng Na Phong vẫn lần lữa không quyết định được ứng cử viên làm hôn thê của mình.”

“Lúc đó hoàng hậu vẫn còn, bà giúp anh ấy chọn thực nữ danh môn hết người này đến người khác, anh ấy từ chối hết, bên cạnh anh ấy sạch sẽ như một tảng lữ ngoan đạo nhất.”

Na Trân nhìn Thịnh Vô Ngung, cười, “Anh ấy thủ trinh vì anh, cho dù anh chẳng biết gì cả.”

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: “Chỉ sợ những điều này đều là điện hạ suy đoán, bao nhiêu năm qua Phong điện hạ đối xử với tôi vẫn luôn là quân tử chi giao(*).”

(*)

“Nếu như anh ấy nói rõ ràng với anh, vậy thì hai người ngay cả làm bạn bè với nhau cũng không được.” Na Trân cười, “Khi đó anh ấy còn trẻ, luôn đầy rẫy những tưởng tượng không thiết thực về tình yêu. Anh ấy kiểm chế quá lâu, không thể dốc bầu tâm sự, vì thế cuối cùng khi say mới không nhịn được, tôi là người duy nhất được nghe anh ấy kể.”

“Anh ấy biết rõ anh nhiệt huyết với sự nghiệp, chắc chắn không thể nào đồng ý với mình. Một khi tỏ tình, anh sẽ chỉ né tránh, đồng thời vĩnh viễn không bước chân đến Garan nữa. Anh ấy bằng lòng âm thầm dõi theo từ xa, mãi mãi làm bạn thân của anh. Nhưng ngày nào anh còn chưa lập gia đình, anh ấy cũng không thể hết hi vọng, bởi vậy cứ kéo dài mãi, nhất định phải đợi sau khi anh kết hôn, anh ấy mới kết hôn.”

“Rất cảm động đúng không?” Na Trân cười nói: “Nếu như chỉ vậy thì vẫn còn có thể ca tụng, đây đúng là một câu chuyện hay đầy tiếc nuối.”

Sắc mặt Thịnh Vô Ngung hờ hững.

“Sau khi hai chân anh gặp chuyện không may, anh ấy cất công bay đến

Hoàn Kinh thăm anh, nhưng khi đó tâm trạng anh không tốt, từ chối gặp người khác.”

“Sau đó anh rất nhanh lấy lại tinh thần, thành lập Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, đồng thời phát triển sự nghiệp nhanh chóng. Năm ngoài lúc anh đến Garan đàm phán dự án nguồn năng lượng, Na Phong đã tích cực kết nối dự án... Quả thật dự án rất có triển vọng, trải qua hai năm, đúng là nó đã chứng minh hiệu quả rõ rệt.”

Na Trân nhìn về phía Thịnh Vô Ngung, “Phụ vương hết sức coi trọng dự án này, nhưng lại vô cùng kiêng dè tình cảm mà Na Phong dành cho anh. Nhưng anh ấy vẫn luôn giữ chừng mực rất tốt, nho nhã lễ độ, nhiệt tình nhưng không mất phong độ, cũng không vượt quá phép tắc bao giờ.”

“Phụ vương dần dần yên lòng, với lại đúng là hạng mục này của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm lợi nước lợi dân, mang đến lợi ích rất lớn cho cả hai bên. Có anh dẫn dắt, chính sách của hai bên sẽ có tỉ lệ rủi ro thấp nhất. Nếu như bỏ lỡ dự án này thì Garan cũng không thể dễ dàng tìm được đối tác nào sẵn sàng đầu tư nhiều vào cơ sở hạ tầng như vậy, chưa kể còn có nhiều khoa học kỹ thuật độc quyền.”

“Sau khi ký hiệp ước, anh đến Garan thường xuyên hơn, Na Phong giúp anh giới thiệu bác sĩ tốt nhất ở Garan, muốn giúp anh kiểm tra và trị liệu.”

Thịnh Vô Ngung dường như chợt nhớ ra gì đó, nhìn về phía Na Trân, Na Trân cười mỉm, “Nhớ ra có gì bất thường chưa? Chuyện đó mới thật sự dọa sợ phụ vương.”

“Có lần kiểm tra trong bệnh viện, anh bị gây mê toàn thân, sau khi anh mê man, Na Phong thông đồng với bác sĩ, thần không biết quỷ không hay đưa anh về nhà riêng của anh ấy, chuẩn bị gây ra một sự cố ngoài ý muốn, nguy hại việc anh qua đời.”

Thịnh Vô Ngung sợ hãi, ngay cả Nghiêm Duệ Phong đang lái xe phía trước cũng vô thức đạp chân ga. Na Trân nói: “Trong trang viên của anh ấy có xây dựng một tầng hầm vô cùng vững chãi, còn hết sức chu đáo mà xây cả

phòng tắm nắng, rất thích hợp để bệnh nhân tĩnh dưỡng... Cùng lúc đó, anh ấy còn mua một hòn đảo ở bờ Đông Hải, công trình kiến trúc trên đảo cũng cực kỳ kiên cố, hoàn toàn giống như ngục giam, hơn nữa chỉ có một cây cầu dẫn tới cảng. Chỉ cần thả cầu xuống thì không một ai có thể rời khỏi đảo. Cơ sở y tế trên đảo cũng xây dựng rất hoàn thiện, không có phương tiện cản trở.”

Na Trân nhìn sắc mặt đã trở nên tái nhợt vì sốc của Thịnh Vô Ngung, “Phụ vương vẫn còn cảnh giác với ý định của anh ấy, cho nên cử người mai phục theo, sau khi phát hiện ra sự việc, ông ấy đã ra tay kịp thời để cản việc này lại, đưa anh trở về phòng khám bệnh viện một lần nữa. Do anh bị gây mê rất sâu nên việc này cứ như vậy mà che giấu được.”

“Sau đó anh trị liệu như bình thường rồi về nước, dưới sự khống chế nghiêm khắc của phụ vương, Na Phong cũng lặng lẽ đình chiến.”

“Nhưng lần này phụ vương bệnh nặng, anh lại đến đây nữa, còn dẫn theo bạn đời mới của mình, là một người đàn ông.”

“Mỗi ngày phụ vương đều kinh hồn bạt vía, sợ Na Phong lại vượt rào lần nữa. Một khi Na Phong gây ra vụ gì không thể cứu vãn được nữa thì sẽ tạo ra tổn thất to lớn tới dự án, thậm chí còn có thể gây ra sự cố ngoại giao.”

“Đương nhiên, Na Phong vẫn luôn hết sức kiểm chế, bề ngoài hoàn toàn không nhận ra điểm gì bất thường.”

“Đây là sự việc phụ vương giữ kín như bưng, anh... có thể tha thứ cho phụ vương không?”

Thịnh Vô Ngung hít sâu một hơi, lạnh lùng ra lệnh cho Nghiêm Duệ Phong: “Tăng tốc độ đi, phải tới đó thật nhanh.” Nếu như tất cả đúng như Na Trân nói, Huyền Hiểu Đông gặp nguy hiểm rồi.

Nhưng... tại sao Na Trân lại kể chuyện này đúng trong thời khắc mấu chốt? Câu chuyện này có mấy phần là sự thật? Na Phong thật sự có thể che giấu tình cảm mười mấy năm qua kín kẽ tới vậy sao?

Còn một điểm quan trọng nhất, nếu như quốc vương Garan đã biết Na Phong có tình ý với anh, tại sao còn để Na Phong đưa bạn đời của anh ra ngoài?

Đến cùng có phải Na Phong ra tay ám hại quốc vương Garan gây phản động không?

Nghiêm Duệ Phong nghiêm mặt, châm giã mạnh, ô tô nổ vang, lao vọt đi với tốc độ như đạn bắn.

✂️.....

Chương 81

“Nếu như giữa cả chục ngàn sự lựa chọn, Thịnh Vô Ngung chọn thành hôn với một vị thực nữ danh môn, đi thẳng trên con đường sự nghiệp mà cậu ấy muốn, tôi còn có thể yên lặng dõi theo từ xa, tự biết rằng là không có duyên phận, sẽ không quấy rầy cậu ấy nữa.”

“Nhưng cuộc đời cậu ấy lại đột ngột thay đổi, từ bỏ chính trị theo thương nghiệp, cuối cùng bỗng nhiên xuất hiện một người bạn đời là đàn ông, còn chỉ bởi vì thân mang bệnh mà yếu đuối, đến nông trường tĩnh dưỡng, cảm thấy chủ nông trường dịu dàng săn sóc, nấu cơm ngon, rồi cứ như vậy mà hời hợt kết hôn.”

Na Phong ngược lên nhìn vào mắt Huyền Hiểu Đông, thái độ mềm mỏng, ngôn từ vẫn luôn nhã nhặn, “Người mà tôi trân trọng bao nhiêu năm qua, không dám vấy bẩn, lại bị cậu may mắn có được dễ dàng như vậy... Tôi không cam lòng, tôi không thể nào chấp nhận được.”

Hắn thả cái bật lửa vẫn luôn cầm trong tay vào trong túi áo khoác, bỗng nhiên rút ra một ống giảm thanh bỏ túi. Là súng, nòng súng nhắm ngay vào Huyền Hiểu Đông rồi hạ xuống.

Chỉ phút chốc nữa thôi, người đàn ông vô cùng may mắn có được Thịnh Vô Ngung làm bạn đời này sẽ bị trúng đạn rồi lăn xuống thung lũng bên dưới, sau đó quân phản loạn rất nhanh sẽ bị dẫn tới đây, cuối cùng biến con số tử vong do liên lụy bởi đợt hành động vũ trang phản loạn lần này là một chữ số.

Hết thấy đều đã sắp xếp xong xuôi, rõ ràng Na Phong đứng rất gần Huyền Hiểu Đông, nhưng hắn thấy hoa mắt, hình như còn chưa thấy rõ được động tác, tay đối phương đã như tia chớp nắm chặt lấy tay cầm súng của hắn,

ngón tay vừa khéo mắc vào cò súng. Sau đó Na Phong cảm thấy cổ tay đau đớn, súng đã bị cướp đoạt vào tay Huyền Hiểu Đông, cùng lúc đó các mũi ngón chân hắn cũng đau nhức——Thậm chí hắn còn nghe thấy rõ ràng âm thanh “rắc rắc”, hắn nghi ngờ mu bàn chân mình đã bị nứt xương rồi.

Tay chân đồng thời đau đớn khiến Na Phong gần như không đứng vững, cánh tay cũng đã bị Huyền Hiểu Đông vặn ngược, đưa thứ hắn mang theo ra trước người mình, nòng súng chĩa ngay huyệt thái dương của hắn.

Huyền Hiểu Đông ở sau lưng hắn cười nói: “Điện hạ, anh sờ súng trong túi áo rất nhiều lần, rõ ràng quá rồi đấy——Cho anh một kiến nghị, lần sau những tình huống thế này, không cần anh đích thân ra tay, phải tên nào chuyên nghiệp tới là được rồi.”

Hai thị vệ quân đoàn trước mặt y vốn định cầm súng chĩa vào Hà Vũ, lúc này cũng đều nhìn y, nhất thời không biết nên làm gì bây giờ. Còn máy bay không người lái trên đỉnh đầu bọn họ hình như cũng phát hiện ra gì đó, lóe lên ánh sáng đỏ, bất chợt bị bắn pằng một tiếng, bốc khói rơi thẳng tấp từ trời cao xuống thung lũng.

Tô Vỹ xuất hiện từ sau lưng hai thị vệ quân đoàn với khẩu súng bắn tỉa nhắm ngay vào Na Phong. Lúc trước vốn dĩ cậu đến lượt nghỉ ngơi trong lều, nhưng thấy Huyền Hiểu Đông ra ngoài, cậu đã từng được Nghiêm Duệ Phong huấn luyện nghiêm ngặt, bèn cầm súng và balo bên mình theo sau, quan sát từ xa, may mà bắt quả tang được rồi. Tô Vỹ trầm giọng nói: “Máy bay không người lái bị hủy sẽ có báo động, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.”

Trán Na Phong đã thấm mồ hôi, hắn cắn răng nói: “Là tôi đã coi thường cậu——vẫn tưởng cậu chỉ là một nông dân, chắc không phải cậu được thuê làm vệ sĩ cho Thịnh Vô Ngung chứ? Dùng để che giấu thân phận... Nếu là vậy, tôi hiểu làm rồi... Cậu đặt súng xuống, tôi có thể thả cậu rời khỏi đây.”

Lúc Thịnh Vô Ngung nhờ hắn mua trang viên thì chỉ nói chồng mình thích trồng trọt, kinh doanh một nông trường nhỏ, anh cũng yêu chủ nông trường ấy trong thời gian tĩnh dưỡng——Trong mắt hắn, chẳng qua khi ấy

Thịnh Vô Ngung bệnh tật yếu đuối nên muốn gửi gắm dựa dẫm một người mà thôi, một kẻ may mắn vừa hay đã trưởng thành không có trở ngại, lại còn biết nấu nướng, dọn dẹp ân cần.

Sau khi y đến Garan, trông cũng chỉ được cái mã, còn đầu là một kẻ ngu ngốc suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn mấy thứ rác rưởi, khi tán gẫu thì chưa bao giờ thấy nhắc đến học vấn của mình, không có sự nghiệp đang hoàng, cũng có thể thấy được y không tham gia cả xã giao, toàn dựa dẫm vào sự chăm sóc thông cảm của Thịnh Vô Ngung... Hắn tự biết nhát súng vừa nãy rất nhanh, người bình thường hoàn toàn không thể tránh được.

Thân thủ trải qua huấn luyện nghiêm ngặt hiển nhiên như thế, nếu như dùng để che giấu thân phận, đồng thời tăng thêm hệ số an toàn bên mình mà nói thì... nghe vậy còn được.

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, “Hoàng tử, mời anh sai người của mình đặt súng xuống, giơ hai tay lên, đá khẩu súng xuống thung lũng, Hà Vũ qua đó đi.”

Na Phong cắn răng nói vài câu bằng tiếng Garan, hai người đội hộ vệ đưa mắt nhìn nhau chốc lát, quả nhiên bỏ súng xuống. Hà Vũ chủ động tiến đến đá một cước bay cả hai khẩu súng xuống dưới thung lũng.

“Hoàng tử điện hạ, anh có suy nghĩ thế nào thì tự giải thích với ngài Thịnh đi, bọn tôi đi trước.”

Y làm động tác tay ra hiệu cho Hà Vũ và Tô Vỹ, lại chỉ xuống thung lũng. Hai người hộ ngầm hiểu ra, nhanh chóng chạy đến rìa núi rồi nhảy thẳng xuống triền núi, sau hai lượt đã biến mất sâu bên trong lùm cây.

Huyền Hiểu Đông quay hòng súng lục, thoát cái đập mạnh phần tay cầm súng lên huyết thái dương của Na Phong. Na Phong tối sầm hai mắt xụi lơ xuống dưới, Huyền Hiểu Đông đẩy hắn về phía trước, hai hộ vệ tiến tới đỡ được. Y cũng lập tức nhảy lùi ra phía sau, chân hơi dùng sức, trượt ngay vào bên trong thung lũng.

Hai hộ vệ xông tới phía trước đỡ lấy hoàng tử đã ngất đi, sờ thử thấy vẫn còn thở, bèn thở phào nhẹ nhõm. Sau đó đội cảnh vệ nhận được báo động đã chạy tới, thấy trong thung lũng tối om đã không còn bóng dáng mấy người kia.

“Phải làm sao đây? Đuổi theo không?” Đội hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng biết bây giờ còn có phản quân ở đây, hoàng tử lại đang hôn mê bất tỉnh, hôm nay dù trời sắp sáng rồi nhưng vẫn còn tối đen, đối phương đã được huấn luyện nghiêm ngặt, bên dưới thung lũng này lại không rõ địa thế, địa hình bãi săn cũng phức tạp, đuổi theo chỉ sợ tặng đầu người cho đối thủ, vẫn nên bảo vệ hoàng tử thì hơn. Bọn họ ra lệnh tượng trưng cho một tiểu đội đuổi theo, rồi bảo vệ hoàng tử Na Phong trở về nơi đóng quân chữa trị.

Không lâu sau Na Phong đã tỉnh lại, biết rõ bọn họ đã trốn vào trong núi, lần theo cũng không có kết quả. Hắn biết việc đến mức này đã thất bại, hiện tại tình hình đã rối loạn, mọi thứ cũng trở nên uổng công rồi, trước đây còn có thể lấy thân phận bạn bè ở bên cạnh Thịnh Vô Ngung, sau lần này dù Thịnh Vô Ngung có không coi hắn là kẻ thù thì chắc chắn vẫn sẽ lạnh nhạt xa cách, thậm chí khả năng cả đời không gặp lại nữa.

Vừa nghĩ tới đây, trái tim Na Phong như bị dao cắt, hắn nhìn thấy bên ngoài có sĩ quan đến trình báo. Phụ tá thân tín Tạt Nhĩ bên cạnh tướng quân Ca Lạc Tư chạy tới, vui vẻ ra mặt nói với hắn: “Trước mắt tướng quân Ca Lạc Tư đã khống chế được thế cuộc, đánh lui phản quân, đang canh gác ở hoàng cung. Mời ngài mau chóng tới, tôi đã điều động máy bay trực thăng tới rồi, xin ngài mau chóng lên máy bay về.”

Na Phong lại chỉ lạnh nhạt nói: “Ta biết rồi, phụ vương cũng đã về hoàng cung đúng như kế hoạch đã định.”

Phụ tá Tạt Nhĩ nhỏ giọng nói: “Điện hạ, chưa thấy quốc vương về đến hoàng cung đúng hẹn, tướng quân Ca Lạc Tư hi vọng ngài mau chóng làm hòa với điện hạ để mau chóng nắm giữ tình hình.”

Na Phong ngẩn ra, đứng thẳng người dậy, “Mau lục soát cung săn bắn ngay lập tức!”

Phụ tá Tạt Nhĩ cuống lên, tiến tới khuyên can, “Cung sẵn bắn bây giờ không rõ tình hình, tới đó sẽ gặp nguy hiểm. Tướng quân Ca Lạc Tư đã sắp xếp các sĩ quan cao cấp khác thâm nhập cung sẵn bắn rồi, mời ngài mau chóng bay về hoàng cung, nghị trường thượng nghị viện cũng đang ở đó với tướng quân Ca Lạc Tư.” Ý hiểu quá rõ, quốc vương không về hoàng cung như kế hoạch đã định, chỉ sợ cung sẵn bắn đã xảy ra biến, cho dù thế nào thì tướng quân Ca Lạc Tư đã có thái tử trong tay, có thể tạo ra hiệu quả tối ưu nhất, ví dụ như ngay lập tức ủng hộ thái tử thuận nước đẩy thuyền lên ngôi.

Na Phong không nói gì, chỉ đứng dậy nói: “Bố trí xe cộ và đội bảo vệ, tới cung sẵn bắn xem trước.” Hắn vừa đứng lên thì cảm thấy đùi và lưng đau đớn, nhớ ra đòn phản công lưu loát vừa nãy của Huyền Hiểu Đông, tâm trạng ngày càng hậm hực khó tiêu, cố nén đau đớn đi ra, lên xe rời khỏi nơi đóng quân.

Mới rời khỏi nơi đóng quân không lâu, quân tiên phong cấp báo, gặp được đoàn xe riêng của hoàng cung, thị vệ theo sát Phi Lợi Tháp X nhảy ra bẩm báo sự việc với Phong điện hạ.

Hoàng tử Na Phong xuống xe dưới sự hộ tống của đội cảnh vệ, nhìn thấy xe chuyên dụng của phụ vương mở ra, thị vệ trưởng Lý Cam của hoàng cung xuống xe, cực kỳ bi thương bẩm báo với hắn, “Điện hạ, đêm qua quốc vương bệ hạ đã lên máy bay trực thăng, vừa mới cất cánh chưa lâu thì bỗng nhiên nổ tung rơi nát!”

Na Phong kinh hãi, hai mắt đỏ lên, toàn thân run rẩy, hắn rít lên: “Nói bậy! Máy bay cá nhân của phụ vương sao có thể dễ dàng bị bắn hạ như thế! Bảo an đâu? Rơi xuống đã lục soát cứu trợ chưa?”

Thị vệ trưởng Lý Cam đỏ hoe mắt cố nén bi thương, nói: “Cung sẵn bắn không đủ nhân lực, không rõ tình hình. Tôi đợi ở đây là muốn tìm hoàng tử điện hạ, nhờ ngài tra xét cứu bệ hạ!”

Na Phong không nhiều lời, “Chúng ta lập tức tới đó! Nghĩ biện pháp thông

báo cho toàn bộ bệnh viện gần đây phái chuyên gia cấp cứu tới chờ lệnh! Thông báo cho căn cứ gần đó sắp xếp nhân lực, mở cuộc tìm kiếm diện rộng!”

Phụ tá Tạt Nhĩ lại bước tới, “Hoàng tử điện hạ! Bây giờ chúng cứ hỗn loạn, kính mong ngài mau chóng quay về hoàng cung, hội họp với tướng quân Ca Lạc Tư, chủ trì đại cục! Lực soát bên này cứ cử thị vệ trưởng đốc toàn lực khám xét là được rồi.”

Na Phong vốn đã đánh mất cả niềm tin và thời gian, trợn đôi mắt đỏ ngầu lên gào thét: “Đó là cha ta! Là cha ta!” Nhất thời giọt nước mắt lăn xuống rồi tuôn ra như mưa, “Mấy người biết cái gì! Đó là cha ta!”

Phụ tá Tạt Nhĩ tỏ ra lúng túng, mọi người im lặng, Na Phong vốn dĩ đã đau lòng lắm rồi, giờ phút này hẳn không kìm nén nổi nữa, khóc lóc thảm thương trước mặt mọi người, “Rõ ràng tất cả đã sắp xếp xong... Tại sao lại như vậy... Vì sao người chết không phải ta... Ai mà thềm làm quốc vương? Ta chỉ cần... Ta chỉ cần...” Người hẳn cần nhất không đến bên hắn, vậy thì cái việc lên làm quốc vương có ý nghĩa gì đâu?

Trên cánh đồng hoang tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng khóc lóc thảm thiết của Na Phong.

Bên trong xe, Phi Lợi Tháp X chứng kiến tất cả qua cửa sổ kính, nét mặt trở nên ôn hòa, chẳng biết ông đã ngồi chung xe với Thịnh Vô Ngung từ bao giờ. Thịnh Vô Ngung nói: “Vậy là Phong điện hạ luôn chân thành ngay thật, hơn nữa thoạt nhìn cậu ấy cũng rất ngỗ ngàng, quốc vương bệ hạ yên tâm rồi chứ?”

Phi Lợi Tháp X thở một hơi dài nhẹ nhõm, “Đứa trẻ này lúc nào cũng trọng tình nghĩa...” Ông nhìn Thịnh Vô Ngung, “Biện pháp này của ngài Thịnh rất hay, nếu không cha con chúng ta sẽ còn nghi kỵ lẫn nhau, không biết sẽ như thế nào nữa.”

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, “Bệ hạ, mời xuống xe.”

Phi Lợi Tháp X thu hồi nụ cười, đẩy cửa xuống xe. Na Phong vốn đang khóc thảm thương, bất ngờ nhìn thấy cha mình thì vừa mừng vừa sợ, “Cha!”

Phi Lợi Tháp X tiến đến ôm lấy hắn, “Con trai của ta, tha thứ cho ta đã lừa con, ta đã không biết nên tin ai, chỉ có thể thử lòng trung thành của con.”

Trên mặt Na Phong chỉ toàn là nước mắt, suy nghĩ xoay chuyển, cuối cùng hắn đã hiểu chuyện xảy ra ở cung săn bắn là gì, khiến cha hoài nghi là do chính bản thân hắn. Na Phong nói bằng ngữ điệu ghen ngào, “Cha khỏe mạnh sống lâu là con yên tâm rồi, những việc khác không cần phải nói.” Hắn nói lạc cả giọng, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung đẩy cửa xuống xe theo thì âm thanh bỗng im bật, hắn gần như không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Thịnh Vô Ngung.

Lúc này quốc vương mới yên lòng, buông cái ôm ra, kéo tay hắn, quay đầu cười nói với Thịnh Vô Ngung, “Là ngài Thịnh nói, so với việc cha con cứ nghi ngờ lẫn nhau, chẳng thà mọi người cùng thoải mái tâm sự, mở lòng thẳng thắn với nhau.”

Na Phong ngoài mặt thì cười, trong lòng lại chất chứa đau khổ, “Hóa ra ngài Thịnh và cha đi cùng nhau.”

Na Trân ngồi ở một chiếc xe phía sau cũng xuống xe, cười nói: “Phu nhân Kiệt Tây bên cạnh cha bỗng nhiên phản bội cha, ám hại bác sĩ chủ trị, may có ngài Thịnh giúp đỡ, ra sức bảo vệ bọn em. Anh ấy còn đưa ra ý kiến đến đây chờ tụ họp với anh, nếu không quả thật ở cung săn bắn bọn em không có người nào đáng để tin cậy được. Đúng rồi, Huyền tiên sinh thì sao? Ngài Thịnh ở trên xe vẫn luôn rất lo lắng cho sự an toàn của Huyền tiên sinh, hai người các anh phải đi cùng nhau chứ?”

Na Phong đáp ứng, “Trước đó có gặp họ, nhưng Huyền tiên sinh lo lắng cho an nguy của Vô Ngung nên khăng khăng đòi dẫn vệ sĩ về cung săn bắn rồi, có khi đã đi lướt qua mọi người.”

Na Trân thở phào nhẹ nhõm, “Anh hai, anh bắt cần quá rồi đấy, Huyền tiên sinh dẫn theo mấy người chứ? Sao anh lại yên tâm để họ đơn độc rời khỏi

đây? Không cử người nào hộ tống sao?”

Na Phong xoắn lưỡi, “Huyền tiên sinh nhất quyết không cần người theo, nói càng ít người càng linh hoạt, dẫn theo nhiều người thì dễ trở thành mục tiêu.”

Phi Lợi Tháp X trầm giọng nói: “Trước tiên về nơi đóng quân đã, chúng ta tính toán cho bước tiếp theo của kế hoạch, chỉ có khẩn trương khổng chế cục diện, khôi phục viễn thông thì mới có thể mau chóng tìm được Huyền tiên sinh.”

Mọi người lại chia nhau quay về xe, lần này Thịnh Vô Ngung về trong xe của mình, lạnh lùng nói với Nghiêm Duệ Phong: “Mau liên lạc với Lê Khải, nghĩ biện pháp khẩn trương tìm kiếm Hiểu Đông.”

Nghiêm Duệ Phong nhìn sang Lý Lực đang gõ máy tính ngồi bên cạnh tài xế, “Được, anh đừng lo lắng quá, chấm đỏ của bọn họ vẫn đang di chuyển, nhìn theo bản đồ hấn là đi về hướng cung săn bắn, đường xa ngoằn ngoèo, dù vậy đi đường núi vẫn an toàn.”

Hấn nhìn sang gương mặt nghiêm nghị của Thịnh Vô Ngung, “Nhưng nhìn tọa độ tối hôm qua của bọn họ, hấn là đã tụ họp với hoàng tử Na Phong.”

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: “Bắt đầu từ câu hỏi liên quan đến Hiểu Đông, hấn đã nói dối rồi.”

✂.....

Chương 82

Trú ở nơi đóng quân, quốc vương ra quyết định rất nhanh chóng, hạ lệnh cho phụ tá của Ca Lạc Tư và thị vệ trưởng lên máy bay trực thăng bay về hoàng cung trước. Họ nhận trát của quốc vương phái binh tới chiếm đóng cung sẵn sẵn trước, sau đó đón quốc vương trở về hoàng cung.

Thịnh Vô Ngung ở trong lều nói với Nghiêm Duệ Phong, “Trước mắt nơi này tạm thời an toàn, anh dẫn mấy người đi hỗ trợ Hiếu Đông, nhất định phải đón cậu ấy trở về an toàn.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Đã liên lạc với Lê Khải, mau chóng cử người đi hỗ trợ Huyền tiên sinh. Trách nhiệm của tôi là bảo vệ anh, ngài Thịnh, tình hình nơi này chưa rõ, tôi không thể rời khỏi anh.”

Thịnh Vô Ngung sầm mặt, nói: “Nơi này có rất nhiều thị vệ của quốc vương và hoàng tử Na Phong, không cần anh phải lo cho tôi. Bên ngoài có loạn quân, vẫn nên khẩn trương đưa Hiếu Đông về.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Cậu ấy có thể tự vệ, quốc vương và hoàng tử Na Phong vẫn không thể tin nhiệm.”

Thịnh Vô Ngung bình tĩnh nói: “Anh phải tin tưởng nhận định của tôi, hiện tại tôi rất an toàn.”

Nghiêm Duệ Phong lạnh nhạt nói: “Ngài Thịnh, anh đang che giấu sự đần đờ, tôi không tin anh không nhìn ra. Quốc vương cố ý để Huyền tiên sinh đi theo hoàng tử Na Phong là đang chia rẽ anh và hoàng tử Na Phong. Hùng sư già đã bắt đầu e ngại sức mạnh đằng sau sư tử non trẻ. Trước khi đến Garan, chúng ta cũng đã phân tích qua, chuyến đi này không phù hợp để thân cận với hoàng tử Na Phong, cho dù là quốc vương đời nào cũng sẽ

không hi vọng thái tử của mình quá gần gũi với thế lực quốc gia khác.”

Thịnh Vô Ngung trầm tư, Nghiêm Duệ Phong hòa hoãn khẩu khí, “Yên tâm, xin anh hãy tin tưởng Huyền tiên sinh đủ năng lực tự vệ.”

Thịnh Vô Ngung siết chặt tay, “Là do sự quan tâm của tôi nên tình hình rối loạn. Nhưng Phi Lợi Tháp X vẫn muốn bảo vệ dự án này của chúng ta, ông ấy chỉ không muốn thái tử của mình và tôi... đi cùng nhau thôi, nhưng ông ấy cũng không thể từ chối những lợi ích to lớn mà chúng ta có thể mang đến cho bọn họ.”

Anh im lặng một lát, “Chưa kể... chuyện mà Na Trân nói có phải sự thật không... thì còn phải chờ bàn bạc.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Cho dù thế nào thì tôi cũng sẽ không rời khỏi anh, đây là phương án bảo vệ đã định ra từ trước. Huyền tiên sinh cũng không gặp tình huống nguy cấp tới mức cần tôi từ bỏ việc bảo vệ anh, nhỡ đẩy anh vào tình thế nguy hiểm thì sao? Rất xin lỗi, ngài Thịnh.”

Thịnh Vô Ngung nhìn hấn, rất lâu sau mới gian nan nói: “Đội trưởng Nghiêm, tôi tưởng rằng anh có thể hiểu được. Cho dù Hiểu Đông có tỷ lệ 99% bảo vệ được bản thân, tôi vẫn không thể chịu đựng được 1% xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Nghiêm Duệ Phong nhìn thẳng vào anh, biểu cảm của hai người đều rất bình tĩnh, nhưng trong chớp mắt ấy, hấn bỗng nhiên nhận ra, Thịnh Vô Ngung biết rồi.

Anh ta biết rõ tình cảm của bản thân hấn dành cho Huyền Hiểu Đông, anh ta hi vọng hấn có thể vì điều này mà từ bỏ mục tiêu, chuyển sang bảo vệ cậu ấy.

Nhưng dù giây phút này trong lòng hấn và anh ta đều đang chịu sự dằn vặt giày vò, hấn vẫn chỉ có thể ưu tiên bảo vệ Thịnh Vô Ngung—tình địch của mình. Bởi trong thâm tâm hấn biết rõ, lúc này đây hấn vẫn coi Huyền Hiểu Đông thành đồng đội của mình, y là đội viên đã từng gặp nhiều thử thách,

có kinh nghiệm lâu năm, hẳn tin tưởng y có thể hoàn thành một nhiệm vụ đơn giản hơn rất nhiều nhiệm vụ gian khổ khác mà bọn họ từng chấp hành.

Hắn không coi y thành người yêu của mình, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Huyền Hiểu Đông sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc. Đối với những kẻ đã từng vào sinh ra tử quá nhiều lần như bọn họ mà nói, lần nào cũng có khả năng là một sự vĩnh biệt, nhìn trước ngó sau sẽ chỉ ảnh hưởng tới nhiệm vụ chấp hành, bọn họ chỉ biết phải quyết chí tiến lên mà thôi.

Cho nên... đây là sự khác biệt giữa hắn và Thịnh Vô Ngung sao?

Mấy ngày qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều, nếu như khi đó bố không nhúng tay vào, liệu bọn họ sẽ ra sao, hắn muốn biết đáp án của Huyền Hiểu Đông.

Cuộc sống mà hắn suy nghĩ, là đao thương và máu chảy, là trời cao và biển rộng, là sa mạc và vách núi. Bởi vậy hắn cho rằng Huyền Hiểu Đông có thể sống vai cùng đi với mình, cùng đập vỡ những cửa ải hiểm nguy, cùng trải qua một đời xuất chúng hết lần này tới lần khác.

Nhưng bây giờ Huyền Hiểu Đông lựa chọn cuộc sống điền viên, một nhánh hoa một chùm quả, một bữa cơm một bữa rau, sống và yêu thương như một người bình thường đến mức không thể nào bình thường hơn được nữa. Y sẽ quan tâm đối phương đau khổ và mệt mỏi, sẽ vì đối phương mà hốt hoảng lo lắng trước thứ tình cảm trần tục của thế gian.

Huyền Hiểu Đông... từ trước tới nay luôn mong chờ một cuộc sống đời thường bình dị nhất.

Bỗng nhiên hắn thoải mái hẳn ra.

May mà... Lê Khải vẫn luôn ở bên ngoài, cuối cùng cũng không đến nỗi vô dụng.

Lúc nghe thấy tiếng máy bay trực thăng vang lên, Nghiêm Duệ Phong không cho Thịnh Vô Ngung ra khỏi lều mà tự ra ngoài xem trước, sau đó kêu lên: “Ngài Thịnh, là máy bay của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm.”

Thịnh Vô Ngung nghe vậy ra ngoài, nhìn lên bầu trời, quả nhiên thấy một chiếc trực thăng nhỏ đang lơ lửng. Đúng là chiếc trực thăng mà bọn họ dùng để vận chuyển hàng ngày ở trang viên trước đó, trên máy bay đang có người phát cờ tín hiệu yêu cầu hạ cánh xuống.

Na Phong cũng ra ngoài, nghe thấy là máy bay của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm thì sắc mặt chợt thay đổi. Hắn nhìn sang Thịnh Vô Ngung, biết là tới đón anh nhưng vẫn nói: “Cho phép hạ cánh.”

Máy bay từ từ hạ cánh trên triền núi, một người đàn ông ra khỏi trực thăng, nhanh chân đi về phía Thịnh Vô Ngung. Y vai rộng eo hẹp, đôi chân vừa dài vừa thẳng, chẳng mấy chốc đã đi tới trước mặt anh. Y ôm lấy anh, vậy mà dám hôn anh trước ánh nhìn của tất cả mọi người.

Na Phong đứng trước lều trại, gương mặt gần như vụn vụn. Chẳng biết Phi Lợi Tháp X đi ra từ khi nào, đứng bên cạnh hắn, ông ngược mắt nhìn đôi tình nhân đang ôm hôn, cười nói: “Hóa ra là Huyền tiên sinh, người phương Đông kín đáo uyển chuyển, không ngờ cũng thể hiện tình cảm chân thành như vậy, đúng là gặp họa nạn mới thấy được chân tình.”

Na Phong ngẫm hiểu rõ, Huyền Hiểu Đông đang ra vẻ cho hắn thấy, tất nhiên là đang đáp trả cho cái câu liệu có phải Thịnh Vô Ngung mời vệ sĩ mà hắn nói không——Nông cạn!

Chết tiệt, đúng là giỏi khiến người ta căm giận!

Quả thực Thịnh Vô Ngung cũng bị hành động bất ngờ của Huyền Hiểu Đông dọa sợ, nhưng người thương nhiệt tình thẳng thắn như vậy, cứ ôm chặt lấy cánh tay anh mà không nói gì, anh cũng không thể làm y mất mặt được. Sau khi hai người trao nhau nụ hôn dài, Lê Khải mới thò đầu ra khỏi máy bay trực thăng, uể oải vẫy tay, “Trước tiên về trang viên đã, đợi khi nào tình hình ổn định thì tính tiếp.”

Thịnh Vô Ngung nhìn anh ta, cười nói: “Cuối cùng cũng không hẳn là vô dụng toàn tập.” Anh cầm tay Huyền Hiểu Đông, “Chúng ta đi chào tạm biệt

quốc vương.”

Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn thấy Na Phong, ánh mắt hai người va vào nhau tựa như tóe ra ánh lửa, vẻ mặt y vẫn thản nhiên không thay đổi, “Vâng.”

Hai người cùng tiến lên trước, Thịnh Vô Ngung hành lễ với Phi Lợi Tháp X, nói: “Lần này được quốc vương bệ hạ che chở, tôi vô cùng cảm kích. Hiện tại bệ hạ và hoàng tử đều đang bận bịu ổn định cục diện chính trị, chúng tôi không quấy rầy nữa, xin phép về trước.”

Phi Lợi Tháp X cười nói: “Là chúng tôi liên lụy tới cậu, còn khiến đội bảo an của cậu vất vả bảo vệ cả chặng đường. Mấy vị về nghỉ ngơi trước đi, đợi khi nào chúng tôi ổn định thế cuộc xong sẽ lại mời mọi người đến hoàng cung một lần nữa.”

Huyền Hiểu Đông theo sau Thịnh Vô Ngung hành lễ với Phi Lợi Tháp X, sau đó lên máy bay trực thăng ra về. Máy bay cất cánh, rời khỏi cung sẵn bản rồi bay thẳng về trang viên.

Quay về đến trang viên, từng người về phòng mình nghỉ ngơi trước. Thịnh Vô Ngung nhanh chóng biết chuyện Huyền Hiểu Đông gặp phải, anh nắm chặt tay y, hỏi: “Có bị thương ở đâu không? Đã kiểm tra chưa?”

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, “Chỉ là một quý tộc được nuông chiều từ bé mà thôi, không đáng kể, em không bị thương, chẳng là gì so với những nhiệm vụ trước đây đâu. Nếu mà bị thương thì chắc chắn Na Phong bị thương nặng hơn em, không biết hấn nghĩ thế nào, đúng là nhân vật phản diện chết vì nói nhiều. Trước đó chúng ta không đề phòng hấn, hấn mà chuyên nghiệp thật thì... Bọn em chỉ có ba người, súng liên thanh mà quét loạn một vòng qua lều vải thì bọn em xong đời rồi...”

Thịnh Vô Ngung nhần lên môi y, mặt mũi đã tối sầm lại, “Đừng nói nữa.”

Huyền Hiểu Đông mới chợt nhận ra mình không phải đang chia sẻ sự kích thích với đồng đội khi vừa kết thúc một nhiệm vụ mạo hiểm như những lần

trước đây nữa, mà đang khiến người thương lo lắng sợ hãi, bèn thấy áy náy, vội vàng nói: “Em không sao, anh đừng lo mà.”

Y ngắm gương mặt của Thịnh Vô Ngung, nghĩ một lát rồi cười khuy áo, “Một ngày một đêm vẫn chưa được tắm rửa đàng hoàng, hay là em cởi áo ra để anh kiểm tra cẩn thận nhé?”

Thịnh Vô Ngung nghiêm mặt không nói gì, Huyền Hiểu Đông cố gắng nói đùa sang chuyện khác, “Không ngờ Vô Ngung của em quyến rũ quá, hóa ra hoàng tử một nước lại say đắm anh đến thế... Em đành phải nỗ lực hơn thôi, nếu không tình địch mạnh mẽ quá thì...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Xin lỗi Hiểu Đông, không phải vấn đề của em, là do tôi không thể tha thứ cho bản thân mình. Em nghỉ ngơi trước đi, để tôi ở một mình.” Anh đứng lên đi vào phòng làm việc, đóng cửa lại.

Huyền Hiểu Đông hết cách, chỉ đành vào phòng tắm rửa thay quần áo rồi ra ngoài. Nghiêm Duệ Phong và Lê Khải đều đang ngồi ở phòng khách dưới tầng, rõ ràng đang đợi bọn họ, nhìn thấy y thì hỏi: “Ngài Thịnh đâu?”

Huyền Hiểu Đông cầm một quả táo lên cắn một phát, “Anh ấy nói muốn ở một mình.”

Lê Khải và Nghiêm Duệ Phong nhìn nhau không lên tiếng, Nghiêm Duệ Phong hỏi y: “Cơ thể không có vấn đề gì chứ? Có cần Tiểu Yến kiểm tra cho cậu không?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không sao, đến cả một vết trầy da cũng không có.”

Lê Khải cười, “Đúng là tức giận vì lam nhan này.”

Huyền Hiểu Đông khó hiểu, Lê Khải nói: “Vừa nãy chi nhánh Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm bên này đã nhận được thông báo từ chủ tịch Thịnh rằng tạm dừng tất cả dự án, đình chỉ hết đánh giá dự án đang tiến hành, thực hiện rút toàn bộ vốn, giảm bớt nhân viên công tác và chuyên gia. Thi Ký Thanh và giám đốc điều hành bên này không hiểu, gọi điện thoại hỏi tôi tình

hình cụ thể cục diện chính trị, có kha khá dự án đã đầu tư rất nhiều, lúc này mà đình chỉ e là sẽ gây ảnh hưởng lớn.”

Huyền Hiểu Đông giật thót, nói: “Tổn thất rất lớn sao? Khoa học Đom Đóm có gánh nổi không?”

Lê Khải nói: “Chịu trách nhiệm thì không thành vấn đề, dù sao vài ngày trước đã biết khả năng cao chính sách sẽ gặp rủi ro nên đã giữ lại khoản đầu tư thêm, vốn dĩ đã chuẩn bị xong thủ tục rút vốn, tập trung vào xây dựng công trình nền tảng, nhà xưởng,... những cái gì mà không thể chuyển về nước được ấy. Tôi nghe Thi Ký Thanh nói, công ty dừng lại những dự án khoa học kỹ thuật đang đầu tư, chuyển hướng kinh doanh, chỉ làm một vài sản phẩm và dự án có lợi nhuận ngắn hạn, tiến hành giảm biên chế, giảm chi phí thì cũng không lỗ quá. Thật ra mà nói, bên chịu thiệt hơn là Garan, cơ hội việc làm bản địa, thuế má, các bước tiếp theo trong kế hoạch chắc chắn sẽ bị chịu ảnh hưởng. Ngoài ra còn có hội đồng quản trị bên kia nữa, nhất định sẽ phải hao tâm tổn trí trình bày rõ với họ, nhưng với chủ tịch Thịnh thì đây cũng không phải việc gì lớn.”

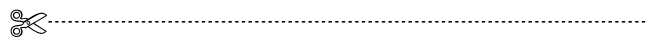
Huyền Hiểu Đông nói: “Trước khi hoàng tử Na Phong ra tay thì nên nghĩ tới hậu quả này, dù sao cũng khiến Vô Ngung giận rồi. Dự án công ty gì đó em cũng không hiểu, theo anh ấy đi.”

Lê Khải cười, “Không đơn giản vậy đâu, tôi đoán không sai thì tiếp theo khả năng là đại sứ quán sẽ tìm ngài Thịnh nói chuyện, chẳng qua là mượn cơ hội này muốn bao nhiêu ưu đãi cũng được, cũng có thể đề xuất với đại sứ quán bên kia. Để tôi nghĩ xem nào, công ty bên này có thể tranh thủ ưu đãi miễn thuế, chiết khấu phí chuyển nhượng đất. Tôi và Thi Ký Thanh đã táo bạo ra điều kiện, các khía cạnh khác ví dụ như giá cả khí đốt thiên nhiên của nước chúng ta cũng không phải là không thể đề xuất thêm ưu đãi...”

Anh ta nhìn biểu cảm của Nghiêm Duệ Phong và Huyền Hiểu Đông đang nhìn mình, miệng dừng lại, “Nhìn tôi như thế là sao?”

Nghiêm Duệ Phong chế giễu, nói: “Chính khách có khác, ha ha.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, chớp mắt, “Anh cứ từ từ suy nghĩ, em vào bếp nấu ít đồ cho ngài Thịnh, để anh ấy bớt giận.”

Chương 83

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Huyền Hiểu Đông vào bếp, lấy từ trong tủ lạnh ra con gà đã được mổ sẵn và ướp muối từ trước, chặt thành từng miếng, thái thêm nấm cục đen và vài miếng nấm hương cho vào lòng hấp, sau đó lựa những miếng mỡ ra khỏi chỗ gà vừa mới chặt, bỏ vào chảo chiên để ép ra mỡ gà.

Da gà hơi quăn lại, từ từ ép ra thứ mỡ gà vàng óng, mùi thơm nức của thịt gà ngập tràn trong căn bếp. Y chậm rãi rót phần mỡ gà vào cơm vừa nấu xong, sau đó nhỏ vài giọt xì dầu vào rồi xới ra, thấy nấm cục cũng đã được hấp xong, bèn lấy ra đặt bên cạnh cơm gà. Thái một quả chanh, vắt một chút nước chanh vào, hương chanh chua chua nhanh chóng hòa quyện với mùi thơm nức của thịt gà, càng tăng thêm độ hấp dẫn.

Cuối cùng pha thêm nước tương gừng hành, y cho hành và gừng vào máy xay thực phẩm xay nhuyễn rồi lấy ra, thêm dầu sôi, muối, hạt tiêu khuấy lên, rưới lên cơm mỡ gà, kết hợp với canh nấm đỏ(*), hoàn hảo.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Chẳng biết Nghiêm Duệ Phong đã tiễn Lê Khải đi từ lúc nào, hắn khoanh tay đứng phía sau quan sát y làm cơm mỡ gà, Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn hắn, cười nói: “Xới cho anh một bát nhé? Tiếc là trâu và chim tùng kê mà bọn Tô Vỹ săn được không thể mang về, theo kế hoạch ban đầu thì số con mồi săn được có thể ăn đến mấy hôm.

Nghiêm Duệ Phong nói: “Không cần, vừa nãy tôi ăn rồi, cậu vẫn nên bung lên cho ngài Thịnh đi. Anh ấy lo lắng cho cậu, một ngày một đêm rồi vẫn chưa ăn gì cả.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, bung khay muốn đi lên trên tầng. Nghiêm Duệ Phong nói: “Sắp về nước rồi, sau khi về nước cậu có kế hoạch gì chưa? Bây giờ đôi chân ngài Thịnh về cơ bản đã có thể đi lại, không cần lúc nào cậu cũng phải đi cùng chăm sóc.”

Huyền Hiểu Đông run lên, “Nên làm gì thì làm đó thôi.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Học viện Lục quân Tĩnh Hải, tôi có thể giúp cậu tiến cử với giáo viên hướng dẫn, cuối năm có đề thi chung, với năng lực của cậu, ôn tập một chút thì vượt qua kỳ thi không thành vấn đề. Phỏng vấn và khảo sát thể năng với cậu mà nói thì lại càng đơn giản. Tiếp tục học làm nghiên cứu sinh đi, tôi sẽ giúp cậu khôi phục quân tịch, sau khi học nghiên cứu sinh xong thì có thể được trao tặng đến chức vụ cấp thượng úy, được ở lại trường nhận bổ nhiệm, đồng thời tiếp tục học rộng hơn. Cậu có phong phú kinh nghiệm thực tiễn, lại có công lao hàng đầu, được bổ nhiệm ở Học viện Lục quân rất đơn giản, đợi khi nào học đến tiến sĩ thì có thể được trao tặng quân hàm thiếu tá.” Hắn âm thầm nuốt câu nói kia xuống, đây vốn dĩ là tương lai mà cậu nên có.

Huyền Hiểu Đông ngược mắt nhìn hắn, “Đây là bồi thường à?”

Nghiêm Duệ Phong nói: “Là những gì cậu nên được hưởng. Viên đạn năm đó không phải của tôi, là của lão Cao.”

Huyền Hiểu Đông lặng thinh, “Là ai đều không quan trọng, quan trọng nhất

là khi đó thượng tướng Nghiêm mong muốn tôi đi.”

Nghiêm Duệ Phong nhỏ giọng nói: “Xin lỗi cậu, vẫn hi vọng cậu có thể chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Thịnh Vô Ngung có công ty của anh ta, Tĩnh Hải có người nhà của anh ta, mấy người không thể nào không xã giao được, anh ta không thể hi sinh sự nghiệp để ở lại nông trường của cậu. Huyền Hiểu Đông, cậu là con người rất ham học hỏi, học nghiên cứu sinh trước đi, trường học phù hợp với cậu, trước tiên cứ hưởng thụ cuộc sống trường lớp đơn thuần đã, sau đó cậu muốn đi con đường thể nào thì tùy cậu.”

Huyền Hiểu Đông nhìn hẳn, khẽ giọng nói: “Tôi sẽ cân nhắc, cảm ơn.”

Huyền Hiểu Đông bưng khay đi qua phòng khách, đến phòng làm việc gõ nhẹ cửa, bên trong không có tiếng trả lời. Y đẩy cửa vào, thấy tất cả rèm cửa sổ trong phòng làm việc đều bị kéo lại, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Y đặt khay lên bàn, đi qua kéo rèm cửa sổ ra, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung nằm trên ghế sofa, anh mở to mắt bình tĩnh nhìn y, ánh sáng sâu trong hốc mắt của anh phản chiếu bóng tối u buồn.

Y đi qua ngồi xuống bên cạnh anh, “Ăn chút gì đi, em làm cơm mỡ gà, anh nghĩ thấy thơm không? Da gà giòn tan, trước đó em đã dùng muối biển xát qua, thịt mọng nước, không béo không ngán. Tiếc là con mồi săn được không mang về, nếu không có thể để anh ném thử chim tùng kê hấp nắm cục đen(*).”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung quay đầu nhìn y, “Trước đó tôi thật sự chỉ coi Na Phong là một người bạn tốt, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ hẳn lại có ý gì khác với mình.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em cũng không nhìn ra.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Xin lỗi em.”

Hương gà thơm nức bay khắp thư phòng, Huyền Hiểu Đông bắt đắc dĩ nói: “Vô Ngung, những nhiệm vụ em từng chấp hành còn nguy hiểm hơn lần này rất nhiều, chuyện này thật sự không đáng nói.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi hận không thể dùng tất cả mọi dự án để thể hiện mình đang phần nộ.”

“Vừa nãy Phi Lợi Tháp X đã đích thân gọi điện cho tôi, thành khẩn xin lỗi tôi, cục diện chính trị về cơ bản đã kiểm soát được. Bọn họ mời tôi đến hoàng cung, ông ấy và Na Phong sẽ tạ lỗi với tôi và em lần nữa, đồng thời bằng lòng nhượng phần ưu đãi tương ứng cho dự án.”

“Vừa nãy đại sứ quán cũng gọi điện tới, đại sứ đương nhiệm đang ở Garan là cấp trên trước đây của tôi, quan hệ khá tốt. Bọn họ đưa ra một số điều kiện, hi vọng tôi có thể coi đây là cơ hội, tranh thủ vài lợi ích.”

Huyền Hiểu Đông vươn tay ra, nắm lấy tay anh, “VẬY chẳng phải rất tốt sao? Dù sao em cũng không mất một sợi tóc nào, hấn lại là thái tử của một quốc gia, lại đúng lúc cục diện chính trị bất ổn, cũng không thể nào truy cứu trách nhiệm của bọn họ, có thể kiếm chút quyền lợi đã là rất tốt rồi. Cùng lắm thì sau này chúng ta không tới đây nữa.”

Thịnh Vô Ngung hít một hơi thật sâu, “Trước đây quả thật tôi đều như thế này, làm một chính khách đi lại giữa các quốc gia khác nhau, tranh thủ tất cả mọi lợi ích lớn nhất, tìm kiếm nhược điểm của người khác. Thế nhưng từ trước tới nay tôi không biết, khi sự an nguy của người mình yêu lại biến thành quả cân để mưu đoạt quyền lợi, hóa ra lại khiến tôi khó chịu như vậy.”

“Tôi hi vọng có được một cuộc sống thuần túy, cho nên tôi theo đuổi em, muốn nên duyên với em. Thế nhưng cho tới bây giờ tôi không ngờ chính việc này lại phá vỡ cuộc sống yên bình ổn định của em, khiến những chuyện này pha tạp vào cuộc sống của em.”

Huyền Hiểu Đông biết bây giờ anh cần dốc bầu tâm sự, nhẫn nại nói: “Không đâu, hành trình ở Garan với em mà nói vẫn rất thú vị, hơn nữa...”

Nói thật là... bắn giết phản kích tình địch... vẫn có gì đó rất kích thích.”

Thịnh Vô Ngung càng ngày càng uể oải, “Không phải em không bị tổn thương gì thì có thể trung hòa được cảm giác này... Tôi vừa suy nghĩ lại một lúc từ đầu đến cuối những chuyện đã xảy ra.”

Anh vẫn cứ theo thói quen nghĩ đi nghĩ lại, “Thái tử mà quốc vương Garan vừa ý nhất vẫn là Na Phong, nhưng Na Phong lại có chấp niệm với tôi. Đây là một điểm nhạy cảm, Phi Lợi Thập X không thể để mặc nó được.”

“Bởi vậy dù ông ấy thay gan thành công nhưng vẫn quyết tâm đào bãi mìn này lên. Ông ấy dựa theo thời cơ phản loạn của Na Tiêu, mà đợt phản loạn này e cũng là kết quả do ông ấy bày ra, cố ý nhân thời điểm này đến cung săn bắn, tách tôi và em ra, đẩy em vào tay Na Phong.”

“Nếu như Na Phong và em có thể bình an vô sự, chúng tôi hẳn đã thật sự thay đổi. Nếu như không thể, hẳn sẽ xích mích với em, trong khoảng thời gian đó tôi cũng đã có tính toán, ít nhất tôi sẽ không ủng hộ hẳn. Quốc vương không muốn thái tử biến thành người phát ngôn của nước người ta... Ở phương diện khác, ông ấy quả thật cũng có tư tâm, thân thể ông ấy vừa mới thay gan, tuổi đã cao, thế nhưng ông ấy vẫn còn luyện tiếu uy quyền, bởi vậy không thể để cho thái tử mạnh hơn mình, cũng không thể khiến thái tử quá yếu.”

“Tôi đoán có lẽ Na Phong ít nhiều gì cũng đoán được dụng ý của cha hẳn, tôi đến Garan, hẳn vẫn luôn duy trì khoảng cách, lần này thuận nước đẩy thuyền, có lẽ hi vọng triển khai chặt chẽ một chút để tôi không phát hiện được, hoặc là còn có tính toán gì khác...”

“Phu nhân Kiệt Tây là ngoài ý muốn, Phi Lợi Thập X sợ rồi, bởi vậy mới đặc biệt gọi tôi tới cùng đến chỗ Na Phong... Có lẽ máy bay trực thăng không sao, ban đầu ông ấy đã không có ý định lên, mượn đội ngũ bảo an của tôi chỉ là cái cớ, thật ra ông ấy hoài nghi tôi, lo lắng tôi và Na Phong cấu kết với nhau. Nếu như đúng là vậy, ông ấy cũng không thể quay về hoàng cung, bởi vậy mới nghĩ ra biện pháp đưa tôi cùng đi tìm Na Phong.”

“Phu nhân Kiệt Tây không phải do Na Phong mai phục, đó là do người khác, không phải Na Tiêu thì là Na Trân, hoặc là phu nhân Quất Sa. Na Trân nhìn ra được quốc vương vẫn mong muốn Na Phong là thái tử, bởi vậy không thể chờ được nữa mà kể lại chuyện Na Phong từng muốn giam giữ tôi cho tôi nghe ở trên xe, muốn tranh thủ sự ủng hộ của tôi. Ít nhất sau khi biết rõ việc này, tôi sẽ không ủng hộ Na Phong nữa. Đương nhiên nếu như không phải lúc đó Na Phong cho rằng quốc vương thật sự qua đời rồi khóc lóc đau đớn, e là khi ấy quốc vương đã mất tin nhiệm với Na Phong, Na Trân sẽ bắt bài được hẳn.”

Ban đầu Huyền Hiểu Đông chỉ lẳng lặng lắng nghe, nghe đến đó bỗng nhiên kinh ngạc hỏi: “Gì cơ? Na Phong đã từng muốn giam cầm anh sao? Khi nào?”

Sắc mặt Thịnh Vô Ngung hơi cứng ngắc lại, “Là lần tôi tới đàm phán dự án, hẳn giới thiệu chuyên gia Garan tới làm kiểm tra và trị liệu cho tôi. Na Trân kể sau khi tôi bị gây mê, hẳn đưa tôi về nhà riêng, sửa chữa tầng hầm định giam giữ tôi, nghe nói còn mua cả đảo, định ngụy tạo việc tôi qua đời, giam giữ tôi dài hạn... Sau đó bị quốc vương phát hiện, ông ấy kịp thời ngăn cản đưa tôi về bệnh viện, bởi vậy tôi vẫn không phát giác.”

Huyền Hiểu Đông kinh hãi, “Lúc hẳn nói với em, em chỉ tưởng hẳn yêu thầm lâu quá nên không cam lòng. Em tưởng hẳn ở địa vị cao, chịu không nổi chút trắc trở, vì chuyện nhỏ thôi mà đã có ý định giết người, không ngờ tới còn... biến thái như vậy...”

Y bỗng nhiên nắm chặt tay Thịnh Vô Ngung, “Chúng ta về nước ngay đi, nơi này loạn lạc quá, đàm phán điều kiện gì đó thì để người đại diện bên anh bàn bạc là được rồi. Nơi này là địa bàn của bọn họ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì họ sẽ đổ hết lên đầu phản quân, chúng ta biết tìm ai nói lý lẽ đây? Cho dù có thể bồi thường thì chúng ta vẫn thiệt thòi.”

Trái tim Thịnh Vô Ngung như có dòng nước ấm chảy qua, “Tôi cứ tưởng em hi vọng tôi xả giận cho mình, tới hoàng cung chấp nhận lời xin lỗi của bọn họ...” Kết quả y vẫn quan tâm tới sự an nguy của anh ngay tức khắc.

Huyền Hiểu Đông nói: “Những người này xin lỗi là vì lợi ích, cũng không phải xin lỗi vì làm tổn thương chúng ta. Nếu muốn nói lợi ích thì không cần phải lãng phí thời gian và tinh lực bàn bạc với họ, anh cử lại người thích hợp là được—Em thấy Lê Khải cũng không tệ, vừa là người nhà lại vừa đáng tin nhiệm, bây giờ anh ấy cũng đang nhậm chức ở Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm nữa. Em thấy anh ấy rất có tài năng ở mảng này, anh để anh ấy đại diện cho anh đứng ra đàm phán mấy vụ này đi.”

Thịnh Vô Ngung thấy vẻ mặt y thật sự rất sốt sắng, không nhịn được cười nói: “Lẽ nào em sợ Na Phong còn dám nhốt tôi thật sao?”

Huyền Hiểu Đông nghiêm mặt nói: “Không phải em buồn lo vô cớ đâu, anh nên biết em đã tham gia vào rất nhiều nhiệm vụ trọng đại, từ trước tới nay thế giới này không phải pháp trị công bằng. Vẫn là kẻ nào mạnh thì kẻ đó làm vua, chúng ta chỉ thấy kết quả, không nhìn quá trình. Hiện tại ở đây là địa bàn của hắn ta, nếu hắn đã từng có ý định đó, ai đảm bảo hắn sẽ không ra tay lần thứ hai chứ? Lỡ như quốc vương không chú ý kịp, hắn bỗng nhiên lên ngôi thì sao? Nơi này vẫn là địa bàn của họ, lỡ như thật sự có quân đội bị phái tới thì làm sao? Bọn họ có thể nói là phản quân, là ngoài ý muốn.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Không đến mức như vậy... Trừ khi bọn họ hoàn toàn không cần dự án nguồn năng lượng này nữa...”

Huyền Hiểu Đông nói: “Có thể được làm hoàng đế rồi, ai còn để ý tới dự án nữa? Na Tiêu sẽ không trực tiếp tạo phản nữa sao? Lên được ngôi vua rồi đương nhiên sẽ có những dự án khác, quốc vương sợ Na Phong uy hiếp ngay vàng của ông ta, chẳng phải vẫn đắc tội với anh rồi xuống tay với cả em sao? Những kẻ ham muốn quyền lực đều trở nên phức tạp, bọn họ là kẻ ngồi trên đã lâu, mục tiêu quyền lực mới là số một, hể là những gì không thể sử dụng vì bọn họ, không thể uy hiếp được tới quyền lực, sinh mệnh hay lợi ích quốc gia đối với họ mà nói thì đều không đáng nhắc tới, chúng ta vẫn nên lập tức về nước thôi.”

Người bình thường không thể suy nghĩ được theo tư duy của Na Phong, dựa theo lời kể, nếu như khi ấy quốc vương không ngăn cản thì Na Phong có thể tùy tiện kiếm đâu ra một thi thể tương tự, gây ra một trận nổ hoặc hỏa hoạn

giả là có thể nguy tạo thành công Thịnh Vô Ngung đã tử vong.

Cho dù nhà họ Thịnh có thấy lạ thì tha hương nơi đất khách quê người, điều tra vụ án xuyên quốc gia, mà đối tượng điều tra lại còn là hoàng tử một nước thì chưa chắc đã có thể tra ra được chân tướng. Chưa kể trước đó Na Phong còn giả vờ đến mức nho nhã lễ độ như vậy, lại còn là bạn tốt của Thịnh Vô Ngung, ai sẽ đoán được hoàng tử một nước lại biến thái giam cầm bạn tốt cơ chứ? Cho dù có điều tra ra manh mối gì thì cũng ném chuột sợ vỡ bình, không thể có cách nào chen ép được Na Phong, bởi người nhà họ vẫn còn trong tay đối phương...

Vừa nghĩ tới việc Thịnh Vô Ngung có thể bị Na Phong nhốt lại, toàn thân Huyền Hiểu Đông đã thấy bất an, các dây thần kinh đều căng ra, hận không thể ngay lập tức bay về nước. Hồi tưởng lại những gì xảy ra trước đó, càng phát giác càng thấy nguy hiểm, nghĩ mà sợ.

Thịnh Vô Ngung thấy lần này đến lượt Huyền Hiểu Đông bị hù dọa thì thầm áy náy trong lòng, vội vã cầm đũa lên, “Được rồi, tôi bố trí máy bay rồi, muộn nhất cũng phải ngày mai ngày kia mới có thể trở về. Bụng tôi đang hơi đói, đây là cơm mỡ gà sao? Canh thì sao? Đây là canh gì? Sao lại đỏ thế?”

Huyền Hiểu Đông không thể yên tâm được, “Canh nắm đỏ, em đi báo với đội trưởng Nghiêm, khoảng thời gian này phải tăng cường canh gác... Anh ăn trước đi.” Y đứng phắt dậy sải bước ra ngoài.

Thịnh Vô Ngung cầm đũa: “...”

Chương 84

Cục diện chính trị hỗn loạn, sân bay gần như chỉ có máy bay quân dụng, các chuyến bay bình thường đều chịu sự xét duyệt nghiêm ngặt.

Cuối cùng máy bay của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm vẫn được xét duyệt.

Ngày Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông về nước, Na Phong đến tiễn ngoài ý muốn. Hắn vẫn mặc áo khoác dài, nhanh nhẹn phong độ, “Là tôi bảo bọn họ tăng tốc độ xét duyệt qua cửa, tôi sợ đến một ngày mình không khống chế được bản thân, gây ra chuyện gì không thể cứu vãn được với cậu.”

Gương mặt Thịnh Vô Ngung lạnh tanh, Na Phong cười khổ, “Tôi biết sẽ như vậy, một khi cậu biết tôi yêu thầm cậu, tôi sẽ không bao giờ có thể tiếp tục được gặp cậu nữa phải không? Vì lý do này mà tôi đã ẩn nhẫn nhiều năm, chỉ hi vọng được âm thầm bảo vệ cậu. Thế nhưng Vô Ngung, tôi thật sự không ngờ cậu sẽ kết hôn với một người đàn ông, điều này như thể biến việc tôi chờ đợi bao nhiêu năm qua thành một chuyện cười lớn. Tôi vẫn luôn nghĩ, nếu như năm đó tôi tỏ tình...”

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nói: “Nếu như tôi có ý với cậu thì không cần cậu chủ động tỏ tình. Na Phong, tôi hi vọng cậu hiểu rõ, tôi và cậu tuyệt giao, không phải vì cậu có ý với tôi, mà bởi vì cậu muốn mưu hại chồng tôi, cậu tự giải quyết cho tốt đi.”

Na Phong tỏ ra buồn bã, đôi mắt màu lam ai oán nhìn anh chằm chằm, “Cậu ta thật sự không phải vệ sĩ cậu mời về sao?”

Huyền Hiểu Đông ở bên cạnh cười, “Anh và vệ sĩ của anh có hôn nhau không?”

Na Phong: “...”

Huyền Hiểu Đông vươn tay ôm lấy eo Thịnh Vô Ngung, “Lên máy bay thôi, hoàng tử điện hạ, sau này không gặp lại.” Ánh mắt y còn tỏ vẻ khiêu khích.

Mãi cho đến khi đã lên máy bay ngồi yên vị, Huyền Hiểu Đông vẫn ôm lấy eo Thịnh Vô Ngung, không nhịn được cười, “Anh thấy ánh mắt hấn không? Hấn sắp tức chết rồi, giống y như em đang uốn cong một đóa hoa lan thành nhánh hẹ vậy, đáng lẽ ra em nên mặc quần sịp với áo may ô mười năm tuổi ôm anh, để hấn tức chết.”

Thịnh Vô Ngung và Nghiêm Duệ Phong đều yên lặng nhìn y, Huyền Hiểu Đông thấy ánh mắt khác thường của họ, bỗng nhiên tai hơi nóng lên, biết hành động này của mình hơi ấu trĩ, bèn rút ly cà phê đá định uống để che giấu. La Yến đã cười phá lên, “Dục vọng chiếm hữu của anh Hiểu Đông mạnh thật đấy, yêu đương vào làm con người ta đáng yêu chết đi được.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười hỏi: “Tôi là hoa lan à?”

Huyền Hiểu Đông không đáp lời, đứng dậy nói: “Em vào phòng sửa soạn đây.”

Huyền Hiểu Đông vào phòng, Thịnh Vô Ngung theo sát phía sau, đóng cửa lại.

Máy bay đã cất cánh, La Yến thấp giọng cảm khái với Nghiêm Duệ Phong, “Đúng là không ngờ đó, trước đây anh Hiểu Đông yên tĩnh nhã nhặn, giờ lại hoạt bát tinh nghịch như này, chắc là do được ngài Thịnh cưng chiều rồi. Trông bình thường hai người họ ở bên nhau đều trầm tĩnh ổn định, không ngờ một Na Phong lại có thể khiến anh Hiểu Đông tràn trề ý chí chiến đấu.”

Nghiêm Duệ Phong im lặng một chốc rồi nói: “Thật ra trước đây Huyền Hiểu Đông tham gia nhiệm vụ cũng như vậy, hành động của cậu ấy linh hoạt mạnh dạn, do cậu ấy rất tinh ranh nên nhiệm vụ đều hoàn thành rất khá, vậy nên mới tạo cho người ta cảm giác chín chắn.”

La Yến nhỏ giọng nói: “Hình như vậy.”

Trong phòng ngủ, những áng mây trắng như bông đang ngưng tụ trên bầu trời bên ngoài cửa sổ. Thịnh Vô Ngung từ trên cao nhìn xuống, đề Huyền Hiểu Đông lên gối mà hôn.

Huyền Hiểu Đông hơi héch cằm lên, mở miệng bị động đón nhận, yết hầu trượt lên trượt xuống, eo lưng căng ra. Y bị đề gắt gao lên giường, cả cơ thể vùi vào chăn đệm, thái dương rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Y bị hôn tới mức xương cột sống cảm nhận từng đợt tê dại, không nhịn được mà ưỡn eo lên muốn ngồi dậy, lại bị Thịnh Vô Ngung đề xuống.

Sau một chiếc hôn sâu, Thịnh Vô Ngung lại tiếp tục hôn lên cằm y, yết hầu, bàn tay anh chẳng biết đã cởi áo y ra từ bao giờ.

Áo sơ mi của Huyền Hiểu Đông nhanh chóng bị cởi ra, lồng ngực và bụng dưới của y phập phồng theo nhịp thở, cơ bắp nhờ huấn luyện khắc khổ mà trở nên trơn mượt rõ ràng hiện ra dưới ánh sáng.

Huyền Hiểu Đông cau mày, hít sâu một hơi, nắm chặt lấy những ngón tay nghịch lung tung trên người mình như thể đang biểu diễn trên phím đàn của Thịnh Vô Ngung, kéo đến bên miệng mình, cắn nhẹ lên đầu ngón tay anh như muốn trừng phạt.

Thịnh Vô Ngung đề lên người y, khàn giọng cười nói: “Tôi thích nhìn ánh mắt ngập tràn dục vọng chiếm hữu như này của em——Khi nào về chúng ta sẽ lắp một chiếc gương trong phòng ngủ...” Bình thường Huyền Hiểu Đông quá hời hợt, chỉ có lúc này đây, khi Na Phong khơi dậy dục vọng chiếm hữu của y, anh mới nhìn thấy y thể hiện chủ quyền trước mặt Na Phong. Anh không hề cảm thấy hành động này ấu trĩ, chỉ cảm thấy... khát khao, khát khao được hỏi đáp y ngay lập tức, muốn tuyên bố khắp thiên hạ rằng bọn họ thuộc về nhau.

Huyền Hiểu Đông cắn răng cau mày, trong mắt như bùng lên ngọn lửa, lòng bàn tay vuốt ve bả vai Thịnh Vô Ngung rồi hơi ấn lên sau gáy anh, “Anh

nhANH lÊN chÚt.”

ThịNH VÔ NGUNG vẫN khôNG nghe, lại hôn xuốNG một lần nữa, nhịp điệU rỀ rÀ, anh chẬM rẦi hôn lÊN môi y, ngẬM lẤY đầU lƯỚI y, giỌNG điệU ỢM Ờ khôNG rỜ, “Em gẤP gÌ chỨ, trÊN máY bay còn VIỆC gÌ khÁC đỂ làm đầU, chỨNG ta có rấT nHIỀU thỜI gIAN.”

ĐÚNG là có rấT nHIỀU thỜI gIAN thậT, mÃI đẾN khi máY bay sẮP sỬA hạ CÁNH, bỌN họ mới thay quần áo xuốNG máY bay. Lần này máY bay hạ CÁNH tẠI sÂN bay Hoàn KINH, thỜI gIAN cŨNG đANG là đÊM khUYA.

“Lần này tÌNH hÌNH chỨNG ta gẶP phảI khá phỨC tẠP, cần báo CÁO cẶN KẾ...”
ThịNH VÔ NGUNG nhìn NGHIÊM DUỆ PHONG, nÓI khẾ vỚI HUYÊN HIỂU ĐÔNG,
“Kể cả nhóM đỘI trƯỞNG NGHIÊM cŨNG phảI báo CÁO ngay lẬP tỨC.”

Anh nẮM tay HUYÊN HIỂU ĐÔNG, “Bố cŨNG ở Hoàn KINH, máY ngày tỚI hai ta ở cĂN hộ của tÔI ở Hoàn KINH trƯỚC. TÔI mai đi ăN một bỮA CƠM cÙNG bố, anh cả và chị dÂU là đƯỢC, xONG VIỆC thì lại về TỈNH HẢI.”

HUYÊN HIỂU ĐÔNG khÔNG hỀ hỎI KỸ, y đÃ thành thạo hiểu đƯỢC nguyên tẮC VIỆC khÔNG nÊN hỎI thì khÔNG hỎI, đÁP rấT lƯU loÁT: “Vâng.”

MáY bay của ThịNH VÔ NGUNG và HUYÊN HIỂU ĐÔNG hạ CÁNH, tài xế đÃ chỜ sẴN ở PHÒNG VIP. NHIỆM VỤ của nhóM NGHIÊM DUỆ PHONG tỚI đÂY coi như kẾT thỨC, ThịNH VÔ NGUNG chÌA tay ra bẮT tay vỚI từng người một, “ĐỘI trƯỞNG NGHIÊM, lần này đÃ làm phiỀN mỌI người, hi vỌNG lần sau có CƠ HỘI hỢP tÁC tiếP.”

Nghiêm Duệ Phong nói: “ĐỪNG khách sÁO, nẦM trong chỨC trÁCH cả.” HắN bẮT tay vỚI HUYÊN HIỂU ĐÔNG, lại nÓI: “Hi vỌNG HUYÊN tiên sinh có thể NGHIÊM tỨC cÂN nhẮC đỀ NGHỊ của tÔI, sau đó tÔI sẽ gửi THÔNG TIN GIÁO VIÊN hƯỞNG dẪN tÔI tiếN cỬ cho cẬU, kể cả THÔNG TIN đĂNG KÝ đỀ THI chung.”

ThịNH VÔ NGUNG đẢO MẮT nhìn bỌN họ, khÔNG lÊN tiếNG, mÃI đẾN khi lÊN xe, anh mới hỎI: “THÔNG TIN mà anh ta nÓI là gÌ vẬY?”

Huyền Hiểu Đông nhin cười, “Đội trưởng Nghiêm bảo em thử ghi danh làm nghiên cứu sinh của Học viện Lục quân Tĩnh Hải, sau khi thi đậu thì lại làm thủ tục nhập ngũ lần nữa, khôi phục quân tịch.”

Thịnh Vô Ngung suy ngẫm sâu xa, “Là một đề nghị không tệ, em đã đồng ý chưa?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em chưa nghĩ ra——Hơn nữa em nhàn hạ quen rồi, cũng chưa chắc có thể thi đậu, nghĩ tới việc lớn tuổi rồi mà còn thi cử cũng hơi sợ.”

Nghĩ đi nghĩ lại, trường quân đội thật sự vẫn là một lựa chọn tốt, ít nhất sẽ không làm mai một năng lực và công trạng mà y đã từng đổ mồ hôi và máu để giành được. Thịnh Vô Ngung kéo tay y sang, đặt trong lòng bàn tay mình vuốt ve, “Không sao, tôi bỏ túi cho em, cho đến khi thi đậu, chúng ta trở về nông trường nghỉ phép ôn tập, hơn nữa chương trình học nghiên cứu sinh khá rộng, có thể xin ở trọ bên ngoài, đến lúc đó chúng ta cũng có rất nhiều thời gian bên nhau.”

Vết chai trong lòng bàn tay Huyền Hiểu Đông bị anh sờ vào hơi ngứa ngáy, y không chịu nổi muốn rứt tay lại, nhưng lại bị ghì chặt, “Trường quân đội chưa chắc đã thả lỏng như thế đâu, hơn nữa tuổi em cũng không còn nhỏ nữa...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Độ tuổi này rất bình thường, có rất nhiều người làm việc trước rồi mới thi nghiên cứu sinh, trường quân đội lại càng có nhiều sĩ quan vừa thực hiện nghĩa vụ quân sự vừa thi, tuổi tác không phải vấn đề. Sáng mai tôi tìm hiểu thử những môn học cần thi, giúp em soạn đề cương, lên cả kế hoạch ôn tập cho em nữa. Chúng ta còn phải tổ chức đám cưới trước, tôi đã sắp xếp xong việc công ty và bên Garan rồi, ít nhất phải một tháng nữa. Sau đó hai ta có thể về nông trường tập trung chuẩn bị cho kỳ thi, tính như vậy thôi chứ cũng không mất nhiều thời gian lắm đâu, chỉ là phải sắp xếp thật kỹ lưỡng.”

Huyền Hiểu Đông hoang mang, “Gì cơ? Đám cưới?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đương nhiên, tôi đã nói phải bỏ sung đám cưới mà.”

Huyền Hiểu Đông: “Quên đi... Chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi.” Vừa nghĩ tới việc giống như con khỉ đứng trên sân khấu để tất cả mọi người quan sát, chúng rối loạn lo âu xã hội(*) của y lại bắt đầu phát tác.

(*)

Thịnh Vô Ngung nói: “Không cử hành hôn lễ thì sẽ có rất nhiều người cho rằng chúng ta còn chưa kết hôn, đến lúc đó sẽ rất nhiều phiền toái... Yên tâm, chỉ làm đơn giản thôi, người trong nhà lo liệu, chúng ta không cần làm nghi thức gì kỳ quái cả, chỉ đến khách sạn ăn một bữa cơm, em cùng tôi đi kính rượu là được, mẹ tôi là cao thủ vụ này đây——Ngài Thịnh nhà anh còn nói hay là làm to lên, để cho bạn bè thân thích đều biết.”

Thật ra Thịnh Phù Vân đã vô cùng nghiêm khắc phê bình Thịnh Vô Ngung rằng: “Không phải Hiểu Đông muốn kín tiếng mà thật sự kín tiếng đâu nhé, hai đứa là đám cưới đồng giới, người bên ngoài thấy con địa vị lầy lùnh, lại thấy con không chịu làm đám cưới thì sẽ chỉ coi thường quan hệ của hai đứa mà thôi. Nghi thức gì nên làm, nên công khai thì phải làm đầy đủ hết cho người ta thấy, người ngoài nhìn vào mới biết nhà họ Thịnh chúng ta là thông gia nghiêm túc, thái độ trịnh trọng, đối đãi với thằng bé như con, tuyệt đối không thể để người ngoài coi thường nó.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Được rồi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Còn nữa... Nếu là đám cưới, chỉ sợ mẹ em và bố dượng em cũng phải tham dự. Nhưng em yên tâm, bọn họ biết điều rồi, sẽ không khiến em buồn phiền thêm nữa đâu, chỉ cần chúc phúc cho em thôi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không sao đâu.”

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng nói: “Em nhịn một chút là qua thôi, tổ chức đám cưới xong chúng ta sẽ trở về nông trường.”

Huyền Hiểu Đông lên tinh thần cười tươi, “Vừa nghĩ đến có anh cùng em

làm khỉ, hình như em vẫn thấy ổn lắm.”

Thịnh Vô Ngung bật cười, “Gì cơ, không phải hoa lan sao? Sao chưa gì đã biến thành khỉ rồi?”

Huyền Hiểu Đông: “...”

May mà tài xế dừng xe lại, bọn họ đỗ xe trước một căn hộ. Huyền Hiểu Đông xuống xe, nhắc hành lý lên, quan sát xung quanh, nhìn thấy căn hộ được trồng rất nhiều cây hoa quế lâu năm, hương hoa dễ chịu.

Thịnh Vô Ngung nói vài câu với tài xế, xe đi rồi thì mới quẹt thẻ cửa ra vào, cùng y đi vào. Anh ấn nút thang máy, cười nói: “Trước đây em tới Hoàn Kinh bao giờ chưa?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em tới mấy lần rồi, cũng chỉ để chấp hành nhiệm vụ thôi, tới vội vã lắm. Trông căn hộ này có vẻ cũ, nhưng thật ra nhìn vị trí này là biết nhất định rất đắt đỏ.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Đúng rồi, nơi này là phòng second-hand tôi mua trước đây, để tiện cho học tập và công việc, rất nhỏ. Mẹ tôi trả trước cho tôi một nửa tiền cọc, điều kiện bên trong không tốt lắm, để em chịu khổ rồi ——Chỉ là tôi biết em thà cùng tôi chen chúc ở bên ngoài còn hơn là về ở cùng bố. Công an ninh khu nhà bên đó nghiêm ngặt lắm, trước đây công tác xong tôi cũng không thích về.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không sao, tốt hơn khách sạn rồi.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Cái đó thì đúng.” Thang máy lên tới tầng sáu kêu ting một tiếng, Thịnh Vô Ngung ấn vân tay mở khóa đi vào, sau đó bật đèn lên.

Đúng là căn hộ một phòng ngủ rất nhỏ, chẳng qua do nằm ở tầng cao nhất nên bên trên có cả gác xép, trên gác xép là phòng ngủ và phòng làm việc, phía dưới là nhà bếp và một phòng nhỏ khác.

Huyền Hiểu Đông thấy sàn nhà vẫn rất sạch sẽ, bèn đặt hết hành lý xuống, Thịnh Vô Ngung vừa cởi áo khoác vừa nói: “Có thuê giúp việc tới quét dọn đúng giờ, nhưng đúng là rất lâu rồi không về đây ở. Do hai chân tôi không tiện nên gia đình không yên tâm để tôi sống một mình, bên này lại cũ kỹ, không cải tạo tốt được nên chủ yếu tôi sống ở Tỉnh Hải. Công ty thành lập xong có rất nhiều việc, bởi vậy phần lớn thời gian tôi ở lại Tỉnh Hải luôn.”

Huyền Hiểu Đông lại cảm thấy tuy căn phòng này nhỏ nhưng mỗi góc đều tràn đầy dấu vết của Thịnh Vô Ngung. Tấm bảng trắng trên bức tường ở hành lang ngoài cửa còn có cả nét chữ của anh, đọc thử thì là một bài thơ nước ngoài. Khắp nơi đều tiện tay đặt các loại sách, có sách gốc, có sách hội họa, có tiểu thuyết, có cả sách dùng để khảo cứu. Trên tường có treo một bức tranh, hình vẽ là một mặt cửa sổ, màu sắc tươi sáng họa ra cả trăm hoa lộng lẫy.

Cả căn phòng có thể nói gần như là không được trang trí gì cả, cực kỳ đơn giản, có thể nhận ra nơi này chỉ dùng để ngủ và nghỉ ngơi, nhà bếp không có dấu vết sử dụng.

Huyền Hiểu Đông có thể tưởng tượng ra một Thịnh Vô Ngung khi còn làm việc ở Bộ Ngoại giao, trẻ trung, dồi dào tinh lực, đam mê nhiệt huyết, tập trung tâm trí gây dựng sự nghiệp, hoàn toàn không theo đuổi ham muốn hưởng thụ vật chất và ăn uống, nhưng vẫn rất thưởng thức sự thú vị của cuộc sống.

Y nhớ ra bản thân còn chưa đọc xong cuốn “Bồ câu xanh” kia, cười nói: “Tuyệt lắm, em thích nơi này, khiến cho người ta rất thư giãn.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Đi tắm trước đã rồi ngủ, trời sáng thì tôi dẫn em đi ra gần đây mua thức ăn nấu cơm, bây giờ trong tủ lạnh không có gì.”

Huyền Hiểu Đông tắm rửa sạch sẽ rồi ra ngoài, thấy Thịnh Vô Ngung đã trải sẵn giường chiếu, thấy y ra, anh cũng cầm áo ngủ của mình vào tắm rửa. Huyền Hiểu Đông ngồi ở bàn chờ anh, thấy trên bàn sách rộng rãi còn bày quyển lịch cũ. Ấy vậy mà mỗi trang lịch cũ đều chi chít những dòng chữ viết tay, lại còn có mấy từ vựng cần học thuộc, rồi thì lịch trình của một ngày,

nào là tiết học livestream của giáo sư đại học, nào là đã đọc bao nhiêu tài liệu lịch sử, vân vân.

Y không tìm được mà cầm quyển lịch bàn lật lên xem thử, nét chữ của Thịnh Vô Ngung rất đẹp và tự nhiên, có thể nhận ra anh đã rất chịu khó luyện chữ. Từng ô ngày của mỗi tháng trong cuốn lịch này đều được lấp kín, dường như đây là lịch trình của một con người không biết mệt mỏi cứ không ngừng tiến về phía trước.

Thịnh Vô Ngung tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, thấy Huyền Hiểu Đông đang đọc quyển lịch làm việc, cười nói: “Đọc gì vậy?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Sau khi làm việc mà anh vẫn duy trì việc học sao? Lịch trình dày đặc quá.”

Thịnh Vô Ngung vừa cầm khăn lau tóc vừa nói: “Hết cách rồi, tính chất công việc vậy đấy, hơn nữa em đọc kỹ thử là biết ngay, thật ra mỗi tháng tôi không làm nhiều việc vậy đâu, cũng không hẳn là mệt quá, nhưng cứ tích lũy thời gian thì sẽ nhận ra bản thân đã làm được rất nhiều việc.”

Huyền Hiểu Đông vuốt trang lịch làm việc, thấy hơi rén: “Xem ra anh rất biết lên kế hoạch... Vừa nãy anh nói muốn giúp em lên kế hoạch ôn tập...”

Thịnh Vô Ngung hớn hở nói: “Đúng vậy, em yên tâm, tôi thành thạo vụ thi cử lắm đấy, em chỉ cần theo kế hoạch ôn tập mà tôi lập ra thì nhất định không có vấn đề gì hết.”

Huyền Hiểu Đông lạnh hết cả sống lưng, “Em nghĩ rồi, hay là vẫn thôi vậy, rời khỏi trường lớp cũng đã lâu, sợ là em quên sạch cả rồi.”

Thịnh Vô Ngung hết sức tự tin, “Đừng lo, có nền tảng là được, còn việc học tập là lâu dài. Phạm vi kỳ thi nghiên cứu sinh của trường quân đội chắc chắn sẽ chú trọng lý luận nhiều hơn. Em có kinh nghiệm thực tiễn rất phong phú, điều này sẽ giúp em dễ dàng suy luận hơn. Tôi giúp em tìm mấy tài liệu lịch sử uy tín nhất, giúp em chọn lựa phạm vi, em tập trung ôn tập học thuộc lòng chút thôi thì nhất định qua được. Nông trường yên tĩnh, lại

không có ai quấy rầy, điều kiện ôn tập không thể nào tốt hơn được nữa, cứ giao hết cho tôi đi.”

Huyền Hiểu Đông: “...” Hối hận quá, phải làm sao đây? Thế giới của học sinh giỏi, học sinh dốt lười biếng như y không thể hiểu nổi.

Thịnh Vô Ngung nhích lại gần, trên người anh ngập tràn hơi thở tươi mát sau khi tắm, anh giơ tay lên ôm lấy cổ y, khoe mắt đuôi mày như còn đọng hơi nước, “Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Huyền Hiểu Đông nhìn khoe môi mỏng khẽ nhếch lên của Thịnh Vô Ngung, hàng mi ẩm ướt của anh vừa dài vừa dày, đáy mắt đen láy như chất chứa ánh sáng. Sự tự tin lẫn khí chất kiêu ngạo nổi trội này của anh khiến y có cảm giác chiếm được mà không giữ được.

Nhưng mà trước sắc đẹp thế này, y và Thịnh Vô Ngung cùng nhau ôn tập gì gì đó ở nông trường... liệu có ổn thật không? Y hoài nghi sâu sắc.

Chương 85

Sáng sớm, ngoài cửa sổ chim non hót véo von, Huyền Hiểu Đông mở mắt ra, lắng nghe tiếng chim hót chốc lát rồi nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm. Thịnh Vô Ngung vẫn đang nhắm mắt ngủ say, mấy ngày qua bồn ba như thế, sức khỏe anh lại đang trong trạng thái phục hồi, Huyền Hiểu Đông hơi xót xa, lặng lẽ kéo cánh tay anh vắt ngang bụng mình ra rồi rón rén ngồi dậy, đắp lại chăn cho anh lần nữa, để anh ngủ tiếp.

Y tìm một chiếc áo may ô ngắn tay rộng rãi mặc vào, bên dưới thì mặc quần soóc, sau khi rửa mặt thì cầm thẻ ra vào, đi thang máy xuống tầng. Quả nhiên dưới tầng đã có rất nhiều ông bà lớn tuổi đang tập thể dục, y hỏi thăm chợ gần đây rồi tự đi qua đó.

Khu chợ đông nườm nượp, không khí bình dị nóng hừng hực khiến mặt mày y giãn ra, cuối cùng đã được về nước rồi. Đồ đạc mua được ở Garan trước đó đã nhờ người ta đóng gói chuyển về Tỉnh Hải, nếu muốn ở bên này vài hôm thì cần mua một ít nguyên liệu có hạn sử dụng dài.

Dạo quanh chợ một vòng, Huyền Hiểu Đông nhanh chóng thu hoạch được bánh quẩy chiên, bánh hấp ngàn lớp, bánh gạo nếp bột đậu, bánh bao súp, bánh bao nhân thịt, sữa đậu nành,... toàn là những món ăn sáng bình dân. Y lại chọn thêm ít rau và thịt tươi, sau đó mua một cái giỏ mây vô cùng giản dị ở lề đường, xách theo thong thả đi bộ về căn hộ.

Thịnh Vô Ngung ngủi thấy mùi cá thì tỉnh lại, anh trở mình, uể oải nhìn xuống tầng dưới thấy Huyền Hiểu Đông đang chiên cá trong bếp. Anh cảm nhận được sự thô ráp của cotton đang trượt trên da thịt mình, cảm giác này đã lâu rồi không thấy. Kể từ sau khi hai chân anh gặp sự cố, đồ dùng trên giường đều đổi thành tơ lụa hoặc là bông nhân tạo, cực kỳ mềm mại và trơn nhẵn. Còn bộ chăn ga này là một trong bốn bộ anh mua bữa hồi còn trẻ.

Căn phòng này cũng nhỏ, thiết kế kiểu cũ của nó vốn đã không hợp lý lắm, lúc trước bản thân anh cũng lười bài trí, vì muốn rộng rãi nên chỉ tùy tiện xây một khu bếp mở và một quầy bếp đa năng. Đẹp thì đẹp thật nhưng gần như anh không tự nấu nướng bao giờ, bây giờ có một Huyền Hiểu Đông đang chiên cá, đúng là khiến cả căn phòng ngập tràn hơi ấm lẫn sự hòa quyện của mùi cá và hương gừng.

Khi còn trẻ không ham hưởng thụ, Thịnh Vô Ngung ôm gối nằm lì trên giường, cũng không vội dậy ngay mà cứ nằm đó thưởng thức bóng lưng đang chiên cá của Huyền Hiểu Đông. Bờ lưng gợi cảm, mông hơi vểnh lên, điều này khiến anh vô thức nhớ lại dư vị đêm qua, không thể thừa nhận làm chuyện đó ở căn phòng cũ mình ở ngày trước có tư vị rất đặc biệt, cứ như đang bù đắp và tự thưởng cho bản thân cái gì hay ho vậy.

Anh hí hóp mắt cười khế, nhìn Huyền Hiểu Đông cho đậu hũ vào chiên cùng, trên bàn đã bày đầy bữa sáng ngon miệng. Chỉ có hai người thôi mà trông cái bàn này như thể Huyền Hiểu Đông đã rước về tất cả những món ăn vặt mình chưa từng được nếm từ chợ về vậy.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nhìn thấy Huyền Hiểu Đông bên dưới ngẩng đầu. Tầm mắt hai người chạm nhau, y cười nói: “Là điện thoại của anh đấy, nhận máy đi rồi xuống ăn sáng.”

Thịnh Vô Ngung cầm điện thoại ngồi dậy nghe điện, “Bố ạ.”

Thịnh Phù Vân ở bên kia nói: “Về chưa con? Bọn bố xem qua báo cáo rồi, còn vài chi tiết nhỏ cần con xác nhận bên dưới, con xem khi nào nghỉ ngơi ổn rồi thì qua đây nhé.”

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông, “Vâng, một tiếng nữa con tới.”

Thịnh Phù Vân hơi sững sốt, “Không phải chỉ mất mười phút qua đó thôi à? Chính giờ bố còn có buổi họp.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Hiểu Đông đang chiên cá, với lại chân còn vừa mới

lành lại thôi, lát nữa Hiếu Đông đưa con đi.” Hành động hết sức hợp tình hợp lý.

Thịnh Phù Vân: “... Được rồi, vậy bố đi họp trước, chờ con sau.” Con trai có vợ rồi, vẫn không thể sai khiến nó như lừa nữa, hầy.

Thịnh Vô Ngung cúp điện thoại, lười biếng mặc quần áo, xuống dưới đi thẳng vào phòng tắm rửa mặt rồi ra ngoài ôm Huyền Hiếu Đông. Huyền Hiếu Đông cười nói: “Là bố anh sao? Trên bàn có bữa sáng, cũng không rõ anh ăn gì nên em mua mỗi thứ một ít.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, tôi không kén chọn đâu, trước đây ở Bộ có căng tin, cho nên rời giường đánh răng rửa mặt xong là tới đó ăn luôn——Thật ra trước đây tôi thường xuyên ngủ trong phòng làm việc.”

Huyền Hiếu Đông gật đầu, “Đúng là độc thân toàn ở luôn văn phòng cho tiện, tiết kiệm được xăng xe, điện nước với ăn uống, hoàn hảo. Trước đây bọn em cũng vậy, căn bản ở trong quân đội nên cũng không có nơi tiêu tiền, mấy năm gần đây tích lũy được rất nhiều.”

Thịnh Vô Ngung thấy y trịnh trọng phân tích như thế thì nén cười, “Phải rồi, nếu không tích góp tiền, sao Hiếu Đông có thể nuôi tôi được đây?”

Huyền Hiếu Đông cho cá ra ngoài đặt lên bàn, mở tủ lạnh lấy salad đã được trộn sẵn ra, “Anh mau ăn đi, đừng làm chậm trễ việc của bố anh.”

Thịnh Vô Ngung sửa lại: “Là bố chúng mình.”

Huyền Hiếu Đông: “...”

Y cầm bánh bao nhân thịt vừa ăn vừa lái sang chuyện khác, “Chợ ở đây tốt thật, em vừa mua một miếng thịt lừa to oạch để lát nữa làm thịt lừa kho tương cho anh nếm thử. Đúng rồi, còn cả ruột già heo nữa... Yên tâm, em để bọn họ xử lý xong mới mua, kho cả thịt lừa và lòng lợn luôn, sáng mai đưa cho... bố mang về.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Được, nhất định ông ấy sẽ hào hứng lắm, còn cả quà tặng chúng ta mang về từ Garan nữa, lát nữa sửa soạn lại một chút.”

Hai người ăn bữa sáng đơn giản, Huyền Hiểu Đông hỏi: “Vừa nãy anh bảo để em chở anh tới đâu vậy? Không có xe, giờ kiếm xe mô-tô ở đâu đây?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không cần, dưới kho có xe đạp, em chở tôi là được.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Chủ tịch của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm... giản dị tự nhiên vậy đấy.

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Hoàn Kinh vừa có lệnh hạn chế giấy phép(*) lại vừa hay bị tắc đường, bãi đậu xe rộng còn khó tìm nữa, vẫn nên đạp xe là tiện nhất, đi đâu cũng tự do, hơn nữa cũng gần. Chỉ là phiền em phải đèo tôi rồi, tôi đoán cũng không xa lắm đâu, em có thể vào mấy quán cà phê đọc sách, khi nào tôi xong việc thì đi dạo phố cùng em. Nếu em thấy chán thì về trước cũng được, đến lúc đó tôi bảo người khác chở tôi về căn hộ.”

(*)

Huyền Hiểu Đông nói: “Không sao, đọc sách cũng hay, quyển “Bồ câu xanh” kia em chỉ còn một chút nữa thôi.”

Thịnh Vô Ngung rửa tay, lấy từ trên giá sách xuống một quyển “3000 từ vựng tiếng thông dụng quốc tế”, đưa cho y, “Hay là em học thuộc từ vựng cũng được, trước đây tôi dùng cuốn này, chuẩn xác nhất, thi nghiên cứu sinh nhất định sẽ kiểm tra tiếng thông dụng.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Huyền Hiểu Đông cầm sách điện tử, “Em vẫn nên đọc tiểu thuyết thì hơn.”

Thịnh Vô Ngung nhìn gương mặt đau khổ của y, nín cười, “Học từ vựng hơi vất vả, nhưng là nền tảng mà... À đúng rồi, học bằng ứng dụng trên màn hình điện tử cũng hay lắm, chỉ là trước đây tôi thích dùng sách giấy, em mở

trang chủ ra mà xem, mỗi ngày chỉ cần làm 300 câu, cũng không khác nhau mấy.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Được rồi... Chúng ta ra ngoài đi, xe đạp của anh đã bơm chưa?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không vấn đề gì, yên tâm.” Anh đứng dậy thay quần áo, Huyền Hiểu Đông chẳng muốn thay, chỉ lấy đồng hồ đeo lên cổ tay để tiện xem giờ, nhét sách điện tử và điện thoại di động vào túi quần soóc rộng. Thịnh Vô Ngung xuống nhà, quả nhiên thấy y đã mở kho ra, vác ra một chiếc xe đạp.

Huyền Hiểu Đông đạp phía trước, để Thịnh Vô Ngung ngồi phía sau, đôi chân dài giẫm bàn đạp một phát, quả nhiên xe nhanh chóng phi ra ngoài. Thịnh Vô Ngung duỗi tay ôm lấy eo y, cười nói: “Vừa hay vận động sau khi ăn xong, đi thẳng, sau đó rẽ trái ở đại lộ rồi đi thẳng tiếp, đi qua cầu sang sông là được.”

Huyền Hiểu Đông thấy anh ngồi vững vàng thì đạp thật nhanh, vừa đi vừa hỏi: “Có phải anh cũng nên đi kiểm tra lại không? Ở Hoàn Kinh có khám được không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không vội, mấy hôm nữa rảnh rồi thì đi.”

Xe đạp linh hoạt xuyên qua hẻm nhỏ, sau đó vào đường cái, đi qua một cây cầu. Gió sông rét lạnh ập tới, rất dễ chịu. Không lâu sau đã đến địa điểm mà Thịnh Vô Ngung nhắc tới, cổng ra vào có vệ sĩ canh gác, sau khi cúp máy một loạt cuộc gọi tới văn phòng xxxx, hiệp hội xxxx, Thịnh Vô Ngung nhảy xuống xe đạp, chỉ sang con hẻm nhỏ bên lề đường gần đó, “Đi sang đầu kia thì dừng lại, bên trong có rất nhiều quán cà phê và hàng ăn sáng, có quán cà phê tên Hòn đảo xanh gì gì ấy, nơi đó phong cảnh rất đẹp, có thể ngắm người qua lại trên đường, em cứ đi thẳng vào đó gọi trà hoa quả hoặc cà phê đều được.”

Huyền Hiểu Đông vẫy tay, “Em biết rồi.”

Y mới đạp xe có một lúc nên chưa đã ghiền, bình thường giờ này hôm nào cũng chạy năm cây số, sau đó lại leo núi, lượng vận động không đủ thì cả người cứ thấy là lạ. Y cưỡi con xe đạp đạp loanh quanh vài vòng không mục đích khắp các ngõ nhỏ phố lớn.

Hoàn Kinh thật sự rất đẹp, Huyền Hiểu Đông đạp rất nhanh, giống như một mũi tên đã quay được hơn nửa vòng tròn nơi đây, cơ bắp toàn thân cũng có cảm giác được vận động một chút, cuối cùng y mới hài lòng quay lại gần cổng chính, tiến vào trong con hẻm nhỏ, đỗ xe xong xuôi rồi vào quán cà phê. Chọn trà hoa quả trước quầy xong thì tìm một vị trí quanh đó ngồi xuống, chợt nghe thấy giọng nói vui mừng, “Hiểu Đông?”

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra ngược mắt lên, nhìn thấy bàn bên trong có Chủ Nhược Chuyết đang ngồi cùng mấy người. Nghe thấy Chủ Nhược Chuyết vừa gọi vừa vẫy tay, tất cả bọn họ đều quay đầu lại nhìn y, trông ai cũng áo mũ chỉnh tề.

Bỗng nhiên y hỏi hận vì đã tới đây, nhưng vẫn nhắm mắt gật đầu chào, “Xin chào.”

Chủ Nhược Chuyết vui vẻ đứng phất dậy đi qua, “Sao anh tới Hoàn Kinh vậy? Không phải anh và Vô Ngung tới Garan sao? Đọc tin tức nghe nói tình hình ở Garan không ổn, mọi người có khỏe không? Vô Ngung thì sao?”

Huyền Hiểu Đông ngồi xuống nói: “Hôm qua bọn tôi mới về, ở lại Hoàn Kinh làm vài việc rồi mới về Tĩnh Hải, cậu thì sao?”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Ầy hơn nửa năm gần đây tôi đều ở Hoàn Kinh, ông bảo tôi ở cùng, sức khỏe ông không tốt, hay qua chỗ tôi ngồi đi? Giới thiệu cho anh vài người bạn mới ha?”

Huyền Hiểu Đông liếc sang vài người kia, thấy vẻ mặt ai cũng có phần kiêu căng, lắc đầu nói: “Không qua, mấy cậu cứ bàn bạc chuyện của mình đi, tôi đọc sách một lát.”

Chủ Nhược Chuyết biết tính y, cũng nói: “Được, sáng mai tôi mời anh và Vô

Ngung đi ăn.”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Sáng mai tôi và Vô Ngung sang bên... bố ăn cơm rồi.”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Ồ ồ, vậy thì vài hôm nữa, xem khi nào hai người rảnh. Vậy tôi đi trước, tán gẫu với anh sau nhé.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, Chủ Nhược Chuyết đứng dậy quay về bàn kia. Một người bạn cười hỏi hần: “Ai đó? Trông ông nhiệt tình thế, không gọi sang uống trà cùng à?”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Được rồi, anh ấy thích yên tĩnh, chúng ta cứ tán phét chuyện của chúng ta thôi. Là một người bạn tôi quen ở Tỉnh Hải, họ Huyền, con người anh ấy rất tốt.”

Mấy người trao đổi ánh nhìn với nhau, không nhịn được cười thành tiếng, “Chủ thiếu gia đúng là bạn bè gì cũng giao du, mạng lưới rộng thật đấy.”

Một kẻ khác bốn cọt nói: “Ông đừng có đánh giá thấp người ta, thấy anh ta mặc áo may ô đạp xe tới nên mắt chó coi thường đấy à, thấy đồng hồ trên cổ tay anh ta không hả?”

Lại có người bạn cười ha ha, “Đến đây chưa gái chú gì? Cầm cái màn hình điện tử giả vờ giả vịt đọc sách, vẻ ngoài cũng được, chiêu chưa gái mới hả? Chủ thiếu gia đi sang làm hỏng chuyện tốt của người ta, khó trách anh ta mất vui không chịu sang đây.”

Chủ Nhược Chuyết hơi ngạc nhiên, cười nói: “Anh ấy có bạn trai rồi, đừng tùy tiện suy đoán người ta, chắc là đang có việc chờ người khác.”

“Chậc.” Một anh chàng ngồi trên ghế mát kiên nhẫn đứng dậy, “Chủ thiếu gia bây giờ tiến bộ phết nhỉ, còn quen cả người như thế, tôi được mở mang tầm mắt rồi.” Còn chưa dứt lời, phía đối diện có người hạ thấp giọng hỏi: “Ừầy, nhìn xem kìa, cậu ba nhà họ Thịnh chữa khỏi chân thật đấy à?”

Mấy người họ nghe vậy thì nhìn sang, quả nhiên thấy một người đàn ông nhanh chân di chuyển qua con hẻm nhỏ, mặc dù trên người anh chỉ mặc áo sơ mi trắng quần đen bình thường nhưng diện mạo tuấn tú, mặt mày tươi sáng, khí chất của một nhà ngoại giao vẫn nổi bật tới cực điểm, đi lại trong đám đông vô cùng bắt mắt.

“Vậy mà thật sự chữa khỏi được... Anh ta sẽ quay lại giới chính trị sao?”

“Chắc là không, công ty Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm lớn vậy mà... Anh ấy đi lại kìa, phải rồi, không phải Chủ thiếu gia nói quen anh ấy sao? Qua đó bắt chuyện đi kìa.”

Chủ Nhược Chuyết mỉm cười, hất cằm về phía bóng lưng Huyền Hiểu Đông, “Chắc là anh ấy tới gặp Huyền tiên sinh.”

Mọi người ngẩn ra, quả nhiên thấy Thịnh Vô Ngung vài bước đã đi vào quán, quét ánh mắt qua rồi đi về phía bàn của Huyền Hiểu Đông ngồi xuống. Trong nháy mắt, nụ cười nở rộ trên gương mặt anh, rõ ràng vô cùng thân mật với vị Huyền tiên sinh kia.

Huyền Hiểu Đông nghe thấy Thịnh Vô Ngung hỏi mình: “Em chờ lâu không?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không đâu, em đạp xe đi dạo vài vòng bên ngoài rồi mới vào đây ngồi. Chủ Nhược Chuyết ngồi phía sau kia, anh muốn sang chào hỏi không?”

Thịnh Vô Ngung hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn sang, Chủ Nhược Chuyết đã đứng phắt dậy cười tươi, đi sang bắt tay. Cả bàn cũng đứng dậy theo, Thịnh Vô Ngung nhanh chóng nở nụ cười lịch sự, “Hóa ra Nhược Chuyết cũng ở đây.”

Chủ Nhược Chuyết bắt tay Thịnh Vô Ngung, “Tôi vừa mới qua chào Hiểu Đông, anh ấy cũng không nói là chờ anh. Hai người vừa mới từ Garan về đây hôm qua, để tìm thời gian khi nào bày tiệc đón gió tẩy trần cho hai người. Tôi và bạn bè đang trò chuyện bên này, giới thiệu cho anh nhé?”

Thịnh Vô Ngung cười gật đầu, “Được.”

Chủ Nhược Chuyết giới thiệu lần lượt từng người một, “Đây là Nhiếp Khai Dương, con trai của chủ tịch Nhiếp từ Chấn Đông Hải Nghiệp. Đây là Hoắc Đông Nghĩa, Lý Đức Khải, Trương Hiểu Nam...”

Thịnh Vô Ngung bắt tay từng người, vừa cười vừa nói với Nhiếp Khai Dương, “Hóa ra là cậu tư nhà họ Nhiếp, chủ tịch Nhiếp tôi đã gặp vài lần rồi. Cậu tư tướng mạo tuấn tú, phong cách lịch sự, quả nhiên cha nào con nấy.”

Anh xã giao cực kỳ thân thiện, câu nào câu nấy thốt ra là khiến cậu tư nhà họ Nhiếp cười rạng rỡ, nở mày nở mặt. Gã hỏi han: “Nghe Chủ thiếu gia nói chủ tịch Thịnh mới từ nước ngoài về sao? Tương phùng không bằng ngẫu nhiên gặp, hay là chúng ta cùng Chủ thiếu gia đây chọn nơi nào để anh và vị Huyền tiên sinh này cùng ăn cơm đi? Tôi biết một nhà hàng tư nhân mới mở, nấu được lắm.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Chúng tôi vừa từ Garan về, đây là chồng tôi, Huyền Hiểu Đông.”

Chủ Nhược Chuyết giật mình, “Hai người kết hôn bao giờ vậy? Cũng không thấy nói, tôi phải gửi bù quà cưới mới được.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừ, đã đăng ký kết hôn rồi, mấy hôm nữa sẽ tổ chức tiệc cưới, đến lúc đó sẽ mời khách. Hoan nghênh các vị tới ăn cưới, hôm nay bọn tôi còn chút việc, không làm phiền các vị nữa, lần sau có cơ hội lại nói tiếp.”

Anh cười hết sức tự nhiên, dẫn Huyền Hiểu Đông theo ra ngoài. Nhóm cậu ấm nhà họ Nhiếp nhìn thấy Huyền Hiểu Đông lên xe đạp, còn Thịnh Vô Ngung thì ngồi yên sau, hai người một xe nhanh chóng đi xa, bọn họ không nói nên lời, “Tình huống gì đây, thật đấy à? Bạn đời là đàn ông luôn?”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Ừm, bọn họ bên nhau cũng lâu lắm rồi, nhà họ Thịnh đều rất ủng hộ, có lẽ không bao lâu nữa sẽ tổ chức đám cưới thôi,

không biết họ làm ở Tỉnh Hải hay Hoàn Kinh.”

Cậu tư nhà họ Nhiếp nhìn hấn, thân thiết ôm lấy vai hấn, “Vừa nãy anh em bọn tôi lỗ mồm lỗ miệng, ông đừng để trong lòng. Nào, chúng ta bàn tiếp vụ vừa nãy, đang nói hay.”

Chương 86

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trở về căn hộ, Huyền Hiểu Đông bắt đầu nghiêm túc xử lý miếng thịt lừa và bộ lòng kia, buổi sáng đã ngâm với nước sạch, bây giờ lấy ra luộc sơ. Trước tiên thái một ít để lát nữa nấu mì cho bữa trưa, phần còn lại thì thái miếng lớn rồi pha chế nước tương Đông y(*).

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung thì mở máy tính lên sửa chữa lại báo cáo một lần nữa, gọi điện thoại cho Thi Ký Thanh để nắm rõ tiến triển mới nhất của dự án Garan, Lê Khải cũng đang bận bịu làm cầu nối đàm phán giúp anh. Thật ra trong phòng này không có thiết bị gì cả ngoại trừ laptop của anh, rõ ràng anh có thể tới công ty con của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm gần đó để mở cuộc họp qua video, phòng họp ở đó đầy đủ thiết bị, còn có cả trợ lý để sai khiến được.

Thế nhưng anh thích cảm giác như bây giờ, làm tổ ở một căn hộ nhỏ, bầu không khí ngập tràn mùi hương của nước tương Đông y, cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đang kho thịt lừa ở dưới. Y gạt hành tây, rắc đường phèn, từng cái giơ tay nhắc chân đều gọi cảm.

Thịnh Vô Ngung nghĩ bụng, năm đó mỗi ngày anh ở trong căn hộ này viết báo cáo, đi sớm về trễ, chỉ một lòng tập trung vào sự nghiệp, nhất định

không ngờ được sẽ có một ngày bản thân yêu một người đàn ông, càng không ngờ được sẽ có một ngày mình cảm nhận được sự tuyệt vời của những ham muốn đời thường nhất.

Huyền Hiểu Đông không hề hay biết, thịt lừa và lòng chia thành hai nồi lớn để kho tốn không ít thời gian. Y rót nước sôi ra, đặt thịt lừa thái lát lên hai bát mì, trộn lẫn với tỏi giã, rắc rau thơm rồi ngẩng đầu gọi Thịnh Vô Ngung, “Anh xuống ăn mì trước đã.”

Thịnh Vô Ngung cười xuống dưới, hai người đối mặt nhau ăn mì, Huyền Hiểu Đông người ngậm vĩa mồ hôi, bèn xoay người đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Thịnh Vô Ngung mang bát đi rửa, cách cánh cửa phòng tắm hỏi y: “Hôm nay bố tôi đề nghị đám cưới vẫn nên tổ chức ở Hoàn Kinh, một là bạn bè thân thích của chúng ta, kể cả đồng nghiệp cũ của tôi, phần lớn đều đang ở Hoàn Kinh, đến Tĩnh Hải không tiện. Bên Tĩnh Hải thì chủ yếu là bạn bè trên thương trường, thời gian tự do, đến Hoàn Kinh cũng không khó khăn. Hai là nhà họ Lâm vốn đang ở nước ngoài, nhà họ Hạ... cũng ở Hoàn Kinh, làm đám cưới ở Hoàn Kinh là phù hợp nhất.”

Nguyên văn lời của Thịnh Phù Vân là: Nếu muốn làm thì phải làm thật to, người nào nên mời thì phải mời cho bằng hết, để cho tất cả bọn họ phải biết thằng bé là con rể của Thịnh Phù Vân này.

Huyền Hiểu Đông đã từ bỏ đấu tranh từ lâu, “Em thế nào cũng được, bố muốn tổ chức kiểu gì cũng được hết.”

Thịnh Vô Ngung rất hài lòng với cách gọi của y, “Vậy chúng ta phải ở lại lâu hơn, bên này hơi nhỏ, hay là tôi thuê một căn hộ khác rộng hơn nhé?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không cần phiền vậy đâu.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Bên em còn bạn bè nào muốn mời không?”

Huyền Hiểu Đông khựng lại, Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Tôi mời nhóm đội

trưởng Nghiêm giúp em nhé?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Vâng.”

Thịnh Vô Ngung tràn trề cảm giác là người chiến thắng, bỏ bát đũa đã rửa sạch vào tủ khử trùng rồi tiếp tục sửa báo cáo của mình.

Huyền Hiểu Đông tắm rửa sạch sẽ thay quần áo ra ngoài, ăn bát mì đã trưng lên, cơn buồn ngủ cũng dâng lên theo, y hỏi: “Anh ngủ trưa không? Bận rộn vậy sao? Anh vẫn cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Lát nữa tôi uống ly cà phê là được, sắp viết xong rồi. Buổi chiều tôi đến công ty con của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm bên này một lát, em muốn đi cùng không?”

Huyền Hiểu Đông từ chối, “Không đi, em còn phải canh thịt lừa kho(*), nhưng mà...” Bỗng nhiên y nhận ra, “Em đưa anh đi bằng xe đạp nữa à?”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Yên tâm, công ty sẽ cử tài xế tới đón tôi, em nghỉ ngơi một lát đi.”

Huyền Hiểu Đông lại xuống bếp tìm kiếm, quả nhiên trong bếp có máy pha cà phê, nhưng do được cất giữ trong tủ giải khát nên thoát nhìn hơi cũ kỹ, còn mấy gói cà phê hòa tan bên cạnh thì lại càng không ổn, y khẽ nhíu mày, “Em còn gọi một ít thức ăn bên ngoài, bảo bọn họ giao thêm cà phê đến đây vậy, cà phê này của anh không biết để từ bao giờ rồi.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Được.”

Lúc cà phê được giao tới, Huyền Hiểu Đông đã ngủ, Thịnh Vô Ngung tự mở cửa nhận cà phê, uống một hớp, ngấm sườn mặt thả lỏng đang say ngủ của Huyền Hiểu Đông, cực kỳ muốn hôn trộm một cái. Nhưng anh vẫn nhin

được, uống cà phê xong thì sửa lại báo cáo cho ổn thỏa rồi gửi đi, hạ thấp nhiệt độ điều hòa trong phòng, đắp chăn giúp Hiểu Đông. Nhìn đồng hồ đeo tay đã đến giờ, anh đi xuống tầng, quả nhiên tài xế đã chờ ở bên dưới.

Anh lên xe, hơi ngạc nhiên khi thấy Thi Ký Thanh, “Sao cô lại tới đây?”

Thi Ký Thanh cười nói: “Không đến chẳng lẽ còn phải gọi video ba chiều với anh hàng ngày sao? Việc công ty thì la liệt, ở Garan cũng có một chi nhánh lớn, mặc dù có Lê tiên sinh thế nhưng vẫn nên quyết định càng sớm càng tốt. Hơn nữa mẹ anh nói muốn tổ chức đám cưới ở Hoàn Kinh, bảo tôi khi nào rảnh thì tới hỗ trợ nên tôi lại càng phải qua. Biết anh ở Hoàn Kinh nên tổng giám đốc của Hàng Vân Quốc Tế muốn hẹn anh tối nay ăn một bữa cơm, anh muốn hẹn không?”

Thịnh Vô Ngung lắc đầu, “Hợp đồng kia của bọn họ cứ tiến hành theo trình tự là được, có dùng bữa hay không cũng không có gì khác nhau cả.” Trở lại thân phận là chủ tịch của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, lại một lần nữa anh khoác lên mình lớp vỏ bọc lạnh lùng và cao quý. Anh cầm màn hình điện tử định mở ghi chép về dự án, thế nào mà lại nhìn thấy trên màn hình đang hiển thị trang sách “Bồ câu xanh”, khóe miệng vô thức nhếch lên. Anh vuốt lại màn hình, nói với Thi Ký Thanh: “Giúp tôi đặt một màn hình điện tử mới cho Hiểu Đông, đồng bộ luôn tài khoản của tôi, lát nữa cài đặt xong tôi sẽ mang về.”

Khoảng thời gian ở Garan, bọn họ vẫn luôn kè kè bên nhau, Huyền Hiểu Đông dùng màn hình điện tử của anh đọc sách đã thành thói quen, bây giờ trở về nước, hai người không thể lúc nào cũng dính chung một chỗ. Đã đến lúc mua riêng cho Hiểu Đông một cái, dù sao tới khi ôn tập muốn dùng lúc nào cũng được, sau này thi đỗ rồi thì cũng cần thiết cho việc học.

Thi Ký Thanh chỉ thấy vào khoảnh khắc Thịnh Vô Ngung mở màn hình điện tử ra thì băng sương trên mặt anh cũng tan chảy trong nháy mắt, cô âm thầm than trong lòng: Trời ạ, sau khi sắp kết hôn, thật sự là càng ngày càng giống người bình thường rồi, không còn là một cỗ máy điên cuồng vì sự nghiệp, làm việc liên tục không biết mệt mỏi như trước đây nữa.

Kết thúc một buổi chiều bận rộn, Thịnh Vô Ngung quay về căn hộ, từ tầng dưới đã ngửi thấy mùi thơm tiêu hồn của món kho. Đang xế chiều nên dưới tầng có rất nhiều ông bà lão đang dắt chó đi dạo, hái rau ngoài sân, có người tặc lưỡi than vãn: “Nhà ai kho thịt vậy, mùi gì mà thơm thế không biết.”

Thịnh Vô Ngung nhoẻn miệng, một bà lão nhận ra anh, “Tiểu Thịnh đây à cháu? Lại hơn một năm rồi không gặp cháu, cháu được phái đi quốc gia nào rồi? Vừa về nước đây à?”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Vâng ạ, chào bà Viên, cháu gái bà thế nào rồi ạ?”

Bà Viên bật cười, “Nó vẫn khỏe, cũng lên cấp hai rồi. Nó bảo cũng muốn thi vào Học viện Ngoại giao, nhưng cứ nhắc tới ngoại ngữ là lượn mắt tằm.”

Thịnh Vô Ngung cười gật đầu đi lên tầng.

Vào đến nhà thì mùi thịt kho càng đậm đà hơn, Huyền Hiểu Đông thấy anh về thì mỉm cười, “Anh đến thử xem, hương vị cũng được lắm, tối nay thái cho anh một đĩa trước.” Sau đó y lấy ra một cái bát thủy tinh trong suốt, “Qua đây nếm thử này, buổi chiều em còn làm cả thạch đậu xanh(*), mát lắm.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nhìn những miếng thạch trong veo óng ánh nổi lơ lửng trong bát thủy tinh, màu xanh biếc, không nhịn được cười, “Món này làm thế nào vậy?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Hòa tan tinh bột đậu xanh rồi thêm muối, từ từ nấu chín trong nước sôi thành một hỗn hợp sền sệt óng ánh, lấy muôi chậm rãi

vớt ra rồi thả vào nước đá là thành hình. Em làm thêm một ít nước rau chân vịt để phối màu cho đẹp, trước đây nhìn thấy trên đường có rao bán món lầy phá(*), hóa ra cũng là nhờ phương pháp này, dùng tinh bột đậu xanh hoặc tinh bột khoai lang đều được.”

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nhìn thấy thịt lừa kho được tẩm ướp xếp gọn trên bàn, bên cạnh còn đặt mấy món ăn nữa, bèn gấp một miếng vừa cười vừa ăn: “Tôi ngửi thấy mùi thơm từ dưới nhà, hàng xóm láng giềng ai cũng hỏi nhà ai làm thịt kho.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ồ, có quen biết sao? Hay là biểu hàng xóm một ít?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không cần đâu, thật ra cũng nhiều năm rồi tôi không về đây, giờ tùy tiện tới cửa thì cũng hơi mạo muội, để sau này hăng tính. Bình thường chúng ta cũng không ở đây, giữ lại cho bố đi, ngày mai nhất định ông ấy sẽ vui lắm.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, chỉ vào tủ lạnh, “Lòng kho cũng làm xong rồi, em cất trong tủ lạnh, sáng mai cùng mang đi với thịt lừa kho, biểu luôn anh cả và chị dâu, cũng mang theo cả quà tặng cho Sa Sa nữa. Lê Khải bên kia thế nào rồi? Vẫn an toàn chứ?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thuận lợi lắm, có anh ấy ở đó nên giành được khá nhiều lợi ích.”

Huyền Hiểu Đông múc thêm vào bát Thịnh Vô Ngung một thìa tương nóng nữa, “Anh ăn thêm chút nữa.”

Thịnh Vô Ngung: “... Tôi cảm giác mình béo lên rồi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ăn xong chúng ta xuống đi dạo một lát đi——May mà ở đây không lâu, đúng là nơi này của anh thiếu rất nhiều trang thiết bị phục hồi sức khỏe, không tiện lắm, muốn đi bơi cũng hơi phiền phức.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Nhắc mới nhớ, nông trường của em ấy, nếu sau khi kết hôn chúng ta muốn chuyển qua bên đó ở lâu dài để chuẩn bị cho kỳ thi, tôi cảm thấy cũng phải tiến hành sửa sang lại một chút. Tranh thủ khoảng thời gian này chúng ta chưa về, em xem thế nào? Ví dụ như xây dựng hồ bơi lộ thiên, sân thượng ngắm sao, thiết bị leo núi, chi phí lắp đặt cũng không đắt quá đâu.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, “Vâng, anh xem thế nào thì cứ thế mà làm thôi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Được, tôi sẽ bảo Thi Ký Thanh khi nào hoàn thiện phương án rồi gửi cho em xem hiệu quả hình ảnh.” Anh lấy ra một chiếc màn hình điện tử mới toanh đưa cho Huyền Hiểu Đông, “Cái này cho em, tất cả những ứng dụng tốt dùng để thi nghiên cứu sinh đều đã tải sẵn cho em rồi, còn chia sẻ kho sách tôi mua cho em dùng chung nữa.”

Huyền Hiểu Đông nhìn lướt qua màn hình hiển thị toàn là ứng dụng thi nghiên cứu: “...”

Hai người dùng xong bữa tối thì xuống nhà tản bộ ở bờ sông. Bầu trời giăng kín đầy sao, gió sông cuộn cuộn thổi, con đường hiểm trở ở bờ sông đã được sửa chữa để tạo điều kiện cho người đi bộ bình thường. Hai người lững thững đi bộ, trong bóng đêm mờ lung, bọn họ nhìn thấy có một đôi tình nhân ngồi ghé đá hôn nhau, có đôi thì tay trong tay tản bộ trên phần đường dành cho người đi bộ.

Huyền Hiểu Đông hỏi: “Trước đây anh cũng đi dạo ở đây sao?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi bận lắm, làm gì có thời gian, chạy bộ thì toàn dùng máy chạy bộ trong nhà, khi đó thật sự dồn hết tâm trí vào công việc...”

Huyền Hiểu Đông nói: “Muốn xem ảnh chụp trước đây của anh ghê.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Sáng mai về nhà cũ tìm cho em xem.”

Hai người khoan thai đi dạo một tiếng đồng hồ mới trở về căn hộ đi ngủ. Rạng sáng ngày hôm sau, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông cùng xách đồ đạc đến biệt thự nhà họ Thịnh.

Hôm đó là thứ bảy, ngôi nhà cổ của gia đình họ Thịnh được nhân viên dọn dẹp rất thơm mát.

Thịnh Phù Vân đang ngắm cá vàng ngoài sân, nhìn thấy bọn họ đến, ông hào hứng gọi: “Bà ơi, đứa út và Hiểu Đông về rồi này.”

Lư Nhất Vy ra khỏi nhà, cầm chén trà trong tay, nhìn thấy bọn họ là tươi cười rạng rỡ, “Nghe nói tình hình bên Garan không ổn, mẹ lo lắng lắm, suốt đêm chỉ vội vã về nước, may là hai đứa đều ổn.”

Thịnh Sa Sa theo sau ra ngoài, cười nói: “Phòng đã dọn dẹp xong rồi ạ, chú nhỏ và chú Hiểu Đông vào phòng cất đồ trước đi đã.” Kể từ sau khi Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông chính thức đăng ký kết hôn, nhóm tiểu bối nhà họ Thịnh đã thống nhất cách xưng hô, thay đổi cách gọi Huyền Hiểu Đông thành chú Hiểu Đông. Thế nhưng Huyền Hiểu Đông nghe thấy Sa Sa gọi mình như vậy thì vẫn thấy không thoải mái, xấu hổ nhìn Thịnh Vô Ngung một cái.

Còn Thịnh Vô Ngung thì lại hết sức quen thuộc, “Trước tiên chia quà mang về đã.”

Huyền Hiểu Đông xách vali vào phòng khách, mở vali ra, chia từng phần quà một cho mỗi người. Thịnh Phù Vân nhận được một bộ bình hoa cổ Garan, Lư Nhất Vy thì nhận được một bộ trang sức bảo thạch theo phong cách Garan, anh cả Thịnh Hữu Hư nhận được một bộ ấm chén uống trà Garan, chị dâu và Thịnh Sa Sa mỗi người nhận được một bộ trang sức bằng vàng Garan. Mọi người nhận được quà tặng đều vô cùng vui vẻ.

Nhưng mà vui nhất vẫn phải kể đến Huyền Hiểu Đông mang tới một nồi lớn

thịt lừ và lòng kho, Thịnh Phù Vân hai mắt phát sáng, mũi thở cũng run run, “Đỉnh đỉnh! Thái phần trên này đi, mùi thì thơm, màu sắc thì đẹp mắt, chuẩn không cần chỉnh.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Con đặc biệt giữ lại cho bố phần đầu ruột già này, lòng già bảy tấc ăn ngon nhất là phần đầu, dù sao bố cũng không thể ăn nhiều món này, chỉ ăn phần nhỏ này là được rồi.”

Thịnh Phù Vân cực kỳ vui, “Con ngoan, tối nay chúng ta uống vài chén đi.” Vừa mới dứt lời, ông ngồi xuống tán gẫu trong chốc lát rồi đứng dậy ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, quay lại gọi Thịnh Vô Ngung, “Vô Ngung ra ngoài với bố, Hiểu Đông con ở cùng mẹ, buổi tối bọn bố về nhà ăn cơm.”

Huyền Hiểu Đông biết rõ họ lại có việc nên đứng dậy đáp vâng, Lư Nhất Vy kéo tay y cười, “Đúng lúc mẹ đang chọn mấy khách sạn, còn chưa quyết định được, vừa mới nói giữa trưa muốn đi cùng chị dâu con và Sa Sa ra ngoài một lát. Mấy đứa cùng đi xem thử đi, ném thử vài món ăn đặc sắc rồi quyết định nên tổ chức tiệc ở khách sạn nào, vừa hay có nhân vật chính ở đây, chúng ta cùng đi đi.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu cười nói: “Thấy hợp lý thì đặt trước thức ăn giao tới, buổi tối khỏi cần vất vả nấu cơm.”

Huyền Hiểu Đông đứng dậy tiễn bọn họ ra ngoài xe, sau khi lên xe, Thịnh Phù Vân liếc thấy y vẫn còn đứng ở cổng dõi mắt theo xe, buông tiếng thở dài, “Nhóc con nhà con có phúc thật đấy, thằng bé này giáo dưỡng rất tốt.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Người bình thường con có thể vừa ý sao? Hơn nữa con cảm thấy em ấy đang lưu luyến con.”

Thịnh Phù Vân: “Con thì giỏi rồi...”

Bên này Lư Nhất Vy cũng sắp xếp một chiếc xe ra ngoài, Huyền Hiểu Đông chủ động lái xe, y hỏi: “Mẹ, xe của mẹ vẫn ở Tỉnh Hải sao? Sao không lái tới?”

Lư Nhất Vy nói: “Trong thủ đô không tiện lái con xe khoa trương như vậy, sẽ gây thêm phiền toái cho lão Thịnh. Bên Tĩnh Hải nhiều đại gia, không gây sự chú ý.”

Huyền Hiểu Đông lái xe ra ngoài, mở hướng dẫn và lái tự động, đến khách sạn Tĩnh Hải đầu tiên, cũng không xa lắm, chỉ mất khoảng 15 phút đi đường là tới nơi.

Lư Nhất Vy nói: “Có giới hạn số lượng bàn, cho nên nhân viên đều được tuyển chọn, hơn nữa cũng có yêu cầu về sự riêng tư. Nơi này là khách sạn cao cấp nhất, to nhất, cũng gần nhà chúng ta. Nhược điểm là món ăn chỉ ở mức trung bình, xem bọn họ có thể cung cấp cho chúng ta món gì, không biết đã cải thiện chưa, nghe nói họ vừa mời bếp trưởng mới.”

Một quản lý đứng ở cửa khách sạn cung kính mời bọn họ vào, trước tiên dẫn họ đi thăm sảnh tổ chức tiệc, lại cho họ xem ảnh chụp và video những sự kiện được tổ chức thành công trước đây, ngoài ra họ còn được xem cả thực đơn. Lư Nhất Vy cũng chọn vài món chính để người ta giao về nhà, dự định tối nay ném thử, còn xem xét kỹ giá cả.

Huyền Hiểu Đông thấy Lư Nhất Vy, chị dâu cả và Sa Sa đang trò chuyện vui vẻ, đứng dậy xin phép ra ngoài tìm nhà vệ sinh. Ra khỏi phòng tiếp khách, ở giữa là khu vực nhà hàng trông cực kỳ tao nhã, trong góc có người chơi dương cầm, có thể nhìn ra được nơi này là một chốn hẹn hò vô cùng đắt đỏ. Huyền Hiểu Đông vừa mới nhìn thấy giá cả món ăn, hơi xót cho khoản tiền sắp tiêu tốn.

Y đi ngang qua nhà hàng, tiến về phía nhà vệ sinh ở bên ngoài, chợt nghe thấy có người gọi mình, “Hiểu Đông.”

Huyền Hiểu Đông xoay người, hơi ngỡ ngàng vì bản thân mới đến Hoàn Kinh được hai hôm mà hôm nào cũng có thể gặp được người quen... Lâm Diệc Cẩn đứng đó nhìn y, vẻ mặt phức tạp, “Không ngờ tới đây lại gặp được anh... Anh tới cùng... Thịnh Vô Ngung sao?”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Không, tôi tới cùng mẹ anh ấy, chọn khách sạn

tổ chức đám cưới.”

Lâm Diệc Cẩn tỏ ra buồn bã, “Thật sao? Nhà em cũng nhận được thông báo, em tới để chuẩn bị tham gia tiệc mừng, còn bố và... dì Lộ cũng sẽ tới, còn có em trai và em gái, đến lúc đó bọn em sẽ tham dự với thân phận thân quyến bên anh.”

Huyền Hiểu Đông điềm tĩnh nói: “Làm phiền mọi người, sức khỏe bác Lâm thế nào rồi? Ban đầu định tới thăm ông ấy, nhưng sau đó tôi có việc xuất ngoại nên không tới thăm được.”

Lâm Diệc Cẩn nói: “Cuộc phẫu thuật rất thành công, dự kiến bệnh tình không tệ, nếu như sau này cố gắng tĩnh dưỡng thì có thể khỏe lại như người bình thường. Bây giờ ông ấy đã lui ra sau cánh gà rồi, gần như luôn tĩnh dưỡng ở nước ngoài, lần này trở về cũng vì đám cưới của anh, công ty bên này em đã tiếp nhận.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, cảm thấy không còn gì để nói nữa, bèn nói: “Vậy cậu cứ bận việc của cậu đi, tôi đi trước, bọn họ còn đợi tôi.”

Lâm Diệc Cẩn gọi y lại: “Hiểu Đông.” Hắn quan sát Huyền Hiểu Đông, hôm nay anh mặc một bộ quần áo trang trọng hơn nhiều, áo sơ mi được xắn lên khuỷu tay, đôi chân vừa dài vừa thẳng, vóc dáng rắn rỏi càng khiến khí chất của anh trở nên hết sức nổi bật so với người bình thường. Vừa nãy anh đi tới thì có người ngẩng đầu lên nhìn, hắn cũng chú tới anh ngay lập tức.

Lâm Diệc Cẩn chịu đựng cảm giác chua xót như bị kim châm trong lòng, nhỏ giọng nói: “Nhà họ Lâm là nhà anh, nếu như nhà họ Thịnh không tốt với anh, chào mừng anh trở về bất cứ lúc nào.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười máy móc: “Cảm ơn.”

Y xoay người trở về phòng VIP, Lâm Diệc Cẩn thấy y vốn định tới phòng vệ sinh, kết quả gặp mình thì đến cả phòng vệ sinh cũng không đi nữa mà quay về phòng VIP, trong lòng hắn hơi khó chịu. Hắn bèn quay lại chỗ ngồi của mình, cô gái trẻ ngồi đối diện có vẻ đã chờ lâu, nhưng rất biết kiềm chế

cảm xúc, hơi mỉm cười nói: “Giám đốc Lâm vừa gặp được người quen đây à?”

Lâm Diệc Cẩn nói: “Ừ.” Cũng không định giải thích hay xin lỗi gì.

Cô gái trẻ rất xinh xắn, gương mặt đẹp như tranh vẽ, nhưng giờ phút này cô cũng cảm thấy bị mạo phạm, “Giám đốc Lâm, hi vọng sau khi chúng ta đạt được thỏa thuận, tôi sẽ không gặp phải những tình huống bất lịch sự như vừa xong nữa. Tôi không phản đối việc anh có người yêu, nhưng khi đang trong thỏa thuận thì chúng ta vẫn cần giữ thể diện cho nhau...”

Lâm Diệc Cẩn lúc trước còn nho nhã lễ độ, giờ phút này đã tỏ ra mất kiên nhẫn, “Tiểu thư Trác Lan, thỏa thuận hôn nhân là do cô nói, tôi cũng không đồng ý, tôi chưa từ chối ngay đã là suy nghĩ cho thể diện của cô rồi. Tôi cũng không che giấu bản thân mình, lần đầu tiên gặp tôi đã nói với cô rồi, xu hướng tính dục của tôi là thích đàn ông hơn, xem ra hôm nay tôi và Trác tiểu thư đây tính cách cũng không hợp nhau rồi. Cá nhân tôi thấy dù là thông gia thật hay chỉ là hôn nhân thỏa thuận thì đều phải để ý tới sự hòa hợp tính cách, chúng ta cứ coi như không có gì đi. Tôi đã thanh toán bữa ăn này rồi, Trác tiểu thư cứ từ từ dùng bữa, tôi xin phép đi trước.”

Sắc mặt Trác Lan cứng ngắc, vậy mà nhất thời cô lại không biết nên nói gì cho thích hợp, “Trước đó rõ ràng bà Hạ đã nói anh và tôi rất phù hợp, thông gia thương mại vẫn nên nhìn vào gia thế của nhau, chỉ cần chúng ta tôn trọng đối phương thì vẫn có thể tiếp tục được.”

Lâm Diệc Cẩn nói: “Mợ có lòng tốt, nhưng tôi nghĩ cá tính chúng ta khó hòa hợp, vẫn nên kết thúc thôi, hợp tác trong ngành cũng là chuyện tốt, không cần kết thù.”

Hắn đứng thẳng người dậy, gạt đầu với Trác Lan, nhanh chân rời khỏi khách sạn. Vốn dĩ hắn cảm thấy Trác Lan cũng được, trình độ học vấn cao, khí chất xuất chúng, vẻ ngoài cũng xinh đẹp, từng du học ở nước ngoài, gia cảnh của cô đúng là có thể hỗ trợ được rất nhiều cho Lâm Thị. Đối phương biết rõ hắn là người đồng tính nhưng vẫn mạnh dạn đề nghị thông gia thương mại, có thể ký thỏa thuận hôn nhân, dĩ nhiên không được can thiệp

vào cuộc sống riêng của nhau. Cả hai có thể thụ tinh nhân tạo sinh ra hai đứa bé, mỗi đứa mang một họ để chứng minh cho gia đình thấy họ rất bình thường. Ban đầu hẳn cũng muốn tùy tiện kết hôn để ứng phó vài năm, dù sao thì cuộc đời hẳn cũng đã không còn gì thú vị, tốt hơn hết là cứ thuận theo dòng chảy bình thường thôi.

Nhưng hẳn vừa gặp Huyền Hiểu Đông là bỗng nhiên cảm thấy không thể nào nhẫn nhịn được vở kịch giả tạo này nữa, ngay từ đầu rõ ràng hẳn đã có thể có được một cuộc sống khác, nhưng hẳn đã đánh mất Huyền Hiểu Đông rồi. Hẳn từ chối Trác Lan xong, tâm trạng thấy thoải mái hẳn ra, nhanh chân rời khỏi khách sạn.

Trác Lan ngồi đó, giận tới nổi mặt mũi trắng bệch, một lát sau cô mới cầm điện thoại gọi: “Alo? Tiểu Anh à? Có rảnh không? Rảnh thì tới đi cùng tớ đi, nhà hàng Âm Nhạc Tinh Hải, ừm, số 50.”

Không lâu sau, quả nhiên Tiểu Anh đến, cười hỏi: “Sao bỗng nhiên tìm tớ vậy?”

Trác Lan buồn bực phàn nàn: “Khó chịu thật, lần trước nhà họ Hạ giới thiệu cháu trai nhà bọn họ, là tổng giám đốc của Kiến trúc Lâm Thị, bảo là từng đi du học, làm giáo sư đại học mấy năm, bây giờ trở về chủ trì sự vụ công ty trong nhà, tướng mạo cũng tuấn tú, phong cách lịch sự, kết quả hẳn nói với tớ mình thích đàn ông. Vốn dĩ tớ nghĩ thích thì thôi, dù sao đây cũng chỉ là thông gia thương mại, hai bên đều chơi đùa với nhau, nam nữ cũng có khác gì đâu. Kết quả tớ phải nhẫn nhịn cơn giận này, đối phương gặp hai lần thấy không được nên bỏ đi, phiền chết, mấy vụ kết hôn này đi tới đi lui ở Hoàn Kinh mấy lần rồi mà vẫn thất bại.”

Tiểu Anh thấy lạ lùng, “Không thể nào, chỉ là cháu trai nhà họ Hạ thôi mà, cũng chỉ là một công ty bất động sản kiến trúc, vậy mà cũng sĩ diện trước mặt cậu sao? Ấy tớ bảo này chị Lan, sao cậu phải sốt sắng thế? Mấy năm trước tớ thấy cậu đâu có hoang mang chút nào, cậu còn bảo cùng lắm thì độc thân cả đời mà, sao năm nay bỗng nhiên bối rối thế? Người như vậy trước đây cậu đâu có để vào mắt, mà cũng chẳng tới lượt bọn họ đâu.”

Trác Lan không nói gì, vẻ quẫn bách lướt qua gương mặt, nhưng cô vẫn lạnh nhạt nói: “Cũng vì nghĩ tuổi tác không còn trẻ nữa nên mới hẹn, dù sao thì cũng là thông gia thương mại, tưởng ổn định tới nơi rồi, nào ngờ thời buổi này vẫn còn nhiều vụ kỳ lạ vậy chứ! Biết trước thế này thì chẳng thà lúc trước chọn cậu ba... tàn tật nhà họ Thịnh... Ít ra trông lúc nào anh ta cũng phong độ, từ chối cũng không khiến người ta lúng túng. So với Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, Lâm Thị là cái quái gì chứ, chẳng tới lượt bọn họ lên mặt đâu!”

Tiểu Anh nói: “Này, tớ nghe nói cậu ba nhà họ Thịnh chữa khỏi chân rồi đấy.”

Trác Lan giật mình, “Thật sao?”

Tiểu Anh nói: “Đúng vậy, tớ cũng mới nghe nói hôm qua thôi, có người bảo tận mắt thấy anh ấy cất bước như người bình thường, chỉ là không biết có di chứng gì về sau không, nhưng nhìn giống người bình thường lắm rồi.”

Trác Lan kinh ngạc nói: “Chẳng phải khi ấy trình độ y học trong nước vẫn chưa đạt tới sao? Lẽ nào là cấy ghép gì vào...” Bỗng nhiên cô dừng miệng, trầm thấp nói: “Đúng là vừa khéo...” Trên mặt Trác Lan trưng ra nụ cười ngọt ngào, cô nhanh chóng đứng thẳng người dậy, cất giọng nói: “Cô Lu!”

Lư Nhất Vy cầm tài liệu khách sạn Tinh Hải, đang nói chuyện với Huyền Hiểu Đông: “Chúng ta đi thêm hai nơi nữa...” Chợt nghe thấy giọng Trác Lan, bà ngạc nhiên quay đầu lại, cũng nở nụ cười, “À, hóa ra là Lan Lan.” Thịnh Sa Sa cũng cười nói: “Chào chị Lan Lan.”

Trác Lan cười nói: “Chào Sa Sa.” Thoắt cái cô cũng thấy được Huyền Hiểu Đông đứng bên cạnh Lư Nhất Vy, là người đàn ông trẻ tuổi vừa mới nói chuyện với Lâm Diệc Cảnh ban nãy, cô không khỏi quan sát y chăm chăm, miệng vẫn cười nói với Lư Nhất Vy, “Không ngờ lại gặp được cô Lu ở đây, cô tới dùng bữa sao? Cháu mời cô nha?”

Lư Nhất Vy lắc đầu cười nói: “Ày, cô cảm ơn, bọn cô đến đây chọn khách sạn tổ chức đám cưới cho thằng ba nhà cô, bên này xem xong rồi, còn vài

nơi nữa. Dùng bữa thì thôi, bọn cô đi trước nha ha ha, mấy hôm nữa gửi thiệp cưới tới, Trác tiểu thư nhất định phải tới uống rượu mừng với Vô Ngung nhé.”

Nụ cười trên mặt Trác Lan suýt nữa đông cứng lại, “Vậ ạ... Vâng...”

Lư Nhất Vy vẫy tay, dẫn người đi khỏi. Mặt mũi Trác Lan cứng ngắc, cô cười gượng với Tiểu Anh, “Sao đi vội vàng thế nhỉ, chưa kịp hỏi là con gái nhà ai.”

Tiểu Anh nhỏ giọng nói: “Nghe nói là đàn ông, tin tức đã lan truyền khắp nơi từ lâu rồi, cũng không biết là thật hay giả.”

Trác Lan thất thanh nói: “Gì cơ? Sao có thể? Chưa từng nghe nói cậu ba nhà họ Thịnh thích đàn ông!” Cô nhanh chóng nhớ ra người đàn ông cao lớn tuấn tú đứng bên cạnh Lư Nhất Vy vừa nãy, ánh mắt Lâm Diệc Cảnh nhìn anh ta thật sự cứ như gặp lại người tình cũ. Lúc đó cô không nhin được nữa mà nói hấn vài câu, không ngờ hấn lại nổi đóa lên, chẳng nói chẳng rằng cứ thế nhấc chân đi luôn.

Tiểu Anh buồn bã nói: “Tớ đã bảo rồi mà, phải tranh thủ nắm chắc, giờ hôn nhân đồng giới được thông qua rồi, đàn ông chất lượng tốt còn lại thì càng ngày càng ít, mà nhiều người cũng lười chẳng buồn che giấu, cứ thế mà kết hôn thôi. Đầu năm nay cô ba nhà họ Lê cũng kết hôn với bạn gái nhiều năm, vụ này cũng vang dội lắm đấy. Nhưng cậu ba nhà họ Thịnh vậy mà cũng kết hôn công khai, mọi người đúng là không ngờ được, tin tức lan truyền nhanh như vậy không muốn biết cũng không được.”

Trác Lan cười khẽ, “Đúng là chẳng kén chọn gì cả, nghe nói cái giới đó của bọn họ loạn lắm, ày, cô Lư cũng thật là, sao lại liêu lĩnh theo con trai thế chứ!”

...

Trên xe về nhà, Lư Nhất Vy cũng kể về Trác Lan cho Huyền Hiểu Đông, “Vừa nãy là Trác Lan, trước đây bố con bé từng công tác cùng Bộ với lão

Thịnh, sau khi Vô Ngung một lòng tập trung cho sự nghiệp thì thường xuyên ra nước ngoài, bố mẹ cũng hi vọng nó sớm ổn định. Bố Trác Lan chủ động đề nghị cho hai đứa nó đi thăm thú khắp nơi, cũng đã xem mắt hai lần rồi, lúc đó Vô Ngung không có cảm giác gì. Thế nhưng nó cũng không khiến con gái nhà người ta lúng túng, chỉ bảo cần hiểu nhau thêm một chút rồi cũng không thấy nói gì nữa. Sau đó Vô Ngung xảy ra chuyện ở nhiệm vụ xuất ngoại khẩn cấp, chân bị thương, sau khi về nước từ chức thì tới thành phố Tĩnh Hải, cũng không liên lạc với con bé nữa, đầu đuôi câu chuyện là như vậy. Mặc dù sau này hai đứa chủ yếu ở Tĩnh Hải nhưng thi thoảng vẫn trở về Hoàn Kinh, sợ có người nói bóng nói gió gì với con nên mẹ kể lại ngọn nguồn trước cho con nghe. Mới chỉ xem mắt một lần, hẹn gặp một lần, đến cả quan hệ bạn trai bạn gái cũng chưa xác định, cứ để vậy thôi.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, “Con biết rồi ạ, mẹ đừng lo lắng, con tin tưởng Vô Ngung.”

Thịnh Sa Sa cười nói: “Trông dáng vẻ vừa rồi của Trác Lan buồn cười quá, cháu nhớ lúc chú nhỏ vừa xảy ra chuyện, cháu có gặp chị ta. Chị ta ngay cả chào hỏi cũng không thèm nói, giống như sợ nhà họ Thịnh chúng ta dựa dẫm vào chị ta vậy, đúng là buồn cười thật đấy. Bây giờ lại bỗng nhiên ra vẻ không có chuyện gì tới chào hỏi, đúng là da mặt dày.”

Chị dâu cả lạnh nhạt nói: “Bố cô ta về hưu rồi.”

Thịnh Sa Sa cười ha ha, cũng không nói gì nữa.

Chị dâu cả lại mượn cơ hội dạy dỗ cô nhóc, “Con cũng phải biết nắm chặt cơ hội khi cần thiết, đừng kén cá chọn canh giống cô ta...”

Thịnh Sa Sa sầm mặt làm nũng, “Mẹ, con còn trẻ lắm mà!”

Huyền Hiểu Đông ở phía trước vừa lái xe vừa nhin cười, cả chiều bọn họ đi tham quan vài khách sạn xong, Huyền Hiểu Đông cũng không gặp lại người quen nào nữa. Tối về cả nhà dùng bữa tối, cuối cùng Thịnh Phù Vân cũng được thưởng thức món lòng nhớ mãi không quên, vui vẻ nghe Lư Nhất Vy kể chuyện hôm nay chọn khách sạn thế nào. Anh cả Thịnh thì trước sau vẫn

luôn kiệm lời.

Đợi đến lúc cơm nước xong xuôi, Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung trở về căn hộ của anh. Quả nhiên anh tìm album ảnh hồi nhỏ của mình cho y xem.

Huyền Hiểu Đông lật từng trang từng trang album, xem ảnh chụp hồi nhỏ của Thịnh Vô Ngung. Đúng là thiên thần, xem bình thường thôi cũng nhận ra được anh là cục cưng của gia đình, mỗi tấm ảnh không phải được cha ấm mẹ bông thì cũng được hai người anh lớn dắt tay, nhưng trông đáng vẻ lúc nào cũng đang hoảng trịnh trọng.

Y vừa lật xem vừa cong miệng tùm tùm cười, sau đó lật đến một vài bức ảnh từng xuất hiện trên mạng mà mình đã từng thấy trước đây, y không nhận được nói: “Cái này em từng thấy trên mạng này...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, là do bạn học đăng lên, có cái thì là người quen đăng, sau đó tôi cho người xử lý hết rồi.”

Huyền Hiểu Đông lật đến phía sau, nhìn thấy một tấm ảnh Thịnh Vô Ngung và một nhóm người trẻ tuổi đứng cạnh nhau, hình như còn là dạo chơi ngoại thành, trong ảnh còn có một cô gái, chính là Trác Lan y gặp hôm nay. Y chỉ vào hình, cười nói: “Hôm nay bọn em gặp cô gái này này, cô ấy đến chào hỏi mẹ.”

Bây giờ y gọi mẹ đã rất thuận miệng, sau khi gọi được tiếng đầu tiên thì hình như những lần sau cũng không còn khó khăn vậy nữa.

Thịnh Vô Ngung nhìn sang, “Ừm, đây là con gái đồng nghiệp của bố tôi, hình như họ Trác. Lần đó chụp hình là trong một bữa tiệc câu lạc bộ ở ngoại thành, lúc đó bố thấy tôi thường xuyên ra nước ngoài, sợ tôi thật sự tìm cho ông ấy một cô con dâu ngoại quốc về nên sắp xếp cho tôi xem mắt với cô ấy, tôi không có cảm giác gì mấy, sau đó cũng không có kết quả.”

Huyền Hiểu Đông thấy anh thật thà như vậy thì không nhận được cười, “Chỉ có bức này thôi à? Còn bức nào khác không? Còn ai giống Na Phong không

nào... Nhỡ người ta lại cho em ăn mìn như hấn...”

Thịnh Vô Ngung thấy y cười chòng gheo thì đề y lên giường, “Buồn cười lắm hả? Tôi còn chưa tính sổ nợ cũ của em và đội trưởng Nghiêm đâu...”

Huyền Hiểu Đông bật cười, “Ghen quá kìa!”

Thịnh Vô Ngung đề lên y, hôn cái chóc lên cằm y, “Ừm, tôi thấy em cũng hơi ghen đấy.”

Huyền Hiểu Đông bị anh hôn đến ngứa ngáy, “Được rồi được rồi, đừng trêu em nữa, lát nữa bố mẹ nghe thấy mất.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tầng ba chỉ có tôi và Lê Khải ở, phòng ốc cực kỳ dư dả, Sa Sa với anh cả chị dâu ở tầng một, bố mẹ ở tầng hai, em yên tâm, không ai nghe thấy đâu. Cho dù có nghe thấy thì họ sẽ mừng thay cho tôi.”

Huyền Hiểu Đông có chút bất đắc dĩ, duỗi tay cởi quần áo giúp Thịnh Vô Ngung, “Hẹn bác sĩ chưa? Em đi tái khám với anh.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, hẹn rồi, nhấc eo lên, em xoay người lại đi.”

Huyền Hiểu Đông trở mình, lười biếng nằm úp sấp, “Anh không mệt sao?”

Thịnh Vô Ngung hôn lên cổ y, “Không mệt, tôi sợ sáng mai bác sĩ thay thuốc cho tôi, em nhất định lại phải thanh tâm quả dục.”

Huyền Hiểu Đông khẽ rên lên, gân xanh nháy nhót trên huyết thái dương, lớp mồ hôi mỏng rịn ra, “Anh nhẹ chút, may là bên này trong phòng cũng có nhà vệ sinh.”

Thịnh Vô Ngung cười khế, “Em có thể tập trung được không?” Một tay anh ấn lên bả vai Huyền Hiểu Đông, tay còn lại thì chậm rãi vuốt ve xương lông mày của y, sau đó theo xương lông mày trượt xuống sống mũi, một mạch sượt qua môi y. Quả nhiên Huyền Hiểu Đông lại mở miệng cắn lên đầu ngón tay anh rồi mút lấy.

Thịnh Vô Ngung cúi đầu tựa sát xuống, ghé vào tai y nỉ non khe khẽ, “Hôm nay em thật sự không ghen hả?” Sa Sa đã làm bồ câu báo tin cho anh biết từ trước, quả nhiên buổi tối Huyền Hiểu Đông lật tung album lên, đến cả Na Phong cũng nhắc đến được, có thể thấy được y vẫn là có ghen.

Huyền Hiểu Đông miệng ngậm lấy ngón tay anh, nhắm mắt lại thở dốc, ồm ờ nói: “Đừng trêu em, anh lại cố ý...”

Thịnh Vô Ngung cười ha ha, rút ngón tay ra, sau đó trao cho y một nụ hôn sâu.

✂.....

Chương 87

Khi trời hửng sáng, Huyền Hiểu Đông trở mình, nhìn thấy Thịnh Vô Ngung nhắm mắt lại, khóe miệng y không kìm được mà nhoẻn cười. Y biết thừa anh tỉnh rồi, bèn nhích lại gần kề sát mặt anh, cạ chóp mũi mình lên chóp mũi anh, miệng thì hôn lên môi anh. Cuối cùng Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, “Ngủ thêm một lát đi, có đầu bếp nấu cơm rồi, em không cần nấu nữa. Hơn nữa vẫn còn thịt lừ kho em mang đến hôm qua.”

Anh nhắm mắt lại, cánh tay ôm lấy Huyền Hiểu Đông, da thịt hai người dán vào nhau, dễ chịu tới mức khiến anh cọ cọ vào người y. Huyền Hiểu Đông nói: “Em có linh cảm, lát nữa nhất định công ty sẽ có việc, hoặc bố sẽ tìm anh có việc, đợi lát nữa ông sang mà chúng ta vẫn còn ngủ thì không hay lắm.”

Thịnh Vô Ngung nhìn y, đang cân nhắc: “Hay là...”

Huyền Hiểu Đông nói: “Hả? Nếu anh lại ra ngoài, hôm nay em nên làm gì để giết thời gian nhỉ? Chơi game cũng không ổn, chỉ có thể đọc tiểu thuyết hoặc hỏi mẹ xem muốn đi đâu, em sẽ đi cùng mẹ.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ý tôi là... nếu lát nữa không có việc gì, hay là chúng ta tập thể dục buổi sáng đi?” Anh giơ tay chậm rãi vuốt ve cánh môi Huyền Hiểu Đông, ánh mắt si mê nhìn y.

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra rồi khẽ cười, kéo chăn che lên bờ lưng bóng loáng của anh, “Anh thật là, em đang nghĩ hôm nay phải làm gì mà, hôm qua anh hẹn bác sĩ lúc nào?”

Thịnh Vô Ngung săn sóc nói: “Mười giờ chúng ta đi gặp bác sĩ, sau đó trở về căn hộ, dù sao ở đây em cũng không thoải mái được.”

Huyền Hiểu Đông: "... Tại sao lúc nào trong đầu anh cũng nghĩ tới việc này vậy?"

Thịnh Vô Ngung nhướn mày, "Chúng ta sắp làm đám cưới rồi, không nghĩ tới việc này mới là bất thường đó. Có phải em bị phân tâm bởi nhiều việc lật vật quá rồi không, việc thu xếp đám cưới tôi đã nhờ Thi Ký Thanh đến rồi, mấy vụ này làm khó em quá." Lỡ như thấy gánh nặng trong lòng càng ngày càng nặng, y đào hôn ngay trong hôn lễ thì phải làm sao đây?

Bây giờ Huyền Hiểu Đông mới hiểu anh đang lo lắng y phiền chán mấy việc lật vật của đám cưới, cười nói: "Không đâu, mẹ, chị dâu và Sa Sa đều rất quan tâm em, em chỉ lái xe thôi, được rồi anh mau dậy đi, chúng ta đến bệnh viện."

Y chợt nhớ ra, "Quên mất chưa nói, hôm qua ở khách sạn Tinh Hải, em có gặp Lâm Diệc Căn."

Thịnh Vô Ngung đang cài khuy áo, nghe vậy thì khựng tay lại, "Sao một chuyến đi khách sạn thôi mà lại có thể gặp phải nhiều người thế nhỉ?"

Huyền Hiểu Đông nín cười, "Đúng thế, thế giới cũng nhỏ thật, cậu ta nói với em đã nhận được tin chúng ta sắp cử hành hôn lễ, cũng đúng lúc tới đây có ít việc. Em nhớ nhà ông ngoại cậu ta ở Hoàn Kinh, em hỏi thăm tình hình của Lâm Nhược Phi, thấy bảo cuộc phẫu thuật khá ổn."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, trước đó bố và mẹ đã sai người tới thăm hỏi ở nước ngoài cho phải phép rồi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Vâng, vừa rồi em còn đang nghĩ, cũng rất lâu rồi em không nhớ tới bọn họ."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừ, nếu không phải vì chuyện của Na Phong, vốn dĩ thời gian chúng ta ở nước ngoài cũng rất vui."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng thế, vừa về nước đã gặp phải rất nhiều phiền

toái.”

Thịnh Vô Ngung nhin cười, “Em còn nói không chê đám cưới lắm việc vất
phiền phức, yên tâm đi, nhờ Thi Ký Thanh tới rồi, đây là chuyên môn của cô
ấy. Khi nào về, chúng ta chỉ cần tập trung ôn tập thi nghiên cứu sinh thôi.”
Anh vào phòng tắm rửa mặt.

Huyền Hiểu Đông nhìn sách điện tử mới tinh còn đặt trên bàn, lẩm bẩm:
“Thật sự không thể nói được rốt cuộc ôn tập thi nghiên cứu mệt hơn hay thu
xếp đám cưới mệt hơn, em thà đi lên núi đào mười hốc cây còn hơn.”

Thịnh Vô Ngung nghe thấy y nói nhưng không nghe rõ, thò đầu ra khỏi cửa
phòng tắm, “Em nói gì cơ?”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu nguầy nguậy, “Không có gì.”

Hai người ra ngoài ăn bữa sáng, ông Thịnh đã ra ngoài từ sớm, vẫn cứ xuất
quỷ nhập thần như vậy. Còn Thi Ký Thanh cũng đã đến, nhanh chóng tiếp
nhận toàn bộ kế hoạch đám cưới, chỉ vài chiêu đã dỗ Lư Nhất Vy đến là vui
vẻ.

Bà lão và Thi Ký Thanh vẫn đang bàn bạc kế hoạch đám cưới, nhìn thấy
Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đứng dậy định đến bệnh viện, bèn
dặn dò: “Bên Chủ Tiềm Khê đưa thư mời tới, con cháu nhà ông ấy mở câu
lạc bộ Vườn Quýt, bây giờ đang đúng mùa, mời bố và mẹ ngày kia qua
tham dự tiệc. Lão Thịnh không rảnh, nhưng mà ông Chủ nói cháu trai nhà
ông ấy cũng có quen biết với hai đứa, cho nên mời cả hai cùng qua ném thử
quýt.”

Huyền Hiểu Đông chưa kịp phản ứng, Thịnh Vô Ngung đã nhắc cho y, “Là
ông nội của Chủ Nhược Chuyết, xem ra ông lão đã hay tin chúng ta trở về
nên mời luôn.” Anh cười nói với mẹ: “Vâng, đến lúc đó bọn con tới đón mẹ
đi cùng nhé?”

Bà lão phẩy tay, “Không cần, đến lúc đó mẹ dẫn theo Sa Sa đi cùng là được
rồi, hai đứa cứ đi riêng với nhau đi, không quấy rầy thế giới riêng của hai

con.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Vâng.”

Huyền Hiểu Đông lái xe đưa Thịnh Vô Ngung ra ngoài, “Ông nội Chủ Nhược Chuyết giỏi lắm phải không anh?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cũng là người từng trải nhiều, nhìn thấy được những thứ mà người bình thường không nhận ra được. Em và tôi giúp ông ấy ơn lớn, đương nhiên ông Chủ muốn ra mặt cảm ơn rồi, tiện thể kết giao luôn, việc này rất bình thường.”

Huyền Hiểu Đông tập trung lái xe, không lên tiếng, Thịnh Vô Ngung cười nói: “Có phải em cảm thấy khi ấy chỉ tiện tay, không ngờ sau này lại liên tiếp gặp nhiều phiền toái thế này, thấy hối hận không?”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, nói: “Không hối hận. Hơn nữa chủ yếu vẫn là vì anh và bố, nếu như là em, chắc chắn ông Chủ sẽ không đích thân ra mặt, cùng lắm thì chỉ trả lại ân tình những việc đó. Ví dụ như lúc đó Chủ Nhược Chuyết cảm thấy gợi ý cho anh mua cá rồng của em, đây là một thời cơ rất đổi quý giá, thù lao báo đáp hậu hĩnh. Khi ấy cậu ấy nhất định cảm thấy làm vậy là đang trả lại ân huệ cho em, đây là sự trả ơn tốt nhất nằm trong giá trị quan của cậu ấy, có phải vậy không chủ tịch Thịnh?”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Nếu mà nói vậy thì đáng ra tôi còn phải cảm ơn cậu ấy vì đã làm cầu nối dẫn dắt để tôi quen được em, đúng là vận mệnh xoay vần, không ngờ bây giờ tôi còn có thể đứng lên đi được.”

Huyền Hiểu Đông đang hoảng nói: “Đúng vậy, chúng ta còn nợ Nhược Chuyết một chén rượu để cảm ơn sự mai mối của cậu ấy.”

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, “Được, theo ý em đi, đến lúc đó em mời cậu ấy lên làm ông mai đọc diễn văn trong hôn lễ.”

Chưa gì Huyền Hiểu Đông đã cảm thấy lạnh lưng, “Bây giờ em đang hi vọng được tổ chức luôn đám cưới ngày mai đây.” Chết sớm siêu sinh sớm.

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: “Nhịn thêm chút nữa.”

Thấy đã đến hầm đỗ xe dưới lòng đất của bệnh viện, Thịnh Vô Ngung ngồi bất động, đợi đến lúc Huyền Hiểu Đông dừng xe, lần mò lên người anh định giúp anh cởi dây an toàn ra, anh mới giơ tay kéo y rồi hôn lên môi y.

Tư thế hiện tại của Huyền Hiểu Đông đúng là tiến thoái lưỡng nan, y không thể làm gì khác là đành để mặc Thịnh Vô Ngung ôm lấy eo mình, hôn đến mức hơi thở hỗn loạn. Thịnh Vô Ngung vẫn cứ ghì y lại hôn một lúc lâu mới thả tay ra, thấy người thương bị hôn tới mức mặt mũi ửng hồng, anh mới cười nói: “Cảm ơn em đã nhẫn nại vì tôi.”

Huyền Hiểu Đông chỉ cảm thấy Thịnh Vô Ngung thật sự quá nhạy cảm, nhưng không thể phủ nhận, mấy ngày gần đây anh đã nhiều lần thân mật với y, quả thật điều này đã triệt tiêu sự câu nệ và áp lực ẩn sâu trong lòng y do đám cưới và những cuộc xã giao mới mẻ mang đến.

Đúng là khả năng nhìn thấu tâm lý của một nhà ngoại giao lúc nào cũng chuẩn xác như vậy. Dường như vượt qua những sự vụ rườm rà, những mối quan hệ xã hội đáng ghét, mỗi một cửa ải y đều sẽ có phần thưởng, hoặc là một chiếc hôn, hoặc là một lần triền miên. Để nhận được những phần thưởng ngọt ngào này, y sẵn sàng nhắm mắt trải qua những thứ mà bản thân đã từng quá khó để hòa nhập với xã hội.

Hai người họ đi thẳng vào luôn vì đã có hẹn trước các hạng mục, kiểm tra một lượt xong xuôi trước, sau đó mới đi gặp bác sĩ khám bệnh. Bác sĩ xem kết quả kiểm tra, hỏi Thịnh Vô Ngung vài vấn đề rồi mới gật đầu nói: “Xem số liệu kiểm tra trước mắt có thể thấy cậu phục hồi rất tốt, về phương diện đánh giá tâm lý, tôi kiến nghị nên tìm bác sĩ tâm lý trước đây để đánh giá được toàn diện hơn.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, “Cảm ơn.”

Bác sĩ lại nói: “Với tình trạng hiện tại của cậu, vẫn đừng nên quá sốt sắng đòi hỏi nhiều. Tôi đã xem số liệu, lượng vận động phục hồi sức khỏe của

cậu hơi bị thừa, kể cả...” Ông kín đáo nhìn sang Huyền Hiểu Đông, khéo léo nhắc nhở, “Kể cả chuyện giường chiếu... cũng nên tiết chế cho hợp lý. Thật ra bây giờ cậu gắng gượng chuyện sinh hoạt vợ chồng chắc là vẫn hơi đau nhức đúng không? Vẫn nên để thuận theo tự nhiên, hồi phục từ từ thôi.”

Huyền Hiểu Đông biến sắc, Thịnh Vô Ngung đỡ trán, anh biết ngay mà, bác sĩ Witt toàn nói tiếng thông dụng nên còn có thể giấu giếm Huyền Hiểu Đông được, thế nhưng bác sĩ trong nước thì khác, giấu không nổi.

Ra khỏi bệnh viện, Huyền Hiểu Đông vẫn không lên tiếng, Thịnh Vô Ngung cũng không dám trêu y, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh ghế tài xế, ngoan ngoãn giống như chú chim cút. Sau khi về đến căn hộ, Huyền Hiểu Đông vẫn nấu cơm như bình thường, y nấu canh thịt dê bạch cập cực kỳ thanh đạm, toàn là mùi thuốc, nhưng Thịnh Vô Ngung vẫn yên lặng ăn hết.

Đến buổi tối, Huyền Hiểu Đông mở giường sofa tầng dưới ra, ngủ chia giường.

Thịnh Vô Ngung: “...”

Huyền Hiểu Đông nhìn thấy ánh mắt tủi thân của anh, lý trí vẫn cương quyết không để ý tới anh, thế nhưng thật ra trong lòng y đang thầm trách cứ bản thân. Rõ ràng trước khi xuất ngoại, Vô Ngung đi vài bước thôi còn đau đến đổ mồ hôi, làm sao y có thể thật sự tin tưởng mấy tháng qua anh đã có thể hoàn toàn phục hồi là chuyện bình thường vậy chứ? Chỉ nhìn dáng vẻ anh đi bộ bình thường là tưởng anh thật sự trở lại giống như người bình thường rồi ư?

Rõ ràng y luôn gần gũi với anh nhất, chỉ cần cẩn thận chút thôi là có thể phát hiện ra các chi tiết nhỏ, thế nhưng y vẫn cứ bị anh che giấu đến là kín kẽ.

Huyền Hiểu Đông vừa trách bản thân, vừa cảm màn hình điện tử lên, mở ứng dụng học thuộc từ vựng ra, mang theo ý nghĩ muốn tự trừng phạt mình mà bắt đầu học từ mới.

Thịnh Vô Ngung lặng lẽ ngồi bên cạnh Huyền Hiểu Đông, cũng không dám ho he gì, chỉ thấy y lướt qua từng từ vựng một, nhোáng cái đã học xong ba trăm từ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh mới giơ tay che kín màn hình của y, nói năng khép nép: “Tôi sai rồi, em đừng giận mà.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Không giận anh, em giận bản thân mình. Chia giường là để đề phòng chúng ta lại va chạm tới mức tóe ra lửa.”

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng nói: “Không nghiêm trọng vậy đâu... Vừa hay hỗ trợ cho sự phục hồi thần kinh mà... Chỉ có đôi lúc mới đau nhức như bị kim châm, em nghĩ thử xem, nếu thật sự đau như thế thì sao tôi nổi phản ứng được chứ? Tôi cũng không phải người có sở thích chịu đau.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Vậy anh nói rõ ràng cho em biết, rốt cuộc anh đau như thế nào, lúc nào thì thấy ổn hơn?”

Thịnh Vô Ngung nhìn vào mắt Huyền Hiểu Đông, biết rõ lần này mình mà không khai thật ra thì nhất định bản thân toang luôn, bèn thành thật nói: “Lúc đi bộ hoặc làm vài động tác hơi mạnh thì ở bàn chân, mu bàn chân sẽ có cảm giác nhoi nhói giống như bị kim châm, trên đùi thì thì thoảng như bị điện giật, nhưng vẫn có thể khắc phục.”

Huyền Hiểu Đông trầm tư một lát, nói: “Em biết rồi, để em tiếp tục xoa bóp cho anh xem có ổn hơn không.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thật ra xoa bóp cũng hơi đau, cái chính là do da nhạy cảm quá, dù chỉ là chất liệu quần cọ xát vào thôi cũng có thể cảm giác được.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Hôm đi xe đạp, anh ngồi phía sau...”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Huyền Hiểu Đông nhớ lại ngày y đạp xe chở anh đi, đúng là y có nhìn thấy lưng áo sơ mi của Thịnh Vô Ngung hơi ẩm ướt, nhưng khi đó y cứ nghĩ anh

chỉ cảm thấy hơi nóng mà thôi.

Thịnh Vô Ngung nói: “Thật ra em cứ muốn nghĩ nhiều như vậy làm gì, bây giờ cho dù tôi làm bất kể một động tác gì thì đều đau, em có biết không? Còn chẳng thà em không biết gì thì tôi sẽ thoải mái hơn chút, trong lòng sẽ không khó chịu đựng vậy nữa...” Anh còn chẳng thèm đếm xỉa tới.

Huyền Hiểu Đông giơ cánh tay chạm rã vuốt ve đôi chân anh, dù thái độ đã mềm mỏng hơn nhưng vẫn kiên quyết nói: “Sau này có vấn đề gì cũng không được giấu em, đêm nay anh vẫn lên kia ngủ trước đi, nghỉ ngơi thật tốt.”

Thịnh Vô Ngung hết cách, không thể làm gì khác hơn là tới gần trao cho y một nụ hôn, “Ngủ ngon.”

Chương 88

Chẳng mấy chốc mà đã tới ngày ông Chủ tổ chúc tiệc, Huyền Hiểu Đông lái xe đưa Thịnh Vô Ngung đến ngoại thành thủ đô, tiến vào câu lạc bộ Vườn Quýt. Quả nhiên vừa mới đến dưới chân núi đã thấy cây quýt trồng khắp nơi. Bọn họ dừng xe rồi xuống xe, nhìn thấy trên một cột gỗ dựng thẳng có treo một tấm biển hướng dẫn khắc năm chữ “Câu lạc bộ Vườn Quýt”, bèn theo chỉ đường tiến vào con đường núi đi lên.

Huyền Hiểu Đông vô cùng kinh ngạc, “Không ngờ Hoàn Kinh cũng có thể trồng được quýt.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Họ trồng chỉ dùng vào mục đích thưởng thức thôi, em nhìn kỹ đi.”

Huyền Hiểu Đông nhìn kỹ rồi bật cười, hóa ra rừng quýt lưng chừng núi này, tất cả đều là cây quýt màu xanh đậm, lá cây nhỏ vừa dày vừa ráp, trông xì xanh ngắt biết bao. Trên thân cây thì lủng lẳng rất nhiều quả, vừa nhỏ vừa xanh, nhìn là biết cực kỳ chua.

Huyền Hiểu Đông chạm lên quả quýt con con rắn chắc, ngửi kỹ còn có thể thấy cả mùi thơm ngát xen lẫn vị chua từ bên trong. Thịnh Vô Ngung nói: “Quýt trồng ở Hoài Nam thì gọi là quýt hồng, quýt trồng ở Hoài Bắc thì gọi là cam ba lá(*).”

(*)

Hai người thông thả đi lên, nhìn thấy trên cổng vòm quả nhiên có khắc mấy chữ “Vườn quýt xanh”.

Huyền Hiểu Đông nói: “Trông phong nhã thế này, nhọc nhằn vất vả trồng

cả vườn cây ở sườn núi chỉ vì thưởng thức mà không thể ăn quả sao?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cái này gọi là vẻ đẹp vô dụng, hẳn là dùng để lấy lòng ông Chủ, ra sức muốn phô trương phong cách khác biệt.”

Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên ngẩn ra, nhìn sang anh, Thịnh Vô Ngung nhận được ánh mắt của y mới phát hiện ra mình lỡ miệng, vội vã nói sang chuyện khác, “Không biết có phải là Chủ Nhược Chuyết mở không, để lát nữa hỏi cậu ta xem sao.”

Vừa mới đi vào đã bị muôn vàn muôn vẻ các loại đồ ăn vị quýt bày la liệt trên chiếc bàn dài chiếm lấy ánh mắt. Bên cạnh là bàn tiệc buffet, đủ các thể loại quýt khác nhau, bánh kem quýt, bánh pudding quýt, nước quýt, rượu vỏ quýt, kẹo dẻo quýt, sốt mật ong quýt, siro quýt, vân vân. Tất cả đều được tạo hình tinh xảo bày biện trên bàn ăn, mặc người lấy dùng. Giữa sân là một cây quýt siêu to khổng lồ được đặt trên một tấm thảm, bên trên treo rất nhiều quả quýt màu đỏ vàng chín mọng.

Huyền Hiểu Đông nhẹ nhàng buông lời khen ngợi, “Đúng là vẫn có phần thú vị.”

Thịnh Vô Ngung ngắt một quả quýt bóc ra, đưa một múi lên bên miệng y, “Xem ra đây là tiện thể giới thiệu sản phẩm.”

Trong sân đã có không ít khách mời, xung quanh đều được trang hoàng bằng bóng bay và hoa cỏ màu quýt, lối bài trí vô cùng thanh nhã. Phía xa hơn là sân khấu ngoài trời, có vài cô gái ăn mặc gợi cảm đang vừa nhảy múa vừa ca hát đều tăm tắp để khuấy động bầu không khí. Bên cạnh sân khấu là bể bơi, đã có người đang bơi giữa bể.

“Vô Ngung! Hiểu Đông!” Chủ Nhược Chuyết bước nhanh ra đón, cười nói: “Sao không gọi điện để tôi xuống núi đón hai người?” Hắn vô cùng bất ngờ nói với Thịnh Vô Ngung, “Chân anh thật sự phục hồi rồi sao? Thật đáng mừng!”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cảm ơn, chúng tôi vừa đi vừa ngắm cảnh cũng được

lắm, đây là do cậu mở sao?”

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, “Không phải, là anh họ tôi mở, chỉ là hôm nay ông nội tới nên rất nhiều anh em khác cũng tới, còn mời nhiều người lớn tuổi nữa. Cô Lư cũng tới rồi, đang nói chuyện với ông ở bên trong, tôi dẫn anh vào chào hỏi trước. lát nữa ra ngoài tôi dẫn hai người đi chơi, câu lạc bộ này chơi gì cũng có, cả tối chơi vui vẻ ở đây cũng được lắm.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Hạng mục giải trí chủ yếu có gì không?”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Cái gì cũng có một chút, chủ yếu thì là chơi cờ chơi bài và vận động, có cả trường đua ngựa, nhưng mô hình khá nhỏ, ở sau núi ấy.”

Bọn họ đi vào đại sảnh, bên trong được trang trí khá độc đáo, một chiếc bàn gỗ thô có lắp kính vào trông vừa rộng vừa sáng sủa, mà lại không đánh mất sự dân dã tự nhiên.

Chủ Tiềm Khê ngồi ở đó, một người đàn ông trẻ ngồi cạnh ông, trông tướng mạo có vài phần giống với Chủ Nhược Chuyết, chắc hẳn là anh họ Chủ Nhược Minh của hắn. Bà Thịnh cũng đến, đang ngồi đó nói chuyện phiếm với Chủ Tiềm Khê, thấy hai người họ tới thì vẫy tay cười, bắt chuyện với cả hai: “Sao giờ hai đứa mới đến? Sa Sa với bạn thân của nó đã ra ngoài chơi hết rồi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Vâng, lần đầu tiên tới nên bọn con không biết đường, đi chậm một chút.” Anh vừa cười vừa nói với Chủ Tiềm Khê: “Ông vẫn khỏe chứ ạ?”

Chủ Tiềm Khê đứng dậy bắt tay, cười nói: “Khỏe lắm, sức khỏe chủ tịch Thịnh cũng phục hồi rồi, đúng là đáng mừng, mau ngồi đi, đây là chồng mới cưới của cậu, Huyền tiên sinh phải không? Xin chào Huyền tiên sinh.” Ông chủ động chìa tay về phía Huyền Hiểu Đông, Huyền Hiểu Đông cũng tiến lên trước bắt tay với ông, “Chào ông ạ.”

Chủ Tiềm Khê nói: “Đừng khách sáo, cứ ngồi xuống cho thoải mái, trước

đây tôi có nghe nói chủ tịch Thịnh và Huyền tiên sinh giúp Nhược Chuyết nên vẫn luôn muốn tìm cơ hội để cảm ơn. Kết quả nghe nói cậu ra nước ngoài, Nhược Chuyết kể hiếm lắm mới thấy cậu ở thủ đô, lại đúng lúc câu lạc bộ Vườn Quýt này của Nhược Minh vừa triển khai xong xuôi, sắp sửa khai trương nên muốn mượn quý khí của mấy vị, mang lại sự phát triển thịnh vượng cho câu lạc bộ này.”

Chủ Nhược Minh cũng cười bắt tay lần lượt với Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông, “Hai vị cứ chơi vui vẻ nhé.”

Chủ Tiềm Khê lại hỏi Thịnh Vô Ngung ít chuyện, hỏi về những gì họ tai nghe mắt thấy ở Garan. Thịnh Vô Ngung ung dung giải thích, anh có tài ăn nói tốt, thuật lại một phần vụ việc hoàng thất tranh chấp nhau hết sức đặc sắc, riêng chuyện về Na Phong lại giữ kín như bưng, nội dung không khác mấy với trên tin tức.

Nhất thời tất cả mọi người đều lắng nghe, Chủ Tiềm Khê càng tò mò hơn, hỏi dự án kia liệu có chịu ảnh hưởng gì không.

Thịnh Vô Ngung nói: “Ban đầu cũng lo chính sách gặp rủi ro, bọn cháu có ý định muốn rút lui, nhưng bên hoàng thất Garan đủ thành ý, cho chúng ta ít lợi ích nên giờ vẫn đang đàm phán.”

Chủ Tiềm Khê gật đầu cười, “Chủ tịch Thịnh còn trẻ mà đã can đảm mạo hiểm như vậy, đúng là một người quyết đoán làm người ta phải kinh ngạc.”

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, “Chỉ là thời vận trùng hợp thôi, cháu thấy hai anh em Nhược Minh Nhược Chuyết cũng rất ưu tú, mỗi người đều có sự nghiệp, ông Chủ có thể yên tâm hưởng phúc rồi. Nhắc đến Nhược Chuyết mới nhớ, cậu ấy là ông mai của bọn cháu, mấy hôm nữa tổ chức đám cưới, cháu đang định mời Nhược Chuyết đến đọc diễn văn.”

Chủ Nhược Chuyết mở to hai mắt, “Hả? Tôi đọc diễn văn á?”

Chủ Tiềm Khê cười vỗ vai hấn, nói với Thịnh Vô Ngung: “Là chủ tịch Thịnh cho nó mặt mũi, chỉ là duyên phận hai vị đến rồi, ý trời là vậy đấy, Nhược

Chuyết chỉ bắc cầu giặt dây thoi.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Đúng là ý trời, cũng là duyên phận. Người anh em Nhược Chuyết cũng là người có phúc, cậu ấy đến cũng tăng thêm chút phúc khí cho đám cưới của bọn cháu.”

Chủ Tiềm Khê cười ha hả, lại vỗ bả vai Chủ Nhược Minh bên cạnh, dường như sợ hắn bị lạc lõng, “Đều là cháu ngoan, chủ tịch Thịnh và Huyền tiên sinh chọn ngày xong, tôi nhất định sẽ dẫn hai đứa qua chúc mừng.”

Lư Nhất Vy nói: “Có thể mời được ông Chủ, đương nhiên là rồng đến nhà tôm.”

Chủ Tiềm Khê cười khiêm tốn, “Cô Lư khiêm tốn quá, phải là nhà chúng tôi được mời là vô cùng vinh hạnh mới đúng.”

Sau một hồi khách khí, Chủ Tiềm Khê lệnh cho Chủ Nhược Minh và Chủ Nhược Chuyết: “Mấy thanh niên bọn cháu chơi cùng nhau được, trước tiên hai đứa dẫn chủ tịch Thịnh và Huyền tiên sinh ra ngoài đi, cố gắng tiếp đãi họ, ông và cô Lư nói chuyện phiếm là được.”

Chủ Nhược Minh đi ra, giới thiệu từng loại trang thiết bị bên trong câu lạc bộ, lại sai người đưa thẻ phòng cho bọn họ, “Khi nào hai vị chơi mệt rồi thì có thể vào phòng nghỉ ngơi.”

Hắn nhìn sang Chủ Nhược Chuyết vẫn luôn cười hí hửng đi theo phía sau, nho nhã lễ độ nói: “Nhiều khách khứa quá, để Nhược Chuyết đi cùng hai vị, tôi xin phép lui trước. Mong chủ tịch Thịnh và Huyền tiên sinh chơi thật vui vẻ.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu cười, “Cảm ơn sự chiêu đãi nhiệt tình của Nhược Minh.”

Chủ Nhược Chuyết thấy anh họ đi rồi thì cười hỏi: “Vào quán nước đằng trước kia ngồi đi?”

Thịnh Vô Ngung hỏi Hiểu Đông: “Em muốn đi đâu chơi không? Cưỡi ngựa không?”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Không cần đâu, anh phải nghỉ ngơi nhiều, chúng ta vào quán nước ngồi một lát đi.”

Thịnh Vô Ngung hết cách, kể từ sau khi tái khám trở về từ bệnh viện, hình như anh lại một lần nữa biến thành người thủy tinh. Huyền Hiểu Đông luôn dính sát lấy anh không rời, ngày nào cũng xoa bóp hai chân cho anh, giám sát và khống chế nghiêm ngặt thời gian anh tập luyện phục hồi, từ ăn, mặc, ở cho đến việc đi lại gần như quản giáo toàn tập. Anh bị trông coi nghiêm khắc như vậy cũng chẳng dám phàn nàn trách móc gì...

Nhưng hôm nay ra ngoài vẫn nên để Hiểu Đông giải sầu, cố gắng vui chơi một chút. Thịnh Vô Ngung nghĩ thầm trong lòng nhưng không nói gì, chỉ cùng Huyền Hiểu Đông và Chủ Nhược Chuyết vào quán trà ngồi. Không lâu sau đã bắt đầu có người đến bắt chuyện với anh, đưa danh thiếp, bàn chuyện làm ăn.

Một lát sau, Thịnh Vô Ngung tìm ra được cơ, cười nói với Huyền Hiểu Đông: “Tôi mà ngồi đây thêm lúc nữa là kiểu gì cũng có rất nhiều người tới bàn bạc chuyện làm ăn, em và Nhược Chuyết đi dạo một vòng đi, tôi ngồi ở đây chờ em, được không?”

Đúng là Huyền Hiểu Đông thấy người lạ cứ nối đuôi nhau tới không dứt thì cũng hơi hoảng, đang định đứng lên thì thấy Thịnh Sa Sa và Trác Lan đã gặp hôm trước tới. Trác Lan cười nói với Thịnh Vô Ngung: “Anh Vô Ngung, nghe nói anh khỏe lên rồi? Vẫn dĩ em còn định đi thăm anh, nhưng anh lại không ở Hoàn Kinh mấy.”

Thịnh Sa Sa ở bên cạnh âm thầm bĩu môi, thấy Thịnh Vô Ngung cười nói: “Đúng là khá hơn nhiều rồi, em và Sa Sa đi chơi cùng nhau à? Ngồi đi, giới thiệu cho em, đây là chồng tôi – Huyền Hiểu Đông, đây là Chủ Nhược Chuyết, cũng coi như là chủ nhà hôm nay, là em họ của Chủ Nhược Minh.”

Trác Lan nở nụ cười đáng yêu, chìa tay ra, “Huyền tiên sinh, Chủ tiên sinh.”

Cô ngồi xuống, “Hôm đó em thấy cô Lư dẫn Huyền tiên sinh đến xem khách sạn, bảo là sắp sửa làm đám cưới.”

Huyền Hiểu Đông bắt tay với cô, “Trác tiểu thư.”

Trác Lan cười nói: “Chào Huyền tiên sinh, hôm đó thấy anh và cô Lư đi cùng nhau, nhưng gặp mặt vội vã quá nên chưa kịp làm quen. Huyền tiên sinh là người nơi nào vậy? Bây giờ đang làm nghề gì? Tôi là luật sư, không biết có cơ hội được phục vụ Huyền tiên sinh không?”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Tôi làm nông thôi, không có cơ hội gì giao thiệp với luật sư rồi. Chắc bên phòng pháp chế của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm sẽ có nhu cầu đó nhỉ?” Y nhìn Thịnh Vô Ngung, hưởng thụ cảm giác bản thân là kẻ gấp lửa bỏ tay người.

Thịnh Vô Ngung cười tủm tỉm, “Ừ, phòng pháp chế cần hợp tác lâu dài. Tôi thấy Nhược Chuyết có thể cân nhắc, chẳng phải vụ trồng chuối tiêu lần trước của cậu bị hãm hại sao? Lần sau cậu trồng chuối nữa thì có thể mời Trác tiểu thư xử lý cùng.”

Chủ Nhược Chuyết đang châm trà cho Thịnh Sa Sa, nghe vậy thì cười nói: “À lần đó may mà còn có Hiểu Đông, sau đó tôi cũng đã chi tiền đặc biệt thuê bộ phận kiểm định pháp chế chuyên trách rồi, tốn ít tiền mà tiết kiệm được bao nhiêu công sức. Tôi nhớ Trác tiểu thư làm bên Công ty Luật Hưng Đông, bọn họ cũng không thiếu quan hệ hợp tác đâu, danh tiếng cũng rất vang dội, mong sau này có cơ hội hợp tác.”

Trác Lan cười, “Chủ tiên sinh biết nói chuyện thật đấy.” Cô nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, lại kéo câu chuyện quay trở lại người y, “Thật ra hôm đó trước khi cô Lư đến, tôi đã nhìn thấy Huyền tiên sinh rồi. Hôm đó Lâm Diệc Cảnh bên Bất động sản Lâm Thị đang hẹn hò với tôi, giữa chừng tôi thấy anh ấy nói chuyện với Huyền tiên sinh rất lâu nên rất tò mò. Dù sao lúc nào giám đốc Lâm cũng nghiêm túc thận trọng, luôn lạnh nhạt xa cách với người ngoài, thế mà hôm đó nói chuyện với Huyền tiên sinh, vẻ mặt anh ấy lại rất dịu dàng hòa nhã.”

Huyền Hiểu Đông vô thức nhìn Thịnh Vô Ngung, sắc mặt không được tự nhiên, Thịnh Vô Ngung lại chỉ mỉm cười không lên tiếng. Trác Lan thấy vẻ mặt tránh né của Huyền Hiểu Đông thì lại càng mừng thầm, cười càng ngày càng tươi, “Có lẽ hôm nay giám đốc Lâm cũng tới đó, vừa rồi tôi còn thấy anh ấy.”

Cô đảo mắt nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Lâm Diệc Cẩn, thầm mừng rỡ vì cảm thấy trời cũng giúp mình, bèn cười cất giọng gọi: “Giám đốc Lâm!”

Lâm Diệc Cẩn đi về phía bọn họ, Chủ Nhược Chuyết đứng phất dậy, cười nói: “Diệc Cẩn cũng tới đây à?” Hấn thấy hơi khó xử.

Lâm Diệc Cẩn tiến đến chào hỏi: “Chủ tịch Thịnh.” Rồi chào từng người ngồi cùng bàn.

Trác Lan cười nói: “Vừa hay hôm nay giám đốc Lâm cũng tới, em vừa mới nói với chủ tịch Thịnh và Huyền tiên sinh về anh đấy. Xem ra anh cũng có quen biết họ nhỉ?”

Thịnh Vô Ngung cười khế, “Chắc là có chuyện tiểu thư Trác không biết rồi, giám đốc Lâm là em trai của Hiểu Đông, lần này tới Hoàn Kinh là để tham gia hôn lễ của chúng tôi.”

Trác Lan kinh hãi, “Hả? Huyền tiên sinh là anh trai của giám đốc Lâm sao?”

Lâm Diệc Cẩn nhìn cô, “Bố mẹ chúng tôi đều tái hôn, bởi vậy không cùng họ.”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Thế nhưng tình cảm anh em của Hiểu Đông và Diệc Cẩn cực kỳ tốt, lần này giám đốc Lâm còn đọc diễn văn trong hôn lễ của chúng tôi với thân phận là người thân của Hiểu Đông đấy.”

Lâm Diệc Cẩn hờ hững nói: “Đúng vậy, mấy ngày qua Hiểu Đông ở Hoàn Kinh có chán không? Có thể qua chỗ em ngồi một lát.”

Huyền Hiểu Đông đáp qua loa: “Tôi vẫn ổn, cảm ơn.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Diệt Cẩn cũng có thể đến nhiều hơn, cùng bọn tôi bàn bạc chi tiết hơn về đám cưới.”

Lâm Diệt Cẩn nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, “Đương nhiên, nếu Hiểu Đông nhà chúng tôi mà bị bạc đãi thì chúng tôi cũng không chấp nhận đâu.”

Huyền Hiểu Đông cầm ly trà hoa quả uống, cả người thấy mát tự nhiên, Thịnh Sa Sa lại cười nói: “Chị Lan Lan, em thấy Viện Viện đã tới ở bên kia kia, chúng ta qua đó chào hỏi đi?”

Trác Lan vẫn chưa thoát khỏi cú sốc này, biểu cảm kinh hoàng quay đầu lại, cũng biết ở lại lâu là không tốt, “Vậy được, bọn em đi trước đây.”

Thịnh Sa Sa đứng dậy, cười đến là bỡ ngỡ, “Chú nhỏ, chú Hiểu Đông, bọn cháu đi trước nha.”

Thấy Thịnh Sa Sa dẫn người đi rồi, Chủ Nhược Chuyết mới cười hỏi Lâm Diệt Cẩn, “Phía sau có đập chứa nước, có thuyền, lát nữa có muốn cùng bọn tôi ngồi thuyền ra ngoài lướt nước câu cá không?” Hắn chỉ muốn kéo Lâm Diệt Cẩn rời đi càng nhanh càng tốt.

Lâm Diệt Cẩn lại nhìn về phía Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông: “...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Hôm nay ra ngoài đi bộ cũng hơi lâu rồi, chân không được thoải mái, hay là chúng ta về trước?”

Huyền Hiểu Đông như trút được gánh nặng, “Vậy chúng ta về trước đi.”

Thịnh Vô Ngung nhìn Lâm Diệt Cẩn, “Em đi chào hỏi ông Chủ đi, xem mẹ có về cùng luôn không.”

Huyền Hiểu Đông đứng lên nói: “Vâng.” Chủ Nhược Chuyết cũng vội vàng đứng lên đi cùng.

Lâm Diệc Cẩn thấy Huyền Hiểu Đông trở về phòng khách thì đảo mắt nhìn sang Thịnh Vô Ngung, biểu cảm lạnh nhạt, “Sức khỏe chủ tịch Thịnh không ổn thì cử hành hôn lễ có phải gắng gượng quá rồi không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Thật ra vấn đề cũng nhỏ thôi, là Hiểu Đông cứ sốt sáng quá, lần nào tôi ra ngoài lâu một chút thôi là em ấy đã không vui, cho nên tôi vẫn nên thức thơi chủ động về sớm để tránh em ấy dỗi tôi.”

Lâm Diệc Cẩn nói: “Con người Hiểu Đông dịu dàng, chắc không phải chủ tịch Thịnh nói quá đâu chứ?”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Em ấy mà cáu lên cũng không vừa đâu, vừa giận là muốn chia giường ngủ với tôi, tôi cũng không dám chọc giận em ấy.”

Lâm Diệc Cẩn bị anh chọc giận đến bật cười, “Chủ tịch Thịnh đúng là nói năng chẳng e dè gì nhỉ, cũng phải nhìn tình huống nào cho tốt.”

Thịnh Vô Ngung thờ ơ chẳng thềm bận tâm, nói: “Tôi luôn biết rất rõ tình huống nào mình nên nói gì, trái lại giám đốc Lâm mới khiến cho người ta không yên tâm gì hết. Hôn lễ sắp diễn ra rồi, giám đốc Lâm qua lại với Trác tiểu thư nhưng lại đi rêu rao khắp nơi về mối quan hệ không bình thường với anh rể, khiến cho người ta suy diễn linh tinh.”

Lâm Diệc Cẩn ghen lời, Thịnh Vô Ngung nhìn hấn, nụ cười cũng trở nên lạnh lùng, “Anh em từng lớn lên với nhau lập gia đình rồi thì cũng phải giữ khoảng cách, như vậy mới có thể chu toàn giữ được thể diện cho đôi bên. Em nói xem có phải không, em trai Diệc Cẩn?”

✂.....

Chương 89

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dưới ánh đèn dịu dàng trong căn hộ nhỏ, Thịnh Vô Ngung ngồi ngay ngắn trước bàn, cầm bút lông nắn nét từng nét chữ viết thiệp cưới.

Huyền Hiểu Đông cho đuôi bò đã chần qua nước sôi và hương thảo vào chiên vàng cùng lúc, sau đó bỏ vào nồi ninh, thái cà chua thành miếng và thái hạt lựu cà rốt, pha hỗn hợp rượu vang và cà chua đặc rồi đổ hết vào nồi canh đuôi bò, mở lửa liu riu ninh từ từ. Chẳng mấy chốc bọt trong nồi đã trào lên, bầu không khí thơm lừng mùi hương chua chua đậm đà của canh đuôi bò cà chua(*) được ninh lâu.

(*)

[Click để xem ảnh](#)

Y đập kín nắp vung rồi đi ra ngồi bên cạnh Thịnh Vô Ngung, vừa học từ vựng vừa nhìn anh viết chữ.

Huyền Hiểu Đông từng nhìn thấy bức tranh mà Thịnh Phù Vân tự tay đề chữ trong phòng làm việc nhà họ Thịnh, nhưng y không ngờ Thịnh Vô Ngung viết thư pháp cũng đẹp như vậy.

Y lướt màn hình điện tử học từ vựng trong chốc lát, cuối cùng vẫn không tập trung được, bèn nhìn sang Thịnh Vô Ngung đã ngồi ngay ngắn viết thiệp được gần một tiếng, không kìm được mà với tay sang nhẹ nhàng xoa bóp hai chân anh, “Được rồi, anh viết lâu quá rồi đấy, nghỉ ngơi một lát đi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, được, để tôi viết nốt vài tấm nữa.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Họ của em (禰)... nhiều nét thật.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Từng nét viết nét vẽ đều khiến con người ta cảm nhận được niềm hạnh phúc.”

Huyền Hiểu Đông bất thành lình được nghe lời tâm tình ngọt ngào của anh, Thịnh Vô Ngung lại mau chóng viết xong một tấm thiệp nữa. Huyền Hiểu Đông nói: “Để em viết cho.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Dù sao ngồi không cũng không có việc gì, để tôi viết cho, em học thuộc từ vựng đi.

Huyền Hiểu Đông nói: “Dù sao cũng không có việc gì ư?” Sao nghe kiểu gì cũng ra được sự trách móc kín đáo?

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, đưa vài tấm thiệp sang cho y, “Em viết cái này đi, gửi cho đội trưởng Nghiêm.”

Huyền Hiểu Đông cầm bút lông mềm, nghiêm túc viết ba chữ *Nghiêm Duệ Phong* lên, tự ngắm nghĩa thấy không còn vấn đề gì nữa bèn ký tên mình xuống dưới. Thịnh Vô Ngung nhận lấy, cũng ký tên mình ngay bên cạnh tên y.

Nhìn thôi cũng cảm giác được đây là một việc rất long trọng, Huyền Hiểu Đông cảm khái: “Một đám cưới có nhiều công đoạn thật đấy, chọn khách sạn, thử lễ phục, mua nhẫn, viết thiệp cưới, đóng gói bánh kẹo cưới, xử lý từng khâu từng khâu một đúng là có cảm giác nghi thức.”

Thịnh Vô Ngung quay đầu hôn lên khóe miệng y, “Đây là niềm hạnh phúc thế tục.”

Huyền Hiểu Đông lại vô cùng cảnh giác với anh, đứng dậy nói: “Em đi khuấy canh.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Anh đặt bút xuống, đi theo sát phía sau Huyền Hiểu Đông, nhẹ nhàng ôm lấy y, nói: “Ngày tổ chức hôn lễ chúng ta sẽ rất bận.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Đúng vậy, thế nhưng em vẫn hi vọng mau chóng cử hành, dù sao đây cũng là việc hệ trọng.”

Thịnh Vô Ngung từng bước dụ dỗ, “Đến lúc đó lại phải đứng ở cửa đón tiếp khách khứa, rồi còn phải lên sân khấu tổ chức nghi thức, tạ ơn khách, sẽ rất bận.”

Huyền Hiểu Đông lo lắng, “Chân anh có thể trụ được đến lúc đó không? Có cần phải trang bị xe lăn không?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Cũng không đến mức đó, thật ra ý tôi là, đến khi cử hành hôn lễ, tuy khách sạn sẽ giữ lại cho chúng ta một gian phòng cực kỳ xa hoa cho đêm tân hôn——Nhưng rất có thể tới lúc đó chúng ta vừa bận vừa mệt, chưa chắc đã làm được gì, hay là hôm nay chúng ta cứ động phòng trước đi?”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Y đổ canh ra, mùi thơm ngập tràn trong phòng, “Tin anh được mới lạ, em thấy rồi đấy, hôm đó anh đưa ra rất nhiều yêu cầu với chị Thi, còn nhiều lần xem cách bài trí phòng của các cặp đôi yêu nhau, gì mà tất cả cửa sổ đều phải bằng thủy tinh để ngắm được sao, rồi thì bồn tắm rộng rãi đầy hoa, đến lúc đó chúng ta trùm kín chắn tán gẫu về cuộc sống, lý tưởng và tương lai.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Huyền Hiểu Đông đặt canh lên bàn, ấn anh ngồi xuống, “Anh tĩnh dưỡng cho cẩn thận đi.” Y cúi đầu xuống, lại trao cho anh một nụ hôn sâu ngọt ngào như muốn an ủi, “Em cũng rất mong chờ đêm tân hôn.”

...

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của người nhà họ Thịnh, cuối cùng đám cưới được cử hành đúng ngày, khách sạn được chọn vẫn là khách sạn Tinh Hải do gần nhà. Sảnh tiệc chính được trang trí bằng rất nhiều đèn led và vì sao lấp lánh, hoa hồng tuyệt lở bày khắp nơi. Những cánh hoa mềm như tơ lụa khiến không gian xung quanh trở nên rực rỡ sắc màu, toàn bộ địa điểm tổ chức tiệc cưới vô cùng tao nhã hoa lệ.

Cả gia đình cậu hai nhà họ Thịnh đã đến Hoàn Kinh trước đám cưới. Thịnh Lỗi Lỗi, Thịnh Lạc Lạc, Thịnh Hỉ Hỉ và Thịnh Sa Sa đều trở thành những chủ lực tiếp khách của tiệc cưới. Thịnh Lạc Lạc mới có một cô con gái, đang cao hứng khoe ảnh chụp của con gái mình cho Thịnh Sa Sa ở khu khách khứa ký tên, “Nhìn đi, đẹp không? Mắt con bé to chứ? Nhìn lông mi này! Có phải giống búp bê lắm không?”

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đứng ở cửa ra vào chuẩn bị tiếp khách, do chân Thịnh Vô Ngung mới khỏe lên nên anh chỉ đứng đón khách tượng trưng một lúc thôi. Hiện tại vẫn chưa tới giờ, Thịnh Vô Ngung đang giúp Huyền Hiểu Đông cài hoa ngực, hôm nay hai người họ đều anh tuấn phi phàm, đứng ở cửa thôi mà như khiến cả cổng hoa cũng được rạng rỡ.

Khách khứa dần dần nhiều lên, có khá nhiều người là bạn bè và đồng nghiệp cũ của Thịnh Vô Ngung, một số ít thì là khách VIP trong lĩnh vực kinh doanh. Rất nhanh Thịnh Vô Ngung cảm nhận được cánh tay Huyền Hiểu Đông đỡ lên lưng mình, cứ như muốn giúp anh giảm bớt áp lực khi phải đứng thẳng. Anh quay đầu nhìn y nở nụ cười.

Khách khứa dần lấp kín bên trong khách sạn, Chủ Nhược Chuyết, Chủ Nhược Minh và ông Chủ cũng đến. Do hôm nay phải đọc diễn văn nên Chủ Nhược Chuyết ra ngoài chuẩn bị trước, lại bị cậu tư nhà họ Nhiếp kéo lại hàn thuyên, “Sao hôm nay ông ăn mặc trang trọng thế, ai không biết còn tưởng ông là chú rể.”

Chủ Nhược Chuyết cười nói: “Lát nữa tôi phải đọc diễn văn, có thể nói là ông mai.”

Cậu tư nhà họ Nhiếp kinh ngạc, “Cậu ba nhà họ Thịnh đúng là nể mặt ông thật.” Gã tới gần cười nói: “Chẳng trách vừa nãy tôi thấy anh họ cậu sầm mặt không muốn để ý tới cậu.”

Chủ Nhược Chuyết cười không nói gì, cậu tư nhà họ Nhiếp nói: “Anh ta vốn là người phát triển nhất trong lứa mấy ông, bây giờ lại bị ông chiếm mất spotlight, ông phải cẩn thận vào đấy. Nhưng mà chắc không có chuyện gì đâu, tôi thấy ông Chủ sáng suốt lắm, ông đó, đúng là kẻ ngốc được hưởng phúc mà.”

Chủ Nhược Chuyết cười, “Vẫn còn cần ông nâng đỡ.” Bỗng nhiên cậu tư nhà họ Nhiếp nói khế, “Đệt! Sao còn mời được cả vị đại phật này tới?”

Chủ Nhược Chuyết khó hiểu nhìn sang, khách khứa rất đông, nhưng hần liếc một cái là nhận ra người gã nói là ai.

Mặc dù người đàn ông kia mặc quần áo bình thường nhưng khí thế lạ thường, gương mặt lạnh lùng, vóc dáng cực kỳ cao lớn, ngực hần cũng cài một đóa hoa, thể hiện hần cũng là một vị khách VIP.

Chủ Nhược Chuyết hỏi cậu tư nhà họ Nhiếp, “Ông quen à?”

Cậu tư nhà họ Nhiếp nói: “Hôm nay rất nhiều khách tới còn là thanh niên, nghiêm túc mà nói thì một số người còn đến từ Bộ Ngoại giao cơ. Nhưng mà thật sự không ngờ, đó là con trai độc nhất của Nghiêm Nghị, tuổi còn trẻ mà hần đã lên đại tá rồi đấy, vừa mới vào Bộ Quốc phòng, sắp sửa lên thiếu tướng rồi.”

Chủ Nhược Chuyết chợt nhớ ra bản kế hoạch mình vừa đọc, “À tôi biết rồi, tên là Nghiêm Duệ Phong đúng không? Anh ta cũng phải đọc diễn văn, là đại diện bên phía đồng nghiệp của Huyền tiên sinh.”

Cậu tư nhà họ Nhiếp: “...”

Gã hạ giọng hỏi: “Không phải chứ? Đồng nghiệp á... Vị Huyền tiên sinh kia

làm gì vậy?”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Đã xuất ngũ rồi... Anh ấy ở nhà kinh doanh một nông trường nhỏ, không phải tôi từng trồng chuối tiêu sao? Nhờ đó mà quen anh ấy đấy.”

Cậu tư nhà họ Nhiếp vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn hắn, “Ông cũng may mắn thật đấy, đồng nghiệp bình thường mà có thể nhờ được đại tá Nghiêm ra mặt đích thân đọc diễn văn à?”

Gã liếc sang vị trí ngồi của khách, bỗng nhiên như phát hiện ra đại lục, nói: “Kỳ diệu chưa kìa, bên Bất động sản Lâm Thị ấy vậy mà ngồi ghế chủ nhà à? Nghe nói chủ tịch Lâm bị u não, bây giờ đã rút lui khỏi thương trường, định cư lâu dài ở nước ngoài, thế mà hôm nay cũng có mặt, cả vợ ông ấy nữa, cặp sinh đôi trai gái cũng tới. Sau khi cậu cả nhà họ Lâm tiếp nhận Bất động sản Lâm Thị, tác phong làm việc của hắn vô cùng lưu loát, sau lưng lại có nhà họ Hạ, bây giờ quả thật bọn họ làm ăn rất lớn, nhưng cũng không tới mức được xếp vị trí ngồi ở đó chứ?”

Chủ Nhược Chuyết lại giải thích, “Đó là thân quyến của Huyền Hiểu Đông, vợ của chủ tịch Lâm chính là mẹ ruột của anh ấy.” Hắn nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Tái hôn cho nên không cùng họ.”

Cậu tư nhà họ Nhiếp: “...”

Gã nhìn Chủ Nhược Chuyết, còn định nói gì nữa thì lại thấy Thịnh Sa Sa đi tới cười nói với Chủ Nhược Chuyết, “Chủ thiếu gia, có thể ra sau sân khấu chuẩn bị rồi.” Cô vô cùng lịch sự gật đầu xin lỗi với cậu tư nhà họ Nhiếp.

Chủ Nhược Chuyết vẫy tay, cùng Thịnh Sa Sa đi ra sau cánh gà.

Cậu tư nhà họ Nhiếp lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, có thể được nhà họ Thịnh đối xử nghiêm túc như vậy, sao có thể là một chủ nông trường tầm thường cơ chứ!”

Trong cái vòng danh lợi đông đúc rộn ràng này, không biết có bao nhiêu

người lén lút phỏng đoán giống như cậu tư nhà họ Nhiếp, bọn họ luôn hào hứng với những chủ đề như thế này. Huyền Hiểu Đông không hề hay biết, y và Thịnh Vô Ngung đón tiếp được phần lớn khách khứa rồi, cuối cùng hôn lễ cũng chính thức bắt đầu. Y đứng phía sau cánh gà, nhìn người dẫn chương trình chuyên nghiệp đứng giữa sân khấu, thuần thục nói vài ba câu để mở màn.

Theo sự chỉ huy của người dẫn chương trình, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông bước lên sân khấu đứng ở một bên. Bên dưới đang có vô số ánh mắt dõi theo hai người, bình thường những lúc như này Huyền Hiểu Đông đã rất căng thẳng rồi, nhưng Thịnh Vô Ngung ở bên cạnh vững vàng nắm lấy tay y, giúp y loại bỏ cảm giác sợ hãi. Sau khi người dẫn chương trình mở màn xong thì mời đại diện hai bên gia đình lên đọc diễn văn.

Lư Nhất Vy lên sân khấu, dạt dào cảm xúc nhớ lại một vài câu chuyện thú vị thời ấu thơ và thời đi học của Thịnh Vô Ngung, cuối cùng nói: “Trên con đường dài đằng đẵng của cuộc đời, cha mẹ chúng ta chỉ có thể đi cùng con cái một đoạn đường. Chúng tôi cảm kích Huyền tiên sinh đã cùng Vô Ngung đồng cam cộng khổ, vượt qua thời khắc gian nan nhất trong cuộc đời của con. Người làm cha làm mẹ như chúng tôi cũng mong hai đứa sẽ có một cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc sau này, bên nhau tới bạc đầu giai lão, trên con đường của cuộc đời sẽ rải đầy hoa, không sâu không lo.”

Lời bà nói tuy ngắn gọn nhưng lại chan chứa tình cảm, Thịnh Phù Vân và người nhà họ Thịnh ngồi cùng bàn vỗ tay hoan hô, khiến cho cả khán phòng cũng vỗ tay ào ào như thủy triều dâng. Huyền Hiểu Đông đứng một bên lắng nghe mà đôi mắt đỏ hoe, Thịnh Vô Ngung vươn tay ra lặng lẽ nắm chặt lấy tay y.

Kế tiếp, Lâm Diệc Cẩn lên sân khấu. Hôm nay hắn mặc vest rất nghiêm chỉnh, trông cực kỳ điển trai, sắc mặt lạnh lùng, nhưng khi nhìn về phía Huyền Hiểu Đông, biểu cảm ấy đã trở nên dịu dàng ôn hòa hơn phần nào, “Hôm nay cả gia đình chúng tôi đều tới. Tôi đứng tại đây, đại diện cho toàn thể thành viên trong gia đình chúc phúc cho anh Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung chồng anh, hi vọng hai người sang một trang mới của cuộc đời sẽ luôn hạnh phúc. Mỗi người thân trong gia đình vẫn luôn ủng hộ anh, bảo vệ

anh, đồng thời cũng thật sự vui từ tận đáy lòng vì kể từ hôm nay, Thịnh Vô Ngung tiên sinh cũng đã trở thành một thành viên trong gia đình chúng tôi. Cuộc đời còn rất dài, hi vọng hai vị mãi mãi chung lòng, mãi mãi gắn bó, gia đình vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc nhất của hai người.”

Thịnh Vô Ngung và Lâm Diệc Cẩn chạm mắt nhau mà như xẹt ra cả ánh chớp, bọn họ đều ngẫm hiểu bài diễn văn này ẩn giấu sự uy hiếp. Thịnh Vô Ngung mỉm cười đáp trả, vẻ mặt Lâm Diệc Cẩn tỏ ra hơi thất vọng. Hấn liếc nhìn Huyền Hiểu Đông, hơi gật đầu với bọn họ rồi đi xuống. Huyền Hiểu Đông nhìn về phía chỗ ngồi của Lâm Diệc Cẩn, ngồi bên cạnh Lâm Nhược Phi là Lộ Tiểu Trúc. Bà mặc lễ phục lộng lẫy, vẫn cứ là một con rối đẹp đến mức hoàn hảo. Lâm Diệc Du và Lâm Diệc Kỳ bên cạnh bà cũng trang phục hoa mỹ, diện mạo đẹp đẽ. Mọi sự tổn thương đều đã qua đi, dường như tất cả đều được thời khắc rực rỡ sắc màu này bao trùm. Trước mặt tất cả khách khứa, bọn họ vẫn là một gia đình hoàn hảo, cứ như vốn dĩ đây là một trạng thái cuộc sống hết sức bình thường.

Một cựu cấp trên của Thịnh Vô Ngung đến từ Bộ Ngoại giao lên sân khấu đọc diễn văn. Vị thủ trưởng này họ Lưu, rõ ràng chẳng phí sức xử lý những sự kiện như thế này. Ông hoàn thành bài phát biểu, nhanh nhẹn phong độ, ăn nói lưu loát, hồi tưởng ngay tại chỗ những quốc gia Thịnh Vô Ngung từng đi qua, thành tích sự nghiệp và tình hình của nhiệm vụ cuối cùng mà anh thực hiện, luôn miệng khen ngợi anh phẩm chất ưu tú và đạo đức tốt. Ông đại diện cho toàn thể đồng nghiệp cũ chúc phúc cho bọn họ, chân thành mong chờ sau này còn có cơ hội hợp tác.

Tài ăn nói của nhà ngoại giao này cực kỳ xuất sắc, vừa dí dỏm vừa thú vị, khiến cho các vị khách có mặt ở đây liên tục bật cười. Sau khi ông xuống thì đến lượt Nghiêm Duệ Phong lên sân khấu, vẻ mặt của hắn nghiêm nghị, cứ như đang tham dự sự kiện gì trọng đại. Hấn vừa lên sân khấu, bên dưới như thể bị khí thế của hắn làm cho sợ hãi, ngay lập tức yên tĩnh lại.

Nghiêm Duệ Phong đứng trước micro, trầm giọng nói: “Đồng chí Huyền Hiểu Đông đã từng là một quân nhân xuất sắc, trước sau đã tham gia vào rất nhiều nhiệm vụ trọng đại, được bầu là sĩ quan ưu tú, từng nhận bằng khen hạng nhất một lần, bằng khen hạng hai hai lần, hạng ba thì vô số, vì

dân vì nước, mặc mồ hôi rơi, hiến dâng thanh xuân. Bây giờ cậu ấy giải ngũ về quê, cuộc đời sang một trang mới. Tôi – một đồng đội cũ của Hiếu Đông, chân thành chúc phúc cho cậu ấy và bạn đời của mình, mong rằng cậu hãy không ngừng cố gắng trên trang mới của cuộc đời, đạt được huy hoàng mới, cũng mong cậu và chồng sẽ luôn một lòng một dạ, tâm đầu ý hợp, bên nhau đến già.”

Sau khi yên tĩnh chốc lát, tràng võ tay bùng nổ như sấm. Nghiêm Duệ Phong xoay người, hơi gạt đầu với Huyền Hiếu Đông rồi nhanh chân xuống sân khấu.

Đến lượt ông mai Chủ Nhược Chuyết ra sân, hấn nở nụ cười tươi, thuật lại ngắn gọn sinh động câu chuyện làm thế nào mà phát hiện ra sâu bệnh, rồi quen được Huyền Hiếu Đông thế nào, được Huyền Hiếu Đông gợi ý đến tìm Thịnh Vô Ngung giúp đỡ diệt sâu bệnh ra sao, cuối cùng Huyền Hiếu Đông và Thịnh Vô Ngung nên duyên. Vốn dĩ hấn đã là người khôn khéo, cách nói năng xưa nay luôn sinh động như vậy. Lúc trước quá trình này phức tạp và đầy rẫy mạo hiểm, nhưng qua cách kể của hấn lại biến thành mối lương duyên trời ban, là một câu chuyện tình cực kỳ đẹp đôi. Hai con người lương thiện và nghĩa khí vì giúp đỡ người khác mà quen biết nhau, sau đó thấu hiểu rồi yêu mến lẫn nhau, cuối cùng thành đôi, đúng là được số phận đưa đẩy.

Bầu không khí bên dưới lại một lần nữa náo nhiệt lên.

Tất cả khách mời lên sân khấu đều đã kết thúc bài phát biểu, Thịnh Vô Ngung kéo tay Huyền Hiếu Đông, bước lên ngay chính giữa chùm sáng phía trước, cười lên tiếng, “Cảm ơn người thân gia đình, cảm ơn các đồng nghiệp cũ, bạn bè thân thích đã tới tham dự hôn lễ của tôi và Hiếu Đông ngày hôm nay. Cảm ơn cha mẹ đã dạy dỗ và bao dung với bọn con, cảm ơn các vị đồng nghiệp, những người bạn đã từng trợ giúp và vun vén cho chúng tôi. Chúng tôi đi được đến ngày hôm nay là duyên phận trời ban, cũng nhờ có Huyền tiên sinh bao dung và nhẫn nại với tôi. Nhân cơ hội ngày hôm nay, tôi cũng muốn bộc bạch với Huyền tiên sinh rằng, quãng đời còn lại không dài, tôi sẽ dốc toàn lực yêu em, cũng mong rằng em sẽ yêu tôi như thế.”

Thật ra từ khi lên sân khấu, Huyền Hiểu Đông đã cảm giác mình như đang trong mơ, y nhìn thấy Thịnh Vô Ngung mỉm cười nói với mình. Giữa chùm ánh sáng trắng đang rọi xuống, y và Thịnh Vô Ngung trao nhẫn cho nhau, sau đó ôm hôn, rất nhiều tiếng hoan hô vang lên.

Bỗng nhiên Huyền Hiểu Đông hiểu ra được vì sao Thịnh Vô Ngung lại kiên trì mang đến cho y một đám cưới long trọng như thế này. Từng cổ nhân đều hóa trang lên sân khấu, đều nói lời chúc phúc cho y.

Thịnh Vô Ngung đang mượn cơ hội này để bù đắp cho quá khứ của y, làm một chỗ dựa hoàn hảo cho y, để bất cứ lúc nào gia đình và người thân cũng hỗ trợ y; trả lại cho y những người đồng đội, những công trạng và vinh quang mà y đã từng giành được trong sự nghiệp của mình——Anh còn tuyên bố với cả thế giới rằng, bọn họ tâm đầu ý hợp, nhận được rất nhiều tình cảm, đồng thời quăng đời còn lại cả hai sẽ yêu thương lẫn nhau và đắm chìm trong hạnh phúc.

Cho dù đã từng trải qua quá khứ đầy rẫy sự không cam lòng, khát cầu và phản bội, dù vậy y vẫn sống thoải mái, y đã thoát khỏi bóng tối, trở thành một người đàn ông trưởng thành mạnh mẽ hơn, không còn bị quá khứ trói buộc nữa. Lúc này đây, y đã hoàn thiện hơn rồi.

Bọn họ đã hình thành thế giới của riêng mình, cuộc gặp gỡ ban đầu vốn chỉ là sự giao thoa của hai thế giới. Còn lúc này đây, y tin tưởng rằng cuộc gặp gỡ của cả hai không chỉ khiến thế giới của bản thân phong phú hơn, rộng lớn hơn mà còn tốt đẹp hơn, cũng trọn vẹn hơn nữa.

✂.....

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này viết rất lâu, vẫn chưa phải hài lòng lắm, khả năng sau này còn phải sửa chữa ít nhiều. Chủ yếu là do công việc quá bận rộn, không có thời gian sửa kỹ. Theo kế hoạch ban đầu thì sau khi đám cưới cũng không thiếu nội dung muốn viết, do dự rất lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định dừng chính văn ở đây, cũng khá toàn vẹn rồi.

Do hàm lượng máu chó quá cao nên thành phần làm ruộng hàng ngày không đủ để bù đắp, tôi sẽ viết nhiều hơn về cuộc sống hàng ngày trong ngoại truyện.

Ngoại truyện chủ yếu viết về thời gian chuẩn bị thi nghiên cứu sinh ở nông trường, sau đó là một ít cuộc sống thường ngày, vẫn cứ là hai con người ăn uống uống dính chặt lấy nhau, sống những tháng ngày hạnh phúc sau khi kết hôn.

Yêu thương mọi người nhiều!

✂.....

Chương 90

Huyền Hiểu Đông cũng không biết mình về khách sạn như thế nào, y gần như đổ tất cả rượu mời, không để cho Thịnh Vô Ngung dính một giọt rượu nào cả.

Tuy ban đầu bên phân phối đã đổi rượu sang nước trái cây cho bọn họ, hàm lượng cồn rất thấp, nhưng bữa tiệc đông người, trước sau gộp lại vẫn uống không ít. Riêng với Nghiêm Duệ Phong, Lý Lực và Tiểu Yến ngồi cùng bàn, y đã phải uống ba ly rồi.

Kính rượu xong thì trở về phòng tình nhân của khách sạn, sắc mặt Huyền Hiểu Đông đỏ hồng, y ngồi trên ghế sofa rót vài ly nước lạnh để uống, đã vậy rồi mà vẫn còn nhớ ấn Thịnh Vô Ngung xuống ghế sofa, giúp anh xoa bóp chân, “Anh nghỉ ngơi một lát đi.”

Thịnh Vô Ngung nhin cười, “Quên hỏi tửu lượng của em thế nào, nhìn gương mặt đỏ gay của em kìa.”

Huyền Hiểu Đông cởi bộ lễ phục cực kỳ bí bách trên người, cởi áo khoác ra, gỡ cúc áo sơ mi, vừa xắn tay áo lên vừa nói: “Em không sao, bây giờ chân anh thế nào? Có đau không? Hôm nay đứng lâu quá.”

Thịnh Vô Ngung cũng khoan thai cởi bỏ cúc áo và giày ra, ngọ nguậy ngón chân, duỗi chân lên ghế sofa, “Hơi tê.”

Huyền Hiểu Đông nghe xong thì có phần sốt sắng, bèn ngồi xổm xuống xoa xoa mắt cá chân cho anh, giơ tay lên cởi dây lưng giúp anh.

Thịnh Vô Ngung cũng rất phối hợp, nhắc chân thẳng lưng, Huyền Hiểu Đông giúp anh cởi quần tây ra, sau đó thuận thực xoa nắn từ bắp chân

xuống mắt cá chân. Thịnh Vô Ngung cười nói: “Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên vào phòng tắm đi... Chuẩn bị xoa bóp tinh dầu.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ thấy cũng đúng, quên bém mắt Thịnh Vô Ngung đã có thể tự đi được, cúi người xuống bế anh vào phòng tắm. Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, ôm gáy y nói: “Còn nói không say, tôi thấy em say rồi.”

Lời còn chưa dứt, anh đã được đặt vào trong nước, những cánh hoa màu vỏ cau thơm ngát trong bồn tắm trôi tung tóe ra ngoài. Người anh sũng nước, còn chưa kịp cởi áo sơ mi, tất cả những gì trên cơ thể khi thấm ướt đều trở nên nửa trong suốt, không ít cánh hoa dính lên áo.

Thịnh Vô Ngung vịn lên thành bồn tắm cười, “Hóa ra em say thật rồi ha ha ha ha.”

Huyền Hiểu Đông quỳ một chân xuống bên thành bồn tắm, thò tay vào trong nước tìm đôi chân anh, còn đang băn khoăn muốn xoa bóp giúp anh thì Thịnh Vô Ngung đã vươn hai tay, kéo y vào trong bồn tắm luôn.

Bồn tắm cho hai người nên cũng rộng, nhưng hai người đàn ông trưởng thành vào cùng một lúc thì trông vẫn khá chật chội. Thịnh Vô Ngung đề lên eo Huyền Hiểu Đông, hôn lên bờ môi hồng hào của y.

Trong nước ngập tràn tinh dầu hoa hồng thơm ngát, Huyền Hiểu Đông bị hôn đến thở hồng hộc, đôi mắt trở nên long lanh ánh nước, sắc mặt ửng hồng nhìn Thịnh Vô Ngung, chợt vẫn còn thấy lo lắng, “Tinh dầu... cho chân anh...”

Thịnh Vô Ngung cười ôm lấy y, giúp y cởi áo sơ mi và quần đã ướt sũng giống mình ra, “Ướt rồi không tiện xoa bóp, cởi ra hết nào.”

Quả nhiên Huyền Hiểu Đông rất ngoan ngoãn cởi sạch sẽ, còn giơ tay cởi giúp anh.

Hai người mặt kề mặt giữa làn sương mịn mù bốc lên, Thịnh Vô Ngung ôm

lấy eo người thương, để y dạng chân ra ngồi lên người mình rồi tiếp tục hôn tử mĩ, cọ xát triển miên, tay không ngừng vuốt ve da lưng y.

Huyền Hiểu Đông cũng nhìn thẳng anh chăm chú bằng ánh mắt nóng rực, làn da toàn thân đã trở nên ửng hồng, vành tai cũng hồng hào, dường như cũng bị nhen lửa nóng bừng lên. Y giơ tay ôm ngược Thịnh Vô Ngung, hai người lại một lần nữa dính sát vào nhau, trao nụ hôn nồng nàn.

Trong căn phòng tình nhân rộng rãi hoa lệ, cánh hoa tươi thi nhau rải rác khắp nơi, đêm đó còn dài đằng đẵng.

Sáng hôm sau, mãi cho đến khi trời đã sáng hẳn, Huyền Hiểu Đông mới tỉnh, chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều đau mỏi. Y nhìn sang Thịnh Vô Ngung còn đang ôm eo mình ngủ say, hồi tưởng lại đêm qua, phát hiện từ khi kết thúc hôn lễ cho đến khi trở về khách sạn, mình cứ mơ mơ màng màng chẳng nhớ được gì cả, ký ức rời rạc như mảnh vỡ. Nhưng nhìn những dấu vết nguy nga trên cơ thể mình là y có thể biết rõ đêm hôm qua Thịnh Vô Ngung xả láng không biết tiết chế đến mức nào.

Huyền Hiểu Đông hơi bất đắc dĩ, xoa nhẹ mái tóc Thịnh Vô Ngung. Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, cười với y, “Không cần phải dậy vội đâu, bên dưới sẽ giao món ăn. Em gọi điện cho lễ tân là họ sẽ bưng đồ lên.”

Huyền Hiểu Đông xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời cuối thu hắt vào, khắp giường và mặt thảm đều vung vãi đủ các loại cánh hoa.

Y mở tủ quần áo tìm một chiếc áo may ô rộng rãi mặc vào, “Hôm nay có việc gì không anh?”

Thịnh Vô Ngung thỏa mãn, vô cùng lười nhác nhào người lên gối, uể oải nói: “Buổi trưa ăn một bữa cùng gia đình, đương nhiên là bao gồm cả người nhà em. Nhưng mà không sao, em chỉ cần tập trung ăn, không cần để ý gì khác. Mẹ, anh trai và các chị dâu của em đều là cao thủ xã giao, ăn no rồi thì chúng ta dọn dẹp một chút, chuẩn bị về Tĩnh Hải.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Cuối cùng việc cũng xong xuôi.”

Thịnh Vô Ngung, “Ừm, Lê Khải cũng gọi điện tới chúc mừng, nghe nói hoàng thất Garan bên kia cũng gửi một phần lễ vật tới.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Bây giờ Na Phong thế nào rồi?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Sau khi tôi cắt đứt hẳn, quốc vương rất coi trọng hẳn, đại hoàng tử đang bị xét xử, dự án bên đó cũng đang được đàm phán rất thuận lợi. Có lẽ tới mùa đông là Lê Khải có thể về nước.”

Huyền Hiểu Đông quan tâm hỏi: “An toàn của anh ấy có được bảo đảm không?”

Thịnh Vô Ngung khẽ mỉm cười, “Không phải chuyện chúng ta cần bận tâm, nhưng em cứ yên tâm.”

Hai người rời giường rửa ráy, lễ tân đưa bữa sáng lên, cả hai thoải mái dùng bữa sáng xong thì Thịnh Vô Ngung bắt đầu nghe điện thoại liên tục, tất cả đều là cuộc gọi chúc mừng tân hôn.

Huyền Hiểu Đông cầm màn hình điện tử ngồi bên cạnh đọc tiểu thuyết, Thịnh Vô Ngung thì cầm điện thoại, vừa điều luyện cảm ơn sự quan tâm của từng người, vừa thỉnh thoảng đưa tay sang nắm lấy tay y.

Hai người cứ ngọt ngào như vậy đến trưa thì xuống phòng bao đặt trước dưới khách sạn, quả nhiên người nhà hai bên đều đã đến đông đủ. Lâm Diệc Kỳ còn vô cùng vui vẻ gọi một tiếng anh Hiểu Đông, anh Vô Ngung.

Thịnh Sa Sa ở bên cạnh nhỏ giọng nói với Thịnh Hỉ Hỉ, “Chả hiểu sao đồng lứa mà mình lại thấp vai vế hơn.”

Thịnh Hỉ Hỉ nói: “Yên tâm đi, không dám khoe khoang trước mặt chị đâu.”

Thịnh Sa Sa cười hì hì, “Cái này cũng đúng ha.”

Huyền Hiểu Đông nhìn thấy Lâm Nhược Phi, nói: “Bác Lâm phục hồi thế nào

sau cuộc phẫu thuật rồi ạ?”

Lâm Nhược Phi nói: “Tốt lắm, nghe nói hai đứa đến Garan rồi sao?”

Thịnh Vô Ngung thoải mái tiếp lời, “Đúng vậy, khí hậu bên kia khá ổn.”

Hai bên hàn thuyên cùng nhau, Thịnh Phù Vân và Lư Nhất Vy nhanh chóng làm chủ được chủ đề, quả nhiên trừ lúc ban đầu ra thì sau đó không còn chuyện gì liên quan đến Huyền Hiểu Đông nữa. Khung cảnh đông người trò chuyện sôi nổi vừa đẹp đẽ vừa hài hòa, đến ngay cả Lộ Tiểu Trúc cũng quan tâm dạn dò đôi câu, dường như sự xa cách giữa hai mẹ con không còn tồn tại trong giây phút ấy nữa, hai gia đình thông gia thật sự rất hòa thuận.

Trong bữa tiệc, Chung Nguyên Tú và Thịnh Lạc Lạc luân phiên nhau bế cô con gái ba tháng tuổi chơi đùa, Lộ Tiểu Trúc thấy đứa trẻ xinh xắn đáng yêu thì khen vài câu, sau đó lại hỏi: “Vô Ngung và Hiểu Đông thì sao? Hai đứa định khi nào có con?”

Bữa tiệc chợt trở nên yên lặng, Thịnh Vô Ngung cười nói: “Con và Hiểu Đông đã bàn bạc rồi, đều nhất trí không cần con cái.”

Lộ Tiểu Trúc hỏi ra khỏi miệng xong cũng nhận ra mình hỏi không đúng lúc, lúng túng mỉm cười, “Coi trọng sự nghiệp cũng tốt, thế giới hai người cũng thanh tịnh.”

Lư Nhất Vy mỉm cười hỏi Lâm Nhược Phi tình hình bác sĩ ở nước ngoài, bữa tiệc náo nhiệt trở lại.

Một lát sau bữa ăn kết thúc, có thể nói đám cưới đã xong xuôi hẳn, mọi người cũng chính thức rú

Chương 91

Nông trường bên này đã được Thi Ký Thanh dẫn người đến làm vệ sinh từ trước, tủ lạnh đã được lắp kín đồ ăn mới mua, đồng thời cô còn chở sẵn hành lý của bọn họ từ Garan về thẳng đây. Sân phơi nắng phía sau nông trường còn được cải tạo, xây thêm một bể bơi lộ thiên, ngoài ra núi đá gần con đường mòn cũng được trang bị thêm phương tiện leo núi.

Huyền Hiểu Đông đi từ trong ra ngoài xem thử khắp nơi, lấy hết tương mua ở Garan ra, chọn một ít thịt bò, thái ra rồi ninh canh thịt bò. Thịnh Vô Ngung đứng bên cạnh làm trợ thủ cho y, hỏi: “Chẳng phải trong tủ lạnh còn một cái đuôi bò sao? Sao em không cho vào ninh cùng luôn?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Cái đó để hôm nào nấu sau, giờ thả vào ninh cùng thịt bò và củ cải thì tiếc lắm. Đuôi bò khá quý, sáng mai em dùng rượu vang đỏ chúng ta mang về hấp đuôi bò cho anh ăn.”

Thịnh Vô Ngung tò mò hỏi: “Sao lại quý? Một cái đuôi không có nhiều thịt, gần như toàn xương, mỡ và gân.”

Huyền Hiểu Đông nhướn mày, “Cả một con bò to bự cũng chỉ có một cái đuôi, đương nhiên là quý rồi.”

Thịnh Vô Ngung nghe thấy logic này vô cùng hoàn hảo, không nhịn được cười, “Em nói đúng.”

Huyền Hiểu Đông tìm con cá ra, nói với anh chồng ở bên cạnh: “Nơi này không cần anh, anh về phòng treo quần áo vào tủ đi.”

Thịnh Vô Ngung cười, biết thật ra Huyền Hiểu Đông đang lo anh đứng quá lâu, bèn nghe lời về phòng, lấy hết quần áo và đồ dùng hàng ngày từ trong

vali ra đặt vào đúng chỗ. Sau đó anh quay lại bật laptop lên, tra cứu một số tài liệu, lại gọi mấy cuộc điện thoại rồi không ngừng sửa đổi trên màn hình điện tử.

Lúc Huyền Hiểu Đông tới gọi anh ăn cơm, Thịnh Vô Ngung vẫn còn cầm bút điện tử múa bút thành văn, y hỏi anh: “Anh bận gì sao?”

Thịnh Vô Ngung lướt xuống cho y xem, “Lên kế hoạch ôn tập cho em, vừa này tôi đã hỏi rõ tất cả các môn thi rồi, còn nhờ chuyên gia uy tín lên danh sách những cuốn sách cần thiết. Đợi tôi rảnh sẽ sắp xếp lại, trước mắt tôi tạm thời lên chương trình học ngoại ngữ và các môn công chức cho em.”

Huyền Hiểu Đông: “... Ăn cơm trước đã, việc này cũng không cần gấp vậy đâu.”

Thịnh Vô Ngung hết sức tự tin, “Nhìn sơ bộ tôi đã cảm thấy rất khả thi rồi, em nhất định không có vấn đề gì đâu, yên tâm.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Thịnh Vô Ngung đứng dậy nắm tay y, “Tối nay ăn gì vậy?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Thì là trong vườn rau vẫn còn rất tươi, em làm cá thì là, canh thịt bò củ cải, kết hợp với sốt Aioli(*), hương vị rất ngon. Vừa này em thử rồi, món này vị cực độc đáo, món sốt này là em học từ đầu bếp ở Garan, cảm thấy rất tuyệt.”

(*) Còn gọi là sốt tỏi đặc, món sốt dễ chế biến nổi tiếng của Pháp. Thành phần chính là lòng đỏ trứng gà béo ngậy, đánh đều với dầu oliu, thêm vào thật nhiều tỏi tươi băm nhuyễn, muối. Chỉ cần đánh đều tay đến khi có được hỗn hợp sệt, mịn vô cùng hấp dẫn là bạn đã hoàn thành món nước sốt giản dị mà diệu kỳ Aioli.

Nông Trường Lung Chùng Núi-Chương 91

Bọn họ đi tới gần bàn ăn, Thịnh Vô Ngung nhìn thử, đầy hứng thú hỏi: “Sốt

Aioli làm thế nào?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Tôi nướng chín, dầu ô liu cùng lòng đỏ trứng tươi khuấy đều, nhỏ thêm vài giọt giấm và nước chanh, hạt tiêu, gia vị là được, hương vị thật sự rất ổn áp.”

Thịnh Vô Ngung thấy y nhắc đến nấu ăn là say sưa thích chí, còn nhắc đến thi nghiên cứu thì mặt mày ủ dột, quả thực anh không nhịn được cười, nhưng cũng không nhắc đến, chỉ cầm đũa ném thử miếng cá, hỏi: “Cá thì là, là cá hấp với thì là sao?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, trên dưới đều lót đầy thì là, hấp xong thì xối dầu sôi, ngon lắm, còn có gà cay nướng ớt, đợi em bê ra cho.”

Nông Trường Lung Chừng Núi-Chương 91

Y gỡ một chiếc đùi gà ra chấm đấm sốt Aioli rồi đưa cho Thịnh Vô Ngung, lại múc canh cho anh, nói: “Ngày mai em xối lại hết vườn rau một lần, trồng một ít rau mùa đông, thêm cả ít rau cải nữa, anh thích ăn gì không, em trồng luôn một thể. Sáng mai trước khi đi chợ em sẽ ướp sốt sẵn, sắp đến mùa đông rồi, chúng ta phải tích trữ ít đồ ăn.”

Y hết sức phấn khởi, “Lát nữa ăn xong chúng ta lên núi xem cây hương phi và sơn trà em trồng đi, xem chúng lớn thế nào rồi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Được, khi tản bộ tiện thể học mấy từ vựng luôn.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Y nhìn Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung nhịn cười, Huyền Hiểu Đông chợt nhận ra, gõ đũa lên mu bàn tay anh, “Thịnh Vô Ngung tiên sinh, sao anh lại trở nên xấu xa thế này?”

Thịnh Vô Ngung không nhịn cười nổi nữa, cầm thìa ăn canh, “Ai bảo em biểu hiện rõ ràng vậy chứ, cứ nhắc đến việc học là né tránh ánh mắt. Yên tâm, tôi giúp em, nhất định không khó khăn gì đâu, nhé?”

Huyền Hiểu Đông cũng húp vài ngụm canh, một lát sau nói: “Trước đây có người nói với em, học tập nào có vui sướng, học tập vốn dĩ rất đau khổ, thế nhưng nếu muốn nhận được khen thưởng, càng tích trữ lâu dài sự đau khổ thì phần thưởng mới càng ngọt ngào và có giá trị hưởng thụ.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Nói vậy cũng đúng, nhưng nếu quả thật học tập mang đến cho em sự đau khổ quá lớn thì chúng tớ em không có thiên phú, không phù hợp. Học tập là phải được hưởng thụ.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em cảm thấy mình thuộc về loại học tập không có thiên phú...”

Thịnh Vô Ngung nói rất chắc chắn, “Không phải, em rất thông minh, nấu ăn trông trọt bắn súng, em đều học hỏi được rất nhanh, hơn nữa còn có sự tập trung và nỗ lực hiếm thấy. Chỉ là em chưa tìm ra được phương pháp thôi, trong đầu em vẫn luôn khắc ghi sự đau đớn không tháo gỡ được, em không ngừng nhớ đến sự thống khổ khi bị phủ định, bị đả kích, bị chê bai thời còn đi học, cho nên em cảm thấy việc học rất khó khăn với mình. Em cảm thấy tắc trở, buồn bã rồi nhanh chóng từ bỏ, em không nhớ đến cảm giác thành công và vui sướng khi giải quyết được vấn đề. Vậy nên tôi giúp em, để em lại được tận hưởng niềm vui trong học tập một lần nữa.”

Huyền Hiểu Đông: “...” Mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng y vẫn cảm thấy điều này thật đỉnh!

Hai người ăn xong thì thu dọn bát đĩa, thông thả đi dạo lên núi. Tiểu Hắc bám theo gót chân bọn họ, chạy hùng hục theo sau.

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung vẫn không yêu cầu Huyền Hiểu Đông vừa đi vừa học thuộc từ vựng, chỉ nắm lấy tay y khoan thai đi dạo trên đường núi. Gió khuya thổi rất mát mẻ, suốt quãng đường Huyền Hiểu Đông chỉ các loài cây cho anh nhìn, “Mùa đông năm nay cố gắng xử lý xong, sang năm có lẽ cây hương phỉ sẽ phát triển rất nhiều, mọc mãi mãi về sau luôn.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, đến lúc đó đợi em xào cho tôi ăn.”

Huyền Hiểu Đông bật cười, “Hửm? Chủ yếu là vì mang bán lấy tiền, lúc gieo trồng em đã nghĩ đợi chúng lớn rồi ra quả, hàng năm mình sẽ đều có thu hoạch, rất dễ dàng.” Bỗng nhiên y nắm lấy tay Thịnh Vô Ngung, “Đợi đến khi chúng ta già không kiếm được tiền nữa thì có thể dựa vào những cây này mà kiếm tiền.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Em nói đúng lắm, em suy tính được thế này cũng chu đáo thật.”

Huyền Hiểu Đông hơi tiu nghỉu, đứng dưới tán cây sờ lên thân cây, “Lúc giải ngũ em đã từng định ở ngọn núi này đến già, từ trước tới nay em chưa từng nghĩ tới...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Chưa từng nghĩ tới gì?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Chưa từng nghĩ tới sẽ có người bên em đến già.” Một khi nghĩ tới điều này là y lại cảm thấy chua xót trong lòng.

Thịnh Vô Ngung đan mười ngón tay với y, cười nói: “VẬY ĐÊM NAY... KHÔNG CHIA PHÒNG NỮA NHÉ?” Từ buổi sáng Huyền Hiểu Đông đã chuyển hết hành lý về phòng của mình, rõ ràng vẫn còn nhớ phải tuân theo lời dặn của bác sĩ, đúng là quá nghiêm khắc.

Huyền Hiểu Đông nghiêm mặt nói: “Mấy ngày nay anh mệt mỏi, phải nghỉ ngơi thật tốt, em sẽ đọc sách một mình.”

Thịnh Vô Ngung cười, cũng không khăng khăng nữa, “Hiếm khi được về, em đừng vội đọc sách. Chúng ta chơi game đi, lâu rồi không chơi, tôi hơi nhớ đảo của chúng ta.”

Huyền Hiểu Đông đã quên mất lần đầu tiên bị Thịnh Vô Ngung dụ dỗ cũng là lúc đang chơi game, y vẫn chưa nhớ ra, lơ mơ nói: “VẬY ĐƯỢC, lát nữa tắm xong hai ta đấu đoàn đội mấy trận đi.”

Thịnh Vô Ngung khẽ cười, đôi mắt tựa như vì sao, “ĐƯỢC.”

Anh kéo tay Huyền Hiểu Đông lên môi mình rồi hôn một cái, lại hôn y thêm cái nữa, Huyền Hiểu Đông hơi giật mình ngoảnh mặt đi, “Trời còn chưa tối mà...”

Chương 92

Sớm tinh mơ cuối thu, trời vẫn còn tối, Huyền Hiểu Đông đã tỉnh rồi, đập vào mắt y vẫn là gương mặt đang nhắm mắt say ngủ của Thịnh Vô Ngung. Y kéo chăn đắp kín cho anh, còn mình thì lặng lẽ xuống giường.

Tối hôm qua chơi game, cuối cùng lại biến thành ngủ chung với nhau. Tuy Thịnh Vô Ngung cũng không làm gì, chỉ nói thích được ngủ chung, cảm thấy ôm rất thoải mái, chân cũng không còn đau như thế nữa... Nói thì nói như thế, cuối cùng bọn họ vẫn ngủ cùng phòng cùng giường với nhau.

Xem ra vụ chia phòng này hơi gian nan. Huyền Hiểu Đông thức dậy, mang cục bột đã trộn sẵn tối hôm qua ra nhào, làm bánh bao và bánh màn thầu hấp, tiện tay chiên thêm một ít bánh quẩy thì là, khởi động máy làm sữa đậu nành, cho Tiểu Bố và Tiểu Hắc ăn, sau đó cầm cuốc đi xới đất ở vườn rau trước nhà.

Đến khi Thịnh Vô Ngung thức dậy ra ngoài thì đã không thấy Huyền Hiểu Đông đâu cả, đất trong vườn rau đều đã được xới tung lên. Trên bàn ăn có bày thức ăn, anh biết nhất định Huyền Hiểu Đông không lên núi thì cũng lên trấn, bèn tự rót cho mình một cốc sữa đậu nành thơm thả uống, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông lái con xe mô-tô của y trở về nhanh như chớp. Tiểu Hắc phi ra ngoài cổng, kêu ư ử chạy xung quanh giỏ thức ăn gắn sau xe.

Thịnh Vô Ngung cười hỏi: “Em mua gì vậy?”

Huyền Hiểu Đông nói là một giỏ đào rất đẹp, đưa cho anh xem, “Anh ăn một quả không? Giòn ngọt lắm, em định làm một ít sốt đào, mùa đông ăn được.”

Những ngón tay thon dài trắng trẻo của Thịnh Vô Ngung cầm một quả đào,

lông mi anh sụp xuống, trông anh rất điển trai giữa ánh mặt trời sớm tinh mơ. Nhất thời Huyền Hiểu Đông lại hơi mềm lòng muốn tha thứ cho sự ham vui tối qua của anh, không kìm được chỉ muốn lấy lòng anh, lại tìm bộ óc heo đưa cho anh xem, “Anh ăn sáng chưa? Đúng lúc em thấy người ta đang mổ lợn nên mua một bộ óc heo tươi, lát em hấp óc heo cho anh ăn.”

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, “Tôi vẫn luôn muốn hỏi, sao em cứ thích cho tôi ăn óc heo vậy? Trước đây tôi đã muốn hỏi rồi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Anh uống thuốc có tác dụng phụ rất lớn, em thấy anh bị rụng tóc... Hơn nữa óc heo của lợn vừa mổ cực kỳ tốt! Nhiều người tranh nhau lắm đó, không vội vã chớp lấy thì chưa chắc đã mua được đâu.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Huyền Hiểu Đông vẫn còn chưa nhận ra, hờn hờ nói: “Anh xem này, vừa này em còn mua một túi mè, cực kỳ ngon, em làm kẹo mè viên a giao(*) cho anh ăn.”

(*) A giao là một bài thuốc được sản xuất tại tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc, là kẹo nấu với da lừa, có vị hơi ngọt, trị được rất nhiều bệnh, trong đó có bệnh rụng tóc.

Thịnh Vô Ngung chỉ cảm thấy đỉnh đầu phảng phất lạnh lẽo, bây giờ anh muốn tìm một tấm gương để soi. Rõ ràng buổi sáng chải đầu anh vẫn hào hoa phong nhã lắm mà, sao người thương đã lo lắng cho lượng tóc của anh rồi?

Huyền Hiểu Đông xách hết những giỏ thức ăn treo trên xe mô-tô vào trong bếp, lại cười khế thò đầu ra hỏi anh: “Trứng muối hấp được không anh? Hay là anh muốn ăn ngọt? Ngọt có thể dùng đường đỏ.”

Thịnh Vô Ngung sờ tóc trước trán, bé Tiểu Bó đang nằm bò trên lan can bên cạnh, thô bạo túm lông mè mấy lần liền, giận hờn nói: “MẶn.”

Huyền Hiểu Đông đáp một tiếng, đổ nước sôi rào rào rửa óc heo rồi thật sự

mang đi hấp, còn vui vẻ vừa làm vừa huýt sáo.

Thịnh Vô Ngung ngồi về bàn ăn, đặt Tiểu Bó trên đầu gối, Tiểu Bó lập tức bất mãn nhảy xuống đất, gầm gừ vài tiếng, tao nhả lặc bộ lông. Anh cầm điện thoại ra ngoài, lại nhấn vào group chat gia đình hạnh phúc một câu hỏi khiến người ta tỉnh ngủ, “Ngài Thịnh nhà chúng ta có gen trội đầu không vậy?”

Thịnh Phù Vân là người nhảy ra trả lời trước tiên, tốc độ cực nhanh, “Đương nhiên là không! Đầu bó có rất rất nhiều tóc nhá! Ông nội con cũng không trội đầu!”

Lư Nhất Vy lại nói: “Hình như đúng là đường chân tóc của ông Thịnh đây hơi bị thụt vào, vàng trán sáng sữa hẫ ra. Đúng rồi phải chú ý thêm, có phải bố con nên đến bệnh viện kê một ít thuốc bồi bổ để phòng ngừa rắc rối phát sinh không?”

Thịnh Lỗi Lỗi trả lời rất nhanh: “Cháu biết một chuyên gia chuyên trị trội đầu, ông nội ơi, có cần cháu hẹn giúp ông không?”

Thịnh Phù Vân cả giận, “Vớ vẩn! Ông hoàn toàn không trội đầu nhá!”

Thịnh Sa Sa lại hỏi Thịnh Vô Ngung, “Sao hôm nay chú nhỏ lại đột nhiên hỏi vụ này thế ạ? Có phải chú Hiểu Đông của cháu rất quan tâm không?”

Thịnh Vô Ngung chậm rãi đáp: “Sáng nay Hiểu Đông hấp óc heo cho chú, chú thấy em ấy thả thêm vài mẩu thiên ma... Em ấy bảo hình như thuốc chú uống có tác dụng phụ gây rụng tóc, cho nên muốn phòng ngừa trước... Đã vậy Hiểu Đông còn mua nửa cân mè(*), nói đúng lúc lần trước chị dâu thứ cho nửa cân a giao, vừa hay làm luôn kẹo mè viên a giao.”

(*) Mè có tác dụng chống rụng tóc.

Chị dâu thứ hớn hờ nói: “A giao tốt lắm đấy! Có tác dụng bổ khí huyết! Chị làm nửa cân cho Nguyên Tú bổ khí sau sinh, bây giờ lông mi lông mày với tóc con bé đều đen nhánh, Hiểu Đông biết chăm sóc thật.”

Thịnh Hỉ Hỉ nói: “Hì hì, rõ ràng chú nhỏ đang khoe khoang, tóc chú nhỏ khỏe đẹp lắm mà, cực kỳ đẹp trai luôn, anh Hiếu Đông đang quan tâm chú đấy.”

Thịnh Sa Sa: “Cháu cũng muốn ăn kẹo mè viên! Hỉ Hỉ, là chú Hiếu Đông.”

Chung Nguyên Tú lại hỏi: “Sao còn không kéo chú Hiếu Đông vào group chat đi ạ?”

Thịnh Vô Ngung: “... Điện thoại của em ấy chỉ dùng cho việc nghe gọi, không dùng mấy tài khoản mạng xã hội...”

Mọi người: “...”

Thịnh Sa Sa nói: “Anh Hiếu Đông thật sự rất tuyệt luôn ấy! Phải làm sao mới có thể tìm được một người bạn trai giỏi giang khéo léo như thế chứ? Hâm mộ chú nhỏ!”

Thịnh Hỉ Hỉ sửa lại: “Từ từ, Sa Sa chị cũng gọi sai rồi, phải nói là nhờ có anh Hiếu Đông mà chúng ta mới được cảm nhận chân thực sự thân thiết hòa đồng của tuổi trẻ, không giống cảm giác cao cao tại thượng của chú nhỏ.”

Thịnh Vô Ngung: *Mím cười*

Lê Khải bỗng nhiên nháy ra, “Tháng sau anh về nước rồi, đến lúc đó anh đến chỗ chú nhỏ ở mấy hôm, thèm đồ ăn bình dân quá.”

Thịnh Vô Ngung im lặng giả chết.

Thịnh Sa Sa: “Anh, người ta đang tuần trăng mật mà! Ý đồ của anh xấu xa quá đi!”

Lê Khải: “Tuần trăng mật cái gì chứ, chú nhỏ với Hiếu Đông ở Garan cũng vài tháng trời đó! Còn tuần trăng mật gì hả! Thật ra Hiếu Đông có tài khoản mạng xã hội đấy, anh còn biết cậu ấy thêm cả Chủ Nhược Chuyết, nhưng

mà chắc là đăng nhập bằng máy tính, hẳn là chỉ truy cập lúc chơi game thôi. Anh cũng thêm cậu ấy nè, vốn dĩ từ đầu chú nhỏ chưa từng thêm tài khoản mạng xã hội của cậu ấy, lát nữa để anh kéo Hiếu Đông vào group chat.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Thịnh Vô Ngung chặn Lê Khải nói.

Thịnh Sa Sa cười lớn tiếng, “Ha ha ha ha chú nhỏ không phải chứ, từ trước tới nay chú chưa bao giờ thêm tài khoản mạng xã hội của chú Hiếu Đông sao?”

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nói: “Ngày nào bọn chú cũng ở bên nhau, có gì thì mặt đối mặt nói, thêm tài khoản mạng xã hội làm gì?”

Thịnh Lỗi Lỗi nhảy ra, trung thành nịnh nọt, “Đúng đó, tình cảm của chú nhỏ và anh Hiếu Đông siêu tốt, chú nhỏ, cháu cũng sắp nghỉ phép cuối năm rồi, hay cháu cũng qua ở cùng chú ha?”

Thịnh Vô Ngung mặt không cảm xúc tắt cuộc trò chuyện trong nhóm, toàn là những con người xấu xa muốn đến ăn chực cơm.

Chương 93

Chanh xanh cắt ra vắt nước, lọc hạt, để riêng ra bát thủy tinh dự phòng.

Đào bóc vỏ bỏ hạt, thái thành miếng, bỏ vào nồi nấu như khuấy lên, sau đó từ từ cho thêm nước chanh, đường mạch nha, đường phèn, mật ong, vẫn khuấy liên tục.

Cuối cùng cất vào trong lọ thủy tinh, lấy một ít ra chén nhỏ đặt lên bàn ăn, là món mứt hoa quả màu hạnh ấm áp dịu dàng, sền sệt mỡ màng, óng ánh long lanh.

Huyền Hiểu Đông cầm thìa múc một muỗng mứt đút lên miệng Thịnh Vô Ngung, Thịnh Vô Ngung nếm thử, vị thơm ngọt riêng biệt của đào tràn ra trong khoang miệng, ngọt đậm như mật, nhu hòa mềm mỏng trơn tuột, không khỏi khen: “Hương vị ngon lắm.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Không tệ ha? Pha với nước uống cũng ngon, chỉ là ngọt hơn một chút so với mứt bưởi và trần bì, hơn nữa cái này không để được lâu, để lâu là có mùi rượu. Chúng ta ăn sớm, hoặc là làm bánh mứt đào dẻo lạnh, hoặc là bánh kem mứt đào ngàn lớp.”

Thịnh Vô Ngung nghĩ ngợi, nói: “Ý tưởng hay đấy.”

Huyền Hiểu Đông nóng lòng muốn thử, Thịnh Vô Ngung nói: “Nhưng mà chúng ta ôn tập trước đã.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Hai người trở về phòng làm việc, Thịnh Vô Ngung mang sách ngữ pháp đến, giảng lại từ đầu tới cuối nền tảng cho Huyền Hiểu Đông thật mạch lạc.

Trí nhớ của Huyền Hiểu Đông vẫn rất tốt, tuy nghe giảng không hiểu hết, thế nhưng nhắc lại vẫn có thể đúng đến tám, chín phần mười. Thịnh Vô Ngung hết sức hài lòng, “Xem ra ký ức ngắn hạn của em rất mạnh, làm tiếp những đề mà tôi giao cho em để củng cố là em có thể hiểu được thôi.”

Anh lục ra một bộ đề thật đưa cho Huyền Hiểu Đông làm, sau đó đứng dậy lên máy chạy bộ thông thả tập luyện.

Huyền Hiểu Đông cứ làm được vài câu là ngó sang chỗ anh, thêm được vài câu nữa vẫn lại nhìn sang anh. Ánh mặt trời cuối thu không còn gay gắt nữa, căn phòng này vốn dĩ đã được thông liền với nhau, cực kỳ rộng rãi, nửa mặt chái nhà đều là kính, làm tôn lên phong cảnh núi rừng ở phía sau. Thịnh Vô Ngung chỉ mặc quần soóc và áo phông ngắn, chậm rãi đi bộ, bắp thịt trắng trẻo thả lỏng nhấp nhô, mồ hôi chảy trên da thịt lấp lóe như tia chớp.

Đúng là một người đàn ông vừa cao lớn vừa đẹp trai.

Trước đó Thịnh Vô Ngung còn vừa đi bộ vừa nghe nhạc trên màn hình điện tử, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Huyền Hiểu Đông. Đến khi đã tập được nửa tiếng, anh tắt nhạc, quay đầu nhìn y, bất đắc dĩ nói: “Em tập trung làm bài đi, cứ nhìn tôi mãi làm gì?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Là anh nói mà, muốn che phủ những ký ức thống khổ thì em phải cố gắng dùng cảm giác vui vẻ và thành công khi thấy anh để bao trùm ký ức học tập đau khổ.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Hay, nghe có lý!

Huyền Hiểu Đông đứng dậy đi ra ngoài chốc lát, cầm một ly sữa chuối vào cho anh, bên trong còn bỏ một ít chuối lạnh, mang theo cảm giác mát mẻ nhưng cũng không quá buốt.

Thịnh Vô Ngung uống mấy ngụm, cầm khăn mặt lau, ngó sang nhìn thử,

thấy y mới làm được nửa mặt thì nói: “Tôi đi bơi đây.”

Huyền Hiểu Đông nói “Được”, tay cầm màn hình điện tử đứng dậy, thoạt nhìn là muốn đi theo anh.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, “Em sốt sáng vậy à?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Em muốn xem, an toàn là số một.”

Hai người cùng đi đến bể bơi lộ thiên ở nhà kho phía sau, Huyền Hiểu Đông ngồi dưới mái hiên, thấy thiết kế vô cùng chu đáo. Chỗ này cũng đặt cả tủ lạnh, cất khá nhiều nước và sữa, y cũng cầm một chai sữa vừa uống vừa dõi mắt Thịnh Vô Ngung nhảy xuống bể bơi lội, vừa giải đề.

Đến khi Huyền Hiểu Đông làm xong một bộ đề nữa, y không thể chờ được nữa mà cởi quần áo, cũng nhảy vào trong nước, bơi về phía Thịnh Vô Ngung.

Thật ra Thịnh Vô Ngung đã bơi hơi gắng sức, vẫn luôn đỡ lấy dây thừng nổi chậm rãi bơi, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông bơi qua thì không nhịn được cười, “Chắc em không phải vì muốn nhanh xuống bể mà làm bài thi lung tung chứ?”

Huyền Hiểu Đông thuận miệng nói: “Đúng vậy, ba dài một ngắn chọn ngắn nhất, ba ngắn một dài chọn dài nhất, dài ngắn như nhau thì chọn C.”

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, sờ lên cánh tay Huyền Hiểu Đông, Huyền Hiểu Đông hỏi: “Sao thế anh?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Không ngờ dấu vết hôm tân hôn vẫn còn ở đây.”

Huyền Hiểu Đông ngần ra, lườm anh một cái, xoay người thoải mái bơi vài vòng rồi quay đầu đuối anh lên bờ, “Được rồi, lượng vận động hôm nay của anh đủ rồi đó, mau đi lên nghỉ ngơi một lát đi. Em làm bữa trưa cho anh, hôm nay em mua ít măng thu, buổi trưa xào cho anh ăn.”

Thịnh Vô Ngung biết rõ bây giờ y giám sát anh rất là chặt chẽ, cười nghe lời lên bờ, nhưng mà trước khi lên bờ vẫn cùng Huyền Hiểu Đông trao nhau một cái hôn bên thành bể ướt đẫm.

Ánh mặt trời giữa trưa khá chói chang, tia khúc xạ đọng đưa trên làn nước trong bể. Huyền Hiểu Đông ấn bả vai Thịnh Vô Ngung, gân xanh nổi lên trên huyết thái dương, y bị anh chặn lại hôn rất lâu, hai người mới thở hồng hộc lên bờ.

Thịnh Vô Ngung cầm khăn tắm bọc thân dưới lại, trước khi đi còn cầm màn hình điện tử mà Huyền Hiểu Đông làm bài thi lên, “Tôi xem thử em làm sai chỗ nào—Ái chà, thế mà cũng thi được hơn 70 điểm lận.” Huyền Hiểu Đông mở hệ thống tự làm sạch bể, nhìn qua gương thấy môi mình đỏ như máu, đến cả mắt và cổ cũng đỏ hồng, vô thức sờ lên môi mình, cảm giác cứ tiết chế thế này thì có khi bản thân y cũng ghen đến bệnh mất. Sao trước đây y lại có thể tự tin sống một thân một mình ở nông trường đến già vậy?

Thịnh Vô Ngung đi dép khoan thai trở về, da thịt trắng như phát sáng dưới ánh mặt trời.

Huyền Hiểu Đông thở dài đi theo, tiện đường còn nhỏ một bó ngải cứu lớn, chuẩn bị tối nay nấu nước cho Thịnh Vô Ngung ngâm mình tắm.

Buổi trưa ăn mì măng, kết hợp với cá muối chiên. Trong canh có một ít thịt muối, vừa mỡ màng vừa ngon miệng, Thịnh Vô Ngung ăn được vài miếng thì bỗng nhiên nhận ra, “Đây có phải chân giò lợn đen hun khói mua ở Garan không?”

Huyền Hiểu Đông bật cười, “Xem ra lưỡi anh vẫn rất nhạy bén, chuẩn đó, là chân giò hun khói loại xịn thái thành miếng, nấu theo cách truyền thống của chúng ta, xào với măng sợi cũng không tồi, hôm nào em nấu canh tiếp.”

Thịnh Vô Ngung cười, “Lê Khải nói tháng sau về nước, muốn đến chỗ này ăn chút đồ ăn thường ngày của em, em làm món này cho anh ta đi, để cho anh ta đau lòng.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Anh ấy về nước sao? Vậy để em gửi anh ấy ít đồ mang về, cảm giác làm món này ăn kết hợp với những món khác sẽ rất ngon.”

Thịnh Vô Ngung chua xót nói: “Tài khoản mạng xã hội của em thêm nhiều người nhỉ, thêm anh ta lúc nào vậy?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Chẳng phải chính là hôm anh mua màn hình điện tử mới đó sao? Em đang đọc sách, anh ấy thấy vậy nên bảo em tải ứng dụng mạng xã hội, để cho em thêm anh ấy.”

Thịnh Vô Ngung: “Sao em không thêm tôi?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Lát nữa anh thêm là được mà, chẳng phải màn hình điện tử ở trong tay anh sao? Lát anh tự thêm, hôm nào cũng gặp nhau thì cần gì dùng cái đó.”

Thịnh Vô Ngung hài lòng, “Ừm.”

Ăn no sau khi vận động xong, buổi trưa Thịnh Vô Ngung vô cùng buồn ngủ, bèn trở về phòng chớp mắt một lát. Huyền Hiểu Đông lại rất dòi dào tinh lực, vác cuốc đi xới đất vườn rau một lần, tìm mấy loài cây dùng để ngâm mình, định bụng chạng vạng chuẩn bị gieo trồng. Sau đó y cầm cuốc lên núi, tưới nước cho những cây đã trồng trước đây, trước khi đi còn tạt qua xem vườn thuốc. May mà lúc đó y trồng vườn thuốc, phần lớn những cây thân mềm đều thu hoạch được rồi, chỉ để lại một ít những loài tự phát triển được, ấy vậy mà chúng tự lớn cũng tốt lắm.

Huyền Hiểu Đông là người không chịu nổi rảnh rỗi, dọn dẹp từ trên xuống dưới một lượt, lúc về đến nhà thì Thịnh Vô Ngung cũng vừa ngủ trưa dậy, đang cầm màn hình điện tử của y chăm bài thi, nhìn thấy y về, anh bèn vẫy tay gọi: “Qua đây tôi giảng đề cho em một lần.”

Thịnh Vô Ngung giảng kỹ lại từng câu một cho Huyền Hiểu Đông, lại đổi mới bài thi rồi đưa cho y, “Bây giờ em làm lại một lần nữa từ đầu đến cuối, tôi canh thời gian.”

Huyền Hiểu Đông cầm bút điện tử đi tới, làm lại từng câu một, cuối cùng cũng có thể thi được 96 điểm, sai hai câu thì Thịnh Vô Ngung giảng lại cho y một lần nữa, cuối cùng bộ đề này mới coi như xong.

Huyền Hiểu Đông cảm giác làm bài kiểu này hình như cũng rất thú vị, “Đây là luyện đề sao?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đúng, tụi em luyện chưa chắc đã có động lực, tôi giúp em luyện, mỗi ngày một bộ thì sẽ mau chóng ổn thôi.” Anh chậm rãi quay trở lại trang chủ, “Tôi mở tài khoản của em kết bạn nhé?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm.”

Thịnh Vô Ngung vừa nhấn mở, vô số tin nhắn bật ra ngoài.

Thịnh Vô Ngung: “...”

Cũng được hoan nghênh quá nhỉ!

Anh liếc sang Huyền Hiểu Đông, thấy y vẫn thản nhiên thì ấn mở từng tin một trước mặt y. Chủ Nhược Chuyết gửi tới đủ loại ảnh chụp, là tin tức ở Hoàn Kinh, cuối cùng có một đoạn là: “À nhờ được tham gia đọc diễn văn chúc phúc ở đám cưới của hai người, gần đây tôi cũng nỗ lực trong việc kinh doanh, ông nội đối xử với tôi tình cảm lắm luôn. Tên đại ngốc Chủ Nhược Minh nhìn thấy nóng cả mắt mà thèm chết, ha ha ha, anh ta tưởng không lộ điểm yếu là tôi không biết sao? Vụ vườn chuối tiêu năm đấy, trăm phần trăm là do ông làm!”

“Lần này cũng đòi xây vườn quýt, trồng một đồng quýt xanh đến cả ăn cũng không nổi, học đòi văn vẻ, tưởng rằng ông sẽ thích. Ha ha ha ha, thật ra ông cũng cảm thấy anh ta nghịch vợ nghịch vắn, chỉ tạo điều kiện động viên tí thôi. Tôi thấy cái câu lạc bộ Vườn Quýt kia của anh ta không trụ nổi bao lâu đâu, tiền đều thả vào nước cả rồi ha ha ha ha ha, lão giận lắm đó!”

“À mà nhắc mới nhớ, tôi sắp sửa đi thăm vườn chuối tiêu, tiện thể thăm anh

và Vô Ngung luôn. Có gì cần tôi mang giúp từ Hoàn Kinh về không?”

Thịnh Vô Ngung nghiêng răng, Huyền Hiểu Đông đáp lời: “Được, gần đây tôi đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, hơi bận.”

Chủ Nhược Chuyết nhanh chóng trả lời tin nhắn, “Thật sao? Có sếp Thịnh ở cùng anh, nhất định không có vấn đề gì đâu!”

Thịnh Vô Ngung cắn răng, Huyền Hiểu Đông lại nhin cười nhấn mở thêm cái nữa, là La Yên: “Anh Hiểu Đông, bị đám cưới của anh cảm hóa rồi nè, em cũng quyết định cuối năm kết hôn với Lý Lực, bọn em đang bắt đầu chuẩn bị thủ tục rồi, dự định cũng định cư ở Tỉnh Hải. Đến lúc đó anh và ngài Thịnh rảnh rồi nhớ đến đám cưới nhé. Thấy hai người trong hôn lễ làm em bắt đầu hi vọng vào hôn nhân và tình yêu!”

Huyền Hiểu Đông đáp lại: “Chúc mừng! Nhất định phải hạnh phúc đấy!”

Tiếp theo là tin nhắn của Nghiêm Duệ Phong, hắn gửi tới toàn là nội dung cuộc thi và thông tin hướng dẫn của Học viện Lục quân Tỉnh Hải, không có một chút chuyện cá nhân nào cả. Huyền Hiểu Đông trả lời: “Cảm ơn!”

Nghiêm Duệ Phong đáp lại: “Không cần, đến lúc đó tôi cũng là giám khảo phỏng vấn, chúc cậu mau chóng vượt qua bài thi viết.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Tin nhắn cuối cùng là Lê Khải, anh ta vô cùng ranh mãnh nhấn lại: “Óc heo, anh cũng muốn ăn! Muốn nướng! Thêm ớt với tí tía tô! Ngon!”

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, “Sao anh ấy biết hôm nay anh ăn óc heo nhỉ?”

Thịnh Vô Ngung nhanh chóng dùng tài khoản của Huyền Hiểu Đông tự thêm mình, sau đó kéo y vào nhóm chat “Gia đình hạnh phúc”.

Trong nhóm chat nhanh chóng nhảy lên làn sóng chào mừng.

Thịnh Lỗi Lỗi tiên phong: “Chào mừng chào mừng! Chào chú Hiếu Đông!”

Phía dưới nhanh chóng xuất hiện hàng ngũ đang nhập.

Huyền Hiếu Đông cười đáp: “Chào mọi người, con chào bố mẹ.”

Thịnh Phù Vân xông ra nhanh lẹ, phát lì xì 8888 tệ.

Lư Nhất Vy cũng đuổi kịp theo, phát lì xì 9999 tệ.

Tiền lì xì nhanh chóng bị cướp bằng tốc độ ánh sáng, Thịnh Vô Ngung cũng nhanh tay giành cho Huyền Hiếu Đông một bao, sau đó anh lại lấy màn hình điện tử của mình phát ra lì xì 1314 tệ(*). Lê Khải tự dưng nhảy ra, “Lỗi thời quá đi, chú nhỏ~”

(*) 1314 là một mật mã tình yêu được nhiều bạn trẻ sử dụng với ý nghĩa là “suốt đời suốt kiếp” hay “trọn đời trọn kiếp”. Bởi trong tiếng Trung, số 1314 viết là 一生一世, có phát âm là yīshēng yīshì, mang nghĩa là suốt đời.

Thịnh Vô Ngung cấm Lê Khải nói trong 24 giờ.

Huyền Hiếu Đông nín cười, “Chủ tịch Thịnh, hình tượng, hình tượng của anh.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Đừng để ý đến anh ta, tối nay ăn gì? Tôi chụp ảnh cho bọn họ thèm.”

Huyền Hiếu Đông nói: “Tôm rang trà, canh vịt lá sen, còn có hai con chim bồ câu nướng nữa.”

Hai người đặt màn hình điện tử xuống ra ngoài nấu cơm, Thịnh Vô Ngung nhìn thấy có thứ gì đó đang ngâm nước ngoài vườn, “Đó là gì vậy?”

Huyền Hiếu Đông nói: “Hạt giống xà lách và măng tây, ngâm vào nước sẽ lớn nhanh, rất nhanh sẽ thu hoạch được mẻ rau tươi. Đợi ăn xong bữa tối em sẽ làm, anh có thấy mùi lá ngải ngửi rất thơm không? Lát nữa cho anh

ngâm mình tắm.”

Thịnh Vô Ngung thấy lúc nào y cũng dồi dào tinh lực không biết mệt là gì, kinh ngạc hỏi: “Em không mệt à?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Chùng đó sao mà mệt được, sáng mai em đi mua đàn gà con về, nuôi đến khi nào ăn Tết là vừa khéo. Ủm đúng rồi, thêm cả lạp xưởng và thịt muối khô nữa.”

Hai người ăn bữa tối, mặt trời đã lặn về phía Tây, hoàng hôn buông mình bao trùm lưng chừng núi. Thịnh Vô Ngung ngồi trên ghế mây dưới giàn nho, nhìn Huyền Hiểu Đông từ từ gieo hạt các loại rau, mầm tỏi, rau họ... xuống dưới đất, sau đó múc nước từ trong giếng tưới lên trên.

Những vì sao dần dần hiện rõ trên nền trời, trên ngọn núi phía xa xa đã bắt đầu vang lên tiếng đé kêu to lẫn trong cỏ, gió đêm thổi qua, năm tháng yên bình.

Chương 94

Bình thường Huyền Hiểu Đông hay dùng muối hạt to để rán bò bít tết, đôi khi thì dùng để làm gà hấp muối hoặc cua hấp muối, nhưng hôm nay y quyết định dùng để làm gà sấy khô.

Thời tiết khô mát, y mua được một đàn gà tre rừng cực kỳ ngon, bèn dùng muối rang hoa tiêu thật kỹ lưỡng. Sau khi mùi thơm tỏa ra, y nhồi kín vào bụng gà, lau rửa sạch sẽ tất cả gà rồi mang ra treo dưới mái hiên phơi khô.

Để lại một con dùng màng thực phẩm bọc kín lại cất vào tủ lạnh ướp cho thấm gia vị, làm gà cay, thịt gà căng mọng, ăn với cơm cực kỳ ngon.

Rời khỏi vườn nuôi để bán thịt trên trần, tiến vào khoảng sân cỏ rêu mọc chi chít giữa các khe đá, đàn gà con chui qua chui lại giữa vườn rau, mổ côn trùng sâu bọ khắp nơi.

Dưới mái hiên trước nhà có bày mấy chậu hoa lớn, không biết mấy chậu Ngu mỹ nhân(*) này được dời ra đây từ khi nào, thân cây mềm mại xanh biếc, yêu kiều thướt tha. Lúc Thịnh Vô Ngung nhìn thấy mấy chậu cây thì khóe mắt hơi giật giật, lờ đi phép ẩn dụ phía sau, ấn vào bộ đề mà Huyền Hiểu Đông làm lại, sắp xếp bài tập cho y, sau đó trở về phòng khách mở video cuộc họp.

(*) Ngu mỹ nhân còn được gọi là cây anh túc/cây thuốc phiện, ở đây tác giả đang chơi chữ. Ngu mỹ nhân [yúmǎirén] có các âm đọc giống mỹ nhân ngư [mǎirényú], chỉ khác thứ tự âm.

Nông Trường Lung Chùng Núi-Chương 94

Huyền Hiểu Đông thành thạo hoàn thành bài tập được giao, thấy Thịnh Vô

Ngung vẫn còn đang họp, bèn lái xe mô-tô ra chợ.

Dường như y muốn làm tất cả những món mới lạ cho Thịnh Vô Ngung ăn, cuộc sống đối với y mà nói bỗng nhiên nảy sinh bao điều thú vị. Mặc dù sống một mình cũng rất tốt, thế nhưng khi hai người chung sống với nhau, niềm vui sướng và thú vị này đã trở nên gấp đôi, thậm chí là vô hạn.

Y đi ngang ủy ban xã, chủ tịch xã Mạc A Mộc nhìn thấy y bèn gọi y trước cửa sổ, “Hiểu Đông? Cậu về nước rồi à? Chẳng phải lần trước bảo định ra nước ngoài sao?”

Huyền Hiểu Đông chống một chân lên đất, nhìn Mạc A Mộc qua ô cửa, “Chủ tịch xã, tôi về nước rồi, có chuyện gì không?”

Mạc A Mộc hỏi y: “Người phụ trách dự án sinh thái nông nghiệp lần trước của chúng ta tới, nói muốn thu mua núi rừng của cậu làm sân golf gì đó, định xây câu lạc bộ, nói đủ các thứ nào là cao cấp thế nào, kiếm tiền ra sao, cậu nằm yên cũng nhận được tiền. Tôi biết chắc chắn cậu không muốn, đó là do ông Huyền giữ lại cho cậu, bèn bảo cậu ra nước ngoài rồi không liên lạc được để thoái thác. Dù sao trên hợp đồng cũng ghi không bắt buộc, sáng nay tôi thấy bọn họ lại tới nữa rồi, chắc là lại đi tìm cậu nữa đây.”

Huyền Hiểu Đông khua tay, “Chú đừng lo, sẽ không cãi tạo đâu, hôm nào tới tìm chú tán gẫu.” Y lái xe mô-tô đi mất, cũng không bận tâm mấy, dù sao dự án này Thịnh Vô Ngung đã bàn giao lại, chắc là chủ quản dự án không biết rõ nội tình. Đến lúc đó bảo anh nói một tiếng là được, y cũng không lo lắng.

Y đi mua đài sen, dự định về sẽ làm gì đó cho Thịnh Vô Ngung ăn, lại quay sang xem thịt dê, bồi bổ vào mùa thu đúng là vừa khéo.

Ở nông trường lưng chừng núi bên này, một chiếc xe dừng trước hàng rào nhỏ của nông trường, mấy người đàn ông xuống xe, quan sát xung quanh. Một trợ lý nam trẻ tuổi cung kính nói: “Giám đốc Tổng, đây chính là mảnh đất mà Smith vừa ý, cứ như vậy mà bỏ trống thì tiếc lắm. Địa hình rất đẹp, có thể xây dựng sân golf cao cấp, vị trí lỗ golf sẽ cực kỳ hoàn hảo và đầy

tính thách thức. Đến lúc đó thậm chí có thể xem xét tổ chức giải đấu quốc tế ở đây, xây dựng câu lạc bộ cao cấp và hệ thống thành viên, triển vọng rất tốt.”

Giám đốc Tổng nói: “Dự án này vốn dĩ đã được ký lâu rồi, sao vẫn chưa bàn bạc xong? Do nông dân đòi được nhiều hơn sao?”

Trợ lý khúm núm, một chủ quản dự án khác bên cạnh cười giải thích: “Chủ yếu là vì lúc ký hợp đồng, rõ ràng nông dân đã cho chúng ta quyền tự chủ kinh doanh, nhưng bây giờ lại có một nhà không để cho bọn tôi triển khai, thôn dân bản địa đều nói cậu ta xuất ngoại rồi, không liên lạc được.”

Giám đốc Tổng cau mày, “Từ khi tôi tiếp quản bộ phận kế hoạch tới nay, hạng mục này vẫn không có doanh thu, hỏi đến thì chỉ nói là dự án dài hạn, không theo đuổi lợi ích và hiệu quả ngắn hạn. Dự án này có rất nhiều người, cứ rề rà trong tổ ăn chia tiền thưởng và hoa hồng, đúng là không còn gì để nói. Tuy chủ tịch Thịnh không có yêu cầu hiệu suất gì đối với bộ phận kế hoạch, nhưng chúng ta đều nhận lương cao, cũng nên có chút lương tâm. Ký một hợp đồng dài hạn lỏng lẻo như thế, đây là đang giúp đỡ người nghèo, thế nhưng giúp đỡ người nghèo vẫn có thể tạo ra hiệu quả và lợi ích, có phải là đôi bên cùng có lợi không? Sao ở nước ngoài lại không liên lạc được?”

Mấy người bên cạnh đều không dám thở mạnh, giám đốc Tổng nhìn cổng gỗ, “Nhìn qua trông có giống lâu rồi không có ai ở đâu?”

Hắn vừa vịn cổng gỗ đi đến nhìn, một đàn gà con lon ta lon ton chạy qua, vườn rau vừa được tưới tẩm vẫn còn ướt, một chú chó mực không biết xông ra từ đâu, goe nguẩy cái đuôi sủa ăng ẳng rất to về phía cổng gỗ.

Giám đốc Tổng: “...”

Hắn chỉ vào con chó kia, “Như này mà bảo không có người ở? Máy người đã đến thực địa chưa vậy? Nếu như không phải hôm nay tôi muốn đến xem, có phải mấy cậu ngay cả đến cũng không thèm đến, chỉ lên trấn hỏi bữa chủ tịch xã vài câu thôi là xong rồi đúng không? Người nào cũng lười biếng

đùn đẩy, chỉ muốn ăn lời thôi đúng không?”

Trợ lý yếu ớt biện giải: “Trước đó thật sự không có ai ở mà... Cũng không biết có phải họ vừa mới về không.”

Giám đốc Tổng hơi lên giọng: “Sự thật là ngay tại lúc này đang có người ở! Hạng mục này mà còn tiếp tục như vậy, việc cắt giảm nhân sự cũng không còn xa nữa đâu!”

Tiếng chó sủa bên trong bỗng dừng im bật, một người đàn ông xuất hiện, trong tay anh còn bế một chú mèo, đẩy cổng gỗ ra nhìn bọn họ, “Có việc gì sao?”

Mấy người họ đều ngậy người ra, mặc dù người đàn ông này chỉ mặc quần soóc và áo phông ngắn màu xám bạc rộng rãi trông hết sức bình thường, trong tay anh còn bế mèo, nhưng ánh mắt sắc bén này, giọng điệu lạnh nhạt này vẫn không thể cản trở họ nhận ra đây chính là chủ tịch Thịnh của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, người vừa mới cử hành hôn lễ mấy ngày trước đó.

Giám đốc Tổng run giọng: “Chủ tịch Thịnh?”

Thịnh Vô Ngung ngần ra, “Anh là?”

Giám đốc Tổng phẫn chấn, “Tôi là giám đốc bộ phận kế hoạch Tiểu Tổng, năm nay mới nhậm chức. Trước đó anh ở nước ngoài nên chưa kịp báo cáo công việc cho anh, trong cuộc họp video trước đó tôi đã tự giới thiệu bản thân, chắc do năm nay nhiều người mới quá...”

Thịnh Vô Ngung nghĩ ngợi, “À nhớ rồi, anh là Tổng Khánh Vũ. Giám đốc Tổng qua đây có việc gì sao?”

Giám đốc Tổng khiêm tốn nói: “Hôm nay tôi tới đây thực địa thành phố Tây Khê cho dự án nông nghiệp sinh thái. Chẳng phải chúng ta đã ký một hạng mục lớn ở đây sao, không ngờ lại có thể gặp được anh.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừ, hạng mục này là tôi bảo Đường Thanh Bình ký, triển khai cũng không tệ lắm.”

Tổng Khánh Vũ vội vàng nói: “Đúng rồi! Tôi đã xem qua dự án, kế hoạch trừ tính rất tốt, triển vọng cũng rất lớn. Đã nghe từ lâu giám đốc Đường làm việc rất hiệu quả nên tôi muốn học tập anh ấy, để có thể mau chóng dẫn dắt tổ kế hoạch càng ngày càng gặt hái được nhiều thành tích hơn.”

Thịnh Vô Ngung hỏi: “Vào ngồi chút không?”

Tổng Khánh Vũ biết điều nói: “Không cần không cần, chủ tịch Thịnh đang tỉnh dưỡng phải không? Nghe nói anh mới kết hôn, chúc anh tân hôn vui vẻ, sức khỏe phục hồi sớm.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, Tổng Khánh Vũ vội vàng nói: “Chủ tịch Thịnh, anh nghỉ ngơi đi, chúng tôi không quấy rầy nữa, đi chỗ khác xem.”

Thịnh Vô Ngung lại nghe thấy tiếng xe mô-tô vang lên, nhìn về phía đường núi, khóe miệng hơi mỉm cười, “Chồng tôi về rồi.”

Nhóm Tổng Khánh Vũ vừa quay đầu, Huyền Hiểu Đông đã chống chân nhìn bọn họ, lại nhìn sang Thịnh Vô Ngung, “Có khách à? Ở lại ăn trưa đã.”

Tổng Khánh Vũ vội vã cười nói: “Xin chào! Chúng tôi là nhân viên của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, lần này tới để khảo sát dự án, không ngờ tới đây lại gặp được chủ tịch Thịnh.”

Thịnh Vô Ngung có lòng tốt nhắc nhở, “Chồng tôi họ Huyền.”

Tổng Khánh Vũ lại vội vàng nói: “Chào Huyền tiên sinh.”

Huyền Hiểu Đông cười nói: “À, vừa nãy gặp được chủ tịch Mạc, nghe nói các anh định xây núi này thành sân golf?”

Tổng Khánh Vũ toát mồ hôi lưng, cười rạn rỡ, “Hiểu lầm hiểu lầm thôi, chúng tôi đi chỗ khác.”

Huyền Hiểu Đông lại cười nói: “Được, ở lại ăn trưa không?”

Tổng Khánh Vũ nào dám ở lại, vội vàng chuồn ra cửa, “Không cần không cần, chúng tôi còn dự án khác cần xem, tạm biệt chủ tịch Thịnh, tạm biệt Huyền tiên sinh!”

Thấy bọn họ lên xe, vẫy tay rời đi, Huyền Hiểu Đông buồn cười quay đầu nhìn Thịnh Vô Ngung, “Cấp dưới của anh sợ anh thật đấy, đến cả ăn một bữa cơm cũng không dám.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Em phải ôn tập mà, bọn họ cũng đâu thiếu nơi khác để ăn, sao lại phải phí thời gian giữ họ ở lại, với cả rõ ràng em sợ nhất là xã giao. Em làm bài tập xong chưa?”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, “Xong rồi, anh không thấy sao? Chẳng phải em vừa nhấn qua tài khoản mạng xã hội là em lên chợ à?”

Y vừa nói vừa đổ một rổ một đài sen ra, “Hạt sen này bóc ra để trưa nấu canh cho anh ăn.”

Thịnh Vô Ngung cười nhìn y dỡ hàng hóa từ trên xe mô-tô xuống, “Lại mua nhiều đồ rồi.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Những cái này không phải để ăn mà là mang đi trồng, trồng luôn bằng mầm cho tiện. Nhìn này, em còn lấy mấy dây leo tường vi và hoa tử đằng nữa, trồng phía sau nhà kho, đến lúc đó nó mọc leo lên sẽ rất đẹp.”

Thịnh Vô Ngung gật đầu, “Được.” Huyền Hiểu Đông lấy hoa giống ra đưa cho anh xem, “Cái này nè, người bán nói là giống rất tốt, đợi qua mùa đông năm nay, mùa xuân sang năm là sẽ mọc đầy hoa, nhất định sẽ cực kỳ đẹp.” Y lại nhắc cả tảng thịt lợn lên, “Anh xem, đây cũng là lợn đen, chúng ta nhồi lạp xưởng.”

Thịnh Vô Ngung thấy y tận hưởng cuộc sống như vậy, quả thật không nhin

được cười, “Đừng gấp gáp quá, đến lúc đó em phải đi học nghiên cứu thì làm sao đây?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Tĩnh Hải gần mà, với lại những loài hoa này cũng không cần chăm sóc... Ừm, mấy chậu mỹ nhân ngư đúng là cần tỉ mỉ hơn, phải chăm sóc kỹ lưỡng, đến lúc đó mang theo cũng tốt.”

Thịnh Vô Ngung hỏi: “Mỹ nhân ngư gì cơ?”

Huyền Hiểu Đông nhanh chóng sửa lại: “Hoa Ngư mỹ nhân.” Y giấu đầu hở đuôi lén lút liếc Thịnh Vô Ngung một cái, lại đi qua xem mấy chậu Ngư mỹ nhân hoa nở thướt tha, cười đến là sâu xa.

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung cũng xác nhận được, quả nhiên y cố ý, “Hôm nay tôi nhờ người ta tìm được mấy bộ đề nghiên cứu chuyên ngành thi thật cho em, tối nay chúng ta thử giải một bộ xem sao, bắt đầu kế hoạch ôn tập chuyên ngành thôi.”

Huyền Hiểu Đông: “Em đi bóc đài sen.” Y nhanh chóng cầm giỏ thức ăn đi vào bếp, không lâu sau bỗng nhiên lại thò đầu vào hỏi, “Mấy con cá kia của em bao giờ gửi lại vậy anh? Hôm nay mấy hàng cá quen đều hỏi em có cá bột không.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Em có thôi rồi còn muốn cá gì nữa?”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, đi vào bếp ngồi trước bàn ăn, chỉ thấy anh cũng lột đài sen ra, chậm rãi bóc từng hạt một. Thấy Huyền Hiểu Đông nhặt một hạt sen trắng nhạt đã được bóc đưa lên miệng mình lấy lòng, anh mở miệng ăn, vị thanh thanh, tim sen còn hơi có vị chát. Huyền Hiểu Đông nói: “Em còn mua một ít ngó sen nữa, tươi lắm, lát nữa xào cho anh ăn.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Sáng mai tôi phải về thành phố Tĩnh Hải, ký hợp đồng xong sẽ quay lại, khả năng phải ở đó một hôm luôn, tiện thể mang cá về cho em.”

Huyền Hiểu Đông biết sai nên sửa chữa, ngoài miệng dụ dỗ, “Cần em đi cùng không? Cá cũng không vội, có mỹ nhân ngư là anh cũng đủ rồi.”

Thịnh Vô Ngung nín cười, “Không cần đi cùng đâu, là hoạt động thương vụ thôi, sẽ về rất nhanh. Em yên tâm ở nhà ôn tập, tôi sẽ giao bài tập cho em, khi nào trở về sẽ kiểm tra và viết chính tả, không làm xong là phạt.”

Huyền Hiểu Đông: “Phạt gì mà... nghiêm khắc thế?” Mỹ nhân ngư này đúng là hung tàn.

Thịnh Vô Ngung cười tủm tỉm, thấp giọng ghé vào tai y nói vài câu.

Huyền Hiểu Đông chỉ cảm thấy bên tai nóng ran, Thịnh Vô Ngung nói: “Em không muốn bị phạt thì chăm chỉ học tập đi.”

Huyền Hiểu Đông nói thầm: “Anh... sách đen... chắc là đọc nhiều rồi đúng không...”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi chưa từng đọc, hóa ra em đọc loại nội dung này rồi sao? Hửm? ‘Thầy ơi, đừng phạt em?’, ‘Xin thầy hãy mạnh mẽ trừng phạt em đi!’”

Huyền Hiểu Đông nhét hạt sen đã bóc vào miệng anh, “... Chủ tịch Thịnh, hình tượng của anh sắp sụp đổ rồi.”

Chương 95

Giáo viên không có ở đây, học sinh sẽ thế nào?

Đương nhiên là xả láng rồi!

Chắc chắn là Huyền Hiểu Đông không ôn tập, y thoải mái mang hết nắm hương mua trước đó ra để làm sốt. Trước đó do hôm nào cũng ôn tập nên y không có thời gian để làm tỉ mỉ những việc này, bây giờ nhân lúc Thịnh Vô Ngung không có ở đây, dĩ nhiên phải tranh thủ thời gian bắt tay vào mà làm, đợi khi nào anh về thì sẽ có đồ ngon để ăn.

Bể cá cũng phải thay nước sạch khử trùng một lần; vườn rau thì gieo trồng cà chua, bí đỏ, mướp,...; hoa cỏ cũng được bố trí thành hàng lối, cún con và mèo cũng được chăm sóc đầu vào đó.

Huyền Hiểu Đông lại chuyển sang gian sau, dự định xới thêm một miếng đất để trồng hoa. Chỗ này cỏ dại mọc tùm lum, nhổ được không ít hoa tiểu cúc và bồ công anh, cây nào cây nấy cũng to khỏe, phiến lá đầy đặn. Y cầm cuốc dọn dẹp một phần cỏ dại, xới tung miếng đất lên cho đến khi lớp đất đen bóng màu mỡ mới hết sức hài lòng.. Truyện Huyền Huyền

Mấy hôm trước y đã để ý đến nơi này có cỏ dại mọc khỏe, cũng biết điều kiện thổ nhưỡng rất tốt. Sau khi xới đất kỹ lưỡng, y lại bón thêm một ít phân xanh, rải hạt giống hoa Ngu mỹ nhân đã mua, trải thêm một lớp cỏ khô rồi tưới nước.

Rất nhanh đã thấy nơi này mọc lên những thân hoa mảnh mai nhỏ yếu, cánh hoa đẹp nhưng không lòe loẹt, đặc biệt là khóm hoa Ngu mỹ nhân thanh lệ quý phái. Y nhìn thấy loài hoa này trong vườn của một người cùng thôn, đẹp đến nghẹt thở, hỏi thì được biết đây là Ngu mỹ nhân, bèn nghĩ

ngay đến việc trông nó cho Vô Ngung ngắm.

Hơn nữa chỗ này vừa khéo ở ngay cửa sổ sát đất phòng ngủ Thịnh Vô Ngung, đến lúc đó anh có thể đứng trong phòng ngắm cả vườn Ngu mỹ nhân qua cửa sổ, nhất định sẽ cực kỳ đẹp.

Huyền Hiểu Đông đào đất vãi mồ hôi khắp người, về phòng ngủ tắm vội, vừa mới trông lên người cái áo may ô sạch sẽ thì nghĩ bụng có nên làm bài tập không. Ngoài cổng có người gọi, y đi ra, thấy là Chủ Nhược Chuyết thì cũng có chút hào hứng, tới mở cổng, “Sao cậu lại tới đây? Cũng không thấy gọi điện trước.”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Tôi đã nhấn qua tài khoản mạng xã hội cho anh từ trước rồi mà, gọi điện thì anh cũng không nhận, sau đó nghĩ dù sao cũng tiện đường cần sang đây thăm vườn chuối tiêu, anh với Vô Ngung đều đang sống ở đây.”

Lúc này Huyền Hiểu Đông mới nhớ ra, “À hôm nay tôi chưa vào tài khoản, điện thoại cũng để chế độ im lặng vút một chỗ.”

Chủ Nhược Chuyết cười nói: “Tôi đến mang cho hai người ít đặc sản này, mấy hôm trước chạy ngang chạy dọc khắp cả nước, nhìn thấy cái gì cũng mua một ít hộ anh.” Hấn biết rõ Huyền Hiểu Đông có sở thích nấu ăn, thu nhặt được không ít nguyên liệu ngon và rượu mang tới, lần này hấn xách tới ba chai hoa điều(*) và rượu vàng, “Bọn họ đều nói với tôi loại này dùng để nấu ăn sẽ rất ngon, anh thử xem. Chủ tịch Thịnh đâu rồi?”

(*) Loại rượu đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

Huyền Hiểu Đông vừa để hấn vào nhà vừa nói: “Cậu tới không khéo rồi, cậu từ Tỉnh Hải tới, còn anh ấy vừa mới đến Tỉnh Hải hôm nay, nói là có hợp đồng cần ký, sáng mai mới về được.”

Chủ Nhược Chuyết có phần tiếc nuối, “Ồ, vậy xem ra lần này không gặp được chủ tịch Thịnh rồi.” Hấn mang hai búp hoa chuối đỏ sậm chắc nịch

cho Huyền Hiểu Đông xem, “Nghe nói cái này cũng có thể ăn sống được, tôi đặc biệt chặt hai búp mang tới.”

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, “Để tôi mang đi chiên, nhưng mà thứ này cần ngâm nước, nếu không sẽ chết, tối nay cậu ở lại chứ? Sáng mai Vô Ngung sẽ về, tôi chiên cho cậu ăn.”

Chủ Nhược Chuyết thấy thèm ngay, “Không sao, ăn sống luôn cũng được, tôi cũng tò mò lắm.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Còn muốn ăn gì khác không?”

Chủ Nhược Chuyết: “Gì cũng được, tôi mệt muốn chết rồi, đến chỗ này của anh mới được thả lỏng... Ày.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, lục tủ lạnh, “Có nấm đùi gà, tôi nướng cho cậu ăn, tiện thể làm cá nướng, canh tủy bò cho cậu.”

Chủ Nhược Chuyết nói: “Được, không cần mấy món phiền quá đâu, anh ăn gì phần lại tôi một chút là được rồi.”

Huyền Hiểu Đông cười, “Đừng khách sáo, cũng không phiền gì, vừa nướng vừa ăn, cậu muốn ăn gì thì tự nướng là được.”

Lựa vài loại đồ chay, nấm, tía tô, sả..., Huyền Hiểu Đông đặt bếp nướng điện lên mặt bàn, sau đó cho nấm đùi gà lên nướng, mặt ngoài được nướng thơm lừng vàng sém, bên trong lại mềm ngon mọng nước, rưới thêm một ít mỡ bò lên, hương vị số một.

Huyền Hiểu Đông múc một ít mút đào vừa mới làm để lên mặt bàn, lại nướng thịt và cá trên bếp nướng, rất nhanh mùi thơm đã tỏa ngào ngạt. Y lại hỏi Chủ Nhược Chuyết, “Bia hay rượu vang? Còn có cả vang sủi(*) nữa.”

(*) Sparkling wine còn được gọi là vang sủi bọt bởi điểm đặc trưng của chúng là sủi các bọt khí sau khi khai nắp và rót ra ly.

Chủ Nhược Chuyết nói: “Ày, sữa lạnh thôi, hồi trước uống hại quá, tại xã giao quá nhiều, thật sự là muốn lui về chốn núi rừng, ngày ngày được nhàn nhã tự tại giống hai người, nhưng mà cũng chưa phần đầu được gì cả nên thấy không cam lòng. Hôm nào cũng tranh giành cầu xé lẫn nhau, gã anh họ kia của tôi vẫn còn chưa hết mơ tưởng đâu, tôi còn phải chống đỡ.”

Huyền Hiểu Đông lấy một chai sữa bò ra cho hắn, “Cậu vẫn rất vui vẻ mà.”

Chủ Nhược Chuyết thở dài, “Được ông nội ủng hộ nên tôi rất vui, nhưng mà vẫn chưa đến mức quá khao khát được công thành danh toại. Tuy rằng thật sự cảm ơn chủ tịch Thịnh và anh đã mời tôi đọc diễn văn trong đám cưới, đúng là được truyền cảm hứng, tôi cũng không ngờ chủ tịch Thịnh lại có thể quyết đoán như thế, nhưng ông cụ nhà tôi rất vui, nở mày nở mặt với bạn bè, lúc nào cũng khen tôi là kẻ ngốc nhưng có phúc.”

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, “Cậu là ông mai mà, cảm ơn là chuyện nên làm.”

Chủ Nhược Chuyết cười nói: “Tôi tự biết mình mà.” Hắn cầm mấy xiên nấm hương đặt lên bếp nướng, vừa chấm dấm bột ớt vừa nhét vào miệng, thấy Huyền Hiểu Đông múc một bát canh tủy bò bê tới, bên trong có củ từ, củ kỷ, bèn hiếu kỳ hỏi: “Canh tủy bò? Món này ăn ngon lắm sao? Có bị nhiều mỡ không, đây vẫn là lần đầu tiên tôi ăn.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ăn rất ngon, bọn họ nói ăn món này tốt cho xương.”

Chủ Nhược Chuyết bỗng nhiên nhảy số kịp, “Tôi biết rồi, thật ra anh hầm món này cho chủ tịch Thịnh ăn chứ gì.” Nhất định là vì hai chân của Thịnh Vô Ngung, chu đáo quá chu đáo quá!

Huyền Hiểu Đông cười nói: “Ừm, buổi sáng nấu cho anh ấy ăn xong mới đi, do món này phải ăn nóng sốt mới có tác dụng, để nguội thì không tốt nữa. Tôi mua ở chợ từ trước nên quyết định hầm, thật ra cái này nướng ăn cũng ngon lắm, lần sau có cơ hội nướng tủy bò để cậu thử xem sao.”

Chủ Nhược Chuyết hâm mộ chết đi được, húp một hớp canh, nước canh đậm đà thơm ngon, tủy bò mềm mịn, không ngấy một chút nào, đúng là kỹ năng cực đỉnh. Sau khi hâm mộ xong, hắn bỗng nảy ra ý nghĩ trong lòng... Thật ra năm đó hắn gặp được Huyền Hiểu Đông trước, nếu không phải lúc đó Lâm Diệc Cẩn nói cái gì mà lý luận cầu treo với hắn, biết đâu người được hưởng thụ sự săn sóc dịu dàng này chính là hắn...

Suy nghĩ ghen tị này chỉ xuất hiện thoáng qua, hắn nhanh chóng dừng lại, thầm hung tợn tát cho mình vài cái trong đầu, nghĩ gì thế! Bản thân hắn thế này có thể bảo vệ được Huyền Hiểu Đông sao? Có thể cho anh ấy một cuộc sống luôn ung dung vui vẻ như thế sao? Có thể giống như chủ tịch Thịnh quang minh chính đại tổ chức một hôn lễ long trọng cho người bạn đời là đàn ông sao? Có thể đủ năng lực thuyết phục được ông nội và ba mẹ sao? Cho nên chủ tịch Thịnh và Huyền Hiểu Đông ở bên nhau... mới thật sự là mối lương duyên trời ban.

Hắn thầm khóc ròng trong lòng, lại ăn tép tỏi xanh nướng, suy nghĩ xem giờ đi đâu mới có thể tìm được một người tốt như vậy. Huyền Hiểu Đông đã nâng cao tiêu chuẩn bạn đời của người ta lên rồi, khó trách đến bây giờ Lâm Diệc Cẩn vẫn còn độc thân, mà bản thân hắn chẳng phải cũng đi theo bước chân của cậu ta rồi sao?

Huyền Hiểu Đông thấy hắn nhai tỏi xanh nướng, cười nói: “Món này tôi thấy ở Garan họ nướng như thế, nhớ trước đây ông nội tôi cũng xây lò nướng khoai lang, cũng từng nướng món này, ngon chứ?”

Chủ Nhược Chuyết gật đầu, “Hương vị rất độc đáo, tôi cũng không ngờ tỏi còn có thể nướng ăn được.”

Hai người ăn đến là vui vẻ, sau khi ăn xong thì sang phòng chơi bên kia. Huyền Hiểu Đông dọn dẹp giường cho hắn như mọi khi, Chủ Nhược Chuyết nói muốn giới thiệu cho y game mới, là Cuộc chiến giữa các vì sao (Star Wars), hai người bật máy tính lên tải trò chơi mới, chơi thử vài trận.

Thịnh Vô Ngung phong trần mệt mỏi lái xe suốt đêm từ Tỉnh Hải về, đẩy cổng gỗ ra, nhìn thấy trong phòng chơi đèn đóm sáng choang, còn có tiếng

nhạc game vọng ra bên ngoài, không nhịn được cười thầm, lặng lẽ vào muốn tạo niềm vui bất ngờ cho người thương, kết quả tới cửa thì thấy Chủ Nhược Chuyết nắm tay cầm chơi game, ngồi trên ghế sofa cười to, “Nhanh lên nhanh lên! Hiểu Đông mau tới cứu tôi!”

Huyền Hiểu Đông trầm ổn nói: “Giữ vững thêm năm giây, tôi nhật đồ tiếp tế.”

Thịnh Vô Ngung: “...”

Chủ Nhược Chuyết bỗng nhìn thấy Thịnh Vô Ngung, vội vã cười nói: “Chủ tịch Thịnh? Không phải nói mai anh mới về sao? Xem ra là luyến tiếc kim ốc tàng kiều(*), suốt đêm chạy về.”

(*). Dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Huyền Hiểu Đông ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, cũng rất bất ngờ, “Sao muộn vậy rồi anh còn về? Ăn gì chưa? Em đi hâm nóng đồ ăn cho anh nhé?”

Thịnh Vô Ngung mặc vest trông rất chỉn chu nghiêm túc, vừa mới ký hợp đồng xong là anh về ngay, tưởng có thể được ôm người thương đi ngủ. Lúc này anh thật sự lòng đầy oán hận, dù vậy ngoài mặt vẫn không xuất hiện sơ hở, nở nụ cười ngoại giao cực kỳ chuyên nghiệp, “Ừm, dùng bữa với đối tác thương nghiệp rồi, Nhược Chuyết đến lúc nào thế? Đã trễ thế này rồi còn chưa nghỉ ngơi sao? Nhược Chuyết đi đường xa đến, chắc là mệt lắm.”

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, “Không mệt đâu, tới chỗ này thư giãn lắm, nhất là buổi tối bọn tôi còn ăn đồ nướng, ngon lắm, cả canh tủy bò nữa, ngon nhức cái nách! Tay nghề của Hiểu Đông là số một đó, ăn no quá nên vừa hay cần tiêu cơm một chút.”

Huyền Hiểu Đông thoát khỏi trò chơi, “Cũng đúng, cậu vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai có muốn ăn gì không?”

Chử Nhược Chuyết cười hì hì, “Làm hoa chuối chiên đi.”

Huyền Hiểu Đông gật đầu, “Tôi cũng quên mất cái đó.” Y cười nói với Thịnh Vô Ngung, “Chử Nhược Chuyết có mang hai búp hoa chuối đến, sáng mai chúng ta ném thử.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Được, Nhược Chuyết có lòng quá.”

Hai người rời đi trở về phòng, Huyền Hiểu Đông ngó nghiêng, “Không thấy cá nhỉ?”

Thịnh Vô Ngung nói: “Về vội quá, cá dễ chết, tôi nhờ người ta sắp xếp ổn thỏa rồi giao tới sau.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ồ ồ, hôm nay em dọn dẹp xong bể cá rồi.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Xem ra hôm nay em làm được không ít việc.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Ừm, đào đất này, trồng một ít cà chua với ớt này, dọn bể cá này... Đến chiều thì Nhược Chuyết đến.”

Thịnh Vô Ngung bình tĩnh hỏi: “Vậy hôm nay hoàn thành được mấy bộ đề thi rồi?”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Thịnh Vô Ngung cười đến là dịu dàng thản nhiên, “Xem ra Hiểu Đông rất hi vọng bị phạt.”

Chương 96

Rạng sáng ngày hôm sau, quả nhiên Huyền Hiểu Đông thức dậy làm hoa chuối. Tối hôm qua y đã bóc ra trước, ngâm hai búp hoa với nước, phần vỏ búp dày màu đỏ đều được bóc ra rửa sạch, thái thành sợi nhỏ, trộn lẫn với nhiều muối, hạt tiêu, thái thêm cả chân giò hun khói hảo hạng của Garan, cho vào chảo cùng thành một món.

Lấy thêm một chai bia lạnh pha với bột mì và trứng gà, trộn đều hỗn hợp bột, tìm một cái nồi sâu lòng đun dầu thật nóng, sau đó tách hoa chuối đã ngâm rửa sạch sẽ thành từng miếng, nhúng vào bột rồi thả vào trong chảo dầu nóng.

Đến khi Thịnh Vô Ngung và Chủ Nhược Chuyết rời giường, trên bàn đã được dọn lên món hoa chuối chiên thơm lừng và hoa chuối xào chân giò hun khói, ngoài ra còn có một nồi cháo thịt nạc hải sản, mùi thơm nức mũi.

Huyền Hiểu Đông múc một bát cháo hải sản đặt tới trước mặt Thịnh Vô Ngung, rắc thêm một ít ruốc cá hồi lên trên cháo. Thịnh Vô Ngung hơi nâng cằm, Huyền Hiểu Đông hiểu ý anh, cúi đầu khẽ trao cho anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Chủ Nhược Chuyết ở bên cạnh: "..."

Mới sáng sớm đã bị thôn cơm chó, hẳn tự múc cháo hải sản ra bát, không thể chờ được nữa mà nếm thử hoa chuối chiên, cảm giác không khác mấy so với các món rau củ bọc bột chiên khác, còn hơi giống nhau nữa. Nhưng bên trong có vị tươi mát chưa chín hẳn của chuối tiêu, nhờ Huyền Hiểu Đông pha bột ngon nên món ăn khá là thanh đạm. Hoa chuối xào chân giò hun khói, hoa chuối nhai hơi dai, mấu chốt là nhờ có chân giò hun khói cực ngon nên ăn siêu đưa cơm.

Chử Nhược Chuyết húp ngậm cháo hải sản, âm ẩm ngon miệng, không kìm được nói: “Vẫn là tay nghề Hiểu Đông tốt, xem ra hoa chuối có vị như nào còn phải nhìn tay nghề.”

Huyền Hiểu Đông cười, “Nếu nó thật sự ngon thì đã trở thành món ăn nổi tiếng từ lâu rồi, ăn chơi chơi cho vui thôi. Thật ra món chân giò này là món thịt hảo hạng bên Garan đấy, xem ra cậu cũng rất thích.”

Chử Nhược Chuyết cười ha ha, “Thì ra là vậy.”

Hắn vừa ăn vừa hỏi Huyền Hiểu Đông, “Không có việc gì, hay là chúng ta đến thành phố Tĩnh Hải chơi vài hôm đi?”

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, “Tôi sắp thi nghiên cứu, phải ôn tập.”

Lúc này Chử Nhược Chuyết mới nhớ ra, “À đúng ha, quên mất, anh thi vào trường nào thế?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Học viện Lục quân Tĩnh Hải.”

Chử Nhược Chuyết chợt nhớ ra, “Thi vào trường quân đội à, nhắc mới nhớ hôm đó nếu không phải đại tá Nghiêm đọc diễn văn thì bọn tôi cũng không biết hóa ra anh từng giành được nhiều công trạng như vậy, thi vào trường quân đội có được cộng thêm điểm không?”

Huyền Hiểu Đông nói: “Có chút ưu tiên.”

Chử Nhược Chuyết gật đầu nói: “Vậy thì tốt, anh thi đậu, đến Tĩnh Hải học, chúng ta cùng nhau đi chơi.”

Thịnh Vô Ngung vẫn luôn ung dung dùng bữa sáng, nghe thấy câu này mới từ tốn đáp lại: “Chắc đến khi ấy trường quân đội cũng không tiện.”

Chử Nhược Chuyết cười hì hì, “Làm nghiên cứu sinh cũng thư thái lắm.” Hắn lại bàn chút chuyện kinh doanh với Thịnh Vô Ngung rồi đứng dậy tạm biệt,

về Tĩnh Hải một mình.

Chủ Nhược Chuyết vừa đi, Thịnh Vô Ngung mang một bộ sách chuyên ngành ra, “Nhờ người ta mua giúp, bên ngoài không mua được, các môn chuyên ngành cũng có trong chương trình.”

Huyền Hiểu Đông lật ra xem thử, bỗng nhiên mắt sáng lên, “À, là bộ này, hồi trước học ở khoa em cũng từng nghe giảng viên nhắc đến, bảo là bọn em hứng thú thì có thể đi tìm đọc thử.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, còn một bộ tài liệu lịch sử nước ngoài, tôi nhờ người ta mua gửi tới, chắc phải mấy hôm nữa.”

Huyền Hiểu Đông say sưa lật xem, “Đây là ngành chỉ huy quyền uy này, em xem một chút.”

Vốn dĩ Thịnh Vô Ngung còn lo lắng y đọc những quyển lý luận này sẽ khô khan, không ngờ khác với việc học tiếng nước ngoài, Huyền Hiểu Đông tự nghiên cứu quyển sách chuyên ngành này một nửa rồi mà vẫn đọc rất chăm chú, thỉnh thoảng còn cầm bút viết, đôi lúc thì kể một vài chuyện thời y còn học khoa chính quy ở trường quân đội, “Khi đó năm nào cũng cần dành ra hai tháng để tập trung học lý thuyết cấp tốc, còn những lúc khác thì gần như lúc nào cũng huấn luyện, huấn luyện khắp nơi, mệt như chó chết, thế nhưng vẫn phải thi.”

Thịnh Vô Ngung thích nghe y kể những chuyện này, “Cũng đúng, bảo sao lượng vận động mỗi ngày như hiện tại không là gì với em cả.”

Huyền Hiểu Đông cười, “Đúng vậy, hồi ra nước ngoài đó, đội trưởng Nghiêm còn nói lượng huấn luyện đã giảm tương đối rồi, như vậy đã là rất dễ chịu cho bọn em.”

Huyền Hiểu Đông đọc sách đến mắt ăn mắt ngủ, ngoại trừ nấu cơm ra thì gần như lúc nào cũng đọc sách, đương nhiên y vẫn luôn theo sát Thịnh Vô Ngung. Lúc anh tập luyện phục hồi, y ngồi yên bên cạnh đọc sách, lúc anh mở video cuộc họp, y cũng ngồi một bên hết sức chăm chú, bê laptop ghi

chép nhiều lần.

Đến tối y thử làm một bộ đề, đồng thời không ngừng lật sách tìm kiếm câu trả lời chính xác. Thậm chí Thịnh Vô Ngung còn nhìn thấy Huyền Hiểu Đông lên mạng xã hội thỉnh giáo Nghiêm Duệ Phong. Đương nhiên cũng không thể nói y lạnh nhạt với anh, hai người vẫn yêu thương đậm thắm, chỉ là nửa đêm tỉnh dậy, Thịnh Vô Ngung thường xuyên phát hiện Huyền Hiểu Đông không có trên giường, đứng dậy đi tìm mới nhận ra y chong đèn học trên bàn ăn trong bếp.

Bơi lội leo núi vẫn đều đặn, ngày nào cũng thực hiện lượng vận động đầy đủ, dù sao thi nghiên cứu có cả phần sát hạch thể năng.

Chỉ có điều mỗi khi tản bộ sau khi ăn xong, hoặc là tưới nước cho vườn rau, y luôn lẩm bẩm học thuộc lòng mà tay không cần cầm sách.

Sáng hôm sau thì cá được trợ lý giao tới từ Tỉnh Hải, Huyền Hiểu Đông thả lại chúng vào bể, sau khi cho cá ăn thì sự chú ý nhanh chóng quay trở lại sách.

Cũng vô cùng khắc khổ.

Ba ngày sau thì Thịnh Vô Ngung không chịu nổi nữa, ngồi trên sofa dựa vào Huyền Hiểu Đông, vừa nhìn y cầm sách đọc, vừa chậm rãi hỏi: “Xung quanh có gì thích hợp để thư giãn không?”

Huyền Hiểu Đông áy náy tức thì, “Ồ, anh chán à? Em đi câu cá với anh nhé, em dẫn anh lên hang động trên núi, bắt cá ở đó thú vị lắm.”

Thịnh Vô Ngung từ tốn vuốt ve cánh tay y, “Là tôi thương em, hôm nào cũng đọc sách rồi, vẫn nên thư giãn một chút.”

Huyền Hiểu Đông nói: “Yên tâm, em không sao, nội dung cần ôn tập quá nhiều mà thời gian lại quá ít, cho nên phải tranh thủ.”

Thịnh Vô Ngung đặt trên mạng đầy đủ đồ đi câu, đợi đến khi hàng được

giao tới, hai người lên núi vào sáng sớm. Huyền Hiểu Đông vẫn hơi lo lắng đôi chân của anh, cố gắng hết sức tìm đoạn đường bằng phẳng.

Trèo càng cao, đường càng hẹp, thỉnh thoảng bụi cỏ hai bên đường sượt qua ống quần bọn họ, châu chấu sâu bọ to mập nhảy ra, hai người đã chuẩn bị sẵn, mặc trang phục rằn ri bền chắc để ngừa trang, đi cả giày leo núi. Trong không khí ngập tràn mùi hương núi rừng cây cỏ khô mát ngày thu, hàng cây lùn hai bên đường đã bắt đầu rụng không ít lá, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một cây lá đỏ, khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng. Thịnh Vô Ngung bèn dừng điện thoại chụp lại, chia sẻ vào nhóm chat gia đình.

Trong nhóm chat trông mà ước ao.

Lư Nhất Vy: “Đây là trên núi à? Cây phong này đẹp quá! Đúng là dáng hình nguyên sinh!”

Thịnh Phù Vân: “Nói là đi câu cá, kết quả lại lên núi câu cá, tôi cũng tò mò quá, chẳng qua nghe Hiểu Đông nói là đi câu cá trên sơn động, tôi bèn giới thiệu cho nó một bộ trang bị đi câu vào ban đêm.”

Lê Khải: “Cá ngon, canh cá chua, đầu cá ớt băm, cá nướng sả, cá tía tô, cá lát sên gai...”

Thịnh Sa Sa: “Anh à, anh đang báo thực đơn ở đây đây à?”

Lê Khải gửi biểu tượng khóc lóc thảm thiết, “Anh muốn về nhà điên mất thôi.”

Thịnh Lỗi Lỗi: “Em cũng đang trong trại tập huấn dã ngoại, nhưng sao không thấy anh Hiểu Đông đến ngay nhỉ?”

Thịnh Hỉ Hỉ nói: “Gần đây Lỗi Lỗi toàn lén lút gọi anh Hiểu Đông, hòng đề cao vai vế của mình.”

Thịnh Lạc Lạc lại hỏi Thịnh Lỗi Lỗi: “Không phải nói có công việc quan trọng

cần nghỉ sao? Đến lúc đó chúng ta đi chơi đi.”

Thịnh Phù Vân: “Không được, để vợ cháu ở nhà trông em bé một mình chắc? Đừng có hòng.”

Chung Nguyên Tú: “... Ông nội, thật ra cũng không sao, có bảo mẫu ở đây rồi, hôm nào cũng bắt anh ấy ở nhà cũng không tiện.”

Lư Nhất Vy: “Nguyên Tú, cháu đừng chiều nó, chiều quen rồi đến khi nó ra nước ngoài về lại hỏi, sao bé con đã đi được rồi? Ồ? Sao bé con đã biết nói rồi? Làm cha như này thì dễ quá mà.”

Mọi người cười phá lên, Thịnh Phù Vân biết rõ Lư Nhất Vy đang khịa mình, cười ha ha nói: “Đó là công việc của tôi mà, Lạc Lạc phải chăm sóc vợ và con nhiều vào, đừng có lúc nào cũng chỉ mải chơi.”

Thịnh Lạc Lạc gửi biểu cảm uể oải, “Thật hâm mộ chú nhỏ và chú Hiếu Đông.”

Thịnh Vô Ngung lại chụp ảnh gửi vào nhóm chat. Trời xanh núi biếc, con đường núi thấp thoáng bóng cây xanh rì hai bên, Huyền Hiếu Đông vác balo và túi vải buồm to oạch trên người, quay đầu lại nhìn anh mỉm cười, hàng mi dày, tròng mắt sáng trong, đôi chân vừa thẳng vừa mạnh mẽ, tay phải y còn cầm một cái liềm, giúp anh vượt mọi chông gai.

Nhóm chat điên cuồng gửi tin: “Hiếu Đông đẹp quá trời quá đất!”

Khoe khoang xong, Thịnh Vô Ngung hài lòng tắt ứng dụng, hỏi Huyền Hiếu Đông: “Cứ nhìn tôi mãi làm gì? Không yên tâm sao?”

Huyền Hiếu Đông dặn dò anh: “Mệt thì phải nói, em công anh.”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Không đến mức ấy.”

Huyền Hiếu Đông vẫn không yên tâm lắm, đi tới đi lui hái một ít rau quả dại, Thịnh Vô Ngung biết y đang để anh nghỉ ngơi, cũng không nói gì, ngồi

yên trên ghế câu cá nhìn y linh hoạt leo núi, hái được không ít những mầm cây xanh non mềm, ngọt tây, nấm, thậm chí còn đào được hai búp măng dại, ném cả vào trong gùi. Nhưng y vẫn nghiêm cấm Thịnh Vô Ngung đi vào bụi cỏ, “Có rắn, anh đừng ra đấy.”

Lần này Thịnh Vô Ngung hiểu rõ vì sao lúc ở Garan, Nghiêm Duệ Phong lại yên tâm với Huyền Hiểu Đông như thế, nếu như có mang theo súng thì khẳng định y sẽ không chết đói trong núi. Anh nói: “Đã phun thuốc đuổi muỗi đuổi rắn rồi, chuyện nhỏ thôi.”

Huyền Hiểu Đông: “Cẩn thận không thừa.”

Hai người đi khoảng nửa tiếng, leo lên được một sơn động. Huyền Hiểu Đông không biết kiếm đâu ra một chiếc đèn pin, sau khi bật lên, cả sơn động sáng trưng trong nháy mắt, cứ như có một mặt trời nhỏ vậy. Thịnh Vô Ngung không nói nên lời, Huyền Hiểu Đông đỡ lấy anh, chậm rãi dẫn anh đi xuyên qua hang động râm mát ẩm ướt.

Đi qua hành lang chật hẹp thì đến một hang động rất lớn sâu trong núi, anh thấy được một hồ nước sâu.

Huyền Hiểu Đông cười nói: “Là chỗ này, trước đây em từng xuống đây bắt cá cho anh ăn, hôm nay không xuống nước, chúng ta chỉ câu chơi vài con thôi, cái này câu được cả ban đêm thì phải, rất thú vị.”

Y cầm vài mảnh lá chuối lót lên bờ, tìm một vị trí chắc chắn để đỡ ghế tựa câu cá, để Thịnh Vô Ngung ngồi xong, y mới cài mồi câu đã được trộn sẵn, cười nói: “Mồi câu mềm này còn kết hợp phát sáng và rung, đúng là rất thích hợp câu cá ban đêm hoặc ở trong sơn động, cần câu của anh tuyệt lắm.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Ừm, trước khi đi cũng có tra tư liệu, lão Thịnh cũng giới thiệu một chút kinh nghiệm, không biết có hữu dụng không.” Anh quăng sợi dây câu xuống, nhìn thấy mồi câu dạ quang phát sáng từng chút một trong hồ nước sâu.

Huyền Hiểu Đông tắt đèn đi, sơn động lập tức chìm vào không gian tối đen không thấy được năm ngón tay, yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe được tiếng hai người cùng nhau hít thở, nhìn thấy đúng điểm sáng le lói giữa hồ nước.

Huyền Hiểu Đông lấy màn hình điện tử ra, bắt đầu giải đề, lần này là học từ đơn.

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, “Mộng Lang và Mộng Cô trong sơn động tối tăm thì lưu luyến săn sóc nhau(*), còn em thì lại bận giải đề thi nghiên cứu.”

(*) Chỉ hai nhân vật Hư Trúc và công chúa Ngân Xuyên của nước Tây Hạ trong tác phẩm Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung. Trong cuộc truy sát của Lý Thu Thủy, bà và Hư Trúc trốn trong kho băng lạnh giá của hoàng cung nước Tây Hạ. Bà này điếm huyết bắt cóc công chúa Tây Hạ về cho nằm bên cạnh Hư Trúc trong bóng tối. Lửa tí tách gần rơm còn cháy hướng chi trai tân gái phơi phơi xuân thì nằm bên nhau, chuyện gì đến phải đến. Dù không quen biết nhưng sau ba ngày, Hư Trúc đã nghiện tình dục trông ngóng cả ngày đợi mong. Cả hai chỉ biết tên nhau là Mộng Lang và Mộng Cô khi xoắn xít bên nhau...

Huyền Hiểu Đông dừng tay lại, cũng cười, “Hóa ra ngài Thịnh trách em không hiểu phong tình, lạnh nhạt với anh.” Y vươn tay ra ôm Thịnh Vô Ngung, hai người trao nhau cái hôn lưu luyến, triền miên rất lâu trong bóng tối. Mỗi câu rung lên kịch liệt, lúc này Thịnh Vô Ngung mới thu lại cần, câu lên được một con cá khá to, “Chỗ này câu cá cũng được phết.”

Huyền Hiểu Đông xoa cánh môi còn hơi tê, “Đúng vậy, xem thời gian này, có lẽ không cần tốn nhiều thời gian là chúng ta có thể câu đủ dẹp đường về phủ, buổi tối em ninh canh cá cho anh.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi nhớ bộ sách kia em vẫn chưa đọc xong.”

Huyền Hiểu Đông: “...”

Thịnh Vô Ngung cười nói: “Được rồi, tôi biết em rất thích con đường này.”

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, nói: “Là thực hiện giấc mơ cho trọn vẹn, lúc trước còn tiếc nuối, cho nên mới không tìm được muốn bù đắp.”

Thịnh Vô Ngung nói: “Tôi biết, tôi vĩnh viễn ủng hộ em.”

Trong sơn động sẽ có tiếng vọng, nhưng do không nhìn thấy, chất giọng Thịnh Vô Ngung vốn nghe đã rất hay, lúc này vọng lại nghe càng có vẻ rung động lòng người, rủ rỉ bên tai Huyền Hiểu Đông. Trái tim y mềm nhũn, lại không tìm được tắt màn hình điện tử đi, sáp lại gần hôn anh.

Lúc hai người xách cá câu được ra khỏi sơn động xuống núi thì đã là buổi chiều, quay về nông trường, dùng cá câu được hôm ấy nấu một nồi canh đậm đà. Hai người cùng ăn, thật ra còn thấy ngon hơn một chút so với canh bình thường.

Thịnh Vô Ngung còn đặc biệt chụp cá câu được và canh nấu xong gửi vào trong nhóm chat, thành công thu hoạch được một loạt lời tán thưởng hâm mộ.

Chương 97: 97: Ngoại Truyện 07 Hoa Chuối Chiên

Rạng sáng ngày hôm sau, quả nhiên Huyền Hiểu Đông thức dậy làm hoa chuối.

Tối hôm qua y đã bóc ra trước, ngâm hai búp hoa với nước, phần vỏ búp dày màu đỏ đều được bóc ra rửa sạch, thái thành sợi nhỏ, trộn lẫn với nhiều muối, hạt tiêu, thái thêm cả chân giò hun khói hảo hạng của Garan, cho vào chảo cùng thành một món.

Lấy thêm một chai bia lạnh pha với bột mì và trứng gà, trộn đều hỗn hợp bột, tìm một cái nồi sâu lòng đun dầu thật nóng, sau đó tách hoa chuối đã ngâm rửa sạch sẽ thành từng miếng, nhúng vào bột rồi thả vào trong chảo dầu nóng.

Đến khi Thịnh Vô Ngung và Chủ Nhược Chuyết rời giường, trên bàn đã được dọn lên món hoa chuối chiên thơm lừng và hoa chuối xào chân giò hun khói, ngoài ra còn có một nồi cháo thịt nạc hải sản, mùi thơm nức mũi. Huyền Hiểu Đông múc một bát cháo hải sản đặt tới trước mặt Thịnh Vô Ngung, rắc thêm một ít ruốc cá hồi lên trên cháo.

Thịnh Vô Ngung hơi nâng cằm, Huyền Hiểu Đông hiểu ý anh, cúi đầu khẽ trao cho anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Chủ Nhược Chuyết ở bên cạnh: "..."

Mới sáng sớm đã bị thồn cơm chó, hấn tự múc cháo hải sản ra bát, không thể chờ được nữa mà ném thử hoa chuối chiên, cảm giác không khác mấy so với các món rau củ bọc bột chiên khác, còn hơi giống nhau nữa.

Nhưng bên trong có vị tươi mát chưa chín hẳn của chuối tiêu, nhờ Huyền Hiểu Đông pha bột ngon nên món ăn khá là thanh đạm.

Hoa chuối xào chân giò hun khói, hoa chuối nhai hơi dai, máu chốt là nhờ có chân giò hun khói cực ngon nên ăn siêu đưa cơm.

Chủ Nhược Chuyết húp ngậm cháo hải sản, âm ẩm ngon miệng, không kìm được nói: "Vẫn là tay nghề Hiểu Đông tốt, xem ra hoa chuối có vị như nào còn phải nhìn tay nghề."

Huyền Hiểu Đông cười, "Nếu nó thật sự ngon thì đã trở thành món ăn nổi tiếng từ lâu rồi, ăn chơi chơi cho vui thôi."

Thật ra món chân giò này là món thịt hảo hạng bên Garan đấy, xem ra cậu cũng rất thích."

Chủ Nhược Chuyết cười ha ha, "Thì ra là vậy."

Hắn vừa ăn vừa hỏi Huyền Hiểu Đông, "Không có việc gì, hay là chúng ta đến thành phố Tĩnh Hải chơi vài hôm đi?"

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Tôi sắp thi nghiên cứu, phải ôn tập."

Lúc này Chủ Nhược Chuyết mới nhớ ra, "À đúng ha, quên mất, anh thi vào trường nào thế?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Học viện Lục quân Tĩnh Hải."

Chủ Nhược Chuyết chợt nhớ ra, "Thi vào trường quân đội à, nhắc mới nhớ hôm đó nếu không phải đại tá Nghiêm đọc diễn văn thì bọn tôi cũng không biết hóa ra anh từng giành được nhiều công trạng như vậy, thi vào trường quân đội có được cộng thêm điểm không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Có chút ưu tiên."

Chủ Nhược Chuyết gật đầu nói: "Vậy thì tốt, anh thi đậu, đến Tĩnh Hải học, chúng ta cùng nhau đi chơi."

Thịnh Vô Ngung vẫn luôn ung dung dùng bữa sáng, nghe thấy câu này mới từ tốn đáp lại: "Chắc đến khi ấy trường quân đội cũng không tiện."

Chủ Nhược Chuyết cười hì hì, "Làm nghiên cứu sinh cũng thư thái lắm." Hắn lại bàn chút chuyện kinh doanh với Thịnh Vô Ngung rồi đứng dậy tạm biệt, về Tĩnh Hải một mình.

Chủ Nhược Chuyết vừa đi, Thịnh Vô Ngung mang một bộ sách chuyên ngành ra, "Nhờ người ta mua giúp, bên ngoài không mua được, các môn chuyên ngành cũng có trong chương trình."

Huyền Hiểu Đông lật ra xem thử, bỗng nhiên mắt sáng lên, "À, là bộ này, hồi trước học ở khoa em cũng từng nghe giảng viên nhắc đến, bảo là bọn em

hứng thú thì có thể đi tìm đọc thử."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, còn một bộ tài liệu lịch sử nước ngoài, tôi nhờ người ta mua gửi tới, chắc phải mấy hôm nữa."

Huyền Hiểu Đông say sưa lật xem, "Đây là ngành chỉ huy quyền uy này, em xem một chút."

Vốn dĩ Thịnh Vô Ngung còn lo lắng y đọc những quyển lý luận này sẽ khô khan, không ngờ khác với việc học tiếng nước ngoài, Huyền Hiểu Đông tự nghiên cứu quyển sách chuyên ngành này một nửa rồi mà vẫn đọc rất chăm chú, thỉnh thoảng còn cầm bút viết, đôi lúc thì kể một vài chuyện thời y còn học khoa chính quy ở trường quân đội, "Khi đó năm nào cũng cần dành ra hai tháng để tập trung học lý thuyết cấp tốc, còn những lúc khác thì gần như lúc nào cũng huấn luyện, huấn luyện khắp nơi, mệt như chó chết, thế nhưng vẫn phải thi."

Thịnh Vô Ngung thích nghe y kể những chuyện này, "Cũng đúng, bảo sao lượng vận động mỗi ngày như hiện tại không là gì với em cả."

Huyền Hiểu Đông cười, "Đúng vậy, hồi ra nước ngoài đó, đội trưởng Nghiêm còn nói lượng huấn luyện đã giảm tương đối rồi, như vậy đã là rất dễ chịu cho bọn em."

Huyền Hiểu Đông đọc sách đến mắt ăn mắt ngủ, ngoại trừ nấu cơm ra thì gần như lúc nào cũng đọc sách, đương nhiên y vẫn luôn theo sát Thịnh Vô Ngung.

Lúc anh tập luyện phục hồi, y ngồi yên bên cạnh đọc sách, lúc anh mở video cuộc họp, y cũng ngồi một bên hết sức chăm chú, bê laptop ghi chép nhiều lần.

Đến tối y thử làm một bộ đề, đồng thời không ngừng lật sách tìm kiếm câu trả lời chính xác.

Thậm chí Thịnh Vô Ngung còn nhìn thấy Huyền Hiểu Đông lên mạng xã hội thỉnh giáo Nghiêm Duệ Phong.

Đương nhiên cũng không thể nói y lạnh nhạt với anh, hai người vẫn yêu thương đậm thắm, chỉ là nửa đêm tỉnh dậy, Thịnh Vô Ngung thường xuyên phát hiện Huyền Hiểu Đông không có trên giường, đứng dậy đi tìm mới nhận ra y chong đèn học trên bàn ăn trong bếp.

Bơi lội leo núi vẫn đều đặn, ngày nào cũng thực hiện lượng vận động đầy

đủ, dù sao thi nghiên cứu có cả phần sát hạch thể năng.

Chỉ có điều mỗi khi tản bộ sau khi ăn xong, hoặc là tưới nước cho vườn rau, y luôn lẩm bẩm học thuộc lòng mà tay không cần cầm sách.

Sáng hôm sau thì cá được trợ lý giao tới từ Tĩnh Hải, Huyền Hiểu Đông thả lại chúng vào bể, sau khi cho cá ăn thì sự chú ý nhanh chóng quay trở lại sách.

Cũng vô cùng khác khổ.

Ba ngày sau thì Thịnh Vô Ngung không chịu nổi nữa, ngồi trên sofa dựa vào Huyền Hiểu Đông, vừa nhìn y cầm sách đọc, vừa chậm rãi hỏi: "Xung quanh có gì thích hợp để thư giãn không?"

Huyền Hiểu Đông áy náy tức thì, "Ồ, anh chán à? Em đi câu cá với anh nhé, em dẫn anh lên hang động trên núi, bắt cá ở đó thú vị lắm."

Thịnh Vô Ngung từ tốn vuốt ve cánh tay y, "Là tôi thương em, hôm nào cũng đọc sách rồi, vẫn nên thư giãn một chút."

Huyền Hiểu Đông nói: "Yên tâm, em không sao, nội dung cần ôn tập quá nhiều mà thời gian lại quá ít, cho nên phải tranh thủ."

Thịnh Vô Ngung đặt trên mạng đầy đủ đồ đi câu, đợi đến khi hàng được giao tới, hai người lên núi vào sáng sớm.

Huyền Hiểu Đông vẫn hơi lo lắng đôi chân của anh, cố gắng hết sức tìm đoạn đường bằng phẳng.

Trèo càng cao, đường càng hẹp, thỉnh thoảng bụi cỏ hai bên đường sượt qua ống quần bọn họ, châu chấu sâu bọ to mập nhảy ra, hai người đã chuẩn bị sẵn, mặc trang phục rằn ri bền chắc để ngụy trang, đi cả giày leo núi.

Trong không khí ngập tràn mùi hương núi rừng cây cỏ khô mát ngày thu, hàng cây lùn hai bên đường đã bắt đầu rụng không ít lá, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một cây lá đỏ, khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Thịnh Vô Ngung bèn dùng điện thoại chụp lại, chia sẻ vào nhóm chat gia đình.

Trong nhóm chat trông mà ước ao.

Lư Nhất Vy: "Đây là trên núi à? Cây phong này đẹp quá! Đúng là đáng hình

nguyên sinh!"

Thịnh Phù Vân: "Nói là đi câu cá, kết quả lại lên núi câu cá, tôi cũng tò mò quá, chẳng qua nghe Hiểu Đông nói là đi câu cá trên sơn động, tôi bèn giới thiệu cho nó một bộ trang bị đi câu vào ban đêm."

Lê Khải: "Cá ngon, canh cá chua, đầu cá ớt băm, cá nướng sả, cá tía tô, cá lát sên gai..."

Thịnh Sa Sa: "Anh à, anh đang báo thực đơn ở đây đây à?"

Lê Khải gửi biểu tượng khóc lóc thảm thiết, "Anh muốn về nhà điên mất thôi."

Thịnh Lỗi Lỗi: "Em cũng đang trong trại tập huấn dã ngoại, nhưng sao không thấy anh Hiểu Đông đến ngay nhỉ?"

Thịnh Hỉ Hỉ nói: "Gần đây Lỗi Lỗi toàn lén lút gọi anh Hiểu Đông, hòng đề cao vai vế của mình."

Thịnh Lạc Lạc lại hỏi Thịnh Lỗi Lỗi: "Không phải nói có công việc quan trọng cần nghỉ sao? Đến lúc đó chúng ta đi chơi đi."

Thịnh Phù Vân: "Không được, để vợ cháu ở nhà trông em bé một mình chắc? Đừng có hòng."

Chung Nguyên Tú: "...!Ông nội, thật ra cũng không sao, có bảo mẫu ở đây rồi, hôm nào cũng bắt anh ấy ở nhà cũng không tiện."

Lư Nhất Vy: "Nguyên Tú, cháu đừng chiều nó, chiều quen rồi đến khi nó ra nước ngoài về lại hỏi, sao bé con đã đi được rồi? Ồ? Sao bé con đã biết nói rồi? Làm cha như này thì dễ quá mà."

Mọi người cười phá lên, Thịnh Phù Vân biết rõ Lư Nhất Vy đang khịa mình, cười ha ha nói: "Đó là công việc của tôi mà, Lạc Lạc phải chăm sóc vợ và con nhiều vào, đừng có lúc nào cũng chỉ mải chơi."

Thịnh Lạc Lạc gửi biểu cảm uể oải, "Thật hâm mộ chú nhỏ và chú Hiểu Đông."

Thịnh Vô Ngung lại chụp ảnh gửi vào nhóm chat.

Trời xanh núi biếc, con đường núi thấp thoáng bóng cây xanh rì hai bên, Huyền Hiểu Đông vác balo và túi vải buồm to oạch trên người, quay đầu lại nhìn anh mỉm cười, hàng mi dày, tròng mắt sáng trong, đôi chân vừa thẳng vừa mạnh mẽ, tay phải y còn cầm một cái liềm, giúp anh vượt mọi chông gai.

Nhóm chat điên cuồng gửi tin: "Hiểu Đông đẹp quá trời quá đất!"

Khoe khoang xong, Thịnh Vô Ngung hài lòng tắt ứng dụng, hỏi Huyền Hiểu Đông: "Cứ nhìn tôi mãi làm gì? Không yên tâm sao?"

Huyền Hiểu Đông dặn dò anh: "Mệt thì phải nói, em công anh."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Không đến mức ấy."

Huyền Hiểu Đông vẫn không yên tâm lắm, đi tới đi lui hái một ít rau quả dại, Thịnh Vô Ngung biết y đang để anh nghỉ ngơi, cũng không nói gì, ngồi yên trên ghế câu cá nhìn y linh hoạt leo núi, hái được không ít những mầm cây xanh non mềm, ngò tây, nấm, thậm chí còn đào được hai búp măng dại, ném cả vào trong gùi.

Nhưng y vẫn nghiêm cấm Thịnh Vô Ngung đi vào bụi cỏ, "Có rắn, anh đừng ra đấy."

Lần này Thịnh Vô Ngung hiểu rõ vì sao lúc ở Garan, Nghiêm Duệ Phong lại yên tâm với Huyền Hiểu Đông như thế, nếu như có mang theo súng thì khẳng định y sẽ không chết đói trong núi.

Anh nói: "Đã phun thuốc đuổi muỗi đuổi rắn rồi, chuyện nhỏ thôi."

Huyền Hiểu Đông: "Cẩn thận không thừa."

Hai người đi khoảng nửa tiếng, leo lên được một sơn động.

Huyền Hiểu Đông không biết kiếm đâu ra một chiếc đèn pin, sau khi bật lên, cả sơn động sáng trưng trong nháy mắt, cứ như có một mặt trời nhỏ vậy.

Thịnh Vô Ngung không nói nên lời, Huyền Hiểu Đông đỡ lấy anh, chậm rãi dẫn anh đi xuyên qua hang động râm mát ẩm ướt.

Đi qua hành lang chật hẹp thì đến một hang động rất lớn sâu trong núi, anh thấy được một hồ nước sâu.

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Là chỗ này, trước đây em từng xuống đây bắt cá cho anh ăn, hôm nay không xuống nước, chúng ta chỉ câu chơi vài con thôi, cái này câu được cả ban đêm thì phải, rất thú vị."

Y cầm vài mảnh lá chuối lót lên bờ, tìm một vị trí chắc chắn để đỡ ghế tựa câu cá, để Thịnh Vô Ngung ngồi xong, y mới cài mồi câu đã được trộn sẵn, cười nói: "Mồi câu mềm này còn kết hợp phát sáng và rung, đúng là rất thích hợp câu cá ban đêm hoặc ở trong sơn động, cần câu của anh tuyệt lắm."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, trước khi đi cũng có tra tư liệu, lão Thịnh cũng giới thiệu một chút kinh nghiệm, không biết có hữu dụng không." Anh quăng sợi dây câu xuống, nhìn thấy mỗi câu dạ quang phát sáng từng chút một trong hồ nước sâu.

Huyền Hiểu Đông tắt đèn đi, sơn động lập tức chìm vào không gian tối đen không thấy được năm ngón tay, yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe được tiếng hai người cùng nhau hít thở, nhìn thấy đúng điểm sáng le lói giữa hồ nước. Huyền Hiểu Đông lấy màn hình điện tử ra, bắt đầu giải đề, lần này là học từ đơn.

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Mộng Lang và Mộng Cô trong sơn động tối tăm thì lưu luyến sẵn sóc nhau(*), còn em thì lại bận giải đề thi nghiên cứu."

(*) Chỉ hai nhân vật Hư Trúc và công chúa Ngân Xuyên của nước Tây Hạ trong tác phẩm Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung.

Trong cuộc truy sát của Lý Thu Thủy, bà và Hư Trúc trốn trong kho băng lạnh giá của hoàng cung nước Tây Hạ.

Bà này điểm huyết bắt cóc công chúa Tây Hạ về cho nằm bên cạnh Hư Trúc trong bóng tối.

Lửa tí tách gần rơm còn cháy huống chi trai tân gái phối phối xuân thì nằm bên nhau, chuyện gì đến phải đến.

Dù không quen biết nhưng sau ba ngày, Hư Trúc đã nghiệm tình dục trông ngóng cả ngày đợi mong.

Cả hai chỉ biết tên nhau là Mộng Lang và Mộng Cô khi xoắn xít bên nhau... Huyền Hiểu Đông dừng tay lại, cũng cười, "Hóa ra ngài Thịnh trách em không hiểu phong tình, lạnh nhạt với anh." Y vươn tay ra ôm Thịnh Vô Ngung, hai người trao nhau cái hôn lưu luyến, triền miên rất lâu trong bóng tối.

Mỗi câu rung lên kịch liệt, lúc này Thịnh Vô Ngung mới thu lại cần, câu lên được một con cá khá to, "Chỗ này câu cá cũng được phết."

Huyền Hiểu Đông xoa cánh môi còn hơi tê, "Đúng vậy, xem thời gian này, có lẽ không cần tốn nhiều thời gian là chúng ta có thể câu đủ đẹp đường về phủ, buổi tối em ninh canh cá cho anh."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi nhớ bộ sách kia em vẫn chưa đọc xong."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được rồi, tôi biết em rất thích con đường này."

Huyền Hiểu Đông nghĩ ngợi, nói: "Là thực hiện giấc mơ cho trọn vẹn, lúc trước còn tiếc nuôi, cho nên mới không tìm được muốn bù đắp."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi biết, tôi vĩnh viễn ủng hộ em."

Trong sơn động sẽ có tiếng vọng, nhưng do không nhìn thấy, chất giọng Thịnh Vô Ngung vốn nghe đã rất hay, lúc này vọng lại nghe càng có vẻ rung động lòng người, rủ rỉ bên tai Huyền Hiểu Đông.

Trái tim y mềm nhũn, lại không tìm được tắt màn hình điện tử đi, sáp lại gần hôn anh.

Lúc hai người xách cá câu được ra khỏi sơn động xuống núi thì đã là buổi chiều, quay về nông trường, dùng cá câu được hôm ấy nấu một nồi canh đậm đà.

Hai người cùng ăn, thật ra còn thấy ngon hơn một chút so với canh bình thường.

Thịnh Vô Ngung còn đặc biệt chụp cá câu được và canh nấu xong gửi vào trong nhóm chat, thành công thu hoạch được một loạt lời tán thưởng hâm mộ..

Chương 98: 98: Ngoại Truyện 08 Thi Nghiên Cứu Thuận Lợi

Những tháng ngày chăm chỉ khắc khổ ôn tập không cho phép con người ta cảm thấy mệt mỏi và vất vả.

Cuối thu ăn vịt, ăn cua hồ, làm tương hoa quế, hấp bánh củ sen, làm hạt dẻ ngào đường, kẹo chuối tiêu bơ cứng; lại dự trữ tương đậu nành, cá khô, sốt chanh, sốt hạt thông cùng với các món khô khác như Lạp xưởng, gà vịt mặn sấy khô, cuối cùng mùa đông năm nay đã đến.

Mùa đông rét mướt, lúc mới vào đông, rốt cuộc cơ thể Thịnh Vô Ngung vẫn không đủ khỏe, khi đi bơi không cẩn thận bị cảm lạnh, còn bị khá nặng. Xông lá ngải cứu, dùng dầu gừng gội đầu, ăn xong bát canh gà tía tô, uống thuốc hạ sốt, Huyền Hiểu Đông vẫn đau lòng tự trách, không xao nhãng việc chăm sóc anh một chút nào cả.

Cuối tuần này y phải đi thi, thi viết mất hai ngày.

Nhưng hiện tại y yên tâm thế nào được, Thịnh Vô Ngung nói: "Không sao đâu, cảm mạo thôi, chỉ là tôi không thể đi thi cùng em, em cố gắng thi tốt, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì cả, đến Tỉnh Hải thì ở căn hộ của tôi là được."

Huyền Hiểu Đông sao có thể yên tâm, y nghĩ ngợi rồi nói: "Sáng ngày thi em lái xe đi, buổi tối sẽ trở về."

Thịnh Vô Ngung thở dài, anh cũng không hiểu vì sao bản thân mình lại trở nên yếu đuối cần chăm sóc cẩn thận như vậy trong lòng Huyền Hiểu Đông, nhưng ngay từ khi mới bắt đầu y vẫn luôn đối xử với anh như thế.

Nếu không có ai ở bên cạnh anh, chắc chắn Huyền Hiểu Đông sẽ không thể yên tâm, ảnh hưởng tới cuộc thi, anh bèn nói: "Em yên tâm đi thi đi, tôi gọi Lỗi Lỗi qua, nó đang kêu gào được nghỉ phép lâu đây."

Cuối cùng Huyền Hiểu Đông cũng coi như bớt lo, "Trước tiên phải xác nhận xem cậu ấy có được nghỉ phép thật không đã."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Không sao đâu."

Thái dương anh ấm nóng, hơi thở cũng nóng hằm hạp, mới hơi nhúc nhích thôi mà đã choáng váng, mắt tối sầm đầu đau nhức, chỉ có thể nhắm mắt lại, cụp hàng mi xuống, thần sắc tiêu tụy khi bị ốm không che giấu được.

Huyền Hiểu Đông thấy anh như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, dù sao vẫn không yên tâm, "Hay là chúng ta đi bệnh viện đi, anh đến Tĩnh Hải ở bệnh viện vài hôm."

Thịnh Vô Ngung bắt đắc dĩ mở mắt ra, "Được rồi, tôi đến Tĩnh Hải cùng em, sau đó chúng ta ở biệt thự, nhập viện xong tôi lại gọi Thịnh Lỗi Lỗi đến đón tôi, như vậy em yên tâm chưa? Thật sự chỉ là sốt cảm mạo thôi mà."

Huyền Hiểu Đông vuốt trán anh, lo lắng nói: "Lái xe cũng phải mất một tiếng, đi đi về về xót nẫu, lại còn ở trong xe, nhớ lại bị sốt nặng hơn."

Tình trạng của anh không giống người bình thường, hơn nữa những loại thuốc anh uống cũng phải hỏi ý kiến bác sĩ, không đến Tĩnh Hải kiểm tra thì không yên tâm."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi không sao, bắt đầu từ ngày mai chắc chắn sẽ hạ sốt, đến Tĩnh Hải với em không có vấn đề gì hết, tôi ngủ ở ghế sau là ổn thôi."

Em cũng đi ngủ đi, đêm nay chúng ta chia phòng, nếu không sẽ lây cho em, ảnh hưởng việc em đi thi, tôi yên tâm ngủ một giấc là được." Giọng mũi anh dày đặc, Huyền Hiểu Đông nào nghe lời anh, bèn bế anh lên giường, "Em ngủ cùng anh."

"Yên tâm, em khỏe lắm, không cần lo lắng sẽ lây bệnh sang em."

Y bế Thịnh Vô Ngung, cảm nhận được thân thể anh cực kỳ nóng, cau mày cầm túi chườm đá đến từ từ lau giúp anh hạ nhiệt độ.

Ròng rã một đêm, y dùng khăn ướt lau tay lau chân giúp anh giảm nhiệt, nửa đêm lại đút cho anh một liều hạ sốt nữa, cuối cùng nhiệt độ cũng giảm, Huyền Hiểu Đông mới tựa sát lên anh ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau y cũng không dám cho Thịnh Vô Ngung ăn sáng gì, chỉ dùng gạo nếp, hành xanh và gừng sợi nấu cháo, nhỏ vài giọt giấm, xé sợi một ít cá muối trộn lẫn vào gia vị, đút cho anh ăn từng chút từng chút một, mở xe ra, đặt anh nằm thẳng lên ghế ngồi phía sau, thắt dây an toàn thật

chắc rồi lái xe tới Tỉnh Hải.

Trước khi bọn họ đến biệt thự ở Tỉnh Hải, chị dâu thứ nhà họ Thịnh đã dẫn Thịnh Lỗi Lỗi và Thịnh Hỉ Hỉ tới, trời vừa sáng đã giúp hai người dọn dẹp phòng ngủ và bếp, cử đầu bếp tới nấu cơm.

Sau đó đến bệnh viện để đăng ký khám ngoại trú chuyên khoa, kiểm tra một lát trở về, quả nhiên Thịnh Vô Ngung chỉ bị cảm mạo thôi, cần truyền một bình nước, lúc này mọi người mới yên lòng.

Quay về biệt thự, chị dâu thứ mới yên tâm, để lại Thịnh Lỗi Lỗi chăm sóc Thịnh Vô Ngung, cẩn thận dặn dò một phen mới đưa Thịnh Hỉ Hỉ về.

Huyền Hiểu Đông thấy Thịnh Vô Ngung trở về từ bệnh viện, bị giày vò đến mệt mỏi, uống thuốc xong là anh ngủ say, bèn nhân lúc anh ngủ, một mình y tới dạo trường thi một vòng, có thể nói là làm quen với nơi đây.

Y lại đi ra ngoài mua thêm một ít tuyết lê về, sau khi về nhà thì gọt vỏ tuyết lê và củ cải, đun cùng mật ong, hạt tiêu và cây ma hoàng.

Thịnh Lỗi Lỗi quan sát y, cười bảo: "Đừng lo lắng, trước đây chú nhỏ cũng thường xuyên bị cảm mạo, sau khi hai chân chú gặp sự cố thì sức đề kháng cơ thể kém lắm, bị cảm liên tục, nhưng chẳng mấy khi nói với người thân trong gia đình, lúc nào cũng gắng gượng chống đỡ một mình."

Huyền Hiểu Đông chỉ thấy xót xa.

Y nấu xong nước củ cải tuyết lê rồi bùng tới, sờ lên trán Thịnh Vô Ngung.

Thịnh Vô Ngung mở mắt ra, toàn thân vẫn đau nhức mệt mỏi, nhất là hai chân đang tạo phản, cứ râm ran nhức nhối.

Giọng điệu anh nói chuyện toát ra sự mềm yếu, "Về rồi à? Lỗi Lỗi nói em đi tham quan trường thi."

Huyền Hiểu Đông thử nước đã âm ấm, giúp anh ngồi dậy, từ từ đút cho anh uống, "Xem rồi, gần lắm, chỗ đỗ xe em cũng tìm kĩ luôn, sáng mai anh ở nhà, có gì khó chịu nhất định phải nói với Lỗi Lỗi."

Cậu ấy sơ suất vô tâm, vừa rồi còn nói với em trước đây anh toàn gắng gượng một mình, từ trước tới nay không thích người khác tới gần anh." Thịnh Vô Ngung cười khế, mặc dù cười nhưng vẫn vô lực, "Trước đây là

muốn chứng minh, dù một thân một mình nhưng tôi vẫn làm được.

Bây giờ thì muốn chứng minh tôi có người thương rồi.

Yên tâm đi, tôi sẽ mau chóng khỏe lại, chỉ sợ làm ảnh hưởng đến tâm trạng đi thi của em."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không ảnh hưởng gì cả, cái gì nên học đều học cả rồi, đi được đến bước này, có thể thi được bao nhiêu điểm cũng được."

Y cho Thịnh Vô Ngung uống hết nước thì lại ấn anh nằm xuống, sờ lên lưng anh, phát hiện đã ướt đẫm.

Biết Thịnh Lỗi Lỗi bất cẩn chưa chắc đã nghĩ đến việc này, Thịnh Vô Ngung ngoài miệng nói vậy chứ chưa chắc đã bằng lòng để người ngoài thay quần áo giúp anh, ngấm lại trước đây hai chân anh không tiện, ở bệnh viện anh đều không tiếp nhận sự giúp đỡ từ người ngoài.

Huyền Hiểu Đông thở dài, lại đi lấy một chậu nước lá ngải cứu tới, giúp anh lau người, thay áo ngủ khô mát rồi mới dìu anh nằm xuống.

Thịnh Vô Ngung chỉ ngửi thấy mùi lá ngải cứu thơm ngát trên cơ thể, khô ráo dễ chịu, bấp thịch được khăn lông nóng mềm mại ma sát, dường như sự đau nhức cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Anh nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ mất.

Huyền Hiểu Đông cầm màn hình điện tử ngồi bên cạnh, lật đề cương đã tổng hợp trước đó ra, vừa nhớ lại đọc thuộc lòng nội dung, vừa chăm sóc anh tỉ mỉ.

Khi trời hửng sáng, y sờ lên trán và lưng Thịnh Vô Ngung, phát hiện ra vẫn còn khô ráo thì yên tâm.

Thấy anh vẫn còn đang say ngủ, y lặng lẽ đứng dậy ra ngoài, thay quần áo, đến nhà bếp nấu cháo thịt cho anh, sau đó bản thân ăn qua loa thứ gì đó rồi cầm thẻ căn cước và dụng cụ đi thi, một mình lái xe tới trường thi.

Ngày thi đầu tiên kết thúc, Huyền Hiểu Đông về biệt thự, thấy Thịnh Vô Ngung ngồi sô pha đang cầm màn hình điện tử đọc tin tức, trông dáng vẻ anh vẫn mệt mỏi, y đi tới hỏi anh: "Anh thấy đỡ nhiều chưa?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Khá hơn nhiều rồi, không sốt nữa, em thì sao? Hôm

nay thi cảm giác thế nào?" Giọng anh vẫn nặng âm mũi, viền mắt cũng đỏ, trông như sắp sửa khóc đến nơi, vô cùng đáng thương.

Huyền Hiểu Đông sờ trán anh, lại hoài nghi do tay mình lạnh, che tay lại thử nhiệt độ, "Cũng được, chính trị có anh từng là cựu nhà ngoại giao phụ đạo cấp tốc, cảm giác dễ dàng hơn nhiều, cơ bản đều đã học qua rồi.

Thời sự cũng bị anh đoán được, ngoại ngữ đều điền hết, cảm giác đọc hiểu hết được, câu hỏi cũng vừa phải."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Vậy thì tốt, sáng mai thi Toán và môn chuyên ngành, em cũng sẽ làm được thôi.

Đêm nay tôi ngủ xem sáng mai có thể đi cùng em không."

Huyền Hiểu Đông nói: "Không cần đâu, anh cố gắng nghỉ ngơi ở nhà đi."

Thịnh Vô Ngung biết y nhất định không đồng ý thì cũng chỉ đành cười.

Thịnh Lỗi Lỗi từ trên tầng đi xuống, thấy hai người họ anh kéo tay em, em kê vai anh trên sofa, tình nồng ý đượm làm đui mù con mắt, không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng đi vào bếp, gọi đầu bếp chuẩn bị món ăn. Bữa tối được chuẩn bị rất thanh đạm, được kết hợp giữa canh thịt tươi lá cầu kỷ, bí đao thịt băm, vịt quay giòn, đồ đen hấp tảo tía.

Huyền Hiểu Đông thấy Thịnh Vô Ngung ăn không nhiều, biết anh không thấy ngon miệng, sau khi ăn no thì cùng anh về phòng khách nghỉ ngơi, tiếp tục nấu nước ngải cứu để anh ngâm mình tắm.

Sau đó y vừa dùng tinh dầu giúp anh xoa bóp hai chân và toàn thân, vừa cùng anh nói về đề thi ban sáng, thuật lại mình đã trả lời như thế nào, Thịnh Vô Ngung ung dung đánh giá điểm giúp y.

Hai người đi ngủ sớm, nửa đêm Huyền Hiểu Đông còn thức dậy mấy lần xem tình trạng của Thịnh Vô Ngung.

Thật ra lần nào Thịnh Vô Ngung cũng biết, thậm chí còn biết rõ y lén lút sờ lên nhịp tim đập của anh mấy lần, thế nhưng anh vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ. Từ trước tới nay anh không biết, hóa ra khi có một người bạn đời ở bên bầu bạn, cuộc sống sẽ trở nên chân thực như thế này.

Khi ốm đau có thể cảm nhận được sự lo lắng và quan tâm của đối phương bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, khiến bạn nhận ra rằng, hóa ra trên cõi đời này có người để ý bạn như vậy, bạn quan trọng với họ đến nhường nào.

Hôm sau thi thêm một ngày nữa mới coi như kết thúc bài thi viết.

Huyền Hiểu Đông nhẹ nhõm rời khỏi trường thi, y nhớ Thịnh Vô Ngung, bước nhanh qua thao trường định đến bãi đỗ xe, bỗng nhiên bị ai gọi lại.

Y quay đầu nhìn, mỉm cười, "Đội trưởng Nghiêm? Thi viết không cần anh cực khổ đại giá chứ?"

Nghiêm Duệ Phong nói: "Đúng là không cần, hôm nay tôi có hẹn tiến sĩ Lý Minh Bác, xem tối hôm nay cậu ra ngoài ăn một bữa cơm được không, tiện thể tôi có thể tiến cử cậu."

Huyền Hiểu Đông hơi chần chừ, Nghiêm Duệ Phong hỏi: "Có việc à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừ, Vô Ngung...!anh ấy bị cảm, hai hôm thi tôi luôn lo lắng cho anh ấy."

Nghiêm Duệ Phong nói: "Vậy thì lần sau đi, cậu chăm sóc anh ta cho tốt."

Huyền Hiểu Đông vừa cảm kích vừa áy náy, "Xin lỗi, anh cũng biết rồi, sức khỏe anh ấy không như người bình thường, sau khi phẫu thuật rút cuộc vẫn không thể bắt cận chủ quan được, tôi cần phải chăm sóc anh ấy rất nhiều, phụ lòng tốt của anh."

Nghiêm Duệ Phong cười, "Không sao, thời gian có rất nhiều, ba tháng nữa mới thi vòng hai, thi xong thì bước sang năm mới, hai người ăn Tết vui vẻ đi."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, lại hỏi hấn: "Anh thì sao? Phải về Hoàn Kinh ăn Tết à? Bây giờ anh đang nhậm chức ở Bộ Quốc phòng sao? Hôm trước tôi nghe nói Tiểu Yến sắp kết hôn với Lý Lực, đến lúc đó anh có đi không?"

Rõ ràng Nghiêm Duệ Phong không muốn nhiều lời, "Ừ, chưa chắc đã rảnh, nhưng mà tôi sẽ cố gắng hết sức, nếu không được thì đến lúc đó nhờ cậu mang quà tới giúp."

Hôm nay thi thế nào? Có nắm chắc không? Tôi nghe nói đề khó lắm."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Cũng được, Vô Ngung mua cho tôi mấy bộ sách, đều là những quyển trước đây chưa có cơ hội xem qua, tôi thu hoạch

được rất nhiều."

Nghiêm Duệ Phong thấy y không tập trung, biết rõ y vẫn còn đang lo lắng cho Thịnh Vô Ngung——Y chính là kiểu người ít khi che giấu ngoài mặt như vậy, Nghiêm Duệ Phong nói: "Vậy thì tốt, đợi khi nào có thành tích nhớ báo tin vui đấy, chúc cậu thi thành công, thuận lợi tiến vào vòng hai."

Thi vòng hai cũng đừng lơ là, còn có khảo hạch thể năng nữa, không dễ đâu."

Huyền Hiểu Đông thở phào nhẹ nhõm, nói: "Được, cảm ơn đội trưởng, vậy tôi đi trước."

Y vẫy tay, nhanh nhẹn đi qua thao trường, lên xe, ở trong xe còn vẫy tay chào tạm biệt hẳn qua cửa sổ, sau đó khởi động xe lái ra ngoài.

Nghiêm Duệ Phong đứng trên thao trường, nhìn chiếc xe rời đi, sự chua xót lướt qua trong lòng..

Chương 99: 99: Ngoại Truyện 09 Cá Đao Chiên Thơm Ngon

Lúc Huyền Hiểu Đông về nhà, ấy vậy mà Thịnh Vô Ngung lại đặt hoa, khi y về tới nơi cũng vừa lúc hoa được giao tới.

Ngày đông xám xịt, lại vừa từ bên ngoài trở về, bất chợt nhìn thấy một bó hoa tươi rực rỡ chói lóa như thế, không thể phủ nhận rằng hết sức cảm động.

Huyền Hiểu Đông hơi ngạc nhiên, "Cảm ơn anh, cơ thể anh thấy sao rồi?" Thịnh Vô Ngung vẫn ngồi trên sô pha, nhìn y cười nói: "Em thích không? Khá hơn rất nhiều rồi, cả người thoải mái, em thì sao? Thi thế nào, chắc Toán khó nhất nhỉ?"

Huyền Hiểu Đông ôm hoa đi tới bên cạnh sô pha, đặt hoa lên bàn trà, nở nụ cười, "Anh biết trình độ của em mà, dù sao cũng chỉ tới vậy, nói chung đều dựa theo các bí kíp lươn lẹo mà anh dạy em để làm.

Em đoán đến khi thi xong là quên ngay thôi, đến vòng hai hẳn sẽ không kiểm tra môn Toán nữa."

Thịnh Vô Ngung cười bất đắc dĩ, "Bây giờ dự thi chỉ cần thành thạo các bí kíp giải đề là vượt qua được, thế nhưng đợt sau này em vào học nghiên cứu sinh, chắc mảng này vẫn cần học lần nữa..."

Huyền Hiểu Đông nói: "Em cũng rất muốn, nhưng mà giữa thiên tài và người thường đúng là có vách tường mà, giống như anh cảm thấy đi từ bước này tới bước kia rất đơn giản, còn dưới góc nhìn của em lại phải vòng qua vòng lại...! Cũng may bây giờ nghiên cứu sinh chú trọng vào thực chiến.

Đội trưởng Nghiêm nói, Toán thiếu một ít điểm thì tiếng nước ngoài có thể bù vào..."

Thịnh Vô Ngung lại cười nói: "Ý em là tôi không sánh bằng đội trưởng Nghiêm à?"

Huyền Hiểu Đông lập tức réo lên tiếng còi báo động, "Không phải, chỉ là...!Con người ta ai cũng muốn tin tưởng bản thân mình có thể làm được để thấy thoải mái hơn một chút...!Em sẽ cố gắng, em nhất định sẽ cố gắng mà." Y tiến đến hôn một cái lên trán Thịnh Vô Ngung để lấy lòng anh. Khóe miệng Thịnh Vô Ngung không kìm được mà nhếch lên, nhưng anh vẫn cup mi nói: "Thi vòng hai khá linh hoạt, bình thường yêu cầu sự cụ thể và sâu xa.

Thế mạnh của em là kinh nghiệm thực chiến phong phú, thế nhưng chưa chắc em đã có thể liên hệ với kiến thức lý luận.

Khoảng thời gian qua, em đã kể với tôi rất nhiều đợt hành động mà em từng tham gia lần kinh nghiệm thu được, tôi giúp em tân trang chúng và hướng về lý luận, nâng cao dàn ý, đến lúc đó cho dù em nói gì thì cũng có thể cụ thể hóa, câu nào cũng có lý, như vậy sẽ thể hiện được năng lực học tập và nghiên cứu lý luận của em."

Huyền Hiểu Đông thầm nói: "Nghe hơi giống Trình Nguyên."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn y.

Huyền Hiểu Đông lập tức sửa lời, "Em sai rồi, anh giỏi hơn cậu ta nhiều! Sách anh tìm cho anh đều khó hơn! Anh mới thực sự là học sinh giỏi!"

Thịnh Vô Ngung phớt lờ y, "Tôi chịu thôi, mặc dù nói học tập đều tương thông với nhau, thế nhưng đây là lý luận quân sự, tôi nhờ người khác giới thiệu vài tiến sĩ của trường quân đội, hướng dẫn thêm một chút cho em."

Huyền Hiểu Đông nói: "À, vừa nãy ra khỏi trường thi em gặp được đội trưởng Nghiêm.

Anh ấy bảo tôi nay đưa em đến gặp tiến sĩ Lý Minh Bác, có lẽ cũng vì điều này."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn y, "Vậy sao em không đi? Cơ hội rất hiếm có đấy, Lý Minh Bác là một chuyên gia quân sự nổi tiếng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Nhớ anh nên không đi, được rồi, em cũng là rể gối mục rồi, vẫn đừng nên tự bêu xấu ra bên ngoài thì hơn.

Em thấy phương pháp anh nói đã rất ổn rồi, em kể lại cho anh nhiều hơn, anh giúp em tổng kết lại, đó mới là chân thực.

Em nghĩ không phải chuyện của em thì cũng chỉ miễn cưỡng thôi, người ta vừa nghe là biết đấy là quan điểm của người khác, cứ ương ngạnh áp đặt vào thì buồn cười lắm, còn chẳng bằng cứ thật thà.

Học được thì học, không học được thì về nhà trồng trọt."
Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, đôi mắt tựa như hổ phách hòa tan với mặt ong, "Mặc dù lý lẽ hơi nghiêng lệch nhưng cũng không thể phủ nhận nó sai.

Các vị giảng viên coi trọng tiềm lực học tập và năng lực, đôi khi lối sống non nớt một chút cũng đáng để gọt giũa.

Mặc dù kinh nghiệm thực chiến của em phong phú, thế nhưng chung quy em vẫn sẽ già đi, không thể mãi mãi ở tiền tuyến được.

Rời khỏi hành động, em thu được kinh nghiệm thực tế quý báu, phải nghĩ cách tổng kết tinh luyện, lý luận hóa chúng, đó chính là nghiên cứu, cho nên đừng coi thường những điều này."

Huyền Hiểu Đông bị anh cười, trong lòng cũng dập dờn lay động, "Anh nói rất đúng.

Tối nay ăn gì? Anh có muốn ăn gì không, em làm cho anh."

Thịnh Vô Ngung: "Nhặt miệng lắm, ăn chút cá đao(*) mặn chiên vừa giòn vừa thơm, thêm cháo hoa nữa là ngon lắm rồi."

(*) Còn gọi là cá hổ, cá hổ đầu rộng, loại cá dữ có thân hình dài, trông khá dẹt, đồng thời lớp da thì trơn bóng, không hề có vẩy và mang màu xanh lam, có chút ánh bạc nhẹ.

Các loại động vật như tôm, cá, mực luôn là món ăn khoái khẩu của cá hổ mỗi khi chúng đi tìm kiếm thức ăn.

Huyền Hiểu Đông xắn tay áo lên, nói: "Cái này dễ thôi, anh chờ một chút, em đi chiên cá cho anh."

Một lát sau, quả nhiên mùi cá đao chiên đã lan ra từ trong bếp, Thịnh Lỗi Lỗi lại từ trên tầng xuống, "Thơm quá!"

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn gã, "Vừa ngủ trưa à?"

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Ày, còn chẳng phải do đợt trước cháu tập huấn mệt quá sao? Biết chú ổn hơn nhiều rồi nên cháu mới lỡ ngủ, chú nhỏ khỏe hơn nhiều rồi mà nhỉ? Chú Hiểu Đông thi thế nào?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Có lẽ không có trở ngại gì."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Ồ, vượt qua được thi viết dễ mà, giống như Nhược Chuyết nói, chỉ cần chú Hiểu Đông của chúng ta vượt qua biên giới quốc gia là giáo viên hướng dẫn bên kia chắc chắn muốn cướp, gần như không cần lo lắng quá cho vòng hai."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cháu lại tán phét với Chủ Nhược Chuyết à? Tư tưởng sai lệch gì thế này."

Thịnh Lỗi Lỗi cười hì hì, "Chủ Nhược Chuyết nói cũng có lý mà, ai cũng biết chú Hiểu Đông là chồng chú, chiêu mộ anh ấy làm học trò đồng nghĩa với việc nhận được tài nguyên ủng hộ cực lớn từ Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm."

Làm gì có giáo viên nào ngu ngốc mà không cần? Sợ là còn tranh giành võ đầu, những học viện khác chắc cũng muốn đấu đá lắm, các giáo viên hướng dẫn cũng muốn triển khai dự án tìm tài nguyên mà."

Thịnh Vô Ngung lạnh nhạt nói: "Bớt học mấy cái lý luận tào lao của Chủ Nhược Chuyết đi."

Thịnh Lỗi Lỗi nói: "Hả? Chủ Nhược Chuyết rất phàm tục sao?" Bỗng nhiên gã kịp nhận ra, chú nhỏ đang móc mĩa trách mình phàm tục! Thịnh Vô Ngung nói: "Không được phép nói vớ vẩn trước mặt chú Hiểu Đông của cháu."

Thịnh Lỗi Lỗi đành hoảng xin lỗi, "Vâng, cháu sai rồi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Cậu ấy không cần chú thì vẫn tự thi đậu được."

Thịnh Lỗi Lỗi điên cuồng gật đầu, "Cái này cũng đúng! Cháu biết sai rồi!"

Thịnh Vô Ngung cong khóe miệng khẽ cười, "Người ta giới thiệu tiến sĩ quân sự cho em ấy, Hiểu Đông cũng từ chối, nhớ đến bệnh của chú nên về với chú đây này."

Thịnh Lỗi Lỗi hồi hận phát điên, ra sức sửa chữa, "Đúng đúng đúng, chú Hiểu Đông là người không màng danh lợi, trọng tình nặng nghĩa."

Lúc này Thịnh Vô Ngung mới hài lòng, "Còn không vào bếp giúp đỡ đi?"

Thịnh Lỗi Lỗi như trút được gánh nặng, lao vào trong bếp như một làn khói. Bữa tối có cháo trắng nhừ, vị hơi ngọt thanh, thêm món canh rau thanh đạm, cá đao chiên vàng ruộm vừa giòn vừa thơm, ăn rất đưa miệng.

Quả nhiên Thịnh Vô Ngung thưởng thức đến là vui vẻ.

Lúc dùng cơm, Thịnh Lỗi Lỗi hỏi: "Thi xong rồi, chú nhỏ và chú Hiểu Đông đã có dự định gì chưa? Có muốn ra ngoài du lịch thư giãn không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thi vòng hai cũng rất khó, vẫn chưa thể thả lỏng đâu.

Hơn nữa mùa đông trời lạnh, nên để Vô Ngung ở nhà cố gắng tĩnh dưỡng." Thịnh Lỗi Lỗi thật sự không thể hiểu nổi, bình thường chú nhỏ mạnh mẽ kiêu ngạo, trên thương trường thì thủ đoạn làm việc như sấm sét lôi đình, lễ nghi với người ngoài thì hoàn hảo không thể bắt bẻ gì được, tâm lý đàm phán thì như bẻ cành khô, một kích tất trúng, ai nhìn vào cũng khiếp sợ, kính trọng mà chẳng thể gần gũi.

Sao trong mắt Huyền Hiểu Đông, chú nhỏ lại như một bình hoa thủy tinh, đựng vào cũng không được phép vậy?

Thế nhưng thấy dáng vẻ Thịnh Vô Ngung mỉm cười nhìn Huyền Hiểu Đông, rõ ràng là vô cùng hưởng thụ cảm giác được chăm sóc, Thịnh Lỗi Lỗi yên lặng ăn xong, lại lễ phép truyền đạt lại anh hai Thịnh và chị dâu thứ bảo khi nào hai người rảnh thì qua mời cơm, sau đó nhanh chóng tạm biệt, từ chối tiếp tục làm kỳ đà cản mũi.

Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung về phòng, lúc này Huyền Hiểu Đông mới hỏi: "Ở đây tĩnh dưỡng thêm vài ngày, đi thăm anh hai và chị dâu xong thì lại về đây sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Thôi, ở nhà còn chó mèo cá cả lũ kia, vẫn nên về nhà thôi, tôi đã khỏe hơn nhiều rồi.

Dù sao bố cũng không ở bên chỗ anh hai và chị dâu, không cần đến làm phiền bọn họ, công việc cũng bận." Bình thường quan hệ giữa người nhà họ Thịnh trông có vẻ xa cách, mỗi người ở một nơi, thế nhưng khi thật sự có chuyện thì vẫn rất tình cảm và sôi nổi.

Nhưng câu này của anh nghe cứ như cô dâu nhỏ gả tới nông trường, hiếm khi về thành phố mà còn bận tâm chuyện trong nhà, đến cả nhà mẹ đẻ cũng lười về.

Huyền Hiểu Đông thầm cười trộm một mình, Thịnh Vô Ngung hỏi: "Em cười gì?"

Huyền Hiểu Đông không chịu nói, chỉ cười bảo: "Không có gì, em đang muốn mua chút gì mang về, mùa đông cũng có thể trồng vài loại rau dưa tươi mới cho anh ăn, tính dưỡng cơ thể cho tốt."

Mua thêm chút hoa quả đi, ở nông thôn không dễ mua, mỗi lần anh nhờ người ta giao tới thì phí vận chuyển còn đắt hơn cả hoa quả.

Sáng mai em đi chợ trước mua ít đồ rồi về."

Thịnh Vô Ngung gật đầu cười đồng ý.

Sáng hôm sau, quả nhiên Huyền Hiểu Đông đến chợ nông sản to nhất ở Tĩnh Hải, cẩn thận kĩ lưỡng mua ít thứ sống qua được mùa đông, thỏa mãn được mong muốn tích trữ hàng hóa rồi mới lái xe chở Thịnh Vô Ngung về nhà.

Tối về dỡ đồ xuống, Huyền Hiểu Đông mới thả lỏng chân tay, cố gắng làm thêm một ít đồ cho mùa đông.

Dù sao thi nghiệm cứu cũng chỉ mới kết thúc vòng một, còn lại phải xem thành tích có thể tiến vào được vòng hai không.

Nhưng mà kế hoạch bất ngờ bị thay đổi, không lâu sau khi về nhà, đến lượt y bị cảm.

Đau đầu, chảy nước mũi, toàn thân đau nhức, triệu chứng gần như tương tự Thịnh Vô Ngung——Thoạt nhìn có lẽ bị lây bệnh cảm từ anh.

Huyền Hiểu Đông ngâm mình trong bồn tắm lá ngải cứu, cầm khăn nóng che mũi chườm nóng, nếu không nước mũi sẽ không ngừng chảy.

Đã rất lâu rồi y không chật vật như vậy, Thịnh Vô Ngung xuống bếp nấu nước gừng hành đường đổ cho y uống, cười bảo: "Trách tôi, chắc do tôi lây cho em, cũng may là thi xong rồi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới thành tích."

Nhưng cũng may là tôi còn thuốc cảm, đúng lúc đưa em uống.

Trong bếp tôi vừa mới nấu mỳ jăm-bông, lát nữa em ăn đi nhé."

Huyền Hiểu Đông vành mắt đỏ lên, giọng mũi dày đặc, "Không phải do anh lây, giai đoạn đầu của bệnh cảm mới bị lây, em không cần uống thuốc,

ngâm mình tắm nước nóng rồi ngủ một giấc là được...!Rất nhiều năm rồi em không bị cảm..."

Thịnh Vô Ngung cũng không cãi lại lời nguy biện của y, cố gắng bảo vệ lòng tự tôn cho y, "Đúng đúng, nhưng mà thuốc cảm cũng chỉ giảm bớt triệu chứng mà thôi, em uống đi sẽ dễ chịu hơn một chút."

Huyền Hiểu Đông cứ khăng khăng, "Không cần, em về giường em ngủ, anh đừng tới gần em, không cần thận lại bị em lây bệnh thì làm sao? Giai đoạn đầu của bệnh cảm là dễ lây bệnh nhất."

Thịnh Vô Ngung: "..."

Tiểu Bồ ngồi chồm hổm bên cạnh tò mò nhìn hai chủ nhân, rất hợp tình hình mà há hơi một cái.

Huyền Hiểu Đông đứng dậy lau khô người thay quần áo, vào bếp nhanh chóng ăn mỳ rồi về phòng ngủ của mình thật, còn khóa cửa chặt chẽ, kiên quyết không cho phép Thịnh Vô Ngung tới gần mình.

Thịnh Vô Ngung cạn lời, lên tài khoản mạng xã hội đổ dành y, "Em như vậy tôi cũng lo lắng lắm, em không thể tiêu chuẩn kép như vậy được, trước đó tôi bị cảm em toàn ngủ cùng tôi, bây giờ phải công bằng chứ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Nếu anh có thể vác nặng chạy 5km, em sẽ không tiêu chuẩn kép như vậy với anh nữa."

Thịnh Vô Ngung: "..."

Huyền Hiểu Đông lời ngon tiếng ngọt, "Em khá hơn nhiều rồi, sáng mai chắc chắn là khỏi hẳn."

Anh ngủ trước đi, chúng ta cứ tán gẫu kiểu này cũng rất được."

Thịnh Vô Ngung lạnh lùng nói: "Được thôi, vậy tôi nói cho em mô phỏng đề thi vòng hai."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Hay là giả vờ ngủ đi?

Đúng là một mùa đông dễ bị cảm mạo mà..

Chương 100: 100: Ngoại Truyện 10 Nhộng Ong Chiên

Mùa đông ban đêm kéo dài, sáng nay Huyền Hiểu Đông không thức dậy sớm giống như mọi khi, mơ màng mãi đến khi trời hửng sáng mới tỉnh táo.

Đau đầu nghệt mũi, y trở mình, theo thói quen choàng cánh tay sang bên cạnh, kết quả tay lại chơi vơi giữa khoảng không.
Lúc này y mới nhớ ra mình và Thịnh Vô Ngung chia phòng ngủ.

Y ôm gối, khó chịu lật qua lật lại, ngồi dậy nhìn đồng hồ, vội vã tìm khẩu trang đeo lên, sau đó vào bếp làm bữa sáng.
Không ngờ vừa vào đến bếp, mặc dù mũi còn nghệt nhưng y vẫn ngửi thấy mùi thơm.

Thịnh Vô Ngung đã thức dậy, nấu một nồi cháo thịt, ngửi mùi thôi cũng thấy rất ngon, Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Cảm ơn chủ tịch Thịnh, chủ tịch Thịnh vất vả rồi!"

Thịnh Vô Ngung đặt bát trước mặt y, có chút bất đắc dĩ, "Chính em nói ngủ một đêm bệnh sẽ khá hơn cơ mà, bây giờ thấy sao rồi?"

Huyền Hiểu Đông phấn chấn nói: "Khỏe lắm! Chỉ còn hơi nghệt mũi thôi, sáng mai chắc chắn sẽ khỏi hẳn."

Thịnh Vô Ngung dùng sốt Pesto giúp y trộn salad gồm rau, ngô và tôm nõn, "Hôm nay em có dự định làm gì chưa? Chơi game thư giãn không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Em đến chợ dạo xem sao."

Thịnh Vô Ngung không tưởng tượng nổi, "Hôm qua em vừa mới đi dạo chợ Tĩnh Hải mà, mua nhiều đồ thế rồi còn chưa đủ dùng sao? Có khi virus cảm mạo bị lây từ chợ đấy."

Huyền Hiểu Đông xoa chóp mũi đỏ ửng, "Ừm, em mua chút nông cụ rồi sẽ về, xem thử còn các loại gia vị nào cần nữa không thì mua luôn."

Thật ra Thịnh Vô Ngung đã hiểu rõ Huyền Hiểu Đông là kiểu người thích dự trữ đồ đạc, những người như vậy thường sẽ có tuổi thơ khá thiếu thốn, khó nắm giữ được những thứ thật sự thuộc về mình, luôn thiếu cảm giác an toàn, cho nên sau khi trưởng thành họ sẽ liên tục tự bù đắp cho bản thân.

Anh ngồi xuống ung dung ăn sáng, tùy theo ý Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông lập tức cách xa anh ra, ăn xong cháo và salad thì đứng dậy đi ra ngoài, "Em sẽ về nhanh thôi."

Thịnh Vô Ngung nghiêng răng, nhưng cũng không nói gì, về phòng mở cuộc họp xem xét dự án.

Buổi trưa Huyền Hiểu Đông hớn hờ trở về, quả nhiên y lại tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ, nào là hoài sơn tươi, măng mùa đông, các loại thực phẩm tươi sống, vân vân.

Ngoài ra y còn thần bí lấy một chiếc túi dẹt ra ngoài, nói với Thịnh Vô Ngung: "Anh xem đây là gì?" Tiểu Hắc thò đầu tới, tò mò hít ngửi không ngừng.

Thịnh Vô Ngung không hứng thú lắm, "Gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông mở ra cho anh xem, "Anh nhìn nè! Là một tổ ong vò vẽ siêu lớn! Em làm nhộng ong cho anh ăn nhé?"

Thịnh Vô Ngung: "..."

Huyền Hiểu Đông hết sức phấn chấn, "Cái này ngon lắm đó, không ngờ mùa đông còn có thể thu hoạch được tổ ong vò vẽ, bán ngoài chợ."

Người bán nói lấy từ trong nhà kho ra, nơi đó ẩm áp, nhiều năm rồi không ai vào cho nên mới hình thành một tổ ong lớn, sau đó thì gỡ xuống."

Thịnh Vô Ngung nhìn tổ ong chi chít lỗ trong chiếc túi, phía trên thỉnh thoảng còn có ong chui ra chui vào, chịu đựng cảm giác da đầu râm ran, hỏi: "Cái này có mật ong không?"

Huyền Hiểu Đông tiếc nuối, "Không có, đây là ong vò vẽ, chỉ có thể ăn nhộng ong thôi, lát nữa em chiên lên, ăn ngon cực."

Khóe miệng Thịnh Vô Ngung giật một cái, "Được rồi, đến lúc đó tôi ném thử."

Huyền Hiểu Đông lại lấy ra một chai sốt, "Bà Hạ cho, bảo là sốt rau họ, để cho chúng ta chấm sủi cảo ăn, anh muốn ăn sủi cảo không?"

Thịnh Vô Ngung: "Tôi thế nào cũng được."

Huyền Hiểu Đông linh hoạt xách túi tổ ong mang ra ngoài sân xử lý, mặt trời ngày đông hơi ẩm áp, Thịnh Vô Ngung thấy biểu cảm của y chăm chú, tay chân nhanh nhẹn, có lẽ đã khôi phục hoàn toàn sức sống, cùng bị cảm vật mà y khác hẳn bộ dạng sống dở chết dở co quắp trên giường của anh. Quả nhiên là một người có thể chất cực tốt, cơ thể lúc nào cũng tràn đầy sức sống.

Thịnh Vô Ngung ngồi xích đu dưới hiên nhà quan sát Huyền Hiểu Đông, cầm màn hình điện tử trong tay cũng không tài nào chuyên tâm đọc sách nữa, suy nghĩ lại có phải bản thân mình già cả rồi không nên mới có một em người yêu thế này.

Lúc nào y cũng tràn đầy sức sống, cho dù ở trong khe, trong đất, trên nền gạch lát hay dưới nước, y đều có thể mọc rễ mà phát triển, khiến bản thân sống rất tốt.

Nhộng ong chiên rắc muối tiêu, mùi hương tỏa ra ngoài, đúng là rất thơm, nhưng hiệu quả thị giác thật sự trông hơi ghê.

Thịnh Vô Ngung cố gắng nếm thử vài con, nhắm mắt lại mà ăn thì hương vị cũng ổn áp lắm.

Cũng may Huyền Hiểu Đông còn làm nhiều món khác, nước hoai sơn có vị khá ngon, măng mùa đông xào chân giò hun khói.

Xem ra Huyền Hiểu Đông quyết chí kết hợp chân giò lợn đen hun khói của Garan với tất cả các món ăn khác.

Buổi chiều Huyền Hiểu Đông tự giác hơn nhiều, lên núi thu hoạch vườn thuốc, ra sau núi đốt một ít cây cỏ để chuẩn bị làm phân tro.

Buổi tối y vẫn khăng khăng chia phòng ngủ, nhấn trên tài khoản mạng xã hội với Thịnh Vô Ngung rằng: "Sáng mai, chắc chắn sáng mai em sẽ khỏi hẳn! Anh xem hôm nay em đã khá hơn rất nhiều rồi."

Thật ra Thịnh Vô Ngung hơi hơi hâm mộ, "Tôi biết rồi."

Huyền Hiểu Đông lại hứa hẹn, "Sáng mai khỏi cảm rồi, em sẽ cùng anh lên kế hoạch ôn tập thi vòng hai."

Thịnh Vô Ngung câu được câu chăng vượt cạnh màn hình điện tử, thuận miệng đáp: "Ừm."

Huyền Hiểu Đông cố gắng khởi xướng chủ đề, chia sẻ bài báo "Người có tính cách của mèo và người có tính cách của chó là một cặp trời sinh" cho Thịnh Vô Ngung đọc.

Thịnh Vô Ngung nhin cười, không để ý tới y.

Huyền Hiểu Đông lại gửi tới một bài "Cuộc sống viễn cổ hình thành nên tính cách thích xã giao và tính cách mạo hiểm".

Thịnh Vô Ngung thông thả vào phòng tắm rửa sạch sẽ, đến khi ra ngoài nhìn thấy, Huyền Hiểu Đông thấy anh không trả lời nên cũng không nhắn thêm gì nữa.

Một lát sau, nhóm chat gia đình lại có động tĩnh.

Thịnh Sa Sa: "Lỗi Lỗi? Em kéo theo ai đó? Siêu vậy? Hôm nay chúng ta có thể lên sao không?"

Thịnh Lỗi Lỗi: "Chú Hiểu Đông đó, vừa nãy em mới hỏi anh ấy có một game chơi cực hay, không phải anh ấy thi xong rồi sao? Em hỏi có muốn thư giãn tí không, anh ấy đồng ý tải xuống chơi luôn.

Đỉnh của chóp, game mới mà anh đã biết cách chơi rồi, xài súng giỏi thật sự!"

Thịnh Vô Ngung: "..."

Thịnh Sa Sa vui vẻ nói: "Được đó."

Thịnh Lạc Lạc nhanh chóng nhảy ra: "Là Pháo Đài Sao Băng sao? Anh và Nguyên Tú tới ngay! Nhóm chúng ta vừa vận năm người! Chúng ta đi chiến phó bản đi!"

Thịnh Lỗi Lỗi dâng trào khí phách, "Quá hay! Cả đêm nay chúng ta cày game đề!"

Cuối cùng Thịnh Vô Ngung thò mặt ra, gửi một ký hiệu mỉm cười.

Trong nháy mắt, nhóm chat yên tĩnh lại.

Chung Nguyên Tú: "Con khóc rồi, mấy đứa chơi trước đi, chị đi xem bé thế nào."

Thịnh Sa Sa: "Chào chú nhỏ! Buổi tối cháu có hẹn rồi, cháu đi luôn đây ạ."

Thịnh Lỗi Lỗi: "Một đám người không có nghĩa khí." Gã tủi thân gửi một biểu tượng trông mong, "Chú nhỏ, chú và Hiểu Đông ở cùng nhau phải không? Cùng chơi ha?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Trò gì? Chú chơi cùng."

Thịnh Lỗi Lỗi hào hứng, "A a, là Pháo Đài Sao Băng! Chú nhỏ, chú cứ trực tiếp tải xuống rồi chơi là được!"

Thịnh Vô Ngung nhanh chóng tải xong, tạo tài khoản, hỏi bọn họ: "Chọn chức nghiệp như thế nào?"

Thịnh Lạc Lạc nhảy ra, "Cung thủ ngôi sao! Ngầu nhất!"

Thịnh Vô Ngung nói: "Chú muốn chơi trị liệu."

Chung Nguyên Tú cũng xuất hiện, "Chú nhỏ, chơi Tư tế ngôi sao sẽ trị liệu được đây."

Thịnh Vô Ngung nhanh chóng chọn Tư tế ngôi sao, sau đó đăng nhập trò chơi.

Thịnh Lỗi Lỗi hỏi anh: "Chú nhỏ tên gì vậy? Cháu thêm chú vào nhóm."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ngu mỹ nhân."

Thịnh Lỗi Lỗi: "..."

Nhóm chat im lặng cả lũ.

Thịnh Lỗi Lỗi yên lặng thêm Thịnh Vô Ngung vào nhóm, Thịnh Vô Ngung nhìn thoáng qua thấy ngay Huyền Hiểu Đông, tên của y là Tôi thích ăn cá. Lần này đến anh cũng im lặng.

Huyền Hiểu Đông hơi ngạc nhiên, "Vô Ngung? Sao anh cũng chơi vậy? Anh còn chưa khỏi bệnh hẳn đâu, sao không nghỉ ngơi sớm đi?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi chơi xong sẽ ngủ." Nhân vật trong game khoác bộ cánh đẹp để lấp lánh, lúc nói chuyện tỏ ra nhu nhược đáng thương.

Huyền Hiểu Đông nói ngay: "Được, em dẫn anh."

Em cũng mới chơi thôi, chơi cũng vui lắm."

Bọn họ xếp đội hình đối chiến cấp thấp, Thịnh Vô Ngung đánh đấm va chạm vài cú, hình như anh không thành thạo lắm nên bị đối phương rình rập đánh cho rơi mất vũ khí trị liệu.

Huyền Hiểu Đông xoay người bảo vệ anh, thế nhưng chỉ cần rời khỏi là Thịnh Vô Ngung lại nhanh chóng ngổm mắt.

Huyền Hiểu Đông: "..."

Y hỏi: "Sao vậy?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Màn hình nhỏ quá, tôi muốn đánh chữ nói chuyện với em, kết quả ấn sai kĩ năng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh vào phòng game đi, chúng ta dùng màn ảnh lớn, có tình huống khẩn cấp gì anh cũng có thể nói trực tiếp với em."

Thịnh Vô Ngung cười.

Thịnh Lối Lối im re không nói gì, ra vẻ quên mất game này có thể liên hệ với nhau bằng giọng nói.

Hai người ở phòng game chơi chán chê, cuối cùng sáp vào hôn nhau thế nào Huyền Hiểu Đông cũng quên mất rồi.

Chủ yếu là do trước khi thi Thịnh Vô Ngung bị cảm, cho nên có thể nói đã rất lâu rồi hai người chưa thân mật, cứ lộn xộn thế này rất khó mà nhịn nổi.

Huyền Hiểu Đông còn muốn nhấn nhịn chia phòng, Thịnh Vô Ngung thấp giọng cười bảo: "Vận động ra ít mồ hôi cũng có thể thúc đẩy bệnh cảm khỏi nhanh."

Huyền Hiểu Đông nghĩ bụng, có lý luận như vậy ư? Thịnh Vô Ngung ngậm lấy môi y chậm rãi mân mê, ậm ừ cười nói: "Không phải em nói thích ăn cá sao? Hửm?"

Huyền Hiểu Đông hoàn toàn chưa kịp phản ứng lại, mọi sự chú ý của y đang dồn vào nơi khác, hai tay vô thức đỡ lấy eo anh, sợ anh ngã xuống.

Thịnh Vô Ngung được voi đòi tiên, lập tức công thành cướp đoạt.

Quả thật hai người đã hết sức nỗ lực toát mồ hôi.

Hừng đông, Huyền Hiểu Đông thức dậy, chỉ cảm thấy cảm mạo đã khỏi hẳn, người nhẹ như én, hết sức hài lòng.

Y thấy tinh thần và thể xác của mình đều rất lạ thường, bèn tiêu sái đi tới bể bơi, bơi giữa mùa đông.

Sau khi hoàn thành lượng vận động bình thường, y quay về kiên nhẫn làm bánh gạo nếp hoa quế hấp, nấu canh gà nấm cục, lại dùng nước canh gà nấu mì cho Thịnh Vô Ngung ăn.

Thịnh Vô Ngung ra ngoài nhìn thấy bữa sáng thịnh soạn thì cũng rất thỏa mãn, cười nói: "Thế nào rồi? Tôi bảo vận động đổ mồ hôi sẽ khỏe nhanh mà."

Huyền Hiểu Đông nói: "Thật ra bây giờ em cực kỳ thèm canh tom-yum, còn cả cá hấp chanh nữa.

Chua chua cay cay, ngon quá, trưa nay em nấu nhé?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Sinh bệnh là vậy, nhưng dù sao cũng đúng lúc em mới thi xong, hay là chúng ta đến nơi nào ấm áp hơn để nghỉ ngơi vài hôm đi? Ăn hải sản, em muốn ăn canh tom-yum cũng được, được không?"

Huyền Hiểu Đông hơi do dự, "Anh bôn ba quá, với cả sắp hết năm rồi...!Không ở cùng gia đình anh sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Không bôn ba, chúng ta đi máy bay đến Hải Thành đi, chó và mèo cũng có thể đưa đi theo.

Bên đó rất ấm áp, cố gắng nghỉ ngơi vào, đúng lúc bên đó tôi cũng có vài dự án lâu rồi chưa tới giám sát, nên đi xem thế nào.

Còn ăn Tết thì...!Nhà chúng ta vẫn luôn mỗi người một nơi, năm ngoái đầy đủ như vậy là vì đón tiếp em, thật ra hầu như anh cả và anh hai đều ở riêng, cha mẹ thì qua đại một nơi, em cũng thấy mẹ tôi ở nước ngoài lâu rồi mà."

Huyền Hiểu Đông động lòng rồi, cũng không phải y muốn, mà là sức khỏe Thịnh Vô Ngung không tốt, quả thật nên nghỉ ngơi cùng anh ở nơi nào ấm áp hơn.

Mặc dù lần trước cũng có đi biển ở Garan, nhưng lần đó gặp nhiều rủi ro, đến cùng vẫn không thoải mái lắm, bây giờ vừa hay mới thi xong, tính toán thì vẫn còn mấy tháng nữa, đúng là có thể ra ngoài thư giãn một chút, nếu không mùa đông dài như vậy, lỡ như lại bị cảm thì phải làm sao đây? Hơn nữa hình như mấy ngày qua y nghe thấy Vô Ngung ho nữa...

Thịnh Vô Ngung thấy Huyền Hiểu Đông suy nghĩ, bèn vuốt ve mu bàn tay y, "Nghe nói bên kia sắp có lễ hội âm nhạc, hoa nở cũng rất đẹp, bờ biển lại cực kỳ ấm áp, đợi đến khi mùa đông qua rồi, em trở về lại bận bịu trồng trọt, rồi phải chuẩn bị cho kỳ thi nữa.

Chúng ta đi bù tuần trăng mật đi."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được rồi."

Bờ biển tràn ngập hoa nở, nghe thôi cũng đã thấy đẹp rồi..

Chương 101: 101: Ngoại Truyện 11 Tuần Trăng Mập

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Công ty con của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm ở Hải Thành.

Trương Nghi Ninh đón Cao Lịch ra khỏi thang máy, tiến về phía phòng làm việc của mình, vừa đi vừa cười nói: "Mới có hai năm mà cậu mà đã có chỗ đứng vững chắc ở trụ sở chính, nhóm chúng ta chỉ có mình cậu là có tiền đồ nhất."

Cao Lịch thở dài, "Ày, có thư ký Thi ở đây, bọn tôi làm gì có cơ hội, đến cả cơ hội gặp được chủ tịch cũng ít, không như các cậu, mỗi người đều có thành tích nổi bật."

Như cậu tay trắng mở được công ty con, hiện tại cũng là giám đốc rồi, hiệu suất cao thì chưa nói, lần này chủ tịch còn qua đây du lịch thị sát dự án nữa, đúng là cơ hội tuyệt vời."

Trương Nghi Ninh cười ha ha, có phần mãn nguyện nói: "Cao Lịch, cậu khiêm tốn quá, có ai mà không biết thư ký Thi là cấp dưới thân tín của chủ tịch đâu, mọi người theo sau chị ta là đúng rồi."

Nếu không phải chị ta lớn tuổi hơn chủ tịch một chút, vẻ ngoài không có gì đặc biệt thì nhiều người đã nghi ngờ chị ta là người của chủ tịch đấy."

Cao Lịch ngẩn ra, vội vàng nói: "Không phải đâu, chủ tịch vừa mới kết hôn, là một người đàn ông."

Trương Nghi Ninh hết sức tò mò, thăm dò nói: "Trước đây cũng nghe nói rồi, thật sự không ngờ luôn đó, hóa ra chủ tịch cũng thích đàn ông."

Lần này nghe nói anh ấy cũng dẫn theo chồng tới đây nghỉ ngơi, tiện thể

kiểm tra dự án."

Cao Lịch gật đầu, vẻ mặt tỏ ra không được tự nhiên, dù sao ở trụ sở chính cậu ta vẫn luôn được nghiêm khắc nhắc nhở rằng không được lén lút bàn tán chuyện cá nhân của chủ tịch ở bên ngoài, chỉ nói: "Ừ, thấy bảo do mùa đông lạnh nên qua đây nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng cơ thể."

Con của thư ký Thi bị bệnh tay chân miệng, không đi được, cho nên chị ấy đặc biệt dặn dò bảo tôi tranh thủ thời gian qua đây sắp xếp."

Trương Nghi Ninh là bạn học thời đại học của cậu, hai người cùng nhau gia nhập Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm.

Hồi ở đại học, hần nổi danh là hướng ngoại trắng hoa, tính tình vô cùng bộp chộp ngang ngạnh, là một lãng tử phong lưu, từ trước tới nay nói năng không kiêng nể dè dặt gì.

Mặc dù như vậy, hần làm những chuyện lớn thì đều đầu ra đó, năng lực làm việc vô cùng xuất chúng, được hai năm thì một mình tới Hải Thành chiêu mộ nhân sự, thành lập công ty con có chỗ đứng, nhận được mấy dự án lớn, thành tích khá là nổi bật.

Dường như hần nói chuyện với ai cũng tỏ ra thân thiết và chân thành được, cho nên mối quan hệ vô cùng tốt, trước đây hai người lại chung nhóm nữa nên giờ cũng không thay đổi gì nhiều.

Cao Lịch muốn có chỗ đứng vững chắc ở phòng trợ lý tổng giám đốc thì không thể tách biệt khỏi các phòng ban khác, cần sự ủng hộ từ giám đốc của các công ty con nữa, vì vậy cậu không thể đắc tội với Trương Nghi Ninh, nhưng cũng chỉ ậm ờ nói sơ qua tình hình với hần.

Trương Nghi Ninh thấy cậu nói năng dè dặt hơn trước rất nhiều thì cũng không tiếp tục loanh quanh chủ đề kia nữa, cười nói: "Bây giờ có cậu tới trước để chào đón giúp thì bọn tôi yên tâm rồi! Trước đó tôi đã tham khảo các phương án tiếp đón chủ tịch từ các chi nhánh khác để lên phương án, cậu xem thử đi."

Hần mở màn chiếu lên, nhấn mở vài bức ảnh, "Đây là khách sạn chọn sẵn, ở ngay sát bên cạnh công ty, có kiểu căn hộ cao tầng, kiểu biệt thự, kiểu

homestay, đều có view biển.

Dù sao chỗ Hải Thành bọn tôi thì đâu đâu cũng có biển, chủ yếu là cần nhắc đến khoảng cách phải gần công ty một chút, phục vụ chu đáo, sạch sẽ vệ sinh..."

Cao Lịch khua tay, "Điều kiện thứ nhất, phải có vườn rau, không có vườn thì không xem xét gì sất."

Trương Nghi Ninh: "..."

Hắn không nhịn được bật cười, "Đây là sở thích mới của chủ tịch đó à? Cần vườn rau làm gì? Muốn ăn gì không thể bảo khách sạn làm giúp sao? Chưa kể Hải Thành chúng ta khí hậu nóng, rau dưa gì cũng cực kỳ phong phú, ra bữa cửa hàng nào cũng có rau tươi."

Cao Lịch lắc đầu, "Cậu không biết rồi, đây là sở thích của chồng chủ tịch, anh ấy thích trồng trọt."

Trương Nghi Ninh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, "Được thôi, vậy thì loại bỏ kiểu căn hộ."

Cao Lịch nói: "Yêu cầu phải có đồ ăn, sau đó đủ điều kiện tự nấu nướng được."

Trương Nghi Ninh nói: "Gì cơ? Không cần khách sạn làm sao?"

Cao Lịch nói: "Ừ, chồng chủ tịch thành thạo nấu nướng lắm."

Trương Nghi Ninh nín cười, "Được thôi, hóa ra là kiểu vợ hiền dịu dàng thùy mị."

Sắc mặt Cao Lịch hơi vặn vẹo, nhưng cậu vẫn nói: "Chủ tịch và chồng anh ấy đều không thích trong nhà có người, bởi vậy một tuần sắp xếp phục vụ nội trợ một lần là được."

Ngoài ra yêu cầu môi trường phải thanh tĩnh, còn cần sân huấn luyện và vận động, bể bơi, các dụng cụ tập luyện phục hồi chức năng, bố trí thêm một chiếc xe mô-tô để tiện ra ngoài.

Do lên kế hoạch cho tuần trăng mật nên cũng cần một khách sạn đẹp, sạch sẽ và có đồ ăn ngon gần đó, có thể lựa chọn thực đơn.

Còn tiện nuôi được cả chó mèo nữa, lần này bọn họ mang theo cả chó và mèo."

Trương Nghi Ninh ghi chép lại hết, sau đó cười nói: "Ngạc nhiên thật đấy, xem ra chủ tịch rất cưng chiều cậu vợ hiền này."

Cao Lịch nói: "Đừng nói vậy, không phải xu hướng tính dục của cậu là nam sao? Cậu phải hiểu chủ tịch mới đúng."

Trương Nghi Ninh nở nụ cười, "Tôi đây chẳng phải muốn làm hài lòng cấp trên sao? Nếu mà biết trước chủ tịch Thịnh thích đàn ông thì tôi đã cố gắng hơn rồi, ày, lỡ mất thời cơ, chẳng qua là lỡ đầu...! Ông trời quyết định duyên phận mà, ai biết tương lai thế nào chứ?" Hắn sờ cằm, ánh mắt lấp lóe, tràn đầy tự tin.

Cao Lịch không đành lòng nhìn thẳng, "Đừng giở trò lung tung, đi nhầm một bước là uổng phí hết cơ hội chúng ta vất vả cố gắng."

Trương Nghi Ninh nói: "Tôi đang thể hiện trong công việc rất bình thường mà, có làm gì đâu."

Hơn nữa xã hội bây giờ thoáng hơn rồi, nếu chủ tịch có phần coi trọng tôi thì mở rộng quan hệ cũng không phải là không thể cân nhắc.

Tôi tự hiểu rất rõ, ưu ái một chút thôi là tôi cũng đủ xơi rồi."

Cao Lịch: "..."

Cao Lịch cạn lời, "Chủ tịch là người rất nghiêm túc và kĩ tính, không nhìn nổi kiểu người cợt nhả như cậu đâu, cậu chú ý chút đi."

Trương Nghi Ninh hừ một tiếng, "Cậu thì biết cái gì, quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới đương nhiên phải nghiêm túc rồi."

Thế nhưng là cặp đôi đang yêu thì chắc chắn rất khô hài thú vị, tôi cũng chả tin cậu vợ hiền thảo ở nông trường kia sẽ dè dặt khúm núm trước mặt chủ tịch giống như cậu đâu.

Cơ mà hắn là người ta dịu dàng đẹp lắm ha, lại còn quyến rũ câu dẫn nữa, ờm, còn nuôi cả chó mèo, xem ra là phong cách vợ người ta rồi."

"..." Mặc dù nói cũng đúng nhưng vẫn cảm thấy sai sai chỗ nào đó, Cao Lịch chẳng buồn so đo, "Được rồi, không nói với cậu nữa, sáng mai chủ tịch Thịnh sẽ đến, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, mau khẩn trương làm thôi."

Đến khi gặp chủ tịch Thịnh cậu sẽ biết, trước mặt anh ấy cậu sẽ tự nhiên

phải tập trung, hơn nữa báo cáo công việc nhất định phải cặn kẽ, cậu chưa nói chỗ nào, chủ tịch Thịnh có thể sẽ ngay lập tức tìm ra được chỗ cậu báo cáo thiếu đây."

Trương Nghi Ninh vươn cánh tay ôm vai cậu, cười, "Ày tôi biết rồi, cảm ơn bạn cũ đã nhắc nhở."

Cậu yên tâm, tôi biết chừng mực, đi đến được hôm nay cũng đâu có dễ dàng gì, miệng chỉ ba hoa chích chòe tí thôi, cậu đừng so đo.

Chúng ta thân nhau như thế, hiếm khi cậu tới đây, tối nay mời cậu uống rượu, trước tiên chúng ta nghiêm túc làm việc đã."

Câu này nói không sai, Cao Lịch tới xem biệt thự trước.

Có Cao Lịch đến sớm thu xếp, Trương Nghi Ninh nhanh chóng bố trí xong nơi ở, biệt thự bờ biển, bên cạnh có nông trường sinh thái, có thể mua rau quả tươi bất cứ lúc nào, cũng có thể tự trồng trọt trên đất thuê.

Biệt thự dẫn nước biển vào làm bể bơi, trồng đầy hoa tươi, được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, có công ty bất động sản nghỉ dưỡng đặc biệt quản lý hàng ngày, toàn bộ làng du lịch đều hoạt động dưới hình thức như vậy.

Cao Lịch dẫn nhân viên công ty quét dọn thu xếp dọn dẹp từ trong ra ngoài một lượt, lại thay đổi toàn bộ dụng cụ và chăn đệm mới giặt sạch sẽ, đặt trước đầy đủ các loại rau củ quả và nguyên liệu nấu ăn chất đầy vào tủ lạnh.

Thấy đã đến giờ, cậu lại gấp rút lái xe tới sân bay, chuẩn bị đón Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông.

Thịnh Vô Ngung lên xe thì nhắm mắt nghỉ ngơi, Huyền Hiểu Đông tò mò hết nhìn đông ngó tây ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ xe, "Đúng là trời trong ấm áp, trên đường toàn cây dừa và thùa sợi(*), anh đã tới Hải Thành bao giờ chưa?"

(*) Hay còn gọi là dưa sợi Cuba, giống cây này vốn được nhập từ Nam Mỹ vào Việt Nam để cung cấp sợi dệt bao tải chịu mặn.

[Click để xem ảnh](#)

Thịnh Vô Ngung nói: "Đến khảo sát rồi, sau đó chọn bên này làm địa chỉ

công ty con, cũng bởi vì thấy chỗ này có chính sách tốt, giá đất hời, không ngờ về sau du lịch nơi này bùng nổ, nhiều người ra giá cao muốn mua lại lô đất tôi mua với giá rẻ hời trước.

Lúc mua giá đất là một trăm triệu tệ, khi đó mới có hai năm trôi qua, cũng không xây dựng gì thêm mà họ bằng lòng mua với giá ba trăm triệu."

Huyền Hiểu Đông hỏi: "Anh có bán không?"

Thịnh Vô Ngung uể oải, "Bán một nửa, dùng một nửa tiền thành lập công ty con, bây giờ vẫn kiếm được lắm."

Huyền Hiểu Đông không có hứng thú gì với chuyện làm ăn, lại đưa tay sờ trán anh, "Anh ớn hơn chưa? Đi đường cũng mệt mỏi, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối anh muốn ăn gì?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, gì cũng được, không phải em muốn ăn canh tom-yum sao? Còn gì nữa ấy nhỉ, cá hấp chanh, gà mềm nước dừa cũng được."

Tối nay em đừng nấu, mua thức ăn là được.

Chẳng phải trước đây em từng đi du lịch sao? Không tới đây à?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Đi tới Phúc Cảng gần đó, tới chỗ này thì phải ngồi thuyền."

Em tự lái xe nên còn cần tốn tiền nhờ người ta vận chuyển xe qua, tốn kém lắm, với lại cũng đúng lúc đi đây đi đó theo cảm hứng thôi, không tiện đi thì không đi nữa."

Thịnh Vô Ngung cong khóe miệng cười, nhưng vẫn nói: "Vậy thì vừa khéo rồi, chúng ta vui chơi thoải mái đi, địa mạo nơi này rất đặc thù, rất nhiều người cất công tới đây du lịch đấy."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Được."

Rất nhanh xe đã tới biệt thự bờ biển, tường ngoài kiến trúc màu lam trắng, cửa vào có rất nhiều hoa tươi, Thịnh Vô Ngung rất hài lòng, khen Cao Lịch, "Lần này Tiểu Cao vất vả rồi, chọn nơi ở rất tốt."

Cao Lịch phấn chấn nói: "Chủ tịch Thịnh quá khen, là thư ký Thi dặn dò kĩ lưỡng, tôi chỉ làm theo lời chị ấy nói thôi ạ."

Thịnh Vô Ngung gật đầu hỏi cậu ta, "Cậu nghỉ ở đâu?"

Cao Lịch nói: "Ở trong ký túc xá công ty tại nơi này, sáng mai tôi tới đón anh đi thị sát công ty chứ ạ? Chín giờ anh có cuộc họp với giám đốc Trương Nghi Ninh bên này, còn có buổi gặp mặt chủ quản các cấp nữa, họ sẽ báo cáo với anh tình hình công tác mấy năm qua, sau đó sẽ đi tham quan vài dự án."

Thịnh Vô Ngung nói: "Được rồi."

Cao Lịch báo cáo hành trình cụ thể với anh xong thì biết điều rời đi.

Huyền Hiểu Đông đi tham quan từ trên xuống dưới một lượt, sắp xếp hành lý cẩn thận, thả chó và mèo ra, đặt ổ chó và ổ mèo vào bên trong, có vẻ đã quen thuộc với nơi đây, cười nói: "Đúng là ổn thật, phòng ngủ bên trên đều có view biển, trước có hồ sau có biển, có cả bể bơi nước biển nữa."

Em thấy bên cạnh còn có nông trường, có thể chọn mua rau quả, nơi này được lựa chọn rất tỉ mỉ."

Thịnh Vô Ngung dựa lên ghế sofa, lật xem tổng quát dự án mà Cao Lịch vừa giao cho anh, nghe thấy y khen, trông mắt màu hổ phách cũng dịu dàng tan chảy, "Vậy à? Vẫn nên ra ngoài chơi, nghỉ ngơi thêm."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Ừm."

Phòng khách biệt thự này ở tầng rất cao, phong cảnh đảo mệnh mông vô bờ trải rộng bên ngoài khung cửa sổ, nước biển giống như một dải lụa mềm mại màu xanh lam dưới ánh mặt trời, rừng dừa rợp bóng, cát trắng biển xanh.

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung ngồi ở đó, anh mặc vest đi giày da, gương mặt anh tuấn.

Anh uể oải ngẩng lên cười với y, cả căn phòng rộng lớn như sáng bừng lên vì anh, quả thực là vô cùng quyến rũ.

Y không kịp được đi tới chống lên tay vịn sofa, cúi đầu xuống hôn lên môi anh.

"Tuần trăng mật vui vẻ."

Chương 102: 102: Ngoại Truyện 12 Cá Nướng Vỏ Cam

Thu xếp đồ đạc xong xuôi, Huyền Hiểu Đông cùng Thịnh Vô Ngung ngồi sát lại gần nhau trên sofa, cầm màn hình điện tử gọi món: "Canh tom-yum, cá hồi vỏ cam, hương vị này không tệ, cá hồi ướp bằng vỏ cam bào vụn, hạt tiêu, tỏi, dầu ô liu, rượu mía xong rồi nướng, vị ngon lắm, em xem còn muốn ăn gì nữa?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Anh còn đang bị ho nữa, được rồi, không ăn canh tom-yum, chúng ta ăn canh gà nước dừa đi."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Vậy thì gọi tất, tôi ăn canh gà em ăn canh tom-yum, thêm cả cua nướng phô mai, salad rau, sữa chua hoa quả, bánh sữa dừa, được không?" Anh nhân xác nhận, chẳng mấy chốc làng du lịch đã chuẩn bị giao món ăn, bất cứ lúc nào họ cũng cung cấp cho biệt thự khu này, sau khi rời đi mới cần thống nhất ở trung tâm phục vụ, thanh toán tất cả khoản tiêu dùng ở làng du lịch.

Hai người chen chúc nhau trên sofa, vai kề vai, chân dựa chân, đợi món ăn được giao đến phát chán.

Bọn họ lại cầm màn hình điện tử lên chơi game.

Thịnh Vô Ngung đánh, Huyền Hiểu Đông ở bên cạnh hướng dẫn, chơi được một trận thì nghe thấy tiếng chuông cửa reo, Huyền Hiểu Đông bèn đứng dậy đi ra mở cửa, quả nhiên thấy người phục vụ giao món ăn tới.

Nhà hàng bày lần lượt thức ăn lên bàn, còn đặt thêm một bó hồng xinh đẹp.

Người phục vụ lễ phép khom lưng mời bọn họ từ từ dùng bữa rồi rời đi. Sau khi hai người ăn xong, Huyền Hiểu Đông không phải kiêu người nhàn rỗi, y thuận tay dọn bộ đồ ăn bỏ vào máy rửa bát, sau đó hai người dắt chó, thay trang phục thường ngày rộng rãi rồi đi dạo trên bờ biển.

Mặc dù Hải Thành ẩm áp nhưng đến cùng vẫn đang mùa đông, lại sắp hoàng hôn nên gió đượm cảm giác mát mẻ.

Hai người cũng chỉ lững thững tản bộ trên bờ cát, không xuống biển. Ánh tà dương nhấp nháy ánh kim từ đằng xa, nắng hoàng hôn làm say lòng người.

Tiếng sóng lớn vang lên không ngừng, từng đợt sóng bạc đổ ập vào vuốt ve bãi cát.

Hai người chỉ sóng vai đi bên nhau, đều cảm thấy trạng thái hết sức thả lỏng và mãn nguyện.

Mặc dù Tiểu Hắc bỗng nhiên bị đeo thêm một chiếc dây dắt chó nên hơi bất mãn, nhưng nó vẫn ngạc nhiên trước những con sóng kia, chạy tới chạy lui đuổi theo đầu sóng, cũng mặc kệ bộ lông đen nhánh đã ẩm ướt, vẫn còn hùng hục thi chạy với con cua trên bờ cát.

Huyền Hiểu Đông thấy trên bãi cát rất vắng người, hơi ngoài ý muốn, "Quái lạ, chẳng phải nơi này là thắng cảnh nghỉ mát sao? Sao không có ai vậy?"
Thịnh Vô Ngung nói: "Sắp tới Tết rồi, nếu cả gia đình cùng đi thì thường không đến những làng du lịch thế này, mà bản thân họ tự mua nhà hoặc cho thuê phòng ở nội thành."

Huyền Hiểu Đông bưng tỉnh, "Ồ đúng, em không nhạy cảm với năm mới lắm." Đã sớm quen một thân một mình ăn Tết, thật ra ăn Tết với y cũng không có gì khó nói lắm, cô đơn trong cả căn nhà rộng lớn yên tĩnh, đầu bếp tài xế bảo mẫu đều trở về hết, chỉ còn lại một mình y tự nấu cơm cho mình ăn, nói thật cũng tự tại lắm.

Lâm Nhược Phi cũng sẽ gửi lì xì tượng trưng cho y.

Thịnh Vô Ngung nhìn y, "Thật ra tôi cũng vậy, nhà chúng ta lúc nào cũng trong không khí bận bịu sự nghiệp.

Khi còn bé bố tôi bận đã đành, nhưng sau này tất cả mọi người cũng bận công việc, mỗi người một nơi, có thể trải qua cuối năm long trọng đầy đủ

nhất, mấy năm qua vẫn chỉ có duy nhất năm ngoài thôi."

Huyền Hiểu Đông hiểu kỳ hỏi: "Vậy anh cùng các anh và chị dâu ăn Tết thế nào?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Hồi đi học thì tụ tập cùng anh trai và chị dâu, sau khi đi làm rồi, đến giao thừa vẫn còn rất nhiều việc, tôi cùng đồng nghiệp đi ăn trong căng tin thôi, sau đó lại xuất ngoại, cứ trải qua tạm bợ như vậy ở nước ngoài."

Huyền Hiểu Đông kéo tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, y cười nói: "Anh đúng là thanh tâm quả dục khiến người ta giật mình luôn đó, ở nước ngoài có cô gái nào hẹn anh không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Khi đó tôi thật sự không quan tâm lắm, với lại có kỷ luật, không dám tụ tập tới gần những người không rõ lai lịch."

Bây giờ mới biết có người ở bên là thế này, rất tốt." Anh nắm chặt tay Huyền Hiểu Đông, khoe miệng nở nụ cười.

Huyền Hiểu Đông cảm khái sâu sắc, "Sao giống như em kiếm được hời vậy? Giống như cuối cùng trên trời cũng thả một giải độc đặc rơi xuống trúng em, hôm nào cũng mong đừng có tỉnh vội, phải hưởng thụ cho đã."

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Chỗ này có thể lặn, nhưng hai chúng ta vừa mới khỏi cảm, mấy hôm nữa hăng đi."

Sáng mai tôi đến công ty con tham quan dự án trước, xong công chuyện rồi, tôi có thể cùng em đi chèo thuyền gỗ, hoặc là đi dạo vườn chuối tiêu, rừng dừa..., thấy em cũng thích.

Sáng mai em đến công ty cùng tôi không?" Anh biết thừa Huyền Hiểu Đông không có hứng thú nhưng vẫn hỏi.

Huyền Hiểu Đông nói: "Em không đi đâu, một mình em đi dạo trên đảo cũng được, em thấy bọn họ có chuẩn bị xe đạp và xe mô-tô."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được."

Hai người khoan thai đi dạo trên bờ cát trải dài, Thịnh Vô Ngung lấy màn hình điện tử ra xem, "Khu nghỉ dưỡng ngày có trung tâm thủy liệu pháp(*), có sơn động thủy liệu pháp, rừng rậm thủy liệu pháp, thảo dược thủy liệu pháp, hoa tươi thủy liệu pháp, chúng ta xuống thư giãn."

(*) Thủy liệu pháp hay liệu pháp thủy sinh là biện pháp vật lý sử dụng nước

hồ bơi hoặc môi trường nước để tác động lên toàn bộ cơ thể giúp điều trị bệnh và cải thiện sức khỏe Liệu pháp thủy sinh còn được biết đến với tên gọi "hydrotherapy" "water therapy", "aqua therapy", "pool therapy",...! Liệu pháp thủy sinh đặc biệt hữu ích cho việc luyện tập cường độ thấp và thường được sử dụng để điều trị viêm khớp, béo phì và các bệnh khác.

Huyền Hiểu Đông tò mò, "Thảo dược thủy liệu pháp là sao vậy? Có tác dụng cho bệnh cảm của anh không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Trước đây tôi từng làm rừng rậm thủy liệu pháp, nổi tiếng lâu đời, còn thảo dược thủy liệu pháp vẫn chưa thử bao giờ, chúng ta có thể đi thử xem sao."

Dù sao cũng vừa hay hai ta vừa mới cảm mạo, tôi chọn thủy liệu pháp cho hai người."

Huyền Hiểu Đông cũng rất tò mò, "Được, vậy thì thử cái này."

Thịnh Vô Ngung nhấn chọn mấy thứ, "Vậy thì thử xông thảo dược, bể ngâm rừng mưa nhiệt đới hai người...! Xoa bóp tinh dầu toàn thân, xoa bóp thảo dược...! Có cần không?"

Huyền Hiểu Đông lập tức bác bỏ: "Không cần." Vừa nghĩ tới việc toàn thân Thịnh Vô Ngung bị một chuyên viên xoa bóp xa lạ động vào, trong nháy mắt y đã bùng nổ dục vọng chiếm hữu.

Thịnh Vô Ngung nhin cười, "Xoa bóp đùi..."

Huyền Hiểu Đông lại nói: "Không cần."

Thịnh Vô Ngung tiếp tục: "Thế nhưng tinh dầu thảo dược ở chỗ này nghe nói cũng đặc sắc lắm...! Hay là mua của bọn họ một lọ tinh dầu rồi chúng ta tự xoa cho nhau, trước đây em cũng thường xuyên xoa bóp chân giúp tôi mà."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Ý đồ rõ ràng quá rồi đấy, nhưng y tưởng tượng trong giây lát, giữa bầu không khí lặng thình kỳ lạ, hai tai bỗng rớt nóng bừng lên.

Như này là âm thầm chấp nhận rồi, Thịnh Vô Ngung cong môi cười, hài lòng nhấn chọn, sau đó nói: "Vậy chúng ta dắt chó về trước rồi qua đó là vừa."

Hai người chọn thủy liệu pháp ở rừng mưa nhiệt đới xanh um, cách trang trí rất tự nhiên và giản dị.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông tắm bồn xong, hai người cùng đi xông thảo dược, ai cũng toát mồ hôi.

Huyền Hiểu Đông lo lắng cơ thể Thịnh Vô Ngung suy yếu, không cho anh xông quá lâu, bèn kéo tay anh ra ngoài bể tắm nham thạch để ngâm mình tắm.

Ánh trăng trên nền trời lam đậm rọi xuống, tia sáng bàng bạc trong trẻo, xung quanh bể nham thạch trồng toàn các loại thực vật nhiệt đới, thân cao dáng thấp gì cũng có.

Huyền Hiểu Đông thấy một chiếc lá chuối tây màu xanh ngắt rủ xuống thành bể, sờ vào, cảm thấy man mát, "Đúng là có cảm giác rất thiên nhiên." Thịnh Vô Ngung nửa nằm, biếng nhác đong đưa hai chân trong nước, đung vào chân của Huyền Hiểu Đông, "Có ý gì?"

Huyền Hiểu Đông thò chân đề lên chân anh, giống như trẻ con đang đùa nghịch, bọt nước cũng bắn lên, "Có nghĩa là rất thú vị, hình như sau khi xông cơ thể thấy dễ chịu hơn, anh thì sao?"

Thịnh Vô Ngung nghiêng người đề lên y, cúi đầu xuống hôn y.

Huyền Hiểu Đông vòng tay ôm lấy anh, cảm giác nước xung quanh mình sóng sánh, trong không khí thoang thoang mùi thảo dược và mùi mưa rừng, nước chảy tí tách vang vọng.

Cảm giác rất mới mẻ.

Hai người hôn sâu rất lâu, Thịnh Vô Ngung mới cười hỏi y, "Ra ngoài xoa bóp nhé?"

Huyền Hiểu Đông ôm lấy anh, giọng khàn khàn: "Ừm."

Chương 103: 103: Ngoại Truyện 13 Ô Liu Đen Mỡ Gà

Đêm đó, tại vùng đất mới, hai người ngủ khá ngon, có lẽ do xông thảo dược và xoa bóp rất hiệu quả.

Đủ thả lỏng, đủ thân mật, dường như ở chốn xa lạ này chỉ có hai người họ, sự chú ý của Huyền Hiểu Đông càng dễ dàng đặt trọn lên người Thịnh Vô Ngung, đương nhiên đây cũng chính là mục đích của anh.

Sáng hôm sau, Thịnh Vô Ngung ăn sáng như dự định, sau khi hai người ăn xong, Thịnh Vô Ngung dẫn Cao Lịch tới công ty, còn Huyền Hiểu Đông dắt chó ra ngoài chạy nhảy trên bãi cát một vòng, rồi tới nông trường sinh thái gần đó mua sắm rau củ quả tươi mang về nhà.

Sau đó y đổi xe đạp, hí hửng đạp xe đi dạo một vòng khắp cả Hải Thành, ngang qua phố lớn ngõ nhỏ nào cũng mua được đủ các loại tương sốt kỳ lạ của địa phương, cả đồ ăn nhẹ, hàng mỹ nghệ và hạt giống nữa.

Buổi chiều Thịnh Vô Ngung về tới biệt thự, không một bóng người, chỉ có Tiểu Bố đang ngồi ngay ngắn ở cửa ra vào liếm móng vuốt, nhìn thấy anh dẫn người về, nó lặng thinh nhìn chằm chằm một lúc rồi xoay người, nhảy lên bàn ăn trong phòng ăn đi loanh quanh, nhắc nhở chủ nhân.

Sau đó Thịnh Vô Ngung nhìn thấy trên bàn la liệt các vật phẩm muôn màu muôn vẻ, chai to chai nhỏ, tương ớt, sốt cá chua, nước mắm, sốt cua, sốt nhuyễn thể(*), tương hồng bì, bơ lạc, sốt mù lạnh, vân vân.

Hoa quả, rau xanh, đậu nành, chanh thì không xếp gọn gàng, xanh tươi mơn mớn, bên cạnh còn có một cái sọt lớn xếp chồng chất cá khô, tôm khô, ốc khô, không có bao bì đóng gói, chắc là nhận từ ngư dân nào đó.

(*) Nhuyễn thể là chỉ những động vật có vỏ cứng bên ngoài, ví dụ như trai, bào ngư.

Hắn là Tiểu Bố ngửi thấy mùi, cho nên nó mới thèm thuồng như thế.

Quả thật Thịnh Vô Ngung thấy hơi cạn lời, vừa nhìn thấy nhiều chiến lợi phẩm thế này là anh biết ngay hôm nay Huyền Hiểu Đông đi dạo không ít nơi, thu hoạch cũng dồi dào.

Cao Lịch và Trương Nghi Ninh ở bên cạnh nhìn nhau, Cao Lịch hỏi: "Chủ tịch?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi lên thay bộ quần áo, hai cậu cứ tự nhiên, tủ lạnh có đồ ăn."

Anh vừa lên tầng vừa gọi điện thoại cho Huyền Hiểu Đông.

Huyền Hiểu Đông nhận máy rất nhanh, nghe ra được cả tiếng thở, "Vô Ngung?"

Thịnh Vô Ngung tùm tùm cười hỏi: "Em đang ở đâu vậy? Sao không có ở nhà, hôm nay thu hoạch không ít nhỉ?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Em vừa mới xuống biển bơi một lát, anh về rồi à?"

Thịnh Vô Ngung cười, "Ừ, nước lạnh đấy, em không sợ lại bị cảm nữa sao? Buổi tối bên này có người bạn đối tác khá thân thiết tổ chức tiệc, mời tôi và em, tôi về thay quần áo, tiện thể đón em luôn."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được, em về ngay đây."

Huyền Hiểu Đông bỏ điện thoại vào balo lưới, cầm khăn mặt lau qua nước trên người và quần bơi, phủi phủi cát, sau đó xách túi về thẳng biệt thự.

Vừa đẩy cửa vào thì thấy Cao Lịch và một người đàn ông ngồi ở phòng khách, Cao Lịch thấy y thì vội vàng đứng dậy, cười nói: "Huyền tiên sinh."

Huyền Hiểu Đông không ngờ Thịnh Vô Ngung còn dẫn người khác về, bản thân y đang ướt đầm dề, chỉ mặc quần bơi đi chân đất nên cũng thấy lúng túng, nhưng cũng may đều là đàn ông, y cười gật đầu với họ, "Chào Tiểu Cao, mấy cậu cứ ngồi tự nhiên, tôi đi thay quần áo rồi xuống."

Cao Lịch cười nói: "Anh cứ thong thả, chủ tịch đang ở trên nhà, lát nữa chúng ta đi cùng nhau."

Huyền Hiểu Đông vẫn mở tủ lạnh lấy ra hai bình nước trái cây, đặt lên bàn trà, lại bung ra thêm một đĩa hoa quả cho bọn họ rồi mới lên tầng.

Cao Lịch quay đầu nhìn Trương Nghi Ninh ngồi đó vừa cầm bình nước vừa nhìn đăm đăm chờ người ra, hỏi: "Sao thế?"

Trương Nghi Ninh xoay mặt nhìn cậu, hồn lìa khỏi xác, "Đây là chồng của chủ tịch sao?"

Cao Lịch âm thầm cười nhạo, nói: "Đúng vậy, chẳng phải lúc nãy cậu nói người ta là cậu vợ hiền dịu dàng sao? Bây giờ mới tháng một, ban ngày vẫn

còn rất lạnh, vậy mà anh ấy dám xuống biển bơi, đúng là thể chất cực kỳ tráng kiện." Vóc người cao lớn kiện mỹ, khí chất vừa đứng đắn vừa ngay thẳng, anh tuấn tiêu sái, ai mà ngờ được là đồng tính cơ chứ? Chỉ có điều trông chủ tịch cũng có giống đâu, nhưng hai người họ đi bên nhau lại vô cùng hài hòa xứng đôi.

Trương Nghi Ninh nói lỏng cà vạt, hít một hơi thật sâu, "Chủ tịch may mắn thật."

Cao Lịch: "..."

Trương Nghi Ninh tiếc nuối, "Hận rằng không gặp được nhau khi em chưa lấy chồng(*)..."

(*) Tên một bài hát của ca sĩ Hàn Bảo Nghi.

Cao Lịch: "..."

Cậu khế giọng nói: "Cậu đừng đi tìm cái chết, chết thật đó."

Trương Nghi Ninh mồm miệng cợt nhả quen rồi, nào có tiếp thu được, "Hoa mẫu đơn dầu có chết, thành quý cũng phong lưu."

Cao Lịch bị hấn chọc giận tới bật cười, "Cậu mở mắt ra nhìn xem cậu có điểm nào hơn chủ tịch Thịnh chứ."

Lần này Trương Nghi Ninh đã nhụt chí, "Tôi biết——Ày, trời sinh anh ấy sao còn sinh tôi làm gì..."

Cao Lịch: "...". Không cứu nổi tên này.

Không lâu sau, Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đều thay vest xuống dưới, hai người sóng vai nhau đi, phong thái xuất sắc.

Thịnh Vô Ngung xuống nhà, giới thiệu cho Huyền Hiểu Đông: "Tiểu Cao thì em biết rồi, đây là Trương Nghi Ninh - giám đốc chi nhánh Hải Thành, lần đầu tiên em gặp."

Năng lực làm việc của cậu ấy rất nổi bật, một mình qua đây khai thác thị trường, chuẩn bị dự án, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đưa công ty con đi lên từ con số 0, thành tựu nổi trội."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Chào giám đốc Trương, chúng tôi đến đây nghỉ phép đã làm phiền đến cậu."

Trương Nghi Ninh thấy sau khi y thay vest thì càng tôn lên gương mặt trong trẻo, ngũ quan tuấn tú, không giống như vừa nãy mới về, cơ thể trần trụi cùng bắp thịt săn chắc hơn người bình thường khiến người ta chú ý.

Chỉ là giờ phút này môi y đỏ hồng lên, hình như còn hơi sưng, xem ra vừa bị

người ta hôn rất mạnh mẽ.

Điểm này dưới cái nhìn của một người cũng là đồng tính như Trương Nghi Ninh, quả thực là một sự hấp dẫn trí mạng.

Hắn vô thức động đậy yết hầu lên xuống, bình thường mồm mép tép nhảy như thế mà giờ đây lại tắt điện, "Cảm ơn chủ tịch đã khen ngợi, chào Huyền tiên sinh, anh có yêu cầu gì xin cứ nói ra."

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Đi thôi, cũng không còn sớm nữa."

Bọn họ ra ngoài cùng lên một chiếc xe, trên xe Trương Nghi Ninh vẫn luôn nghe thấy Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng kể cho Thịnh Vô Ngung nghe hôm nay mình đi nơi nào, đến nhà thờ nào, rồi thì đi chợ cũ nào, mua những món đồ gì thú vị, dưa chuột non như nào, đậu cô ve giòn ra sao, mua cá khô chất lượng thế nào.

Toàn là những chuyện vụn vặt hàng ngày cực kỳ bình thường, nhưng Thịnh Vô Ngung lại rất hứng thú, thỉnh thoảng còn hỏi han đôi câu.

Huyền Hiểu Đông lại càng giải thích cặn kẽ, "Cá đỏ khô ấy, ngâm mềm ra rồi hấp lên thôi đã rất ngon rồi...!Em còn mua cả ô liu đen, cái này ướp muối qua rồi, không thể ăn nhiều, thế nhưng dùng nó kèm với da gà hoặc mỡ gà, thái nhỏ ra chiên lên thì thơm nức luôn, hoặc xào cùng ô liu đen cũng rất là ổn, chỉ ăn cùng với cháo ngô thôi cũng cực kỳ ngon, em ăn thử trước rồi, sáng mai làm cho anh nếm thử."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Được, vậy mai chúng ta tự làm, không gọi đồ nữa."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng vậy, em tưởng tối nay anh mới về, còn ngâm cả hải sâm nữa, định làm hải sâm nướng hành cho anh."

Thịnh Vô Ngung nói: "Buổi tối ăn khuya cũng được...!Đêm nay về có muốn đi thủy liệu pháp nữa không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không, lát nữa kiểu gì anh cũng uống rượu, say rượu mà ngâm nước nóng thì không tốt cho cơ thể."

Thịnh Vô Ngung thấp giọng cười y, "Em cũng uống ít đi nhé, em uống rượu là sẽ mất trí nhớ luôn đấy, em có phát hiện ra không?"

Huyền Hiểu Đông: "..."

Trương Nghi Ninh ngồi đằng trước mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trong lòng tràn đầy hâm mộ và phấn khích.

So với tình một đêm chóng vánh bên những mỹ nam mong manh yếu đuối, cùng một người đàn ông cao lớn đẹp trai như này trải qua những tháng

ngày bình dị có phải mới là cuộc sống thần tiên không?

Hắn cũng muốn đang thay quần áo chọt chạm mắt nhau sẽ kích động tạo nên một nụ hôn nóng bỏng; hắn cũng muốn ở bờ biển có thể ngắm nhìn vóc dáng tuyệt vời và tư thế bơi lội mạnh mẽ của bạn đời mình; hắn cũng muốn cùng người thương đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ mua tất cả những thứ thú vị; hắn cũng muốn cùng chồng nghiên cứu xem nên ăn gì cho bữa sáng và bữa tối; hắn cũng muốn cùng tri kỷ trăm năm thắt cà vạt đeo đồng hồ cho nhau, cùng nhau góp mặt trong những sự kiện trang trọng.

Hắn ghen tị quá!

Chủ tịch đúng là kẻ chiến thắng của cuộc sống mà!

Mãi đến khi xuống xe, cho đến khi tiệc tối bắt đầu, Trương Nghi Ninh nhìn hai người sóng vai nhau đi vào.

Rõ ràng trong mắt tất cả mọi người, Thịnh Vô Ngung có địa vị cao hơn người kia, thế nhưng người đàn ông đi bên cạnh anh luôn eo lưng thẳng tắp, ánh mắt trong veo, nhìn người ta mà chẳng hề né tránh, khí thế không thua kém chút nào, hoàn toàn không để cho người ta khinh thường được.

Rõ ràng trước đây hắn còn muốn quyến rũ Thịnh Vô Ngung...

Hiện tại hắn chỉ hận không thể thế chỗ của anh.

Thật ra trông bề ngoài Huyền Hiểu Đông anh tuấn trầm ổn nhưng bên trong y lại cực kỳ yếu ớt, dạ dày hơi co rút nhanh.

Y đứng bên cạnh Thịnh Vô Ngung duy trì nụ cười, gặp ai cũng gật đầu bắt tay, nhưng trên đầu như có một thanh máu, máu cứ rơi rớt ào ào, dường như thanh máu có thể cạn mất bất cứ lúc nào.

Thịnh Vô Ngung rất hiểu y, chỉ hàn thuyên với người khác vài câu rồi kéo Huyền Hiểu Đông đến nơi yên tĩnh ngồi ăn.

Hai người nhỏ giọng trò chuyện, bầu không khí rất tốt, họ cũng chỉ ăn sơ qua một vài món rồi đứng lên đi đến phòng bán đấu giá nội bộ.

Hóa ra hôm nay điểm mấu chốt nhất của bữa tiệc này vẫn là bán đấu giá. Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông ngồi ở vị trí khách quý, Thịnh Vô Ngung cười nói: "Dẫn em tới xem một chút cho mới lạ, buổi đấu giá này dành ra 40% chi phí cho từ thiện, gì cũng có."

Em xem qua sổ tay đi, thích gì thì nói với tôi, chúng ta giờ bảng."

Tuy Huyền Hiểu Đông thích trữ đồ nhưng cũng không phải kiểu người ao ước muốn hưởng thụ vật chất xa xỉ, bởi vậy y cũng chỉ lật xem sổ, quả nhiên rất đa dạng, có đồ cổ, trang sức, hàng mỹ nghệ, các tác phẩm nghệ thuật, tranh vẽ điêu khắc....

Thịnh Vô Ngung lật một trang sách ảnh cho y xem, "Đây là nguyên liệu nấu ăn, thấy không? Cái gì mà nắm cục đen thượng hạng, tôm hùm lộng lẫy, cá ngừ vây xanh, một vài thứ ngâm rượu lâu năm.

Em có thấy hứng thú với gì không, chúng ta thử giờ bảng."

Huyền Hiểu Đông lại không có hứng thú gì, chỉ nhìn giá bên dưới rồi nói: "Đắt quá, không có gì cần thiết, hương vị chưa chắc đã nổi bật như mức giá, còn không bằng một bát cháo ngô ăn sau khi xới đất đâu." Y lật xem rất nhanh, lại bị một bức họa trong đó hấp dẫn.

Đó là một bộ tranh phong cảnh, có tên là "Thanh Sơn Tung Hoàn", phần lớn diện tích bức tranh chỉ có những mảng màu xanh biếc đậm nhạt lộn xộn, tạo nên thế núi hào hùng, có cảm giác sương mù lớn vờn xung quanh. Thịnh Vô Ngung vừa thấy thì bật cười, "Thích à? Giá khởi đầu cũng không đắt, là của một họa sĩ trẻ, lát nữa chúng ta thử giờ bảng xem sao."

Huyền Hiểu Đông nói: "Đúng là rất đẹp, mấy cái khác em nhìn cũng không hiểu, chỉ biết treo bức này trong nhà sẽ rất đẹp."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Được, lát nữa chúng ta giờ bảng."

Thịnh Vô Ngung muốn giờ bảng, đây cũng không phải bức vẽ của họa sĩ nào quá nổi tiếng, phần lớn người đương nhiên khách sáo khiêm nhường, Thịnh Vô Ngung cũng không tốn nhiều thời gian đã giành được bức họa này.

Huyền Hiểu Đông rất vui vẻ, Thịnh Vô Ngung còn giành được một bộ trang sức tặng mẹ, một ít mực tặng Thịnh Phù Vân, còn chụp lại gửi vào nhóm chat cho người nhà xem.

Dĩ nhiên Lưu Nhất Vy rất thích, Thịnh Phù Vân thì không trả lời, không biết lại đang bận công sự gì.

Mấy đứa cháu thì hâm mộ khen ngợi một lát, sau đó lại rất biết điều không

quấy rầy bọn họ nữa.

Kết thúc buổi bán đấu giá rồi trở về biệt thự làng du lịch, Thịnh Vô Ngung lại cầm màn hình điện tử lên, "Tối nay em không ăn được nhiều phải không? Chúng ta ăn khuya nhé?"

Huyền Hiểu Đông không quan trọng, "Vâng."

Thịnh Vô Ngung hỏi: "Em muốn ăn gì? Cơm sashimi thì sao? Bên này làm rất tươi, cũng sạch sẽ nữa."

Huyền Hiểu Đông nói: "Được."

Rất nhanh người phục vụ lại một lần nữa tới giao đồ ăn, Huyền Hiểu Đông mở ra nhìn, quả nhiên lớp cơm được nhím biển, bào ngư, cá ngừ, cá môi vàng(*), cá vược Nhật Bản...!bao nhiêu lát cá tươi lấp kín bên trên, kết hợp cùng canh cá.

Rưới xì dầu lên trên, thêm gừng sợi chua, chanh, củ cải sợi, lá tía tô trộn lẫn vào nhau, nếm thử vào miệng, quả nhiên hương vị ngon nhức cái nách.

(*) Còn gọi là hoàng thần ngư, tên tiếng Anh là Chinese Babaha, là một loài cá cực kỳ quý hiếm được tìm thấy ở Trung Quốc.

Nó đang bị đe dọa do đánh bắt quá mức lớn và đã được liệt kê như là có nguy cơ tuyệt chủng và tuyệt chủng về thương mại.

Việc đánh bắt cá được tăng cường do giá trị to lớn của bong bóng loài cá này.

Trong một số thị trường, đặc biệt là thị trường Trung Quốc, bong bóng còn đắt hơn vàng cùng trọng lượng.

Lát cá trong hơi giòn nhẹ, vừa vào đến miệng là tan ra ngay, lại có vị mềm mại man mát, bắt đầu ăn có thể chưa cảm nhận được rõ ràng vị cá, nhưng sau khi nhai cùng cơm đã trộn lẫn vào thì lại ngon kinh người.

Húp thêm canh cá màu trắng sữa, cả lưỡi lẫn dạ dày dường như được vỗ về trọn vẹn, vô cùng thỏa mãn và hài lòng.

Mà mới lạ nhất vẫn là món thịt ngựa tươi(*) có màu hoa hồng, món này rất hiếm lạ, đây vẫn là lần đầu tiên y ăn thịt ngựa, lại còn ăn sống.

(*) Basashi – thịt ngựa sống là một món ăn truyền thống của người Nhật.

Tại các quán rượu Nhật Bản, bạn có thể gọi basashi như một món nhậu rất thú vị.

Miếng thịt ngựa khi được thái mỏng có màu đỏ tươi hấp dẫn.

Thịt mềm, vị thanh ngọt, không hề có mùi khó chịu, tuy nhiên loại nhiều nạc ăn thích hơn so với nhiều mỡ.

Thịnh Vô Ngung cười giới thiệu với y, "Hàm lượng anbumin cao, hàm lượng mỡ thấp, hương vị rất thanh đậm, em nếm thử đi, ăn giống như các loại sashimi khác là được, chấm xì dầu hoặc mù tạt gừng sợi."

Huyền Hiểu Đông nếm thử, mềm ngọt mọng nước, quả nhiên hương vị ngon đỉnh.

Mặt mày y giãn ra, nhanh chóng ăn tiếp.

Thịnh Vô Ngung thấy y ăn đến là tập trung, khoe miệng tùm tùm cười, bản thân anh cũng chậm rãi ăn vài miếng.

Thật ra sức ăn của anh rất bình thường, ở bữa tiệc đã ăn rồi nên bây giờ không đói bụng chút nào.

Nhưng Huyền Hiểu Đông đi dạo bên ngoài cả ngày, trước khi dự tiệc còn xuống biển bơi, chắc chắn ở bữa tiệc vẫn chưa ăn no, lượng vận động còn lớn nữa, dĩ nhiên đến bây giờ vẫn còn đói.

Ăn no rồi thì buổi đêm mới có thể lặc để làm vài chuyện mà những người đang yêu nên làm.

Thế mới là tuần trăng mật chứ!

Chương 104: 104: Ngoại Truyện 14 Đậu Hà Lan Xào Chao

Sáng hôm sau, quả nhiên Huyền Hiểu Đông làm ô liu đen mỡ gà kết hợp với cháo thịt dê, ngoài ra y còn dùng tương ớt chao vừa mua hôm qua xào một đĩa đồ chay tươi rói, vị mặn đặc ngon miệng của chao khiến những loại rau củ giòn thanh được nâng cấp thành những hương vị phong phú và để lại dư vị lâu hơn.

Kỳ nghỉ khiến hai người đều thấy thoải mái hẳn ra, Thịnh Vô Ngung ăn đến là hài lòng.

Buổi sáng anh hay bước lên cân để đo cân nặng, phát hiện ra mình hơi mập lên, Huyền Hiểu Đông cực kỳ vui, "Tốt quá, anh cao vậy mà thể trọng lại quá nhẹ, hơn nữa bây giờ em nhận ra anh ăn tốt hơn rất nhiều rồi, anh đã nói với bác sĩ Thái chưa? Có thể dừng thuốc thôi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi đã dừng thuốc lâu rồi."

Huyền Hiểu Đông buồn bực, "Em thấy hôm nào anh cũng uống thuốc mà."

Thịnh Vô Ngung lờn ít ý nhiều, "Vitamin đấy."

Anh gấp một đĩa đậu Hà Lan, những hạt đậu màu xanh lục kết hợp cùng chao đỏ cực kỳ hấp dẫn, khiến con người ta thèm ăn, anh cụp mi thông thả đưa thức ăn vào miệng, Huyền Hiểu Đông còn hỏi anh: "Ngon không? Món này là hôm qua em phát hiện ra sản phẩm mới, tương ớt chao đỏ nắm từng nhung, ăn ra vị nắm cực không? Đúng là thành quả phát minh lao động to lớn của nhân dân, bên này cũng có bán nắm cực, em mua mấy cái, mà nắm cực mấy trăm ngàn một cái ở buổi đầu giá hôm qua...!cũng không biết mùi vị ra sao."

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười "Em nói đúng".

Anh cũng không nói trước đây ở trang viên Garan họ đã từng ăn qua loại nắm ở buổi đầu giá, chỉ từ tốn gấp một đĩa đậu cô ve giòn thanh.

Huyền Hiểu Đông vừa bóc lớp vỏ dày của quả bưởi, vừa lẩm bẩm: "Trước đây em còn từng ăn qua một loại chao màu xám đen, vị cũng rất độc đáo, cái đó dùng làm cá quế hôi(*) hay dùng để xào rau thì đều đặc sắc.

Hôm nào em dùng chao thịt muối hấp với khoai sọ cho anh nếm thử, vị cũng được lắm."

(*) Món ăn truyền thống nổi tiếng ở Huệ Châu, tỉnh An Huy.

Món ăn này có mùi tanh, khai, hơi khó ngửi, tuy nhiên khi nếm thử thì ngon.

Bóc bưởi ra, mùi vỏ bưởi thơm dịu thoang thoang xung quanh, Huyền Hiểu Đông bóc phần thịt bưởi thành từng múi, bỏ vỏ bỏ hạt, đặt vào bát thủy tinh.

Thịt bưởi óng ánh có màu hồng đẹp đẽ, y đẩy bát ra phía trước mặt Thịnh Vô Ngung, tay chân nhanh lẹ đi ngâm vỏ bưởi dày vào trong nước, nói: "Buổi trưa làm thịt nấu vỏ bưởi cho anh nếm thử, anh còn hơi ho, ăn vỏ bưởi có tác dụng lưu thông khí huyết, trị ho."

Y lại cảm khái một lần nữa, "Đồ ăn thường ngày đúng là số một——Đúng rồi, hôm nay làm gì đây? Anh không cần đến công ty xem dự án sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Chúng ta đi chèo thuyền hoặc đi lặn, em từng lặn dưới nước bao giờ chưa?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Mùa đông đi lặn sao? Cơ thể anh còn chưa phục hồi hẳn mà." Còn y thì không sợ.

Thịnh Vô Ngung nói: "Không sao, tôi đã phục hồi hẳn rồi, hơn nữa nhiệt độ bên này không thấp, nhiệt độ nước biển vào khoảng 28-29°, giữa trưa chúng ta lội xuống nước cũng không có vấn đề gì.

Phong cảnh dưới biển cũng đẹp lắm, đến cũng đến rồi, nên đi xem thử." Môn thể thao lặn đối với Huyền Hiểu Đông mà nói cũng là lần đầu tiên y thử, một huấn luyện viên hướng dẫn hai người họ, trước tiên dạy cho cả hai các thao tác một lần, sau đó thay quần áo lặn rồi xuống nước.

Muôn vàn những rặng san hô trắng lệt và những chú cá biển xinh đẹp lóa mắt di chuyển như con thoi dưới biển.

Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung lạc mình giữa bầy cá, chỉ cảm thấy vô cùng lạ lùng.

Dưới chân là đá san hô trải rộng xung quanh, ngẩng đầu lên khỏi mặt biển thì chỉ thấy mặt nước phát sáng.

Đột nhiên y cảm thấy cảnh tượng này hơi quen quen, dường như bọn họ thả mình vào trong một bể cá lớn, thế giới lặng thinh không một âm thanh, giữa làn nước biển trong vắt mềm mại, toàn bộ lũ cá biển màu sắc sặc sỡ bao vây quanh cơ thể hai người.

Bọn họ có góc nhìn giống như bao chú cá khác, nhìn về phía mặt biển hướng lên bầu trời.

Huyền Hiểu Đông quay đầu nhìn Thịnh Vô Ngung, bỗng nhiên hiểu ra, đây là lời báo đáp của anh.

Y đã từng đánh thức anh vào nửa đêm để xem cá bàn sa đẻ trứng, còn hiện tại ở đây, Thịnh Vô Ngung cũng trả lại cho y một cảnh tượng tuyệt vời, dồi dào và long trọng.

Đợi mọi người đều nổi lên khỏi mặt nước, lên thuyền thay đồ lặn, Thịnh Vô Ngung cười nhìn y, "Đẹp không?"

Huyền Hiểu Đông gật đầu, quả nhiên Thịnh Vô Ngung nói: "Nhớ lần em dẫn tôi xem cá bàn sa đẻ trứng không? Lúc đó tôi đã nghĩ, có cơ hội nhất định phải đưa em đến chỗ này...!Kiểu gì em cũng thích.

Chỉ là khi đó hai chân tôi không khỏe, cho nên cũng có phần bi quan, cũng chỉ nghĩ thôi, không ngờ hiện tại giấc mơ đã thành sự thật."

Huyền Hiểu Đông hồi tưởng lại Thịnh Vô Ngung khi ấy, mặc dù anh lịch sự ôn hòa nhưng thật ra sự dịu dàng đó lại đẩy người ta cách xa vạn dặm.

Anh không muốn đón nhận sự trợ giúp của người khác, thế nhưng lúc đó anh lại có thể chân thành nói thẳng tâm lý của mình xảy ra vấn đề trước mặt y.

Huyền Hiểu Đông đi tới hơi ngồi xổm xuống, giúp Thịnh Vô Ngung cởi đồ lặn, chật quá.

Dù sao hai chân anh vẫn chưa đủ khỏe, sự linh hoạt chưa nhiều, y thấp giọng cười hỏi: "Đúng là rất đẹp, trong tất cả các loài cá, anh thấy loài nào đẹp nhất?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi không am hiểu lắm, không phân biệt được cá, nhìn loài nào cũng đẹp, năm màu rực rỡ."

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, đang hoàng trịnh trọng nói như thật, "Vừa nãy em nhìn thấy một mỹ nhân ngư."

Thịnh Vô Ngung ngẩn ra, Huyền Hiểu Đông ngẩng đầu, tròn mắt đen láy chan chứa ý cười, "Mặc dù là một mỹ nhân ngư nam tính nhưng vẫn đẹp nhất giữa tất cả các loài cá."

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Lời ngon tiếng ngọt gì đây?" Anh rút hai chân thoát khỏi đồ lặn, cúi đầu hôn Huyền Hiểu Đông.

Tuần trăng mật cũng có điểm không tốt, hễ cứ động chạm tí thôi là lửa bắn ra xung quanh.

Sau khi lặn xong thì trở về biệt thự, Thịnh Vô Ngung cầm màn hình điện tử cho y xem, "Mua thẻ thành viên đi, bất cứ lúc nào em cũng có thể tới đây lặn, khi nào đến thì hẹn trước là được."

Sức khỏe em tốt, thích chơi thì cứ chơi nhiều vào."

Huyền Hiểu Đông hiểu, thật ra dù thế nào thì hai chân Thịnh Vô Ngung cũng không thể giống như người bình thường, bởi vậy anh không thể lặn dưới nước quá lâu.

Nhưng anh lại biết y nhất định sẽ thích, bèn quả quyết đặt trước luôn.

Huyền Hiểu Đông cũng không đành lòng phụ tâm ý của anh, nói đúng là mình rất thích, nếu không phải y thích cá thì cũng không nuôi cá nhiều năm qua.

Y đuổi Thịnh Vô Ngung đi tắm, còn mình thì làm thịt nấu vỏ bươi trong bếp. Y lấy ra chỗ vỏ bươi đã ngâm nước, xoa muối rửa sạch xong thì tước lớp vỏ xanh bên ngoài đi, luộc sơ rồi thái thành miếng, tìm lại chỗ ốc khô mình đã ngâm mang ra.

Sau đó thái thịt ba chỉ thành miếng lớn, chần qua rồi thêm đường phèn đã chưng thành màu caramel và dầu hào.

Sau khi xào ốc khô thì thêm bia và chút nước, nấu chung tất cả trong hơn

20 phút, bỏ toàn bộ vỏ cỡ vỏ bưởi đã thái vào nấu cùng sau đó cho tới khi cạn nước, thêm hành lá xắt nhỏ.

Y nghĩ ngợi một lát mới rót thêm sốt bưởi mới mua vào, nhằm tăng thêm hương bưởi cho dậy vị, đây cũng là một thủ thuật.

Thịnh Vô Ngung tắm rửa sạch sẽ xong đi xuống, nhìn thấy y đang ném thử một miếng vỏ bưởi, cười hỏi: "Em dùng vỏ bưởi nấu thịt thật đấy à?"
Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Trước đây em được một đồng đội dạy, cậu ấy nói gia đình nghèo, hai đầu bờ ruộng toàn cây bưởi, hiếm khi có lần nấu thịt kho tàu, sợ trẻ con trong nhà không đủ ăn nên lột vỏ bưởi ra, mượn vị của thịt nên tất cả mọi người đều được ăn."

Thịnh Vô Ngung đi tới, "Tôi ném thử."

Huyền Hiểu Đông cúi đầu gật đầu gập cho anh, Thịnh Vô Ngung ngậm miếng thịt trên đũa y ném, "Cũng được đó, đúng là có thể giải ngứa."

Huyền Hiểu Đông chỉ huy anh, "Anh ra phòng khách ngồi đi, em sắp làm xong cơm trưa rồi."

Huyền Hiểu Đông nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã làm xong hải sâm nướng hành, măng tây xào, lại làm thêm canh gan heo lá cầu kỷ, vừa thanh đạm vừa ngon miệng.

Lúc bưng ra bàn ăn, y nhìn thấy Thịnh Vô Ngung ngồi trên sofa đang gọi điện thoại, vừa gọi vừa lướt bản vẽ dự án hiển thị trên màn hình điện tử trước mặt, hẳn là đang thảo luận dự án.

Anh mới tắm xong, mặc áo sơ mi sợi đay màu trắng rộng rãi, tay đặt lên tay vịn, phần tay áo được xắn lên khuỷu tay, khoe ra cánh tay săn chắc, hai chân gác lên nhau.

Huyền Hiểu Đông rất thích dáng vẻ anh tập trung làm việc nên cũng không quấy rầy anh, lên tầng tắm rửa trước rồi mới xuống, hai người thành thơi ăn cơm trưa.

Sau khi xem xong, hai người cùng ngồi sofa, Huyền Hiểu Đông thấy Thịnh Vô Ngung còn đang bận rộn đánh giá dự án, bèn ngồi bên cạnh anh, cũng cầm màn hình điện tử lên, nhằm chán đọc tiểu thuyết.

Thịnh Vô Ngung nói: "Em có thể xem phim, phòng tiếp khách có phương tiện chiếu phim." Anh cầm màn hình điện tử ấn mấy lần, quả nhiên trên trần

nhà chậm chậm hạ xuống một màn ảnh lớn được giấu đi, sau khi bật lên, anh đưa màn hình điện tử cho Huyền Hiểu Đông, "Tự em chọn bộ mình thích đi."

Thật ra Huyền Hiểu Đông rất ít khi xem phim, y lướt bừa qua danh sách, chọn một bộ phim tình yêu mới chiếu năm nay, poster trông vô cùng tươi mát, dãy núi xanh ngắt, cô gái xinh đẹp trong chiếc váy ren trắng như tuyết, tay dắt một bé trai đi hái hoa dại ở sườn núi.

Đọc các bình luận bên dưới đều là khen ngợi như nước thủy triều, vô cùng hạnh phúc.

Thịnh Vô Ngung tập trung xử lý công sự, thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên nhìn phim một cái, phần lớn vẫn là chuyên tâm đánh giá tài liệu.

Anh đang làm việc thì bỗng nhiên cảm giác cánh tay mình hơi bị ghì xuống, quay đầu sang thì nhìn thấy Huyền Hiểu Đông nhắm mắt dựa lên vai anh ngủ thiếp đi.

Có lẽ do bộ phim này có nhạc dạo quá dài, nhân vật nam chính và nữ chính còn nhỏ, hai đứa trẻ vô tư vừa mới quen nhau ở trang viên, tình tiết nhịp nhàng thư thái khá lê thê, Huyền Hiểu Đông có thói quen ngủ trưa, xem một chút thôi đã buồn ngủ.

Rõ ràng y có thể về phòng mình ngủ trưa, nhưng cứ nhất quyết muốn ở cùng anh.

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, dùng màn hình điện tử nhấn nút điều khiển, rèm che nắng ở cửa sổ xung quanh đều từ từ kéo lại.

Anh duỗi tay, điều chỉnh lại tư thế để Huyền Hiểu Đông ngủ thoải mái hơn, tiếp tục phê duyệt văn kiện, nhưng phim điện ảnh cũng không tắt đi, tiếng đàn vĩ cầm giữa bối cảnh điền viên lộng gió cứ như vậy mà xuôi chèo mát mái được phát.

Huyền Hiểu Đông chưa ngủ được bao lâu đã tỉnh rồi, y mở mắt, cảm nhận được xung quanh tối tăm, chỉ có màn ảnh rộng phía trước sáng đèn.

Nữ chính đã trưởng thành có mái tóc dài vàng xoăn, mở to đôi mắt mông lung, đang hôn nam chính anh tuấn, quần áo đã cởi được một nửa, lộ ra bả vai trắng ngần.

Sắc điệu vô cùng dịu dàng, nam chính quay lưng về phía khán giả, chỉ có thể nhìn thấy đường nét sống lưng trơn mượt mà gợi cảm.

Y ngồi thẳng người dậy, xoa xoa phần tai tê dại, chợt nhớ ra bản thân vừa gối lên Thịnh Vô Ngung, y quay đầu nhìn, thấy anh đang nhìn mình cười, "Em tỉnh rồi à? Nhân vật chính kết hôn cả rồi, em đã bỏ lỡ rất nhiều đấy."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Bầu không khí trên màn ảnh lớn thật vừa khéo, tiếng nhạc như dòng nước chảy, Thịnh Vô Ngung cũng chậm rãi tới gần hôn lên khóe môi y.

Huyền Hiểu Đông nhắm mắt lại, mở miệng đón nhận nụ hôn này, người thấy được mùi hương muối biển hoa cam tươi mát còn vương lại sau khi tấm trên người anh.

Y từ từ chìm vào giữa sô pha mềm mại rộng rãi, Thịnh Vô Ngung cúi người tới, nhịp điệu thông thả, hôn nhẹ khắc chế, mùi thơm càng ngày càng rõ hơn, dường như muốn mơn trớn da thịt, nóng lòng quẩn quýt.

Y cũng với tay cởi cúc áo sơ mi của anh, khóe mắt đuôi mày đều nóng ran, y chợt tỉnh ra vỗ vai Thịnh Vô Ngung, nhỏ giọng nói: "Hình như sáng mai là giao thừa..."

Thịnh Vô Ngung cất lực đè nén, vừa chậm rãi hôn lên yết hầu y, vừa ậm ờ nói: "Ừm."

Huyền Hiểu Đông thở hổn hển, "Cơm tất niên anh muốn ăn gì? Vẫn là lần đầu tiên bọn mình đón Tết như vậy."

Thịnh Vô Ngung cắn nhẹ y một cái, "Tập trung một chút được không em?"

Đang việc hệ trọng cơ mà, anh hơi dùng thêm sức, tăng tốc động tác.

Huyền Hiểu Đông hít một hơi, ánh mắt dừng trên màn ảnh lớn, bất ngờ chạm phải đôi mắt rung rung của nữ chính đang đắm mình trong sung sướng.

Y không khỏi có cảm giác tương tự mà dời tầm mắt đi, ngửa đầu ra sau, tay vội vàng tranh thủ mò mẫm nhấn xuống màn hình điện tử, định tắt bộ phim đi.

Án loạn một mạch giữa giây phút hỗn loạn, bộ phim bị tắt đi, rèm cửa sổ xung quanh cũng chậm rãi kéo lên.

Cánh tay ngọc ngậy lung tung của y đã bị Thịnh Vô Ngung bắt mãi ấn lên trên đỉnh đầu, môi cũng bị hôn sâu một lần nữa.

Huyền Hiểu Đông thở hổn hển, bắt đắ dĩ nhìn ra xung quanh thấy rèm cửa sổ đều đã bị kéo lên.

Hai người bọn họ làm trên ghế sofa trong phòng khách sáng choang, quần áo rơi tán loạn trên mặt thảm.

Ngoài cửa sổ hiện lên rừng dừa đong đưa, nước biển thủy triều lên xuống, mây trắng mỏng tang như một nét bút sướt qua nền trời xanh, những khóm cúc Ba Tư được gieo trồng tươi tốt ở bồn hoa bên ngoài cửa sổ, hoa nở xum xuê rực rỡ cả một góc toàn là màu tím hồng trắng.

Tiểu Bồ lười nhác đi xuyên qua bụi hoa, tò mò quay đầu nhìn hai người họ qua lớp cửa kính.

Ánh mặt trời buổi chiều sáng quá, chiếu rọi rõ rệt từng đường nét của bọn họ.

Huyền Hiểu Đông có thể nhìn thấy rõ ràng những giọt mồ hôi đọng trên lồng ngực săn chắc của Thịnh Vô Ngung, nhìn thấy biểu cảm anh nhìn mình chăm chú.

Y nhắm mắt lại, cam chịu đắm mình vào sự sung sướng dài đằng đẵng giữa chiều đông..

Chương 105: 105: Ngoại Truyện 15 Mưa Suối Hoa Nở

Hôm giao thừa, hai người họ chèo thuyền gỗ vào núi, men theo dòng suối chậm rãi chảy trong thung lũng.

Con suối có tên là Vũ Long Khê, dựa núi giáp hang, dường như tách biệt xa rời với thế giới bên ngoài.

Sáng hôm ấy tiết trời quang đãng, ánh mặt trời trong trẻo sáng sủa, những rặng núi đàng xa hờn hậ xanh biếc, mây mù bồng bênh trên đỉnh núi kèm theo sương, không gian mờ ảo mơ hồ.

Vốn dĩ du khách đã ít rồi, ngày hôm đó gần như là mất dạng, cả dòng suối chỉ còn lại hai người họ chèo thuyền xuôi theo dòng nước trong thung lũng. Kẹp giữa suối và thung lũng là rừng cây rậm rạp, hoa cỏ tươi tốt, cành lá thắm đẫm sương.

Rêu xanh, dương xỉ, tóc vện nữ(*),...!những loài thực vật nhiệt đới muôn hình muôn vẻ nhuộm thung lũng thành sắc xanh trầm.

Trong bụi cỏ còn mọc những cây Miscanthus(**) dài ngoằng, những nhánh hoa màu trắng nhạt đón gió lay động.

(*) Loài cây thuộc họ Nguyệt xỉ, với tên gọi khác là cây tóc tiên hay cỏ dây thép.

Thuộc họ dương xỉ nên thích sống ở nơi ẩm ướt, mát mẻ.

(**) Miscanthus là một loài thực vật lâu năm, cao gần 4m và có khả năng thu giữ CO2.

Các nhà khoa học cho rằng, loại cỏ này có thể là một phần của câu trả lời

để giải quyết vấn đề biến đổi khí hậu và tăng lượng mưa.

Thung lung vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng suối chảy, tiếng chim hót trong trẻo uyển chuyển cùng âm thanh nước rào rào khi thuyền trôi trên mặt suối.

Huyền Hiểu Đông giữ đôi mái chèo chèo thuyền, Thịnh Vô Ngung cầm ly nước dứa lạnh đưa lên miệng cho y uống.

Hai người cũng không nói câu nào, dường như chỉ đang hưởng thụ khoảng thời gian cực kỳ tĩnh lặng và trong trẻo này.

Bỗng nhiên Huyền Hiểu Đông nói: "Cứ như cả thế giới chỉ còn lại hai người bọn mình vậy."

Thịnh Vô Ngung nhẹ nhàng nói: "Ừm."

Huyền Hiểu Đông nói: "Nhớ ra mấy hôm trước Tiểu Yến giới thiệu cho em một tác phẩm tận thế, trong thôn chỉ còn lại nam chính và nữ chính."

Bọn họ vốn dĩ không ưa gì nhau, không ngờ đến cuối cùng lại chỉ có thể dựa vào nhau xuống núi vào rừng, mưu sinh gian nan suốt chặng."

Thịnh Vô Ngung bẻ mấy cành Miscanthus lắc trong tay, nghĩ rồi nói: "Nói như vậy, đây đúng là một khởi đầu không tệ cho tác phẩm tận thế."

"Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông tưởng rằng bọn họ chỉ trải qua một tuần trăng mật, không ngờ lúc ra khỏi sơn cốc, tất cả mọi người đều biến mất rồi."

Truyện Lịch Sử

Huyền Hiểu Đông sợ hãi, Thịnh Vô Ngung hơi ngả ra đầu thuyền phía sau, chậm rãi kể: "Trong làng du lịch không một bóng người, chó và mèo nhìn thấy bọn họ thì đều bám dính lấy, không muốn xa rời."

May mắn thay, đồ ăn bọn họ mua vẫn còn lại đủ cả, nhưng rất nhanh sau đó lại bị cúp điện."

Huyền Hiểu Đông lắc đầu, "Đừng nói nữa, anh nói kiểu này làm em dựng hết cả lông tơ lên, hận không thể ra ngoài ngay lập tức."

Có chỗ nào giống truyện tận thế chứ, đây rõ ràng là truyện thần bí, anh không muốn chuyển ngoặt sang yếu tố thần kỳ thì vốn dĩ nó là một câu

chuyện tình yêu làm ruộng bình dị."

Thịnh Vô Ngung bỗng nhiên bật cười, trông mắt màu hổ phách ánh lên sự vui vẻ, Huyền Hiểu Đông còn đang chèo thuyền, cũng không để ý tới anh.

Thịnh Vô Ngung nói: "Cho nên? Em sợ xã giao mà? Vậy mà không có người thì em lại sợ."

Huyền Hiểu Đông hơi sửng sốt, thản nhiên nói: "Đúng thế, em thừa nhận, thật ra em vẫn rất sợ cô đơn."

Thịnh Vô Ngung đứng lên, ôm lấy y từ đằng sau, từ tốn hôn lên sau tai y, vừa cười vừa nói: "Vậy mà trước đây còn định sống một thân một mình trên núi hoang đến già."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Khi đó em còn chưa biết, hóa ra có người bầu bạn lại hạnh phúc đến vậy."

Thịnh Vô Ngung cắn tai y, chậm chậm ngậm lấy nghịch ngợm, Huyền Hiểu Đông không chịu nổi bị quấy nhiễu, dùng mái chèo, trông dây thừng vào một thân cây đào rắn chắc bên bờ rồi buộc chặt lại.

Gió xuân ấm áp trên hải đảo cũng đã chào buổi sáng, trên cây đào đã trở những đóa hoa đào yếu ớt mong manh, khẽ run rẩy trong gió.

Huyền Hiểu Đông xoay người lại đã bị Thịnh Vô Ngung ôm chầm vào lòng, tiếng suối chảy rào rào vang lên bên tai, hai người hôn nhau trên thuyền nhỏ, hôn một cách nhẹ nhàng từ tốn, ung dung thong thả, không chút hoang mang, dù sao bọn họ có cả một kỳ nghỉ rông rãi để rong chơi.

Trong tuần trăng mật, thân mật chính là nhiệm vụ của hai người.

Hương lá cây um tùm, đượm sự ẩm ướt của các loài quyết rậm, hơi nước bốc lên nhuốm mùi của đất, phảng phất trong gió phương Nam còn có hương hoa dạt dào.

Dường như tất cả đều đang bao vây lấy họ giữa sự dịu dàng, ấm áp, ngào ngạt, vui vẻ và hạnh phúc.

Thực sự có thể nói đây là một ngày đầu xuân quá đẹp.

Huyền Hiểu Đông nằm ngửa nhìn lên bầu trời, sắc xanh thẫm trước đó đang xen lẫn màu xám, bỗng nhiên tách một tiếng, trán y cảm thấy ẩm ướt, còn chưa kịp phản ứng lại, rất nhiều hạt mưa to bằng hạt đậu đã rơi xuống.

Mưa rơi rào rào vỗ lên mặt nước, trên thuyền, Huyền Hiểu Đông đẩy bả vai Thịnh Vô Ngung, "Mưa rồi."

Thịnh Vô Ngung lại đề y về sàn thuyền, tỉ mỉ hôn lên, "Tên đã lên đây."
Hạt mưa nôn nóng rơi xuống, cây đào vừa mới nở được ít hoa giờ đã không chịu nổi mưa gió, run rẩy rụng hết xuống.

Một bông hoa trắng nhạt đậu lên yết hầu của Huyền Hiểu Đông, Thịnh Vô Ngung cúi đầu đưa đầu lưỡi ra cuốn lấy cả hoa lẫn phần da thịt ngoài cổ của y.

Huyền Hiểu Đông cực lực ngửa cổ ra sau, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở gấp gáp, cánh tay y bị Thịnh Vô Ngung đè chặt sang hai bên cạnh đầu, cả người như bị đóng đinh trên thuyền, không thể tránh được chỗ nào cả, chỉ đành nhắm thật chặt hai mắt.

Vô số hạt mưa rơi lên mặt y, giờ phút này y chỉ có thể nỗ lực thở hỗn hển trong mưa, lông mi ướt nhẹp, dính bết thành một nhúm, đều bị Thịnh Vô Ngung yêu thương lần lượt hôn qua.
Lúc kết thúc, hai người như phát điên chao đảo chèo con thuyền sóng nước trở về bến thuyền, lên bờ đợi mưa về biệt thự.

Việc đầu tiên cần làm đó là vào phòng tắm mở nước nóng tắm rửa.
Huyền Hiểu Đông sợ Thịnh Vô Ngung cảm lạnh, vào bếp đun một nồi canh gừng tía tô rồi đổ vào trong bồn nước ấm, còn bung thêm cả bát canh gừng tới dứt cho anh uống.

Thịnh Vô Ngung uống ực một phát cạn bát, lại kéo Huyền Hiểu Đông, "Cùng nhau tắm đi."
Huyền Hiểu Đông vừa bực mình vừa buồn cười, "Anh đừng tùy hứng nghịch ngợm như thế."

Cơ thể anh không khỏe, coi chừng lại bị cảm."
Thịnh Vô Ngung chỉ cười, "Rõ ràng em cũng rất hưng phấn." Nhạy cảm y như dây đàn căng ra, chọc nhẹ chỗ nào cũng không chịu nổi.
Màn trời chiếu đất, mưa xối xả ngập trời, giữa không gian hoang dã của núi rừng, bọn họ như thể đến từ thiên nhiên, hòa mình với thiên nhiên.
Huyền Hiểu Đông: "..."

Thịnh Vô Ngung lại bổ sung: "Em còn nói, đây là lần đầu tiên."

Huyền Hiểu Đông đỏ rục hai bên tai, không muốn tiếp tục nghe anh hỏi tương nữa, y cầm khăn lông thô bạo lau lưng cho Thịnh Vô Ngung, "Anh quay đầu lại, em giúp anh xoa bớt khí lạnh đi."

Không biết y lấy từ đâu ra một lọ tinh dầu ngải cứu giúp anh xoa bóp lưng, đặc biệt là vùng phổi, lòng bàn tay dùng sức đến tỏa nhiệt, xoa bóp men theo hai bên xương sống của anh.

Thịnh Vô Ngung biết y còn lo lắng nên cũng không tiếp tục trêu nữa, chỉ nhắm mắt lại tằm tằm cười, dường như dư vị vẫn còn đó.

Anh còn gác đôi chân lên đùi Huyền Hiểu Đông, cơ thể cũng bị y xoa bóp đến đỏ ửng.

Sau đó Huyền Hiểu Đông lại dùng khăn tắm ra sức lau khô rồi sấy tóc cho anh, nhét anh lên giường bọc kín chăn lại, buộc anh phải nghỉ trưa.

Thịnh Vô Ngung chìm trong lớp chăn, chỉ nhìn Huyền Hiểu Đông cười, "Em qua đây ngủ cùng tôi đi."

Vừa nãy Huyền Hiểu Đông chỉ đơn giản xối qua nước nóng, tóc cũng đã khô.

Y đã dính mưa quá nhiều lần, cũng chẳng để cơn mưa ban nãy trong lòng, "Em đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, thế mà đêm nay đã tới giao thừa rồi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Làng du lịch bên này còn tặng chúng ta cơm tất niên, nói là cảm ơn chúng ta."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Bây giờ trong làng du lịch chẳng còn bao nhiêu khách, phần lớn đều là du khách nước ngoài."

Ngủ cùng tôi một lát đi, em nghe tiếng mưa rơi xem, lãng mạn biết bao."

Lúc này Huyền Hiểu Đông nào còn muốn nghe tiếng mưa, ban nãy náo loạn trong mưa đã khiến y đỏ mặt tía tai không muốn nhắc lại.

Thịnh Vô Ngung lại nói: "Tôi cảm thấy ngủ cùng em rất ấm áp."

Lý do này đã thành công thuyết phục được Huyền Hiểu Đông, y suy nghĩ một chút, quả nhiên xoay người đi lên giường nằm xuống sát bên cạnh anh.

Thịnh Vô Ngung cảm nhận được hơi nóng cuồn cuộn không dứt trên người y, bèn nhích tới gần, Huyền Hiểu Đông cảm nhận được hai chân anh hơi lạnh, có lẽ là do tuần hoàn máu vẫn chưa đều lắm, bèn chen chân mình vào chườm nóng đôi chân anh.

Tiếng mưa rơi xối xả bên ngoài cửa sổ, rất có tác dụng thôi miên, hai người ôm nhau từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Thịnh Vô Ngung tỉnh lại, bầu trời bên ngoài vẫn còn mịt mù, nhiệt độ đã giảm, anh đứng dậy mặc quần áo, cảm giác cơ thể vẫn ấm áp, đúng là không bị ảnh hưởng gì khi dính mưa, bèn yên lòng đi xuống tầng, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đang bận rộn làm gì đó trong bếp.

Thịnh Vô Ngung đi xuống, cười hỏi: "Chẳng phải tôi đã bảo khách sạn sẽ giao cơm tất niên tới sao? Còn lọ mọ gì nữa, chúng ta xem phim đi? Hay là chơi game?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Ừm, em làm chút đồ ăn vặt để lát ăn lúc chơi game, chúng ta chuyển màn hình game sang chế độ góc đêm đi, vừa nãy nhóm Lối Lối, Lạc Lạc đã tạo đội rồi, chỉ chờ chúng ta thôi."

Bố mẹ đều gửi bao lì xì, em chưa nhận, đợi anh dậy rồi nhận."

Thịnh Vô Ngung đi tới sofa cầm màn hình điện tử lên xem, quả nhiên thấy trong group chat gia đình đã nhắn mấy trăm tin, tất cả đều đang nói đến game.

Nghĩ cũng thật là, vất vả lắm cả năm mới được nghỉ ngơi, ấy vậy mà con trẻ nhà họ Thịnh lại bận rộn chơi game cho đã ghiền.

Trong đó, Thịnh Hỉ Hỉ quan tâm hỏi Huyền Hiểu Đông: "Sao chú nhỏ vẫn còn ngủ vậy ạ? Hay là cơ thể chú lại không ổn sao?"

Huyền Hiểu Đông trả lời: "Ban ngày bọn chú đi chèo thuyền, có dầm mưa một chút, chú bảo anh ấy uống canh gừng rồi đi ngủ."

Thịnh Sa Sa cười hì hì, "Chú Đông Đông sẵn sóc quá đi."

Chung Nguyên Tú nói: "Lần trước bọn cháu cũng đi tuần trăng mật ở đó mấy hôm, chèo thuyền trên suối Vũ Long Khê đúng không? Lúc bọn cháu đi hai bên bờ toàn là hoa thôi, đẹp dã man."

Lê Khải xông ra: "Anh về nước rồi! Mấy người lại ra ngoài chơi! Vất vả lắm cả năm anh mới được nghỉ phép, vậy mà không được nếm bữa cơm đoàn"

viên ngon miệng do Hiểu Đông làm."

Huyền Hiểu Đông thật thà chụp một bức ảnh cả bàn thức ăn gửi đi.

Sau khi mọi người khen lấy khen để, Huyền Hiểu Đông mới nói: "Là cơm tất niên khách sạn ở làng du lịch giao tới, không phải em làm."

...

Lê Khải nói: "Cơm tất niên thì không cần vất vả, chúng ta chơi game đi Hiểu Đông."

Lần trước nghe mấy người nói có game gì vui vui, làm anh thêm chết đi được."

Cả đám người lại nóng lòng thảo luận về game Pháo Đài Sao Băng đang hot rần rần, còn hẹn tối nay đánh phỏ bản gì đó.

Thịnh Vô Ngung tắt group chat, lại phát hiện ra một bạn tốt là "Na Phong".

Thịnh Vô Ngung ngẩn ra, đây là màn hình điện tử của Huyền Hiểu Đông, Na Phong thêm y làm gì? Huyền Hiểu Đông thêm Na Phong làm bạn tốt từ khi nào vậy?

Thịnh Vô Ngung nhấn mở ra xem, nhìn thấy Na Phong chúc mừng năm mới Huyền Hiểu Đông trước, sau đó lại gửi tới hàng loạt lời xin lỗi rồi lịch sự mời bọn họ tiếp tục đến Garan làm khách, Huyền Hiểu Đông vẫn luôn không trả lời.

Huyền Hiểu Đông gọi anh từ phòng ăn, "Hâm nóng xong rồi, vào dùng cơm thôi."

Thịnh Vô Ngung hỏi: "Em thêm Na Phong khi nào vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "À, là Lê Khải thêm, nói là hoàng tử Na Phong rất khẩn thiết muốn đích thân xin lỗi em."

Thịnh Vô Ngung nói: "Vậy sao em không trả lời hẳn?"

Huyền Hiểu Đông đang hoang nói: "Đương nhiên phải đợi quan chức ngoại giao là anh phê chuẩn mới được chứ, chuyện quan trọng mà, anh trả lời đi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Đừng để ý tới hẳn, tôi giúp em chặn hẳn." Anh dùng tài khoản của Huyền Hiểu Đông trả lời: "Đừng liên lạc với Hiểu Đông nữa, tôi là Thịnh Vô Ngung, có gì thì nói trực tiếp với tôi đi."

Na Phong bên kia: "..."

Thịnh Vô Ngung lưu loát chặn Na Phong giúp Huyền Hiểu Đông, nhìn xuống bên dưới thấy cả đồng điểm đỏ, nào là Tiểu Yến, Nghiêm Duệ Phong, Chủ Nhược Chuyết, Lâm Diệc Cẩn, toàn nhắn tin chúc mừng năm mới.

Anh nghiêng rặng, lại nhìn xuống thêm, bất ngờ thấy phần nhóm có thêm vài mục, cái gì mà "Nhóm guild Pháo Đài Sao Băng", "Nhóm hỗ trợ thi nghiên cứu sinh trường quân đội", "Nhóm xạ kích", "Nhóm nuôi cá cực phẩm",... Đời sống tinh thần của Huyền Hiểu Đông đúng là càng ngày càng phong phú.

Thịnh Vô Ngung ngồi trước bàn ăn, đặt màn hình điện tử sang bên Huyền Hiểu Đông, "Từ khi nào em có thêm nhiều bạn vậy, còn thêm nhiều nhóm vậy nữa."

Huyền Hiểu Đông cười, "Em cũng không hiểu tại sao lại vào nhiều nhóm vậy nữa, cứ hết cái này tới cái khác..."

Y đẩy bát canh thịt dê cay nóng hôi hổi tới trước mặt anh, "Có lẽ là do từ khi quen anh, thế giới giao tiếp mới bỗng nhiên mở lòng với em hơn."

Thịnh Vô Ngung được y dỗ dành đến là thoải mái, bưng canh húp một ngụm, canh thịt dê ấm nóng trượt xuống dạ dày, vô cùng dễ chịu.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo vọng lại từ xa, lại một năm trôi qua, một năm mới lại bắt đầu!

Lời editor: Cuộc sống của hai người chill thật sự, edit đọc quài khum thấy chán luôn, ngọt tiểu đường TT.TT.

Chương 106: 106: Ngoại Truyện 16 Một Con Cá Ba Cách Ăn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày thứ năm của năm mới, thời tiết nắng ráo.

Trời lam mây trắng, biển xanh sóng bạc, sau khi du thuyền bay lượn trên những ngọn sóng trắng, Thịnh Vô Ngung quăng cần câu xuống, bắt đầu thả câu.

Đi ra biển câu cá, quan trọng nhất là chơi ở biển, câu cá chỉ là thứ yếu.

Lần này Thịnh Vô Ngung ở lại Hải Thành ăn Tết còn khao thưởng tất cả công nhân viên tăng ca tại Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, thuê một du thuyền, đưa theo cả đoàn cùng ra biển câu cá.

Cao Lịch và Trương Nghi Ninh dẫn theo mười mấy nhân viên cả nam và nữ, mặc đồ tắm, vui vẻ hưởng thụ những ly rượu ngon, đồ ăn vặt, hoa quả trên du thuyền lồng lộng gió biển.

Có người câu cá, có người đang được huấn luyện viên hướng dẫn lặn biển, có người thì tán gẫu chòng ghẹo nhau.

Giữa du thuyền còn kê vĩ nướng, các loại đồ nướng như hải ngư, xiên thịt dê, hào s ống, nghêu ốc sò hến,...!được đặt trên đó tràn ngập mùi thơm hấp dẫn.

Trương Nghi Ninh vừa uống bia lạnh, vừa hâm mộ nhìn Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông đang tụ tập ở đầu thuyền nghiên cứu mỗi câu.

Một con cá vược Nhật Bản vừa mới vui sướng nhảy vọt lên từ biển rộng thì bị vớt lên, Huyền Hiểu Đông đang cầm một con dao sắc bén khoa tay múa chân với Thịnh Vô Ngung, có lẽ đang muốn nói nên hạ dao từ đâu.

Ánh mắt Thịnh Vô Ngung nhìn y chan chứa dịu dàng, khóe miệng anh cũng

túm tùm cười, hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ lạnh nhạt sắc sảo lúc họp như mọi khi.

Vào lúc này, dường như cũng có thể thật sự nhìn ra khía cạnh lịch sự, tao nhã và thân thiện của một nhà ngoại giao từ anh, nhưng cũng có điểm không giống vậy.

Anh đã gỡ hẳn xuống chiếc mặt nạ trên thương trường xã giao cùng những lợi ích không ai chịu nhường ai trong hoàn cảnh đối chọi gay gắt, hoàn toàn không hề giấu giếm sự vui vẻ và thân mật một chút nào.

Cao Lịch thấy hẳn liên tục dõi mắt sang bên kia, không kìm được nhắc nhở: "Nghị Ninh, cậu che đậy bớt đi được không? Hiếm khi được ra ngoài chơi, nhiều đồng nghiệp đang ở đây đấy."

Trương Nghị Ninh cười nói: "Sợ gì, càng quang minh chính đại坦然 nhiên nhìn, người ta lại càng không nghi ngờ nhiều, với cả tôi thật sự chỉ hâm mộ...!hâm mộ thôi...!Chủ tịch Thịnh ở trước mặt Huyền tiên sinh giống như biến thành một người khác hẳn vậy."

Cao Lịch gật đầu, "Đúng vậy, chủ tịch Thịnh mà ở bên cạnh Huyền tiên sinh thì dễ nói chuyện lắm."

Trương Nghị Ninh lại uống một ngụm bia mát, nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đã rửa sạch cá, đặt lên tấm thớt bắt đầu mổ ra.

Y mặc áo may ô rằn ri và quần bơi, vai rộng chân dài, cánh tay cực kỳ rắn chắc, kỹ thuật dùng dao xử lý con cá vô cùng khéo léo.

Dứt khoát lưu loát, siêu cấp điển trai, từ trước tới nay hẳn không nghĩ tới bạn đời của chủ tịch Thịnh lại là một nhân vật như vậy.

Trên người y chẳng có điểm nào liên quan tới vợ hiền, nhưng bạn vẫn có thể biết, cuộc sống của người đàn ông đó nhất định là vô cùng thư thái.

Không giống như chủ tịch Thịnh anh tuấn trác việt, cũng quá xa vời, mặc dù trước đây hẳn cũng từng nói nếu chủ tịch Thịnh vừa ý Huyền Hiểu Đông, đương nhiên y sẽ phải mặt mày tươi tắn sẵn sàng đón nhận, dù sao ai mà không muốn giảm bớt mười năm phần đầu cơ chứ? Chưa kể đây còn là một tổng tài bá đạo chất lượng xịn xò, trẻ trung đẹp trai nhiều tiền.

Nhưng gặp Huyền Hiểu Đông rồi mới thấy, khát vọng sâu thẳm dưới đáy lòng bất thành linh bùng lên, phần lớn con người vẫn mong muốn có một

người bầu bạn thông minh và thú vị.

Tại sao con người ta lại có thể may mắn đến như vậy? Là bởi vì chủ tịch Thịnh thật sự rất mạnh sao?

Trong thâm tâm Trương Nghi Ninh bỗng nhiên ngập tràn khát vọng đối với quyền lực và dục vọng, nhưng hắn cũng cảm thấy bởi vì chủ tịch Thịnh giỏi giang nên mới có khả năng thu hút được người như Huyền tiên sinh, đối với Huyền tiên sinh đây không phải là sự phù hợp hay chính xác hay không——mà quan trọng vẫn là hai bên tình nguyện.

Hoàn toàn nhìn ra được bầu không khí tan chảy như đường mật khi hai người họ ở bên nhau, ai cũng không có ý định đi qua làm phiền họ.

Con cá vượt Nhật Bản nặng đến hai, hai cân rưỡi bị Huyền Hiểu Đông dùng dao mảnh từ từ mổ ra, trước tiên y chọn vị trí sạch và ngon nhất, thái thành lát, trải lên khối băng, trực tiếp vẩy nước chanh, muối biển, mù tạt, xì dầu lên tạo thành món sashimi tươi ngon nhất.

Những phần cá còn lại thì thêm gia vị tẩm ướp, cho lên vỉ sắt nướng dần.

Y gấp một miếng cá đưa tới bên mép Thịnh Vô Ngung còn đang câu cá, Thịnh Vô Ngung mở miệng ăn, Huyền Hiểu Đông hỏi: "Hương vị thế nào?" Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Thanh lẫm."

Huyền Hiểu Đông cũng tự nếm thử một miếng, "Quả nhiên ăn sống thế này vị tươi ngon khác biệt hẳn."

Thịnh Vô Ngung gật đầu hỏi y: "Tôi ngon hay cá ngon?"

Huyền Hiểu Đông mặt không đổi sắc, "Đợi em nếm thử lại thì mới so sánh được."

Thịnh Vô Ngung thở dài, "Tuần trăng mật lần này đã dạy hư em mất rồi."

Huyền Hiểu Đông nở nụ cười, nhích sang bên cạnh nhanh chóng hôn lên môi anh, "So sánh cùng thì đúng là anh ngọt hơn hẳn."

Thịnh Vô Ngung cười nói: "Tôi cảm thấy mình hỏng rồi."

Huyền Hiểu Đông trôi chảy đáp trả: "Buổi tối em giúp anh sửa chữa."

Thịnh Vô Ngung không kìm được ý cười, Huyền Hiểu Đông lại đưa tay ra đỡ cần câu của anh, "Động đậy rồi động đậy rồi, con này nhất định rất lớn!"

Hai người cùng nhau thu cần lên, bọt nước càng ngày càng nhiều, cần câu bị kéo cong, thuyền trưởng cũng chạy tới giúp đỡ, các nhân viên đều hoan hô cười nói: "Chủ tịch Thịnh lại câu được cá lớn rồi sao?"

"Thoạt nhìn rất nặng nha, hình như màu đỏ! Có phải mỹ nhân ngư không?"

"Hình như là cá mú thì phải..."

Huyền Hiểu Đông thì thầm bên tai Thịnh Vô Ngung, "Câu được mỹ nhân ngư lên thật thì cho làm bạn tốt với anh."

Thịnh Vô Ngung bắt đắc dĩ nhìn Huyền Hiểu Đông, dưới sự chỉ huy của thuyền trưởng, cả hai từ từ kéo lên, mọi người đang hoan hô thì kinh ngạc cảm thán.

Chỉ thấy kéo lên được một con cá kim cương đỏ(*) dài gần một mét, lớp vảy cá màu đỏ sồng động trở nên rạng ngời rực rỡ dưới ánh mặt trời, cực kỳ đẹp mắt.

(*) Cá Kim Cương đỏ hay cá Hồng Bửu Xẹt là một loài cá trong họ Cichlidae.

Chúng phân bố rộng rãi ở phía Tây châu Phi.

Đặc điểm nổi bật của chúng là lớp vảy màu đỏ hoặc hồng xen lẫn những đốm màu xanh lơ.

Trên thân có một vài đốm đen lớn.

Đây là loài cá được ưa chuộng để nuôi làm cá cảnh.

[Click để xem ảnh](#)

Huyền Hiểu Đông tặc lưỡi, "Đỉnh thật, xem ra ở vùng nước sâu toàn có cá lớn, màu đẹp quá."

Thịnh Vô Ngung chỉ cười không nói gì, sợ Huyền Hiểu Đông lại nói ra câu nào kinh người nữa.

Mấy hôm nay bọn họ ngọt ngào như mật, lại thường xuyên chỉ có hai người, Huyền Hiểu Đông nói chuyện nhiều hơn hẳn so với trước đây, đặc biệt là hôm nay rõ ràng có không ít người lạ, vậy mà ở cạnh anh y vẫn tự nhiên hào phóng, thậm chí còn có thể lén lút nói với anh lời tâm tình ngay trước mặt bao nhiêu người.

Đây có thể coi là một sự thay đổi tốt, bởi vậy anh thấy rất vui.
Sau đó Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông lại câu thêm được vài con nữa, nhưng đều không giữ lại mà thả chúng về biển rộng, chỉ giữ lại con kim cương đỏ mang về.
Mọi người thoải mái chơi suốt một ngày rồi lên du thuyền trở về.

Lúc về đến làng du lịch, Thịnh Vô Ngung đưa cá cho khách sạn, bảo bọn họ nấu con cá này thành ba món ăn.

Đầu cá, thân cá và đuôi cá mỗi phần một cách làm, bếp trưởng khách sạn vô cùng lưu loát trả lời: "Tôi hiểu rồi, một con cá ba cách ăn!"

Thịnh Vô Ngung: "..."

Huyền Hiểu Đông: "..."

Hai người liếc nhau kỳ lạ, không hện mà cùng im lặng.

Có thể là do gần đây bọn họ nói lung tung nhiều quá, báo ứng tới rồi.

Quả nhiên buổi tối Huyền Hiểu Đông và Thịnh Vô Ngung "một con cá ba cách ăn", cố gắng thử vài lần.

Tuần trăng mật quá ư là mãn nguyện.

Bọn họ leo núi, lặn biển, ra biển câu cá, thời gian trôi qua mau chóng.

Mãi đến khi có điểm thi cùng với thông báo về vòng hai, cuối cùng Huyền Hiểu Đông mới nhớ ra vòng thi thứ hai của y sắp đến rồi, bèn bắt đầu thu dọn hành lý, "Không xong rồi, nên về thôi anh.

Chúng ta ở ngoài lâu quá, chủ yếu là do chơi xả láng ở đây, sợ là em không đọc nổi sách nữa, tài liệu lịch sử đọc cũng không vào đầu, thi vòng hai e là trượt mất."

Thịnh Vô Ngung nói: "Không vấn đề gì, điểm chuẩn còn chưa có, có tôi ở đây, em ôn tập chắc chắn thuận lợi."

Huyền Hiểu Đông: "...!Không được, em đứng trước mặt anh nói chuyện đã hơi hồi hộp rồi, tim đập dồn dập."

Thịnh Vô Ngung lại cẩn thận phân tích giúp y, "Tài ăn nói có thể tập luyện, có rất nhiều thủ thuật đơn giản nhưng cụ thể, từ nội dung ngôn ngữ, phát âm cho đến vẻ mặt và tư thái đều có thể tập luyện.

Mấu chốt là chính bản thân em phải thường xuyên diễn tập trong đầu, thi

vòng hai về cơ bản là phải biết dẫn dắt vào quan điểm trước, sau đó giải thích thêm để giám khảo vừa nghe là hiểu em muốn nói gì.

Đến lúc đó tôi sẽ huấn luyện em thật kỹ lưỡng."

Huyền Hiểu Đông tin tưởng anh, "Hi vọng có tác dụng, vậy khi nào chúng ta về? Thật sự không thể lại đây được nữa đâu, ở đây thì hôm nào cũng chỉ muốn chơi mát thôi."

Thịnh Vô Ngung cười sấp lại gần hôn y, "Là chỉ muốn chơi hay là chỉ muốn tôi?"

Huyền Hiểu Đông than thở, "Sắc đẹp hại người rồi."

Cuối cùng hai người kết thúc tuần trăng mật dài vui vẻ này, lên máy bay trở về thành phố..

Chương 107: 107: Ngoại Truyện 17 Mùa Xuân

Trở về nông trường lưng chừng núi thì trời đã sang xuân, khí hậu đã ấm áp hơn so với lúc bọn họ đi rất nhiều.

Nhưng hai người trở về từ Hải Thành ấm áp thì vẫn cảm thấy mát mẻ. Mưa phùn lất phất làm ẩm áo, đổ quyen, sơn trà nở khắp núi, những đóa hoa chi chít tô điểm cho các phiến lá bóng loáng. Phong cảnh trong mưa tựa như đều thấm thấu hương hoa, đó là hoa hương phỉ.

Từng cụm hoa chen chúc trên đầu cành cây, lít nhít dày đặc, tựa như trên cây được bao phủ một lớp tuyết màu vàng nhạt, tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Chỉ cần hái một nụ hoa nho nhỏ đầy đặn xoa nắn trong tay thì đã nhiễm phải hương thơm nồng nàn ấy.

Huyền Hiểu Đông lẩm bẩm: "Em quên mất, đáng lẽ ra phải thụ phấn."

Hiển nhiên Thịnh Vô Ngung cũng hơi giật mình, "Hình như năm ngoái còn chưa có nhiều hoa như vậy."

Huyền Hiểu Đông nói: "Năm ngoái mới trồng xong thì không có thời gian chăm sóc."

Thế nhưng một năm qua, chúng đã tích góp được rất nhiều sức mạnh, năm nay mới nở càng sung hơn.

Giờ giúp chúng thụ phấn, sang năm nhất định sẽ thu hoạch tốt hơn nữa." Huyền Hiểu Đông đẩy cổng gỗ ra, nhìn thấy rau sinh trưởng khắp trong vườn, mơn mớn đầy sức sống, um tùm xanh tốt nổi bật trong màn mưa.

Chú cún con vọt thẳng vào trong, vui sướng chạy nhanh nô đùa trong vườn rau, y như tia chớp đen lao vào trong vườn với khí thế thiên quân vạn mã.

Tiểu Bố theo sát phía sau, thông thả đi vào vườn, bộ lông xám ánh lên mịn như lụa.

Nó giơ bộ móng đụng vào một cái, do móng vẫn chưa cắt nên chạm vào không ít những cụm hoa hẹ trắng, hít hít ngửi ngửi.

Một mèo một chó đã chịu xa rời hai vị chủ nhân, tự tìm kiếm địa bàn thoải mái của mình, rõ ràng cũng không chịu nổi cảm giác bị nhốt trong lồng quá lâu.

Huyền Hiểu Đông trở về, việc đầu tiên làm là sắp xếp đồ ăn mang về từ Hải Thành vào trong bếp, tiện tay thái thịt bò, thả đinh hương, quế và một vài loại gia vị vào ướp, sau đó hấp lên, nấu canh gà sữa tươi nước dừa.

Canh thịt đã đầy đủ hết, Huyền Hiểu Đông ra vườn rau, hái một mạch toàn bộ hoa hẹ và nụ hoa hẹ về, cho vào giã nát cùng lá tần bì gai, tạo thành một hỗn hợp hoa hẹ xanh trắng lẫn lộn.

Dùng thêm chao nắm tùng nhưng vừa mua được ở Hải Thành về trộn thêm vào, hương vị cực kỳ tươi mát, kết hợp với canh gà mới ninh và thịt bò đều rất ngon.

Y lại mở lửa lớn xào rau mầm bốn mùa xanh mơn mớn, những lá rau thắm đậm lớp dầu bóng nhẫy trông cực đẹp mắt.

Thịnh Vô Ngung ở trong phòng treo hết quần áo mang về lên tủ, ra ngoài nhìn thấy Huyền Hiểu Đông đã nhanh tay nhanh chân làm xong một bàn thức ăn, chỉ thấy buồn cười, "Tôi thấy em thích nấu ăn thật đấy, ban đầu tôi định bảo đi về vất vả rồi, ăn tạm thứ gì đó là được."

Huyền Hiểu Đông ngược mắt cười nhìn anh, "Trong nhà nhiều rau xanh, phải tranh thủ mà ăn."

Với lại chút mệt mỗi khi đi đường sao em có thể không chịu được chứ?"

Hai người ngồi xuống ăn bữa tối, Huyền Hiểu Đông vừa ăn vừa mở màn hình điện tử, không ngừng lướt gì đó.

Thịnh Vô Ngung gõ bàn nhắc nhở y, "Ăn cơm thì tập trung ăn cho xong đã."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Em xem thử cách thụ phấn thế nào.

Trước đây em từng mua sách, nhưng tài khoản đọc của anh có thể tra cứu rất nhiều, tiện hơn quyển sách kia của em.

Em xem thử có quyển nào phù hợp thì sẽ mua để nghiên cứu kỹ hơn.

Em sẽ thụ phấn vào hôm nào trời quang mây tạnh, bây giờ hoa đang nở rộ, không thụ phấn thủ công thì sẽ lại lỡ thêm một năm nữa.

Thời gian cũng không còn nhiều."

Thịnh Vô Ngung có phần bất đắc dĩ, "Có phải em quên mất mình còn phải thi vòng hai không?" Dựa vào rừng cây hương phỉ trên núi trước đây, với hành vi nhất quán của Huyền Hiểu Đông, sợ là y muốn mình phải tự tay thụ phấn toàn bộ chỗ cây kia, tốn rất nhiều thời gian, liệu còn được bao nhiêu thời gian để ôn tập?

Huyền Hiểu Đông: "..."

Nụ cười dần dần biến mất.

Thịnh Vô Ngung vừa thấy thì có chút không đành lòng, "Việc thụ phấn của em có hạn chế thời gian không? Khi nào hoa sắp nở, có thể nhờ vài người trong thôn hỗ trợ, tốn chút chi phí thôi, em tự tay hướng dẫn họ là được.

Hoặc có thể nhờ chủ tịch xã Mạc hỗ trợ tìm người làm."

Huyền Hiểu Đông nhíu mày, "Bây giờ đang mùa vụ, khả năng tìm người khá là khó—Hơn nữa, em...! vẫn rất sợ giao tiếp với người trong thôn.

Đến lúc đó chỉ sợ hôm nay có người cảm thấy mình làm thêm ít tiền, ngày mai lại có người đến mách có ai lười biếng, người người tìm anh đòi hỏi này kia, vừa nghĩ là thấy phiền rồi." Giao tiếp với con người là nguồn gốc gây ra mọi buồn phiền, y tình nguyện một mình thông thả thụ phấn cho từng cây một chứ không muốn qua lại với bất kỳ ai cả.

Y nhìn Thịnh Vô Ngung, "Em cũng không thích cuộc sống của chúng ta bị người khác nhòm ngó, bản thân em có thể từ từ làm, có thể học được bao nhiêu thì cứ dự kiến làm việc dựa vào đó theo bấy nhiêu." Đến cùng y và Thịnh Vô Ngung vẫn là hai người đàn ông yêu nhau, y không muốn tự dưng

bị dân làng đăm tiếu, càng không vui khi mọi nỗ lực vì thế giới cho hai người của Thịnh Vô Ngung bị người ta quấy nhiễu.

Thịnh Vô Ngung nói: "Yêu cầu thụ phấn rất cao sao? Tôi giúp em liên lạc với sinh viên thực tập từ trường Đại học Nông nghiệp tới, tốn phí thực tập cao cho họ là được, đây cũng là cơ hội thực tiễn vô cùng quý giá.

Hương phỉ là cây công nghiệp khó trồng, bọn họ tới đây quan sát và đánh giá thực tiễn là đã có thể kiếm được rất nhiều tư liệu giá trị.

Em cũng đừng lo họ sẽ quấy rầy chúng ta, tôi nghe nói hiện tại bên kia trấn đã mở được homestay, sắp xếp cho họ ăn ngủ bên đó là được."

Lông mày Huyền Hiểu Đông hơi giãn ra, "Bây giờ đang là thời kỳ hoa nở rộ, cần xem hôm nào thời tiết sáng sủa để bảo họ cắt cành, bố trí một phòng trong nhà kho để thu hoạch tất cả những nụ hoa cắt xuống, vải trắng đặt lên trên phải trải thật là mỏng.

Đợi sau khi chúng phơi khô thì nhẹ nhàng búng phần hoa rơi xuống để thu hoạch, sàng ra những tạp chất, sau đó kết hợp với nước theo tỉ lệ nhất định, sử dụng công cụ thụ phấn trong điều kiện nắng ráo.

Cũng phức tạp lắm, nhiều công đoạn thủ công, còn phải nhận biết được hoa cái và hoa đực...! Những khâu này yêu cầu phải hoàn thành trong vòng một tuần lễ."

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi giúp em liên lạc với bên Đại học Nông nghiệp, gọi một tập sinh viên của họ tới thực tập."

Huyền Hiểu Đông nhìn Thịnh Vô Ngung dễ dàng giúp y giải quyết được một phiền toái lớn, không kìm được bật cười, "Cảm ơn anh." Gọi sinh viên Đại học Nông nghiệp tới nghiên cứu khoa học thực tiễn đúng là lựa chọn tốt nhất.

Các sinh viên đại học trẻ trung, có thể dễ dàng chấp nhận cái mới, cảm giác ranh giới cũng khá mạnh, sẽ không quấy rầy bọn họ.

Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi sẽ thu thù lao đấy nhé."

Mấy ngày qua Huyền Hiểu Đông ở hải đảo đã quen cái thói thuận miệng nói nhảm: "Đợi đến tối em sẽ báo đáp tử tế."

Khóe miệng Thịnh Vô Ngung không kìm được ý cười, "Tôi chờ em."
Huyền Hiểu Đông nhìn anh, chợt nhớ ra, "Trước đó nói khi về phải tiết chế lại, sức khỏe anh còn chưa phục hồi hẳn, mấy hôm nữa còn phải đến Tỉnh Hải gặp bác sĩ, không thể làm loạn giống như ở Hải Thành được."
Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông bỗng nhiên nhớ ra, buồn cười nói: "Tiết chế thì cũng có phương pháp báo đáp tiết chế."
Huyền Hiểu Đông khó hiểu, Thịnh Vô Ngung cũng không nói gì, chỉ cười tủm tỉm, "Buổi tối lại nói tiếp."
Ăn cơm tối xong thì trời đã tối hẳn, mưa cũng đã ngớt, chân trời còn hơi hửng sáng.

Thịnh Vô Ngung và Huyền Hiểu Đông thấy bên ngoài đã tạnh mưa thì dẫn chó ra ngoài đi dạo, tiện thể thống kê con số cụ thể hương phỉ cần thụ phấn.

Sau cơn mưa xuân, không khí trên núi trong lành lạnh lẽo, các loài cây như vừa được gột rửa, hoa dại thấm nước, mặc dù đã chạng vạng nhưng trong rừng vẫn thỉnh thoảng vang lên tiếng chim véo von rất lớn.

Trước khi ra ngoài, Huyền Hiểu Đông đã cất công mang áo khoác cho Thịnh Vô Ngung mặc, hai người thong thả đi dạo trên núi, giẫm lên con đường quanh co ẩm ướt, đôi lúc lại vào trong rừng cây, kiểm tra tình hình hoa hương phỉ.

Thịnh Vô Ngung thấy hình dạng những bông hoa màu vàng nhạt lấp ló đầu cành và phiến lá, hết sức tò mò vươn ngón tay ra chạm thử lên nụ hoa, hỏi: "Vậy đâu là hoa cái, đâu là hoa đực?"

Huyền Hiểu Đông thấy những ngón tay thon dài trắng trẻo của Thịnh Vô Ngung chạm lên hoa, ánh mắt y gần như dính chặt theo, một lúc lâu mới hoàn hồn, y kéo nhành hoa xuống cho anh nhìn, "Cây hương phỉ này là cây đơn tính.

Anh nhìn xem, hết cụm này đến cụm khác đối xứng nhau xung quanh phiến lá, đây là cây hoa cái.

Còn nhành hoa này mọc ở mặt sau lá cây, mọc đơn độc và dài hơn một chút thì là cây hoa đực."

Thịnh Vô Ngung cắt ngang lời y, "Em vừa mới nói đây là cây đơn tính mà?"

Huyền Hiểu Đông thấy anh rất nghiêm túc lắng nghe, càng giải thích cặn kẽ hơn, "Đúng, cây này em từng chiết cành, chiết nhánh cây đực lên nhánh cây cái, như vậy tiện cho chúng tự thụ phấn lên thân mình."

Thịnh Vô Ngung gật đầu, "Hóa ra là loài lưỡng tính nhân tạo, tự công tự thụ."

Huyền Hiểu Đông: "...". Không hiểu tại sao mà câu này của Thịnh Vô Ngung nghe cứ hợp lý kiểu gì ấy, nhưng chắc do ở Hải Thành lâu rồi nên y mới cảm thấy có hàm ý riêng.

Thịnh Vô Ngung lại quan sát một lát rồi nói: "Thật ra trước đây em đã tự trồng rồi, lúc trước cũng là để cây thụ phấn tự nhiên."

Tôi cảm thấy có thể thử thụ phấn không người xem sao, cũng không khó, tốn rất ít sức.

Đám sinh viên đều trẻ trung, chắc chắn am hiểu cái này, đến lúc đó tôi đề xuất ý tưởng này để họ làm phương án cho chúng ta xem thử."

Huyền Hiểu Đông ngẩn ra, Thịnh Vô Ngung nói: "Tôi sẽ giúp em lựa chọn một vài thiết bị phun xối tự động, lần này nhân tiện có người cài đặt luôn cho." Anh nhìn Huyền Hiểu Đông, "Dù sao thì...! Nếu như em thi đậu nghiên cứu sinh thì sẽ phải học ba năm, tuy thỉnh thoảng có thể trở về nhưng dù sao cũng là trường quân đội, kỷ luật nghiêm khắc, chắc chắn sự chăm sóc sẽ giảm đi rất nhiều."

Vẫn nên tận dụng biện pháp sử dụng công nghệ cao để nuôi trồng."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được cười, "Lần này tập trung bỏ vốn nhiều thế, sợ là thu hoạch hạt hương phỉ xong cũng chưa chắc hồi được vốn đâu."

Thịnh Vô Ngung đang hoàng trịnh trọng nói: "Chẳng phải đây là những gì em trồng cho kế hoạch nghỉ hưu sao? Bây giờ có thêm tôi nghỉ hưu cùng em nữa, không phải vẫn là một dự định hoàn hảo à? Không thể nhìn vào lợi ích ngắn hạn, chúng ta nên nhìn vào lợi ích lâu dài, tôi cũng đầu tư vào, như vậy đến khi chúng ta già rồi không thể làm việc được nữa, chỉ có thể dựa vào ngọn núi được gieo trồng thời còn trẻ để dưỡng lão thôi."

Huyền Hiểu Đông nghe anh nói như thật, cách diễn tả khi họ bên nhau đến bạc đầu thật sự rất tốt đẹp, khiến lòng y trào dâng sự ngọt ngào.

Thịnh Vô Ngung thấy biểu cảm của y dịu đi, thuần thực tới gần tìm kiếm nụ hôn, đè y dưới tàng cây, tỉ mỉ hôn một lúc.

Mùi hoa hương phỉ quấn quanh nơi chóp mũi, môi Thịnh Vô Ngung man mát khiến Huyền Hiểu Đông không kìm được muốn ủ ấm, nhưng đầu lưỡi bị đối phương mút đến ngứa ngáy, sau gáy cũng vọt lên cảm giác râm ran tê dại.

Nụ hôn này vừa sâu vừa dài, Thịnh Vô Ngung thò tay vào trực tiếp thăm dò sau lớp áo sơ mi của y, từ tốn vuốt ve vòng eo gầy mảnh mẽ săn chắc.

Huyền Hiểu Đông thở hổn hển, cũng giơ tay ôm lấy anh, giữ chặt lấy bả vai anh.

Hai người triền miên dưới tàng cây rất lâu, mãi sau mới luyến tiếc tách ra. Cho đến khi sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, hai người mới vai kề vai chậm rãi trở về nông trường.

Hương hoa khắp núi say lòng người, đường mòn thong thả bước quay về..

Chương 108: 108: Ngoại Truyện 18 Bún Bò

Gió phương Nam ấm áp, trời quang mây tạnh.

Huyền Hiểu Đông dọn dẹp nhà kho phía sau, sau khi quét qua sạch sẽ thì trải thêm một lớp vải trắng, y tự cắt được một giỏ hoa đực mang về, vừa cắt còn vừa lẩm bẩm một mình.

Buổi sáng Thịnh Vô Ngung tập trên máy chạy bộ xong qua tìm Huyền Hiểu Đông, nghe thấy y độc thoại một mình thì nhích sát vào nghe, sau đó không nhận được cười, "Em làm gì vậy?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Chẳng phải anh bảo em sau khi đọc xong các tài liệu lịch sử thì nên thử quy nạp tổng kết, sau đó đọc ra khỏi miệng sao? Em đang luyện tập."

Thịnh Vô Ngung: "...Không sao, trí nhớ của em rất tốt, ghi nhớ không phải vấn đề khó, mấu chốt là em phải thấu hiểu quan điểm của mình ẩn chứa trong đó, khiến quan điểm về những vấn đề ấy giống như do chính bản thân em diễn đạt, giàu cảm xúc mãnh liệt, giàu tình cảm.

Tưởng tượng người ở phía đối diện đang chất vấn em, em cần phải thuyết phục họ."

Huyền Hiểu Đông: "...". Nghe hoàn hảo thật đấy, nghe cái là biết em không làm được.

Vừa nghĩ tới việc phải tranh luận với người khác, bắp thịt toàn thân y đã căng ra, hận không thể lập tức trốn chạy.

Thịnh Vô Ngung hỏi: "Em làm xong thì đến phòng tôi."

Huyền Hiểu Đông nhìn anh, trong đôi mắt như lóe lên ngàn vạn câu chữ. Anh có ý đồ gì thì dừng ngay, Thịnh Vô Ngung cười trấn an y, "Yên tâm, tôi dạy em, em sẽ làm được."

Đừng học ở đây, thời gian ngắn lắm, thực tập sinh sắp đến đây rồi, tôi gọi điện cho viện trưởng Học viện Nông nghiệp Tĩnh Hải rồi.

Ông ấy rất vui vẻ đồng ý, bao ăn bao ở, lương thực tập cũng cao, thực tập dưới sự đánh giá của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, không tốn phí cung cấp tư liệu thí nghiệm, đốt đèn lồng cũng không tìm được cơ hội tốt như vậy." Huyền Hiểu Đông lại có ý định trốn tránh, "Đợi em một lát, em đi gội đầu, tiện thể cắt tóc ngắn đi, hơi dài."

Thịnh Vô Ngung ngược mắt lên nhìn, "Hôm đến thành phố Tĩnh Hải, nhà tạo mẫu tóc làm không cần thận sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Dài quá, em nóng."

Thịnh Vô Ngung nhớ đến trận vận động cạn sức hôm qua, quả thật người nào đó đầu tóc mượt mát mồ hôi, tóc ướt nhẹ dính bết lên trán, giống như chú cún con chặt vật vì rơi xuống nước.

Nghĩ đến thể chất y tráng kiện, rõ ràng tiết trời còn mát mẻ nhưng anh lại thấy hơi nóng trong người, Thịnh Vô Ngung cười bảo: "Để tôi cắt tóc giúp em."

Huyền Hiểu Đông cảnh giác, "Anh biết à?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Dù sao cũng hơn em, em đừng có định làm quả đầu húi cua giống như tội phạm đang bị cải tạo để tới phỏng vấn——Yên tâm, hồi ở nước ngoài tôi cũng tự cắt tóc cho mình, ở nước ngoài đất đỏ, lại sợ bệnh truyền nhiễm nên tôi quyết định tự xử lý."

Huyền Hiểu Đông bị thuyết phục một cách kỳ lạ, chủ tịch của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm biết cắt tóc, đây quả thật là điều rất khó thuyết phục người khác, nhưng với một nhà ngoại giao giản dị tiết kiệm, trước đây từng sống trong một căn hộ chật hẹp, mỗi ngày đạp xe đi làm, dường như tự cắt tóc cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ nữa.

Y thu dọn qua loa rồi về phòng lấy tông đơ cắt tóc ra ngoài, tiện tay đặt lên viên gạch màu, sau đó mở vòi nước ngoài sân gội đầu, dùng dầu hạt trà gội sạch mái tóc.

Thịnh Vô Ngung về phòng tắm một lúc vẫn không thấy Huyền Hiểu Đông tới, đi ra ngoài thì thấy y đang dùng nước giếng gội đầu, áo đã cởi, ở trần mặc quần soóc rần rí, anh vừa bực mình vừa buồn cười, "Em có thể yêu cơ thể mình một chút được không? Bây giờ mới đầu xuân, nước giếng còn rất

lạnh, tôi chờ em bên trong chán chê mà em lại ra đây tắm." Sinh hoạt qua loa như thế nhưng vẻ ngoài lại chẳng hề thô kệch chút nào.

Thân thể rắn chắc cường tráng, eo hẹp chân dài, cơ bắp rõ ràng đẹp đẽ, từng giọt nước và mồ hôi càng tăng thêm sức quyến rũ cho cơ thể này dưới ánh mặt trời.

Huyền Hiểu Đông cầm khăn lau tóc, hoang mang nhìn anh, "Lát nữa không phải cắt ngoài vườn sao?" Nói xong y bỗng nhiên kịp nhận ra, trước đây khi còn sống một mình, y vừa soi gương vừa cắt luôn ngoài vườn vì rộng thoáng, cắt xong còn thuận tiện dọn dẹp nữa.

Bản thân y đã quen thói tùy hứng, nhưng lại quên mất phòng tắm rộng vừa sạch sẽ vừa sáng sủa bên phòng Thịnh Vô Ngung cũng có gương lớn, cắt xong cũng dễ dàng thu dọn.

Thịnh Vô Ngung nhìn Huyền Hiểu Đông mờ mịt nhìn mình, hàng mi y ướt nhẹp, tròng mắt sáng trong veo như trẻ em, sạch sẽ giản đơn như chẳng rành thói đời, mái tóc nhỏ nước xuống, những giọt nước trơn trượt trên bả vai, cơ thể bắt chợt tản ra hơi thở của một người đàn ông trưởng thành, quyến rũ tất cả mọi người.

Thịnh Vô Ngung bị y khơi dậy con thú trong lòng, bắt đắ dĩ hít thở thật sâu, vậy tay bảo y vào phòng tắm.

Trong phòng tắm đã bày sẵn ghế, Thịnh Vô Ngung ấn Huyền Hiểu Đông ngồi xuống trước gương, cầm chiếc tông đơ thô sơ xem thử, mặc dù hơi không vừa ý nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận dùng.

May mà thiết bị này chạy bằng điện không thấm nước, nếu không lại phải dùng dao cạo thủ công nhất để cắt, vậy thì hơi phiền phức.

Đầu tiên, Thịnh Vô Ngung dùng lược chải tóc cho y, sau đó cố định da đầu, bắt đầu cắt sửa từ sau gáy.

Tiếng tông đơ vang lên rừ rừ, từng sợi tóc đen nhánh rơi xuống, Huyền Hiểu Đông cảm nhận được ngón tay Thịnh Vô Ngung đặt lên da đầu mình, vừa mềm vừa tê, cơn tê dại sau lưng phảng phất như lan lên đến tai.

Tóc rụng rơi lên sau cổ, vô cùng râm ran ngứa ngứa, bên tai cũng dần dần nóng lên, y vô thức rụt cổ lại.

Thịnh Vô Ngung ghìem đầu y lại, "Đừng nhúc nhích, ai bảo em cởi áo, tụi chuốc lấy cực khổ, sắp xong rồi." Anh nhìn thấy tai Huyền Hiểu Đông đỏ ửng lên, sắc đỏ hiện rõ mồn một, chỉ cảm thấy đáng yêu, bèn giơ ngón tay khều một cái, rồi lại giúp y từ từ sửa tóc.

Đúng là thao tác của anh rất lưu loát, chẳng mấy chốc đã sửa ngắn lại phần tóc sau gáy và hai bên tai, tiếp đó lại sửa trên đỉnh đầu và trước trán, nơi này rất quan trọng, bởi vậy anh hết sức tập trung, hai mắt nhìn chăm chú. Huyền Hiểu Đông dính chặt mắt vào sườn mặt anh tuấn của Thịnh Vô Ngung trong gương, còn cả những ngón tay thon dài trắng ngần xuyên qua tóc mình nhặt lấy những sợi tóc tơ vụn, khi thì điểm nhẹ, khi lại buông lơ, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt.

Mặt y càng ngày càng nóng, nhắm mắt thì cảm giác những ngón tay của anh lại càng tồn tại mạnh hơn, tai gần như bị nướng chín.

Thịnh Vô Ngung lại không chú ý đến, vẫn luôn tập trung giúp y sửa lại phần tóc mái, không để gì mới sửa xong xuôi, anh đặt kéo và tông đơ xuống, cầm máy sấy tóc vừa sấy vừa nói: "Ổn rồi, tay nghề tôi không tệ chứ? Ngài có thêm tiền boa không?"

Anh vừa cười vừa cầm lược chải tóc giúp y, nhìn Huyền Hiểu Đông đang kiểm tra tay nghề mình trong gương, thấy bên tai lẫn hai gò má y đều ửng hồng thì hơi ngẩn ra, vừa cúi đầu là thấy ngay, khóe miệng anh không kìm được mỉm cười, "Là ai nói phải tiết chế nhỉ?"

Huyền Hiểu Đông rất khó chịu, y chỉ nhìn vào gương mà không nói gì, im lặng đến đáng thương.

Thịnh Vô Ngung xoa tóc y, chỉ cảm thấy yêu thương ứ đầy trong tim, "Em chờ một chút, tôi giúp em gội đầu."

Anh cầm vòi sen ở bên cạnh đến, mở nước ấm, giúp y gội đầu, vô số những phần tóc vụn trôi theo dòng chảy của nước tới miệng cống, bị nắp lưới cản lại.

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, ngón tay Thịnh Vô Ngung chậm rãi xoa lên vành tai Huyền Hiểu Đông, anh vừa xoa tai vừa xoa phần chân tóc hơi khó giải quyết ban nãy, sau đó cúi đầu, ngậm tai y vào trong miệng, vừa nhẹ nhàng day cắn vừa ậm ờ cười, "Em rất thích thể này phải không?"

Chất giọng anh trầm thấp mang theo từ tính, dường như đã bật công tắc nào đó lên, Huyền Hiểu Đông quay đầu lại, đè anh ngửa cổ về phía sau,

mạnh mẽ hôn.

Vòi hoa sen rơi xuống mặt đất, dòng nước chảy lung tung, Thịnh Vô Ngung rất ít khi bị Huyền Hiểu Đông hôn dữ như thế, cũng hơi thở dốc, trên người anh vốn dĩ mặc áo sơ mi và quần tây, giờ đã bị dòng nước bắn lung tung làm ướt, biến thành nửa trong suốt dính lên người.

Huyền Hiểu Đông vừa gặm vừa cắn, đã không thể chờ đợi được nữa mà vươn tay kéo cổ áo anh xuống, thô bạo hôn y như đang phục thù.

Thịnh Vô Ngung không nhịn được cười, "Em thế này là nhịn bao lâu rồi? Không phải từ lúc tôi mới bắt đầu cắt đã..." Súng đã lên nòng, tên đã lên dây chứ?

Huyền Hiểu Đông không nói lời nào, chỉ giúp anh cởi quần áo.

Cuối cùng buổi cắt tóc này biến thành hai người cùng tắm, ban ngày ban mặt mà hai người tắm rửa hơn một tiếng xong mới nghỉ ngơi.

Thịnh Vô Ngung ra ngoài, vào phòng quần áo tìm đồ mặc, Huyền Hiểu Đông dọn dẹp phòng tắm, nhặt hết tóc vụn lên bỏ vào thùng rác, ném hết quần áo ướt sũng của hai người vào máy giặt, cọ rửa lại bồn tắm lớn một lần nữa.

Sau khi phòng tắm được dọn dẹp sạch sẽ lại, Huyền Hiểu Đông ra ngoài, mặc bữa một chiếc áo may ô ngắn tay lên, vào bếp làm cơm trưa.

Thịnh Vô Ngung biết y then thùng nên cũng không để ý tới nữa, cầm tài liệu lịch sử mà Huyền Hiểu Đông học thuộc hôm nay lên, suy nghĩ xem nên tập luyện cách diễn đạt và tài hùng biện thế nào cho y.

Anh cầm bút điện tử đến, mau chóng chất lọc ra những quan điểm chủ chốt, sau đó tìm bút ghi âm, tự bản thân nói vài lần, chọn một đoạn hài lòng nhất, lúc này anh mới mang bút ghi âm ra ngoài tìm Huyền Hiểu Đông, vừa ra đã ngửi thấy mùi thơm đậm đà.

Anh đi vào nhà bếp, thấy đúng lúc Huyền Hiểu Đông bung ra ngoài một tô bún bò nóng hôi hổi, nhìn thấy anh ra, vẻ mặt lướt qua sự mất tự nhiên, y gắng gượng bình tĩnh nói: "Ăn bún nội tạng bò, buổi sáng em mua được nội tạng bò tươi sống ở chợ."

Đúng là Thịnh Vô Ngung cũng đang đói bụng, ngửi thấy mùi thơm này thì rất có khẩu vị, bèn ngồi xuống, nhìn thấy trên phần bún trắng đặt những lát thịt bò hồng nhạt, nạm bò, gan bò và cả gân, ngoài ra còn rắc thêm ít rau thơm xanh ngắt.

Anh dùng thìa húp thử một ngụm nước dùng trước, nước canh xương bò hầm ngọt trong, hương vị rất thơm và ngon miệng.

Quả thật sáng nay anh có thấy Huyền Hiểu Đông thả mấy cái xương bò lớn vào nấu canh, hóa ra là để nấu món bún nội tạng bò này.

Những lát thịt bò tươi mềm dễ ăn, hẳn là sau khi tắm ướp thì được nước canh nóng xối qua hơi chín tái, cho nên vẫn giữ được vị thơm ngon vốn có.

Còn phần nạm và gân bò thì vừa mềm nhừ vừa xốp, ăn đã cái miệng, hẳn là dùng nôi áp suất thêm các loại gia vị như hồi, quế,...!để ninh.

Mặc dù lượng nhiệt và thời gian dùng để nấu không giống nhau nhưng lại rất hòa hợp khi cùng tập hợp chỉ trong một bát bún, khéo léo kết hợp giữa ngon và đẹp.

Trên bàn ăn buổi sáng còn đặt một ít đĩa nhỏ, nhìn kỹ thì có sa tế, chao, lạc, vừng, sốt hoa hẹ, chanh lát tươi, đều là gia vị ăn kèm, Thịnh Vô Ngung mau chóng ăn tiếp bát bún bò.

Thấy Huyền Hiểu Đông vắt thêm chanh vào nước dùng, lại thêm một thìa tương ớt, rắc thêm cả lạc, vừng và măng sợi sốt mè lên rồi mới trộn đều lên bắt đầu ăn, Thịnh Vô Ngung bèn giúp y xếp gọn đĩa lại đặt sang bên cạnh, còn mình thì lấy một quả táo từ khay trái cây vừa thông thả ăn, vừa mở bút ghi âm.

" Binh pháp Tôn Tử vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn đối với lý luận quân sự hiện đại..." Bút ghi âm vang lên chất giọng riêng biệt của Thịnh Vô Ngung, không giống với đọc thơ, giọng anh tràn đầy tự tin, rành rọt, kiên định mà lại bao hàm sức mạnh.

Bỗng nhiên Huyền Hiểu Đông ngẩng đầu, nhìn về phía anh.

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Trước tiên em cứ nghe nhiều vào, nghe quen rồi thì thử nói lại, nói cho tôi nghe trước.

Em nhớ kỹ, dùng nhiều câu đơn, tốc độ nói chậm một chút sẽ khó mắc lỗi, sử dụng thần thái và động tác tay có thể khiến người ta không chú ý đến tốc độ nói chậm của em nữa.

Nếu thật sự quá căng thẳng mà quên mất thì cứ tự nhiên uống ngụm nước."
Huyền Hiểu Đông nhìn anh, "Cảm ơn anh."

Thịnh Vô Ngung: "Không cần cảm ơn, tôi đã giành được thù lao rồi." Hiểu Đông chủ động ấy, đúng là đáng yêu chết đi được!

Huyền Hiểu Đông: "...". Hận không thể tồn tại thứ nước dùng mất trí nhớ để đút cho Thịnh Vô Ngung, để anh quên mất biểu hiện của y ngày hôm nay.

Sao vừa nãy y có thể sốt ruột thành ra như vậy cơ chứ!

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người cảm thấy ngoại truyện cứ ăn ăn uống uống rồi nuôi cá các kiểu như này có muốn đọc nữa không?

Thật sự không thấy ngọt ngào quá à...

Lời editor:

Má ơi cái chương này nó hỏny:)))))) Anh Ngung rước được người về là học đc cái thói cợt nhả quài kkkk =)).

Chương 109: 109: Ngoại Truyện 20 Lầu Thở

Tốp sinh viên rất cởi mở hoạt bát, đúng là tuổi trẻ thanh xuân, ai cũng mặt mũi sáng sủa, nụ cười đáng yêu.

Huyền Hiểu Đông thấy họ líu ra líu ríu hỏi cái này cái kia thì cũng không thấy phiền, chỉ tận tay biểu diễn cách cắt một lượt, thu hoạch nhánh hoa như thế nào, rồi dẫn họ ra nhà kho phía sau nhìn.

Rất nhanh đã có bạn sinh viên nhanh mắt phát hiện ra phía trên nhà kho có một khoảng trời khác, "Có bể bơi nóc nhà kìa!"

"Oa, chỗ này còn có cả vách núi để leo!"

"Bọn em có được mượn bể bơi không ạ?"

Thi Ký Thanh cười nói: "Được chứ, nhưng phải chú ý an toàn, xác định thời gian cần dùng bể bơi, phải có trợ giảng hoặc giảng viên dẫn đoàn đi theo quản lý mới được."

Thẩm Ca mỉm cười nói "Được".

Cô nhìn Thi Ký Thanh, nói: "Thư ký Thi giỏi thật đấy."

Thi Ký Thanh khéo léo cười gật đầu, lại cười nói với Huyền Hiểu Đông: "Việc đã bàn giao xong, còn lại cứ giao cho chị đi."

Huyền tiên sinh, em cứ làm việc đi."

Huyền Hiểu Đông như trút được gánh nặng, vội vã gật đầu với Tư Mã Thuyên và Thẩm Ca, nhanh chóng trở về sân nhỏ.

Quay lại khoảng sân yên tĩnh của riêng mình, y cảm thấy thả lỏng, sờ lên lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên trán, nghĩ thầm quái lạ, sao kiểu áp lực này lại đến vậy? Lần trước đi cùng Vô Ngung, ở cùng một chỗ với nhân viên của anh, rõ ràng y vẫn thấy ổn mà.

Hình như là bị ánh nhìn soi xét đánh giá, đám sinh viên còn ổn, chỉ đơn giản là ánh mắt tò mò với người lạ, rồi chúng cũng nhanh chóng bị những thứ khác hấp dẫn.

Có lẽ là do Thẩm Ca và Tư Mã Thuyên, bọn họ biết y là bạn đời chủ tịch Thịnh của Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm, bởi vậy trong ánh mắt nhìn y của hai người đó còn mang theo sự đánh giá và xét nét.

Bọn họ ăn nói nho nhã lịch sự, phong độ cũng tốt, nhưng y vẫn có thể nhạy bén cảm nhận được họ luôn chĩa ánh mắt soi mói về phía mình.

Tư Mã Thuyên đã lớn tuổi, trải đời nhiều, là một vị giảng viên trình độ rất cao, sau khi trò chuyện hòa hợp thì hiểu ra nên ông đã giấu bớt đi kiểu soi xét rõ mồn một này, nhưng cách đối xử với y thì cực kỳ khách khí và nhiệt tình, cho thấy bọn họ đã biết thân phận của y.

Còn Thẩm Ca thì còn quá trẻ, bởi vậy ánh mắt của cô hết sức rõ ràng.

Từ nhỏ, bản thân Huyền Hiểu Đông đã có phần nhạy cảm quá mức khi cảm nhận được cảm xúc từ người khác, chỉ là...!vẫn nên sửa đổi, nếu không đến lúc thi nghiên cứu sinh thật, y sẽ phải gặp không ít những ánh mắt như vậy.

Nhưng bây giờ, y đặc biệt cần sức mạnh dịu dàng và bao dung đến từ Thịnh Vô Ngung.

Huyền Hiểu Đông thở dài một hơi, hái được mấy cành bạc hà mọc dài quá để bấm bớt đi, mặc cho tay dính đầy mùi bạc hà, mang vào cất trong bếp.

Y xoay người vào phòng, dùng màn hình điện tử bắt đầu ôn tập.

Y mở bản ghi âm của Thịnh Vô Ngung ra, chất giọng tràn ngập từ tính vang vọng trong căn phòng nhỏ.

Vốn dĩ là một người dễ tập trung, chẳng bao lâu Huyền Hiểu Đông đã đắm chìm trong việc học.

Lúc đến Hoàn Kinh, Thịnh Vô Ngung lại gửi cho y một tin nhắn, sau đó anh đến bệnh viện.

Đến bốn, năm giờ chiều, Huyền Hiểu Đông tìm trong tủ lạnh một con cá, sau khi mổ và cạo vẩy xong thì rửa sạch, thả vào chảo, từ từ chiên với lửa nhỏ.

Chiên cá đòi hỏi phải kiên nhẫn, nhưng từ trước tới nay y vẫn luôn là một người rất giỏi nhẫn nại.

Hương thơm chậm rãi ngập tràn trong bếp.

Cổng gỗ phía xa có tiếng gõ, Huyền Hiểu Đông ló đầu ra xem, thấy là Thẩm Ca thì hơi ngạc nhiên, lật thân cá lại rồi ra ngoài.

Thẩm Ca cười nói với y: "Huyền tiên sinh, có thể uống nhờ anh ly nước không? Tôi vừa đưa sinh viên đi, nước mang theo hôm nay đã uống hết."

Huyền Hiểu Đông nói: "Mời cô vào."

Thẩm Ca đẩy cửa đi vào, tò mò đánh giá những loài rau đầy sức sống trong vườn, đi vào bếp, tán thưởng nói: "Huyền tiên sinh đúng là rất giỏi chăm sóc vườn rau."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, Thẩm Ca khiến y nhớ tới lần đầu tiên mình gặp Chủ Nhược Chuyết, hẳn là kiểu người khen lấy khen để dù đứng trên cao nhìn xuống, lúc ra về còn biết để lại vài bao thuốc giá trị, thật ra những người như này lại chân thành đến mức đáng yêu.

Bọn họ thích ứng được với xã hội, cũng bởi vậy từ trước tới nay giá trị quan hình thành trong họ vô cùng thẳng thắn và trực tiếp, có lợi cho bản thân họ nhưng vô dụng với bản thân y.

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Mời cô ngồi." Y mở tủ lạnh, lấy một ấm nước lạnh ra ngoài, bên trong có ngâm lá bạc hà và chanh lát, y rót nước lạnh ra ly thủy tinh, hỏi Thẩm Ca: "Giảng viên Thẩm có cần thêm chút mật ong không?"

Thẩm Ca nhìn những hoa văn vẽ tay hình bèo rong vô cùng tinh tế trên thành thủy tinh của ấm nước lạnh, còn chiếc ly thủy tinh đặt trước mặt cũng đồng bộ.

Chú chuồn chuồn màu lam nhạt đậu trên làn rong xanh lục, hoa văn trên cánh chuồn chuồn rõ ràng sinh động, đúng là một bộ sản phẩm thủy tinh thủ công vô cùng nghệ thuật và đắt giá, vậy mà lại được một chủ nông trường bình thường trước mặt sử dụng hàng ngày.

Cô cười nói: "Cảm ơn anh, không cần thêm đường, tôi sợ đường lắm."

Huyền Hiểu Đông cười, hỏi: "Cô muốn ăn kem dừa không? Tối hôm qua vừa mới làm, không bỏ đường, đều là dừa thật, mang về từ Hải Thành."

Thẩm Ca hai mắt bừng sáng, dù sao cô cũng vừa mới cùng nhóm học trò chạy lên chạy xuống khắp núi cắt cây, nghĩ tới ly kem mát lạnh ngọt ngào, ai mà không động lòng cơ chứ? Thật ra Huyền Hiểu Đông làm cho Thi Ký Thanh, y biết Thi Ký Thanh sẽ tới nên mới đặc biệt làm cho chị ấy, không ngờ hôm nay chị ấy lại rất bận rộn, lúc nào cũng tất bật giúp mình trước sau, trong thâm tâm y hơi áy náy.

Huyền Hiểu Đông lấy một chiếc hộp cơm thủy tinh từ trong tủ lạnh ra, dùng thìa múc hai viên kem, đặt lên bàn đưa cho Thẩm Ca, nói: "Thật ra đây là làm cho thư ký Thi, vừa nãy tôi có hỏi chị ấy tối nay có qua ăn tối không, chị ấy bảo muốn ở cùng mọi người, lát nữa làm phiền cô mang về cho chị ấy giúp tôi, tôi sẽ xếp gọn vào bình giữ nhiệt."

Thẩm Ca cười nói: "Vậy là tôi được hưởng phúc nhờ thư ký Thi rồi." Cô dùng muỗng con bên cạnh từ từ ăn một miếng, quả nhiên khoang miệng ngập tràn hương sữa dừa, vô cùng mát lạnh sáng khoái.

Huyền Hiểu Đông mang bình giữ nhiệt ra ngoài, dưới cùng thả một lớp đá, sau đó cho kem ở giữa, phía trên lại rải thêm một lớp đá nữa, rồi bỏ thêm một phần salad rau đã rửa sạch, gồm cà rốt, cải trắng các loại y đã thái sợi từ sáng, thêm phô mai viên đặt lên, đậy kín nắp bình giữ nhiệt lại rồi đặt trên bàn.

Thẩm Ca nói: "Huyền tiên sinh đúng là biết tận hưởng cuộc sống."

Thịnh Vô Ngung thật sự là có phúc lớn."

Huyền Hiểu Đông hơi ngước mắt lên nhìn cô, Thẩm Ca mỉm cười, "Tôi và Thịnh Vô Ngung là bạn cùng trường đại học, anh ấy vô cùng xuất sắc, năm đó còn đứng đầu cả khóa...!Tôi đứng thứ hai, chúng tôi cũng từng là cộng sự trong hội sinh viên, anh ấy là hội trưởng, tôi là hội phó."

Lần này nghe nói bên Khoa học Kỹ thuật Đom Đóm có chủ tịch Thịnh đích thân gọi điện cho viện trưởng chúng tôi, hi vọng có thể hợp tác đợt thực tập lần này, điều kiện và đãi ngộ rất tốt.

Trước đây tôi vẫn luôn ở nước ngoài, đã lâu không gặp anh ấy nên xung phong nhận việc, đảm nhiệm là giảng viên sinh hoạt dẫn đoàn tới đây."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Chẳng trách tôi đang nghĩ sao giảng viên dẫn đoàn lại cần cả phó viện trưởng đến, dùng người tài không đúng chỗ, hóa ra giảng viên Thẩm và Vô Ngung là bạn học."

Thẩm Ca nói: "Đúng là không ngờ thật, dù sao trước đây khi Thịnh Vô Ngung còn học tại Học viện Ngoại giao, anh ấy là nam thần cao ngạo xa cách, chỗ ngồi như đặt trên núi tuyết vậy, là kiểu xa vời không thể với tới như trăng sáng giữa mây ngàn.

Mặc dù lúc nào cũng nho nhã lễ độ, khiêm tốn lịch sự nhưng cũng không hề gần gũi bình dị.

Anh ấy và người bình thường theo đuổi những thứ không giống nhau, trò chuyện với Thịnh Vô Ngung thường ngày sẽ khiến người ta cảm thấy anh ấy khinh nhờn thói sống phóng túng, nhậ nhệch xả lảng.

Lúc đó bọn tôi đều cho rằng ở Học viện Ngoại giao không có cô gái nào có thể theo đuổi được anh ấy——Cuối cùng đúng là không có thật."

Huyền Hiểu Đông lịch sự mỉm cười, Thẩm Ca nói: "Anh ấy còn là người đi theo chủ nghĩa hoàn hảo, phải là người từng làm việc với anh ấy rồi thì mới có thể biết, Thịnh Vô Ngung có yêu cầu gần như là hà khắc hoàn hảo với tất cả mọi chuyện anh ấy làm, không cho phép xảy ra một sai lầm nào."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, xoay người bỏ rau thơm, tíu tô đã thái gọn trên thớt trước đó vào trong nồi, sau đó bỏ thêm nước.

Nồi phát ra tiếng vang xì xì, mùi hương cũng ngày càng đậm đà, "Giảng viên Thẩm rất hiểu Vô Ngung."

Thẩm Ca thở dài, "Lúc trước tôi nghe nói chân anh ấy xảy ra chuyện, phải từ chức thì cảm thấy vô cùng tiếc hận, tôi lo anh ấy cứ như vậy sa sút.

Không ngờ anh ấy từ bỏ chính trị chuyển sang kinh doanh, lấy lại tinh thần rất nhanh, thuận trời thuận đất lại một lần nữa tỏa sáng."

Huyền Hiểu Đông nói: "Nếu giảng viên Thẩm và Vô Ngung là bạn học, nói vậy cô cũng quen Na Phong phải không?"

Thẩm Ca ngẩn ra, "Đúng thế, anh ta là sinh viên trao đổi trường chúng tôi, học tập ở đây một năm.

Huyền tiên sinh cũng từng gặp Na Phong rồi sao?"

Huyền Hiểu Đông múc cá om trong nồi ra đĩa rồi đặt lên bàn, cười nói: "Ừ, chúng tôi từng có thời gian đến Garan, không biết sau khi tốt nghiệp cô và

anh ta còn liên lạc không?"

Thẩm Ca nói: "Thật ra anh ấy có tài khoản mạng xã hội, chỉ có điều dù sao cũng về nước rồi, không hay online lắm...!Anh ấy cũng là một vị hoàng tử vô cùng bình dị gần gũi, nghe nói bây giờ vị trí thái tử đã vững chắc rồi, sắp sửa là vị vua kế tiếp của Garan."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Tôi cảm thấy giảng viên Thẩm thật sự rất giống hoàng tử Na Phong, hai người trò chuyện với nhau nhất định sẽ rất hợp."

Thẩm Ca hơi ngạc nhiên, "Vậy sao?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Thật đấy, tôi kiến nghị cô có thể tán gẫu nhiều hơn với hoàng tử Na Phong, tôi tin anh ta nhất định sẽ rất có tiếng nói chung với cô."

Thẩm Ca không hiểu tại sao chủ đề lại kéo sang Na Phong, nhất thời chỉ có thể theo sát, "Hóa ra Huyền tiên sinh cũng từng đến Garan, bên đó có đẹp không? Tôi cũng muốn đi chơi lắm nhưng chưa có cơ hội."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Ừ, vô cùng kích thích, là một chuyến đi nước ngoài khó mà quên được, đặc biệt là hoàng tử Na Phong, để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho chúng tôi."

Thẩm Ca phát hiện ra chẳng biết từ khi nào mình đã mất quyền chủ động lái đề tài, chỉ có thể bị động nói: "Xảy ra chuyện gì đặc biệt sao?"

Bỗng nhiên bỗng có tiếng gõ, Huyền Hiểu Đông ngược mắt lên nhìn ra ngoài, bỗng nhiên cười, "Lỗi Lỗi? Nhược Chuyết?"

Thịnh Lỗi Lỗi đỗ xe xong, đang xách đồ trên xe xuống thì Chủ Nhược Chuyết đã hô to gọi nhỏ, "Hiểu Đông? Ha ha bọn tôi biết chủ tịch Thịnh không ở đây nên cất công tới tìm đồ ăn của anh nè! Thơm quá! Gì vậy? Là mùi tía tô, cá nấu tía tô đấy à?"

Chủ Nhược Chuyết thấy có khách đến, trong nháy mắt thu hồi cử chỉ khác người, trở nên lịch sự, "Xin chào, tôi là Chủ Nhược Chuyết, hóa ra Hiểu Đông có khách."

Huyền Hiểu Đông nói: "Là giáo viên dẫn đoàn thực tập, cũng là bạn học cũ của Vô Ngung."

Thẩm Ca quan sát khách tới, người đàn ông ăn mặc hào hoa sang chảnh, trông không phải người bình thường, dáng vẻ lại còn vô cùng quen thuộc với Huyền Hiểu Đông, ở lại thì không hay, bèn vội vàng đứng dậy bắt tay với Chủ Nhược Chuyết, "Tôi là Thẩm Ca, phó viện trưởng của Học viện Nông nghiệp Tỉnh Hải...!Quấy rầy rồi, tôi cũng nên về thôi."

Chủ Nhược Chuyết ngạc nhiên hỏi lớn: "Hả? Sao cô học Học viện Ngoại giao mà lại giữ chức vụ ở Học viện Nông nghiệp?"

Sắc mặt Thẩm Ca cứng đờ, Thịnh Lỗi Lỗi bên ngoài nhanh chân đi vào, vác theo mấy cái vali nhồi đầy đồ đạc đặt lên ghế, "Chủ Nhược Chuyết, cậu ngốc à? Làm hành chính thì trường nào mà chẳng giống nhau? Người mà Học viện Ngoại giao đào tạo được, đến đâu nhậm chức mà chẳng như cá gặp nước?"

Ngoài mặt Thẩm Ca không biết người đàn ông trẻ cường tráng cao lớn, khí thế rét lạnh này đang mỉa mai cô hay khen ngợi cô, không thể làm gì khác đành giải thích: "Tôi mới từ nước ngoài về không lâu, muốn ở lại thành phố Tĩnh Hải, lúc đó chỉ có Học viện Nông nghiệp bên này là cung cấp được chức vụ và chế độ lương bổng tốt, cho nên tôi tới đó nhậm chức."

Thịnh Lỗi Lỗi gật đầu, "Chào cô, tôi là Thịnh Lỗi Lỗi, Thịnh Vô Ngung là chú nhỏ của tôi, tôi cũng làm việc ở Tĩnh Hải, khi nào rảnh thì trò chuyện." Nói là rảnh thì trò chuyện nhưng lại chẳng nói rõ cuộc công việc của mình là gì, cũng không có ý định trao đổi phương thức liên lạc, đúng là một câu nói quá khách khí.

Thẩm Ca ngoài cười ra thì không thể làm gì khác, "Được, vậy tôi đi trước, còn phải chăm lo cho sinh viên." Huyền Hiểu Đông đưa bình giữ nhiệt trên bàn cho cô, "Làm phiền cô mang về cho thư ký Thi."

Thẩm Ca nhận bình, vẫy tay chào tạm biệt Chủ Nhược Chuyết và Thịnh Lỗi Lỗi rồi ra ngoài.

Thịnh Lỗi Lỗi nói với Huyền Hiểu Đông, "Chú nhỏ nói còn cần ở Hoàn Kinh hai hôm nữa, sợ chú ở nhà một mình cô đơn nên bảo cháu tới ở cùng chú."

Đúng lúc Nhược Chuyết cũng ở Tĩnh Hải nữa, bọn cháu quyết định cùng tới ăn chực bữa cơm."

Huyền Hiểu Đông hơi ngạc nhiên, "Chỉ có hai ngày thì cần gì ở cùng." Nghĩ ngợi một lát thì y chợt hiểu ra, Vô Ngung biết rõ mình không thích xã giao, lại sợ dù sao Thi Ký Thanh cũng là phụ nữ, anh ấy lại không có ở đây, chắc chắn thư ký Thi sẽ không ở nông trường, sinh viên có tới thì sợ y không ứng phó được, có Thịnh Lỗi Lỗi và Chủ Nhược Chuyết ở đây rồi thì đúng là y không cần xã giao gì nữa.

Quả nhiên bọn họ vừa tới, chẳng phải Thẩm Ca vừa làm phiền y đã đi rồi sao? Yên tĩnh hơn nhiều.

Nếu không y cũng không biết mình đuổi vị khách không mời mà đến này đi như thế nào.

Thịnh Lỗi Lỗi cười, "Cháu cũng nghĩ vậy đó, thế nhưng chú nhỏ đã dặn dò rồi, bọn cháu cũng ham ăn nữa nên còn mang cả đồ theo này."

Lần trước hai người đi Hải Thành đã gửi cho gia đình rất nhiều thứ, lần này có cả đồ bà nội mang từ nước ngoài về, có cả thứ không biết ông nội xách từ đâu về nữa, tiện thể cháu mang đến cho chú luôn."

Huyền Hiểu Đông mở ra xem, đều là những nguyên liệu nấu ăn, hoa quả, một vài thuốc bổ rất hiếm thấy, vừa nhìn là biết tác phẩm của chị dâu thứ nhà họ Thịnh, ngoài ra còn có một bộ đồ ăn rất đẹp.

Thịnh Lỗi Lỗi lôi con thỏ đã bị giết ra ngoài, "Cháu còn cố ý mang cả thỏ rừng tới đây, hôm qua vừa săn được, tối nay chúng ta ăn lẩu thỏ đi."

Huyền Hiểu Đông cười nói: "Được, để chú đi nấu nước dùng."

Chủ Nhược Chuyết cởi áo khoác, "Tôi ra vườn hái rau rồi quay lại."

Huyền Hiểu Đông mỉm cười, "Đừng, cậu là khách, ngồi đi, để tôi làm."

Y đi ra ngoài, quả nhiên không lâu sau hái một đồng rau xanh mang vào, sau đó lấy nồi lẩu điện ra đặt lên bàn, thêm nước, bỏ thịt thỏ đã chần qua nước vào, rắc thêm một chút cầu kỷ vào trước để làm trong đáy nồi thịt thỏ.

Thịnh Lỗi Lỗi đã xắn tay áo lên, tự giác đi rửa rau.

Ba người đồng tâm hiệp lực, không lâu sau nồi lẩu thỏ nóng hôi hổi đã ăn được.

Trong chiếc nồi đang đun lửa lớn, chân giò hun khói màu hồng phấn kết hợp cùng thịt thỏ đang quay cuồng trong nước canh sôi ùng ục, còn có cả măng, hành tây,...!Vốn dĩ thịt thỏ nấu chưa lâu, Thịnh Lỗi Lỗi còn đặc biệt mang theo cả đồng sên gai tươi màu xanh lục, thả vào trong nồi lẩu càng kích thích thịt thỏ trở nên trơn mềm ngon miệng, nếm thử thì bùng nổ vị tê cay, mềm và mọng nước.

Huyền Hiểu Đông pha nước chấm xong thì đặt lên bàn, Thịnh Lỗi Lỗi cao hứng kể chuyện bọn họ đi săn thỏ rừng, còn Chủ Nhược Chuyết thì vui đầu tận lực mà ăn.

Thịt thỏ ngon, còn rau mới hái ngoài vườn thì ăn kiểu gì cũng ngon, ba người ăn rất thoải mái, sôi nổi trò chuyện một lúc, ăn xong bữa tối thì đánh

thêm vài trận game.

Sau đó Huyền Hiểu Đông mới về phòng, tắm xong nhìn đồng hồ, dùng màn hình điện tử đọc sách một lát.

Điện thoại lại kêu lên, y vừa thấy là Thịnh Vô Ngung gọi thì khóe miệng đã nhoẻn cười không biết từ bao giờ, bèn nhận máy, "Anh đang ở Hoàn Kinh à?"

"Ừm, em ngủ chưa?"

Giọng Thịnh Vô Ngung tựa như đang dán vào tai y, chất giọng trầm thấp mang theo từ tính.

Huyền Hiểu Đông cảm giác trái tim mình đang tê dại, dường như đang cộng hưởng với âm thanh kia.

"Chưa đâu, em vừa chơi một trận game với Lỗi Lỗi và Nhược Chuyết, sao anh lại nghĩ đến việc gọi hai người ấy đến?" Huyền Hiểu Đông cười nói.

Thịnh Vô Ngung khẽ cười, "Sợ em nhớ tôi thấy cô đơn quá, gọi người tới chơi cùng em không phải tốt hơn sao? Dù sao Lỗi Lỗi vẫn luôn kêu gào muốn tới nông trường chơi, vừa hay giao cho nó ít việc để làm."

Huyền Hiểu Đông nói: "Em không có vô dụng như thế, ứng phó với mấy sinh viên mà cũng không làm nổi chắc? Huống chi chẳng phải còn có chị Thi sao?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Em không hiểu, tôi lo lắng, lo có người nhân lúc tôi vắng nhà mà đột nhập, cho nên phải nghiêm ngặt tử thủ."

Huyền Hiểu Đông không nhịn được bật cười, "Ai có thể nhân lúc anh vắng nhà mà đột nhập cơ chứ?"

Thịnh Vô Ngung nhỏ giọng nói: "Nhiều lắm đấy...!Em không biết à, lần trước tới Hải Thành, vị giám đốc công ty con ở đó ấy, ánh mắt nhìn em không vừa đâu."

Tôi đã nghe nói cậu ta là đồng tính từ trước rồi, không ngờ cậu ta lại dám thèm muốn em lộ liễu như thế ngay trước mặt tôi."

Huyền Hiểu Đông: "...!Không phải chứ, là vị giám đốc Trương kia sao? Em thấy cậu ta ít nói lắm mà."

Thịnh Vô Ngung nói: "Em không biết đâu, người này rất nhanh mồm nhanh miệng, thích nói chuyện, ở trước mặt em lại tỏ ra ăn nói vụng về, vừa nhìn là biết yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên."

Huyền Hiểu Đông: "...!Anh đừng nghi ngờ đoán mò lung tung, nhỡ làm tổn thương người ta, tổn thương cấp dưới...!Ừm, em không có cảm giác gì bất thường cả."

Thịnh Vô Ngung cười khế, "Cũng đâu có trị cậu ta, cậu ta làm việc ở Hải Thành khá tốt, với lại cậu ta có gì mà tranh giành với tôi chứ, tôi vẫn còn lòng tin."

Huyền Hiểu Đông hỏi: "Bây giờ anh đang ở đâu đấy? Ở nhà cũ của anh hay ở cùng bố mẹ?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Ở khách sạn, tôi mới từ bệnh viện về, người thầy ấy không có người thân ở bên cạnh, tôi thuê cho ông ấy hai y tá, hôm nay phẫu thuật nên tôi đang chờ."

Thịnh Vô Ngung thở dài, từ tốn tán gẫu với y, "Hôm nay lúc nào tôi cũng rất nhớ em, đặc biệt là khi nhìn thấy thầy đang hấp hối vì bệnh, vậy mà bên cạnh lại không có nổi một người thân, sau đó thì từ từ suy yếu dần."

Tôi cảm giác rất đồng cảm với ông ấy."

Huyền Hiểu Đông nhỏ giọng: "Ừm...!Trước đây khi ông nội mất, em cũng không thể ở bên cạnh ông, em vẫn luôn rất áy náy."

Thịnh Vô Ngung vỗ về y, "Sinh lão bệnh tử là quy luật của cuộc sống, ông biết hiện tại em đang sống tốt, hẳn cũng sẽ được an ủi phần nào."

Huyền Hiểu Đông hỏi: "Anh vẫn ăn cơm ở viện sao? Có phải rất mệt không? Sau khi kết thúc phẫu thuật thì cũng khuya rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi nhé."

Thịnh Vô Ngung nói: "Em đừng lo, khách sạn rất gần bệnh viện, kết thúc phẫu thuật là tôi về khách sạn, cơm nước cũng có trợ lý đưa tới."

Em yên tâm, cũng vì tâm trạng không tốt nên tôi mới muốn nói chuyện với em một lát.

Bệnh viện...!luôn khiến con người ta cảm thấy sa sút tinh thần như vậy."

Huyền Hiểu Đông thoáng yên tâm, "Vậy thì tốt, em sẽ nói chuyện với anh, nếu không để anh chờ một mình thì nhàm chán đến nhường nào."

Vị giáo viên ấy mắc bệnh gì? Phẫu thuật thành công không?"

Thịnh Vô Ngung nói: "Bệnh tim, nếu phẫu thuật thì khả năng thuận lợi thành công, nhưng còn phải xem sau này phục hồi thế nào, chủ yếu vì ông ấy lớn tuổi rồi, bệnh viện cũng không dám phẫu thuật cho ông ấy, lại không có

người thân.

Có đồng nghiệp cũ của ông ấy tìm được số của mẹ, nhưng mẹ đang ở nước ngoài nên nhờ tôi qua giúp đỡ.

Tôi tìm được một chuyên gia có sở trường về bệnh này, anh ta kiến nghị vẫn nên phẫu thuật, vậy nên tôi ký tên giúp thầy."

Huyền Hiểu Đông nghe xong, thông cảm từ tận đáy lòng, "Đúng là giúp được rồi, sau khi phẫu thuật, anh ở bên cạnh chăm sóc thầy mấy hôm là sẽ ổn thôi."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ừm, khả năng rất lâu sau khi phẫu thuật thầy mới tỉnh lại, thật ra ông ấy có con trai, chỉ là cậu ta ở nước ngoài, đã thông báo gọi về rồi, tôi có quen con trai ông ấy.

Đợi đến khi ông ấy phục hồi ổn rồi, tôi sẽ dẫn em tới thăm."

Huyền Hiểu Đông gật đầu, "Vâng."

Thịnh Vô Ngung cảm giác chủ đề này càng nói càng nặng nề, bèn lái sang chuyện khác, hỏi: "Tối nay em ăn gì?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Lỗi Lỗi có mang thỏ đến, bảo là ban ngày đi săn cùng bạn bè.

Bọn em làm lẩu thỏ, thả thêm chân giò hun khói và măng, hương vị rất ngon, thịt thỏ mềm lắm luôn..."

Thịnh Vô Ngung nói: "Ra vậy, tiếc là tôi không ở nhà, nghe thôi cũng thấy rất ngon."

Huyền Hiểu Đông lại nhớ đến Thẩm Ca, nói: "Chẳng phải sinh viên giỏi họ Thịnh cao không thể với tới, không dính khói bụi trần gian sao? Sao cũng thèm rồi?"

Thịnh Vô Ngung mỉm cười, "Tại sao lại nói như thế?"

Huyền Hiểu Đông: "Ừm...!Anh không ngờ được đâu, hôm nay giảng viên dẫn đoàn từ Học viện Nông nghiệp có một vị tên là Thẩm Ca, là phó viện trưởng..."

Thịnh Vô Ngung nhớ danh tính người khác rất giỏi, nhanh chóng kiểm tra xong trong trí nhớ, "À, Thẩm Ca, là bạn học cũ của tôi.

Cô ấy nói với em tôi cao không thể với tới, không dính khói bụi trần gian sao?"

Huyền Hiểu Đông vui khôn tả, "Là hội trưởng hội sinh viên Thịnh Vô Ngung ngồi trên núi tuyết, trắng sáng giữa mây ngàn, lạnh lùng cao ngạo."

Thịnh Vô Ngung: "..."

Anh cười, "Sao người thấy mùi ghen tị thế nhỉ?"

Huyền Hiểu Đông đang hoàng nói: "Đâu có, em rất nghiêm túc đề xuất cho bạn học này của anh, em cảm thấy cô ấy và hoàng tử Na Phong nhất định nói chuyện sẽ hợp nhau."

Nếu là bạn học với nhau thì chắc chắn cô ấy cũng quen hoàng tử Na Phong, cứ nói chuyện nhiều thì kiểu gì cũng có tiếng nói chung."

Thịnh Vô Ngung hơi bất đắc dĩ, "Xin lỗi em, lại gây thêm phiền toái cho em, cô ấy có khiến em khó chịu không?"

Huyền Hiểu Đông nói: "Không đâu, cô ấy giống như Na Phong trước đây ấy, mở bài lâu quá, còn chưa kịp dẫn vào chủ đề chính đã bị em tổ lái rồi."

Sau đó Lỗi Lỗi và Chủ Nhược Chuyết đến, cô ấy đành phải đi, đợi anh về tiếp đãi đàn em của mình nha, đâu đâu cũng thấy hoa đào của ngài Thịnh."

Thịnh Vô Ngung: "Vẫn ghen lắm."

Huyền Hiểu Đông tặc lưỡi, "Rõ ràng vừa nãy còn có người chụp mũ cho em, nói giám đốc Trương nào đó thích em."

Thịnh Vô Ngung nở nụ cười, vốn dĩ tâm trạng anh đang nặng nề, bây giờ dường như đã bị giọng nói đầy sức sống ở đầu dây bên kia xoa tan đi nỗi bi thương phiền muộn bị tiêm nhiễm từ bệnh viện, "Em ở nhà một mình, có nhớ tôi không?"

Huyền Hiểu Đông im lặng rồi nói: "Nhớ lắm."

Khóe miệng Thịnh Vô Ngung ngậm ý cười, anh nhìn ra bóng cây im hơi lặng tiếng giữa màn đêm bên ngoài cửa sổ, "Tôi muốn nhìn thấy em, mở video được không? Để tôi nhìn em một lúc."

Huyền Hiểu Đông nói: "Điện thoại này của em là máy quân dụng đời cũ, không có chức năng này, đành thôi vậy."

Thịnh Vô Ngung cười trầm thấp, ung dung nói: "Bây giờ tôi cực kỳ nhớ em." Yết hầu Huyền Hiểu Đông lặn lên lặn xuống, môi khẽ run lên.

Thịnh Vô Ngung cực kỳ cố chấp với việc hôn môi, bao giờ anh hôn cũng lưu

luyện lâu dài, triền miên không ngớt, vẫn vương không rời.

"Tôi còn muốn ôm em, cảm giác chạm lên eo em cực kỳ thích, vô cùng săn chắc, chẳng có tí mỡ thừa nào cả."

Ga trải giường tơ tằm trơn mịn mát dán lên da thịt y, Huyền Hiểu Đông không kìm được hơi xoay đầu, áp mặt cọ lên vỏ gối tơ tằm của anh, cứ như bàn tay Thịnh Vô Ngung đang thật sự nâng niu vuốt ve gương mặt y trong những lần thân mật trước đây vậy.

"Còn em thì sao? Đang làm gì đấy?"

Huyền Hiểu Đông nhớ bàn tay Thịnh Vô Ngung nhẹ nhàng mơn trớn khắp thắt lưng mình, nhớ những khi mười ngón tay mát lạnh của anh và y quấn quýt lấy nhau, nhớ bờ môi nhạt màu vừa quý giá vừa mềm mại của anh, nhớ hơi thở của anh phả lên gáy y, nhớ cơ thể thường hơi bị hạ thân nhiệt của anh.

Hai bên tai nóng ran, Huyền Hiểu Đông lí nhí nói: "Anh sẽ về nhanh thôi...! Đến lúc đó sẽ ở bên anh thật lâu."

Thịnh Vô Ngung xoa thân điện thoại, cũng ngửa ra phía sau sofa, nhắm hai mắt lại.

Rời khỏi nhà, cảm giác nhớ nhung ngày càng tăng, đặc biệt là khi trời đã khuya.

Anh nhớ những múi cơ căng tràn của Huyền Hiểu Đông khi đi bơi, nhớ cánh môi mím chặt đỏ tấy, đuôi mắt ửng hồng, hàng mi rung rung, vành tai nóng cháy của y, nhớ vòng eo dẻo dai và đôi chân dài đầy sức mạnh của y, nhớ trái tim đập thành thạch giàu sinh lực dưới lồng ngực, nhớ cơ thể tràn trề sức sống ấy.

Mọi thứ...!đều thuộc về anh.

Thịnh Vô Ngung liếm đôi môi hơi khô, thản nhiên phân tích bản thân mình như người thứ ba.

Anh ghét bệnh viện, từ trước tới nay, mỗi khi ở bệnh viện đều sẽ mang lại rất nhiều cảm xúc tiêu cực cho anh, quấy nhiễu ý chí nghị lực mà anh vẫn luôn lấy làm tự hào, làm dao động suy nghĩ của anh.

Sự thật là bản thân anh căm ghét đôi chân gầy yếu mất đi sức sống của

mình, anh yêu Huyền Hiểu Đông, thật ra có một khía cạnh là vì bị hấp dẫn bởi cơ thể và tinh thần giàu sức sống ấy.

Dường như ở bên cạnh Hiểu Đông, xây đắp nên mối quan hệ chặt chẽ nhất với y, bản thân anh cũng nắm giữ được sức mạnh và sinh lực một lần nữa..

Nội dung từ Chương 1: 1: Vườn Chuối Dưới Nắng Gắt đến Chương 109:
109: Ngoại Truyện 20 Lầu Thở

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)